

Giới thiệu Tu La Thất Tuyệt

Hôm ấy, một chiều thu âm đạm, ngàn lau xạc xào, lá vàng rơi rụng, trong rừng tiếng quạ kêu sương. Ánh tà dương vàng vọt chiếu xuống núi rừng mờ sương khói càng tăng thêm sự nao nùng...

Từ đầu đây, xa gần chợt vắng đến tiếng tiêu réo rất như khóc thương, hồn oán, tiếng tiêu vang lên diu dặt trong cảnh chiều tà khiến người ta phải trầm sâu !

Lần theo tiếng tiêu tìm đến, chỉ là một nam hài tử mới hơn mười tuổi ! Ngồi bên một gốc cây đã rụng hết lá, tro cành với cây ngọc tiêu trên môi

Trong gió thu giá buốt như thể mà đứa trẻ chỉ mặc một cái áo vải phong phanh đã cũ rách có thêm đàn dê chung quanh

Một lúc sau, đứa trẻ ngừng thổi tiêu, từ từ ngẩng mặt cao lên.

Nó có khuôn mặt cực kỳ lạnh lẽo, sáng láng, dễ thương chiếc cằm ẩn nét cương nghị.

Thế nhưng nhìn kỹ, trong đôi mắt đen láy, tinh anh của đứa trẻ phảng phất một nỗi buồn..

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thân thế bi thương - Thiên duyên kỳ ngộ

Hôm ấy, một chiều thu âm đạm, ngàn lau xào xạc, lá vàng rơi rụng, trong rừng tiếng quạ kêu sương. Ánh tà dương vàng vọt chiếu xuống núi rừng mờ sương khói càng làm thêm vẻ nao nùng...

Từ xa chợt vắng đến tiếng tiêu réo rất như khóc thương hồn oán, vang lên diu dặt trong cảnh chiều tà khiến người ta phải nao lòng!

Lần theo tiếng tiêu tìm đến, có một nam hài tử mới hơn mười tuổi ngồi bên gốc cây đã rụng hết lá, chỉ còn tro cành với chiếc ngọc tiêu trắng bạc trên môi.

Trong gió thu giá buốt như thể mà đứa trẻ chỉ mặc chiếc áo vải phong phanh cũ rách với đàn dê quần quýt xung quanh.

Một lúc sau, đứa trẻ ngừng thổi, từ từ ngẩng lên.

Nó có một khuôn mặt cực kỳ tuấn tú, mũi thẳng, môi thanh, làn da mịn màng, chiếc cằm cương nghị, đến nỗi làm người ta hoài nghi tự hỏi :

- Ở trần gian có người tuấn mỹ đến thế sao?

Thế nhưng nếu nhìn kỹ, trong đôi mắt đen láy sáng tinh anh của hài tử phảng phất một nỗi buồn.

Đứa trẻ giắt cây tiêu vào người đứng lên, chậm rãi bước lại gần đàn dê, triu mến xoa đầu từng con.

Những con dê nhỏ rúc đầu vào lòng nó đầy thương mến và tin cậy. Đứa trẻ miệng nở nụ cười phô ra hàm răng trắng bóng.

Lúc này nỗi buồn trong đôi mắt nó đã biến mất, chỉ còn lại niềm vui và lòng an ủi, tựa hồ như trong một thế giới bao la này, chỉ có đàn dê mới là tất cả những gì thân thiết nhất của nó trên đời.

Chợt từ xa vắng đến tiếng gọi run rẩy già nua, bị át đi trong tiếng gió xạc xào :

- Duy... thiếu gia... Duy... thiếu gia...

Hài tử vội ngoảnh về phía tiếng gọi trả lời :

- Phúc bá bá! Duy nhi về đây!

Nói xong vội vã xua đàn dê về chuồng, chẳng bao lâu khuất bóng trong ánh hoàng hôn.

Trời tối dần, từng trận hàn phong rít lên nghe càng thê lương.

Trên con đường mòn len lỏi giữa sườn đồi thấp thoáng hai nhân ảnh, đó chính là hài tử rách rưới khốn khổ chăn dê cùng với một lão nhân đầu bạc lưng còng.

Cả hai đi nhau đi đến lối nhỏ gặp ghềnh.

Thì ra không chỉ có đàn dê, đứa bé còn có một người thân, chỉ cần nhìn dáng đi run rẩy và bộ y phục bạc phếch với nhiều mảnh vá cũng biết số phận lão nhân này cũng chẳng sung sướng gì hơn nó.

Lão nhân vịn vào hải tử, lê đôi chân lẩy bẩy bước đi, thờ dài nói :

- Ài! Từ khi lão gia và phu nhân theo nhau lìa trần, lão nô ngày càng yếu đi trông thấy! Lúc lâm chung, phu nhân đã đem thiếu gia phó thác cho lão nô, nào ngờ lão đầu này tuổi cao lắm bệnh, không còn được việc gì nữa! Chẳng những không giúp được gì mà trái lại còn làm khổ thiếu gia thêm...

Nói tới đó chợt nghẹn ngào như có vật gì chặn ngang cổ.

Hải tử giang tay ôm lấy lão nhân, run giọng nói :

- Phúc bá bá đừng nói thế! Duy nhi còn nhỏ, nên không thể đỡ đàn gì giúp bá bá, đã già thế mà chẳng những không được hưởng phúc lại phải chịu cảnh cơ cực khổ khổ, đó là tội của Duy nhi!

Hai giọt lệ ứa ra trên đôi mắt nhăn nheo của lão nhân. Lão ghì mái đầu bạc trắng vào ngực hải tử, đôi vai gầy guộc rung lên từng hồi...

Nguyên hải tử tên là Bộc Dương Duy, phụ thân vốn là một lạc đệ tú tài, ba năm trước vì mang trọng bệnh mà qua đời, sau đó ít lâu cả mẫu thân do cực nhọc sâu muộn cũng già từ trần thế, để lại con cô còn bé dại không nơi nương tựa. Vì phụ thể nhuốm bệnh lâu năm nên nghèo túng chẳng còn lại chút của cải nào.

Nhân tình vốn bạc bẽo và hiểm ác.

Từ đó, Bộc Dương Duy bị người đời hắt hủi và bức hiếp, chỉ còn lão nô Chu Phúc tận tụy và trung thành, tận lực nuôi dưỡng con cô của chủ nhân.

Từ khi phụ thể lâm trọng bệnh, của cải dần dần bán hết, Chu Phúc phải vào rừng chặt củi bán để kiếm sống qua ngày.

Nhưng hơn một năm qua do tuổi già, lại lao lực quá nhiều nên ngã bệnh không kiếm củi được nữa.

Bộc Dương Duy còn nhỏ nhưng tính khí quật cường, đã xin chẵn dê cho một phú gia họ Trương trong làng, được mệnh danh là Trương Bách Vạn.

Với số tiền công rẻ mạt, hai người cũng có bữa rau bữa cháo qua ngày.

Hai người sống rất hòa thuận, thương yêu đùm bọc nhau còn hơn phụ tử.

Sống trong hoàn cảnh ngặt nghèo, cam go như thế đã rèn luyện cho họ có tính cách trầm tĩnh, ý chí vượt khó và nghị lực phi thường.

Chừng nửa canh giờ sau, hai người đến trước một gian nhà tranh tiêu điều đẩy cánh cửa bước vào.

Trong nhà có một bộ bàn bát tiên đã cũ, trên bàn có một ngọn đèn dầu hiu hắt, chiếc bàn thờ để hai linh vị nguội lạnh khói hương, một bộ phản mộc, trên tường treo một cái búa chặt củi và một vài đồ dùng lặt vặt.

Ngoài những thứ đó ra, trong nhà không còn vật gì khác nữa.

Gió lạnh lùa vào tấm phiến tre thưa nát làm ngọn đèn hắt hiu muốn tắt, càng làm cảnh tượng thêm thê lương.

Lão bộc Chu Phúc bảo hải tử ngồi xuống bàn, còn mình đi ra bếp, một lúc sau bung vào một mâm trên đặt hai tô cháo và một đĩa rau dọn ra bàn.

Cả ngày đã đói mềm nên Tiểu Duy bung tô cháo ăn ngay.

Chu Phúc chỉ ngồi trù mền nhìn hải tử, bộ mặt chẳng chút những đường nhăn giãn ra bởi một nụ cười hiền từ.

Tiểu Duy chợt ngẩng lên, trông thấy lão bộc vẫn không động đến tô cháo của mình, ngạc nhiên nói :

- Sao Phúc bá bá không ăn đi?

- Thiếu gia cứ ăn đi, lão nô không muốn ăn.

Giọng hải tử đầy trách móc :

- Duy nhi đã nói mấy lần rồi, bá bá vẫn cứ xưng hô như thế... cháu không thích đâu! Duy nhi còn là thiếu gia gì nữa...

Chu Phúc cười đáp :

- Phúc bá gọi thế quen rồi, không cải được nữa. Và lại gọi thế cũng được chứ sao đâu?

Lão nhìn tô cháo, nghĩ thầm :

- Chỉ còn lại có hai tô cuối cùng, một mình Duy nhi ăn còn chưa đủ, ta đâu nỡ ăn cho đành.

Tiểu Duy đẩy tô cháo ra nói :

- Bá bá không ăn, Duy nhi cũng không ăn đâu!

Nó cũng biết lão bặc nhường cho mình nên thái độ tỏ ra cương quyết, nhưng trong lòng cảm động, nước mắt trào ra.

Chu Phúc biết tính khí của Tiểu Duy, vội nói :

- Thôi được, bung bát mà ăn đi. Bá bá cũng ăn đây.

Nhưng lão vừa bung bát lên chưa ăn được miếng nào thì nghe sầm một tiếng, cửa nhà bật tung.

Hai người kinh hãi nhìn ra.

Ngoài cửa vang lên tiếng chửi :

- Mẹ nó! Quân lộn giống! Người ta bỏ tiền thuê ngươì chăñ dê không phải để ngươì ngày ngày thổi tiêu đâu! Hôm nay mất một con, ngươì nói gì với lão từ đây?

Dứt tiếng, một người xông xộc bỏ vào nhà.

Hai người kinh hãi nhìn ra, thấy kẻ vừa xuất hiện là tên quân gia họ Nghiêm của Trương Bách Vạn.

Người ta thường gọi sau lưng hắn là Nghiêm Nhị Lột Da.

Đó là một tên hán tử đầu chồn mắt chuột, vợ ba của Trương Bách Vạn là cô cô của hắn, nhờ chút quan hệ này mà Nghiêm Nhị trở thành đại quân gia của một cơ ngơi lớn vào bậc nhất trong vùng.

Nghiêm Nhị vốn là một tên du thủ du thực, sau khi thành quân gia của Trương Bách Vạn, hắn trở nên chơi bời trác táng, rượu chè, cờ bạc, lầu xanh không thiếu món nào.

Đối với hạ nhân, hắn tha hồ tác oai tác quái, chửi mắng đánh đập không tiếc tay. Bị ức hiếp tàn tệ nhưng hắn được chủ bệnh vực nên không ai dám phản kháng.

Lão bặc Chu Phúc thấy Nghiêm Nhị Lột Da vào vội lẩy bẩy đứng lên, miệng cười móm mém nói :

- Nhị tiên sinh! Đùng nóng giận nữa! Mời ngồi!

- Ngồi cái con khỉ. Tên lộn giống của nhà ngươì làm mất dê, ngươì ăn nói thế nào với lão từ đây?

Chu Phúc nài nỉ :

- Hải tử còn trẻ người non dạ, xin Nhị tiên sinh làm ơn làm phúc mở lòng từ bi, tha cho nó lần này...

Nghiêm Nhị Lột Da trừng mắt quát :

- Tha cho nó? Hừ! Nói nghe dễ quá! Ta hỏi ngươì, nếu Viên ngoại biết được, không bảo là ta thông đồng với các ngươì để bán đi sao?

Vừa nói, một tay chống nạnh, tay kia chỉ vào mặt Chu Phúc, bộ dạng hùng hổ chỉ nhìn là đủ ghét.

Tiểu Duy không nhịn nổi, cũng đứng lên chỉ tay vào mặt hắn nói :

- Ông đừng giương tay múa cánh với Phúc bá bá như thế! Tội ai nấy chịu. Muốn xử trí thế nào thì tôi cũng chịu.

Nghiêm Nhị Lột Da tức giận nhảy tới đập bàn quát :

- Lão xược! Lão từ sẽ lột da ngươì!

Chỉ nghe rầm một tiếng, mặt bàn bị đập mạnh nảy lên, mâm bát đổ loảng xoảng, cháo đổ tung tóe ra cả mặt bàn.

Nghiêm Nhị Lột Da còn chưa hả giận, định hành hung tiếp thì chợt một vật bay thẳng vào mặt hắn.

Chỉ nghe bụp một tiếng, tên quân gia bị cả tô cháo nóng úp vào mặt bắn ra nhoe nhoét khắp mặt mũi áo quần.

Hắn đưa tay vuốt qua, tức giận mặt đỏ hăm hăm quát :

- Quân lộn giống! Ngươi... ngươi...

Lời chưa dứt đã chồm lên chụp lấy cổ áo Bộc Dương Duy, tay kia tha hồ đâm túi bụi, vừa đánh vừa gầm lên như thú dữ.

Cho đến khi nó ngã xuống, Nghiêm Nhị Lộ Da vẫn chưa tha, dùng chân đá vào đầu, vào mặt không thương tiếc.

Đứa bé đáng thương không chịu nổi trận đòn thảm khốc kêu la thảm thiết, miệng học máu ngắt đi.

Chu Phúc thấy vậy không chịu nổi, lao đầu vào bụng tên quân gia tàn bạo, miệng gào lên :

- Quân lòng lang dạ sói kia! Ta liều mạng với ngươi!

Nghiêm Nhị bị cú húc bất ngờ bật lùi ba bước mới đứng vững, hỏa khí bốc lên, lao tới tung chân phóng một cước như trời giáng, đá bắn Chu Phúc vào góc tường.

Lão bộc đã già nua, lại lâm bệnh, rú xuống chết giấc.

Nghiêm Nhị thấy mình đã gây ra án mạng, đứng ngây ra một lúc, chợt đầu đôi mắt nghĩ ra độc kế tránh tội.

Hắn bước tới bàn bưng cây đèn, không chút do dự châm vào bức phen nứa. Chỉ lát sau, ngọn lửa đã bùng lên.

Nhà tranh vách nứa là mối tốt cho ngọn lửa, chẳng bao lâu đã cháy bùng bùng.

Nghiêm Nhị Lộ Da không thèm nhìn hai nạn nhân đang nằm bất động, miệng cười nham hiểm bước nhanh ra cửa.

Khói sặc sụa xộc vào mặt mũi làm Tiểu Duy bật ho, tỉnh lại mở mắt ra nhìn.

Cả gian nhà đã biến thành một bóc đuốc lửa, nóng hằm hập.

Đứa trẻ nhìn quanh, trông thấy Chu Phúc vẫn còn nằm bất tỉnh dưới chân tường, nó vội lao tới bỏ xuống người lão, vừa lay gọi :

- Phúc bá bá! Tỉnh lại đi! Phúc bá bá...

Vừa gọi vừa khóc òa lên.

Lão nhân bị lay gọi một lúc mới tỉnh lại, thấy xung quanh lửa cháy bùng bùng, lão kinh hãi đứng lên nhưng chợt cảm thấy ngực quần đau không sao chịu nổi lại ngã nhào xuống ôm ngực ho rũ rượi, ộc ra một ngụm máu.

Bây giờ thì lão đã hoàn toàn kiệt sức, không nhúc nhích được chân tay nữa.

Thế lửa càng lúc càng lớn, xung quanh đã có tiếng người gọi cháy xôn xao.

Khắp người mồ hôi ướt đầm đìa, mình mẩy đầy thương tích nhưng Tiểu Duy vẫn cố sức kéo Chu Phúc ra cửa.

Việc đó là quá sức đối với một đứa bé mới hơn mười tuổi, lại vừa đói, vừa bị đánh trọng thương.

Dù cố sức bao nhiêu, nó cũng chỉ kéo lão bộc đi được vài bước.

Chu Phúc thều thào nói :

- Hải tử! Không... được đâu! Con hãy... bỏ ra... khỏi nhà... giữ lấy mạng... Bá bá... không sống... được nữa đâu!

Bộc Dương Duy nghiêng răng nói :

- Không! Phúc bá bá...

Nó bật ho sặc sụa, lại nói tiếp :

- Duy nhi không thể thoát thân một mình bỏ bá bá trong lửa được.

Lão nhân chớp chớp đôi mắt đục mờ, từ đó, đôi dòng lệ ứa ra, lại bật ra một tràng ho rồi nói ngắt quãng :

- Mau đi đi... Đừng quên rằng... Bộc Dương gia... chỉ còn lại con... là người nói dối... duy nhất... Chỉ cần...

Lão lại bật ho, nhổ ra một bãi đờm lẫn máu, nói tiếp :

- Chỉ cần... nghĩ đến... Phúc bá bá... là ta... mãn nguyện... lắm rồi... Hài tử! Nhanh đi đi... Đừng quên... Nghiêm Nhị... tên lòng lang... dạ sói đó...

Lão nói xong cố sức giằng ra khỏi Tiểu Duy, không ngờ đầu va vào cột nhà, thờ hất ra một hơi rồi tuyệt khí.

Lão bộc trung thành và nhân hậu đã kết thúc cuộc đời thật bi thảm.

Tiểu Duy mở to mắt nhìn lão nhân, một lúc mới hiểu rằng lão đã chết, gục xuống người lão gào lên thảm thiết.

Nhưng ngọn lửa đã tấp tới người nóng rực, hài tử ngẩng lên, nghẹn ngào nói :

- Phúc bá bá! Duy nhi sẽ khắc ghi lời bá bá tận tâm can, không bao giờ quên!

Lòng đau như cắt, nó nhìn lại lão nhân một lần cuối cùng rồi nặng nề đứng lên lê ra cửa.

Nhưng mái nhà đã đổ ụp xuống chặn mất lối ra, bốn phía lửa cháy bùng bùng, cả căn nhà đã biến thành biển lửa.

Tiểu Duy than thầm :

- Ta đành chịu chết thiêu cùng Phúc bá bá ở đây thôi!

Nhưng lúc ấy chợt phát sinh kỳ tích!

Cây ngọc tiêu mà Tiểu Duy để trên bàn thờ bên cạnh tấm linh vị chợt phát ra hàn quang màu trắng bạc tương phản với màu lửa đỏ rực. Giống như có một lực lượng nhiệm màu nào đó, trong phạm vi ba thước, ngọn lửa không tấp được tới gần.

Không cần hiểu nguyên do cơ sự ra sao, Tiểu Duy thấy vậy cả mừng liền nhảy tới cầm cả cây ngọc tiêu lẫn hai tấm linh bài của phụ mẫu.

Nhờ cây ngọc tiêu tỵ hỏa thần diệu, lát sau nó thoát khỏi biển lửa trùng trùng ra được khỏi nhà.

Mặc dù vậy, tóc tai quần áo trên mình nó cũng đã bén lửa cháy sém, trên người bỏng rất nhiều chỗ.

Vừa ra khỏi thì cả căn nhà đổ ụp xuống.

Lòng đau như cắt, Tiểu Duy đứng lặng nhìn nơi mà trước đây nó đã sống, lâm bâm :

- Phúc bá bá hãy yên nghỉ. Duy nhi sẽ báo thù cho bá bá!

Nói xong bước đến một góc tủng, kiệt sức ngồi xuống.

Bấy giờ đã có một số người rầm rập chạy tới, bắt lực nhìn căn nhà đã bị hỏa thiêu không còn cứu được nữa, miệng kêu la inh ỏi.

Tiểu Duy nhìn cảnh tượng đó như đang diễn ra từ cõi xa xăm nào đó không liên quan gì đến mình. Mắt nó cứ trân trân nhìn đám lửa rực cháy sáng cả một góc trời đang thiêu cháy Phúc bá bá thân yêu của mình, hai hàng nước mắt lăn chã tuôn rơi.

Một lúc sau, nó dùng tay áo cháy lỗ chỗ lên lau mặt, chợt nghĩ đến Nghiêm Nhị, đôi mắt rực lên ngọn lửa hận thù. Nhìn vào đó, không ai tin được hài tử mới mười tuổi lại có ánh mắt sáng rực đầy thù hận kinh nhân như thế.

Nó cầm chặt ngọc tiêu và hai tấm linh bài của song thân, nhìn lại đám lửa lần cuối rồi nặng nề đứng lên, cố nén nỗi đau lê gót bước đi, bước vào đêm tối.

- Nó đi đâu?

Đến một nơi vô định!

Sau lưng, tiếng người huyên náo vẫn không ngừng truyền đến.

Biết có ai trông thấy hài tử khôn khổ đó không? Nhưng chẳng ai nói với kẻ đơn cô bất hạnh ấy một lời an ủi.

Đầu cúi gằm, trái tim đau nhói vì tủi hờn và thương xót, nó lầm lũi đi, đôi chân nhỏ xíu non nớt trên quãng đường gập ghềnh vô định trong thế giới bao la, nhưng biết có tìm được một chỗ nương thân?

Trong lúc đó, từ một cửa sổ trên tầng lầu ở tòa trang viện đồ sộ của Trương Bách Vạn thò ra một bộ mặt nham hiểm.

Hắn đưa mắt nhìn đám cháy rực trời, nhe răng cười đắc ý.

Đó không phải ai khác, chính là Nghiêm Nhị Lộ Da, quản gia của Trương gia trang.

Hắn không ngờ được rằng một trong hai người mà mình định hại đã may mắn thoát khỏi trường hỏa hoạn thảm khốc do hắn gây nên.

Gió vẫn rít lên từng đợt, những đám mây vội vã bay qua như không muốn chứng kiến thảm cảnh của thế nhân...

* * * * *

Ngược theo son đạo lên giữa chừng ngọn núi, trước mắt hiện ra một thác nước trắng xóa đổ xuống từ độ cao trăm trượng, từ xa trông như một dải lụa.

Bên dưới vực là dòng sông lớn ầm ầm đổ nước về xuôi.

Ven đường, dưới gốc cổ tùng có một đứa trẻ nằm co quắp, người run lên từng đợt, thỉnh thoảng cất tiếng rên.

Một lúc sau, sức lực hồi phục lại đôi chút, hài tử cố sức bò xuống suối, vực mặt xuống nước uống ừng ực sau đó ngẩng đầu lên.

Bây giờ mấy thấy rõ hài tử chính là Bộc Dương Duy, người vừa thoát khỏi cơn hỏa hoạn thảm khốc.

Chỉ là khuôn mặt tuấn tú của nó giờ đây tái mét, đôi mắt sáng như sao tối xạm hẳn đi.

Lúc này trong lòng nó chỉ còn nỗi đau thương và lòng thù hận, sẽ ăn sâu vào tiềm thức chẳng bao giờ gột rửa nổi...

Quả là cuộc đời đối với nó quá phũ phàng. Mới hơn mười tuổi đã phải lăn lộn kiếm sống, thế mà nơi trú ẩn cuối cùng cũng bị thiêu cháy, người thân yêu cuối cùng bị sát hại một cách thảm thương.

Nó chợt nhớ lại những tháng ngày hạnh phúc bên phụ mẫu, được học hành, được yêu thương chiều chuộng.

Nhưng niềm vui chẳng được bao lâu, sau khi phụ thân lìa đời, mấy vị thúc bá tới đuổi mẹ con nó và Chu Phúc ra khỏi nhà.

Đau thương, sầu khổ và uất ức, sau đó ít lâu mẫu thân cũng tạ thế, bỏ lại một mình nó cô đơn giữa cuộc đời.

May còn có Phúc bá bá tận trung theo nó hầu hạ sớm hôm, nếu không nó đã chết từ lâu...

Thế mà nay Phúc bá bá cũng bị chết thảm, để lại nó một mình bơ vơ trên cõi đời này...

Uống một ngụm nước suối lạnh ngắt, Tiểu Duy dần bình tĩnh lại.

Lúc này đã quá trưa, nhìn quanh thấy rừng núi ngút ngàn, nó hoàn toàn không biết đây là đâu và mình đi được bao xa.

Nó lấy làm lạ rằng làm lũ đi suốt đêm, không phương hướng, vừa đói, vừa bị thương, sức lực hầu như đã cạn kiệt, nhiều lúc ngất đi lại tỉnh dậy, thế mà đến bây giờ nó vẫn còn sống được.

Vừa đói vừa rét, nhưng xung quanh chỉ là rừng núi hoang, việc kiếm được miếng ăn chỗ nghỉ chỉ là vô vọng.

Đầu vầng mắt hoa, nhiều khi nó muốn nằm xuống để quên đi mọi sự đời, nhưng những lúc đó hào khí lại nổi lên, thầm nghĩ :

- Bây giờ mà nằm xuống là chẳng bao giờ còn đứng lên được nữa. Nhưng mình quyết không làm thế, vì nếu chết đi lúc này thì lấy ai để báo thù.

Bụng còn cào không sao chịu nổi, nó uống thêm mấy ngụm nước, hy vọng nhờ bụng đầy mà quên đi được cơn đói.

Nhưng vừa cúi xuống, chợt thấy ánh hồng sáng lóa.

Tiểu Duy kinh dị ngẩng lên, chợt cười thầm tự nhủ :

- Chỉ là đáy nước phản chiếu ánh mặt trời thôi, có gì đâu chứ?

Nhưng lần thứ hai cúi xuống, nó lại thấy ánh hồng rực sáng.

Tiểu Duy ngạc nhiên nhìn kỹ, chợt nhận ra dưới lòng khe có một trái cây chín đỏ mọng?

Bụng đang đói, nó liền lấy lên xem.

Trái cây to bằng nắm tay dính vào một mẫu cành, không hoa không lá.

Không ngần lòng được, Tiểu Duy bẻ đôi quả ra lập tức mùi thơm tỏa ra sức nức.

Chỉ cần ngửi mùi thơm đó, cơn đói đã nổi lên cồn cào.

Chẳng cần biết trái cây có độc hay không, nó cắn thử một miếng thấy ngọt lịm liền yên tâm ăn hết cả trái.

Trái cây thật diệu kỳ, vừa ăn xong, cơn đói đã biến mất không còn dấu vết.

Nhưng chỉ một lát sau, Bộc Dương Duy cảm thấy khắp người nóng ran, mạch máu căng lên, huyết khí chảy rần rật, mồ hôi chảy đầm đìa, đôi mắt như muốn phóng ra những đốm lửa, nóng đến nỗi làm nó ngã xuống lăn lộn rên rĩ tỏ ra vô cùng đau đớn.

Vừa lúc ấy chợt nghe vang lên một thứ âm thanh quái dị từ xa đến gần lại rất nhanh.

Âm thanh này đáng sợ đến nỗi làm bất cứ ai nghe thấy cũng phải rùng mình chấn động, toàn thân nổi gai ốc, chân tay nhũn đi không sao cử động được, đầu óc mê muội mất đi lý trí!

Người trong gang hồ chẳng ai không nghe nói đến thứ âm thanh này.

Đó là một thứ ma âm khí công vô cùng lợi hại gọi là Đoạt Phách tiêu khiến tất cả các cao thủ võ lâm trong hắc bạch lưỡng đạo chỉ cần nghe danh cũng đủ kinh hồn táng đờm!

Chỉ sau chốc lát đã thấy một nhân ảnh màu trắng lướt tới nhanh như tia chớp, từ trên vách đá cao mấy chục trượng lao xuống khe nước chỗ Bộc Dương Duy còn nằm lăn lộn.

Đó là một người mình cao dong dỏng, thân vận bạch bào, dáng vẻ thư sinh, nhưng khuôn mặt thì khiến người ta vừa trông thấy đã rùng mình thất đảm, vì trông trắng nhợt như bộ bạch y mà hãn đang mặc, lạnh như băng hoàn toàn không có sinh khí, tựa hồ như một cái xác chết mới từ huyết mộ chui lên.

Bây giờ Bộc Dương Duy không lăn lộn nữa mà đã ngất đi.

Bạch y nhân bước đến gần nhìn nó một lúc rồi cúi xuống sờ vào mặt, trên bộ mặt giống như của người chết lộ vẻ kinh dị.

Hắn trân trân nhìn Bộc Dương Duy một lúc nữa, miệng lẩm bẩm :

- Ài! Thiên duyên! Quả thật đây là thiên duyên! Hải tử này vừa được ăn Đại Đào Tiên Quả là thần vật ngàn năm khó cầu.

Hình như Bộc Dương Duy nghe có người nên tỉnh lại, miệng rên rĩ.

Bạch y nhân liền xuất chỉ điểm xuống ba sáu chỗ huyết trên người nó, thủ pháp cực kỳ thần tốc.

Điểm huyết xong, bạch y nhân cấp lấy Bộc Dương Duy lướt đi như làn gió, đến bên một bờ vực sâu thẳm mới đặt hải tử ngồi xuống, còn mình cũng ngồi sau lưng, dùng tay phải ấn vào hậu tâm nó.

Chỉ lát sau, chợt thấy khí trắng từ lòng bàn tay bạch y nhân tỏa ra.

Trong hôn mê, nhưng Bộc Dương Duy vẫn cảm thấy có một luồng nhiệt khí từ hậu tâm truyền vào cơ thể đối nghịch với cơn sốt do ăn phải hồng quả tạo nên làm cho sự đau đớn trong người giảm đi rất nhiều.

Do luồng nhiệt khí này mà các kinh mạch và huyết đạo toàn thân tự động vận hành nhanh hơn bình thường gấp bội.

Dần dần cơn đau mất hẳn, luồng nhiệt khí xâm nhập từ hậu tâm bây giờ biến thành hàn khí làm thân nó lạnh toát giống như bị ngâm trong một hồ băng, người run lên, hai hàm răng và vào nhau cầm cập.

Trong lúc đó, kinh mạch huyết đạo vẫn tiếp tục vận hành.

Cuối cùng luồng hàn khí tiêu thất, Bộc Dương Duy cảm thấy cơ thể mình thư thái, chợt tỉnh mở mắt ra.

Thấy trước mặt mình là một người mặt trắng nhợt như ma, nó không khỏi rùng động.

Nhưng đã quen lăn lộn giữa cuộc đời đầy bất hạnh nên hải tử này có khả năng trấn định phi thường, bình tĩnh nhìn đối phương.

Bạch y nhân nhìn nó bằng ánh mắt lạnh như băng tuyết, chợt hừ một tiếng nhắc nhở Bộc Dương Duy lên nói :

- Ta muốn ném ngươi xuống vực này, ngươi có sợ không?

Bộc Dương Duy nhìn xuống, thấy bên dưới vực thẳm sâu hút tối om không thấy đáy làm nó rợn cả người.

Nhưng lúc này nó không quan tâm đến vấn đề sống chết nữa nên không thấy sợ, thản nhiên đáp :

- Ném đi! Thì cũng chỉ là chết thôi là cùng!

Bạch y nhân không ngờ một hải tử mới mười tuổi mà nói được một câu khí khái như vậy, ngẩn mặt nhìn Bộc Dương Duy một lúc rồi buông nó xuống.

Sắc mặt của Tiểu Duy trầm tĩnh đến lạnh lùng.

Bấy giờ mặt trời đã thấp dần xuống núi.

Bạch y nhân ngược nhìn ánh tà dương rồi quay lại nhìn Tiểu Duy, trên mặt hiện lên vẻ thê lương, thờ dãi nói :

- Ngày xưa, khi còn nhỏ, ta cũng vô cùng đau khổ, nhưng cũng lạnh lùng, quật cường như thế...

Bộc Dương Duy nhìn bộ mặt đáng sợ không có một chút huyết sắc của Bạch y nhân, trong lòng kinh dị tự hỏi :

- Chẳng lẽ trong quá khứ con người này cũng là một kẻ cô đơn bất hạnh đáng thương?

Bạch y nhân chợt hỏi :

- Hải tử! Người có thích ta không?

Lúc này hắn nhìn chàng bằng ánh mắt hiền từ, không còn lạnh lùng như trước nữa, có lẽ đó là cái nhìn rất hi hữu trong đời hắn.

Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Người này miệng thì hung dữ nhưng vừa rồi cứu cho mình khỏi chết, không phải hạng hung ác như Nghiêm Nhị Lộ Da hoặc mấy kẻ khẩu Phật tâm xà.

Nghĩ đoạn gật đầu đáp :

- Thích.

Bạch y nhân chú mục nhìn nó, lại hỏi :

- Người không sợ bộ mặt của ta sao?

Bộc Dương Duy khẳng khái trả lời :

- Không!

Bạch Y nhân lộ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Vì sao?

- Vì tôi đã gặp không ít người có khuôn mặt dễ nhìn nhưng lòng dạ lại độc như rắn rết. Mặc dù mặt ông trắng nhợt lạnh lùng, đáng sợ nhưng tôi biết tâm tính ông rất tốt. Ông chưa hề quen biết tôi, nhưng vẫn cứu giúp tôi.

Bạch y nhân tỏ ra kích động, bước tới gần xoa đầu nó, dịu dàng nói :

- Hải tử biết nhiều đấy! Một đứa trẻ còn ở tuổi như ngươi mà nói được câu đó thật đáng quý.

Hắn dừng lại một lát, chợt hỏi :

- Ngươi có nguyện ý đi theo làm đồ đệ của ta không? Ta sẽ dạy ngươi võ nghệ.

Trên khuôn mặt tuấn tú của Bộc Dương Duy lộ rõ niềm vui. Nó trả lời ngay không chút do dự :

- Tôi nguyện ý! Nhưng chỉ sợ mình ngu ngốc học chẳng ra gì phụ mất lòng tốt của người thôi.

Trên bộ mặt trắng nhợt đáng sợ của Bạch y nhân thoáng hiện nụ cười.

Hắn vẫy tay nói :

- Vậy thì hãy bái ta làm sư phụ đi!

Bộc Dương Duy liền quỳ xuống dập đầu ba cái.

Bạch y nhân cười ha ha nói :

- Rất tốt! Bây giờ chúng ta đi thôi!

Dứt lời cấp lấy đồ đệ hú dài một tiếng, tung mình lên cao năm sáu trượng lướt đi như tia chớp...

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ma quân trùng hiện - Đả bại Song yêu

Bạch y nhân cấp Bộc Dương Duy lướt đi như gió, chừng nửa canh giờ sau thì tới một sơn cốc.

Lúc này trời đã tối, nhưng Bộc Dương Duy rất ngạc nhiên là mình vẫn nhìn thấy rõ mọi vật xung quanh.

Cuối sơn cốc, dưới chân vách đá có một mái lều tranh trông đáng mới được dựng chưa lâu. Trước lều là một bãi đất bằng phẳng rộng chừng ba trượng, cỏ mọc xanh um, ngoài rìa có một tảng quái thạch bằng phẳng cao tới hơn ba thước đứng bên gốc cổ tùng cao vút, cành lá rậm rì.

Bạch y nhân đặt Bộc Dương Duy xuống trước lều nói :

- Đồ nhi, đây là nơi tạm trú của ta.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Sư phụ ở đây đã bao lâu rồi?

Bạch y nhân đáp :

- Mới chừng ba tháng.

Nói tới đó đưa mắt nhìn đồ đệ, thấy tiểu Duy đứng giữa hàn phong lạnh buốt nhưng không hề tỏ ra lạnh, y gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

- Chúng ta vào nhà thôi!

Bộc Dương Duy theo sư phụ bước vào lều.

Căn lều chỉ có một gian rất sạch sẽ không vương một hạt bụi, bàn ghế giường phản đều làm bằng đá, ngoài ra còn một tấm bồ đoàn.

Trên phản trải một tấm da thú, trên bàn để một hòm sách giữa tường treo một chiếc đàn thất huyền trông đáng rất cổ.

Bộc Dương Duy đưa mắt nhìn khắp lều nhưng không thấy một thứ binh khí nào.

Có một điều kỳ lạ là tuy trời đã tối, trong lều không có đèn đóm gì nhưng vẫn sáng.

Bộc Dương Duy nhìn kỹ, chợt nhận thấy ánh sáng phát ra từ một viên dạ minh châu lớn bằng nắm đấm rỗng dính trên tường.

Bạch y nhân đến góc lều xách đến một lồng nhỏ đựng trái cây và một chiếc hồ lô màu hồng đặt lên bàn nói :

- Đồ nhi, ngồi xuống đi!

Hai người ngồi đối diện qua chiếc bàn đá :

- Bạch y nhân chỉ vào lẵng quả và chiếc hồ lô, cười nói tiếp :

- Trái cây này có thể ăn thay cơm, còn đây là Bình Hà tửu, hôm nay mừng sư đồ đệ ngộ, chúng ta hãy uống một chén.

Nói là uống một chén, nhưng y lại cầm cả hồ lô lên dốc vào miệng một hơi.

Bộc Dương Duy cũng học theo sư phụ, ghé miệng vào hồ lô uống một ngụm, thấy rượu thơm ngon dị thường, phảng phất mùi hương sen.

Vừa ăn, Bạch y nhân vừa hỏi danh tính, tuổi tác và gia cảnh của đồ nhi vừa thu nhận.

Bộc Dương Duy không chút giấu giếm, kể hết thân thế bi thảm của mình và biến cố tang thương vừa mới xảy ra.

Bạch y nhân vừa nghe vừa ngậm ngùi cảm thán.

Nghe xong, y chợt hỏi :

- Đồ nhi, con có biết sư phụ là ai không?

Bộc Dương Duy lắc đầu đáp :

- Đệ tử chưa biết, xin ân sư nói rõ.

Bạch y nhân đắm đắm nhìn khoảng không một hồi lâu, sau đó mới trầm giọng kể lại thân thế của mình.

Nguyên vị này là Độc Thủ Ma Quân Quan Nghị, là một quái kiệt danh chấn giang hồ ba mươi năm nay, hầu như suốt mấy chục năm tung hoành giang hồ chưa từng gặp đối thủ.

Vì thời thơ ấu lâm vào cảnh bi thương, chịu nhiều bất hạnh, bị người đời chà đạp, hắt hủi và cuộc đời vùi dập, ném trái đủ mọi tội cực của nhân gian nên hình thành tính cách rất lạnh lùng, khắc nghiệt.

Sau khi một dị nhân thu làm đồ đệ, Quan Nghị miệt mài luyện võ mấy năm, sau khi xuất sư đã có võ công cái thế.

Vốn bản tính lạnh lùng và khắc nghiệt, hành sự thiện ác tùy tâm, những nhân vật chính tà các phái trong hắc bạch lưỡng đạo, chỉ cần có điều gì khiến y không thuận mắt là giết, cho dù không chết cũng thành tàn phế.

Vì hạ thủ tàn độc như vậy nên giang hồ nghe nhắc đến Quan Nghị là người người đều biến sắc, từ đó mới đặt cho y trác hiệu Độc Thủ Ma Quân.

Sau này, y lập ra một phái gọi là Lãnh Vân bang, từ đó uy danh càng lớn.

Đã có võ công cái thế, vị quái kiệt này còn gặp kỳ duyên, lấy được một pho võ lâm chí bảo Điều Long bảo lục mà tất cả mọi nhân vật trong giang hồ đều ao ước.

Pho bí lục võ học này có từ hai trăm năm trước, do vị võ lâm chí tôn Trường Hân Tử đúc kết tinh hoa võ học của mình chép lại.

Ngoài pho bí kíp này còn có một thanh bảo kiếm có tên Tu La kiếm cũng là một vật võ lâm chí bảo.

Hai vật này Độc Thủ Ma Quân may mắn thấy được trong một tuyệt cốc ở núi Tàn Linh thuộc tỉnh Thiểm Tây.

Sự việc này bị tiết lộ, tin tức nhanh chóng lan truyền ra giang hồ.

Những cao thủ của hắc bạch lưỡng đạo tuy đều có ý tranh đoạt bảo vật này nhưng vì sợ uy danh của Độc Thủ Ma Quân nên không ai dám một mình liều thân mạo hiểm.

Thấy rằng Độc Thủ Ma Quân đã độc ác, võ công cao cường, nay có Tu La kiếm và Điều Long bảo lục chẳng khác nào hổ thêm cánh, võ lâm các phái cả hắc bạch lưỡng đạo họp lại thương nghị cử ra những cao thủ tinh anh nhất truy diệt Độc Thủ Ma Quân, tranh cướp bảo vật.

Bạch đạo có các nhân vật lừng danh như Lưu Sa kiếm khách Kim Nộ Giang, Tiêu Dao Khách Tiền Tam Tú, Tam Tuyết Kiếm Vương Kỳ... do Tam Hiền Tử Dật thống lãnh.

Bên hắc đạo có sư đồ Bang chủ Hắc Kỳ bang Chấn Sơn Thủ Ưông Luân và Kim Trảo Thủ Hà Thời Nhiệm, Tam Diện đạo nhân Viên Hóa, vị đại hào sảo Sơn Tây Kim Toán Tử, tên đại cường đạo Độc Cước Phi Yên Chu Bật và nhiều nhân vật khác do Minh chủ của lực lâm giang hồ là Lạt Thủ Thần Tiên Hoàng Song Khê và Thiết Tý Cái Cổ Dung, một trong Cái bang Tam anh cộng đồng chỉ huy.

Hai phái liên hợp với nhau với lực lượng rất lớn gần trăm cao thủ, bí mật vây công sào huyệt của Độc Thủ Ma Quân là Quỷ Sầu cốc.

Cuộc chiến diễn ra vô cùng kịch liệt, cao thủ các phái gặp phải độc thủ tử vong có tới hai mươi bảy người, ngoài ra bị thương vô số.

Lần đó Độc Thủ Ma Quân đại phát thần uy đánh tan tác quần hùng, nhưng chính y cũng bị trọng thương, còn lại hầu hết thuộc hạ trong Lãnh Vân bang hôm đó có mặt tại Tổng đàn đều bị giết chết tại chỗ.

Tuy bị trọng thương nhưng Độc Thủ Ma Quân vẫn chạy thoát, mang theo cả Điều Long bảo lục và Tu La kiếm.

Từ đó Lãnh Vân bang bị tiêu diệt, Độc Thủ Ma Quân tuyệt tích giang hồ.

Nhưng kỳ thực Độc Thủ Ma Quân mang theo một số thủ hạ thân tín nhất trong Lãnh Vân bang còn sống sót chạy ra Quan ngoại.

Kể đến đó, Độc Thủ Ma Quân bung hồ lô rượu lên uống một ngụm, nhìn Bộc Dương Duy hỏi :

- Đồ nhi! Con có biết vì sao ta chuyển đến sơn cốc này không?

Bộc Dương Duy lắc đầu.

Độc Thủ Ma Quân tự trả lời :

- Vì sư phụ nghe tin trong núi này có xuất hiện Đại Đào Tiên Quả. Đó là một thứ thần dược trị thương vô cùng công hiệu, cả ngàn năm mới sinh được một quả nên rất quý hiếm. Ta đã tìm khắp núi suốt ba tháng ròng, thế mà con lại tinh cò ăn được. Xem ra đó là thiên duyên tiền định, dù mất bao nhiêu công sức cũng không tìm được đâu.

Nói xong liền buông tiếng thở dài.

Bộc Dương Duy ngạc nhiên hỏi :

- Lúc đồ nhi ăn trái cây nhặt dưới suối chính là Đại Đào Tiên Quả hay sao?

Độc Thủ Ma Quân gật đầu :

- Chính thế!

Bộc Dương Duy vội vàng quỳ xuống nói :

- Sư phụ! Đồ nhi không biết...

Độc Thủ Ma Quân dùng tay phát nhẹ kéo hải tử lên, cười nói :

- Hải tử ngọc nghêch... Trong việc này con có lỗi gì chứ? Con có được kỳ duyên như thế, sư phụ mừng cho còn chưa hết, còn đâu lại trách con? Hãy ngồi lên đi! Bộc Dương Duy nghe lời ngồi xuống chỗ cũ.

Độc Thủ Ma Quân giải thích :

- Đại Đào Tiên Quả là vật hiếm có ở nhân gian. Vì công năng thần diệu như thế, đáng ra nên chia làm ba, mỗi ngày chỉ ăn một phần, để được lực phát tán dần dần mới không hề gì. Đẳng này con ăn một lần hết cả trái, lại trong lúc cơ thể suy nhược, đương nhiên là không chịu nổi. Khi ta đến thấy con hôn mê bất tỉnh đã kịp thời dùng chân khí truyền sang mới giúp con đã thông thất kinh bát mạch, vì thế mới xảy ra hiện tượng nóng chuyển sang lạnh.

Bộc Dương Duy mắt rơm lệ nói :

- Đại ân của sư phụ đối với đệ tử nặng như núi, đệ tử không biết lấy gì để báo đáp lão nhân gia.

Đột nhiên Độc Thủ Ma Quân chiếu ánh mắt sáng quắc nhìn ra cửa, mặt trở lại vẻ lạnh lùng đáng sợ trước đây.

Bộc Dương Duy ngạc nhiên hỏi :

- Sư phụ...

Độc Thủ Ma Quân lại đưa vò rượu lên uống một hơi xong đáp :

- Lại có trò nữa để xem đây. Không biết kẻ to gan nào không sợ chết tới nộp mạng?

Dứt lời đứng lên vẫy Tiểu Duy, đường hoàng bước ra cửa.

Vầng nguyệt từ trong đám mây ló ra chiếu xuống sơn cốc một màu bàng bạc. Xung quanh tĩnh lặng như tờ.

Tiểu Duy nhìn quanh nhưng không thấy gì, đang định mở miệng hỏi thì chợt từ xa vang tới hai tiếng hú dài.

Chỉ lát sau thấy hiện ra hai nhân ảnh từ cốc khẩu lao tới rất nhanh.

Chứng tỏ Độc Thủ Ma Quân phát hiện được đối phương từ khi chúng cách ngôi lều tới cả dặm, điều đó khiến Tiểu Duy vô cùng thần phục.

Chớp mắt, hai người đã tới giữa sân.

Bộc Dương Duy đưa mắt nhìn, thấy đó là hai lão nhân một cao một thấp, tuổi đều ngoài ngũ tuần.

Một trong hai lão nhân mặc y phục màu xám, giữa thất lưng dính một vật gì sáng lóng lánh, mặt to như tròn bát lồi ra thô lỗ, miệng rộng mũi khoằm, da mặt xanh mét, nhìn qua cũng biết là không phải người thiện lương.

Lão nhân còn lại thấp lùn béo mập thành ra trông tròn lẳn như quả bí, mặt đỏ chằng chịt giống như tấm sắt rỉ, mũi tẹt như không thấy sống mũi đâu. Bên dưới là cái miệng rộng đỏ như máu.

Lão mặc bộ trường y không phân biệt được màu gì, trông rất nghịch mắt.

Hai vị quái khách nhìn hai sư đồ một lúc, đột nhiên cất một tràng cuồng tiếu nghe như tiếng thú gầm.

Sau đó lão áo xám trừng mắt nhìn Độc Thủ Ma Quân nói :

- Không biết từ đâu nảy ra loại thói tha này! Huynh đệ chúng ta biết rõ ở bốn sơn hôm nay xuất hiện Đại Đào Tiên Quả, nhưng tới đó lại tìm không ra. Thì ra người lên lút tới đây dựng nên cái tổ quạ này để thừa cơ huynh đệ chúng ta không đề phòng mà trộm mất tiên quả. Các người nếu khôn hồn thì quỳ xuống mà dâng quả lên, huynh đệ chúng ta còn có thể tha mạng, nếu không thì... hắc hắc...

Tên lùn chợt kéo áo đồng bọn, thấp giọng nói :

- Đại ca! Hãy khoan! Tôi thấy tên này mặt trắng nhợt như xác chết, hai mắt lại phát tinh quan, trông như...

Bấy giờ Độc Thủ Ma Quân mới lên tiếng :

- Người nói xong chưa?

Tên lùn kinh hãi lùi lại một bước.

Nhưng tên áo xám lại hùng hổ quát :

- Người định làm gì? Chẳng lẽ Giang Nam song quái còn sợ người sao?

- Chỉ một bước, Độc Thủ Ma Quân đã lướt từ cửa lều ra hai trượng đứng ngay trước mặt hai lão nhân.

Giang Nam song quái vốn là hai tên ma đầu thành danh trong giang hồ, được xếp vào hạng nhất lưu, tác oai tác quái một vùng nhưng thấy Độc Thủ Ma Quân lướt tới đều kinh hãi lùi lại, kêu lên :

- Tề Liễu Phong thân pháp!

Lão lùn ngập ngừng nói :

- Không biết... tôn giá với vị Bang chủ Lãnh Vân bang Độc Thủ Ma Quân năm xưa có quan hệ gì?

Quả không hổ danh Giang Nam song quái, kiến thức chẳng phải tầm thường.

Đột nhiên Độc Thủ Ma Quân hú lên một tiếng kinh tâm động phách, làm rung động cả núi rừng.

Sau đó y đưa tay lên phát nhẹ bắn ra một vật.

Lại nghe ầm một tiếng, khối quái thạch cách đó hai trượng bị một lực đạo vô hình đánh tan thành bụi!

Độc Thủ Ma Quân lại đưa tay phát nhẹ, vật vừa bắn ra bay trở lại, y đưa tay nhẹ nhàng đón lấy.

Nguyên đó là một chiếc thoa màu hồng.

Giang Nam song quái kinh hãi thốt lên :

- Độc Thủ Ma Quân Dứt lời quay người định chạy.

Độc Thủ Ma Quân quát :

- Dừng lại!

Hai tên ma đầu khiếp sợ đứng sững lại.

Tên áo xám quay đầu, run giọng hỏi :

- Ma Quân định làm gì?

Độc Thủ Ma Quân lạnh giọng nói :

- Mỗi tên để lại một cái tai cho ta!

Giang Nam song quái mặt biến sắc nhìn nhau.

Độc Thủ Ma Quân lại quát :

- Chẳng lẽ các người còn bắt ta động thủ?

Hai tên ma đầu tuy khiếp sợ uy danh Độc Thủ Ma Quân, nhưng chúng chưa từng giao thủ. Hơn nữa Giang Nam song quái cũng chẳng phải hạng vô danh, từng tác oai tác quái suốt một vùng, lấy mạng không biết bao nhiêu cao thủ, có lý đâu chịu nhục trước một kẻ chúng chưa từng quen biết, chôn vùi uy danh gây dựng một đời?

Lão đại lên tiếng là Tống Vũ nghiêng răng nói :

- Ta liều mạng với người!

Dứt lời rút chiếc đai áo, vận công thẳng ra như ngọn thương điểm tới ngực Độc Thủ Ma Quân, đồng thời phóng chân trái tung một cước vào tiểu phúc y.

Lão nhân thấp lùn tên là Triệu Ngang cũng không chịu thua kém lão đại, song chưởng đánh sang hai vai Độc Thủ Ma Quân.

Hai tên ma đầu liên thủ tấn công, uy lực phi phàm, bốn chiêu cùng xuất thế như vũ bão.

Độc Thủ Ma Quân hừ một tiếng, hơi xoay người sang trái, tay phải thi triển Xích Sát chưởng với bốn thành công lực đánh tới Triệu Ngang, chỉ một cú quay người đã dễ dàng tránh được hai chiêu của Tổng Vũ, còn Triệu Ngang song chưởng đánh ra bị vấp phải một luồng kinh lực phản chấn rất mạnh nổ bùm một tiếng, thân thể tròn như quả bí của hắn bật lùi bốn năm bước nhưng vẫn không đứng vững lăn lông lốc mấy vòng, hai bên mép rỉ máu tươi, phải ngồi xuống vận công điều tức.

Tổng Vũ thấy bãi đệ bị thương vừa sợ vừa ức, phát sợi ngân đai tạo thành kinh phong, xuất tuyệt học trong một trăm linh tám Ngân Xà đại pháp tạo thành vô số đai ảnh phi vũ trùm lấy Độc Thủ Ma Quân.

Chớp mắt đã xuất hơn mười chiêu, nhưng chẳng những không đã thương được địch mà thậm chí không chạm được tới tà áo.

Đột nhiên thấy hoa mắt, đối phương biến đầu mắt.

Tổng Vũ chưa hết kinh dị thì chợt cảm thấy bàn tay phải bị giật mạnh, thì ra chiếc ngân đai đã bị bắt được.

Trong lòng đầy hoang mang, hắn chỉ còn biết dụng lực giật mạnh về, bỗng bị mất đà bật lùi lại bốn năm bước mới đứng vững.

Cúi xuống nhìn, thấy chiếc thắt lưng thành danh mấy chục năm làm bằng gân bò luyện hết sức công phu bị đứt tung, không những thế, chiếc khóa bạc bị làm méo mó trông rất thảm hại.

Tức giận đến đỏ mặt tía tai, hắn định liều mạng, xông vào lần nữa thì chợt nghe bình một tiếng, kinh hãi nhìn sang thấy bãi đệ Triệu Ngang rú lên thảm thiết, nằm lăn lộn trên đất, máu phun đỏ ngực áo.

Nguyên Triệu Ngang chưa phải bị nội thương, sau khi ngồi vận công chốc lát đã bình phục lại, thấy đại ca đang kịch chiến liền lao vào tập kích đối phương.

Độc Thủ Ma Quân vốn không đem hết sức đối phó, thấy Giang Nam song quái liên thủ tấn công mình liền tức giận làm đứt sợi đai của Tổng Vũ rồi xuất chưởng đánh Triệu Ngang.

Tên lùn trúng một chiêu Bách Bộ Khai Sơn chưởng bị bắn ra xa ba trượng, thổ ra một huyết tiễn ngã xuống ngất đi.

Lòng thù hận trào lên quên cả sợ hãi, Tổng Vũ lại nghiêng răng vung cả song chưởng liều mạng lao vào lần nữa!

Độc Thủ Ma Quân hừ một tiếng, tay phải xoè ra, ngũ chỉ tề xuất, điểm tới năm yếu huyệt Tứ Bạch, Cự Khuyết, Địa Thương, Đầu Duy và Ngoại Quan, đồng thời chân phải tung một cước đá vào tiểu phúc địch nhân.

Chiêu thức liên hoàn, động tác thần tốc làm Tổng Vũ không sao đối phó nổi, toàn thân tê đi, huyết đạo bị khống chế, trúng cước bay xa mấy trượng lăn đi mấy vòng, hồi lâu còn chưa bò dậy nổi.

Độc Thủ Ma Quân đến gần nói :

- Hạng nhai nhép như các người mà cũng dám tới đây vung tay múa cánh với lão tử, thật không biết tự lượng sức mình. Đó chỉ mới là trừng phạt nhẹ. Lần sau nếu còn tái phạm thì đừng trách ta độc ác.

Dứt lời điểm ra mấy chỉ.

Tổng Vũ được giải khai huyết đạo, há miệng thổ ra một bãi máu rồi bò dậy, đến dìu bãi đệ bỏ đi.

Nhưng mới được mấy bước chợt nghe tiếng quát :

- Đứng lại!

Tổng Vũ dừng bước quay đầu hỏi :

- Tôn giá còn muốn gì nữa?

- Người lưu lại danh tính rồi hãy đi!

Tổng Vũ cố nuốt giận nói :

- Tại hạ là Tổng Vũ, còn đây là bãi đệ Triệu Ngang, trác hiệu Giang Nam song quái. Chút ân tình vừa rồi huynh đệ chúng tôi ghi khắc đến chết không quên. Non xanh còn đó, sau này chúng ta còn gặp lại.

Dứt lời cấp Triệu Ngang lên phóng nhanh ra khỏi sơn cốc.

Độc Thủ Ma Quân quay lại, thấy Tiểu Duy vẫn còn sững sờ trước cuộc chiến kinh tâm động phách vừa qua, nhưng không hề tỏ ra khiếp sợ.

Trong lòng khâm phục bởi lòng can đảm của đồ đệ, y bước lại gần cười hỏi :

- Xem có thích không?

Tiểu Duy thành thực đáp :

- Sư phụ bản lĩnh siêu phàm. Đồ nhi bao giờ mới học được như thế?

Độc Thủ Ma Quân dịu dàng nói :

- Muốn luyện thành võ công thượng thừa như thế cũng không khó, chỉ cần kiên trì và khổ công thôi!

Lại tiếp :

- Bây giờ đã khuya, hơn nữa con vừa ăn tiên quả, nên vào nhà nghỉ ngơi, mọi việc khác ngày mai sẽ bàn.

Hai người bước vào lều.

Sáng hôm sau sư đồ dậy từ rất sớm.

Bộc Dương Duy ra suối rửa mặt xong quay lại thấy Độc Thủ Ma Quân ngồi trên một tảng đá, ngoảnh mặt về hướng đông, miệng phun ra một luồng khí pha lẫn hai sắc thanh hồng thành một vệt dài tới ba trượng.

Hài từ thấy kỳ đứng lại xem.

Lúc đó nó còn chưa biết rằng đó chính là công phu Ngưng Khí Thành Hình, loại khí công nội gia thượng thừa.

Hai loại khí một hồng một xanh chính là võ học độc môn của Độc Thủ Ma Quân gọi là Song Cực chân khí.

Thời gian chừng một tuần trà, Độc Thủ Ma Quân kết thúc tọa công, chợt nhìn sang Bộc Dương Duy buông tiếng thở dài nói :

- Ài! Bây giờ không được như trước nữa!

Tiểu Duy ngơ ngác nhìn sư phụ không hiểu ra sao.

Độc Thủ Ma Quân cười nói :

- Đồ nhi! Bây giờ ta sẽ đưa con trở về Quan ngoại, nơi sư phụ ẩn cư nhiều năm nay ở Cô Dương Phong thuộc dãy Thiên sơn.

Hai người vào lều thu xếp hành lý.

Bước ra cửa, Độc Thủ Ma Quân lặng nhìn nơi mà mình từng sống ba tháng qua, không khỏi cảm thấy bùi ngùi, trầm giọng nói :

- Ài! Xem ra mình đã già mất rồi nên dễ mềm lòng, dường như bất cứ thứ gì cũng thấy lưu luyến...

Nói xong đột nhiên vung tay phát ra một luồng kinh lực.

Chỉ nghe ầm một tiếng, căn lều bị kinh phong làm gãy răng rắc đổ ụp xuống như một thứ đồ chơi!

Độc Thủ Ma Quân quay lại cấp lấy Tiểu Duy, nhún mình lao đi như một con đại bàng ra khỏi sơn cốc.

* * * * *

Đầy trời tuyết bay trắng xóa, gió rít lên từng đợt lạnh thấu xương, tưởng chừng như cả không khí cũng ngưng kết lại thành băng giá. Trên quan lộ vắng ngắt không bóng một hành nhân.

Hầu hết cây cối đã rụng lá từ dạo mùa thu nay lại chỉ còn trơ cành đứng ù ì trong gió tuyết.

Phần lớn chim chóc đã đi trú đông, chỉ còn loài quạ vẫn còn thi gan cùng băng giá, đậu thành đàn trên những thân cây trơ trọi, thỉnh thoảng cất lên những tiếng kêu Quà! Quà! não lòng càng tăng thêm vẻ thê lương...

Đột nhiên từ xa dội đến tiếng vó ngựa rầm rập.

Chẳng bao lâu hiện ra một con tuần mã cao lớn, lông thuần bạch không một sợi pha, trên lưng nó có tới hai kỵ sĩ đều mặc áo da.

Ngồi trước là một trung niên tuổi dưới ngũ tuần, đáng thư sinh nhưng sắc mặt lại tái nhợt như người chết.

Phía sau là một hài tử mới hơn mười tuổi, diện mạo vô cùng tuấn mỹ nhưng đôi mắt đen láy của trẻ thơ đã nhuộm nét phong trần.

Hai người này không phải ai khác, chính là Độc Thủ Ma Quân, một quái kiệt từng làm chấn động cả võ lâm ba mươi năm trước và đồ đệ của y vừa thu nhận là hài tử có thân thể bí khổ Bộc Dương Duy.

Họ vừa vượt mấy ngàn dặm từ Trung Nguyên về Quan ngoại, vượt qua Thang Âm, An Dương, Vũ Thanh, hôm ấy đến Lý Cốc quan, cách Sơn Hải quan là yếu khẩu xuất nhập quan không xa nữa.

Độc Thủ Ma Quân ghi cương.

Con ngựa đang phi nhanh thì thắng gấp, tung hai vó trước lên hí vang, xoay đi một vòng mới dừng lại.

Độc Thủ Ma Quân trở roi về phía trước nói :

- Duy nhi, trước mặt là tiểu trấn cuối cùng trước khi xuất quan, hãy ghé vào ăn lót dạ rồi sẽ đi tiếp.

Nói xong giục ngựa cho đi nước kiệu thông thả vào trấn.

Trời còn sớm, nhưng trong trấn, nhà nào nhà nấy cửa sổ, cửa chính đều đóng chặt, trên các phố vắng tanh không một bóng người.

Tiểu Duy ngạc nhiên hỏi :

- Sư phụ! Sao ở đây vắng vẻ tĩnh mịch như thế?

Độc Thủ Ma Quân đáp :

- Càng gần tới Quan ngoại trời càng lạnh, vì thế mọi người đều đóng cửa ngồi quây quần bên lò sưởi, phải có việc gì thật đặc biệt mới dám lộ mặt ra khỏi nhà.

Tìm mãi mới thấy một khách điểm nhỏ, trên cửa treo biển hiệu viết bốn chữ Chiêu Hưng Khách Điểm.

Độc Thủ Ma Quân cấp Bộc Dương Duy xuống ngựa.

Không có ai đứng ngoài cửa đón khách, họ phải tự dắt ngựa đi thẳng vào sân.

Vào tới đây mới nghe tiếng thực khách cười nói oang oang, mùi thức ăn bốc ra thơm phức.

Độc Thủ Ma Quân buộc ngựa ngay trước mái hiên rồi dẫn đồ đệ đi thẳng vào khách điểm.

Vào tới cửa mới thấy một tên tiểu nhị chạy ra, vừa xoa hay tay vừa cúi mình nói :

- Khách quan...

Độc Thủ Ma Quân chỉ tay ra ngoài hiên nói :

- Ngươi dẫn con ngựa vào lâu cho ăn uống, chăm sóc nó cẩn thận một chút!

Tiểu nhị tỏ vẻ ngại, nhưng rồi cũng miễn cưỡng dạ một tiếng bước ra giữa tuyết dắt ngựa đi.

Thấy hai người vào, tiếng cười nói chợt lặng đi.

Độc Thủ Ma Quân dắt đồ đệ, mắt không nhìn ai bước tới một bàn trống cùng Bộc Dương Duy ngồi xuống.

Bây giờ mới đưa mắt nhìn quanh, chợt nhận ra thực khách đều hướng cả sang bàn mình, về mặt lộ rõ nỗi sợ hãi bất an.

Độc Thủ Ma Quân bụng nghĩ thầm :

- Chắc chúng thấy mặt ta trắng nhợt như mặt người chết nên mới khiếp sợ như thế. Hừ! Các ngươi còn chưa biết rằng nếu ta cời mặt nạ ra thì càng đáng sợ hơn, chỉ e xô nhau chạy không còn một mống!

Rồi không chú ý đến họ nữa.

Một lúc vẫn không thấy tên tiểu nhị nào, y trầm giọng quát :

- Điềm chủ! Các ngươi làm trò gì vậy?

Thanh âm không lớn nhưng dội vào tai mọi người ong ong nghe văng cả óc.

Thực khách càng kinh dị, đều cúi xuống bàn không ai dám nhìn.

Lúc ấy mới có một tên tiểu nhị rụt rè bước đến gần run giọng hỏi :

- Dạ... Khách quan muốn dùng món gì?

Độc Thủ Ma Quân đáp :

- Năm cân rượu ngon, hai cân thịt bò xào, một con gà quay và bốn chiếc bánh bao thịt!

Tên tiểu nhị dạ một tiếng rồi chạy đi, nghĩ bụng :

- Không biết người gì mà ăn uống khiếp thế? Ngay nước lạnh cũng không ai uống nổi năm cân, đừng nói là rượu.

Một lúc sau, tên tiểu nhị bụng mâm tới dọn các món ra bàn.

Vừa lúc ấy chợt nghe ngoài phố có tiếng ngựa hí vang, rồi tiếng vó ngựa rầm rập phi thẳng vào khách điểm.

Khách nhân đều ngoảnh nhìn ra.

Trước cửa điểm xuất hiện năm tên đại hán to lớn vạm vỡ, mặc áo da, khăn xanh trùm đầu, lưng đeo túi vải màu đen dài và hẹp, chỉ nhìn cũng đoán ra bên trong tất có một thứ binh khí đao hoặc kiếm.

Năm tên vừa vào điểm đã quát tháo ầm cả lên.

Một tên đưa mắt sang bàn của sư đồ Độc Thủ Ma Quân nhìn một lúc về dò xét, đặc biệt chú ý đến Bạch y nhân có dáng thư sinh nhưng sắc mặt trắng nhợt nhợt tự hỏi xem nhân vật này là ai.

Năm tên đại hán này là đầu lĩnh của bọn cường đạo ở vùng Quan Bắc, nhân xưng là Đô Sơn ngũ hồ gồm Tam Cước Hồ Trần Lập, Phong Hồ Quách Hùng, Tiểu Diện Hồ Giang Tông, Hắc Hồ Bàng Hữu Chí và Độc Hồ Nguư Đào.

Chúng hoành hành khắp vùng Quan Bắc, giết người cướp của, gian dâm, phóng hỏa, không trừ thủ đoạn độc ác nào.

Hôm nay, trên đường đánh cướp, chúng ghé vào ăn uống thì lại gặp phải sư đồ Độc Thủ Ma Quân.

Đô Sơn ngũ hồ thấy sắc mặt của Độc Thủ Ma Quân rất kỳ dị đáng sợ, đang tự nghĩ xem đây là hạng người nào thì nghe lão gọi tên tiểu nhị đến tính tiền, căn cứ vào giọng nói khàn khàn vô lực thì tin rằng đối phương không phải là hạng người biết võ công.

Độc Thủ Ma Quân lấy ra một túi da dốc tuột lên mặt bàn.

Trong khách điểm mọi người đều sùng sốt!

Không ngờ một trung niên nhân dáng nho sĩ nhưng da mặt trắng bệnh như sáp cùng đi với một đứa trẻ hơn mười tuổi mà mang theo nhiều tài sản đến như vậy.

Trong túi đồ ra toàn vàng ngọc, minh châu, có những viên to bằng mắt rồng, chỉ riêng một viên cũng đáng giá cả vạn lạng bạc.

Trong điểm, kể cả bọn cướp lừng danh là Đô Sơn ngũ hồ cũng chưa bao giờ thấy ai mang theo trong người một số tài sản đồ sộ như thế, đến mấy chục vạn lạng, bằng cơ nghiệp của một đại phú hộ chứ chẳng chơi.

Từ khách đều ngẩn mặt nhìn chăm chăm vào đồng châu báu trên bàn không sao rời mắt ra được.

Thay cho tên tiểu nhị là chính lão chủ quầy chạy tới, cất giọng khuyên :

- Đại gia! Vùng Quan Bắc này tình hình an ninh không được ổn định đâu!

Mấy năm nay...

Độc Thủ Ma Quân ngắt lời :

- Thôi đừng lăm lời nữa! Mau tính tiền đi!

Lão chủ quầy vội đáp :

- Dạ dạ! Cả thầy tám tiền năm phân...

Độc Thủ Ma Quân chọn trong đồng châu bảo lấy ra một viên ngọc thạch nhỏ nhất ném cho lão chưởng quầy, mặc cho hắn há hốc miệng mồm chưa biết nói gì, điềm nhiên cất đồng châu ngọc vào túi rồi kéo Bộc Dương Duy đi ra khỏi khách điếm.

Ra tới phố, Bộc Dương Duy kéo tay Độc Thủ Ma Quân hỏi :

- Có phải sư phụ muốn dụ năm tên đại hán đó đuổi theo không?

Độc Thủ Ma Quân khẽ gật đầu.

Hai người thông thả ruổi ngựa ra khỏi trấn, đi chừng ba dặm thì quả nhiên có người đuổi theo.

Độc Thủ Ma Quân làm như không hay biết, vẫn điềm nhiên cho ngựa đi nước kiệu tiến tới, mặc dù tin chắc bọn người đuổi theo không ai khác hơn là Đồ Sơn ngũ hổ.

Năm tên cướp hùng hổ tới vây lấy con ngựa bạch.

Tên đầu đảng Tam Cước Hồ Trần Lập quát lên :

- Tên hủ nho kia! Mấy hôm nay Ngũ Hổ chúng ta chưa kiếm được món nào béo bở, may hôm nay vớ được người...

Độc Thủ Ma Quân vẫn không nói gì.

Lão nhị Phong Hồ Quách Hùng tiếp lời :

- Thất phu vô tội, chỉ vật trong túi hắn là có tội! Người thật không nên đưa thịt vào miệng hổ chộc thêm chúng ta mới phải?

Độc Thủ Ma Quân than hỏi :

- Ý của các người là...

Lão tam Tiểu Diện Hồ Giang Tông quát :

- Ý đại gia là thịt người!

Dứt lời rút thanh đại đao mang sau lưng nghe soạt một tiếng, nhảy tới chém bổ xuống đầu Độc Thủ Ma Quân.

Lão cười nhạt một tiếng, chờ khi thanh đao chém tới gần mới lật nhẹ lòng bàn tay.

Tiểu Diện Hồ Giang Tông đang chém xuống bị luồng chấn lực đẩy bật thanh đao lên không sao giữ được, sóng đao đập vào trán hắn nghe cốp một tiếng đau văng cả óc.

Tiểu Diện Hồ Giang Tông nhảy lùi lại buông rơi thanh đao, đưa tay lên ôm cái trán đã sưng vù lên.

Lão nhị Phong Hồ Quách Hùng và lão tứ Hắc Hồ Bàng Hữu Chí đồng loạt rút binh khí ra nói :

- Không ngờ một kẻ hủ nho như người mà còn có chút bản lĩnh...

Phong Hồ Quách Hùng cầm ngọn Quỷ đầu đao, còn Hắc Hồ Bàng Hữu Chí sử cây Tang Môn kiếm, vừa dứt lời đã xộc vào, Quách Hùng vung đao chém xuống sườn, còn Bàng Hữu Chí đâm kiếm vào yết hầu đối phương.

Độc Thủ Ma Quân đưa hai tay phát ra một luồng Song Cực chân khí.

Không những Phong Hồ Quách Hùng và Hắc Hồ Bàng Hữu Chí bị đẩy bật lui mấy trượng, binh khí thoát khỏi tay bay đi mà ba tên khác cũng đứng không vững, người lão đao muốn ngã, bị hàn khí thổi tới lạnh buốt, run lên cầm cập.

Biết gặp phải cường địch nhưng tên Tam Cước Hồ Trần Lập vẫn chưa chịu bỏ qua túi châu bảo đáng giá mấy chục vạn lượng trong tay tên hủ nho mặt trắng nhợt không có sinh khí này.

Sau khi định thần lại, hắn vung tay quát :

- Các huynh đệ! Nhất loạt dùng ám khí!

Lập tức mấy chục mũi ám khí từ ba phía bay rào rào đồng quy thẳng tiến tới Độc Thủ Ma Quân.

Lão tức giận gầm lên một tiếng làm chấn động cả núi rừng, hai tay múa mấy vòng làm tắt cả ám khí đều bật ngược lại.

Tiếp đó, lão nhằm Phong Hồ Quách Hùng và Tiểu Diện Hồ Giang Tông phát ra hai chưởng.

Với khoảng cách chừng ba trượng, hai tên cướp bị chưởng lực hất lên không như tàu lá, rú lên thảm thiết, miệng phun huyết tiễn, khi rơi xuống đã thành cái xác không hồn!

Tam Cước Hồ Trần Lập chưa kịp thấy gì thì bị Độc Thủ Ma Quân cách không chớp tới một trảo, hút về phía con bạch mã.

Độc Thủ Ma Quân nhằm yết hầu tên cướp điểm ra.

Lại một tiếng kêu thảm, nhưng vừa ra khỏi cổ thì tắc nghẹn lại do yết hầu bị đâm thủng, máu ộc ra như lợn bị chọc tiết, thi thể đổ nhào xuống.

Hai tên còn lại không hồn vía nào nữa, vội vàng đâm đầu chạy thực mạng.

Độc Thủ Ma Quân lạnh lùng nói :

- Dưới tay Độc Thủ Ma Quân, có lý nào để các ngươi sống sót?

Dứt lời rồi yên ngựa lao đi...

Hai tên Tiểu Diện Hồ Giang Tông và Độc Hồ Ngưu Đào đang chạy thì bị một vật màu hồng bắn vào cổ, rú lên một tiếng đồ gục xuống chết trong vũng máu.

Độc Thủ Ma Quân đưa tay phát ra một luồng hấp lực làm vật màu hồng bay ngược lại, lão tiếp lấy để trong lòng bàn tay cười nói :

- Duy nhi, vật này gọi là Xích Long lăng, với công phu của sư phụ có thể sát nhân trong phạm vi mười trượng.

Bộc Dương Duy ngẩn mặt nhìn, thấy vật được gọi là Xích Long lăng dài chừng một thước mang hình dáng một con rồng nhỏ làm bằng thép với bộ vuốt và bõm hình răng cưa rất sắc bén.

Miệng rồng há ra, trong ruột rồng nên ném đi phát ra âm thanh ghê rợn như vừa rồi.

Toàn thân rồng màu nâu đỏ giống như máu người bết lên khô cứng lại, chắc rằng nó đã sát hại không biết bao nhiêu người.

Độc Thủ Ma Quân dùng chân khí phát vật này đi, sau khi sát thương đối thủ xong dùng hấp lực thu về, trong vòng mười trượng đủ khả năng xuyên kim phá thạch, đương nhiên lấy mạng người là dễ như trở bàn tay.

Đó là thứ binh khí thành danh của Độc Thủ Ma Quân mấy chục năm nay, trên giang hồ bất cứ ai nghe nói đến Xích Long lăng đều kinh hồn táng đờm!

Bộc Dương Duy bắt giắc nhìn năm thi thể ngổn ngang với đủ tư thế khác nhau mặt đầy kinh hãi.

Độc Thủ Ma Quân thấy đồ đệ có phản bất nhẫn, nhẹ giọng nói :

- Duy nhi! Sư phụ biết con không hài lòng, nhưng đối với bọn cướp này, cho dù chúng ta có hai tay dâng hết của cải trong người, chúng cũng vẫn giết người bịt miệng. Người trong giang hồ đầy hiểm ác, sau này làm gì, con cũng phải hết sức cẩn thận mới được.

Bộc Dương Duy gật đầu lĩnh mệnh, nhưng vẫn chưa hết bàng hoàng vì cuộc tàn sát này.

Độc Thủ Ma Quân lên ngựa tiếp tục phóng đi.

Gió đông rít lên từng đợt lạnh cắt da, những bông tuyết như lông ngỗng tung hoành khắp không trung, chỉ một lúc nữa thôi là sẽ xóa sạch vết máu, phủ kín luôn cả năm tử thi không để lại dấu vết, chờ đến mùa xuân, khi tuyết tan mới trả lại khung cảnh rừng rợn của cuộc huyết sát hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Mười năm miệt mài - Thân hoài tuyết học

Thiên Sơn. Đó là một dãy núi với hàng trăm ngọn tiếp liền nhau liên miên bất tận, có những đỉnh cao vút tận trời xanh, những vách đá phẳng lý như bị đao chém, dưới chân là vô số quái thạch đủ hình thù quái dị, quả là nơi thâm sơn cùng cốc không dấu chân người, vừa đáng sợ nhưng cũng thật hùng vĩ.

Trời đất đều trắng xóa một màu, chẳng những không vết chân người mà đến cả muông thú cũng chui vào hang sâu tìm nơi trú ngụ, chống đỡ với tiết đông hàn.

Chợt thấy một nhân ảnh màu trắng cống trên lưng một vật gì lướt với tốc độ nhanh đến khó mà tin được.

Tuyết đang rơi rất xốp, người thường đi trên nó ắt lún sâu tới cả thước, thế mà người kia lướt đi không để lại chút dấu vết nào, cứ mỗi lần nhấc mình lại bay đi như cánh chim xa tới bảy tám trượng, độc tác mỹ diệu vô cùng.

Người đó chính là Độc Thủ Ma Quân, còn vật mang trên vai là Bộc Dương Duy, đồ đệ mà lão mới thu nhận.

Nguyên sau khi diệt trừ Đồ Sơn ngũ hồ, hai sư đồ vượt Sơn Hải Quan ra Mạc Bắc, bắt kể ngày đêm phi tới Thiên Sơn.

Tới chân núi, Độc Thủ Ma Quân đành phải bỏ ngựa mang đồ đệ trên lưng thi triển tuyệt đỉnh khinh công tới chỗ ẩn cư của mình.

Độc Thủ Ma Quân dừng lại dưới một vách đá cao vút dựng đứng, thở ra một luồng hơi trắng nói :

- Rốt cuộc thì cũng đã tới nhà! Đi đường mất tới hai tháng ròng chứ không ít!

Bộc Dương Duy nhảy xuống khỏi vai sư phụ đưa mắt nhìn quanh, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Sau khi mẫu thân chết đi, nó phải chần dề giữ ngựa cho Trương Bách Vạn để kiếm miếng ăn nên từng len lỏi khắp các thảo nguyên và rừng núi nhưng chưa thấy nơi nào hiểm trở đến thế.

Trước mặt là vách đá dựng đứng nhẵn như kính chặn đường, không thấy hang động gì, nơi ẩn cư của sư phụ ở đâu?

Độc Thủ Ma Quân nói :

- Bây giờ con hãy níu chặt lấy cổ sư phụ, chúng ta sẽ lên kia...

Bộc Dương Duy ngửa mặt nhìn lên vách đá thẳng đứng cao tới bảy tám chục trượng nhẵn như kính, ngạc nhiên hỏi :

- Nhà của sư phụ trên vách đá kia hay sao?

Độc Thủ Ma Quân gật đầu :

- Không sai!

Nói xong cúi thấp xuống, chờ đồ đệ bám chặt xong nhún mình nhảy lên cao tới chục trượng, khi sắp hết đà, lão giang hai tay ra khoát mạnh giống như chim đập cánh lướt sát vào vách đá, đạp hai chân vào vận lực nhấn mạnh lại lướt đi bảy tám trượng nữa.

Cứ như vậy đủ chín lần, lão lên tới được bờ vách đá.

Nhìn xuống bên dưới sâu thẳm, Bộc Dương Duy vẫn còn run, mở to mắt nhìn Độc Thủ Ma Quân hỏi :

- Sư phụ! Vừa rồi lão nhân gia giống như... bay trên mây vậy... thân pháp đó gọi là gì vậy?

Độc Thủ Ma Quân cười đáp :

- Đó là khinh công bí truyền của sư phụ, có tên là Ứng Hồi Cửu Chuyển.

Nói xong cấp Bộc Dương Duy lướt đi chừng một dặm nữa thì tới một sơn cốc.

Sơn cốc chỉ rộng bốn năm trượng giống như một lòng khe sâu, bốn phía toàn là vách đá dựng đứng, nhưng ở cuối cốc lại mở rộng ra, chỉ có một lối vào thoai thoải duy nhất nhưng cũng rất hiểm trở khó đi, từ trên nhìn xuống chỉ thấy ngổn ngang quái thạch thiên hình vạn trạng, hùng vĩ vô cùng.

Độc Thủ Ma Quân tay vẫn cắp lấy đồ đệ, theo cốc khẩu hiểm trở đi xuống, chỉ vào đám quái thạch ngổn ngang nói :

- Người xem đồng quái thạch đó tuy không có gì khác thường nhưng đó chính là một trận đồ hết sức ảo diệu. Bất cứ người nào nếu không được sư phụ chỉ bảo mà lọt vào đây, dù anh hùng cái thế cũng bị khốn trong trận không bao giờ ra được.

Bộc Dương Duy nhìn đồng đá, ngạc nhiên hỏi :

- Đồng đá chỉ rộng bốn năm trượng, dài chừng nửa dặm, dù có đi bao nhiêu vòng cũng bắt quá chỉ mất vài khắc là cùng, làm sao không ra được?

Độc Thủ Ma Quân cười đáp :

- Người chưa biết đó thôi! Một khi lạc vào đây, thạch trận phát động, gió bão nổi lên, cát bay đá chạy tới tấp mặt mày, dù có chạy hàng năm cũng chỉ quanh quẩn trong đó không sao ra được cho đến khi sức cùng lực kiệt mà chết.

Đi qua khỏi thạch trận, Độc Thủ Ma Quân để Bộc Dương Duy xuống lấy Xích Long lãng ném đi.

Vật đó về một vòng vào khoảng không cùng với tiếng rú khùng khiếp rồi quay lại lọt vào tay Độc Thủ Ma Quân.

Bộc Dương Duy chưa hiểu chuyện gì, chợt thấy từ sâu trong cốc ba nhân ảnh lao ra, chỉ nhìn thân pháp cũng biết cả ba đều có thân thủ rất cao cường.

Chỉ chớp mắt đã tới trước mặt, cả ba người vội vàng quỳ xuống tham bái Độc Thủ Ma Quân nói :

- Bang chủ trở về mà bọn thuộc hạ không biết nên chậm ra đón, thật là đắc tội với lão nhân gia!

Bộc Dương Duy thấy người đứng giữa là một lão nhân vận hồng y, giữa thắt lưng đính một viên hồng ngọc.

Lão nhân mình cao bảy thước, mũi to miệng lớn, da mặt hồng nhuận, tóc đỏ như lửa, dáng vẻ rất uy vũ.

Còn lại là hai hán tử dáng hình vạm vỡ, niên kỷ khoảng dưới ba mươi tuổi, cũng vận hồng y nhưng giữa thắt lưng lại đính bích ngọc.

Độc Thủ Ma Quân nói :

- Đứng lên đi! Ở nhà mọi việc ổn cả chứ? Sao không thấy hai vị Chử, Tôn đường chủ đâu cả?

Lão nhân đứng lên, cúi mình đáp :

- Hai vị Chử, Tôn được tin Bang chủ trở về đang lo chuẩn bị một bàn tiệc để tẩy trần cho lão nhân gia.

Độc Thủ Ma Quân cười nói :

- Các vị phiền phức quá!

Rồi chỉ tay vào Bộc Dương Duy giới thiệu :

- Gã là Bộc Dương Duy, ta mới thu nhận làm đồ đệ.

Độc Thủ Ma Quân chưa từng thu nhận đệ tử bao giờ, nay đã ngoại thất tuần mới thu được truyền nhân nên ba người kia nghe nói đều không khỏi ngạc nhiên.

Lão nhân đứng giữa chấp tay cúi đầu nói :

- Giáo Trúc đường Đường chủ trong Nội tam đường của Lãnh Vân bang tham kiến Thiếu bang chủ!

Còn hai hán tử thì vẫn quỳ chưa đứng dậy, hướng vào Bộc Dương Duy tham bái làm nó phát hoảng lên cũng quỳ sụp xuống.

Nguyên hai tên hán tử là đôi huynh đệ, cao đồ của Giáo Trúc đường Đường chủ Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân.

Độc Thủ Ma Quân thấy vậy bật cười nói :

- Thôi đứng dậy cả đi!

Cả ba người cũng đứng lên, lúc đó Bộc Dương Duy mới hoàn hồn lại.

Năm người theo sơn cốc nghèo khổ đi tiếp, tới một chỗ hẹp giống như một quan ải của thiên nhiên như một cách cổng bằng đá, thấy trên cổng khắc sáu chữ lớn:

Cô Dương Phong, Lãnh Vân Cốc

Qua khỏi cổng, Bộc Dương Duy chợt thấy trước mắt khoáng đạt hẳn lên.

Ở đây sơn cốc mở rộng ra ước tới nửa dặm, dài tới hai dặm, rất bằng phẳng, đủ thứ kỳ hoa dị thảo mọc xanh tươi, tuy đang mùa đông vẫn có một số loài hoa tỏa hương thơm ngát.

Nguyên trong cốc kín gió, vì thế nên ngoài tuy đông hàn nhưng ở đây lại rất ấm áp, bốn mùa đều giống như mùa xuân.

Không những hoa cỏ tốt tươi mà trong cốc cỏ thụ ngắn cao vút, tre trúc mọc xanh um, suối nước trong vắt uốn lượn trông rất nên thơ.

Quả là một chốn Bồng Lai tiên cảnh giữa nhân gian khiến người ta cảm thấy tâm hồn lâng lâng thư thái.

Hơn ba mươi năm trước, Độc Thủ Ma Quân phát hiện được sơn cốc này là nơi thiên nhiên kỳ thú, khí hậu tốt lành lại rất ẩn mật, có thể phòng thủ rất tốt và trú được cả trăm người nên đã bí mật thiết lập ở đây một Tổng đàn dự phòng của Lãnh Vân bang.

Lúc đầu chỉ có Độc Thủ Ma Quân với vài cao thủ hàng đầu của Lãnh Vân bang như Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân mới lên được tới đây, sau đó mới mở thêm một lối đi bí mật cho môn hạ đệ tử có thể vào cốc được.

Người trong giang hồ chỉ biết trong địa của Lãnh Vân bang là ở Quý Sầu cốc, mặt dù ở Lãnh Vân cốc này lúc nào cũng có mấy chục cao thủ thường xuyên túc trực phòng thủ ở đây nhưng không ai biết cả.

Sau khi Lãnh Vân bang bị quần hùng tiêu diệt, những đệ tử còn sống sót đều tới đây, lúc đầu mười phần chỉ còn sót lại chưa tới hai phần nhưng ba mươi năm qua lại phát triển thêm một số nên tới nay quân số đã tới gần trăm người.

Tổng đàn được kiến dựng rất quy mô, lương thực và vũ khí tích lũy đầy đủ, nhưng trước sau vẫn giữ bí mật.

Vừa mới qua khỏi cổng đã thấy hai lão nhân, trong đó một người da mặt đen bóng, tuổi độ lục tuần dẫn theo mấy chục tên bán tử bước ra nghênh đón.

Thấy Độc Thủ Ma Quân, chúng đều quỳ rạp xuống nói :

- Cung chúc Bang chủ phúc thể khang an!

Độc Thủ Ma Quân chấp tay đáp :

- Nhờ phúc các vị!

Rồi chỉ vào Bộc Dương Duy nói :

- Đây là đệ tử mà ta mới thu nhận, cũng là Bang chủ tương lai của Lãnh Vân bang.

Chúng nhân nhất nhất hướng sang Bộc Dương Duy hành lễ, đồng thanh nói :

- Cung chúc Thiếu bang chủ khang an!

Bộc Dương Duy đỏ mặt tía tai, chấp tay bắt trước sư phụ đáp :

- Nhờ phúc... các vị!

Độc Thủ Ma Quân vẫy tay ra hiệu cho thuộc hạ đứng lên rồi giới thiệu một số nhân vật chủ chốt cho Bộc Dương Duy biết, trong đó có lão nhân mặt đen là Nội đường chủ Từ Vọng đường Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn, Ngoại đường chủ Hòa Long đường Sinh Tử Phán Quan Chử Thiên Nhân...

Giới thiệu xong, chúng nhân kéo nhau vào đại sảnh.

Trong cốc có biệt lâu, đại sảnh, tiểu sảnh nhưng chủ yếu được xây dựng bằng tranh tre gỗ nứa, có cả tiểu đình, giả sơn, thủy tạ, tuy không phải kiến cổ nhưng rất thanh nhã, đại sảnh có thể chứa vài trăm người.

Trong sảnh đã xếp sẵn mười bộ bàn ghế, một bọn mười mấy tên thanh y hán tử đang bận rộn bày dọn yến tiệc.

Bức tường treo trên bình phong giữa sảnh thêu bốn chữ vàng lớn “Duy Ngã Độc Tôn”, trông rất uy nghi.

Buổi tiệc tẩy trần dành cho Bang chủ thêm long trọng vì có thêm vị Thiếu bang chủ, kéo dài tới tận khuya mới giải tán.

Sáng hôm sau Bộc Dương Duy dậy rất sớm sang phòng sư phụ vấn an.

Độc Thủ Ma Quân cũng đã dậy đang tọa công, bảo đồ đệ ngồi chờ.

Một lúc hoàn tất việc tọa công, hai sư đồ ngồi vào bàn uống trà sớm.

Độc Thủ Ma Quân nói :

- Duy nhi, từ hôm nay sư phụ sẽ truyền thụ võ công cho ngươi. Ngươi có tư chất thiên phú để luyện võ công thượng thừa, ngoài ra còn được kỳ duyên ăn Đại Đào Tiên Quả, nay chưa luyện công nhưng đã có thể thấy rõ vật trong bóng tối, nội lực hơn trước mấy chục lần, đã được ta giúp đã thông kỳ kinh bát mạch, con thấy mình khác trước đây không?

Bộc Dương Duy đáp :

- Đồ nhi tự thấy mình tráng kiện hơn trước nhiều, nhãn lực tinh anh rất rõ vật trong bóng tối, đi đường không mệt nhọc, đặc biệt khí lực rất dồi dào.

Độc Thủ Ma Quân gật đầu nói :

- Sư phụ tuy dùng Song Cực chân khí đã thông kinh mạch và huyết đạo toàn thân nhưng điều chủ yếu là hai mạch Nhâm Đốc phải do chính con tự hành khí đã thông mới thu được đại thành.

Bộc Dương Duy chợt nhớ đến một việc, liền hỏi :

- Sư phụ! Làm sao hôm qua mấy vị Đường chủ đều tỏ ra kính trọng đệ tử như thế? Đệ tử thẹn quá không biết trốn đi đâu nữa!

Độc Thủ Ma Quân cười đáp :

- Lãnh Vân bang tuy đã trừ danh trong giang hồ gần ba mươi năm nhưng chúng ta đang bí mật phục hồi lại, mấy vị Đường chủ đó đều là những đệ tử trung thành trước đây, quyết chí khôi phục lại bốn bang, thu nhận đệ tử và bang chúng, tổ chức và giới quy vẫn giữ như trước đây, chờ ngày chính thức công bố toàn giang hồ.

Lão nhấp một ngụm trà, nói tiếp :

- Con là truyền nhân duy nhất của ta, cũng là Thiếu bang chủ của bốn bang, vì thế mọi người đều cung kính giữ lễ. Không chỉ bốn bang mà các bang phái khác trong giang hồ đều tuân thủ quy tắc đó.

Kể từ hôm đó, Bộc Dương Duy được Độc Thủ Ma Quân tận tình dạy võ công.

Bản tính vốn nhẩn lại chịu khó, lại có thiên bẩm võ học, Bộc Dương Duy ngày đêm khổ luyện nên tiến bộ rất nhanh.

Thời gian thấm thoát trôi qua, mới đó đã hai năm khổ luyện.

Đầu tiên Độc Thủ Ma Quân truyền thụ cho đồ đệ cách tọa công nhập môn và phương pháp điều khí vận công.

Cách tọa công của vị quái kiệt này rất đặc biệt, hàng ngày từ sáng sớm báo Duyệt nhi ngồi ngoài mặt về hướng đông đón chờ những tia nắng đầu tiên rồi cứ thế tọa công mãi cho đến giờ Ngọ mới nghỉ.

Đêm cũng thế, Duyệt nhi ngồi đối nguyệt thổ công.

Sau hai năm, Độc Thủ Ma Quân rất hài lòng vì sự tiến bộ của ái đồ.

Lúc này cậu đã có thể tự vận hành huyết khí huyết một cách dễ dàng thoải mái.

Sáng năm thứ ba, Độc Thủ Ma Quân cho đào một cái hố rộng ba thước sâu hai thước, cứ mỗi buổi trưa bắt đầu từ giờ Ngọ bắt chàng ngồi xuống hố tọa công, tán phát chân khí toàn thân và hấp thụ linh khí của thiên nhiên, còn ban đêm thì lên đỉnh vách núi tọa công để hấp thụ hàn khí, như vậy là ngày đêm hấp thụ hai cực khí hàn nhiệt khác nhau.

Mặc dù được ăn Đại Đào Tiên Quả nên khả năng chịu đựng rất lớn nhưng lúc đầu vẫn không sao chịu nổi, nhiều lần ngắt đi.

Độc Thủ Ma Quân không chút xót thương, chỉ đến khi đồ đệ ngắt đi mới cho uống một viên thuốc, lại tiếp tục khổ luyện.

Tiếp ba năm khổ luyện, cho đến một hôm Bộc Dương Duy đang ngồi luyện công chợt thấy mình thở ra một luồng khói nhạt pha lẫn hai sắc xanh hồng, đồng thời nhận rõ sự chuyển vận của hai luồng khí nhiệt hàn trong cơ thể.

Độc Thủ Ma Quân đứng sau lưng đồ đệ từ lúc nào, trông thấy hai luồng khói xanh hồng thì hiểu ngay diễn biến trong cơ thể Bộc Dương Duy, lòng mừng khôn xiết.

Lão cố nén xúc động nói :

- Không ngờ chỉ mới qua năm năm mà ngươi đạt tới thành tựu đó, còn hơn cả sư phụ trước đây khổ luyện hơn mười năm.

Bộc Dương Duy quay lại hỏi :

- Sư phụ! Đó có phải là Song Cực chân khí không?

- Không sai!

Lão xoa đầu ái đồ, nói thêm :

- Ngày sau con chỉ cần chiếu theo lời sư phụ chỉ dẫn mà luyện thêm, nhất định thành tựu còn vượt quá sư phụ nữa. Kể từ ngày mai, sư phụ sẽ truyền dạy phương pháp và cách sử dụng binh khí độc môn.

Lão còn giải thích thêm tác dụng của Song Cực chân khí. Nguyên đó không chỉ là chân khí hộ thân mà còn có khả năng công địch.

Sự độc đáo của Song Cực chân khí ở chỗ tiếp nhận hai loại khí âm dương trong trời đất, khí thuần dương có khả năng công địch, còn âm khí dùng để hộ thân.

Thêm nữa trong khi luyện, Độc Thủ Ma Quân còn bổ sung thêm một loại thần dược đặc chế có tên là Ngọc Bỏ Hoàn có khả năng phòng độc chống hàn giúp ích rất nhiều trong việc luyện công.

Trong ba năm tiếp theo, Bộc Dương Duy đã sử dụng thành thục phương pháp độc môn Thiên Ma thập nhị thức và Xích Sát chương, chỉ là hỏa hầu còn kém sư phụ đôi chút.

Về khinh công, Bộc Dương Duy cũng luyện Ứng Hồi Cửu Chuyển nhưng mới chuyển vận được năm lần trên không, còn thua sư phụ tới bốn vòng, tuy khổ công rất nhiều nhưng vẫn chưa đạt được kết quả như ý muốn.

Bây giờ, chàng đã là một thiếu niên mười chín, hai mươi tuổi, từ nhỏ vốn đã trầm tính, tuấn tú nay càng chứng chắc hơn nhiều.

Với bản tính cương nghị, chàng dốc lòng khổ luyện Ứng Hồi Cửu Chuyển, quyết sao cho được như sư phụ.

Độc Thủ Ma Quân biết nỗi khổ tâm của ái đồ, hiểu nguyên nhân vì sao đồ đệ chưa đạt tới cảnh giới bằng mình.

Một điều đơn giản là kinh mạch chính của Bộc Dương Duy là Nhâm, Đốc còn chưa được đã thông.

Thường người luyện võ đến một giới hạn nhất định nào đó mới được đã thông hai huyết mạch này, nếu tiến hành trước thời hạn thì rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma, nếu không chết cũng sẽ vĩnh viễn biến thành tàn phế.

Ngày hôm đó Độc Thủ Ma Quân đi trong hậu viên chợt nghe tiếng gió lướt trên không, nhìn lên mới thấy đồ đệ người đầm mồ hôi đang luyện khinh công Ứng Hồi Cửu Chuyển, nhưng dù cố gắng bao nhiêu cũng chỉ chuyển vận được năm vòng mà thôi!

Lão nép vào một bụi cây quan sát một lúc, chợt nảy ra một ý niệm.

Chờ Bộc Dương Duy đáp xuống, lão liền bí mật tiếp cận tới sau lưng xuất thủ như chớp điểm vào hai trọng huyết Thiên Bàn và Phượng Vỹ.

Chợt nhận thấy bị tập kích từ phía sau, Bộc Dương Duy theo phản ứng thi triển chiêu Hồi Kích Bát Mã thuộc Thiên Ma thập nhị thức, nhưng khi quay lại thì không thấy đối phương đâu cả.

Hiển nhiên chiêu thức không trúng đích.

Bộc Dương Duy vô cùng kinh hãi, bởi Thiên Ma thập nhị thức là võ học thượng thừa, xuất thủ lại nhanh, không ngờ đối phương lại biến mất một cách đầy thần bí như vậy.

Chợt thấy một bóng đen lao lên một ngọn cây, chàng nổi giận hừ một tiếng tung mình lao theo đánh ra hai chưởng.

Không biết bằng cách nào bóng đen tránh được qua hai chưởng, không những thế, vừa lúc Bộc Dương Duy lướt qua thì bất ngờ xuất thủ đánh ra làm chàng bị bắn đi xa tới hơn một trượng.

Độc Thủ Ma Quân làm ra vẻ thần bí như vậy là có nguyên do. Lão muốn ái đồ nổi giận vận hết chân lực đấu với mình để huyết mạch căng giãn càng lớn, khả năng thăng lợi càng cao.

Lão chợt lóe lên một ý định hoàn thành tâm nguyện cho đồ đệ ngay hôm nay, nhưng không thể mạo hiểm.

Khi Bộc Dương Duy bị đánh rơi xuống, Độc Thủ Ma Quân liền lướt tới sau lưng phóng ra một chưởng.

Đang tức giận kẻ thù huyền bí trêu tức mình, Bộc Dương Duy chẳng cần biết người đó là ai, thấy chưởng lực ập tới sau lưng liền vận hết thập thành công lực đánh ngược lại hai chưởng.

Cú phản kích thật kinh nhân.

Chưởng vừa phát, trong phạm vi ba trượng, cái bay đá chạy mù mịt, cây cối rung lên như trong trận cuồng phong, lá rơi cành gãy ào ào.

Độc Thủ Ma Quân bình tĩnh vận đủ mười thành công lực đánh tới.

Bình một tiếng như trời long đất lở, Bộc Dương Duy bị phản chấn bắn đi xa tới ba trượng.

Độc Thủ Ma Quân cũng phải lùi lại ba bước nhưng lướt tới rất nhanh, áp bàn tay phải vào hậu tâm Bộc Dương Duy quát lên :

- Mau đề chân khí đã thông hai mạch Nhâm, Đốc.

Tuy bị đánh bật đi xa tới ba trượng nhưng Bộc Dương Duy không thấy trong người có triệu chứng gì khác thường, nghe sư phụ quát mới sức hiểu ra, cùng lúc ấy chân khí từ bàn tay sư phụ ào ạt thâm nhập vào cơ thể qua hậu tâm, vội vàng đề khí đã thông huyết mạch.

Lúc này, kinh mạch chàng giãn to, lại được ngoại lực tiếp thêm rất lớn nên việc vận hành rất thuận lợi.

Chỉ một lát sau, người Độc Thủ Ma Quân đầm đìa mồ hôi, hai mắt nhắm chặt, ngực nhô lên hạ xuống, thở phì phò như kéo bể.

Bộc Dương Duy kinh hãi quay lại nhìn, thấy vậy thất kinh định bước tới đỡ thì Độc Thủ Ma Quân chợt mở mắt quát lên :

- Mau vận Song Cực chân khí đã thông hai mạch Nhâm, Đốc, sư phụ không chết đâu!

Nói xong miệng ới ra một ngụm máu, ngòì bệt xuống.

Bộc Dương Duy không dám trái lệnh, nghiêng rặng vận toàn bộ chân khí, lập tức đã thông được hai mạch Nhâm, Đốc, khi cảm thấy khí hướng trong người lưu thông rần rật, biết mình đã thành công liền bỏ tới Độc Thủ Ma Quân khóc nức lên nói :

- Sư phụ! Đại ân của người... Duy chỉ biết lấy gì mà báo đáp đây?

Độc Thủ Ma Quân mỉm cười đầy an ủi, thều thào nói :

- Sư phụ... đâu cần con báo đáp? Sau này... đừng phụ tâm nguyện của ta là được rồi!

Nguyên là sau khi quần hùng vây công, đã ba chục năm trôi qua mà thương thế của Độc Thủ Ma Quân quá trầm trọng không sao hồi phục lại được, thỉnh thoảng lại bộc phát.

Vừa rồi, để tác thành cho ái đồ mà lão bất chấp nguy hiểm đến tính mạng, sau khi dốc toàn lực đánh ra một chưởng lại ra sức truyền Song Cực chân khí giúp Bộc Dương Duy đã thông nhị mạch nên nội thương tái phát.

Bộc Dương Duy mắt nhắm lệ bé lấy sư phụ đưa về phòng.

* * * * *

Độc Thủ Ma Quân ngã bệnh ba ngày, đến hôm thứ ba, tuy vẫn chưa dậy được nhưng vẫn triệu tập ba vị Đường chủ gồm Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân, Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hân và Sinh Từ Phán Quan Chữ Thiên Nhân đến bàn việc.

Ba người này mấy hôm Bang chủ bị ngã bệnh trong lòng vô cùng lo lắng, ngày nào cũng túc trực săn sóc, vừa được triệu tập liền đến ngay.

Độc Thủ Ma Quân nửa nằm nửa ngồi trên giường dựa lưng lên chông gối, xem ra bệnh tình không thuyên giảm bao nhiêu.

Ba vị Đường chủ lòng đau như cắt, đến bên giường cúi mình nói :

- Đệ tử cầu chúc Bang chủ khang an! Không biết lão nhân gia hôm nay có cảm thấy đỡ ra chút nào không?

Độc Thủ Ma Quân cố gượng cười nói :

- Ba người xưa nay hào khí ngất trời, vào sinh ra tử coi cái chết như không mà sao hôm nay ủ ê như gà trống thua trận vậy?

Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân trầm giọng nói :

- Bọn thuộc hạ mấy hôm nay rất lo cho Bang chủ...

Độc Thủ Ma Quân thở dài nói :

- Thời gian sau này vận công, ta biết rằng thương thế đã dần dần hủy hại tâm phế, nhưng các người cũng đừng quá lo. Nếu ta không quá vọng dụng nội công để giữ Song Cực chân khí hộ thân thì còn kéo dài cuộc sống thêm vài năm nữa.

Ba người nghe nói đều biến sắc.

Độc Thủ Ma Quân xua tay nói tiếp :

- Lão phu sống đến nay đã gần tám mươi tuổi, chết không có gì hối tiếc nữa. Các người đừng quá lo buồn. Hôm nay triệu kiến ba người, nhân lúc thần trí sáng suốt để bàn về tương lai của bản bang...

Lão chỉ tay vào ghế ra hiệu cho ba vị Đường chủ ngồi xong nói tiếp :

- Ta muốn truyền Điều Long bảo lục truyền phái cho Duy nhi. Các người là Nguyên lão của bản bang, có đồng tình với việc đó không?

Ba vị Đường chủ đồng thanh nói :

- Xin Bang chủ hãy làm chủ việc này!

Độc Thủ Ma Quân gật đầu tỏ ý hài lòng :

- Vậy thì hãy triệu tập ngay bang chúng tiến hành đại lễ truyền vị!

Ba người lĩnh ý lui ra.

Lúc đó Bộc Dương Duy đang luyện công ở hậu viện, thét to một tiếng nhún mình nhảy vọt lên cao tới bảy tám trượng, khi sắp hết đà mới dang hai tay ra đập mạnh như chim vỗ cánh, rướn người lên cao hai ba trượng nữa, cứ như thế lượn đủ chín vòng, thân thể chẳng khác nào con chim ưng lớn chao giữa

tầng không.

Tuy kinh công Ứng Hồi Cửu Chuyển còn chưa đạt tới hòa hầu như Độc Thủ Ma Quân nhưng sau khi được đả thông hai mạch Nhâm, Đốc, chàng đã luyện thành công phu này.

Giáo Trúc đường Đường chủ Bát Ty Thần Sát Cổ Tử Quân ngăn người nhìn, buông lời thần phục :

- Thân pháp thật ảo diệu!

Bộc Dương Duy vội đáp mình xuống đất, đỏ mặt nói :

- Cổ đường chủ quá khen.

Rồi hỏi :

- Đường chủ đích thân tới đây tìm, không biết có việc gì vậy?

Cổ Tử Quân nghiêm nghị nói :

- Ty chức phụng mệnh Bang chủ đến mời Thiếu bang chủ về Lãnh Vân Đường để tiến hành đại lễ truyền vị.

Bộc Dương Duy nghe nói giật nảy mình.

Tuy đã được sư phụ xác định trước nhưng chàng không sao ngờ được sự việc lại xảy đến đột ngột như vậy, thậm chí không thể tìm được mình lại thành Bang chủ Lãnh Vân bang danh chấn giang hồ mấy chục năm trước.

Mặc dù vậy, chàng không hỏi gì thêm theo Cổ Tử Quân về ngay Lãnh Vân đường.

Tất cả bang chúng đều có mặt đầy đủ, gần trăm người đều vận lễ phục sang trọng, dáng điệu nghiêm trang.

Dưới hương án tỏa khói trầm nghi ngút đặt một dãy ghế, bên cạnh chỗ trang trọng nhất của Độc Thủ Ma Quân là chiếc ghế dành cho Bộc Dương Duy, tiếp đó là ba vị Đường chủ.

Bang chúng gần trăm người lưng đeo binh khí chỉnh tề đứng thành hai dãy hai bên, khí thế uy vũ.

Bộc Dương Duy được Cổ Tử Quân mời ngồi vào ghế bên cạnh sư phụ.

Độc Thủ Ma Quân dẫn ái đồ đến khai đàn bái tổ sư, nghe Giáo Trúc đường Đường chủ đọc Bang quy xong ra lệnh cho toàn bộ đệ tử quỳ xuống, chính mình cũng quỳ trước hương án, cao giọng tuyên bố.

- Đệ nhị đại đệ tử của Lãnh Vân bang Quan Nghị khởi bẩm tổ sư, vì đệ tử nay tuổi cao sức yếu nên không đủ sức đảm nhận trọng trách lãnh đạo bốn bang, nay truyền vị cho đệ tam đại đệ tử Bộc Dương Duy. Thượng mong sư tổ chứng giám bảo hộ cho tân Bang chủ hoàn thành chức vị của mình.

Nói xong cùng Bộc Dương Duy giập đầu ba cái, sau đó truyền thánh vật truyền bang là Xích Huyết lệnh cho đồ đệ.

Xích Huyết lệnh được đúc bằng vàng dài chừng năm tấc, rộng ba tấc, mặt trước chạm hình ác quỷ nhe nanh múa vuốt, mặt sau có bốn chữ Duy Ngã Độc Tôn, đại diện cho quyền uy tối thượng của Lãnh Vân bang mấy chục năm qua kể từ khi lập phái.

Bộc Dương Duy bái tổ sư, lại bái tạ ân sư trong tiếng hoan hô vang dậy của bang chúng.

Độc Thủ Ma Quân dẫn chàng đứng lên ngồi vào ghế nhận sự chúc mừng của chúng nhân, mặt lão rạn rở cười nhưng mắt lấp lánh ánh lệ.

Sau đó Độc Thủ Ma Quân cao giọng tuyên bố :

- Hôm nay là ngày đại hỷ của bốn bang, cho phép mọi người vui chơi thỏa thích trong ba ngày.

Bang chúng reo hò hưởng ứng.

Lát sau tiệc được dọn ra.

Sau ba mươi năm bất tích trong giang hồ, từ các vị Đường chủ cho đến mọi đệ tử trong bang đều nóng lòng mong ngày trùng hưng lại, Lãnh Vân bang công khai xuất hiện trên giang hồ, vì thế buổi đại lễ hôm nay có tầm quan trọng đặc biệt, ai cũng có dự cảm ngày đó đang đến gần.

Sau ba ngày đại lễ, Độc Thủ Ma Quân dẫn ái đồ tới một vách đá rất kín đáo khuất trong rừng rậm ở hậu cốc, ẩn vào một núi bí mật trên vách đá.

Chợt vang lên một chuỗi tiếng ầm ầm, một tảng quái thạch di động để lộ ra một động khẩu sâu hút tối om.

Độc Thủ Ma Quân vừa dẫn Bộc Dương Duy vào động thì tảng đá lại chuyển về vị trí cũ, cửa động lại lập tức đóng lại.

Trong động tối om giữa bàn tay không thấy.

Nhưng hai sư đồ đều có nhãn lực phi thường nên có thể nhìn rõ trong bóng tối, cứ tiến sâu vào động.

Đi chừng mười trượng thì có một tấm cửa sắt chặn đường.

Độc Thủ Ma Quân nói :

- Cửa này làm bằng thép khối, không có ai đủ thần lực để phá được nó, cho dù thần binh lợi khí mà không biết cách mở cũng bất lực.

Nói xong lại ấn vào một chỗ, cách cửa tự động mở ra.

Bên trong là một gian thạch thất sáng trưng, Bộc Dương Duy nhận thấy có những hạt dạ minh châu lớn dính trên trần soi rõ quang cảnh gian thạch thất.

Phòng rộng chừng năm trượng, nhưng ngoài một phản đá ra, không còn một vật nào khác.

Độc Thủ Ma Quân nói :

- Con hãy xoay tấm phản đá từ phải sang trái đủ bảy vòng xem.

Bộc Dương Duy cho rằng lại phát động cơ quan mở ra một căn phòng nữa, liền y lời làm theo.

Chỉ thấy sau khi quay đủ bảy vòng, tấm phản nặng mấy ngàn cân chọt mở ra một hốc nhỏ, thì ra đó là một chiếc thạch đôn!

Từ trong hốc bật ra một cuốn sách bọc trong tấm lụa trắng và một thanh cổ kiếm còn nguyên vỏ.

Độc Thủ Ma Quân nói :

- Con cầm hai vật đó đưa cho ta.

Bộc Dương Duy lấy thanh kiếm và cuốn sách hai tay cung kính trao cho sư phụ.

Độc Thủ Ma Quân giữ hai vật trong tay hồi lâu, vẻ mặt rất trang nghiêm nhìn nó như nhìn người thân yêu của mình, sau đó trầm giọng nói :

- Đây chính là Điều Long bảo lục và Tu La kiếm, hai vật chí bảo trong giang hồ mấy chục năm trước, hàng trăm cao thủ hắc bạch lưỡng đạo không tiếc sinh mạng và bất chấp hiểm si tập trung vây công tiêu diệt Lãnh Vân bang để trang đoạt nó. Sư phụ cũng chính vì vật này mà đại khai sát giới, giết hàng chục cao thủ và chính mình cũng bị trọng thương sắp chết mới giữ được nó. Con hãy xem kỹ đi!

Bộc Dương Duy cầm lấy pho bí kíp mở ra xem, thấy đó là pho sách mỏng chỉ độ hai mươi trang, bìa bọc da dê viết bốn chữ son Điều Long bảo lục, bên trong tuy giấy đã ố vàng nhưng nét chữ vẫn còn đọc rõ.

Độc Thủ Ma Quân nói :

- Con cứ ngồi xuống đọc kỹ rồi nói cho ta những điều con biết.

Bộc Dương Duy nghe lời ngồi xuống đôn mở mắt ra chăm chú đọc, lập tức chàng bị cuốn hút vào những dòng chữ rất hữu thần và nội dung viết trong đó.

Trong sách ký tải ba loại võ công của tác giả Trường Hận Từ nghiên cứu tinh hoa võ học của các phái đúc kết thành.

Ba loại võ công là Lục Di chân khí, Kim La bộ và kiếm pháp Tu La Thất Tuyệt Thức. Hai mươi trang ký tải võ học chí thượng vô cùng ảo diệu, mới đọc chưa thể lĩnh hội ngay được.

Ở trang cuối, tác giả đề bốn câu thơ:

Tráng khí hùng tài nức võ lâm,

Cũng không tránh được nợ phong trần!

Sẽ đến lúc quy về cõi hạc,

Tuyệt công truyền lại hữu duyên nhân.

Nét chữ như rồng bay phượng múa, ý thơ đầy hào khí ngất trời!

Độc Thủ Ma Quân lại đưa thanh bảo kiếm cho Bộc Dương Duy xem.

Vỏ kiếm màu nâu đỏ, không biết làm bằng chất liệu gì, không phải đồng cũng không phải sắt, chạm hình rồng rất công phu nhìn sinh động y như thật.

Vỏ kiếm có mặt trái và mặt phải, đính ba viên hồng ngọc, chỉ riêng vỏ kiếm đã có giá trị rất lớn.

Kiếm vừa rút ra khỏi vỏ lập tức tỏa ra hào quang chói lọi cùng một tiếng ngân, tỏa ra kiếm khí lạnh ngắt!

Chờ đồ đệ tra kiếm vào vỏ xong, Độc Thủ Ma Quân hỏi :

- Duy nhi! Con có nhận xét gì về Điều Long bảo lục, đặc biệt là Tu La Thất Tuyệt Thức?

Bộc Dương Duy đáp :

- Khí công và khinh công thì đồ nhi chưa xem kỹ, còn Tu La Thất Tuyệt Thức gồm ba mươi sáu thức hợp thành chín chiêu. Đồ tử không dám bình phẩm, nhưng có cảm giác rằng hình như kiếm chiêu chưa được trù mật, kín kẽ lắm...

Độc Thủ Ma Quân gật đầu nói :

- Người nhận xét rất đúng. Nhìn các thế kiếm thì có cảm giác có lúc sơ hở, nhưng Tu La Thất Tuyệt đòi hỏi phát kiếm rất nhanh, vì thế đối phương không thể tận dụng được sơ hở, càng phát huy được uy lực. Còn về Lục Di khí công, người đã luyện thành Song Cực chân khí, đó là cơ sở rất tốt để luyện công phu thượng thừa này, tin rằng trong một thời gian ngắn người sẽ đạt được thành tựu.

Bộc Dương Duy lại nói :

- Sư phụ, còn Kim La bộ có giống như Ung Hồi Cứu Chuyển không?

- Hai loại khinh công này có nhiều chỗ khác nhau, Ung Hồi Cứu Chuyển chủ yếu là dùng để công địch, còn khi phòng thủ thì dùng Kim La bộ để hóa giải công thế và tránh chiêu của địch nhân rất tốt, nhưng nó không chỉ có tác dụng phòng thủ.

Tiếp đó, lão giải thích cặn kẽ cho đồ đệ nghe về các biến hóa, những tinh túy và phương pháp luyện tập khí công và kiếm pháp.

Bộc Dương Duy chăm chú nghe xong mới hỏi :

- Đồ nhi chưa từng thấy sư phụ dùng Lục Di khí công này...

Độc Thủ Ma Quân thở dài nói :

- Sư phụ nghiên cứu pho bí kíp này suốt hai mươi năm, chỉ luyện được Tu La Thất Tuyệt, nhưng vì không còn đồng thân nữa, trong người lại mang nội thương, vì thế không thể luyện khinh công và khí công.

Lão dừng một lúc rồi nói tiếp :

- Trong động này có mạch nước ngầm, sư phụ cũng đã tích lũy sẵn lương khô đủ dùng trong nhiều năm, con hãy ở đây tập luyện. Sư phụ sẽ đóng chết cửa động, nội bất xuất, ngoại bất nhập, hai năm sau sẽ trở lại mở cửa cho con. Hy vọng trong thời gian đó, con luyện thành thực cả ba loại võ công chép trong Điều Long bảo lục, hoàn thành tâm nguyện của sư phụ!

Lão nhìn đồ đệ bằng ánh mắt âu yếm, thở dài nói :

- Chỉ không biết ta còn sống được tới ngày con ra khỏi đây không..

Bộc Dương Duy thất kinh vội quỳ xuống nói :

- Sư phụ đang mang trọng bệnh, xin để Duy nhi được hầu hạ bên lão nhân gia!

Độc Thủ Ma Quân lắc đầu đáp :

- Đồ nhi ngốc nghếch! Để luyện thành võ công cái thế, có phải xa sư phụ hai năm thì cũng đáng gì chứ? Ta nói vậy thôi, thế nào cũng chờ con công thành danh toại, chưa chết được đâu!

Lão đặt tay lên vai đồ đệ nói tiếp :

- Tám năm qua, sư đồ chúng ta không rời nhau, ta chú tâm truyền dạy tuyệt học cho con, một mặt để chấn hưng lại môn bang, mặt khác để báo thù cho sư phụ...

Tới đó, lão bóc lớp da trắng nhợt trên mặt, để lộ diện mạo thật của mình.

Bộc Dương Duy suýt nữa kêu lên vì kinh hãi.

Mặt thật của Độc Thủ Ma Quân thật khủng khiếp, với vô số sẹo ngang dọc trắng đỏ xen lẫn nhau, hầu như không chừa một khe hở nào, trong đó nổi

bật là một vết sẹo dài do đao chém từ chân mày trái kéo đến tận cằm bên phải làm bay mất sống mũi lộ ra sương trắng hếu!

Bộc Dương Duy ôm lấy sư phụ khóc nức lên.

Độc Thủ Ma Quân dịu dàng nói :

- Hải tử ngọc nghêch! Đừng mềm yếu kiểu nữ nhi như thế. Sư phụ cần ngươi rắn rỏi để báo thù!

Bộc Dương Duy đứng lên nói :

- Sư phụ! Đồ nhi biết tội, xin dốc hết lòng luyện võ trong thời gian nhanh nhất để lão nhân gia được chứng kiến cừu nhân gục ngã từng tên dưới kiếm đồ nhi!

Độc Thủ Ma Quân lại đeo tấm mặt nạ vào, cười nói :

- Phải thế mới được! Bây giờ sư phụ đi đây. Hãy nhớ hai năm sau...

Nói xong quay người bước ra khỏi động.

Lát sau nghe sầm một tiếng, khối đá lớn chắn ngang trước động khẩu đã đóng chặt lại.

Bộc Dương Duy hướng ra cửa động lạy ba lạy xong ngồi lên chiếc sập đá, bắt đầu mở Điều Long bảo lục ra nghiên cứu.

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Một năm, rồi thêm sáu tháng nữa.

Bộc Dương Duy đã luyện thành Lục Di khí công và Kim La bộ, có thể đánh nát cả tảng đá lớn thành bụi phấn, khi kết hợp Lục Di khí công với Song Cực chân khí càng có uy lực hơn, nhưng chưa hài lòng với kết quả kiểm pháp đã luyện được.

Lúc này với công lực của Bộc Dương Duy, trên giang hồ chỉ có số người đấu nổi với chàng không có bao nhiêu. Ngay cả Độc Thủ Ma Quân cũng khó lòng thắng được.

Thêm sáu tháng trôi qua.

Tuy đã đạt tới trình độ thu phát tùy tâm, phát chiêu vô cùng thần tốc, mắt đến kiếm đến, nhưng trong Tu La Thất Tuyệt có chín chiêu thì chiêu cuối cùng có tên là Vĩnh Biệt Tu La vẫn chưa luyện thành.

Trong bí kíp viết rằng khi phát chiêu này phải tạo thành hai mươi bảy phương hướng khác nhau công tới địch nhân, nhưng dù cố sức bao nhiêu, chàng cũng chỉ công ra hai mươi một phương vị mà thôi!

Suốt một tháng ròng rã luyện chiêu kiếm này vẫn không thành công, Bộc Dương Duy cảm Tu La kiếm ngồi thờ ra.

Đột nhiên chàng ngẩng đầu lên, thấy mấy con dơi bay thấp thoáng trên trần động. Chàng chợt nhớ một câu trong Điều Long bảo lục: “Đăng linh đề khí, lục hợp hoàn nhất, đăng không bỏ kích, trăm địch thủ như điện thiểm”.

Ý nghĩ vừa lóe lên, chàng chợt quát to một tiếng phi thân phát kiếm nhằm một con dơi đang bay chém tới.

Thân đang ở trên không, chàng phát kiếm vun vút, lại chém chết thêm năm sáu con dơi nữa, chỉ trong chớp mắt phát đủ hai mươi bảy kiếm theo các phương vị khác nhau.

Bộc Dương Duy lòng mừng khôn xiết tưởng muốn reo lên, liền hạ mình xuống thạch đôn.

Như vậy là chiêu cuối cùng Vĩnh Biệt Tu La đã luyện thành!

Mấy ngày hôm sau, Bộc Dương Duy cứ chiêu theo đó mà luyện kiếm.

Trong thạch động có rất nhiều dơi, ước chừng phải tới bốn năm trăm con, chỉ trong mấy ngày bị chàng chém chết sạch không còn con nào.

Hai năm đăng đẳng giam thân khổ luyện trong thạch động, tuy công thành danh toại, chàng rất nóng lòng muốn gặp ân sư.

Nào ngờ người bước vào động không phải là Độc Thủ Ma Quân mà là vị Đường chủ Giáo Trúc đường Bát Ty Thần Sát Cổ Tử Quân.

Bộc Dương Duy mặt biến sắc, ngờ ngác chưa kịp hỏi thì Cổ Tử Quân đã cười nói :

- Chúc mừng Bang chủ đã luyện thành kỳ công tuyệt thế. Ty chúc phụng mệnh lão Bang chủ mở cửa động đón ra...

Bộc Dương Duy vội hỏi :

- Có đường chủ! Lão nhân gia thế nào?

Cố Từ Quân lắc đầu đáp :

- Lão Bang chủ không được khỏe...

Bộc Dương Duy lo nhất là khi luyện thành tuyệt công mà không còn gặp lại sư phụ nữa, nhưng nay biết lão nhân gia còn sống thì cũng yên tâm phần nào. Liền vội vàng theo Cố Từ Quân ra khỏi thạch động.

Bên ngoài đã bắt đầu tối.

Trước tiên viện thấp đèn sáng trưng, Độc Thủ Ma Quân ngồi trên thái sư ý ngay dưới bậc cấp trước sảnh đường, xung quanh tụ tập rất đông đệ tử Lãnh Vân bang, thấy Bộc Dương Duy đến quý xuống hành lễ.

Bộc Dương Duy hoàn lễ xong đến quỳ trước mặt Độc Thủ Ma Quân lạy ba lạy hỏi :

- Sư phụ thấy trong người thế nào?

Độc Thủ Ma Quân thần sắc rất xấu, gượng cười nói :

- Đồ nhi! Ta gắng chờ được con luyện thành võ công tuyệt thế là mãn nguyện rồi, bây giờ dù sống hay chết cũng không quan trọng nữa.

Bộc Dương Duy nghe sư phụ nói thế thì nước mắt lưng tròng.

Độc Thủ Ma Quân nói :

- Nào! Con hãy biểu diễn Tu La Thất Tuyệt cho sư phụ xem!

Bộc Dương Duy dạ một tiếng.

Nội đường chủ Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn đã mang sẵn ra một chiếc lồng với mấy chục con chim tuyết. Lão mở lồng tung đàn chim ra.

Bộc Dương Duy tung mình lên, đã thấy bảo kiếm xuất hiện trong tay, Tu La kiếm hóa thành muôn ánh chớp...

Hai mươi bảy nhát kiếm gần như phát cùng lúc không phân biệt trước sau, hai mươi bảy con chim tuyết trúng kiếm rơi xuống.

Bang chúng mở tròn mắt thần phục, cùng ồ lên một tiếng.

Độc Thủ Ma Quân cười ha hả nói :

- Thôi được! Vĩnh Biệt Tu La là chiêu kiếm khó nhất mà con đã luyện thành, không cần phải biểu diễn thêm nữa! Đến bây giờ thì sư phụ đã có thể yên tâm vì tin rằng con đủ sức chấn hưng bang phái và báo thù cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thành nghệ hạ sơn - Lên đường rửa hận

Đó là một trưa hè nóng bức, bầu trời không một áng mây, không một làn gió, thái dương chiếu như thiêu như đốt.

Trên quan đạo hướng về Đại Ba sơn vắng ngắt không một bóng người. Ai lại đi đường vào giữa trưa oi ả thế này?

Nhưng chợt nghe tiếng vó ngựa từ xa truyền đến.

Đó là một con tuần mã, giống ngựa nòi Mông Cổ lông trắng tuyền không một vết tạp, trên mình ngựa là một thiếu niên rất tuấn tú, chừng hăm mốt hăm hai tuổi, mình vận bạch bào đáng vẻ nho sĩ.

Trưa nắng bức như thế, nhưng trên mặt thiếu niên không một giọt mồ hôi, ngựa tung vó phi nước đại cuốn bụi mịt mù nhưng bộ bạch y trên mình chàng không vương hạt bụi nào.

Thiếu niên không phải ai khác, chính là Bộc Dương Duy, tân Bang chủ Lãnh Vân bang, truyền nhân duy nhất của vị quái kiệt Độc Thủ Ma Quân.

Chàng phụng sự mệnh, một mình lên đường báo cừu rửa hận.

Sau khi rời Lãnh Vân cốc, chàng tiến vào Trung Nguyên, vượt Nhiệt Hà, qua Phổ Giang thẳng tới Tứ Xuyên, sau hai tháng trời rông rãi mới tới được Đại Ba sơn.

Mục tiêu đầu tiên của cuộc báo thù là cao thủ bạch đạo lừng danh thiên hạ Lư Sa kiếm khách Kim Nộ Giang, người được mệnh danh là Thiên Nam Đệ Nhất Kiếm, hiện là Trang chủ Lư Sa trang.

Ba mươi năm trước Lư Sa kiếm khách Kim Nộ Giang là nhân vật bạch đạo chủ yếu đứng ra tổ chức các phái vây đánh sào huyệt của Lãnh Vân bang để giết Độc Thủ Ma Quân, cướp Điều Long bảo lục.

So với những nhân vật khác là Tam Hiền Tử Dật và Hoài Giang ngũ kỳ, Kim Nộ Giang may mắn hơn, thừa lúc Độc Thủ Ma Quân đã bị trọng thương thì triển hai tuyệt chiêu trong Lư Sa kiếm pháp là Hoàng Sa Hoạch Thiên và Lư Sa Vô Tế chém trúng giữa mặt Độc Thủ Ma Quân một vết dài.

Nhưng y cũng bị trúng Xích Sát chưởng của đối phương, may mà còn giữ được tính mạng không chết.

Vì Độc Thủ Ma Quân bị quá nhiều cao thủ vây công, cả nội thương lẫn ngoại thương trầm trọng, mãi đến bây giờ vẫn còn phát tác, còn Lư Sa kiếm khách Kim Nộ Giang thì đã bình phục từ lâu.

Sau cuộc chiến đó, tuy mục đích chính yếu là cướp đoạt Điều Long bảo lục không thành công, nhưng thắng được Độc Thủ Ma Quân, uy danh của Lư Sa kiếm khách Kim Nộ Giang đại tăng.

Người đời thường thích tán dương, chẳng ai bày ra chuyện xấu của mình.

Đương nhiên Kim Nộ Giang không nói gì về chuyện lấy đông thắng ít, không nhắc tới hai mươi bảy cao thủ hắc bạch lưỡng đạo bị tử vong trong trận đó, giấu nhẹm luôn cả việc tranh đoạt bí kíp, lại càng bưng bít chuyện mình xuất thủ khi Độc Thủ Ma Quân đã bị trọng thương.

Phần lớn những người giao thủ với Độc Thủ Ma Quân đều bị giết, những ai còn sống sót cũng như Kim Nộ Giang, đâu lại thừa nhận đó là một cuộc đấu không công bằng.

Sau cuộc huyết chiến đó, Độc Thủ Ma Quân Quan Nghị bị thương quá nặng, từ đó vượt qua Quan ngoại quy ẩn bất tích tuyệt tằm, không ai biết y ở đâu nữa.

Không có người phân biện thì muốn thêu dệt thế nào mà chẳng được.

Huống chi lại có người duy nhất trong Hoài Giang ngũ kỳ thoát chết là Thiết Chưởng Hoa Vũ phụ họa thêm thì ai mà chẳng tin?

Từ đó Lư Sa kiếm khách Kim Nộ Giang biến thành một vị đại anh hùng, đại hào kiệt, là cứu tinh của thiên hạ võ lâm, thành Thiên Nam Đệ Nhất Kiếm Thủ.

Ngựa phi từ sáng tới giờ đã mệt. Bộc Dương Duy đứng lại bên một dòng suối, tắm rửa cho nó rồi thả gặm cỏ dưới bóng cây, định bụng chờ chiều mát sẽ đi tiếp.

Đang ngồi trên phiến đá nghỉ ngơi, chợt phát hiện phía sau cách mấy trượng có tiếng y phục sột soạt liền hỏi :

- Vị nào ở trong kia thế?

Không có tiếng trả lời.

Bộc Dương Duy đứng lên hỏi :

- Các hạ là cao nhân ở phương nào không chịu lộ diện mà cứ lén lút như thế có đáng là bậc hào hán không?

Từ sau tảng quái thạch cách đó chỉ ba trượng vang lên tiếng nói :

- Tiểu tử miệng lưỡi khá lắm! Ngươi danh tính là gì?

Dứt lời một người bước ra.

Đó là một lão nhân chỉ cao bốn thước, người gầy nhom, chân tay dài ngoằng như vượn, môi dầy răng hô, y phục màu vàng đất cẩu bản, đầu hói chỉ còn lại hai bím tóc nhỏ xíu vàng hoe, mặt đầy lông vàng, hai mắt cũng vàng như mắt khỉ nhưng phát ra linh quang, chứng tỏ là nội gia cao thủ thượng thừa.

Tóm lại, lão ta giống khỉ hơn là giống người.

Bộc Dương Duy nhìn lão nhân dị dạng đó mà quên mất trả lời.

Lão tức giận quát lên :

- Tiểu tử! Ngươi có nghe ta hỏi gì không?

Bộc Dương Duy buông lời khiêu khích :

- Không nghe thì đã sao chứ?

Lão nhân hừ một tiếng nói :

- Lão phu thấy ngươi có phong độ, lại có chút bản lĩnh nên mới hỏi danh tính, không ngờ ngươi lại ngông cuồng như thế, chứng tỏ là loại hư danh cậy tài khinh người. Lão phu phải giáo huấn ngươi mới được.

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Lão muốn giáo huấn cũng được. Nhưng chúng ta không thù không oán, nếu động thủ, tất sẽ có người bị thương, không bằng chúng ta đánh cuộc một phen!

Lão lùn hỏi :

- Đánh cuộc thế nào?

- Tại hạ đề nghị thế này, một bên đề ra một điều kiện thi đấu và cách phân định thắng thua, dùng bản lĩnh của mỗi người để chiến thắng, như thế sẽ tránh khỏi bị thương vô ích.

Lão nhân hỏi :

- Ai sẽ đề ra điều kiện trước?

Bộc Dương Duy đáp :

- Các hạ lớn tuổi hơn, cứ ra điều kiện đi.

Lão nhân trầm nghĩ :

- Tiểu tử này thật ngông cuồng! Được, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân.

Nên biết trong võ lâm có vô số loại võ công, mỗi người có sở trường về mặt này thì sở đoản về mặt khác.

Nếu chấp nhận cách tỷ đấu này, đương nhiên người ra điều kiện sẽ đưa ra sở trường của mình.

Từ trường hợp người có võ học uyên thâm, công lực cái thế, còn nếu trình độ không hơn kém nhau nhiều, người ra điều kiện tất cảm chắc thắng cuộc.

Lão nhân nghĩ vậy liền nói :

- Ngươi đã nói thế thì lão phu không cần khách khí nữa. Chúng ta sẽ thi đấu trận gồm khinh công, ám khí và nội công. Ngươi thấy thế nào?

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Tại hạ chấp nhận! Xin các hạ nói rõ hình thức đấu khinh công.

Lão nhân chỉ lên một ngọn cây cổ thụ nói :

- Chúng ta cùng nhảy lên cây đó, tận lực phát chưởng, nếu ai bị bức khỏi cành cây rơi xuống đất trước là thua cuộc.

Bộc Dương Duy vỗ tay tán thưởng :

- Cách thức của các hạ rất hay!

Lão nhân nói tiếp :

- Còn đấu ám khí, tìm một cây có nhiều chim sơn tước, cả hai đứng lên một nơi dùng ám khí phóng ra, ai phóng được nhiều chim là thắng cuộc. Còn đấu nội công thì đơn giản hơn. Chúng ta hãy tìm sáu thân cây tương đẳng, ai dùng chưởng đánh gãy ba cây trong thời gian ngắn nhất là thắng.

Như vậy là điều kiện thỏa thuận xong.

Lão nhân này là Thiết Dược Kim Tinh Ngũ Bách Tu, một quái kiệt rất có danh tiếng trên võ lâm, tuổi độ lục tuần, tính tình cổ quái, võ công cao cường, đặc biệt khinh công độc môn Thiên Lý Triển Dược lừng danh thiên hạ, trong võ lâm ít người sánh kịp.

Bởi thế khi đưa ra điều kiện, lão chọn khinh công làm căn bản, tin rằng đối phương nhất định sẽ thua.

Thấy Bộc Dương Duy không phản đối gì, lão liền nói :

- Nào, bắt đầu thôi!

Dứt lời thì triển thân pháp Thiên Lý Triển Dực phi thân nhảy lên cao bốn trượng đáp xuống một cành cây bách cổ thụ to bằng cổ tay, không làm rung một chiếc lá.

Khinh công của lão quái thật cao minh.

Đứng trên cây nhìn xuống, thấy Bộc Dương Duy vẫn đứng nguyên chỗ cũ đưa mắt nhìn lên, Ngũ Bách Tu bụng mừng thầm nghĩ :

- Chắc là tiểu tử đó chỉ nói dóc thể thôi, ngay cả nhảy lên đây còn chưa được thì đấu cái gì!

Lão chưa nghĩ xong thì chợt thấy Bộc Dương Duy khẽ nhún mình, thân ảnh như bay, đậu lên một cành cây chỉ nhỏ bằng ngón tay mà không chao động lấy một chút.

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu kinh hãi nghĩ thầm :

- Hắn dùng thân pháp gì mà kỳ diệu vậy chứ? Quả thật mình chưa từng nghe từng thấy bao giờ! Người ta nói trong giang hồ có loại khinh công gọi là Ngưng Khí Vệ Phong rất kỳ ảo nhưng đã thất truyền từ lâu. Chẳng lẽ hắn luyện thành khinh công đó?

Nhưng lão vẫn chưa chịu thua, quát lên :

- Xem chiêu!

Dứt lời đánh ra một chưởng.

Bộc Dương Duy chờ cho chưởng kinh đánh đến gần mới đưa tay trái phát nhẹ hóa giải chưởng lực đối phương, tay phải phát ra ba chỉ nhắm vào các huyệt Thông Thái, Mỉ Trung và Tinh Minh của lão quái.

Đó chính là chiêu Dĩ Thực Hoàn Hư của Thiên Ma thập nhị thức.

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu thấy chưởng mình đánh ra bị đối phương hóa giải vô thanh vô tức, đang ngờ ngác thì chỉ lực đã điểm tới nơi vội nhảy sang một cành khác tránh chiêu.

Nhưng lão chưa kịp đứng vững thì lại nghe ‘Vút! Vút’ thêm hai chỉ nữa điểm tới, bất đắc dĩ phải dùng một thức Phù Quang Kinh Ảnh nhảy vút lên hai trượng đáp xuống một cành cây khác.

Mới xuất chiêu đầu tiên đã lâm vào thế bị động, Ngũ Bách Tu nổi giận quay lại vung chưởng vận cả mười thành công lực đánh ra.

Bộc Dương Duy bình tĩnh đưa chưởng ra nghênh tiếp.

Chỉ nghe bình một tiếng dữ dội, cả cây bách cổ thụ chuyển mình rắc rắc như muốn đổ, lá rụng ào ào.

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu bị cuốn khỏi cành cây bắn đi xa hai trượng không sao đề khí lên được, đành phải đáp xuống đất.

Bộc Dương Duy cũng nhảy xuống theo, chấp tay cười nói :

- May được các hạ nhường cho một chiêu đầu!

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu đỏ mặt tía tai, thẹn quá hóa tức, quát lên :

- Tiểu tử chó cuồng! Còn hai trường đấu nữa, chưa biết ai thắng ai thua đâu!

Nói xong lao vào rừng, đứng dưới một gốc cây xum xuê, trên có một đàn năm sáu con chim sơn tước.

Ngũ Bách Tu nói :

- Tiểu tử! Chúng ta đã thỏa thuận, dùng ám khí phóng lũ sơn tước kia, ai hạ được nhiều con là thắng!

Bộc Dương Duy gật đầu.

Lão quái lấy trong túi ra một nắm phi hoàng thạch, chắc mẩm mình sẽ thắng trận này.

Bộc Dương Duy thầm nghĩ :

- Lão người vượn này xem ra cũng thật giao hoạt đây!

Hai người đứng vào vị trí chuẩn bị.

Ngũ Bách Tu vẫy tay ra hiệu :

- Bắt đầu!

Dứt lời tay phải ném ra.

- Vút vút vút...

Năm viên phi hoàng thạch nhắm chuẩn năm con chim bay tới.

Nhưng khi còn cách chừng mấy thước thì chợt một vật màu hồng bay vượt lên trước, lần lượt đánh rơi cả năm con chim son tước rồi lượn một vòng bay ngược trở về.

Lúc đó năm viên phi hoàng thạch mới bay tới, đương nhiên bắn vào khoảng không!

Bộc Dương Duy đưa tay phát ra một luồng hấp lực thu chiếc Xích Long lẳng về, chấp tay nói :

- Lão tiên bối lại nhường vãn sinh một trường nữa!

Đấu ba trường mà đã thua hai, còn nói gì được nữa.

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu tròn mắt nhìn chiếc Xích Long lẳng trong tay Bộc Dương Duy, thần sắc lộ vẻ kinh dị, hồi lâu mới nói :

- Trước đây ba mươi năm có một nhân vật được xưng là Thiên Hạ Đệ Nhất Cao Thủ, danh hiệu Độc Thủ Ma Quân Quan Nghị, người có biết người đó không?

Bộc Dương Duy gật đầu đáp :

- Đó chính là ân sư.

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu cả mừng nói :

- Hay quá! Thế mà lão phu dám vượt râu hùm! Nguyên lão đệ người là truyền nhân của Quan lão tiên bối!

Bộc Dương Duy ngạc nhiên hỏi :

- Không biết tiên bối với ân sư...

Ngũ Bách Tu vội đáp :

- Lão đệ! Đừng xưng hô với ta như thế! Cứ gọi một tiếng lão ca là được rồi! Kể cả thân thủ và bối phận, lẽ ra ta phải gọi người là lão huynh mới đúng, chỉ là nhiều hơn mấy tuổi nên ta mới mạo muội gọi người một tiếng lão đệ...

Bộc Dương Duy nghi hoặc hỏi :

- Nhưng giữa tiên bối và ân sư...

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu nói :

- Bốn mươi năm trước, lệnh sư có lần viễn hành tới Kinh Sơn thuộc Hồ Bắc, cứu được sư đồ lão phu thoát khỏi một đại họa sát thân. Sư đồ chúng ta đang mang ơn sâu tới tận bây giờ mà chưa báo đáp được gì.

Lão buông tiếng thở dài nói :

- Thời gian thấm thoát trôi qua, mới đó đã bốn mươi năm chưa được gặp lại lão nhân gia...

Bộc Dương Duy chợt hỏi :

- Lệnh sư có phải là vị Kinh Sơn Viên Lão Hạ Hầu Can lão tiên bối không?

Ngũ Bách Tu gật đầu nói :

- Chính phải, lệnh sư có nhắc tới gia sư hay sao?

Bộc Dương Duy đáp :

- Gia sư vẫn thường nhắc tới. Lão nhân gia rất khâm phục nghĩa khí của lệnh sư, dặn tại hạ rằng sau khi giải quyết xong công việc hãy nhớ lên Kinh Sơn bái yết Hạ Hầu tiên bối.

Ngũ Bách Tu hỏi :

- Quan tiên bối vẫn còn khang kiện chứ?

Bộc Dương Duy lắc đầu đáp :

- Gia sư suốt ba mươi năm nay vẫn mang nội thương trong người nên không được khỏe, hơn nữa đã thê không xuất hiện trên giang hồ nữa.

Ngũ Bách Tu trầm giọng :

- Thật đáng tiếc! Gia sư thì đã lìa trần ba mươi năm trước...

Bộc Dương Duy cúi đầu không nói gì.

Một lúc sau Ngũ Bách Tu hỏi :

- Lão đệ chuyển này vào Trung Nguyên, có phải là thay lệnh sư báo mối thù ba mươi năm trước không?

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Chính thế!

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu khàng khái nói :

- Rất tốt! Lão ca tuy bất tài nhưng quyết theo người chuyển này làm chấn động giang hồ một phen. Lão đệ cần gì cứ nói một tiếng, dù nhảy vào nước sôi lửa bỏng lão ca cũng không từ chối đâu!

Lão dừng một lúc lại tiếp :

- Nói ra thật đáng hổ thẹn. Cuộc huyết chiến ở Tàn Linh ba mươi năm trước lão ca cũng có nghe. Những cừu nhân của lệnh sư lúc đó toàn là những nhân vật lừng danh trong hắc bạch lưỡng đạo, tỷ như Tam Hiền Tứ Dật, Hoài Giang Ngô Kỳ, Cái bang Tam anh, Minh chủ lục lâm giang hồ là Lạt Thủ Thần Viên Hoàng Song Khê, Bang chủ Hắc Kỳ bang Chấn Sơn Thủ Ưông Luân, Tam Diện đạo nhân Viên Hóa, Lưu Sa kiếm khách Kim Nộ Giang... người nào cũng có võ công siêu quần bạt tụy. Gia sư lúc ấy lại mới qua đời, lão ca nhận rằng mình không phải là đối thủ của bất cứ người nào trong số đó, dù nhớ ơn tri ngộ cũng đành chịu. May trời xanh có mắt giúp ân sư thoát khỏi con đại nạn, giáo đường nên một bậc kỳ tài là lão đệ người để đòi lại huyết hải thâm cừu. Lão ca xin dốc lòng phù trợ người!

Nói xong hồ hởi nắm lấy tay chàng.

Bộc Dương Duy nhìn Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu đầy cảm động, nghĩ thầm :

- Vị lão ca này đã nhiệt tâm như thế, không nên từ chối. Hơn nữa vị này xông pha trên giang hồ nhiều năm, tất có nhiều kinh nghiệm sẽ giúp đỡ mình, giang hồ vạn lý, có thêm một người bằng hữu cũng tốt.

* * * * *

Mặt trời thấp xuống núi tây, hắt ra những tia nắng cuối cùng.

Hoàng hôn buông dần xuống.

Trong huyện thành Vạn Nguyên, nhà nhà đã lên đèn.

Suốt ngày nóng bức, đây là lúc mọi sinh hoạt diễn ra rất nhộn nhịp.

Phía nam thành có một ngôi lầu rất lớn gọi là Túy Tiên lâu. Lầu có hai tầng, tầng dưới dành cho thực khách, còn tầng trên bài trí rất thanh nhã, có bồn hoa chậu cảnh, từ bảo đi lại lẳng xẵng, đó là nơi để Túy tiên khách say sưa...

Ở một bàn kê bên cửa sổ có hai vị từ khách một già một trẻ, tướng mạo khách nhau một trời một vực.

Lão nhân chừng sáu mươi tuổi, người thấp bé chỉ cao bốn thước, chân tay dài ngoằng như vượn, môi dầy răng hô, y phục màu vàng đất cẩu bản, đầu hói chỉ còn lại hai bím tóc nhỏ xù vàng hoe, mặt đầy lông vàng, hai mắt cùng vàng như mắt khỉ nhưng tán phát tinh quang, chứng tỏ có nội lực thâm hậu.

Còn thiếu niên chừng hăm mốt hăm hai tuổi, mình khoác bạch bào, diện mạo tuấn mĩ, dáng vẻ thanh nhã, nhìn qua cũng biết là bậc anh tài.

Hai người đó là Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu và Bộc Dương Duy, vừa kết làm bằng hữu vong niên, vào Túy Tiên lâu để uống mừng hội ngộ.

Hai người vừa đối ẩm vừa chuyện trò, chợt nghe từ cầu thang tiếng chân, lát sau thấy xuất hiện năm sáu người cao thấp khác nhau, tuổi tác bất đồng.

Năm người vừa lên lầu, hai ba tên tửu bảo đã chạy ra khúm núm chào đón, ngay cả vị chương quầy cũng bước xuống cười nhã nhặn nói :

- Năm vị ghé thăm tiểu lâu, thật hân hạnh!

Rồi thu xếp cho khách ngồi xuống chiếc bàn ngay giữa phòng.

Năm người an tọa xong thì rượu thịt cũng được dọn ra ngay. Chúng vừa ăn uống vừa cười nói oang oang, xem như cả tầng lầu này không còn ai khác vậy!

Một lão nhân tuổi trạc ngũ tuần, bộ râu đen rậm uống xong chén rượu, cười hô hô nói :

- Các huynh đệ! Hôm qua vị Thiết Chương Hoa lão gia từ Hoài Nam tới đây. Nghe vị quản gia ở trong trang nói rằng Hoa lão gia còn mang theo một chiếc Huyết Phụng tặng cho Trang chủ.

Một hán tử chừng bốn mươi tuổi lên tiếng hỏi :

- Thăm nhị gia, Huyết Phụng là thứ gì vậy?

Lão nhân râu rậm đáp :

- Hắc! Vật kỳ ảo vô lâm đó mà sao Đồng phó giáo đầu không biết! Đó là một con phụng hoàng bằng ngọc, được chôn theo một vị hoàng tộc đời Đường, qua nhiều năm, Huyết Phụng hấp thụ linh khí người chết biến thành màu hồng, trong bóng tối phát ra ánh sáng màu hồng, là một bảo vật vô lâm có giá trị rất lớn.

Một hán tử béo mập tiếp lời :

- Bảo vật đem tặng Trang chủ chúng ta là phải lắm! Uy danh lão nhân gia bao trùm toàn cõi Đại Giang nam bắc, ngay tên đại ma đầu Độc Thủ Ma Quân Quan Nghị năm xưa cũng bị Trang chủ một chiêu đánh bị trở thành tàn phế!

Thiết Dục Kim Tinh Ngũ Bách Tu nghe nói thì mừng mừng tức tức, nhưng Bộc Dương Duy lại rất bình tĩnh không phản ứng gì.

Lão nhân râu rậm được xưng là Thăm nhị gia gật đầu nói :

- Tứ đệ nói không sai! Năm xưa lão ma Độc Thủ Ma Quân tuy được xưng là Thiên Hạ Đệ Nhất Cao Thủ nhưng mới một chiêu đã bị Trang chủ chúng ta chém một kiếm đưa suốt mặt, may mà chưa chết nhưng suốt mấy chục năm chẳng dám lộ mặt ra giang hồ. Hắc! Lưu Sa kiếm khách trở thành lãnh tụ vùng Đại Giang nam bắc là đáng lắm!

Cả năm tên cũng cất tiếng cười vang đầy ngạo nghễ.

Thiết Dục Kim Tinh Ngũ Bách Tu liếc nhìn lão đệ, thấy chàng vẫn ngồi lặng lẽ nhưng trong mắt ẩn hiện sát cơ.

Lão vốn tính nóng nảy, không trấn áp được như Bộc Dương Duy, hừ một tiếng cất lời chửi :

- Con mẹ nó! Hãy về bú mẹ thêm mấy năm nữa rồi hãy ra giang hồ mà khua mép! Thật là thói hết chỗ nói!

Tuy lão nói không lớn nhưng đủ cho cả tửu điểm nghe được.

Năm tên ngồi bàn giữa thoáng ngồi ngáy ra. Rõ ràng lão nhân nửa giống người nửa giống vượn kia chửi chúng chứ còn ai nữa?

Tên béo mập phát tác trước tiên, đứng bật lên trừng mắt nhìn Thiết Dục Kim Tinh Ngũ Bách Tu quát :

- Lão khi già kia chán sống rồi! Hãy giương mắt ra mà nhìn rõ xem chúng ta là ai mà dám buông lời vũ nhục! Hôm nay lão tử không cho ngươi bỏ xuống chân ra khỏi Tỷ Tiên lâu, thế không làm người!

Bốn tên kia cũng hò hét cổ vũ trợ oai.

Thiết Dục Kim Tinh Ngũ Bách Tu ngửa mặt cười to một tràng nghe vang cả ốc.

Năm tên ngồi bàn giữa đều đứng phắt lên chực động thủ, tất cả tửu khách còn lại đều buông đĩa, chuẩn bị chứng kiến cuộc xô xát sắp xảy ra.

Ngũ Bách Tu cười xong mới hỏi :

- Các ngươi tất cả là đồ tôn, đồ tử của Lưu Sa trang chủ Kim Nộ Giang không sai chứ? Lẽ ra nói giọng cuồng ngạo đó, lão nhân gia giết ráo mới phải!

Nhưng lần đầu ta tha mạng, chỉ lưu một ký hiệu cho Kim lão nhi biết đề giáo huấn đệ tử mà thôi.

Dứt lời vung tay phóng đôi đũa nhắm vào tên béo mập.

Tên này thất kinh thấy đôi đũa bắn tới nh hai ánh chớp, vội vàng vung tay gạt được một chiếc, còn chiếc kia xuyên qua lòng bàn tay trái cắm xuống mặt bàn.

Mặc dù bàn tay trái máu chảy ra nhoe nhoét, hắn vẫn nén đau gầm lên một tiếng rút ra ngọn Cửu Tiết tiên chồm tới.

Bộc Dương Duy vẫn ngồi điềm nhiên, còn bọn người của Lư Sa trang mặt đều biến sắc.

Lão nhân râu rậm Thẩm nhị gia cầm một nắm kim châm vung tay phóng tới, nhắm vào những yếu huyệt trên người của Ngũ Bách Tu.

Cự ly giữa hai bàn chỉ hơn một trượng, nắm kim châm có tới mười mấy mũi, thủ pháp của Thẩm nhị gia vừa chuẩn xác vừa thần tốc, muốn tránh được không phải là chuyện dễ.

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu thấy vậy cũng biến sắc, định nhảy lùi tránh thì cảm thấy từ phía sau một luồng kinh lực rất mạnh cuốn tới, đẩy bật toàn bộ số kim châm bay ngược trở lại.

Ngũ Bách Tu biết Bộc lão đệ vừa xuất thủ giúp mình.

Chùm ám khí bay ngược trở lại với tốc độ cực nhanh còn hơn lúc phóng đi gấp bội, ghim hết vào năm tên thuộc hạ của Lư Sa trang.

Tiếng la thảm vang lên làm kinh động toàn bộ ngôi tửu lâu, ba tên bị kim châm xuyên qua tử huyệt gục xuống.

Thẩm nhị gia và Đồng phó giáo đầu công lực thâm hậu hơn nên vẫn còn sống sót nhưng mỗi tên cũng bị trúng hai mũi ám khí vào người.

Đương nhiên không ai ngờ là Bộc Dương Duy ra tay xuất thủ, ngỡ rằng Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu phản kích.

Đồng phó giáo đầu bị thương vào hai huyệt Thái Nguyên và Cự Khuyết, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng người tê đi không đề nổi chân khí, biết hôm nay không giao thủ được nữa, nhìn Ngũ Bách Tu với ánh mắt rực lửa hận nói :

- Mỗi thù hôm nay, Đồng Gia Tường này sẽ ghi nhớ không quên. Các hạ hãy xưng danh tính ra!

Ngũ Bách Tu cười đáp :

- Rất tốt! Ngươi hãy nhớ cho kỹ đấy! Lão nhân gia là Ngũ Bách Tu, hiệu xưng Thiết Dực Kim Tinh, đừng nhầm lẫn!

Nghe đối phương xưng danh hiệu xong, cả hai tên Lư Sa trang còn sống sót mặt đều biến sắc.

Đồng Gia Tường nói :

- Được lắm! Hôm nay chúng ta hãy tạm dừng ở đây. Nếu ngươi có bản lĩnh thì ba ngày sau hẹn gặp lại ở Lư Sa trang phía bắc thành, nhất định sẽ có người bắt ngươi trả lại công lý!

Thẩm nhị gia tiếp lời :

- Lão phu là Thẩm Lạc Tiêu, hẹn gặp lại các hạ!

Ngũ Bách Tu kinh hãi nghĩ thầm :

- Thì ra tên này là nội đệ của Kim Nộ Giang, hiệu xưng Kim Châm Đoạt Mệnh. Xem ra mình đã kết thành cừ oán với Lư Sa trang rồi, Kim Nộ Giang sẽ không chịu để cho yên đâu!

Nghĩ vậy nhưng vẫn bình thản đáp :

- Ba ngày sau lão phu sẽ đến quý trang hầu giáo.

Bây giờ trong Túy Tiên lâu cả tầng trên tầng dưới đều trở nên hỗn loạn, đặc biệt là lão chương quầy và bọn tửu bảo mặt đều xanh như tàu lá, trốn biệt trong quầy chẳng dám lộ mặt ra.

Từ khách chen nhau chạy, tiếng kêu la vang lên thành một khối.

Nói xong mấy câu, Thẩm Lạc Tiêu và Đồng Gia Tường cùng dìu nhau đi xuống lầu.

Bây giờ lão chương quầy mới hoàn hồn, một mặt cho người khiêng ba cái tử thi đi và xử lý hiện trường, xong đến trước Ngũ Bách Tu chấp tay nói :

- Hai vị đại gia gây nên đại họa rồi! Việc quan phủ chưa nói đến, riêng Kim lão Trang chủ xưa nay không ai dám dây vào. Xin hai vị hãy mau rời khỏi đây trước khi quá muộn.

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu cười đáp :

- Ngươi cứ yên tâm đi! Việc ai làm nấy chịu, chúng ta chẳng để ngươi phải liên lụy đâu.

Lão đưa mắt nhìn quang cảnh trong tử điểm, nói thêm :

- Những tồn thất ở đây ta sẽ bồi hoàn đầy đủ!

Nói xong đưa hai đĩnh mười lạng bạc để lên bàn.

Bây giờ Bộc Dương Duy mới lên tiếng :

- Ngũ lão ca! Chúng ta đi thôi!

Hai người sánh bước xuống lầu, định tìm một khách điểm nghỉ lại nhưng mới bước qua cửa đã thấy hai tên tiểu nhị chạy ra, nhìn hai người xét nét rồi cúi thấp người nói :

- Xin hai vị thứ lỗi! Trong điểm đã đầy khách rồi, không còn chỗ đâu. Dám phiền hai vị tìm nơi khác.

Hai người đành phải quay lại.

Thêm mấy khách điểm khác cũng bị từ chối như thế, Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu tức giận nói :

- Rõ ràng đây là hậu quả của cuộc đấu vừa rồi. Lư Sa trang thế lực rất lớn, tất đe dọa không cho các khách điểm chứa chúng ta.

Bộc Dương Duy rầu giọng nói :

- Biết làm sao được? Họ là người làm ăn buôn bán nên không muốn rước thêm phiền phức. Người ta sợ Lư Sa trang cũng đúng thôi...

Loanh quanh khắp thành cho tới canh hai vẫn chưa tìm được chỗ trọ, Bộc Dương Duy còn giữ được bình tĩnh nhưng Ngũ Bách Tu thì hỏa khí đã bốc lên.

Vào Hưng Long Khách Điểm cũng bị thoái thác, lão tức giận chộp lấy vai tên tiểu nhị quát lên :

- Ngươi nói láo! Ta sẽ vào kiểm tra trong điểm đó còn phòng hay không mới được. Nếu còn một phòng trống, ta sẽ đốt trụi cả khách điểm.

Tên tiểu nhị đáng thương bị nhấc bổng lên như người ta xách con gà vậy, cổ gãy giữa chừng không sao thoát ra được, miệng la oai oái.

Lão điểm chủ thấy vậy vội chạy ra cúi rạp người nói :

- Xin lão gia bớt giận! Mọi việc là lỗi tại hạ nhân, nó không biết gì đâu!

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu vẫn chưa hết giận hừ một tiếng buông tên tiểu nhị ra làm hắn ngã lăn quay xuống đất, trừng mắt nhìn chủ điểm hỏi :

- Ngươi nói thật đi, trong điểm còn phòng trống không?

Lão điểm chủ ghen hờn không biết trả lời sao.

Ngũ Bách Tu hỏi dồn :

- Chúng ta đến trọ cũng trả tiền chứ không quỵt của ngươi, vì sao người khác thuê phòng được mà ta không thuê được?

Lão điểm chủ lúng túng nói :

- Cái đó... lão nhân gia đừng trách tiểu nhân! Chỉ vì hai vị đã gây chuyện ở Túy Tiên lâu, giết chết ba người của Lư Sa trang. Chúng tôi vừa được lệnh là nếu chứa hai vị, nhẹ thì bị phóng hỏa thiêu trụi khách điểm, nặng thì bị đánh chết. Chúng tôi là người làm ăn, làm sao dám trái lời Lư Sa trang đầy quyền thế như vậy.

Ngũ Bách Tu còn định quát nữa thì Bộc Dương Duy kéo tay lão nói :

- Lão ca hãy bớt giận.

Rồi hướng sang lão chủ điểm ôn tồn nói :

- Ngày mai chúng ta sẽ đến tận Lư Sa trang giải quyết việc này, ta bảo đảm với ngươi là Hưng Long Khách Điểm sẽ không bị hao tổn chút nào đâu.

Tới đó lấy một nén vàng giúi vào tay lão.

Hiển nhiên hoàng kim có sức nặng còn hơn mọi sự thuyết phục. Lão điểm chủ mắt sáng lên, nhưng còn nói một câu khách khí :

- Công tử gia! Nếu Kim Trang chủ có lời nào trách móc thì xin công tử gia nói đỡ cho một lời.

Bộc Dương Duy chưa kịp đáp thì Ngũ Bách Tu trừng mắt quát :

- Thôi đừng nhiều lời nữa!

Lão điểm chủ văng dạ rồi rít rồi bảo tên tiểu nhị :

- Ngươi mau vào thu dọn khu biệt phòng sang nhất để chuẩn bị tiếp đãi quý khách.

Tên tiểu nhị dạ một tiếng ba chân bốn cẳng chạy đi.

Hai người được xếp ở chung phòng rất rộng rãi khang trang, chăn nệm sạch tinh.

Thiết Dục Kim Tinh Ngũ Bách Tu nói :

- Lão đệ! Nếu hôm nay ngươi không dùng khí công phản kích Đoạt Mệnh kim châm của tên họ Thẩm thì lão ca không dễ ứng phó đâu! Nhưng bọn kia thì chẳng ai nhìn ra là người xuất thủ!

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Chỉ là việc nhỏ, lão ca nói thêm làm gì?

Hai người đang nói chuyện thì phát hiện ngoài cửa sổ có tiếng y phục sột soạt, Ngũ Bách Tu định xông ra thì Bộc Dương Duy ngăn lại nói :

- Bây giờ không nói cũng biết Lưu Sa trang đang cho người giám sát chúng ta khắp nơi trong thành này, nhưng chưa dám làm gì chúng ta đâu. Cứ mặc nó, chúng ta chỉ nghỉ ngơi cho thoải mái, chuẩn bị ngày mai ứng chiến.

Thiết Dục Kim Tinh Ngũ Bách Tu nghe lời, ngồi vận công một lúc rồi lên giường đường hoàng nằm ngủ.

* * * * *

Hôm sau trời vừa mờ sáng mở cửa ra đã thấy một tên hán tử vận hắc y, sắc mặt vàng bủng đứng chờ sẵn trước cửa.

Hắn trình trọng đưa cho Ngũ Bách Tu một tấm danh thiếp lớn màu hồng, giọng cười hời :

- Tôn giá có phải là Thiết Dục Kim Tinh Ngũ lão tiền bối không?

Ngũ Bách Tu biết hắn được Kim Nộ Giang phái tới, gật đầu đáp :

- Chính ta đây!

Tên hán tử lại nói :

- Tại hạ là Trần Vũ, Giáo đầu trong Lưu Sa trang, phụng mệnh Trang chủ tới đây bái kiến tiền bối.

Nói xong hai tay đưa tấm thiếp cho Ngũ Bách Tu.

Ngũ Bách Tu mở tấm thiếp ra thấy viết rằng :

- Gửi Thiết Dục Kim Tinh Ngũ Bách Tu.

Hôm nay vào giờ Ngọ, chúng ta sẽ chờ ở bồn trang để hầu giáo.

Bên dưới còn viết thêm một dòng :

- Lưu Sa kiếm khách Kim Nộ Giang cùng Thiết Chương Hoa Vũ.

Bộc Dương Duy cũng bước ra, lướt mắt nhìn tấm thiếp xong hừ một tiếng :

- Xem ra chúng còn nóng lòng hơn chúng ta nữa!

Ngũ Bách Tu cười đáp :

- Lão đệ! Kim Nộ Giang và Hoa Vũ đều tập trung chú ý vào lão ca ta mà không biết rằng chính ngươi mới là chủ.

- Đến lúc đó chúng sẽ biết!

Tên hán tử Trần Vũ cáo từ lui ra, hai người cùng lên phòng ăn dùng bữa sáng.

Xem chừng cả khách điểm đều chú ý đến hai vị khách đặc biệt này nên suốt bữa ăn ai cũng liếc nhìn họ với vẻ sợ sệt.

Lão điểm chủ cũng tới tận bàn chào khách, nhìn Bộc Dương Duy trầm nghĩ :

- Không biết thiếu niên tuần tú này là ai mà dám đi cùng lão người vượn đến quấy nhiễu Luru Sa trang?

Sau một canh giờ đã thấy Luru Sa trang đồ sộ với phòng ốc lầu các liên miên hiện ra dưới chân núi :

- Luru Sa kiểm khách Kim Nộ Giang là lãnh tụ võ lâm vùng Đại Giang nam bắc, nên Luru Sa trang cũng xứng tầm với uy danh đó.

Cổng chính rất cao rộng tới năm trượng sơn đỏ, trên cao là bức hoành phi đề ba chữ Luru Sa trang sơn son thếp vàng, hai bên cánh cổng có hai con sư tử đá cao tới gần một trượng đứng chầu.

Xung quanh cửa không một bóng người, hai cánh cổng chính sơn đỏ đóng chặt, chỉ có cổng phụ bên cạnh màu đen rộng chừng ba thước là để ngỏ.

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu tức giận nghĩ thầm :

- Cho dù Kim Nộ Giang người danh lừng một cõi, tự xưng là Nam Thiên Đệ Nhất Kiếm nhưng Thiết Dực Kim Tinh ta cũng không phải hạng tầm thường, lại bắt ta vào cửa phụ. Sao dám khinh người như thế?

Lão mở miệng định quát thì nghe Bộc Dương Duy nói :

- Ngũ lão ca! Xin hãy cho phép tiểu đệ từ lúc này được vượt quyền lão cao làm chủ ở đây!

Nói xong vung tay.

Lập tức nghe choang một tiếng, một vật bay vút đi cắm vào giữa đại môn.

Ngũ Bách Tu đưa mắt nhìn, bỗng giật mình chấn động.

Nguyên vật cắm vào giữa cổng có màu vàng óng ánh lớn bằng bàn tay chạm hình ác quỷ nghe nanh múa vuốt, trông rất đáng sợ.

Trên giang hồ chẳng ai không biết đó là Xích Huyết lệnh, vật truyền phái của Lãnh Vân bang.

Ngày xưa Xích Huyết lệnh xuất hiện ở đâu là máu chảy ở đó, xem ra Bộc Dương Duy cắm nó vào đại môn Luru Sa trang là báo hiệu cuộc đồ sát sắp bắt đầu.

Nghĩ thế, Ngũ Bách Tu không khỏi rùng mình chấn động!

Bộc Dương Duy vốn sinh trưởng trong một gia đình lạc đệ tú tài không biết võ công.

Sau khi phụ mẫu lâm bệnh qua đời, chàng bị đuổi khỏi nhà, đi ở chân dê cho một phú hộ, sau đó bị quân cường hào ác bá đốt mất ngôi lều và giết Phúc bá bá là người thân duy nhất cuối cùng.

Trong lòng đầy đau thương và phẫn uất, lúc chạy nạn chàng gặp Độc Thủ Ma Quân và trở thành truyền nhân của lão.

Suốt mười năm ở bên vị quái kiệt này, chàng tiếp thu bản tính lạnh lùng và có phần tàn ác của lão ta, đối với kẻ thù quyết không chút nương tay.

Đại môn bị Xích Huyết lệnh cắm vào làm kinh động cả Luru Sa trang.

Không lâu, hai cánh cổng lớn từ từ mở ra, từ trong cổng bước ra một lão nhân tuổi độ thất tuần, thân thể cao lớn, dáng vẻ rất uy vũ.

Phía sau có bọn Thảm Lục Tiêu, Đồng Gia Tường, Trần Vũ và một thiếu niên anh tuấn vận lam bào.

Lão nhân nhìn Bộc Dương Duy, vừa mở miệng định hỏi thì Đồng Gia Tường ở phía sau kêu lên :

- Xích Huyết lệnh!

Lão nhân quay lại nhìn chiếc lệnh bài cắm vào cổng, mặt bỗng biến sắc.

Mấy tên còn lại mặt đều tái mét.

Với dáng vẻ hết sức khích động, lão nhân nhìn Bộc Dương Duy từ đầu đến chân, nhưng dường như vẫn chưa tin thiếu niên này là người kế vị của Độc

Thủ Ma Quân, tân Bang chủ của Lãnh Vân bang, hồ nghi hỏi :

- Vị nào là chủ nhân Xích Huyết lệnh?

Bộc Dương Duy tiến lên một bước nói :

- Chính là bản nhân. Các hạ là Lưu Sa trang chủ?

Lão nhân lắc đầu đáp :

- Không dám! Lão phu là Thiết chương Hoa Vũ, tân khách của Lưu Sa kiếm khách Kim Trang chủ...

Thảm án ngày xưa hiện lên trong đầu Bộc Dương Duy.

Chàng không được chứng kiến, nhưng từng được nghe kể nhiều lần.

Cả trăm bang chúng bị tiêu diệt, cũng với hai mươi bảy cao thủ của hắc bạch lưỡng đạo trong giang hồ, với những nhân vật uy danh hiển hách.

Phái bạch đạo có các nhân vật Lưu Sa kiếm khách Kim Nộ Giang, Tiêu Dao Khách Tiền Tam Tú, Tam Tuyệt Kiếm Vương Kỳ... do Tam Hiền Tử Dật thống lãnh.

Bên hắc đạo có sư đồ Bang chủ Hắc Kỳ bang Chấn Sơn Thủ Ưông Luân và Kim Trảo Thủ Hà Thời Nhiệm, Hoài Giang ngũ kỳ, Tam Diện đạo nhân Viên Hóa, vị đại hào sớ Sơn Tây, Kim Toán Tử, tên đại cường đạo Độc Cước Phi Yên Chu Bật và nhiều nhân vật khác do Minh chủ của Lục lâm giang hồ là Lật Thủ Thân Viên Hoàng Song Khê và Thiết Ty Cái Cô Dung, một trong Cái bang Tam anh cộng đồng chỉ huy.

Bộc Dương Duy đã thuộc lòng tên những nhân vật này, hiện còn sống không bao nhiêu, và Thiết Chương Hoa Vũ là nhân vật duy nhất trong Hoài Giang ngũ kỳ còn sống sót qua trận đó...

Trong đầu Bộc Dương Duy thoáng hiện cảnh Quỷ cốc ở Tần Lĩnh máu chảy thành sông, xương chất đống, và bộ mặt khủng khiếp của sư phụ Độc Thủ Ma Quân đòi báo thù.

Bộc Dương Duy lạnh giọng nói :

- Các hạ là một trong số những nhân vật chủ yếu vây công gia sư ba mươi năm trước, huyết án đó hôm nay chúng ta sẽ tính luôn!

Thiết Chương Hoa Vũ phát ra một tràng cười thâm đáp :

- Rất tốt! Món nợ ba mươi năm, lão phu đã sẵn sàng đối diện với sự thực!

Lão cố trấn tĩnh, nói tiếp :

- Thiếu hiệp cho biết quý tính đại danh? Có quan hệ thế nào với Lãnh Vân bang chủ Quan lão đương gia?

- Tại hạ là Bộc Dương Duy, Độc Thủ Ma Quân là ân sư. Thực ra hôm nay tại hạ đến tìm vị xưng là Thiên Nam Đệ Nhất Cao Thủ - Lưu Sa kiếm khách Kim Nộ Giang, sao không thấy vị đó xuất hiện?

Vừa lúc ấy chợt vang lên một tràng cuồng tiếu, tiếng sang sảng như chuông, nghe chấn động cả màng óc.

Tiếp đó một nhân ảnh lướt ra hiện trường nói :

- Vị nào hỏi đến tệt danh? Có lão phu ở đây!

Bộc Dương Duy chú ý nhìn, thấy một người hiện ra giữa đại môn. Đó là một lão nhân tuổi ngoại thất tuần, tầm vóc trung đẳng nhưng đáng uy vũ khí khái, mình vận cẩm bào, mắt phát thần quang khiến người ta nhìn vào không lạnh mà run.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Uy chấn giang hồ - Tu La huyền ảo

Người vừa xuất hiện chính là Lưu Sa trang chủ - Lưu Sa kiếm khách Kim Nộ Giang, nhân xưng Nam Thiên Đệ Nhất Cao Thủ.

Lão phóng ánh mắt sáng như điện nhìn Bộc Dương Duy hồi lâu, rồi chuyển qua Ngũ Bách Tu nói :

- Ngủ lão đệ! Đã lâu không gặp!

Ngủ Bách Tu chưa kịp trả lời hần thì đã chỉ sang Bộc Dương Duy hỏi :

- Bồn Trang chủ chưa được hân hạnh gặp vị tiểu bằng hữu này, phiền Ngủ lão đệ giới thiệu giúp.

Lưu Sa kiểm khách Kim Nộ Giang không hổ là nhân vật thịnh danh, cử chỉ và nói năng rất khoáng hoạt.

Thiết Dục Kim Tinh Ngủ Bách Tu chấp tay nói :

- Tại hạ sau lần chia tay với tôn giá ở Nang Dương, mới đó đã hai mươi năm, không ngờ tôn giá nay vẫn tráng kiện như xưa...

Sau đó mới chỉ sang Bộc Dương Duy tiếp :

- Vị lão đệ này là tân Bang chủ Lãnh Vân bang, truyền nhân duy nhất của Độc Thủ Ma Quân Quan lão tiền bối, tên là Bộc Dương Duy.

Kim Nộ Giang lấy giọng trang nghiêm nói :

- Thì ra là Bộc Dương tân bang chủ, lão phu thất kính! Xin mời Bộc Dương bang chủ và Ngủ lão đệ vào tệt xá dùng trà!

Bộc Dương Duy càng nghe lão nói lời khách sáo, khí huyết càng sôi lên, cười nhạt nói :

- Kim Nộ Giang! Người không cần hừ từ giả ý, cười nụ giấu đao làm gì! Bồn nhân tới đây tính nợ máu ba mươi năm trước, cần gì phải mất thời gian?

Lời vừa dứt, thiếu niên đứng sau Thiết Chưởng Hoa Vũ xông lên quát :

- Cuồng đồ to gan! Người có bao nhiêu phân lượng mà dám vô lễ với ân sư của thiếu gia như thế?

Nguyên thiếu niên này chính là Trại Tử Đô Thành Ngọc, đại đệ tử của Kim Nộ Giang, vì thấy sư phụ và Hoa sư thúc nín nhịn Bộc Dương Duy như thế không chịu nổi, động chân động tay muốn thử.

Kim Nộ Giang khoát tay nói :

- Người lui đi!

Đô Thành Ngọc hậm hực lui lại.

Kim Nộ Giang đánh giọng nói :

- Bộc Dương Duy! Người đến đây đòi lại công lý cho sư phụ người ba mươi năm trước cũng nên vào phủ, ở đây không phải là nơi động võ!

Bộc Dương Duy đáp :

- Được!

Rồi ngẩng cao đầu bước vào trang môn.

Kim Nộ Giang dẫn chúng nhân đến trước Diễn Võ đường rồi đứng nhường đối thủ.

Diễn Võ đường là một đài lớn, cao hơn năm trượng, rộng ba mươi trượng, trên bày la liệt binh khí, xung quanh cấm tình kỳ rợp mắt.

Lên đài xong, Kim Nộ Giang hướng sang Thiết Dục Kim Tinh Ngủ Bách Tu nói :

- Ngủ lão đệ! Chúng ta xưa nay vô cừu vô oán, Kim mỗ xét thấy không có chỗ nào đắc tội với người, có sao hạ độc thủ đối với người của Lưu Sa trang là ba chết hai bị thương?

Thẩm Lục Tiêu và Đồng Gia Tường thương thế đã bình phục, đưa ánh mắt căm hận nhìn Ngủ Bách Tu như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

Ngủ Bách Tu chưa kịp trả lời thì chợt nghe vang lên một tràng cười bi thương nhưng vô cùng đáng sợ!

Lão không cần nhìn cũng biết tiếng cười đó do ai phát ra.

Chỉ qua mấy ngày, lão nhận ra Bộc Dương Duy vẻ ngoài lạnh lùng nhưng đầy nhiệt tâm, nhưng lòng sinh ra mối hận thù sâu nặng của sư môn không sao hóa giải được nên sinh ra độc ác.

Kim Nộ Giang, Hoa Vũ và Ngủ Bách Tu đều vận nội công để kháng cự âm thanh đáng sợ đó, còn những người khác đều ù tai, choáng óc, trán toát mồ hôi!

Bộc Dương Duy dứt tiếng cười thâm khốc, trầm giọng hỏi :

- Kim Nộ Giang, Hoa Vũ. Xuất binh khí ra đi!

Kim Nộ Giang cười hắc hắc nói :

- Tiểu bối! Đừng tưởng rằng chút bản lĩnh Phách Tiêu Âm của mình là ghê gớm! Ngươi dám tìm đến thượng môn, hôm nay Lưu Sa trang là nơi táng thân của ngươi, hãy chuẩn bị về gặp tiên sư của ngươi là vừa! Lão phu nhất định sẽ tặng ngươi một kiếm vào mặt như đối với Quan Nghị ba mươi năm trước!

Nghe câu đó, mặt Bộc Dương Duy tái mét, máu sôi lên, bộ mặt khủng khiếp của sư phụ với vô số vết sẹo trắng đỏ và vết kiếm chạy suốt mặt chặt đứt sống mũi hiện lên như đang ở ngay trước mắt...

Chàng gầm lên :

- Lão tặc! Rút kiếm!

Kim Nộ Giang tiến lên, chỉ nghe soạt một tiếng, thanh bảo kiếm thành danh Kim Ngô kiếm đã xuất hiện trong tay, ánh kiếm chói lòa, chuỗi vàng khảm ngọc vô cùng quý giá.

Bộc Dương Duy vẫn đứng bất động.

Kim Nộ Giang nói :

- Tiểu tử! Xuất binh khí đi! Dưới kiếm lão phu không hạ thủ đối với người tay không!

Bộc Dương Duy cười nhạt đáp :

- Ngươi động thủ đi! Chỉ sợ rằng khi bản thân xuất kiếm thì ngươi đã không còn cơ hội nữa!

Kim Nộ Giang nổi giận quát to một tiếng, tay trái hoành ngang trước ngực, tay phải buông lỏng chúc mũi kiếm xuống đất.

Đó chính là khởi thủ thức Hoàng Sa Lưu Xán trong Lưu Sa kiếm pháp danh chấn võ lâm.

Bộc Dương Duy đối diện với đại cừu nhân của sư môn tuy nóng lòng muốn xuất thủ báo thù nhưng đối với nhân vật được tôn xưng là Thiên Nam Đệ Nhất Cao Thủ không dám coi thường, chưa phát kiếm nhưng mắt vẫn nhìn đối phương không chớp.

Hai đối thủ nhìn nhau, chưa ai xuất thủ.

Trên Diễn Võ đài im phăng phắc, mọi ánh mắt đều tập trung lên hai người. Không khí căng thẳng đến cực điểm.

Cuối cùng Kim Nộ Giang hét to một tiếng, tay trái đẩy tới, đồng thời vung Kim Ngô kiếm đánh sang một chiêu ba thức, mũi kiếm lóe sáng cùng lúc điểm tới yết hầu và hai vai địch nhân.

Thiết Dục Kim Tinh Ngũ Bách Tu kinh hãi kêu lên một tiếng.

Kim Nộ Giang được tôn xưng Thiên Nam Đệ Nhất Cao Thủ quả không ngoa, với kiếm pháp thần tốc như vậy, trên giang hồ chưa từng gặp.

Chiêu kiếm đó bao gồm ba thức Hoàng Sa Phi Vũ, Hoàng Sa Thiểm Điện và Hoàng Sa Lôi Đình.

Bộc Dương Duy vẫn không phát kiếm, khi tay trái đối phương đánh ra, chàng đưa tay trái khoát nửa vòng hóa giải, chờ đợi đối phương đâm kiếm tới đột nhiên ngã người ra sau, đầu gần như chạm đất.

Chiêu kiếm đâm vào khoảng không.

Bộc Dương Duy vung chuồng đánh ngược lên khuỷu tay phải đối phương, đồng thời tung người bật dậy, phóng ra bảy cước liên hoàn.

Đó là võ học bí truyền Thiên Ma thập nhị thức của Độc Thủ Ma Quân.

Kim Nộ Giang biết lợi hại vội nhảy lùi ba bước, Kim Ngô kiếm biến chiêu thành Hoàng Sa Mãn Địa tạo thành vô số kiếm ảnh che phủ toàn thân.

Bộc Dương Duy thần phục nghĩ :

- Hào kiếm pháp! Quả không hổ danh Thiên Nam Đệ Nhất Kiếm!

Chàng cũng nhảy lùi một bước rút Tu La kiếm ra, thi triển khinh công Kim La Bộ lướt đi...

Kim Nộ Giang đang phát kiếm chợt thấy mắt hoa lên, nhìn lại thì không thấy bóng dáng địch nhân đâu nữa, trong lòng đầy kinh hãi múa kiếm như bão

táp dày đặc xung quanh tạo thành một màn kiếm ảnh đến nỗi mưa rơi không lọt.

Chợt nghe choang một tiếng cùng một quần lửa bùng lên, màn kiếm ảnh lập tức tan biến.

Đó là hai thanh kiếm vừa chém vào nhau.

Lưu Sa kiếm pháp tinh kỳ ảo diệu. Kim Nộ Giang là danh gia kiếm thuật, chiêu thức lại vô cùng thần tốc, đừng nói kiếm mà ngay cả một quả chùy rơi vào cũng bị chém đứt, thế mà có người qua màn kiếm ảnh ảo diệu đó vẫn đánh trúng kiếm, quả là chuyện khó tin!

Chẳng những thế, Kim Nộ Giang cảm thấy tay mình tê đi, nhảy lùi lại hai bước nhìn đối phương kinh hãi nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ công lực của hắn lại cao hơn Độc Thủ Ma Quân!

Hắn còn đang ngờ ngạc thì Bộc Dương Duy đã hét to lên một tiếng, lao tới như con sóc, tà trường với thế bài sơn đảo hải đánh ra...

Kim Nộ Giang nghiêng rặng vung tả trường tiếp chiêu, đồng thời Kim Ngô kiếm phát chiêu Lưu Sa Quán Hồng.

Đó là chiêu lợi hại nhất trong Lưu Sa kiếm pháp được Kim Nộ Giang tham ngộ biến hóa thêm, có thể coi đó là chiêu tuyệt sát.

Ba mươi năm trước hắn đã dùng chiêu này để lại trên mặt Độc Thủ Ma Quân một vết sẹo khủng khiếp!

Bộc Dương Duy thấy ánh hào quang lóe lên, thu thế đã không kịp nữa, liền vung Tu La kiếm lên đỡ, đồng thời tay trái gia tăng ba thành công lực.

Choang một tiếng, thanh Kim Ngô kiếm bị gạt chéo lên mấy tấc vừa đủ cho Bộc Dương Duy tránh thoát trong đường tơ kẽ tóc, nhưng cũng đâm sượt qua vai làm rách một mảnh áo.

Cùng lúc đó, thân ảnh Kim Nộ Giang bị đánh bay lên không, há miệng phun ra một vòi huyết tiễn.

Đô Thành Ngọc và Trần Vũ vội vàng tới cứu.

Thiết Chương Hoa Vũ liền nhảy ra trước Bộc Dương Duy ôm quyền nói :

- Bộc Dương bang chủ! Trường đấu này nên dừng ở đây. Nếu còn muốn đấu tiếp thì lão phu xin phụng bồi!

Thiết Dục Kim Tinh Ngũ Bách Tu nói to :

- Hoa lão nhi! Các ngươi định dùng phương pháp xa luân chiến chứ gì? Làm thế không công bằng đâu! Nếu ngươi đã ngứa ngứa chân tay thì lão hầu ta cũng thế! Nào! Chúng ta hãy thử vài chiêu!

Bộc Dương Duy trầm giọng :

- Hoa Vũ! Đại cừu sư môn như biển, đâu phải là một cuộc tỷ đấu mà phân cao hạ hơn kém? Ngươi đừng dùng lời sáo rỗng. Nếu muốn thì cả hai ngươi cùng liên thủ quyết đấu, ta có chết cũng không oán hận đâu!

Hoa Vũ chưa kịp trả lời thì Kim Nộ Giang đã xông tới, ngực đầy máu me, vừa thở vừa nói :

- Hoa lão đệ! Đối với hạng đệ tử của quân ma đầu, chúng ta cần gì phải nhiều lời nói tới đạo nghĩa? Miễn sao giết chúng trừ hại cho võ lâm là được!

Bộc Dương Duy hừ một tiếng nói :

- Ngươi quân tử! Trừ hại cho võ lâm hay lấy đông hiếp ít để tranh cướp Điều Long bảo lục?

Kim Nộ Giang vừa bị thương máu loang đầy miệng và ướt cả vạt áo gấm, vì nội lực thâm hậu nên đã hồi phục lại nhưng tóc tai quần áo xốc xếch, vừa nói vừa thở, lại bị Bộc Dương Duy chặn họng một câu không biết đối đáp ra sao mặt mũi đỏ bừng, chẳng còn giữ chút uy nghiêm nào trước đây nữa.

Thiết Chương Hoa Vũ nhú mày nói :

- Bộc Dương Duy! Hôm nay ta đấu với ngươi quyết chưa phân sinh tử thì chưa chịu dừng tay!

Bộc Dương Duy vừa quay lại thì Đoạt Mệnh kim châm Thẩm Lục Tiêu đứng sau lưng đối thủ xuất thủ nhắm hậu tâm chàng điểm một chỉ, đồng thời tung mình lao tới phóng một cước đá vào khuỷu chân.

Bộc Dương Duy bị tập kích nhưng không chút bối rối, tựa hồ sau lưng có mắt, tay trái xuất ra một trường đánh ngược trở lại lướt mình sang trái quay lại.

Cả hai chiêu đánh ra đều không trúng đích, Thẩm Lục Tiêu đành nhảy lùi tránh trường, nào ngờ đó chỉ là hư chiêu, Bộc Dương Duy vận thêm hai thành công lực đẩy sang.

Thân thể Thẩm Lục Tiêu bay ngược lên không.

Thiết Chương Hoa Vũ định nhảy tới cứu nhưng đã chậm mất một bước.

Chỉ nghe bịch một tiếng. Thẩm Lục Tiêu bay ra khỏi võ đài, từ độ cao bảy tám trượng rơi xuống đất, thân thể còn nảy lên cao mấy thước rồi mới nằm bất động.

Thiết Chương Hoa Vũ nghiêng răng vung chương lao tới Bộc Dương Duy nhưng bị Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu lao ra.

Bình! Sau cú tiếp chương, cả hai cùng bị chấn động lùi ra ba bước.

Nhưng ngay sau chiêu này, Ngũ Bách Tu đã nhận ra nội lực mình kém đối phương một bậc.

Cùng lúc ấy, Lưu Sa kiếm khách Kim Nộ Giang hét to một tiếng lao vào Bộc Dương Duy, Kim Ngộ kiếm phát ra muôn ánh hào quang công tới hầu như tất cả các huyết trên người chàng.

Lúc đó cuộc chiến giữa Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu và Thiết Chương Hoa Vũ cũng đang rất quyết liệt.

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu võ công không bằng đối phương nhưng nhờ thân pháp linh diệu Thiên Lý Triển Dực nhanh nhẹn như con vượn chồm vòn quanh địch thủ, thoát động thoát tây, lúc tả lúc hữu, bên này một chương, bên kia một cước làm Hoa Vũ cũng phải bối rối chống đỡ.

Lão này dùng chương pháp chân truyền của phái Thiếu Lâm Long Hồ Thập Nhị Chương sử ra uy mãnh, nhưng chưa có chiêu nào chạm được vào người Ngũ Bách Tu.

Bộc Dương Duy cũng thi triển thân pháp Kim La Bộ tránh được kiếm ảnh trùng trùng, thi triển Tu La Thất Tuyệt kiếm pháp bắt đầu phản công.

Kiểm pháp của Trường Hân Tử độc bộ võ lâm, nên chẳng bao lâu đã giành được ưu thế, làm đối phương sa vào thế hiểm.

Đô Thành Ngọc thấy sư phụ rơi vào thế hạ phong, lòng lo lắng vạn phần liền đưa mắt ra hiệu cho Tổng giáo đầu Trần Vũ và Phó giáo đầu Đồng Gia Tường rồi cao giọng nói với Kim Nộ Giang :

- Sư phụ! Hãy giao tiểu tử đó cho đồ nhi!

Dứt lời liền phát kiếm xông vào Bộc Dương Duy.

Trần Vũ và Đồng Gia Tường cùng hét lên, một tên cầm cây Hồ Vi Tiên, tên kia sử Lưu Tinh Chùy từ ba mặt đánh thốc vào.

Lưu Sa kiếm khách Kim Nộ Giang cũng vung kiếm hợp kích.

Bộc Dương Duy tả chương hữu kiếm, một mình đấu với bốn người, tạm nhường thế ban đầu dùng thân pháp ảo diệu tránh chiêu.

Chàng vừa xuất chương đánh lui Đô Thành Ngọc và hai tên Giáo đầu thì Kim Nộ Giang chợt quát to một tiếng, Kim Ngộ kiếm hoa lên, lại xuất chiêu tuyệt sát Lưu Sa Quần Hồng!

Mũi kiếm lóe lên ba vết hàn tinh chém xuống hai vai và giữa mặt Bộc Dương Duy.

Chàng không kịp thu kiếm về chống đỡ, trong tay trái chợt xuất hiện cây ngọc tiêu vung lên.

Một tiếng vang ghê rợn như long rền hổ rống cùng một tia lửa xanh lè bùng lên, thanh Kim Ngộ kiếm chém chéo qua vai phải Bộc Dương Duy sượt một miếng da, tà áo đứt một đường dài từ vai tới khuỷu tay.

Cùng một lúc ấy, Kim Nộ Giang lao đảo lùi lại, ngực nhuộm hồng, tay run run chúc mũi kiếm xuống đất.

Nguyên là trong lúc nguy cấp, Bộc Dương Duy liền rút nhanh cây ngọc tiêu tổ truyền là vật bất ly thân đỡ kiếm của địch nhân, Tu La kiếm chưa kịp thu về lập tức biến chiêu, nhân lúc Kim Nộ Giang đang dốc toàn lực tấn công liền đâm kiếm vào ngực hắn.

Kể thì chậm, nhưng diễn biến lúc ấy cực nhanh, vừa rút tiêu đỡ kiếm, vừa biến chiêu đâm vào ngực địch nhân chỉ là hành động trong chớp mắt.

Máu từ ngực và miệng phun ra, Kim Nộ Giang buông rơi thanh kiếm, lùi lại bốn bước, người từ từ đổ xuống.

Trại Tử Đô Thành Ngọc la lên thảm thiết lao tới đỡ sư phụ.

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu và Thiết Chương Hoa Vũ nghe tiếng hét, tuy đang đấu nhau kịch liệt cũng ngừng tay đứng chết lặng chứng kiến sự hạ trường bi thảm của vị Lưu Sa kiếm khách danh chấn giang hồ!

Trần Vũ và Đồng Gia Tường gầm lên như thú dữ, điên cuồng lao tới Bộc Dương Duy, hai thứ binh khí chùy, tiên đưa hết sức bình sinh bổ xuống.

Đôi mắt đỏ ngầu sung mãn sát cơ, chàng nhếch môi cười nhạt, thi triển một thức Ứng Hồi Cửu Chuyển, nhảy vút lên không rồi quay người phát kiếm.

Cả hai tên Giáo đầu đang đã lao tới, bị kiếm đâm trúng hậu tâm học lên một tiếng ngã xuống trong vũng máu.

Thiết Chương Hoa Vũ mắt vẫn tia máu, rút lên :

- Tiểu tử đền mạng!

Dứt lời vận cả mười thành công lực vào song chưởng nghiêng răng bỏ tới Bộc Dương Duy...

Lại vang lên tiếng quát :

- Không được!

Một nhân ảnh khác lao ra tiếp chương Hoa Vũ.

Người ấy chính là Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu.

Hai người xáp vào nhau rồi lại tách ra cùng phun một bãi huyết, thân ảnh chao đảo hồi lâu chưa đứng vững.

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu loạng choạng bước lại gần Bộc Dương Duy nói :

- Lão đệ! Vị Hoa lão nhi này còn chưa mất đi tính cách của một bậc anh hùng. Hy vọng ngươi hạ thủ lưu tình, hãy nể mặt lão ca mà dừng lại ở đây!

Từ khi tới Lưu Sa trang, Ngũ Bách Tu đã chú ý quan sát thái độ của Thiết Chương Hoa Vũ, kể cả trước và trong khi giao chiến, thấy lão nhân tuổi ngoại thất tuần này mang vẻ mặt sầu thảm không hiện chút sát cơ nào, biết trong lòng lão hồi hận và chán ghét cảnh giết chóc tang thương của thế nhân, không muốn bây giờ đã đến cuối đời mà phải hạ trường bị thảm.

Chỉ có những lão nhân mới hiểu được nỗi sâu thẳm của lão nhân lúc đã về già, khi đã mất đi tráng chí hùng tâm và chán ghét chuyện thị phi trong giang hồ, chỉ muốn lặng lẽ từ già cõi đời trong sự bình yên...

Chính vì hiểu ra nỗi khổ tâm của Hoa Vũ với nỗi xót thương và lòng ngưỡng mộ nên lão mới xuất thủ ngăn cản lão ta khỏi chết dưới tay Bộc Dương Duy.

Chàng nghe nói thế thì sững ra chốc lát, cũng hiểu ra tâm sự của hai lão nhân này.

Mặc dù việc báo thù là bức thiết nhưng chàng cũng thấy có sự đồng cảm, mặt khác không muốn làm khó cho Ngũ Bách Tu, liền tra kiếm vào bao nhìn Hoa Vũ nói :

- Vì câu nói của Ngũ lão ca nên tại hạ chấp nhận dừng lại ở đây. Nếu tôn giả muốn trả thù cho Kim Nộ Giang hay có gì chưa phục thì bất cứ lúc nào tại hạ cũng sẵn sàng bồi tiếp.

Hoa Vũ với đôi mắt ướt nhoe nhìn vị bằng hữu thâm giao mấy chục năm nay là dần trong tay Đồ Ngọc Thành, trong lòng vừa oán hờn vừa sầu thảm.

Một lúc lão ngẩng lên nhìn Bộc Dương Duy nói :

- Bộc Duy bang chủ! Ba năm sau, nếu lão phu chưa chết thì sẽ đợi ngươi ở Tung Sơn Thiếu Lâm tự.

Nói xong quay nhìn Ngũ Bách Tu bằng ánh mắt cảm kích, sau đó lại buông tiếng thở dài đến cúi xuống thi thể Kim Nộ Giang..

Bộc Dương Duy giắt ngọc tiêu vào người nói :

- Ngũ lão ca! Chúng ta đi thôi!

Dứt lời phi thân nhảy khỏi Diễn Võ đài.

Vừa đáp xuống, chàng ngẩng nhìn, thấy quanh trang viện có tới cả trăm người tay cầm đao kiếm cung nỏ, mắt hùng hục sát khí.

Trong sảnh, tiếng khóc thảm thiết vang lên..

Bộc Dương Duy không dừng lại, cứ đi thẳng về phía trang môn, sẵn sàng chuẩn bị nhận một cuộc huyết chiến, về mặt không chút xúc động.

Cuộc đời bi thảm từ thời thơ ấu, mười năm học nghệ bên Độc Thủ Ma Quân đã tạo cho chàng tính cách lạnh lùng, tàn nhẫn và bất khuất.

Thiết Chương Hoa Vũ chợt đứng lên.

Vừa quan sát tình hình, lão hiểu ngay chỉ cần một loạt tên bắn ra, sẽ chẳng làm gì được Bộc Dương Duy, trái lại Lưu Sa trang sẽ chìm ngập trong biển máu.

Lão vội quát lên :

- Mọi người tránh ra! Không ai được chặn đường!

Chúng nhân rầm rập tuân lệnh, đều hạ binh khí xuống.

Bộc Dương Duy và Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu điềm nhiên ra khỏi Lưu Sa trang, cách xa hai trượng, chàng đưa tay hư không chộp tới, Xích Huyết lệnh đang cầm giữa trang môn lợt vào tay chàng, để lại bốn chữ vào cửa.

Duy Ngã Độc Tôn!

Cho dù không được lệnh của Hoa Vũ, nhưng chỉ cần nhìn chàng lộ ra tuyệt chiêu Lăng Không Nhiếp Vật cao thâm như thế, bọn người của Lưu Sa trang ở đây chỉ vào hàng nhị, tam lưu dù có hung hăng bao nhiêu cũng đâu dám xuất thủ nữa?

* * * * *

Trên các quan đạo ở vùng Giang Nam, tiếng ve đã dần thưa thớt, báo hiệu mùa hè sắp qua. Trên những dòng khe cạn nước, bướm đậu thành bãi sặc sỡ như vườn hoa bạt ngàn, trông vô cùng huyền diệu...

Gió mang theo hơi lạnh bứt một vài chiếc lá rời cành, khiến người ta bắt đầu cảm thấy lòng u hoài man mác.

Tuy vậy lá chưa vàng bao nhiêu. Non xanh, nước biếc, cả người cũng màu lục!

Chẳng phải sao? Trên con tuấn mã độc rong ruổi trên đường có một người vận lục y, thân hình mảnh dẻ yêu kiều, đích thị là nữ nhân, hơn nữa còn là một thiếu nữ rất xinh đẹp với bộ y phục bó sát người nổi bật những đường nét đầy sức quyến rũ của tuổi mười tám mười chín, đôi mắt bồ câu trong sáng long lanh, nhìn thì có vẻ kiều kỳ nhưng lại như chứa tình ý, vành môi anh đào đỏ thắm mím lại đầy kiều sa nhưng vẫn thoáng cười!

Lục y thiếu nữ đeo một thanh trường kiếm có tua màu lục, hẳn là một nhân vật trên giang hồ!

Mình ngựa đã đầm mồ hôi, miệng tuôn bọt trắng, ắt đã trải qua một đoạn đường dài.

Thiếu nữ gò cương ghim ngựa, rẽ xuống một dòng khe rợp bóng cây, tung mình nhảy xuống vốc nước rửa mặt xong để mặc cho ngựa uống nước, nàng ngồi lên một tảng đá hai tay bó gối, đôi mắt huyền diệu trầm tư không biết đang nghĩ ngợi điều gì...

Đột nhiên từ hướng thiếu nữ vừa đi qua lại vang lên tiếng vỗ ngựa giòn dã. Lục y thiếu nữ ngược nhìn, thấy hai kỵ mã phóng qua.

Đi đầu là một lão nhân tuổi độ lục tuần, vóc người gầy bé, mặc áo màu vàng đất cẩu bản, miệng chon rặng vầu, chân tay dài ngoằng, mặt đầy lông vàng, đúng là một lão hầu!

Thiếu nữ thất vọng định nhìn chỗ khác thì chợt mắt sáng lên khi trông thấy kỵ sĩ thứ hai là một thiếu niên vô cùng tuấn tú, mình vận bạch bào, lưng đeo bảo kiếm, dáng phong nhã, thoát tục vô cùng.

Hai người một già một trẻ đồng hành, tương phản cả về dung mạo và tuổi tác, quả là một trời một vực, một người là thiên thần nơi tiên giới, kẻ kia là ác quỷ dưới địa ngục!

Lục y thiếu nữ đắm đắm nhìn chàng, ánh mắt chẳng muốn rời.

Thế nhưng bạch y thiếu niên ruổi ngựa qua sát trước mặt nàng, ánh mắt lãnh đạm lướt qua thiếu nữ mà tựa hồ không nhìn thấy, bình thân ruổi ngựa lướt qua...

Trong lòng thiếu nữ chợt trào lên một cơn giận vô cớ. Đã bao giờ có ai dám đối xử với nàng như thế?

Thiếu nữ đó tên là Phương Uyển, tôn nữ của Thiết Lão Lão danh chấn giang hồ của phái Thiên Sơn.

Xuất thân từ danh gia võ học, được trời phú cho nhan sắc phi thường lại quen được nuông chiều nên tính nàng đâm ra kiều kỳ đồng đánh, chẳng biết trời cao đất dày là gì.

Không chỉ nhờ uy danh tổ mẫu, công phu của nàng cũng không kém, với Hàng Diệt chương đầy uy danh và Thiên Sơn Tự Lô kiếm luyện tới mức xuất thần nhập hóa, mới mười chín tuổi đã tung hoành giang hồ hai năm, được xưng là Lục Y Nương, các nhân vật trong hắc bạch lưỡng đạo đều nể nang mấy phần.

Thấy thiếu niên tuấn tú kia phóng ngựa đi qua chẳng thèm để mắt đến mình, Phương Uyển liền nổi tự ái, chẳng biết lý lẽ phải trái gì, cho rằng bạch y thiếu niên cố tình hạ nhục mình, cau đôi mày liễu nhìn theo bằng ánh mắt uất ức rồi đột nhiên tung mình nhảy lên lưng ngựa ra rồi phóng theo...

Đuổi chừng ba dặm thì bất kịp, Lục Y Nương vượt qua mặt hai kỵ sĩ rồi quay ngựa lại chắn giữa đường quát :

- Hai tên cuồng phu không có mắt kia! Dừng lại cho bản cô nương.

Nguyên hai kỵ sĩ đó chính là đôi huynh đệ vừa kết bái, lão nhân thấp bé trông như khi là Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu, còn thiếu niên tuấn tú là Bộc

Dương Duy.

Hai người phóng nhanh thì bị chặn trước mắt vội ghì cương. Hai con ngựa đột nhiên bị gò cương chồm hai chân trước hí vang xoay ngang người mới dừng lại.

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu nhướn mắt nhìn Lục Y Nương, nhận ra chính là thiếu nữ vừa ngồi nghỉ mà mình vượt qua mặt, không hiểu có gì mà chặn đường mình!

Lão trầm giọng hỏi :

- Này, tiểu nha đầu! Làm gì mà hét vang lên thế? Có phải phát cuồng rồi không?

Phương Uyển đang đăm đăm nhìn Bộc Dương Duy, nghe Ngũ Bách Tu nói liền nổi giận nói :

- Lão đầu nguoi câm miệng lại. ta hỏi các nguoi vì sao vượt qua mặt cô nương mà không chịu từ tốn để làm bụi bẩn đầy nguoi ta như thế?

Ngũ Bách Tu nhe hàm răng lồm chồm vàng khè nói :

- Nguoi có mắc bệnh gì không đấy? Quan đạo là của chung, ai đi nhanh đi chậm tùy lòng, có phải của riêng nguoi mà cấm? Giữa thanh tiên bạch nhật thì phải đi nhanh, nguoi sợ bụi sao không tìm nơi khác mà ngồi, còn trách ai được?

Phương Uyển nghe chừng đuối lý, ấp úng nói :

- Nguoi... nguoi... tranh cường đoạt lý...

Nhưng bản tính vốn kiêu ngạo, cô ta đòi nào chịu thua. Liền hừ một tiếng nói :

- Ta không thèm tranh biện! Nguoi ngông cuồng như thế tất phải thân hoại tuyệt học, bỗ cô nương cần phải giáo huấn nguoi một trận cho chừa thói xem nguoi bằng nửa con mắt đi!

Nói xong rút phát trường kiếm ra, mày liễu nhíu lại, môi son mím chặt, mắt phượng mở trừng trừng nhìn Ngũ Bách Tu, chực động thủ.

Bộc Dương Duy từ đầu đến giờ vẫn không nói gì, chỉ bàng quan nhìn hai người tranh biện.

Thấy lục y thiếu nữ hung hăng như thế, Ngũ Bách Tu cũng chuẩn bị xuất thủ, chẳng mới lên tiếng :

- Ngũ lão ca! Hạng nha đầu chẳng biết phân biệt đúng sai thì quên đi, câu chấp làm gì? Hãy theo việc chúng ta thôi?

Lục Y Nương đã bao giờ bị người khinh khi như thế? Nay nghe Bộc Dương Duy nói, cô ta giận đến phát run quát :

- Hôm nay bỗ cô nương nhất định phải giáo huấn cuồng tử nguoi!

Quát xong bỏ Ngũ Bách Tu sấn ngựa tới Bộc Dương Duy vùng kiếm đánh ra.

Chỉ thấy ánh chớp lóe lên, một chiêu Ngân Hoa Mãn Địa, tạo thành ba điểm kiếm quang đâm tới hai vai và yết hầu đối thủ.

Thủ pháp nhanh, động tác chuẩn, chiêu thức tinh diệu không hổ là danh gia kiếm thủ!

Bộc Dương Duy vẫn ngồi yên trên mình ngựa, thấy kiếm đâm tới cũng như không, chẳng những thần sắc không đổi mà không có biểu hiện tránh né.

Chiêu kiếm vừa rồi của Phương Uyển vốn nửa hư nửa thực, thấy thiếu niên tuấn tú kia không tránh, kinh dị nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ cuồng tử này không biết võ công?

Nghĩ thế trong lòng dịu đi đôi chút, lạng mũi kiếm sang tả chệch tới vai đối phương, tự nhủ :

- Vậy thì bỗ cô nương tha mạng cho nguoi, chỉ đâm thủng một mảng áo để biết lợi hại, lần sau chớ khinh nguoi như thế nữa.

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu chuẩn bị ứng chiến thì đối phương đã thay đổi mục tiêu đánh đứng nhìn.

Thấy lục y cô nương hạ sát thủ nhưng giữa chừng thì đâm chệch kiếm, bụng nghĩ thầm :

- Nguyên nha đầu này chỉ là một thiếu nữ đồng đánh ương cuồng mà thôi, lòng dạ cũng thiện lương. Nhất định Bộc Dương lão đệ sẽ không làm khó cô ta.

Nào ngờ Bộc Dương Duy cất tiếng cười nhạt, đưa bàn tay phải nhằm mũi kiếm búng nhẹ một cái.

- Coong!

Lưỡi kiếm trên tay Phuong Uyển bị gãy làm đôi!

Lục Y Nương ngẩn người ra ngơ ngác nhìn đối phương.

Vốn hành khứ giang hồ không ít, trải qua trăm trận đánh, chưa bao giờ thất thủ dưới một thiếu niên nào.

Nay trường kiếm bị gãy, đó là nỗi nhục lớn nhất kể từ khi thành nghệ, với bản tính kiêu ngạo như Phuong Uyển thì làm sao chịu được.

Sau lúc sững sờ, cô ta chợt thét to một tiếng rồi lưng ngựa chồm sang, tả chưởng đánh vào huyệt Thiên Linh Cái của Bộc Dương Duy, tay phải cầm thanh kiếm gãy đâm tới ngực chàng.

Bộc Dương Duy đưa tay phải ra khuyen một vòng trước mặt.

Động tác đó không có gì đặc biệt, nhưng tay mới hươ lên đã tạo thành một luồng kinh khí kinh nhân!

Phuong Uyển đang vung chưởng đánh tới, chẳng những không đả thương được địch nhân mà còn bị kinh lực đẩy bật lại hơn một trượng.

Bây giờ thì cô ta mới nhận ra rằng công lực của mình kém xa đối thủ, có liều mạng giao chiến cũng chỉ là vô ích mà thôi.

Trong lòng đầy hổ thẹn và hận thù, Lục Y Nương phóng hai luồng mắt như hai đóm lửa nhìn Bộc Dương Duy rồi vút thanh kiếm gãy đi, nặng nề hừ một tiếng nhảy lên ngựa phóng vút đi.

Thiết Dục Kim Tinh Ngũ Bách Tu thờ dài nói :

- Lão đệ nguoi xuất thủ hơi nặng quá đấy!

Nói xong nhảy xuống nhặt thanh kiếm gãy mà Phuong Uyển vừa ném lại, mới lút mắt nhìn qua đã kêu lên :

- Thì ra nha đầu này là môn hạ của Thiên Sơn phái!

Bộc Dương Duy lơ đãng nói :

- Sao lão ca biết? Chẳng lẽ trên kiếm có khắc chữ?

Ngũ Bách Tu gật đầu :

- Không sai! Binh khí của môn phái này đều khắc hai chữ Thiên Sơn, trong giang hồ ai cũng biết.

Bộc Dương Duy không nói gì, chỉ cất tiếng ngâm:

Hành khứ giang hồ lắm gian nan

Vạn trùng quan đi, vạn trùng san

Trong rừng gặp hổ mà vô sự

Gặp người đâu dễ được bình an

Vừa ngâm vừa giục ngựa tiếp tục hành trình.

Tiếng ngâm sang sảng theo gió bay xa...

* * * * *

Thiết Dục Kim Tinh Ngũ Bách Tu vẫn chung thủy đi theo Bộc Dương Duy trường chinh để báo thù rửa hận.

Hai người ngày đi đêm nghỉ, hôm đó tới huyện thành Hương Vũ, nơi giáp giới hai tỉnh Sơn Tây và Thiểm Tây.

Cừu nhân vây sát Độc Thủ Ma Quân Quan Nghị tiêu diệt Lãnh Vân bang năm xưa, ngoài Lưu Sa kiếm khách Kim Nộ Giang vừa bị giết và Thiết Chưởng Hoa Vũ, còn có mấy nhân vật Thiết Tý Cái Cỗ Dung, Kim Toán Tử Lý Khuê, Bang chủ Hắc Kỳ bang Ma Vân Chu Bạch Anh, Đồ Long Thủ Khang Bưu và Tam Diện đạo nhân Viên Hóa.

Độc Thủ Ma Quân ân oán phân minh, coi hai chữ ân cừu rất nặng.

Khi hành sự, lão không cần tuân theo quy củ giang hồ, chỉ cốt đạt được mục đích.

Trong mười năm được Độc Thủ Ma Quân nuôi dạy, đồng thời do nuôi mối hờn căm thù nhỏ đối với đồng loại, Bộc Dương Duy cũng hình thành tích cách

gần giống như sư phụ.

Độc Thủ Ma Quân là một đại ma đầu, nhưng phụ thân Bộc Dương Duy vốn là một văn sĩ lạc đê tú tài, bản tính lại thiện lương, vì thế mới hận thù không biến chàng thành một tên ma đầu máu lạnh giết người như Độc Thủ Ma Quân, nhưng nhiệm không ít thói bạo hành.

Có thể coi chàng là nhân vật nửa tà nửa chính.

Trước khi hạ sơn, Bộc Dương Duy đã ước định với Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân rằng sau khi giết xong Lưu Sa kiếm khách Kim Nộ Giang, trong vòng hai năm mọi người sẽ từ Lãnh Vân cốc về tập hợp ở Bộc Dương Sơn thuộc An Huy do Bang chủ xuất lãnh kéo đi báo cừ rửa hận và tạo thanh thế trong giang hồ.

Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân là người cơ trí mưu lược.

Lão biết rằng tân Bang chủ của mình trí tuệ hơn người, võ công cái thế nhưng kinh nghiệm còn ít, trong giang hồ lòng người hiểm ác, quỷ kế đa đoan, một mình Bang chủ sông pha không tránh khỏi gặp cạm bẫy, hậu quả sẽ rất khó lường.

Hơn nữa cừu gia ngày xưa vây sát lão Bang chủ, tên nào cũng gian hiểm, võ công kiệt xuất, lại người đông thế mạnh, làm sao tránh được thiệt thòi.

Cổ Từ Quân đã sắp đặt chu đáo kế hoạch trả thù, một mặt tăng cường thực lực bản bang, một mặt cho người đưa thiệp đến các nơi tìm cừu nhân đưa thư thách chiến.

Như vậy chỉ cần Bộc Dương Duy trở về đúng thời gian là có thể dốc toàn lực trong bang quyết một trận sinh tử chiến.

Bộc Dương Duy thấy thời gian hai năm hãy còn dài nên tranh thủ diệt bớt cừu nhân. Sau khi diệt xong Kim Nộ Giang, chàng vượt đến Thiểm Tây.

Mục tiêu thứ hai mà chàng nhắm đến là vị Sơn Tây Hào Khách Kim Toán Tử Lý Khuê.

Qua tìm hiểu, chàng biết trang viện của Lý Khuê có tên là Phục Long bảo ở Tiểu Thiên Lĩnh.

Thiệt Dục Kim Tinh Ngũ Bách Tu rất khâm phục vị thiếu niên oai phong, võ công cái thế này.

Lão cũng hiểu ra rằng Bộc Dương Duy chưa có nhiều kinh nghiệm giang hồ nên dễ bị hãm vào cạm bẫy của cừu nhân lắm mưu nhiều kế, vì thế tình nguyện đi theo giúp chàng báo cừu rửa hận, cũng tính là đền đáp ân cứu mạng của Độc Thủ Ma Quân ngày xưa.

Lão tin rằng với võ công cái thế của Bộc Dương Duy, cùng với kinh nghiệm của mình sẽ dễ dàng đạt được mục đích.

Chính Bộc Dương Duy cũng nhận thức được rằng muốn báo thù được không thể chỉ dựa vào võ học, bởi thế chàng nhận sự trợ giúp của Ngũ Bách Tu với sự biết ơn.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Khai đàn lập phái - Danh động giang hồ

Lữ Nhẫn sơn cao hai ngàn tám trăm thước, rừng rậm ngút ngàn, thế núi hiểm trở, đường mòn chỉ chít, đỉnh núi quanh năm chìm trong mây mù u ám.

Cách Lữ Nhẫn sơn chừng trăm dặm có một tiểu trấn gọi là Điền Gia Phụ nằm lọt trong rừng rậm bao quanh.

Tiểu trấn chỉ có chừng trăm hộ dân, lúa thừa một vài khách điểm, dân trong trấn chủ yếu sống nhờ vào săn bắn.

Hôm ấy Bộc Dương Duy và Ngũ Bách Tu ghé ngựa vào Điền Gia Phụ nghỉ lại, chờ sáng mai mới tiếp tục hành trình.

Tối trưa đã thấy Lữ Nhẫn sơn sừng sững trước mặt.

Đến một khu rừng, chợt nghe bên đường truyền ra tiếng binh khí chạm nhau chan chát và tiếng người la hét. Không nói cũng biết là đang diễn ra một cuộc chiến.

Hai người dừng ngựa vào xem thì chợt vang lên tiếng rú thảm, sau đó từ trong rừng có hai nhân ảnh lao ra.

Hai người này mình vận hắc y, thất lưng bằng da hải báo, đầu trần chân đất, mặt mũi hung ác, chừng ba mươi tuổi.

Mỗi tên trên bàn tay trái đều đeo một chiếc nhẫn bạc ở ngón trỏ, giống như là ký hiệu.

Cả hai tên đều đeo chuỗi tràng hạt bằng sắt đúc hình khô lâu to bằng nắm tay, nhe răng trắng nhon trông rất gớm ghiếc.

Một tên mặt đỏ mang đại đao, tên kia vóc người cao lớn dùng binh khí giống như ngọn mâu nhưng chỉ dài năm thước, đầu nhọn và có nhiều vòng xoắn, phát ra màu xanh lam, ắt là đầu được tẩm độc.

Hai tên hắc y hán tử vừa lao ra đường, thấy Bộc Dương Duy và Ngũ Bách Tu thì dừng ra một lát rồi đi lại gần.

Ngũ Bách Tu hỏi :

- Trong rừng xảy ra chuyện gì thế?

Tên cao lớn dùng mâu đáp gọn hai tiếng :

- Giết người!

Ngũ Bách Tu lại hỏi :

- Giết ai? Còn các người là ai?

Tên mặt đỏ đáp :

- Là ai người không cần biết. Chỉ nên biết là hắc đã tới số là được.

Tên cao lớn tiếp lời :

- Cả các người cũng thế.

Ngũ Bách Tu cười nói :

- Cái gì? Chúng ta cũng tới số rồi ư?

Tên cao lớn khẳng định :

- Không sai?

- Vì sao?

Tên cao lớn cười hắc hắc nói :

- Hắc Sa đảo chúng ta xưa nay giết người không cho phép người khác chứng kiến, nếu có ai ở hiện trường tất phải chết.

Tên mặt đỏ tiếp lời :

- Nay niệm tình các người không biết cấm kỵ của chúng ta vi phạm lần đầu, chúng ta dành cho một đặc ân là được chết toàn thân.

Hai tên hắc y hán tử nói đến chuyện giết người một cách hết sức tự nhiên, vẻ mặt đầy đắc ý, làm như lời của chúng là sự phán quyết của tử thần vậy!

Thấy đối phương không phản ứng gì, tên cao lớn quát lên :

- Các người còn chưa chịu tự tuyệt đi, còn chờ chúng ta động thủ nữa hay sao?

Giọng hắc vang rền như sấm.

Bộc Dương Duy không biết Hắc Sa đảo ở đâu, người ở đó là những nhân vật nào. Tuy nhiên nghe khẩu khí của bọn này cũng đủ đoán ra bọn chúng tất cũng không phải là hạng tốt lành gì.

Mặc dù vậy, chàng không tỏ thái độ, chỉ ngẩng mặt nhìn trời với vẻ thản nhiên, có ý coi thường.

Còn Thiết Dục Kim Tinh Ngũ Bách Tu vốn đã nhiều năm từng trải giang hồ, vừa nghe đối phương xưng mình là người Hắc Sa đảo, mặt lão liền biến sắc!

Nguyên Hắc Sa đảo là một hòn đảo bằng đá và cát trơ trụi nằm giữa Đông Hải.

Trên đảo không có bất cứ cây cỏ gì.

Thỉnh thoảng ngư dân đánh cá ghé thuyền vào đây tạm dừng chân nghỉ ngơi hoặc tránh cuồng phong bão tố.

Mười năm trước, bọn hắc y quái nhân đầu trần chân đất tới đây.

Chúng vừa mới tới chẳng cần biết trăng đen đem giết tất cả những ngư dân ghé vào nghỉ ngơi trên đảo, bá chiếm hòn đảo này, sửa sang lại và kiến dựng một ngôi lầu lớn hai tầng bằng đá rất nguy nga, trong lầu bố trí rất nhiều cơ quan cạm bẫy và mật thất, thông đạo.

Từ đó những ngư dân bất hạnh ghé vào đây đều bị giết, cướp sạch tài sản.

Tin tức đó truyền vào đất liền, có một số nhân vật võ lâm kéo tới đây để giúp dân trừ hại nhưng khi bước chân lên đảo một phần đối phương đều có võ công cao cường, phần khác nhờ tai mắt bố trí khắp nơi mà không một nhân vật nào sống sót thoát được khỏi đảo.

Từ đó đảo này có tên là Hắc Sa đảo, còn ngôi lầu được gọi là Âm Dương mê cung.

Không ai biết bọn hắc y nhân đầu trần chân đất đó từ đâu tới, trước đây chúng thuộc môn phái nào, chỉ biết chúng rất độc ác tàn bạo, võ công cao cường và rất kỳ dị.

Bất cứ ai đã kết cừu kết oán với bọn này, bất luận võ công cao cường đến đâu và ở chỗ nào cách xa mấy, chúng cũng tìm mọi cách sát hại cho bằng được.

Không ít lần bọn hắc y nhân đầu trần chân đất đột nhập Trung thổ. Vì chúng tàn bạo như thế nên cao thủ các phái được báo đều tập trung vây sát, nhưng hành động của chúng rất âm mưu, thân pháp mau lẹ nên không ai làm được gì chúng.

Lúc này hai tên hắc y đại hán thấy Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu mặt tái đi như vậy thì đắc ý cười lên hô hô, chẳng khác gì con thú được chứng kiến sự khiếp hãi của con mồi.

Bộc Dương Duy thấy vậy hừ một tiếng.

Ngũ Bách Tu sực tỉnh, nhận ra mình vừa thất cảm, trong lòng thầm rủa mình hèn quá, quát lên :

- Bọn ác tặc của Hắc Sa đảo dám tới đây hoành hành, còn cuồng ngạo như thế, thật không biết trời cao đất dày là gì! Chính bọn lão phu đành tìm các người xử tội đây!

Trong thời gian qua, chỉ cần nghe mấy tiếng Hắc Sa đảo là mọi người đều kinh hồn lạc phách, ai dám phản kháng nửa lời, nay gặp Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu tỏ ra rắn rỏi như thế, cả hai không ngại ngần sững ra chốc lát.

Tên cao lớn hét to một tiếng, xông tới như tia chớp đưa ngọn mâu đâm thẳng sang yết hầu Ngũ Bách Tu.

Chiêu thức của hắn vô cùng thần tốc, ngay mâu đầu tiên đã muốn lấy mạng đối phương ngay.

Lão hầu cười hắc hắc nói :

- Đánh rất hay!

Đứt lòi lách mình sang tả, trong tay đã cầm độc tẩu dài chừng hai thước bằng đồng sáng lấp lánh phát một chiêu Song Yến Tề Minh đánh chéo ra.

Choang một tiếng, ngọn mâu của tên hắc y hán tử cao lớn bị đánh bật lại, người hắn cũng bị bức lùi hai bước.

Từ trong rừng lại vang lên tiếng la xung sát.

Bộc Dương Duy thì thầm :

- Trong rừng vẫn đang động thủ, chắc bọn người tàn bạo của Hắc Sa đảo vẫn tiếp tục tàn sát địch nhân. Ngũ lão ca vẫn đủ sức đánh thắng hai tên này, cho dù không thắng được thì với thân pháp ảo diệu của y cũng không đáng lo. Minh cứ vào xem trong rừng xảy ra chuyện gì rồi sẽ quyết định sau.

Đứt lòi rời lưng ngựa phi thân lao tới chỗ vừa rồi đã xảy ra động thủ.

Đi chừng hai mươi trượng, trước mặt chợt hiện ra cảnh hết sức thê lương.

Trên đám cỏ giữa khoảng đất trống có hai xác chết nằm trong vũng máu, bị đao chém từ ngực xuống tới bụng, lục phủ ngũ tạng phanh hết ra ngoài, tứ chi đều bị chặt đứt, đầu bị đánh vỡ nát không sao nhận dạng được nữa, óc não bắn toát loạn xung quanh pha lẫn máu và xương thịt vụn, trông rất hùng rợn!

Cách đó chừng ba trượng có năm tên hắc y nhân đầu trần chân đất, ngón trỏ tay trái đeo nhẫn hắc, bộ dạng và trang bị giống hệt hai tên đang động thủ với Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu đang vây đánh một người.

Người bị vây công là một trung niên bán tử thân thể cao lớn, xem ra có sức lực phi thường, nhưng đánh lâu đã bị thương nhiều chỗ khắp người đầy máu, một tay đã bị chém đứt, tay kia vẫn cầm một chiếc vòng vàng trong đôi Nhật Nguyệt Kim Luân liệu mạng đấu với bọn hắc y nhân đầu trần chân đất.

Trung niên hán tử tỏ ra sắp kiệt lực, mặt ướt đẫm mồ hôi và máu, chiêu thức đánh ra rồi rạc xem chừng bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Bọn người của Hắc Sa đảo hình như chưa muốn hạ sát đối phương để tận hưởng khoái cảm con mồi kiệt sức tự gục xuống trước khi bị chặt tay chân mổ

bụng.

Bộc Dương Duy không nén nổi hét to một tiếng nhảy vút cao lên năm trượng song chưởng nhắm vào bọn ác đồ Hắc Sa đảo.

Năm tên hắc y nhân nghe tiếng quát ngẩng lên xem, thấy người xuất hiện chỉ là một bạch y thiếu niên mới hăm mốt hăm hai tuổi thì tỏ ý rất coi thường.

Một tên chừng ngoài bốn mươi tuổi, có bộ râu quai nón, cũng đeo một chuôi khô lâu đúc bằng đồng, tách khỏi bọn lao tới đón đầu Bộc Dương Duy vùng chưởng lên nghênh chiến.

- Bình!

Tên hán tử râu quai nón bị Xích Sát chưởng đánh bật ngược lại ba bốn trượng, không đứng vững ngã nhào xuống. Bộc Dương Duy lại tiếp tục phát chưởng làm bọn kia ngã giúi giúi rồi đáp xuống cạnh trung niên hán tử, đỡ y ngồi xuống lấy ra một viên Ngọc Phác hoàn nói :

- Các hạ xin hãy uống viên linh dược này vào rồi vận công điều tức đi!

Nói xong bước lại gần bọn người của Hắc Sa đảo quát :

- Truy tận sát tuyệt như thế, đó là tác phong của Hắc Sa đảo các ngươi phải không?

Tên hán tử râu quai nón bị đánh ngã danh xưng Lê Quý Nghiêm Mãnh là Hình đường chủ trong Hắc Sa đảo, thân phận rất cao, võ công cũng thuộc hàng nhất lưu trên đảo. Tên này tính tình cuồng ngạo, xưa nay chưa từng bại dưới tay đối phương, đã có hàng trăm cao thủ táng mạng dưới chưởng hắn. Vừa rồi thấy Bộc Dương Duy đánh tới, hắn dùng tám thành công lực lên thiết chưởng nghênh chiến, thế mà vẫn bị đánh bật lui ba bốn trượng ngã xuống, trong lòng vừa thẹn vừa tức.

Trước mặt bốn tên thủ hạ, hắn làm sao chịu được nổi nhục đó?

Lê Quý Nghiêm Mãnh nổi giận chồm lên, rút chuôi khô lâu bằng đồng quát lên một tiếng vùng tay phát ra!

Lập tức năm chiếc khô lâu tách khỏi chuôi nhằm năm chỗ yếu huyệt trên người Bộc Dương Duy bay tới.

Bốn tên còn lại cũng phát loại ám khí quái gở này phối hợp với Đường chủ công địch.

Vị trung niên hán tử đang vận công chữa thương nghe quát liền mở mắt ra nhìn thấy bọn người của Hắc Sa đảo hùng hổ như thế, trong lòng thầm lo cho ân nhân.

Mấy chục chiếc khô lâu xé gió rít lên bay vun vút như tên đều nhắm cả vào người Bộc Dương Duy, có mấy chiếc nhắm vào người trung niên hán tử đang ngồi trị thương.

Bộc Dương Duy phát tay áo chắn lùi ám khí rồi lướt tới cạnh trung niên hán tử đang ngồi chữa vết thương để bảo vệ.

Chợt lại nghe tiếng gió rít lên, Bộc Dương Duy kinh hãi ngẩng nhìn, trong lòng bỗng sững sờ!

Nguyên mấy chục chiếc khô lâu vừa bị chàng đánh bay đi bỗng quay trở lại, tốc độ lại còn nhanh hơn trước!

Lại có hai chiếc phát ra tiếng kêu lanh lảnh như chuông bay tới trung niên hán tử bị chém cụt tay đang chữa thương.

Bộc Dương Duy sợ người này không đối phó nổi liền rút Tu La kiếm ra lao tới nhằm hai chiếc khô lâu chém xuống.

- Choang! choang!

Hai chiếc khô lâu bị chém đứt thành hai mảnh rơi xuống.

Bộc Dương Duy vùng kiếm chém đứt thêm mấy chiếc khô lâu rồi lao tới địch nhân.

Bọn người của Hắc Sa đảo còn chưa kịp định thần thì đã thấy kiếm quang lóe lên trước mặt, không sao tránh khỏi kiếm pháp thần kì, miệng rú lên thê thảm, kẻ bị đâm thủng ngực, tên bị chém bay đầu, theo nhau ngã xuống bình bịch.

Bộc Dương Duy không cần nhìn lại nạn nhân của mình, lao tới Lê Quý Nghiêm Mãnh, Tu La kiếm phát chiêu Trường Hận Miên Miên, chiêu đầu tiên trong Tu La Thất Tuyệt!

Tên Đường chủ biết lợi hại, lấy ra một chiếc Tử Sa Đoạn Trường câu cổ dốc toàn công lực đánh ra tiếp chiêu.

Chỉ nghe xoảng một tiếng, ngọn câu của Lê Quý Nghiêm Mãnh bị chặt đứt đôi.

Tên Đường chủ còn bị kiếm đâm trúng vai, hốt hoảng bỏ chạy xuống đất thi triển tuyệt chiêu Lại Lư Đà Côn lăn đi mấy vòng nhảy ra khỏi vòng kiếm ảnh rồi bật nhanh dậy lao đi ba bốn trượng mới quay lại.

Bộc Dương Duy không truy sát.

Lệ Quý Nghiêm Mãnh tự bế mạch cảm máu, lấy một viên dược hoàn uống vào rồi nhìn Bộc Dương Duy nói :

- Kiếm pháp của ngươi quả là siêu phàm, Nghiêm mỗ hôm nay mới được mở rộng tầm mắt. Các hạ có thể cho biết danh tính để lần sau Nghiêm mỗ còn biết đề đòi lại món nợ này không?

Bộc Dương Duy đã thi xuất chiêu đầu trong Tu La Thất Tuyệt mà vẫn không giết được đối phương, nghĩ thầm :

- Xem ra tên này thân chủ không phải tầm thường. Hắn chưa phải người có thâm cừu đại hận gì với mình, hãy tạm tha cho hắn lần này. Sau này điều tra biết Hắc Sa đảo đáng giết thì sẽ tìm đến hỏi tội cũng không muộn!

Thực tế Lệ Quý Nghiêm Mãnh là người rất có danh tiếng trong giang hồ.

Tại Âm Dương mê cung, võ công hắn chỉ thua kém một vài người.

Nếu Bộc Dương Duy không thi triển tuyệt học đệ nhất thiên hạ thì trong vòng năm mươi chiêu khó mà thắng nổi tên Đường chủ này.

Nghe nói thế, chàng hừ một tiếng đáp :

- Tại hạ là Bộc Dương Duy ở Lãnh Vân bang. Hôm nay ngươi đã thoát được chiêu đầu tiên trong Tu La Thất Tuyệt, bản Bang chủ tha cho ngươi khỏi chết. Hãy về báo với Đảo chủ các ngươi rằng sớm muộn gì ta cũng sẽ đến Hắc Sa đảo một chuyến!

Nghe đối phương giới thiệu, Lệ Quý Nghiêm Mãnh liền giật mình chấn động!

Trong giang hồ có ai không biết Tu La Thất Tuyệt là tuyệt kiếm đệ nhất giang hồ?

Toàn võ lâm, tất cả các nhân vật trong hắc bạch lưỡng đạo có ai không kinh sợ nhân vật hắc đạo số một Độc Thủ Ma Quân Quan Nghị, Bang chủ Lãnh Vân bang đã từng làm chấn động giang hồ ba mươi năm về trước?

Không ngờ hôm nay, bạch y thiếu niên khôi ngô tuấn tú này lại là Bang chủ Lãnh Vân bang!

Bộc Dương Duy đã trở thành tân Bang chủ, lại học thành Tu La Thất Tuyệt, đương nhiên là truyền nhân của Độc Thủ Ma Quân.

Lệ Quý Nghiêm Mãnh nghe nói mặt tái mét, lùi lại mấy bước nghĩ thầm :

- Người ta nói rằng Lãnh Vân bang bị tiêu diệt ba mươi năm trước, Độc Thủ Ma Quân bị một kiếm của Lưu Sa kiếm khách Kim Nộ Giang chém đứt nửa mặt bị trọng thương, sau đó đã chết, làm sao bây giờ Lãnh Vân bang lại còn trùng hiện giang hồ?

Thiếu niên này nói rằng hắn vừa thi triển Tu La Thất Tuyệt, như vậy chứng tỏ Độc Thủ Ma Quân không chết mà truyền thụ võ học chí thượng cho thiếu niên này, trùng hưng bản phái.

Hắn chỉ mới hăm mốt hăm hai mà đã có võ công siêu phàm như thế, chỉ e vài chục năm sau còn đáng sợ hơn cả Độc Thủ Ma Quân nữa... nếu chờ đến lúc ấy chỉ e mỗi thù hôm nay khó mà trả được...

Lệ Quý Nghiêm Mãnh lại nhìn thanh kiếm trên tay chàng, tự nhủ :

- Nghe nói ngày xưa quần hùng trong hắc bạch lưỡng đạo vây sát, Độc Thủ Ma Quân vì hai thứ bảo vật đệ nhất thiên hạ là Tu La kiếm và Điều Long bảo lục, như vậy rất có khả năng Bộc Dương Duy giữ hai vật đó trong người, nhưng mình không phải là đối thủ của hắn, bây giờ đã bị trọng thương thì làm sao cướp được?

Nghĩ thế, hắn đành thu hồi ánh mắt tham lam khỏi thanh kiếm, cười gượng nói :

- Nếu được như vậy thì tốt! Nghiêm mỗ sẽ ở Hắc Sa đảo chờ các hạ để hầu giáo.

Nói xong chẳng kể gì đến thi thể của bốn tên thủ hạ, hú vang một tiếng quay mình lướt nhanh vào rừng.

Chờ hắn đi khỏi, Bộc Dương Duy mới đến gần vị trung niên hán tử bị chém cụt tay.

Chợt nghe Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu chưa tới gần đã nói oang oang :

- Bộc Dương lão đệ! Ngươi lại đại khai sát giới rồi!

Bây giờ lão mới nhận ra vị trung niên hán tử bị thương, tới gần xem rồi mới kinh dị kêu lên :

- Ủa! Chẳng phải đây là vị Kim Luân Thạch Lỗ trong Không Động tam tuyệt đây sao?

Bộc Dương Duy xua tay nói :

- Ngủ lão ca đừng làm vị đó kinh động!

Ngũ Bách Tu thấy Kim Luân Thạch Lỗ mắt nhắm nghiền, mặt tái mét, cánh tay bị chém đứt lìa, khắp người đầm máu, biết đã bị trọng thương đang vận công điều tức nên không nói gì nữa.

Bộc Dương Duy điểm nhanh vào hai huyệt Thiên Thê và Thiên Địa trên cánh tay trái trung niên, sau đó mới quan sát kỹ vết thương, thấy chỗ bị đen tím lại, xương thịt vỡ nát.

Chàng ngập ngừng chốc lát rồi rút Tu La kiếm ra phát tay chém lên phía trên vết thương chừng ba tấc.

Kim Luân Thạch Lỗ giật mình rên khẽ một tiếng.

Bộc Dương Duy thấy vết chém không đen nữa, liền lấy ra hai viên Ngọc Phác hoàn bóp vụn ra rắc lên vết thương.

Trong lúc đó Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu tìm trên bốn từ thi xé một mảnh áo sạch băng lại.

Sau đó Bộc Dương Duy ấn tay vào huyệt Mệnh Môn truyền Lục Di khí công vào giúp Thạch Lỗ trị thương.

Chỉ lát sau, từ chuồng tâm Bộc Dương Duy bốc ra một luồng khí trắng, sắc mặt tái nhợt của Thạch Lỗ hồng nhuận dần.

Qua thời gian chừng một tuần trà, Bộc Dương Duy thu tay lại, đứng lên nói :

- Các hạ hãy vận công điều tức đi! Thương thế bây giờ không còn gì đáng ngại nữa.

Chàng bước đến gần Ngũ Bách Tu hỏi :

- Lão ca, tình hình bên đó vừa rồi thế nào?

Ngũ Bách Tu cười đáp :

- Hai tên ác đồ đó thân thù không phải tầm thường, tuy không thắng được ta nhưng lão ca cũng không làm gì được chúng. Vừa rồi nghe trong rừng phát ra một tiếng hú, hai tên tỏ ra hoảng hốt đánh ra một vài hư chiêu rồi bỏ chạy mất.

Bộc Dương Duy gật đầu không nói gì.

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu chợt hỏi :

- Bộc Dương lão đệ vừa rồi thi triển Tu La Thất Tuyệt phải không?

Bộc Dương Duy gật đầu.

Ngũ Bách Tu thề lưỡi tỏ ý sợ hãi nói :

- Chẳng trách gì bọn kia khiếp sợ chạy hết như vậy.

Thấy lão đệ không nói gì, lão tỏ ý thất vọng :

- Tiếc thật! Lão ca kém may mắn, không được xem Tu La Thất Tuyệt tỏ uy phong...

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Thời gian còn nhiều, lão ca vội gì chứ? Chỉ sợ rằng lão ca phê phán kiếm pháp này độc ác quá thôi.

Ngũ Bách Tu đáp :

- Không có kiếm pháp nào độc ác cả. Vừa rồi ta nói thế thôi. Đối với bọn tàn bạo Hắc Sa đảo thì nên thẳng tay với chúng.

Lát sau Kim Luân Thạch Lỗ hoàn thành việc vận công, mở mắt đứng lên, hướng sang Bộc Dương Duy cảm kích nói :

- Đại ân cứu mạng của huynh đệ, Thạch Lỗ không dám nói một chữ tạ, trước hết xin nhận một bái.

Nói xong quỳ xuống.

Bộc Dương Duy vội vàng kéo y đứng dậy lên tiếng nói :

- Xin Thạch đại hiệp đừng làm thế! Đó chỉ là một việc nhỏ, bằng hữu trong giang hồ lâm vào cảnh đó ai cũng hành động như thế, lưu tâm làm gì?

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu thấy vậy cười to nói :

- Thạch lão đệ! Làm gì mà rối rít cảm ơn, gấp bằng hữu mà lờ đi không thể?

Lúc đó Thạch Lão mới nhìn sang, nhận ra Thiết Dực Kim Tinh, mặt lộ nét vui mừng, cười nói :

- Thì ra là Ngũ lão ca! Xin chớ trách tiểu đệ mở mắt đến bây giờ mới nhận ra.

Ngũ Bách Tu xua tay nói :

- Thôi thôi! Ta chỉ nói đùa, đừng khách khí làm gì! Nào, để ta giới thiệu vị lão đệ này...

Lão chỉ tay vào Bộc Dương Duy nói tiếp :

- Người vừa xuất thủ cứu người là lão đệ vừa kết bái của ta, tục danh Bộc Dương Duy, truyền nhân duy nhất của Độc Thủ Ma Quân Quan Nghị lão tiền bối, hiện tại lại thay sư phụ chấp chương Lãnh Vân bang.

Kim Luân Thạch Lão kinh dị mở mắt nhìn ân nhân nói :

- Thì ra là cao đồ của Quan lão tiền bối! Chẳng trách nào có thân thủ trác tuyệt như thế.

Nói xong quét mắt nhìn khắp đấu trường thấy bốn tên hắc y hán tử nằm ngổn ngang, lại thấy hai vị huynh đệ bị chặt cụt tay chân, vỡ đầu mổ bụng, thở dài thảm giọng nói :

- Không ngờ hai vị sư đệ hôm nay hạ trường bị thảm như thế bởi tay bọn Hắc Sa đảo.

Bộc Dương Duy rất có thiện cảm với vị trung niên hán tử này.

Thấy y đau khổ như thế, chàng cất giọng an ủi :

- Xin Thạch huynh bớt đau buồn. Hiện giờ cơ thể còn chưa hồi phục, không nên quá xúc động.

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu nhìn hai tử thi bị đánh vỡ đầu không còn nhận ra hình thù gì nữa, kinh dị hỏi :

- Thạch lão đệ! Chẳng lẽ hai vị đó là Ngân Luân Bao Nhất Minh và Thanh Luân Chu Tiêu, sư đệ của người tề danh trong Không Động tam tuyệt?

Kim Luân Thạch Lão trầm mặc gật đầu không đáp.

Ngũ Bách Tu lại hỏi :

- Đã biết bọn người của Hắc Sa đảo hung tàn như thế, vì sao ba huynh đệ các người lại kết cừu kết oán với chúng làm gì?

Thạch Lão lại thờ dài đáp :

- Tiểu đệ và hai sư đệ phụng mệnh của đại sư huynh Chương môn bốn phái đến Thanh Vân tự ở Ngũ Đài sơn gặp Tinh Du đại sư xin một ít Thiên Niên Linh Chi trồng ở trong tự viện để chế thuốc chữa trị cho gia sư thúc mắc phải trọng bệnh bán thân bất toại..

Tới đó, y dừng một lúc mới kể tiếp :

- Không ngờ tới đây bỗng gặp chín tên y quái nhân đầu trần chân đất đang chôn cái hòm bằng sắt. Vừa nhìn trang phục bọn này, tiểu đệ nhận ra ngay chúng là người của Hắc Sa đảo, liền báo hai sư đệ tránh đi nhưng không kịp, bị Lệ Quý Nghiễm Mãnh phát hiện ra...

Ngũ Bách Tu hỏi :

- Chúng lập tức động thủ ngay hay sao?

Thạch Lão gật đầu, nghiêng răng nói :

- Vừa trông thấy, chúng lập tức vây lại, Lệ Quý Nghiễm Mãnh ra lệnh cho chúng tôi tự tuyệt, chúng tôi không chịu, thế là song phương xảy ra động thủ. Bọn chúng võ công đều rất cao cường, nhất là tên tự xưng là Lệ Quý Nghiễm Mãnh. Sau khi giao chiến chưa được bao lâu, nhị và tam sư đệ lần lượt bị tên này sử Hắc Huyền chương đánh vỡ Thiên Linh Cái, sau đó mấy tên thủ hạ của hắn chặt đứt tứ chi, mổ bụng...

Kể tới đó, mắt y ánh lên tia lửa hận thù, nói tiếp :

- Tiểu đệ tức giận suýt ngất đi. Trong lúc kích động, bị Lệ Quý Nghiễm Mãnh chém đứt tay trái, còn bị thương mấy chỗ. Khi sắp ngã xuống, may nhờ Bộc Dương ân huynh đến kịp, nếu không đã theo hai sư đệ ôm hận xuống suối vàng rồi...

Ngũ Bách Tu chợt hỏi :

- Chúng chôn cái hòm sắt ở đâu?

Thạch Lỗ đáp :

- Khi chúng phát hiện ra ba sư huynh đệ chúng tôi thì chưa kịp lấp đất. Sau khi hai sư đệ bị giết, có hai tên đã chuyển hòm đi nơi khác, tiểu đệ không để ý.

Bộc Dương Duy nói :

- Bọn này thật ác độc! Lẽ ra vừa rồi không nên tha cho chúng chạy thoát mới phải...

Chàng nhìn sang Ngũ Bách Tu nói tiếp :

- Ngũ lão ca! Bây giờ Thạch huynh bị trọng thương, hành động bất tiện. Tiểu đệ lo bọn ác đồ đó còn quay lại báo thù. Vì thế nên có người bảo vệ Thạch huynh mới được... Công việc của tiểu đệ thì không thể kéo dài, vì thế xin lão ca cùng đi với Thạch huynh về tới Không Động hoặc Ngũ Đài sơn theo ý của Thạch huynh.

Thiết Dực Kim Tinh gật đầu đồng ý ngay :

- Được! Lão ca sẽ làm theo lời người. Nhưng chuyến này đến Phục Long bảo lão đệ phải cẩn thận mới được!

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Tiểu đệ tuân mệnh lão ca!

Thiết Dực Kim Tinh chợt hỏi :

- Khi nào thì chúng ta lại gặp nhau?

Bộc Dương Duy đáp :

- Chúng ta hãy lấy kỳ hạn một năm. Đúng ngày này năm sau sẽ gặp nhau ở Lạc Nguyệt phong thuộc Hoài Dương sơn, Ngũ lão ca thấy như vậy được không?

Ngũ Bách Tu gật đầu :

- Tốt!

Kim Luân Thạch Lỗ thấy cả hai vị nghĩa huynh đệ đều quan tâm đến mình như vậy cảm kích nói :

- Bộc Dương ân huynh! Sau khi Thạch Lỗ làm xong mệnh lệnh trở về Không Động báo tin xong sẽ cùng Ngũ lão ca đến Lạc Nguyệt phong để cảm tạ ân huynh.

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Cảm tạ thì xin miễn. Nhưng nếu được Thạch huynh đồng hành với Ngũ lão ca thì tiểu đệ sẽ hết sức hoan nghênh.

Ngước mắt nhìn trời thấy đã xếch về tây, chàng chấp tay nói :

- Hẹn năm sau sẽ lại gặp nhau. Tiểu đệ xin từ biệt trước!

Dứt lời quay ra quan đạo lên ngựa tiếp tục hành trình.

Chờ chàng đi khuất, Thạch Lỗ và Ngũ Bách Tu nhặt nhanh tứ thi Ngân Luân Ba Nhất Minh và Thanh Luân Chu Tiêu chôn cất, sau đó cùng cười một ngựa tới Ngũ Đài sơn.

* * * * *

Bộc Dương Duy lên ngựa đi tiếp một mình, chiều hôm đó tới một tiểu trấn dưới chân Lữ Nhân sơn.

Đây là một trấn nhỏ chỉ có mấy chục hộ dân cư, có tên là Láng Khẩu, khó khăn lắm mới tìm được một khách điểm.

Bộc Dương Duy vừa xuống ngựa, thì thấy ngay một tên tiểu nhị tươi cười bước ra nghênh đón, cầm lấy cương ngựa từ tay chàng vỗ vỗ nói :

- Mời công tử gia vào đi! Tiểu trấn có hai khách điểm thì ở đây sạch sẽ và tiện nghi hơn cả, có thượng phòng, phong cách phục vụ cũng lịch sự và chu đáo!

Bộc Dương Duy gạt đầu, cởi túi hành lý buộc bên yên đeo lên vai rồi đi vào điểm.

Chàng được một tên tiểu nhị khác dẫn đến phòng trọ.

Qua hết một dãy hành lang, hắn mở cửa một gian phòng mờ tối, quay lại nhìn khách nhân nói :

- Công tử gia, đây là gian phòng tốt nhất trong khách điểm đây!

Bộc Dương Duy nhìn vào, ngửi thấy mùi ẩm mốc xộc vào mũi thì nhú mày khó chịu.

Tiểu nhị nhận ra ngay, vội nói :

- Tiểu nhân không dám khoe khoang đâu. Đây là phòng khách tốt nhất trong trấn, chỉ là lâu không có người trọ nên có mùi mốc một chút...

Nói xong bước vào thắp đèn lên quét dọn lau chùi một lúc.

Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Có lẽ tiểu trấn ở nơi heo hút này cũng chỉ có phòng thế này thôi. Cứ tạm một đêm cũng chẳng sao!

Nghĩ đoạn bước vào ném túi hành lý xuống bàn.

Tên tiểu nhị lau dọn xong bước đến gần quý khách cung kính hỏi :

- Công tử gia có ăn tối tại bốn điểm không? Ở đây thuê một vị đầu bếp ở phương Bắc đến, có những món đặc sản hết chê!

Bộc Dương Duy cười thầm :

- Tên này mồm miệng ghê thật! Thượng phòng tiện nghi sạch sẽ mà thế này thì đầu bếp phương Bắc với đặc sản hết chê tất cũng một loại như nhau thôi!

Tuy vậy vẫn gạt đầu.

Tên tiểu nhị lại hỏi :

- Công tử gia dùng món tại phòng hay tới tiền sảnh?

Bộc Dương Duy vốn thích yên tĩnh, nhưng lúc ấy lại nghĩ thầm :

- Đây cách Phục Long bao không xa, thuộc phạm vi thế lực của Kim Toán Từ Lý Khuê rồi. Cứ tới sảnh đường ăn cơm, có khi nghe được tin tức gì...

Liền đáp :

- Để ta tới tiền sảnh ăn cũng được!

Tên tiểu nhị cung kính chào lui ra trước.

Bộc Dương Duy cũng rời phòng đóng cửa, thong thả bước dọc hành lang tới sảnh đường.

Hình như thực khách khá đông, vì nghe phát ra tiếng cười nói oang oang rất náo nhiệt.

Phòng ăn có đến hai ba chục thực khách, Bộc Dương Duy lướt mắt nhìn qua thấy đủ mọi hạng người, bàn tán đủ mọi đề tài buôn bán, thể sự, cả chuyện trong giang hồ cũng có.

Chàng vừa tìm chỗ ngồi xuống thì chợt cảm thấy một ánh mắt đang chăm chú nhìn mình liền ngẩng lên, thấy một thiếu nữ vận hắc y đang phóng đôi mắt rực lửa thẳng tới mặt mình.

Mới nhìn qua, chàng không khỏi rung động khi nhận ra lục y thiếu nữ chính là người mà mình đánh gãy kiếm hôm trước.

Nhưng chỉ thoáng chốc chàng đã bình tĩnh lại, tự nhủ :

- Nha đầu này vẫn chưa nguôi giận! Nhưng chuyện là do cô ta gây ra cả, sao lại trách mình?

Chàng lãnh đạm nhìn đi nơi khác, nhưng vẫn còn băn khoăn về lục y thiếu nữ :

- Ngũ lão ca nói rằng cô ta là người của Thiên Sơn phái, vậy tới đây làm gì? Cô ta độc chiếm một bàn, như thế là không có ai đồng hành cả. Nữ nhân giang hồ thật là bạo gan lắm...

Thực tình đối với vị Lục Y Nương Phương Uyển này, chàng chỉ không hài lòng cô ta ương chường quá chứ không có ác cảm gì.

Sau này nghĩ lại, chàng có phần ân hận vì mình đánh gãy mắt bảo kiếm của đối phương, tự trách nếu có kẻ hủy mất thanh Tu La kiếm, chàng sẽ ứng xử thế nào?

Tên tiểu nhị vội bước tới gần đưa thực đơn cho chàng hỏi :

- Xin công tử gia gọi món.

Bộc Dương Duy gọi cơm và vài món ăn.

Tên tiểu nhị dạ một tiếng chạy đi.

Lúc này Phụng Uyển vẫn thảnh thơi liếc nhìn chàng nhưng ánh mắt của cô ta có dịu lại.

Lát sau tên tiểu nhị bụng mâm bát tới dọn ra.

Bộc Dương Duy vừa chậm rãi ăn, vừa lắng nghe tiếng nói chuyện xung quanh.

Cách đó một bàn có ba tên hán tử đang cao đàm, khoái luận. Xem dáng thì chúng đều là người trong giang hồ.

Một tên gầy gò, để bộ râu thưa thưa như râu chuột, da mặt vàng bủng như người bị bệnh kinh niên nói :

- Gần đây trong võ lâm xảy ra mấy sự kiện lớn, chắc hai lão đệ cũng có nghe nói đến?

Một trong hai tên còn lại mặt dài như mặt ngựa lắc đầu nói :

- Tiểu đệ không nghe có chuyện gì lớn cả. Tiểu nhị gia nói xem?

Hán tử mặt vàng râu chuột vừa được gọi là Tiểu nhị gia tỏ vẻ đắc ý nói :

- Các ngươi cũng hành khứ giang hồ, làm sao mấy đại sự như vậy mà không biết chứ?

Tên thứ ba ít tuổi hơn, mới hăm bảy hăm tám, mặt to mày rậm nói :

- Ai chẳng biết Tiểu nhị gia danh hiệu là Thiên Nhĩ Thông, kiến đa thức quảng, đương nhiên là biết nhiều hơn chúng tôi rồi. Có gì nói nghe xem, đừng khoa trương nữa.

Hán tử mặt vàng bủng họ Tiêu được khen phỏng mũi lên, đưa tay xoắn mấy sợi râu chuột mà chưa trả lời ngay.

Tên mặt ngựa nói :

- Ở Láng Khẩu này ai mà chẳng khâm phục Tiểu nhị gia, tôn xưng Trí Đa Tinh? Hơn nửa hai ngày qua chúng tôi bận việc tối mắt có rảnh đâu mà nghe chuyện?

Tiểu nhị gia chờ đối phương tán dương mình tới tận mây xanh mới cười hắc hắc nói :

- Nói thật chẳng khoa trương chút nào, bàn về trí thì Tiêu nhỏ chẳng kém ai, luận về kiến thức thì dám khẳng định rằng ở cả Láng Khẩu này, chỉ một mình Tiêu nhỏ mới biết đại sự đó...

Tên mặt ngựa và tên mặt to mày rậm sột ruột giục :

- Tiểu nhị gia nói đi mà!

Hán tử họ Tiêu cứ nhẩn nha đưa chén trà lên nhấp một ngụm mới dùng đĩnh nói :

- Gần đây trong giang hồ phát sinh ba sự kiện lớn...

Chỉ một câu đề khơi mào, sau đó hán tử bụng chén trà lên nhấm nháp.

Tên mặt ngựa không nhịn được, vội hỏi :

- Ba sự kiện gì?

Tiểu nhị gia đặt chén xuống nói :

- Thứ nhất, Lãnh Vân bang từng làm chấn động giang hồ ba mươi năm trước, sau một thời gian dài im hơi lặng tiếng, giờ lại tái xuất giang hồ, thiết lập Tổng đàn ở Hoài Dương thuộc tỉnh An Huy, đã đưa thiệp mời đến các nơi, tuyên cáo khai đàn phục bang...

Hai tên ngồi cùng kinh dị ồ lên một tiếng.

Có mấy nhân vật ở các bàn khác cũng nhìn sang, chăm chú lắng nghe.

Tiêu nhị gia chờ một lúc, mới kể tiếp :

- Có một điều kỳ quái là nhân vật trước đây làm chấn động giang hồ Độc Thủ Ma Quân Quan Nghị, Bang chủ Lãnh Vân bang lại không thấy xuất hiện...

Tên mặt ngựa nói :

- Trước đây huynh đệ nghe nói rằng Độc Thủ Ma Quân Quan Nghị đã bị Lưu Sa kiếm khách Kim Nộ Giang chém một kiếm trọng thương, sau đó đã chết. Bây giờ tái lập bang, ai là chủ sự?

Tiêu nhị gia đáp :

- Mọi sự vụ đều do một trong ba vị trưởng lão là Giáo Trúc đường Đường chủ Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân đảm nhiệm...

Tên mặt to mày rậm lại hỏi :

- Chẳng lẽ hán được thăng lên làm Bang chủ?

Tiêu nhị gia lắc đầu :

- Trong tuyên cáo gửi cho các phái nói rằng Bang chủ là truyền nhân duy nhất của Độc Thủ Ma Quân Quan Nghị, tên là Bộc Dương Duy nào đó...

Tên mặt ngựa nhíu mày hỏi :

- Hán là người thế nào?

Tiêu nhị gia lắc đầu :

- Cái đó ngay đến lão ca ta cũng chịu. Trong giang hồ chưa bao giờ có ai nói đến cái tên này cả.

Tôi đó lại bung trà lên uống.

Hai tên hán tử ngồi cùng bàn nhìn hán chờ đợi với vẻ sốt ruột, nhưng không dám giục.

Uống xong chén trà, hán để chén xuống thông thả rót thêm chén nữa mới nói :

- Lần này Lãnh Vân bang tái xuất giang hồ, nhất định sẽ nổi lên một trận gió tanh mưa máu. Đặc biệt Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân, vị đứng đầu trong hai nhân vật được xưng Tái Ngoại song tôn đã tuyên bố rằng sau khi Bang chủ hồi sơn, việc trước tiên là tìm tất cả những nhân vật ba mươi năm trước tham gia vào chiến dịch tiêu diệt Lãnh Vân bang, đánh trọng thương Độc Thủ Ma Quân Quan Nghị ở Quỷ Sầu cốc để báo cừu rửa hận!

Tên hán tử mặt ngựa hỏi :

- Tên nhị gia! Nghe nói hai vị Tái Ngoại song tôn là Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân và Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn đều có võ công trác tuyệt, không biết lời đồn có đúng không?

Tiêu nhị gia gật đầu đáp :

- Không sai! Hai người năm xưa được xưng là Tái Ngoại song tôn, chỉ với hai người liên thủ đã tấn công Tổng đà của phi đồ của tên trùm lục lâm Hối Phong Dao Ngô Tiêu, dưới trướng tên này có tới ba nghìn thủ hạ, chỉ một đêm là trúc chẻ ngói tan. Không những thế, Tái Ngoại song tôn còn tiêu diệt sạch Thập Nhị Hùng ở Trường Bạch, đánh bại Tây Xuyên song quái, phế bỏ hết võ công của bọn thuộc hạ...

Tên mặt to mày rậm hỏi :

- Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn có ở Lãnh Vân bang không?

- Tên này là Đường chủ Từ Vọng đường của Lãnh Vân bang!

Cả tên mặt ngựa lẫn tên hán tử mặt to mày rậm cùng thè lưỡi sợ hãi nói :

- Ghê thật! Chỉ riêng hai vị Đường chủ võ công đã cao cường như thế, Bang chủ còn đáng sợ thế nào?

Bộc Dương Duy ngồi trầm tĩnh nghe chuyện, nghĩ thầm :

- Không ngờ hai vị Đường chủ Cổ, Tôn là nhân vật lừng danh như thế mà mình không biết gì cả! Xem ra bản bang mới trùng hiện đã chấn động giang hồ rồi!

Lại nghe hán tử mặt ngựa hỏi :

- Tiêu nhị gia! Còn đại sự thứ hai?

Hán Tử họ Tiêu nói :

- Thứ hai là nhân vật được xưng là Thiên Nam Đệ Nhất Kiếm, Lư Sa trang chủ bị một bạch y thiếu niên vào tận trong trang thách chiến, chỉ trong vòng bốn mươi chiêu bị chết dưới kiếm của thiếu niên này. Đến cả hai vị Chánh Phó giáo đầu võ thuật của Lư Sa trang là Trần Vũ, Đồng Gia Tường cùng một vị nội diện của Lư Sa kiếm khách Kim Nộ Giang là Đoạt Mệnh Kim Châm Thẩm Lục Tiêu cũng bị giết trong vòng ba chiêu!

Tiêu nhị gia kể tới đó, bất giác đưa mắt nhìn sang Bộc Dương Duy, nghĩ thầm :

- Bạch y thiếu niên này phong độ phi phàm, chẳng lẽ là người đã giết Kim Nộ Giang?

Nhưng thấy Bộc Dương Duy cầm cúi ăn, chừng như không chú ý gì đến câu chuyện của mình, tự nhủ :

- Trong giang hồ có hàng nghìn hàng vạn bạch y thiếu niên, làm sao mình lại nghĩ quẩn thế?

Hắn lại tiếp tục kể chuyện :

- Bạch y thiếu niên đó võ công cực cao. Có một chuyện đáng ngạc nhiên khác là nhân vật rất có danh tiếng trong giang hồ Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu không hiểu vì lý do gì lại đi theo thiếu niên đó và rất tuân phục hắn, thế mới lạ!

Bạch y thiếu niên phong thái ung dung, võ công cao tuyệt, diện mạo anh tuấn phi thường, đúng là một bậc anh tài trăm năm khó gặp, có trời mới biết vì sao mà độc ác như vậy?

Theo tin tức truyền ra thì không những hắn giết bốn đại cao thủ của Lư Sa trang mà còn xuất chiêu đánh trọng thương cả Thiết Chương Hoa Vũ nữa! Trước khi rời Lư Sa trang còn biểu diễn một thức Lăng Không Nhiếp Vật làm người trong trang ai cũng mắt vĩa!

Tiêu nhị gia kể tới đó đưa tay chop lên không, tựa hồ chính mình cũng được học công phu tuyệt thế đó!

Hai hán tử ngồi cùng bàn tưởng thật đưa mắt nhìn nhưng từ chương tâm hắn không phát ra chút kinh lực nào, liền cười nói :

- Nhị gia đừng biểu diễn nữa! Hãy kể tiếp đi!

Tiêu nhị gia tiếp tục rót nước vào cốc mình nhưng biết trà đã cạn, hắn dốc ngược lên mà chỉ có vài giọt.

Tên hán tử mặt ngựa đang bị cuốn hút vào câu chuyện, sợ rằng vì bình trà mà lỡ mất liền hét lên :

- Tiểu nhị! Mau đưa tới một bình trà Long Tinh chính hiệu nữa!

Tiêu nhị gia cười hích hích nói :

- Phiền nhị vị chịu tốn kém một chút... cho thêm mấy ly rượu và chút gì nhắm...

Tên mặt ngựa rửa thắm :

- Tên họ Tiêu này cũng biết vói vĩnh gớm! Nhưng câu chuyện đang hấp dẫn, hôm nay đánh bầm bụng móc hầu bao vậy!

Liền bảo tiểu nhị :

- Cho thêm bình rượu và một đĩa đồ xào nữa!

Tên tiểu nhị dạ một tiếng, vội vàng chạy đi, chẳng bao lâu thì cả rượu lẫn trà đều được mang đến. Uống xong một bát rượu, Tiêu nhị gia khà một tiếng trong người phấn chấn hẳn lên.

Không chờ giục, hắn cười nói :

- Các vị đoán xem bạch y thiếu niên đó là ai nào? Và tại sao lại dám tìm đến vị Thiên Nam đệ nhất cao thủ Kim Nộ Giang gây sự?

Hai tên hán tử lắc đầu :

- Chúng tôi làm sao biết được? Nhị gia nói đi!

Tiêu nhị gia cười đắc ý :

- Hồi thế thôi. Đương nhiên là các người không biết rồi! Hắn chính là tân Bang chủ của Lãnh Vân bang Bộc Dương Duy!

Không riêng gì hai tên hán tử ngồi cùng bàn mà ngay cả một số người ngồi các bàn khác cũng kinh hãi ồ lên một tiếng.

Chờ cho tiếng bàn tán dịu đi, Tiêu nhị gia lại nói tiếp :

- Bộc Dương Duy quả thật lợi hại! Trước khi đi còn cầm chiếc Xích Huyết lệnh lừng danh của Lãnh Vân bang chủ, in vào giữa cánh cổng của Lưu Sa trang bốn chữ Duy Ngã Độc Tôn sâu tới hai tấc!

Hán tử mặt ngựa hỏi :

- Vị tân Bang chủ Lãnh Vân bang Bộc Dương Duy đó bao nhiêu tuổi, mặt mũi thế nào?
- Cực kỳ anh tuấn, tầm vóc trung bình, hơi cao dong dỏng một chút, trông giống thư sinh.

Hắn làm giống như chính mình đã mục kích vị Bang chủ Lãnh Vân bang rồi không bằng!

Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Nếu qua miệng một người nữa thì chỉ e rằng mình biến thành tiên thánh mất thôi!

Tên mặt ngựa hỏi :

- Còn chuyện thứ ba là gì?

Tiêu nhị gia nói :

- Đại sự cuối cùng là mới đây Cái bang ở Giang Bắc với Thuận Y bang đã chính thức kết minh, suy tôn Lãnh Diện Cái Thường Công Minh làm Minh chủ. Hai phái này liên kết với nhau, chỉ e trong giang hồ không ai sánh nổi!

Tên mặt ngựa nói :

- Việc này thì chúng tôi có nghe nói qua. Lý lão đương gia của Phục Long bảo cũng có nhận được thiệp mời và dự định sẽ đích thân tới chúc mừng.

Nghe nói đến Phục Long bảo, Bộc Dương Duy liền chăm chú lắng nghe nhưng vẫn không nhìn sang chúng.

Lúc này ba tên vừa uống rượu vừa nói những chuyện linh tinh. Bộc Dương Duy chờ một lúc vẫn không nghe được điều gì bổ ích, gọi tên tiêu nhị đến trả tiền rồi bước ra khỏi phòng ăn.

Khi đứng lên, chàng liếc nhìn sang chỗ Phương Uyển một cách không tự giác nhưng không còn cô ta ở đó nữa.

Về gần tới phòng, chợt thấy cửa hé mở, kinh dị nghĩ thầm :

- Mình nhớ khi ra khỏi phòng đã đóng cửa cẩn thận mà? Ai vừa đột nhập vậy chứ?

Tuy nghĩ vậy nhưng chàng cứ làm như không biết, cứ tự nhiên đẩy cửa bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Thiên Lô kinh hồn - Uy lừng Lữ Nhẫn

Tuy làm ra vẻ không biết có người đột nhập phòng nhưng Bộc Dương Duy vẫn rất cảnh giác, sẵn sàng ứng phó với mọi bất trắc.

Đưa mắt lướt qua, thấy đèn vẫn sáng, không có người nào xuất hiện, túi hành lý vẫn nằm nguyên trên bàn, cảm thấy bớt lo một chút.

Khi hạ son, chàng đã cất giữ Diêu Long bảo lục cẩn thận, còn Tu La kiếm thì luôn mang theo người đeo trong áo.

Trong túi ngoài y phục và tiền bạc, còn có một kỷ vật của sư phụ là Xích Long lăng, nếu để mất đi thì chẳng những có tội với sư phụ mà còn giảm bớt uy lực không ít trong khi hành tẩu giang hồ.

Trên bàn còn có một mảnh giấy gấp nhỏ.

Bộc Dương Duy cầm lấy mở ra xem thấy trên giấy là nét chữ thanh tú của nữ nhân.

Trên giấy chỉ vẽ vện mấy hàng chữ viết rằng :

“Gửi bạch y công tử.

Ngày trước được thụ giáo, tiểu nữ chưa quên. Nếu công tử còn hứng thú thì canh ba đêm nay đến khu rừng thông phía tây trấn, tiểu nữ hầu giáo lần nữa.

Lục Y Nương”.

Bộc Dương Duy đoán ra ngay người để lại mảnh giấy là ai, thản nhiên bỏ giấy vào túi, nhếch môi cười thầm rồi đóng chặt cửa tắt đèn ngồi lên giường theo thông lệ vận Lục Di khí công một lúc trước khi ngủ.

Từ lâu chàng đã được sư phụ giúp đả thông Nhâm Đốc nhị mạch nên việc chu chuyển chân khí toàn thân tùy ý.

Chỉ sau thời gian chừng một tuần trà, chàng đã chu chuyển được mấy vòng kinh mạch, nhãn thần sáng quắc, ấy là nội lực đạt tới cảnh giới Tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên!

Vận công xong thì tiếng cầm canh vang lên ba tiếng.

Bộc Dương Duy thông thả đứng lên, sửa sang lại y phục bước ra khỏi phòng đóng cửa lại rồi thi triển Ứng Hồi Cửu Chuyển khinh công, chỉ mấy lần nháy đã rời khỏi trấn thành.

Quả nhiên cách thành hơn dặm đường là khu rừng thông.

Đến mé rừng nhìn quanh nhưng không thấy ai cả, chàng chợt rút ngọc tiêu ra thổi một khúc.

Từ hồi nhỏ Bộc Dương Duy rất thích thổi tiêu. Những ngày cực nhọc chăn dê cho Trương Bách Vạn để tự nuôi thân và Phúc bá bá, chàng tự nghiền cứu âm luật và rất thành thạo với các nhạc khí này.

Sau khi được Độc Thủ Ma Quân truyền thụ võ công, nhiều khi ở một mình trong thạch động, chàng không nén được, lấy cây tiêu là vật tổ truyền ra thổi.

Bao giờ chàng cũng tấu một khúc buồn để gọi lại những kỷ niệm đau thương, sầu thảm thuở ấu thơ...

Càng thổi, Bộc Dương Duy quên đi mục đích của mình đến đây, trái tim càng tê tái...

Không biết bao lâu, chàng tấu xong khúc nhạc buồn, tâm thần trấn tĩnh lại, bấy giờ mới cất chiếc ngọc tiêu đi, đưa mắt nhìn về phía trấn, nghĩ thầm :

- Sao cô ta chưa đến? Định giờ trò gì chẳng?

Đột nhiên từ trong rừng phát ra tiếng khóc!

Bộc Dương Duy ngạc nhiên đến gần xem, chợt nhận ra chính là lục y thiếu nữ đang ngồi bệt trên một đám cỏ, bụng mặt khóc rung rức!

Quên rằng cô ta đang thách mình đến quyết đấu, Bộc Dương Duy cúi xuống ôn tồn hỏi :

- Cô nương sao thế?

Phương Uyển ngẩng lên, nhận ra chính là bạch y thiếu niên mà mấy ngày qua mình vừa yêu vừa hận, vội đứng lên nói :

- Tôi... không sao!

Thấy mặt cô ta đầm đìa nước mắt, Bộc Dương Duy rút tấm khăn tay của mình, nhưng không dám đưa.

Phương Uyển chừng như hiểu ra sự bối rối của chàng, cười nói :

- Phiền công tử... tôi không mang theo khăn...

Bộc Dương Duy vội đưa tấm khăn trắng muốt cho nàng hỏi :

- Vừa rồi cô nương..

Phương Uyển lau khô nước mắt, cười ngượng nghịu đáp :

- Vừa rồi nghe tiếng sáo của công tử...

Bộc Dương Duy kinh hãi nói :

- Chết thật! Không ngờ chờ cô nương lâu không đến tại hạ thổi một khúc mà làm cô nương đau lòng như thế... Tại hạ thật đáng chết!

Phuong Uyển lắc đầu nói :

- Công tử đừng nói thế! Chỉ vì tôi quá đa sầu đa cảm, định lực không tốt mà thôi...

Lúc này nàng không còn nhớ chút gì đến cuộc ước hẹn của mình, chỉ đắm đắm nhìn vào khuôn mặt tuấn tú của chàng, vừa ngượng ngùng, vừa cao hứng.

Bộc Dương Duy nhẹ giọng nói :

- Hôm trước tại hạ vô ý đánh gãy thanh kiếm của cô nương, trong lòng rất hối hận... Mong cô nương lượng thứ cho.

Phuong Uyển chợt thấy lòng mình ngọt ngào, cười nói :

- Đó là chuyện nhỏ, công tử nhắc tới làm gì? Tiểu nữ còn xin công tử đừng trách tội hôm ấy đã lỡ phạm đến hai vị...

Bộc Dương Duy lắc đầu nói :

- Chính tại hạ mới có lỗi, cô nương đừng khách khí như thế...

Tới đó chợt à lên một tiếng nói :

- Tại hạ còn chưa kịp hỏi phượng danh của cô nương, chỉ biết ở phái Thiên Sơn mà chưa biết là cao đồ của vị tiền bối nào...

- Tôi tên là Phuong Uyển, còn võ công là được tổ mẫu Thiết Lão Lão truyền cho.

Bộc Dương Duy gật đầu nói :

- Thì ra là thế...

Phuong Uyển chợt hỏi :

- Làm sao mà công tử biết tôi là người của phái Thiên Sơn?

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Vì tại hạ nhặt thanh kiếm của cô nương lên xem, thấy có khắc hai chữ Thiên Sơn.

Phuong Uyển nghe vậy càng vui, nghĩ thầm :

- Thì ra anh ta chẳng lạnh lùng kiêu ngạo như mình nghĩ, mình đi rồi mà còn xuống ngựa nhặt thanh kiếm mình vứt đi lên xem... đúng là anh ta có hối hận thật...

Lại hỏi :

- Còn quý tính đại danh của công tử là gì? Lệnh sư là vị cao nhân tiền bối nào?

Bộc Dương Duy đáp :

- Tại hạ họ Bộc Dương, đơn tự là Duy, ân sư Độc Thủ Ma Quân, vĩ danh Quan Nghị...

Phuong Uyển vừa nghe chuyện của tên Tiêu nhị gia kể trong khách điểm, nghe vậy mở to mắt nhìn chàng kinh dị kêu lên :

- Công tử chính là Bộc Dương Duy, tân Bang chủ Lãnh Văn bang? Theo tên họ Tiêu nói thì chỉ trong vòng mấy chục hiệp đã đánh chết Kim Nộ Giang?

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Chính là tại hạ.

Phuong Uyển chợt đổi cách xưng hô :

- Chẳng trách nào võ công của huynh cao thâm huyền ảo đến thế! Chỉ e ngay cả tổ mẫu của muội cũng không thắng nổi huynh đâu! Muội nói thật đấy! Muội đã khổ luyện bảy năm, được tổ mẫu tận tình chỉ dạy, trong hai năm hành khứ giang hồ đã gặp nhiều cao thủ, hầu như chưa bại dưới tay ai, thế mà ngay một chiêu của huynh muội cũng không địch nổi!

Tới đó nhoèn miệng cười nói thêm :

- Vì thế mà có bại dưới tay huynh, muội cũng không buồn nữa! Ngay cả Kim Nộ Giang được mệnh danh là Thiên Nam Đệ Nhất Cao Thủ, Lưu Sa kiếm khách được gọi là Vô Lâm Nhất Tuyệt còn bị huynh đánh chết trong vòng bốn mươi chiêu...

Bộc Dương Duy khiến tốn đáp :

- Cô nương đừng nghe tên họ Tiêu đó...

Phương Uyên sôi nổi nói :

- Hắn nói thật mà! Mọi người nghe cái gì về huynh cũng đúng cả!

Phương Uyên quả là biết cách tán dương thật tế nhị.

Bộc Dương Duy chưa kịp trả lời thì chợt nghe từ phía quan đạo vang lên giọng nói thâm trầm :

- Hô hô! Mòn gót thiết hài tìm muôn nẻo, đến nay gặp được chẳng uống công! Nha đầu, để ta xem bây giờ ngươi còn chạy đi đâu?

Nghe ra giọng trầm đục của một lão nhân.

Cả hai ngoảnh nhìn về hướng đó.

Lại một giọng nói khác trong hơn của thiếu niên :

- Sư bá! Lần này không được dễ thị thoát! Hãy không chế mạng về sư môn để trả thù cho Triệu sư huynh bị tiện nữ đó chém đứt ngón tay!

Giọng người trầm đục đáp :

- Được!

Liền đó chưởng kinh xé gió bắn tới vô cùng uy mãnh làm cây rừng nghiêng ngả, mười mấy cành thông to bằng bắp chân bị chưởng lực tiện đứt đổ ầm ầm.

Công lực của đối phương thật kinh nhân!

Vừa lúc ấy vàng trăng bị một đám mây đen kéo đến che phủ làm bầu trời u ám hẳn.

Chợt nghe tiếng người quát.

- Đánh!

Chưa thấy người đâu, nhưng có hai vệt ngân quang bắn tới nhằm vào hai vai Phương Uyên.

Hai mũi ám khí bay với tốc độ nhanh như chớp giật, chỉ nhìn đã hoa cả mắt, đừng nói là tránh.

Bộc Dương Duy vội đẩy Phương Uyên lùi lại đưa từ chưởng đánh ra!

Chỉ nghe ‘Choang! Choang!’ hai tiếng, hai mũi ám khí bị chưởng lực đánh rơi xuống đất.

Bộc Dương Duy cũng bị chấn lực làm chao đảo, phải lùi lại một bước mới đứng vững, kinh hãi nghĩ thầm :

- Đối phương công lực rất cao, đồng thời xuất thủ rất độc ác. Vừa rồi nếu mình không kịp can thiệp tất Phương cô nương đã bị đánh vỡ nát cả hai vai rồi còn gì?

Chàng nhìn xuống, thấy ám khí là hai đinh bạc.

Mãi lúc đó mới thấy hai nhân ảnh lướt tới bìa rừng.

Bộc Dương Duy nhìn lên, thấy đi đầu là một lão nhân chừng bảy mươi tuổi, mình cao tám thước, đầu to như cái dậu, râu ria đầy mặt, mặt báo mũi sư tử, trông như một hung thần.

Sau lưng lão nhân là một trung niên hán tử ngoài ba mươi tuổi, vóc người trung đẳng nhưng đi bên cạnh lão nhân vĩ đại kia trông bé hẳn đi.

Hán tử tướng mạo rất khó nhìn, mày thưa mắt bé, cặp môi mỏng dính, tai mỏng và vểnh lên như tai chuột, ắt là kẻ rất thích nghe trộm và mách lẻo.

Cả hai đều vận hắc y, mắt sáng như đuốc đầy hung quang, dáng vẻ rất hùng hổ và ngạo mạn.

Lão nhân cao lớn đưa mắt quan sát Bộc Dương Duy một lúc, sau đó dừng lại trên người Phương Uyên cười khùng khục nói :

- Tiện tỷ! Lão phu tưởng ngươi to gan lớn mật đi những đâu mà không chịu trở về, hóa ra tăng tị với một tên lợn giống kia đến nỗi quên hết trời đất như vậy...

Phương Uyển vừa được Bộc Dương Duy cứu thoát khỏi mối nguy hiểm trong đường tơ kẽ tóc còn chưa hết bàng hoàng. Nay nghe lão nhân buông lời xúc phạm tới mình thì nổi giận gào lên :

- Thiên Lôi Tẩu! Cô nương tưởng rằng cắt một ngón tay sư diệt người để cả bọn lục lâm các người biết tội mà hiểu ra đạo nghĩa, không làm trò thương thiên bại lý nữa, không ngờ đến cả tên gần đất xa trời như người mà cũng nói ra những lời bần thiêu như thế!

Thiên Lôi Tẩu bị nhục mạ giận tức sôi lên, mặt đỏ bầm quất lên :

- Câm miệng!

Phương Uyển chưa chịu ngừng nói tiếp :

- Loại hồ quần cầu đảng các người cùng một giuộc cả. Chưa xuất thủ đã dùng ám khí, bất chấp quy củ giang hồ, già mà không biết nhục! Hôm nay cô nương sẽ quyết một trận sinh tử với các người!

Xưa nay cao thủ trong giang hồ gặp Thiên Lôi Tẩu hoặc cúi đầu bái phục, hoặc vội vã tránh xa, đã có ai dám hạ nhục lão như thế?

Lão giận phát run, nhưng giận quá lại hóa trấn tĩnh, cười hắc hắc nói :

- Tien tỷ! Lão phu năm nay đã bảy mươi tuổi, nhưng chưa bao giờ có kẻ nào dám hỗn xược với ta như thế. Lão phu vốn nghĩ rằng chỉ bắt người về giao cho thuộc hạ trừng trị, nhưng xem ra người đã chán sống rồi! Bây giờ cho phép người xuất binh khí tự vệ. Nếu đầu được năm chiêu, lão phu sẽ mai danh ẩn tích, vĩnh viễn thoái xuất giang hồ. Nhược bằng không, người sẽ nhận một kết cục vô cùng bi thảm!

Lão không nói đó là kết cục gì nhưng thấy sát cơ hiện lên đầy mặt, cũng như ánh mắt tham lam thêm muốn của tên hán tử nhìn Phương Uyển như con sói đói thấy mồi, cũng có thể đoán ra kết cục thế nào.

Thấy Phương Uyển định nhảy ra, Bộc Dương Duy kéo áo nàng, cất giọng thản nhiên nói :

- Cô nương! Bây giờ không còn sớm nữa. Đêm khuya sương nặng, chúng ta trở về khách điểm đi!

Chàng nói giống như đôi tình nhân làm Phương Uyển cảm thấy ngọt ngào, nhưng đối với Thiên Lôi Tẩu và tên tiểu hán tử thì chẳng khác gì một gáo nước tạt vào mặt!

Đó không phải là thái độ khinh thị, coi đại nhân vật Thiên Lôi Tẩu như rơm rác còn gì nữa?

Lão phát ra một tràng cười :
Lão phát ra một tràng cười :
Lão phát ra một tràng cười :

- Cầu tặc! Tiểu súc sinh! Tên lộn giống! mau báo tính danh ra để lão phu đưa người về Tây thiên!

Tên hán tử mặt chuột là Hoa Nhụy Phong Ngô Giang.

Thấy thiếu niên kia ngạo mạn như thế, hắn liền rút ngay thanh Tang Môn kiếm ra, chồm tới quát :

- Hôm nay đôi câu nam nữ các người tưởng sống mà thoát khỏi đây sao? Về khách điểm ư? Đừng nằm mộng! Chỗ này sẽ là nơi các người trở thành một đôi uyên ương đồng mệnh!

Bộc Dương Duy không tỏ ra giận dữ, cười bình thản đáp :

- Uyên ương đồng mệnh thì tại hạ không xứng với cô nương này. Trái lại ta thấy người và lão đầu hung hăng kia rất xứng đôi thành quỷ không đầu!

Hoa Nhụy Phong Ngô Giang gầm lên :

- Người dám?

Hắn vung kiếm nhưng chưa kịp đâm ra thì Bộc Dương Duy chợt xuất một chiêu đánh tới Thiên Lôi Tẩu, đồng thời tung cước đá vào yếu huyệt Kiên Mạch Tam Tiêu trước ngực lão.

Thiên Lôi Tẩu không ngờ Bộc Dương Duy đang đối đáp với sư diệt chợt xuất thủ với mình, định xuất thủ đối phó nhưng không kịp, vội nhảy lùi ba bước mới tránh được.

Hoa Nhụy Phong Ngô Giang thấy cơ hội tốt liền vung Tang Môn kiếm đâm tới sau lưng Bộc Dương Duy.

Phương Uyển thấy vậy vội kêu lên :

- Công tử cẩn thận phía sau!

Đồng thời bỏ tới tên hán tử.

Nói thì chậm, nhưng diễn biến lúc ấy rất nhanh.

Hoa Nhụy Phong Ngô Giang đang đâm kiếm tới lưng Bộc Dương Duy, nhưng cách một thước thì không sao đâm tới được nữa, giống như bị chặn phải một bức tường đá vô hình làm cho mũi kiếm bật trở lại.

Chính lúc ấy thì Bộc Dương Duy quay lại đánh ra một chưởng.

Hoa Nhụy Phong Ngô Giang đâm kiếm vào bị bật ngược lại còn ngờ ngác chưa hiểu nguyên nhân vì sao thì chưởng lực bài sơn đảo hải đã đánh tới ngực.

Tên hán tử hồn xiêu phách lạc định tránh đi nhưng tiếc rằng đã chậm một bước!

- Bình!

Chỉ nghe một tiếng khô khan, thân thể Hoa Nhụy Phong Ngô Giang giật một cái rồi bay bổng lên không cao tới năm sáu trượng, vạch lên trời một vệt huyết tiễn!

Phương Uyển đang lao tới định cứu giải cho người tình trong mộng của mình, song chưởng đã vận nhưng chưa kịp đánh ra thì Hoa Nhụy Phong Ngô Giang đã bị đánh bay lên không, liền dừng lại vỗ tay reo lên như đứa trẻ :

- Đánh hay lắm! Thích thật!

Thiên Lô Tẩu chưa xuất thủ đã bị tiểu tặc kia đánh lui ra nộ khí xung thiên, nay thấy tên sư điệt yêu quý của mình trúng chưởng cừu nhân bay lên cao, khó hi vọng toàn mạng.

Giống như lửa đổ thêm dầu, gầm lên một tiếng, chồm tới nhằm hậu tâm Bộc Dương Duy đánh một chưởng, đồng thời vung cước đá liên ba cái!

Bộc Dương Duy cảm thấy chưởng lực ập tới sau lưng vội quay lại thu người thấp xuống nửa thước, vung hữu chưởng đánh ra nghênh tiếp.

Một tiếng nổ vang lên kinh thiên động địa, Thiên Lô Tẩu cảm thấy chưởng tâm nóng ran, cước vừa phát vội vàng thu lại đáp xuống đất nhảy lùi lại.

Sau cú tiếp chiêu, Bộc Dương Duy cũng bị chấn lui hai bước.

Lần đầu chưa tin, nhưng bây giờ đối chưởng thì đã biết rõ thực lực của đôi phương.

Thiên Lô Tẩu kinh dị nghĩ thầm :

- Võ công của mình trong giang hồ có thể coi là nhất tuyệt, hiếm có kẻ nào chịu nổi một chưởng của mình xuất toàn lực, những kẻ đủ khả năng như thế mình biết rõ như lòng bàn tay. Tên sư sinh mặt bám ra sữa này là ai mà công lực lại cao như thế?

Nên biết Thiên Lô Tẩu thực danh Mã Lượng, Phó thống lĩnh toàn thể lục lâm suốt vùng Giang Bắc.

Võ công của Thiên Lô Tẩu chỉ kém tên Thống lĩnh Cửu Chỉ Ma Công Tôn Vô Kỵ một mười một chín mà thôi.

Trong võ lâm ít người không biết Thiên Lô Tẩu, với công phu Thiên Lô Hành Công và Thanh Mộc Chưởng pháp đủ lừng danh thiên hạ, hầu hùa chưa gặp đối thủ.

Lão nhìn Bộc Dương Duy một lúc rồi chột quất lên :

- Dừng tay!

Bộc Dương Duy cười hỏi :

- Thế nào? Các hạ vừa nghĩ ra mưu chước gì rất hay muốn thi triển chứ gì?

Chàng hỏi với ý châm biếm lộ liễu.

Thiên Lô Tẩu đỏ mặt nói :

- Tiểu tử ngươi chó cuồng ngao! Lão phu muốn hỏi ngươi danh tính là gì, sư phụ là ai, có quan hệ gì với nữ nhân kia! Hãy trả lời cho rõ rồi chúng ta sẽ động thủ tiếp!

Bộc Dương Duy giả bộ ngạc nhiên hỏi :

- Ủa! Trong giang hồ chỉ có các hạ mới được quyền không báo danh thôi sao? Có quy củ nào hỏi tên người khác mà không tự giới thiệu mình trước?

Thiên Lô Tẩu trầm giọng nói :

- Lão phu là Thiên Lô Tẩu Mã Lượng.

Bộc Dương Duy cười nói :

- Thế mới được chứ? Tại hạ là Bộc Dương Duy.

Thiên Lô Tẩu hỏi tiếp :

- Sư phụ môn phái?

Bộc Dương Duy trầm ngâm một lúc mới trả lời :

- Lê ra các hạ nên tự báo sư thừa ra trước mới hợp lệ, nhưng chắc rằng lệnh sư đã quy tiên nên có thể châm chước. Gia sư họ Quan tên Nghị, còn cô nương này với tại hạ chỉ mới gặp. Nói thế là đủ rồi chứ? Bây giờ thì các hạ nộp mạng đi!

Dứt lời song chưởng đã vận đủ thập thành công lực đánh thẳng tới ngực đối phương.

Thiên Lô Tẩu nghe Bộc Dương Duy báo danh tính dang kinh ngạc định hỏi tiếp thì chưởng đã đánh tới rồi.

Tuy nhiên lão ta cũng đã vận sẵn kinh lực, liền nghiêng răng phát chưởng nghênh tiếp.

Bốn chưởng tiếp nhau, song phương đều dốc toàn lực, hai tiếng nổ phát ra thật khủng khiếp!

Cây cối trong phạm vi năm sáu trượng, bị kinh lực phát gãy ngang hoặc tróc cả rễ đổ ầm ầm, mặt đất rung chuyển như gặp cơn địa chấn, cát bụi bốc lên mù mịt tối tăm trời đất, Phương Uyển không đứng vững bị đẩy lùi bốn năm trượng mới đứng vững! Chờ một lúc sau cho khói bụi tan bớt nhìn lại, thấy cả hai đối thủ vẫn đứng nguyên chỗ cũ, chỉ là Bộc Dương Duy vẫn đứng vững phong bất động, mặt hơi tái đi, còn Thiên Lô Tẩu Mã Lượng mặt trắng bệch, quỳ gối xuống, nhắm mắt vận công điều tức.

Rõ ràng lão Phó đảng lục lâm đã ném khổ đau trầm trọng.

Qua thời gian chừng một tuần trà, Thiên Lô Tẩu vận công trị nội thương xong đứng lên.

Đột nhiên lão không nói một lời chồm tới xuất chưởng pháp Thanh Mộc thập nhất thức đánh ra.

Đó chính là võ công mà lão nhờ đó hùng bá giang hồ.

Bộc Dương Duy thấy đối phương được mình dễ yên cho vận công chữa thương không thừa cơ hạ thủ, chẳng những không cảm kích trái lại còn bất ngờ tấn công, nôi giận hờn một tiếng thì triển Thiên Ma thập nhị thức đối địch.

Thiên Lô Tẩu phát chiêu trước, Thanh Mộc thập nhất thức phát ra một luồng khói xanh bao trùm lấy người Bộc Dương Duy cùng những tiếng nổ ầm ầm như tiếng sấm.

Phương Uyển tuy không biết Thanh Mộc thập nhất thức lợi hại tới đâu nhưng thấy thế cũng thâm lo cho tính mạng.

Tuy nhiên làn khói xanh vào liền bị đẩy ra ngay.

Thiên Lô Tẩu lại tiếp tục phát chưởng.

Phát liền bảy tám chiêu mà không sao làm cho làn khói xanh tiếp cận được địch nhân, Thiên Lô Tẩu kinh dị nghĩ thầm :

- Tên này võ công đạt tới trình độ nào mà Thanh Mộc thập nhất thức không sát thương được hắn?

Trong lúc đó Bộc Dương Duy cũng rất ngạc nhiên bụng bảo dạ :

- Thiên Ma thập nhị thức do ân sư sáng tạo, theo lời lão nhân gia thì xưa nay chưa có đối thủ, làm sao mình thi xuất bảy tám chiêu mà vẫn không thắng?

Chàng không biết rằng Thanh Mộc thập nhất thức cũng do một dị nhân sáng tạo, được Thiên Lô Tẩu với nội lực thặng thừa hơn sáu mươi năm tu luyện thi triển, đương nhiên uy lực chẳng tầm thường.

Sau khoảnh khắc, song chưởng đã phát ra tám chưởng, cả hai đều tỏ ra sốt ruột.

Thiên Lô Tẩu Mã Lượng tỏ ra kém kiên nhẫn hơn, quát to một tiếng phát ra dồn dập ba chưởng.

Bộc Dương Duy nghe quát biết đối phương đang dốc toàn lực thủ thắng, liền cẩn thận đề phòng.

Đến lúc đó chàng mới thi xuất Song Cực chân khí đẩy ra.

Hai luồng khí công, một xanh một hồng phát ra kháng cự luồng thanh khí của Thanh Mộc thập nhất thức.

Ba luồng kinh khí giằng co nhau một lúc, chợt vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa, một luồng lửa bùng lên làm cát bụi đất đá bay lên mờ mịt không gian.

Thiên Lôi Tẩu Mã Lượng bị bắn xa hai trượng, ngã xuống lăn đi mấy vòng, miệng phun ra một vòi máu.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, lão chồm dậy, lợi dụng khói bụi và bóng đêm lao đi mất hút.

Phương Uyên quan sát cuộc chiến với sự căng thẳng không giấu diếm, đến khi thấy một bóng người bị chấn bay đi, đó chính là vị trí của Thiên Lôi Tẩu, lòng mừng vô hạn.

Nhưng đến khi khói bụi tan đi, định tới chúc mừng tình lang đánh bại tên ma đầu thì nhìn lại không thấy Bộc Dương Duy đâu nữa!

Nàng kinh dị nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ chàng truy sát Thiên Lôi Tẩu?

Đưa mắt nhìn quanh không thấy ai, Phương Uyên còn chưa biết đuổi theo hướng nào thì chợt nghe tiếng tiêu từ xa văng tới.

Nàng lắng nghe, nhận ra một đoạn trong Biệt ly khúc, chợt hiểu ngay tâm ý của tình lang, trái tim đau nhói nghĩ thầm :

- Làm sao mà chàng nở nụ phàng như vậy chứ? Biết rằng chàng có nhiều việc phải làm nhưng ta có làm vướng bận gì đâu? Ít nhất cũng nên từ tạ một lời..

Nguyên trong khi hai người giao chiến, Bộc Dương Duy đã nhận ra sự căng thẳng của Phương Uyên nên đoán biết nỗi lòng của nàng.

Nghĩ rằng lúc này công việc bọn bề trước mắt, phần thì sư cừu chưa báo, phần mang trọng trách bổn bang, làm sao có thể vướng bận vì một nữ nhân?

Vì thế sau khi đánh bại Thiên Lôi Tẩu, chàng lợi dụng khói bụi chưa tan, thì triển khinh công thặng thừa Tế Liễu Phong nhẹ như làn khói lướt khỏi hiện trường.

Nhưng đi cách nửa dặm, chàng chợt thấy lòng mình không nở nên lấy ngọc tiêu ra thổi Biệt ly khúc để giã từ và nói lên nỗi lòng mình.

Về tới khách điểm thì phương đông đã ứng hồng.

Không kịp tắm rửa, chàng bảo tên tiểu nhị dắt ngựa ra, về phòng mang túi hành lý, lấy ra một đỉnh bạc năm lạng giao cho tên tiểu nhị bảo nó không cần thổi, vội vàng lên ngựa phóng đi.

Tên tiểu nhị ngơ ngác nhìn theo, nghĩ thầm :

- Vị công tử đó thật hào phóng! Nhưng không biết vì sao lại bỏ đi một cách vội vàng như thế?

* * * * *

Trưa hôm đó Bộc Dương Duy tới Lữ Nhẫn sơn.

Chỉ thấy xung quanh núi dựng cao ngất, sơn đạo hiểm trở, trước sau không một bóng người.

Lữ Nhẫn sơn bao la mấy trăm dặm, biết Tiểu Thiên Linh ở đâu?

Đi suốt cả canh giờ mới gặp một ngôi nhà tranh đơn độc ẩn khuất trong rừng sâu, kiểu của dân thợ săn.

Bộc Dương Duy vui mừng liền dừng ngựa định hỏi thăm đường.

Nào ngờ căn nhà trống không!

Chàng quyết định để ngựa lại, leo lên đỉnh núi xem.

Sau một khắc thì lên tới đỉnh, Bộc Dương Duy đang quan sát núi để xác định địa hình chợt nghe bùm một tiếng.

Chàng ngẩng lên nhìn, thấy một phát pháo hiệu vạch lên trời một đường đỏ rực rồi nổ tung thành muôn mảnh.

Pháo hiệu được bắn lên từ một cốc khẩu.

Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Rất có khả năng Phục Long bảo ở trong cốc đó. Dù thế nào cũng tới đó xem sao!

Nghĩ đoạn thì triển khinh công lao về phía sơn cốc.

Núi ở đây rất hiểm trở, chỉ nhờ có thân hoài khinh công cái thể Ứng Hồi Cừ Chuyển, Bộc Dương Duy mới thuận lợi tới trước cốc khẩu.

Trong cốc là một trang bảo hùng vĩ tráng lệ, chàng mừng rơn khi đọc thấy trên cổng lớn đề ba chữ Phục Long bảo bằng sơn son thiếp vàng chói lọi!

Trên cổng và hai bên cấm một bảng cờ bay phấp phật.

Vốn tin cao ngạo, hơn nữa muốn báo thù bằng cách đường đường chính chính nên Bộc Dương Duy quyết định cứ theo cổng chính mà vào.

Lúc này giữa quảng trường trước bảo tự tập một đám đông, không biết đang làm gì nhưng nghe ra rất náo nhiệt.

Hai tên hán tử áo xám đứng giữa mấy trăm tên hắc y nhân, khoa chân múa tay, miệng cười nói liên thuyên.

Bộc Dương Duy đi thẳng tới bảo môn, dừng lại chấp tay hỏi hai tên hắc y hán tử đứng canh cổng :

Hai vị hảo hán! Xin hỏi quý bảo hôm nay có hỷ sự gì mà xem náo nhiệt như thế?

Một trong hai tên hán tử trừng mắt sùng sộ :

- Ngươi là ai? Tới đây làm gì? Dò hỏi chuyện trong bảo là nhằm ý đồ gì?

Bộc Dương Duy ngẫm nghĩ chốc lát, không tỏ ra tức giận, trái lại còn cười nhả nhận nói :

- Tiểu khả chỉ là một thư sinh, tính thích du sơn ngoạn thủy, thăm các danh lam thắng cảnh đây đó. Nghe nói Lữ Nhẫn sơn là một nơi non nước hữu tình, Lý lão đương gia của Phục Long bảo uy danh một phương. Vì đã du ngoạn tới đây, tiểu khả muốn bái kiến cao nhân!

Tên hán tử hơi dịu lại :

- Đương gia chúng ta hôm nay có quý khách đến thăm nên không có thời gian mà tiếp khách nhân khác nữa. Hai ngày sau ngươi hãy đến, may ra còn hy vọng!

Nói xong phất tay ra hiệu cho chàng lui ra.

Bộc Dương Duy hướng sang tên kia nói :

- Tiểu khả còn xin hỏi hảo hán một câu...

Tên kia nhú mày hỏi :

- Câu gì?

- Không biết vị quý khách là nhân vật nào trong giang hồ vậy?

Tên hán tử xì một tiếng tỏ vẻ coi thường :

- Hạng cùng nho ngươi thì biết gì đến nhân vật giang hồ mà hỏi? Giả như hơi biết một chút, chỉ e ngươi mới nghe danh đã vãi đái ra! Thôi được! Cho ngươi biết cũng không sao. Vị quý khách trong bảo là đại đệ tử của nhân vật lừng danh thiên hạ Minh chủ Lục lâm giang hồ Lạt Thủ Thần Viên Hoàng Song Khê, danh hiệu Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân, là Bang chủ Hắc Kỳ bang, cùng đi có cả vị Hồng Giao đường chủ Hắc Kỳ bang Nhân Thương Tướng Hàn Xung và mấy vị thủ hạ của Thống lĩnh lục lâm Giang Bắc...

Tên này đang thao thao bất tuyệt thì bị tên đồng bọn chặn lại :

- Lục đại ca! Với hạng cùng nho đồ thì tốn thời gian làm gì? Đuổi cổ hắn đi!

Bộc Dương Duy chợt ngửa mặt cười to một tràng nói :

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Bọn súc sinh đều kéo đến đây, ta đỡ công tìm khắp nơi!

Tên hán tử họ Lục nhú mày hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi muốn gì?

Bộc Dương Duy không đáp, lấy trong túi ra một vật to bằng bàn tay màu vàng lóng lánh.

Hai tên canh cổng chưa kịp phản ứng thì chàng đã vung tay ném vào giữa cổng chính đang đóng chặt.

Chỉ nghe choang một tiếng, vật đó lún vào cánh cổng sâu hai tấc dính chặt vào đó.

Bấy giờ mới rõ đó là một tấm lèn bài đúc bằng vàng khối dài năm tấc rộng ba tấc, một mặt đã lún vào cổng, mặt hướng ra ngoài chạm hình ác quỷ nhe nanh múa vuốt trông rất đáng sợ!

Hai tên canh cổng chợt thấy lạnh cả sống lưng!

Tên họ Lục run giọng nói :

- Người... người là... Ngọc Diện Tu La?

Bộc Dương Duy nghe câu đó sững sốt định hỏi xem Ngọc Diện Tu La là ai, nhưng hai tên canh cổng giống như trông thấy quỷ hiện hình, chen nhau chạy vào cổng phụ lao vào trang, không kịp đóng lại, vừa chạy vừa lú lờ nói :

- Các người... mau bấm báo... với lão... đương gia... rằng... Ngọc Diện Tu La... Bộc Dương Duy... đến tầm cù!

Bộc Dương Duy bấy giờ mới hiểu ra, cười thầm nghĩ :

- Thì ra Ngọc Diện Tu La là người ta đặt trác hiệu cho mình! Buồn cười thật! Thế mà mình không biết gì cả!

Chàng hài lòng tự nhủ :

- Phải! Hành khứ giang hồ cũng nên có trác hiệu. Ngọc Diện Tu La... nghe cũng được đấy!

Lúc ấy Phục Long bảo đã náo loạn cả lên.

Trong bão vang lên tiếng chân chạy rầm rập. Bọn hắc y nhân cuống cuống chạy lùi ra hậu bảo.

Cảnh tượng náo nhiệt giữa quảng trường chỉ sau chốc lát đã hoàn toàn biến mất.

Phục Long bảo sau lúc náo loạn bỗng trở nên vắng lặng như ở nơi hoang mộ!

Bộc Dương Duy không vào ngay mà đứng trước cổng cao giọng hướng vào trong bảo nói :

- Lý Khuê! Chẳng lẽ người không biết thủ tục đón khách thông thường?

Lập tức từ bên trong có tiếng trả lời :

- Bộc Dương Duy! Người chớ cuồng ngạo! Tương chúng ta sợ người sao?

Sau đó nghe tiếng bước chân, rồi nghe tiếng ken két, cánh cổng chính được mở.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ra tay trượng nghĩa - Thất Sát đấu Song hung

Bên trong cổng cách năm trượng, ngay giữa quảng trường có mười người, tuổi tác, phục sức và cao thấp khác nhau, cùng đứng nhìn Bộc Dương Duy.

Hàng đầu có ba người, gồm một tên trung niên hán tử tuổi chừng bốn mươi, mặt mũi thâm trầm đen đúa.

Đứng giữa là một lão nhân chừng sáu mươi tuổi, người thấp lùn, mặc cẩm bào thêu chữ “phúc”, trông giống như một thương nhân hơn là một nhân vật giang hồ.

Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Chắc tên này là Kim Toán Tử rồi!

Bên hữu lão nhân lại là một trung niên hán tử cao gầy, mình bần ngân y, vẻ mặt lạnh lùng, tay cầm một ngọn thương dài bảy thước dát bạc sáng ngời, đầu đính tua vàng.

Hàng sau là bảy tên đại hán vạm vỡ.

Cả mười người nhìn Bộc Dương Duy bằng ánh mắt thù hận không giấu diếm

Xung quanh quảng trường có bảy tám chục tên võ sĩ tay cầm binh khí đứng thành mấy hàng.

Bộc Dương Duy đứng ngay giữa cổng ôm quyền nói :

- Tại hạ là Bộc Dương Duy, xin chào chư vị.

Bọn kia vẫn đứng im, không ai có biểu hiện gì.

Bộc Dương Duy tiến lên năm bước, cao giọng nói :

- Vụ huyết án ba mươi năm trước tại Quỷ Sầu cốc, hôm nay nên kết thúc. Các người còn có gì để nói nữa không?

Vẫn không ai trả lời

Mười cao thủ, kể cả Phục Long bảo chủ Kim Toán Tử Lý Khuê đều thấy tim đập thình thịch tưởng như người ngoài có thể nghe được.

Điều đó cũng tự nhiên thôi Việc Ngọc Diện Tu La Bộc Dương Duy đơn thân xông vào Lưu Sa trang giết chết Lưu Sa kiếm khách Kim Nộ Giang sớm đã làm chấn động giang hồ.

Bọn này làm sao có thể sánh nổi với Thiên Nam Đệ Nhất Kiếm Kim Nộ Giang?

Huống chi lúc đó còn có cả Thiết Chương Hoa Vũ và mấy cao thủ khác?

Đặc biệt là ở Phục Long bảo cũng đã biết tin chàng đánh trọng thương Phó thống lĩnh lục lâm Giang Bắc Thiên Lô Tẩu Mã Lượng, chỉ một chiêu đánh chết Hoa Nhụy Phong Ngô Giang...

Tuy nhiên tại trường đều là những nhân vật có đầu có mặt, gồm một vị Bảo chủ đã lừng danh thiên hạ ba mươi năm trước, một vị Bang chủ và một vị Đường chủ, số còn lại đều là Đà chủ, chẳng lẽ khuất thân quỷ xuống xin tha mạng hoặc thúc thủ chịu chém?

Trong giang hồ người ta cốt ở uy danh, thà chịu chết để bảo toàn danh hiệu, giữ tác phong hào hán.

Đứng bên tả Kim Toán Tử Lý Khuê là Phó bang chủ Hắc Kỳ bang Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân bước lên quát :

- Bộc Dương tiểu tử! Chúng ta đang định tìm người thì chính người lại dẫn xác tới đây nộp mạng, thật là khéo!

Đang đứng bên hữu Lý Khuê là Hồng Giao đường chủ Hắc Kỳ bang Ngân Thương Tướng Hàn Xung tiếp lời :

- Hôm nay chúng ta nhất định phải lấy đầu họ Bộc Dương người để báo thù cho phó thống lĩnh!

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Nếu vậy càng tốt. Tại hạ rất hân hạnh!

Bấy giờ Kim Toán Tử Lý Khuê mới lên tiếng, cất giọng thâm trầm nói :

- Bộc Dương Duy! Vụ công án ở Quỷ Sầu cốc Thái Lĩnh sơn ba mươi năm trước ai phải ai trái còn chưa biết. Còn việc tối qua người đã thương Mã đại ca, đánh chết Hoa Nhụy Phong Ngô Giang đủ biết trắng đen rồi. Làm sao mà người còn trẻ mà tâm địa độc ác thế?

Bộc Dương Duy hừ một tiếng nói :

- Người có mặt tại trường lúc đó không mà biết trắng đen? Chẳng lẽ Bộc Dương mỗ vô có tìm hấn gây sự?

Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân tỏ ra hung hăng, nhìn Kim Toán Tử nói :

- Lý sư thúc! Đối với hạng người cuồng ngạo độc ác như hấn thì nói nhiều làm gì vô ích? Chi nên dùng võ học để nói chuyện thôi!

Bộc Dương Duy trầm giọng nói :

- Thời gian không còn sớm nữa. Các vị là chủ, hãy nói xem nên động thủ ở đâu?

Kim Toán Tử Lý Khuê gật đầu :

- Vậy chúng ta bắt đầu.

Nói xong đưa tay cời cằm bào.

Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân vội ngăn lại nói :

- Sư thúc! Giết gà đâu cần gì phải dùng dao mổ trâu? Đối với tên cuồng tử này cứ giao cho tiểu đệ là đủ!

Lý Khuê là kẻ nham hiểm, vì là chủ nhân Phục Long bảo, đối phương lại tới đây chỉ danh tìm cừu, vì thế không thể nhắm mắt làm ngơ không phản ứng.

Hắn chỉ làm bộ cho hợp lệ thể thôi chứ đâu muốn xuất thủ trước, mà định chờ xem thân thủ của Bộc Dương Duy lợi hại tới đâu để còn nghĩ kế tìm sách đối phó.

Nay nghe tên Phó bang chủ Hắc Kỳ bang nói chính hợp ý mình, nghĩ bụng :

- Dương Chân là đại đệ tử của Lạt Thủ Thần Viên, võ công chẳng tầm thường. Cứ để hắn đối địch với Bộc Dương Duy xem tình thế ra sao rồi tính.

Nghĩ đoạn gật đầu nói :

- Vậy hiền đệ hãy cẩn thận!

Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân khoát tay tỏ ý khinh thị :

- Sư thúc cứ yên tâm!

Thực tình Dương Chân không dám tin mình đủ khả năng thắng Bộc Dương Duy vốn xuất thân từ giới lục lâm thảo khấu nên hắn biết rõ nếu mình chịu thiệt thòi thì đồng bọn đâu thể buông tay bỏ mặc? Lúc ấy sẽ liên thủ tấn công.

Ngọc Diện Tu La cho dù võ công cái thế cũng không sao thắng được mười người liên thủ kia mà.

Bộc Dương Duy bước thêm hai bước nữa, lạnh lùng nói :

- Các ngươi muốn chọn phương sách nào tùy ý, đơn đả độc đấu cũng được, liên thủ ứng chiến cũng xong. Nhưng hãy nhanh nhanh lên, làm gì mà dùn dầy nhau mãi?

Bị khiêu khích, tên Phó bang chủ Hắc Kỳ bang không sao chịu nổi quát lên :

- Tiểu tử! Đừng vội huênh hoang! Cứ chờ Dương mỗ đánh nát thầy ngươi để xem còn khua môi múa mép nữa không?

Lời vừa dứt, liền rút ra một thứ binh khí giống như ngọn cờ, lao tới đâm thẳng vào yết hầu đối phương.

Ngay chiều đầu tiên đã tỏ ra độc hiểm đồng thời chứng tỏ bản lĩnh của một tên Phó bang chủ không phải tầm thường.

Binh khí của Thôi Mệnh Sứ Giả có tên Cửu Quỷ Đoạt Mệnh phân, giống như ngọn cờ được kết bằng vô số sợi tơ, giữa thêu hình đầu lâu, ngâm trong một thứ kịch độc bá đạo lấy từ Miêu Cung cán bằng thép tinh luyện, trên có nhiều lỗ nhỏ li ti, bên trong chứa Bách Ảnh Thôi Tâm Dịch.

Khi giao thủ, địch nhân bất luận bị trúng độc dịch từ cán hay lá cờ, đừng nói bị thương mà chỉ cần dính vào da thịt cũng sẽ chết trong phạm vi năm canh giờ không thuốc gì giải được.

Ngay cả khi được uống thuốc giải được độc môn thì cũng chỉ cứu được tính mạng vẫn phải chịu tàn phế suốt đời Cao thủ trong hắc bạch lưỡng đạo, số người bỏ mạng vì thứ binh khí tàn độc này không sao đếm hết.

Chính nhờ binh khí lợi hại đó mà Dương Chân được mệnh danh là Thôi Mệnh Sứ Giả. Trong giang hồ nghe danh hiệu này điều kinh hồn bạt vía.

Dương Chân vừa xuất thủ. Bộc Dương Duy lướt mắt nhìn đã nhận ra binh khí chứa độc không dám coi thường.

Ngọn phân vừa đâm tới, chàng vội lách người tránh, không biết dùng thủ pháp nào chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện sau lưng đối phương!

Dương Chân phát vừa rồi chỉ là hư chiêu, thấy địch nhân nhảy tránh ra phía sau mình liền quát to một tiếng dùng lá cờ thi triển chiêu Tà Phong Phạt Diệp quét ngược lại.

Bộc Dương Duy “hừ” một tiếng, tay trái điểm tới khuỷu tay phải Dương Chân tay phải đánh vào mạng sườn.

Thôi Mệnh Sứ Giả cảm thấy kinh lực quá mạnh không dám tiếp chiêu vội lùi lại tránh.

Bộc Dương Duy chỉ một chiêu đã giành được thượng phong, liền thi triển Thiên Ma thập nhị thức bắt đầu tấn công.

Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân quả không hổ danh là đại đệ tử của tên Minh chủ Lục lâm, trước uy lực của Thiên Ma thập nhị thức vẫn thi triển được Bách Tuyệt thập nhất phân đối phó.

Chớp mắt, song phương đã giao thủ gần hai mươi chiêu.

Bộc Dương Duy tuy chiếm thượng phong nhưng chưa đánh bại đối thủ được ngay, nghĩ thầm :

- Xem ra công lực của tên này không thua kém gì Thiên Lôi Tẩu Mã Lượng.

Đưa mắt nhìn quanh thấy bọn kia đăm đăm nhìn mình, sẵn sàng xuất thủ trợ công hoặc dùng ám khí bất cứ lúc nào, chàng tự nhủ :

- Đối với hạng lực lâm thảo khấu này thì không thể tin được. Cần phải nhanh chóng giải quyết tên này trước!

Nghĩ đoạn cất tiếng hú, thân ảnh chợt lao vút lên cao, từ trên không phát kiếm rồi lộn người xuống chọc mũi kiếm xuống Thiên Linh Cái của Thôi Mệnh Sứ Giả!

Tên Phó bang chủ vội lùi lại vung Cửu Quỷ Đoạt Mệnh phan lên đỡ.

Bộc Dương Duy biến chiêu thành Thu Phong Tảo Diệp chém chéo xuống.

Kim Toán Tử Lý Khuê hét hải kêu lên :

- Tu La kiếm!

Nhưng Thôi Mệnh Sứ Giả không kịp thu chiêu về nữa.

Chỉ nghe “choang” một tiếng, cán cò bằng thép tinh luyện bị chém đứt bốn năm tấc, lá cò cũng bay mất một mảnh.

Thôi Mệnh Sứ Giả kinh hãi nhảy lùi lại ba bước, sững sờ hết nhìn cây Cửu Quỷ Đoạt Mệnh phan yêu quý của mình lại nhìn sang thanh bảo kiếm trên tay địch.

Kim Toán Tử Lý Khuê quát lên :

- Tất cả vào công sát!

Trước đây, Lý Khuê nghe danh Ngọc Diện Tu La vốn đã sợ, nay thấy chàng xuất Tu La kiếm, một chiêu chém đứt binh khí của Dương Chân, chẳng cần nghĩ đến uy danh của mình cốt sao giữ được mạng nên ra lệnh liên thủ đối địch.

Hắn quát xong lấy ra một bàn tính bằng vàng, trừ một trong, ba cạnh còn lại khảm kim cương rất sắc.

Ngân Thương Tướng Hàn Xung cầm gươm Thương nhảy ra đứng bên Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân chuẩn bị xuất thủ.

Bảy tên Đà chủ, Trại chủ lực lâm cũng xuất binh khí tiến vào, vây lấy Bộc Dương Duy.

Mấy chục cao thủ Phục Long bảo tiến tới gần, hình thành một vòng vây rộng bên ngoài Bộc Dương Duy đáp xuống đất, cười nhạt nói :

- Đáng lẽ các ngươi phải làm như thế từ lâu! Còn làm bộ ngụy quân từ mất thời gian!

Rồi chỉ kiếm hỏi :

- Các ngươi sẵn sàng rồi chứ?

Kim Toán Tử Lý Khuê không đáp, vung bàn toán lao vào quát :

- Các hiền đệ, giết!

Chín tên còn lại, trong đó có cả Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân dùng đoạn còn lại của cây Phan, xông vào ứng chiến.

Mười cao thủ với mười thứ binh khí nhất loạt vây công một người, khí thế uy mãnh không sao tả xiết!

Hơn nữa, mười nhân vật ít nhiều đều thành danh, trong đó, hai ba tên chỉ cần nghe danh, giang hồ đã kinh hồn táng đờm, cùng vây một kẻ chỉ mới xuất sư, quả là điều kỳ quặc, quái đản, trong võ lâm chưa từng có tiền lệ!

Đao quang, kiếm ảnh, ngân thương, kim toán phát ra vô số ánh chớp dọc ngang như mạng nhện vây kín Bộc Dương Duy chẳng còn nhận ra chàng ở đâu nữa.

Kinh khí nổi lên cộng thêm vô số âm thanh hỗn tạp làm người ta có cảm giác rằng Bộc Dương Duy đã tan đi trong trận cuồng kích mãnh liệt đó.

Đột nhiên...

Từ giữa vòng vây, vang lên tiếng quát, sau đó là một chuỗi tiếng loảng xoảng phát ra như tiếng rền sắt trong một lò rèn lớn. Chợt thấy bốn năm thứ binh khí bay thẳng lên trời, cùng những tiếng rú thê thảm và tiếng la hoảng loạn hòa quyện vào nhau.

Sáu nhân ảnh hốt hoảng lùi lại, trong đó Kim Toán Tử Lý Khuê phải lăn đi mấy vòng theo thế Lai Lư Đảo Cồn!

Nguyên sau là khi bị Bộc Dương Duy phát kiếm phản công, chỉ trong nháy mắt, hầu hết đều trúng kiếm.

Lý Khuê thấy Tu La kiếm chém tới mình, trong lúc đó đồng bọn tên bị giết, tên trọng thương, số còn lại đều tháo lui, khiếp hãi, lắc bàn Kim toán phát ra mười hai viên tính bằng vàng bắn tới Bộc Dương Duy.

Chính nhờ sự diệu dụng của binh khí đặc biệt này mới cứu được mạng tên Bảo chủ.

Mặc dù vậy hấn vẫn bị trúng thương một kiếm vào cánh tay trái rách mất cầm bảo vào da thịt máu phun ra.

Ngân Thương Tướng Hàn Xung không biết bị ngộ thương bởi binh khí đồng bọn hay trúng Tu La kiếm, chỉ thấy mặt hấn bị một vết thương dọc theo má phải, máu chảy ra đầy mặt, may mà không sâu lắm.

Ngoài ra hai tên Đà chủ của lục lâm Giang Bắc chết gục tại trận, hai tên khác bị trọng thương.

Kim Toán Tử Lý Khuê vừa chồm dậy lướt mắt nhìn qua vết thương thấy không có gì nghiêm trọng, nghiêng rãnh xong vào, Kim Bàn Toán xuất liền ba chiêu tuyệt học Sơn Dao Địa Động, Hải Thiên Nhất Sắc, và Phong Vân Tế Hội nhằm địch nhân tấn công như bão táp.

Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân tay cầm Cửu Quỷ Đoạt Mệnh phan trùng trùng nhìn đối phương, mặt đầy sát khí trông như ác quỷ.

Bị Kim Toán Tử Lý Khuê tấn công, Bộc Dương Duy chưa kịp xuất kiếm đối địch thì chợt Thôi Mệnh Sứ Giả lảng lạng lướt tới sau lưng, vung Cửu Quỷ Đoạt Mệnh phan đâm vào Thái Dương huyết.

Cảm thấy kinh phong ập tới chàng vội thi triển Kim La bộ đánh quật lại.

Lý Khuê vừa rồi thấy Cửu Quỷ Đoạt Mệnh phan của mình sắp đâm trúng mục tiêu bụng đã mừng thầm.

Không ngờ chỉ trong chớp mắt đối phương đã không còn ở đó nữa, mà đã lánh đi như một bóng ma, trong lòng bỗng lay động.

Còn chưa kịp biến chiêu, hấn cảm thấy bàn tay phải tê đi, cây Cửu Quỷ Đoạt Mệnh phan suýt nữa tuột khỏi tay.

Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân vội vã tránh đi, chuyển nhanh Cửu Quỷ Đoạt Mệnh phan sang tay trái phát mạnh làm Hách Tinh Thôi Tâm Dịch bắn về phía địch nhân.

Cùng lúc ấy ánh kiếm lóe lên, tên Phó bang chủ cảm thấy bàn tay phải đau nhói, nhìn lại mới biết đã bị kiếm chém đứt mất ba ngón!

Bộc Dương Duy vừa thu kiếm về, thấy độc dịch bắn tới như mưa, biết lợi hại vội lui tránh.

Tuy vậy vẫn bị độc một giọt độc dịch bắn trúng chòm tóc làm cháy mất một đám, bốc mùi khét lẹt!

Bộc Dương Duy nổi giận chồm lên, chỉ một bước đã tới sát Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân, vung kiếm bổ xuống.

Động tác của chàng quá thần tốc, tên Phó bang chủ Hắc Kỳ bang muốn đưa Cửu Quỷ Đoạt Mệnh phan lên đối phó cũng không kịp nữa đành nhắm mắt chờ chết.

Trong lúc tính mạng hấn như ngàn cân treo sợi tóc thì may nhờ Kim Toán Tử Lý Khuê cứu giúp.

Với quan niệm “cứu đồng bọn là tự cứu mình”, tên Bảo chủ lao tới dùng hết sức bình sinh vung bàn tính đập vào cánh tay phải của Bộc Dương Duy.

Chàng đành biến chiêu, bỏ Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân trở kiếm chém sang bàn tính.

Chiếc Kim bàn toán bằng vàng bị chém đứt đôi, con tính bay vung vãi lăn đi tán loạn.

Bộc Dương Duy quát to một tiếng nhảy vút lên không, từ trên cao phóng mắt nhìn xuống như chim ưng, Tu La kiếm vung lên, triển khai chiêu thứ ba trong Tu La Thất Tuyệt là Thập Điện Hồi Luân, chúc đầu bổ xuống phân biệt công tội Kim Toán Tử Lý Khuê và Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân!

Hai tên này đừng nói binh khí đã bị hủy mà cho dù còn nguyên cũng không sao kháng cự nổi với kiếm pháp đệ nhất thiên hạ Tu La Thất Tuyệt.

Tuy nhiên cả hai đều là nhất đại kiêu hùng, bá chủ một phương, dễ gì cam chịu bó tay chờ chết?

Kim Toán Tử Lý Khuê thấy kiếm chém xuống đầu liền dốc tận công lực vào song chưởng đánh ngược lên đồng thời lao mình sang tả hông tẩu thoát.

Tuy phản ứng như vậy là thần tốc và hợp lý Nhưng muốn tránh khỏi Tu La Thất Tuyệt lừng danh thiên hạ đâu có dễ dàng?

Hơn nữa cường lực của Lý Khuê cũng không đủ mạnh để đẩy lùi thế kiếm, vừa mới nhảy được một bước thì thanh Tu La kiếm lại một lần nữa bổ xuống đầu.

Đương nhiên Tu La Thất Tuyệt ảo diệu ở chỗ biến chiêu đổi thức không biết đâu mà lần. Bộc Dương Duy không chỉ tấn công Kim Toán Tử Lý Khuê mà cả Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân cũng bị chiêu kiếm thần kỳ áp đảo.

Hắn biết rằng một khi mình đã không kháng cự nổi thì Lý sư thúc cũng đang gặp nguy cấp.

Cũng như Lý Khuê, Dương Chân cũng nghĩ rằng hiện giờ chỉ còn cách hai người liên thủ ứng cứu cho nhau thì may ra mới toàn mạng, còn Ngân Thương Tướng Hàn Xung đã bị thương, bọn Đà chủ đã chẳng trông mong gì, cao thủ Phục Long chẳng qua chỉ là lũ dê dưới vuốt hổ mà thôi có đông cũng chẳng ích gì.

Tuy nghĩ thế nhưng không có cách gì thoát ra khỏi áp lực của chiêu kiếm để ứng cứu cho sư thúc.

Chợt nghe Kim Toán Tử Lý Khuê rú lên một tiếng, cánh tay trái đã bị chặt đứt ngang!

Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân lập tức rung động, biết thế đã mất, cố lợi dụng cơ hội cuối cùng, liền tung mình lao về phía Bảo môn.

Bộc Dương Duy không đuổi theo, bước tới chỉ kiếm vào mặt Kim Toán Tử Lý Khuê, bất ngờ xuất thủ như hai tia chớp khắc hai dấu chữ thập lên hai má hắn.

Lý Khuê nghiêng rặng cổ chịu đựng nhưng vẫn bật ra tiếng rên, máu phun ra đầy mặt nhoe nhoét nhìn phát ón!

Bộc Dương Duy quát lên :

- Lý Khuê! Thôi Mệnh Sứ Giả đã chạy trốn để giữ mạng mình. Nguyên tình nghĩa sư thúc diệt các nguoi chỉ đến thế mà thôi.

Kim Toán Tử Lý Khuê nghiêng rặng đứng lạng không nói câu gì, không biết hắn đang thù hận cừu nhân hay căm hận tên sư diệt hèn nhất?

Bộc Dương Duy nói tiếp :

- Bồn Bang chủ hôm nay tha nguoi khỏi chết, mỗi huyết cừu ba mươi năm trước coi như đã trả xong để nguoi biết rằng nhân quả tuần hoàn, báo ứng không sai...

Chàng chưa nói xong thì chợt nghe xung quanh vang lên tiếng xé gió rào rào.

Bộc Dương Duy vội thu kiếm ngẩng lên nhìn, thấy vô số tên nó từ ba bề bốn bên bắn tới, đều châu cả vào mình!

Lúc này Kim Toán Tử Lý Khuê đau quá đã ngất đi.

Bộc Dương Duy vội chop lấy một nửa bàn tính, tay kia múa kiếm đánh bật tất cả tên nó bay tới.

Chờ dứt một loạt tên, chàng nhảy vút lên không lao tới bọn cung thủ bố trí sát tường viện phía đông.

Bộc Dương Duy hành động như vậy rất hợp lý, vì bọn cung thủ bố trí ở tường viện bên kia xa quá bắn tới đây thì chẳng còn bao nhiêu hiệu lực, còn bọn bên này quá gần không dám vọng động.

Chàng vung kiếm chém chết cả ba tên rồi quát lên :

- Phi đồ! Các nguoi không quản đến tính mạng của đương gia các nguoi sao?

Chưa dứt tiếng quát chợt thấy một mũi ngân thương phóng thẳng tới ngực mình!

Bộc Dương Duy né mình tránh đi. Chàng phóng mắt nhìn sang hướng vừa phát ra mũi ngân thương. Thấy một bọn cung thủ gồm bảy tám tên, liền nhảy hai bước tới gần, vung nửa bàn tính lên.

Trong bàn còn đứng bảy con tính, vừa khéo bay tới xuyên qua người bảy tên cung thủ!

Tiếng rú thảm vang kên chấn động Phục Long bảo.

Bọn còn lại không còn hồn vía nào nữa. Vút cung tên, đâm đầu chạy, có tên vọt qua tường, có tên chạy lui ra sau bảo.

Bộc Dương Duy hét, mắt nhìn quanh, thấy cả những tên cung thủ bố trí bên kia cũng đang lao chạy tháo thân.

Không còn mũi tên nào được bắn ra.

Một lúc sau, tiếng chân chạy xa dần rồi lặng hẳn, toàn Phục Long bảo trở nên lặng phắc như chết.

Bộc Dương Duy nghỉ ngơi chốc lát rồi lao vào hậu bảo.

Thấy một đám người tụ tập trong một ngôi lương đình khuất trong khu vườn rậm đang chụm đầu bàn bạc điều gì, chàng lập tức phóng đến gần.

Nghe động bọn kia nhìn lại mới phát hiện ra Bộc Dương Duy.

Sát tinh đã tới, bọn kia không còn hồn vía nào nữa tranh nhau chạy.

Bộc Dương Duy quát :

- Đứng lại!

Chỉ chớp mắt, chàng đã chặn trước tên chạy đầu tiên, chỉ kiếm nói :

- Tên nào không tuân lệnh sẽ bỏ mạng trước tiên!

Bọn kia kinh hồn bạt vía đứng tùm cả lại.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Các ngươi thân phận thế nào trong bảo?

Một tên ngấp ngừng chốc lát rồi giới thiệu từng tên.

Nguyên bọn này đều là Đường chủ, Hương chủ trong Phục Long bảo gồm Đa Thủ Kim Cương Phương Hồ, Tam Đầu Độc Xà Vũ Thiếu Thanh, ba bốn tên thủ hạ, ngoài ra còn hai tên Đà chủ lục lâm dưới trướng Lạt Thủ Tàn Viên Hoàng Song Khê trong số những tên đến làm khách vừa rồi cũng có mặt ở quảng trường nhưng thừa cơ chạy trốn sau khi hai tên đồng bọn bị giết và Bộc Dương Duy bận giao chiến với Lý Khuê và Dương Chân nên thoát nạn.

Hai tên này gồm Thiết Sa Chương Bốc Phương và Kim Thiết Bảo Lữ Tài.

Bọn này thấy Kim Toán Tử Lý Khuê khó mà thoát chết, Thôi Mệnh Sư Giả Dương Chân và Ngân Thương Tướng Hàn Xung đều đã bỏ chạy, bọn trong bảo số thì bị giết, số còn lại trốn biệt mới bàn nhau lộn vào bảo thu nhặt tiền bạc của cải thành mấy bao định chia nhau rồi chạy trốn.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Các ngươi tụ tập nhau tới đây làm gì?

Mấy tên lúng túng đáp :

- Chúng tôi... định kết hợp với nhau... tìm nơi sinh sống.

Bộc Dương Duy bảo Đa Thủ Thiết Cương Phương Hồ và Thiết Sa Chương Bốc Phương :

- Các ngươi bỏ bao trên vai xuống!

Đa Thủ Thiết Cương mặt biến sắc, run giọng hỏi :

- Ngươi... muốn gì?

Bộc Dương Duy rên giọng :

- Ta bảo các ngươi bỏ xuống, có chịu nghe không?

Tam Đầu Độc Xà Vũ Thiếu Thanh nói :

- Các hạ sao bắt chấp quy cũ giang hồ, truy tận sát tuyệt như thế?

Bộc Dương Duy lạnh lùng nói :

- Các ngươi là giống bại hoại vô lâm, bất tín bất nghĩa. Thấy chủ nhân và bằng hữu, đồng môn gặp nạn, chẳng những không đưa hết sức mà muốn thoát thân một mình, bỏ mặc chủ nằm giữa làn tên đạn, vào vơ vét của cải của chủ nhân và đồng bọn thảm tử còn bất lương hơn cả bọn cường đạo, để sống làm gì?

Bảy tám tên mặt tái nhợt không còn một chút huyết sắc.

Bộc Dương Duy quát :

- Các ngươi không chịu hạ thủ tự tuyệt, còn đợi gì nữa?

Tam Đầu Độc Xà Vũ Thiếu Thanh mắt chợt hiện hung quang, rút cây Tam Tăng Hương Nhẫn đâm bổ tới, dốc toàn lực phang vào Bộc Dương Duy.

Thiết Sa Chưởng Bốc Phụng cũng gầm lên một tiếng vung chưởng đánh vào sườn chàng.

Tên thứ ba là Kim Thiết Báu Lữ Tài từ bên tả lao tới vượn song trao chớp tới hậu tâm.

Bộc Dương Duy cũng đứng yên như phỗng, không tránh cũng không xuất chiêu đối phó.

Cả ba tên công vào cách một thước đều bị Lục Di khí công đánh bật lại, mặt tái nhợt, đưa mắt nhìn nhau.

Bộc Dương Duy chợt quát lên một tiếng, đon chưởng đánh vào ngực Tam Đầu Độc Xà Vũ Thiết Thanh.

Tên này rú lên một tiếng, thân thể bị cuốn đi như chiếc lá khô trước gió, từ trên không phun máu thành vòi, khi ngã xuống đã nằm bất động.

Biết trước sau gì cũng chết, bọn phi đồ cố bám lấy cơ may cuối cùng.

Đa Thủ Kim Cương Phụng Hồ quay người chạy trước, bọn kia cũng chạy toán loạn ra các hướng.

Bộc Dương Duy “hừ” một tiếng, rút ngọn “Xích Long lăng” phát lên.

Đa Thủ Kim Cương Phụng Hồ bị mũi lăng đâm trúng hậu tâm ngã sấp xuống trước tiên Bộc Dương Duy thi triển công phu “cách không nhiếp vật” thu Xích Long lăng về, lại vung tay ném ra!

Nạn nhân thứ hai là Thiết Sa Chưởng Bốc Phụng, tiếp đó tới lượt Kim Thiết Báu Lữ Tài.

Bộc Dương Duy quát :

- Đứng lại!

Bốn tên thủ hạ của Phục Long bảo không còn hồn vía nào nữa, mặt xanh như tàu lá quay lại quỳ xuống trước mặt Bộc Dương Duy lạy như té sao cầu khẩn :

- Xin đại gia hãy thương tình tha mạng! Bọn tiểu nhân chỉ là thuộc hạ nói gì nghe nấy, làm theo lệnh mà thôi!

Bộc Dương Duy nói :

- Bốn Bang chủ tha cho các người khỏi chết. Hãy đưa tất cả số tài sản này cất vào kho, và nhớ không được nẩy lòng tham bớt xén bất cứ thứ gì. Nếu không các người dù chạy lên trời cũng không thoát khỏi bị Lý Khuê truy sát đâu.

Bốn tên dập đầu đồm độp tạ ơn.

Bộc Dương Duy nói xong băng mình hướng ra bảo môn.

Quá ngọ.

Tiết trời nắng gắt.

Trong Hồng Phúc Khách Điểm ở một tiểu trấn thuộc tỉnh Hà Nam, khách nhân vắng ngắt Bên ngoài trời nắng như thế, còn ai đi đường mà ghé điểm?

Mấy tên tiểu nhị bắc ghế ngồi ngủ gà ngủ gật ngay trước hành lang đại sảnh.

Lúc ấy từ trong khách điểm có một vị trung niên văn sĩ dáng cao gầy bước ra.

Ngang qua đại sảnh, vị đó ngẩng nhìn trời rồi mỉm môi vẽ cương nghị, bước đi giữa cái nắng chói chang ra khỏi khách điểm.

Trung niên văn sĩ bộ dạng không có gì đặc sắc, nhưng thân pháp rất nhanh, lướt đi gần như không chạm đất.

Ra khỏi trấn, tới trước một ngọn tiểu sơn, trung niên văn sĩ chợt đi chậm lại, đưa mắt nhìn vào rừng dó xét một lúc rồi vào rừng.

Khu rừng không lớn, chỉ có mấy mẫu, cây cối lại thưa thớt nên chỉ đi một lúc là lên tới đỉnh.

Trung niên văn sĩ dừng lại nhìn quanh chừng như kiểm ai nhưng không thấy, đi đi lại lại, thỉnh thoảng lướt mắt nhìn ra đường cái về sọt ruột.

Không lâu, phía bìa rừng chợt vang lên một tràng cười thâm trầm, sau đó một nhân ảnh lướt trên đám ngọn cây như một con chim lớn hướng lên đỉnh tiểu sơn, đáp xuống cách trung niên văn sĩ vài trượng.

Đó là một lão nhân độ ngũ tuần, thân thể cao lớn, mắt cú mũi điều, tóc vàng rực xõa xuống vai, mình bận hồng y.

Nhìn diện mạo và phục sức cũng biết lão nhân không phải người Trung thổ.

Trung niên văn sĩ nhìn lão nói :

- Lão Ba Cách! ta tưởng rằng ngươi sợ võ mặt không dám đến. Nhưng Nam Cương song hùng các ngươi xưa nay như hình với bóng, vì sao lệnh nghĩa huynh hôm nay không đến?

Lão quái nhân được gọi là Lão Ba Cách chợt quát lên :

- Câm miệng! Người khác sợ Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân ngươi còn Nam Cương song hữu chúng ta chưa coi vào đâu đâu! Đối phó với ngươi, một mình lão phu đã dư sức đưa ngươi về Tây thiên rồi, cần gì có thêm lão ca nữa?

Nguyên hồng y lão quái nhân này hiệu xưng Hồng Bào Khách, từ nhỏ được lão quái ở Miêu Cương là Ngũ Toàn Độc Quân nuôi dạy, truyền thụ độc công.

Ngoài ra, nhờ thân hình to lớn tráng kiện, Lão Ba Cách sử dụng một chiếc Độc Cước Đồng Nhân nặng tới tám mươi cân làm binh khí, cùng độc môn chương pháp Xích Luyện chương nên nhiều năm nay trở thành nhân vật khét tiếng Miêu Cương.

Nghĩa huynh hần là Dạ Hiêu Tiên Vệ, người Trung thổ, võ công rất cao, vì phạm nhiều tội ác nên bị võ lâm trục xuất khỏi Trung Nguyên.

Dạ Hiêu Tiên Vệ và Lão Ba Cách gặp nhau, đúng là ngu tầm ngu, mả tầm mả, chưa bao lâu đã thấy tâm đầu ý hợp, kết làm huynh đệ. Lão Ba Cách giới thiệu luôn với sư phụ mình Ngũ Toàn Độc Quân, từ đó Dạ Hiêu Tiên Vệ trở thành môn hạ của lão độc vật này.

Sau khi thành môn hạ của Ngũ Toàn Độc Quân một thời gian, Dạ Hiêu Tiên Vệ cũng được luyện độc công.

Vốn đã có căn cơ học võ, lại cơ mưu hơn nghĩa đệ nên chỉ ba năm sau, Tiên Vệ đã lĩnh hội toàn bộ võ công của Ngũ Toàn Độc Quân, đặc biệt còn sáng tạo ra hai loại độc công Cửu Âm độc chương và Ngũ Bộ Mê Hồn thập nhị độc không những lừng danh ở Miêu Cương mà võ lâm Trung Nguyên nghe nói đến ai ai cũng kinh hồn táng đờm.

Sau khi hai tân quả nhiên này xuất sư cùng nhau hành khứ giang hồ, chẳng bao lâu hung danh đã vang khắp Quan đại Quan nội.

Dạ Hiêu Tiên Vệ lớn hơn Lão Ba Cách vài tuổi, võ công lại cao hơn nên tuy nhập môn sau Ngũ Toàn Độc Quân vẫn cho phép hần được làm sư huynh.

Giang hồ gọi chúng là Nam Cương song hùng.

Hai tên quái vậy này cùng Ngũ tuyệt của Nam Cương phái và Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn ở Khô Linh sơn hợp thành Song hùng Ngũ tuyệt Nhất Như Lai là nỗi kinh hoàng của thiên hạ.

Căn cứ vào thứ bậc thì Nam Cương song hùng còn ác độc, tàn bạo hơn cả Ngũ tuyệt và Thiên Thủ Như lai nữa!

Vì thế các phái ở Miêu Cương có câu “Thà gặp Ngũ tuyệt chớ gặp Song hùng”.

Nguồn gốc mà Nam Cương song hùng xưng đột với Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân là do ba ngày trước đôi huynh đệ quái vật này vào Trung Nguyên, Lão Ba Cách đã gây nên một vụ hiếp sát ở Thương Khâu, tình cờ Ngô nam Vân đi qua, bắt gặp.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân là người hành hiệp trọng nghĩa, thấy bất bình liền xuất thủ trừng trị Lão Ba Cách, thế là song phương xảy ra động thủ.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân là đương kim đệ nhất cao thủ của Ngũ Đài phái, hiệp danh mãn thiên hạ, nhưng có phần lãnh ngạo và cô độc.

Võ học bất truyền của Ngũ Đài sơn là Thất Sát kiếm pháp được Ngô Nam Vân luyện đến độ tinh túy, còn thành thực hơn cả Chương môn sư huynh.

Lão Ba Cách tuy cũng là nhân vật nhất lưu ở Miêu Cương, nhưng giao chiến hai trăm chiêu, bị Ngô Nam Vân thi triển một chiêu Thiên Tế Phong Vân đâm rách áo, chạm tới da thịt ở trường, suýt nữa thùng bụng.

Lão Ba Cách biết mình không địch nổi, trong khi sư huynh hần Dạ Hiêu Tiên Vệ lại đi theo việc riêng của mình nên ngậm hận chạy đi, hẹn ba ngày sau tái chiến.

Lại nói Thất sát Kiếm Ngô Nam Vân nghe Lão Ba Cách trả lời như thế liền “hừ” một tiếng nói :

- Lão Ba Cách! Ngươi là du hồn dưới kiếm của ta, chỉ e một mình ngươi dù các vàng cũng không đến. Tốt nhất bảo sư huynh ngươi Dạ Hiêu Tiên Vệ ra đây đừng trốn tránh nữa! Chính ta cũng đang muốn đưa cả hai về Diêm La thập điện cho có huynh có đệ!

Lão Ba Cách nghe nói nổi giận gầm lên :

- Hôm nay ta sẽ đánh nát thầy ngươi!

Dứt lời nghiêng răng ken két, vung Độc Cước Đồng Nhân nặng tám mươi cân xông tới đối thủ quay lên như chong chóng!

Thất sát Kiếm Ngô Nam Vân thấy thế địch hùng mãnh như thế cũng phải kinh tâm, lùi lại một bước vận công vào tứ chi làm da thịt săn chắc lên như thép.

Lỗ Ba Cách quát lên :

- Ngươi sợ rồi ư? Vậy thì nộp mạng đi!

Dứt lời lại sấn vào tấn công.

Lần này Ngô Nam Vân không tránh, đưa chưởng lên hoàn lại một chiêu.

Chỉ nghe “bình” một tiếng, Lỗ Ba Cách bị chưởng lực đẩy lùi hai bước. Ngô Nam Vân cũng bị chấn lực làm chao đảo đứng không vững.

Lỗ Ba Cách vừa lùi đã quát lên vùng Độc Cước Đồng Nhân đánh ra.

Ngô Nam Vân cũng phát chưởng nghênh tiếp.

Lại một tiếng vang, Lỗ Ba Cách bật lùi ba bước. Ngô Nam Vân cũng phải lùi về một bước.

Lỗ Ba Cách đã nổi cơn thịnh nộ. Bộ tóc vàng bờm xờm dựng đứng cả lên, gầm rú như thú dữ, vừa lùi đã tiến, hai cánh tay nổi lên những bắp thịt cuộn cuộn vùng Độc Cước Đồng Nhân đánh như bão táp, khí thế hung mãnh vô cùng!

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân tính tình cao ngạo nên không chịu kém, tuy biết rõ nội lực không bằng đối phương, nhưng không chịu tránh, không ngừng phát chưởng nghênh chiến.

Hai người một đánh một đỡ như đôi gà trống say máu, chốc lát đã qua ngoài trăm chiêu.

Đỉnh núi bị chưởng lực làm cho toi tả, cành gãy là rụng ào ào, có thể nói là thiên hôn địa ám.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Thất Kiếm đả bại Song hung

Lỗ Ba Cách thở hồng hộc như trâu, hai mắt đỏ ngầu, đầu tóc vàng rực dính kết lại mồ hôi chảy từng dòng như tắm.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân cũng mệt lử người, ngực áo ướt đầm, lòng bàn tay cũng nhớp nháp mồ hôi.

Y nhận thấy đối phương thoát lực hơn mình rất nhiều, hơi thở cũng nặng nề hơn nhưng vẫn lẩn xả vào tấn công điên cuồng không ngừng không nghỉ, thần sắc lại không lộ ra chút gì bối rối hoang mang, trong lòng ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Kiểu này hẳn nhất định sẽ gục ngã trước mình, vì sao còn chọn phương thức đấu liều mạng như thế?

Tôi đó mới sức nghĩ ra :

- Mình đã đoán không sai! Nhất định Dạ Hiêu Tiền Vệ ở đây, vì thế tên quái vật này cố ý quần cho mình kiệt sức, khi đó đại ca hẳn dễ dàng hạ thủ!

Ngô Nam Vân xuất chưởng đẩy lùi một đợt tấn công của đối phương, sáng giọng cười nói :

- Lỗ Ba Cách! Bây giờ thì mau gọi sư huynh ngươi tham chiến được rồi! Nghe nói ở Miêu Cương Nam Cương song hung cũng có chút danh tiếng, tới Trung Nguyên cứ lên lúc trốn trong rừng để chờ ám toán thì còn gọi là anh hùng hảo hán gì?

Lỗ Ba Cách nghe nói thì ngẩn người ra, tự hỏi :

- Làm sao tên này lại đoán ra được thế chứ?

Đang lúc hần không biết đối đáp thế nào thì nghe giọng của sư huynh từ trong rừng vang ra :

- Tên họ Ngô! Ngươi quả là thông minh, không hổ danh cao thủ Ngũ Đài phái! Dạ Hiêu Tiền Vệ ta rất khâm phục!

Lời vừa dứt, một người lướt ra hiện trường. Đó là một lão nhân bận hắc y, sắc mặt trắng như sáp, hai tay vừa nhỏ vừa dài, toàn thân bốc lên mùi khó chịu.

Vừa bước ra, lão nhìn Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân nói :

- Nghe danh các hạ Thất Sát kiếm pháp đứng đầu phái Ngũ Đài, nay xem lại chiêu pháp cao minh, lại thông tuệ như thế, huyênh đê lão phu vô cùng ngưỡng mộ!

Ngô Nam Vân tuy chưa gặp nhưng mới nhìn đã đoán ra đối phương chính là Dạ Hiêu Tiền Vệ, lão đại trong Nam Cương song hung, hừ một tiếng đáp :

- Quá khen! Hai sư huyênh đê các ngời danh trấn Quan ngoại. Mới vào Trung Nguyên đã hiệp dân giết người quả không hổ đại danh Nam Cương song hung!

Hai lão ma đầu nghe đối phương khích bác đều bưng bưng tức giận.

Dạ Hiêu Tiền Vệ là kẻ thâm trầm, nháy mắt ra hiệu cho sư đệ rồi cười khan nói :

- Ngô Nam Vân! Huyênh đê chúng ta hành sự xưa nay không thích người khác can thiệp vào. Ngươi dám thọc gậy bánh xe chắc tự tin mình đủ bản lĩnh. Chúng ta không cần nói nhiều, hãy dùng võ học để chứng minh ai cường ai nhược!

Chờ lão đại nói xong, Lỗ Ba Cách quát to một tiếng lao vào, Độc Cước Đồng Nhân đã đeo vào lưng, đưa song chưởng đánh thẳng tới giữa ngực địch nhân.

Chưởng vừa phát, mùi tanh tươi bốc lên khiến người ta phải buồn nôn.

Thấy chưởng của Lỗ Ba Cách biến thành màu hồng và phát ra mùi tanh, Ngô Nam Vân đoán rằng đây là Xích Luyện Chưởng là độc công bá đạo của Ngũ Toàn Độc Quân, liền tránh sang tả vùng chưởng đánh vào sườn phải địch.

Lỗ Ba Cách phát ra một chiêu không trúng, bị đối phương tập kích vào sườn vội lùi lại tránh chiêu, xong bất thần chồm tới hai chân phóng ra bốn cước liên hoàn.

Ngô Nam Vân cười nhạt một tiếng, tay phải thi triển Kim Long chưởng đánh tới đầu gối Lỗ Ba Cách, tay trái chập hai ngón chỉ và điểm sang Đại Xích huyết của lão ma.

Y vừa phát ra một chiêu thức đầy uy lực, không hổ danh Ngũ Đài Đệ Nhất Cao Thủ.

Lúc đó Lỗ Ba Cách phóng cước sang đã lỡ đà, lâm vào thế hiểm.

Nhưng hấn ứng biến rất linh hoạt, phát xuống đất một chưởng, nhờ chân lực bật lên cao năm thước, vừa thoát được hiểm chiêu!

Dạ Hiêu Tiền Vệ đứng một bên quan chiến, trên bộ mặt nhợt nhạt thâm trầm không lộ ra chút biểu cảm gì, tựa hồ rất bàng quan đối với việc thắng bại sinh tử của sư đệ.

Hai đối thủ lại đấu thêm bốn năm mươi chiêu nữa thì song phương đã bắt đầu lộ ra cường nhược.

Lỗ Ba Cách thở phì phò như kéo bể, chiêu thức đánh ra rồi rạc dần, hiển nhiên không duy trì được lâu nữa.

Dạ Hiêu Tiền Vệ chợt lấy ra trong túi một ống trúc nhỏ, nhếch mép cười thâm độc không nói tiếng nào nhắm Ngô Nam Vân bắn tới!

Ngô Nam Vân đang định hạ tuyệt chiêu sát Lỗ Ba Cách để tập trung đối phó Tiền Vệ thì chợt nghe kinh phong kích tới.

Y định vươn tay ra bắt, chợt nghĩ ra trên người Nam Cương song hung đều có chất kịch độc, nếu chạm vào da thịt sẽ rất nguy hiểm.

Ý nghĩ đó lướt qua rất nhanh y vội tung người nhảy ra ngoài một trượng.

Vừa đứng vững nhìn lại, Ngô Nam Vân nhận ra ám khí là một ống trúc to bằng đầu ngón tay, dài chừng ba tấc.

Ống trúc rơi xuống đất vỡ ra, từ trong đó có rất nhiều côn trùng nhỏ li ti màu tím xanh bắn ra xung quanh, có con bám vào ngọn cỏ có con đậu lên thân cây.

Điều đáng sợ là quái trùng đó vào đâu là chui luôn vào đó.

Những con bám lên cây chui luôn vào gỗ, chỉ sau chốc lát thân gỗ nơi côn trùng chui vào biến thành một thứ nước màu vàng chảy ra bốc mùi hôi thối. Ngô Nam Vân thấy vậy toát mồ hôi, nghĩ thầm :

- May mà mình cảnh giác đề phòng, nếu không bị độc trùng bắn vào người làm nhũn xương thôi thịt mất rồi!

Độc trùng đó có tên là Ngũ Bộ Thập Nhị Độc là một trong những tuyệt chiêu của Tiền Vệ.

Ngũ Bộ Thập Nhị Độc tuy nhỏ nhưng đó là một trong những loài vật độc nhất thiên hạ.

Thứ trùng độc này bám vào bất cứ vật gì, tự miệng nó tiết ra dịch độc làm cho vật tan thành nước vàng hôi thối.

Khi bám vào thân người độc địch của nó làm thịt xương người biến thành thứ nước vàng chảy ra, nó chui vào tận tủy xương rồi dừng lại ăn tủy trong đó!

Chỉ là độc vật này là loài kỳ khí, trong vòng vài bước chúng phải chui vào vật nếu không sẽ chết.

Vì thế mà Ngô Nam Vân đứng cách xa năm sáu thước nên không việc gì.

Tiền Vệ thấy mình phí mất một ống Ngũ Bộ Thập Nhị Độc phải tốn rất nhiều tâm sức mới có được mà không giết được địch nhân, lòng phần nộ nhảy đến bên Lỗ Ba Cách nói :

- Su đề thịt hấn đi!

Lỗ Ba Cách quát to một tiếng rút Độc Cước Đồng Nhân xông tới Ngô Nam Vân dốc toàn lực đánh ra.

Pho đồng nhân nặng tám mươi cân xé gió rít lên ghê rợn, chém ngược bổ xuôi trông thật kinh nhân!

Ngô Nam Vân thấy đối phương dùng độc vật bá đạo ám toán liền nổi sát cơ rút kiếm thi triển tuyệt học Thất Sát kiếm pháp phản kích.

Trước đây Lỗ Ba Cách dùng binh khí mà không thắng nổi Ngô Nam Vân tay không, bây giờ y thi triển kiếm pháp thượng thừa, đương nhiên hẳn không đương nổi.

Chỉ sau vài chục chiêu, Lỗ Ba Cách đã lâm vào thế hiểm, bị trúng một kiếm vào cách tay.

Tiền Vệ liền rút ra một ngọn Độc Long Thiên nhảy vào tham chiến.

Nhìn thấy ngọn roi đầu đen bóng ẩn hiện sắc xanh lam, biết rằng có tẩm chất kịch độc liền lưu ý đề phòng.

Vừa xuất chiêu Dạ Hiêu Tiền Vệ tay phải vung roi, tay trái thi xuất Cửu Âm độc chiêu, tấn công phủ đầu Lỗ Ba Cách chỉ bị vết kiếm trượt qua da thịt không đáng kể, thấy sư huynh xuất thủ, tinh thần lập tức phấn chấn, vung Độc Cước Đồng Nhân phối hợp công địch.

Ngô Nam Vân nhường chiêu đầu, nghiêng răng hoành kiếm, quyết định từ trong thế kiếm phản công giành chiến thắng.

Khi Lỗ Ba Cách đánh ra một chiêu, y lướt sang tả đối diện với Dạ Hiêu Tiền Vệ, Kim Long chiêu vận mười thành công lực tiếp Cửu Âm độc chiêu của hắn, đồng thời dùng tuyệt chiêu Thương Long Hí Thủy trong Thất Sát kiếm pháp chém ngang ngọn Độc Long tiên của tên lão đại.

“Choang” một tiếng, Dạ Hiêu Tiền Vệ kinh hãi lùi về, thấy ngọn roi ưu ái của mình bị phạt đứt mấy tấc.

Nam Cương song hung không ngờ đối phương dám liên đấu với cả hai tên liền thủ, ngẩn mặt nhìn nhau.

Dạ Hiêu Tiền Vệ vừa thẹn vừa tức, tay roi tay y xông vào tấn công như vũ bão.

Một bên Lỗ Ba Cách cũng xuất Độc Cước Đồng Nhân phối hợp với sư huynh cự địch.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân tính kiêu ngạo, đứng trước cường địch càng phấn chấn, thi triển tuyệt học Thất Sát kiếm pháp đến độ tâm lý, vừa thủ vừa công, công thần tốc và chuẩn xác, thủ trù mật hiệu quả, đối địch với hai tên đại ma đầu vẫn không nao núng.

Còn may cây Độc Long tiên của Dạ Hiêu Tiền Vệ bị chặt đứt một đoạn nên phần nào giảm uy lực, Lỗ Ba Cách bị thương nhưng không nặng nhưng máu chảy quá lớn nên sự phối hợp không được mật thiết.

Trên đỉnh núi tạo thành một cuộc kịch chiến nan phân nan giải, khốc liệt vô cùng!

Năm mươi chiêu, rồi qua một trăm chiêu.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân thấy mặt trời đã xuống thấp mà đối phương vẫn chưa lộ ra bại thế, chợt quay người lao vút lên cao hai trượng hướng xuống sườn núi.

Dạ Hiêu Tiền Vệ thấy vậy quát lên :

- Tên họ Ngô! Ngươi định chuồn sao? Bỏ mạng lại!

Đứt lời băng mình lao theo.

Vừa đáp xuống, Ngô Nam Vân liền quay lại, Chu Diệu kiếm hoành ngang trước ngực, mắt ngưng chú đối phương, thần thái bình thản, hoàn toàn không giống người hoang mang định chạy trốn.

Thấy thái độ đối phương trầm tĩnh như thế, Dạ Hiêu Tiền Vệ ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ tên này có tuyệt chiêu gì đó chưa xuất?

Hắn cũng dừng lại đưa Độc Long tiên lên chờ đợi.

Lúc đó Lỗ Ba Cách cũng vừa chạy tới.

Không cần biết át giáp gì, hắn rống lên, vung Độc Cước Đồng Nhân lao tới Ngô Nam Vân.

Dạ Hiêu Tiên Vệ thấy vậy kinh hãi la thảm :

- Nguy rồi Đồng thời quát lên :

- Lão nhì! Mau lùi lại đi!

Miệng quát, tay quay ngược đầu roi điểm vào hai mắt con rồng chạm ở đầu Độc Long tiên.

Chợt nghe “vút vút” hai tiếng, miệng rồng lập tức há ra, từ trong đó bay ra hai vật.

Trong khi Lỗ Ba Cách xông tới thì Ngô Nam Vân đang chăm chú nhìn ánh tà dương, thanh Chu Diệu kiếm đưa chếch lên hấp thụ ánh mặt trời rồi phản chiếu tới Nam Cương song hung thành bảy vầng hào quang sáng chói làm hai tên ma đầu không sao mở mắt ra được!

Đó chính là một trong ba tuyệt chiêu tối hậu của Thất Sát kiếm pháp có tên là Thất Dương Tinh Huy.

Thanh Chu Diệu kiếm của Ngô Nam Vân vốn là loại thép quý Lưu Dương tụ hóa khí từ trong lòng đất vạn năm đúc thành nên có đặc tính tụ quang rất lớn. Sau đó lại được vị tông sư Thiên Tàn Thương Nhân công lực hết sức tinh thâm của phái Ngũ Đài đem đặc tính tụ quang của thanh kiếm dùng công phu của mình và nhiệt khí của Thái dương kết hợp nhau ngưng tụ vào thanh Chu Diệu kiếm nên khi gặp phải cường địch, chỉ cần một thời gian ngắn để người dụng kiếm vận công vào chuôi kiếm, đồng thời để thanh kiếm đúng hướng phản chiếu của thái dương thích hợp phản xạ tới địch nhân, sẽ tạo ra hào quang và sức nóng cường liệt, đủ khả năng diệt địch.

Vì lợi hại như thế mà Thiên Tàn Thương Nhân đã nghiêm lệnh môn hạ đệ tử rằng nếu không đến lúc cực kỳ nguy cấp thì tuyệt đối không được dùng tới ba chiêu tối hậu trong Thất Sát kiếm pháp.

Lỗ Ba Cách đang xông tới chợt thấy đầu vầng mắt hoa, sức nóng bức tới mãnh liệt liền hốt hoảng nhảy lui.

Hắn chưa kịp mở mắt thì Ngô Nam Vân vung kiếm chém xuống.

May Dạ Hiêu Tiên Vệ kịp phát ra hai mũi ám khí bá đạo Đoạn Hồn Kim Phong châm, nếu không Lỗ Ba Cách đã bị một kiếm xả dọc thành hai nửa rồi.

Mặc dù vậy, trước khi Ngô Nam Vân lùi về kịp xả mũi kiếm xuống ngực tạo thành một vết thương dài cả thước xuống tới bụng chạm đến xương sườn, máu phun ra.

Lỗ Ba Cách đau quá la lên một tiếng, lùi lại năm sáu bước ngồi phịch xuống, buông cây Độc Cước Đồng Nhân đưa tay lên bịt lấy vết thương.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân bị hai mũi Đoạn Hồn Kim Phong châm bắn tới đành bỏ Lỗ Ba Cách không truy sát, thu Chu Diệu kiếm lại đỡ.

Chỉ nghe “Keng!Keng!” hai tiếng, hai mũi ám khí đều bị chém đứt.

Lẽ ra hai chiếc Kim Phong châm bị chém thành bốn đoạn sẽ rơi xuống, nhưng không ngờ hai đầu châm vẫn tiếp tục bay tới.

Ngô Nam Vân kinh hãi lùi lại nhưng không kịp bị ám khí bắn trúng vào vai. Biết rằng mình đã dính phải châm tẩm độc nhưng Ngô Nam Vân vẫn nghiêng rằng chịu đau không để lộ ra, ngầm vận khí phong bế huyết đạo không để độc chất thâm nhập sâu vào cơ thể.

Dạ Hiêu Tiên Vệ thấy sư đệ bị thương không nhẹ, còn Đoạn Hồn Kim Phong châm đều không bị đối phương chém trúng, hình như không làm gì được địch nhân, nghĩ nhanh trong đầu :

- Hắn lợi hại như thế, một mình mình chẳng làm gì được, trái lại rủi có kẻ nào tới đây, việc mình thoát thân không khó, chỉ có sư đệ khó mà thoát chết.

Nghĩ đoạn liền nhảy tới bên chỗ Lỗ Ba Cách định dìu sư đệ chạy đi.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân lúc đó đã cảm thấy chỗ vết thương ở vai nóng ran như lửa bỏng và rất ngứa, thấy đối phương định tẩu thoát sợ không lấy được giải được thì khó toàn mạng liền quát lên :

- Lão tặc họ Tiên! Ngươi tưởng dễ trốn thoát sao?

Lời chưa dứt đã lướt tới. Chu Diệu kiếm vung lên điểm thành muôn ngàn kiếm quang bao phủ toàn thân Nam Cương song hung.

Đó vẫn là Thất Dương Tinh Huy, một trong ba chiêu tối hậu của Thất Sát kiếm pháp.

Dạ Hiêu Tiên Vệ thấy chiêu kiếm quá lợi hại thì thất tình biến sắc, không kịp dùng binh khí đối địch cúi xuống ôm lấy Lỗ Ba Cách cùng lăn lông lốc xuống sườn núi, đồng thời cùng nội lực chấn nát đầu Độc Long tiên biến thành muôn mảnh vỡ bắn tới Ngô Nam Vân chặn đường để phòng địch nhân truy đuổi.

Phải hủy ngọn roi tâm ái, Dạ Hiều Tiền Vệ vô cùng khổ tâm, nhưng đứng trước sự tồn vong biết làm thế nào?

Sau đó đứng lên xốc Lỗ Ba Cách lên vai tận khinh công lao như bay xuống núi.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân tuy đã trúng độc vẫn tỏ ra thần uy làm Dạ Hiều Tiền Vệ khiếp vía chạy đi.

Đến lúc này y mới cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, đầu nóng ran và nhức như búa bổ.

Chỗ vết thương vừa rồi nhức và ngứa thì bây giờ đã tê đi, tay không nhấc lên được nữa.

Giá như Dạ Hiều Tiền Vệ tính ý hơn một chút thì Ngô Nam Vân không còn chút hy vọng gì sống sót mà rời khỏi ngọn tiểu sơn này.

Y tự cười thầm tra Chu Diệu kiếm vào bao, định quay về Hồng Phúc khách điểm thì chợt thấy đầu óc quay cuồng không sao chịu nổi ngồi phịch xuống.

Ý nghĩ cuối cùng của vị thư sinh :

- Chẳng lẽ đến đây là hết?

Tôi đó ngã xuống ngất đi.

.....

Không biết qua bao lâu. Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân lơ mơ tỉnh lại, cảm thấy có mùi hương phảng phất...

Y mở mắt ra, thấy mình đang nằm trong phòng trọ ở Hồng Phúc khách điểm, ngọn đèn để trên bàn tỏa sáng ánh mờ nhạt, không đủ sức xua đi bóng tối ở góc phòng.

Bên bàn có một người mặc bạch y kiểu thư sinh, người cao dong dỏng quay lưng lại Ngô Nam Vân đọc sách.

Tuy không đoán mặt nhưng y đoán rằng bạch y thư sinh còn trẻ.

Ngô Nam Vân nhớ lại tình cảnh lúc chiều trên núi, sờ lên vai thấy vết thương đã được băng lại, không còn nóng rát và đau nhức như trước nữa, bụng nghĩ thầm :

- Nhất định bạch y thư sinh đó đã cứu mình.... Nhưng vị đó nếu tình cờ thấy mình ngất trên núi thì làm sao biết được mình trọ phòng này mà đem tới?

Y bỗng thấy hổ thẹn, khẽ lắc đầu.

Đó là hành động không tự giác chính Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân cũng không biết vì sao.

Bạch y thư sinh tựa hồ sau lưng có mắt, cười nói :

- Độc thương của tôn giá mới chỉ được sơ cứu chưa an toàn đâu! Tốt nhất là hãy nằm yên mà nghỉ ngơi!

Ngô Nam Vân thán phục nghĩ thầm :

- Người này thính giác nhạy bén! E rằng phát hiện ra cả tiếng hô hấp không bình thường của mình!

Nhưng bạch y thư sinh vẫn không quay lại.

Ngô Nam Vân không biết nói gì, thử vận khí xem, cảm thấy nội nguyên tán loạn, toàn thân nhức mỏi công lực không sao đề tụ được, thở dài thầm nghĩ :

- Hồng mắt rồi! Độc chất đã làm tiêu tán chân lực, không tìm được thuốc giải làm sao mà hồi phục được?

Lại nhìn sang Bạch y thư sinh.

Tuy không thấy mặt nhưng căn cứ vào giọng nói và dáng người, y đoán rằng ân nhân cứu mạng mình chỉ mới hai mươi hai một tuổi.

Là người cao ngạo Ngô Nam Vân chưa chút than thầm :

- Mình thành danh trong gian hồ đã hai mươi năm, thế mà nay phải nhờ đến một tên hậu sinh văn bối cứu mạng... Thật đáng buồn thay!

Không những ở Ngũ Đài phái mà khắp võ lâm, Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân được coi là nhân vật văn võ song toàn, kiến văn quảng bác và tu vi huyền ảo.

Tuy là người nghĩa hiệp, thường ra tay trợ giúp cứu khốn phò nguy nhưng y lại cô độc, cao ngạo, chưa bao giờ chịu ân tình của bất cứ ai và cũng không phục ai, bây giờ...

Cũng chính vì thế mà Thất Sát Kiếm không chịu nhường nhịn Chương môn sư huynh, làm cho quan hệ giữa hai người căng thẳng, y đã hạ son đu nhập vào giang hồ.

Lúc này nghĩ rằng chịu ân tứ của một kẻ hậu bối, trong lòng vừa chua chát vừa phiền muộn.

Thấy thiếu niên kia nói mà vẫn không thèm quay mặt lại, dù thấy cũng là kẻ kiêu ngạo, trong lòng càng tức.

Không khí trong phòng tĩnh lặng một cách nặng nề.

Một lúc sau, Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân không nhịn được lên tiếng :

- Thiếu hiệp! Ngô mỗ xin cảm tạ ân cứu mạng. Thiếu hiệp có thể quay lại để Ngô mỗ nhớ tôn nhan, sau này còn biết ân nhân của mình mà báo đáp không?

Bạch y tiên sinh nghe nói mỉm cười, từ từ quay lại.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân chợt thấy mắt sáng lên, rung động nghĩ thầm :

- Thiếu niên kia tuấn mĩ dị thường!

Quả là Phan An tái thế, Tống Ngọc trùng sinh!

Lại nói :

- Đại đức cứu mạng, Ngô mỗ không thể biểu lộ bằng một chữ “tạ”. Thiếu hiệp có thể cho biết quý tính đại danh không?

Bạch y thiếu niên đáp :

- Tại hạ là Bộc Dương Duy, hôm nay đi đường qua đây tình cờ gặp huynh đài nằm hôn mê bất tỉnh, thấy sắc điệu đoán là trúng độc nên mới đưa về đây sơ cứu. Chút việc nhỏ đó xin huynh đài đừng để tâm. Mong sao không trách tại hạ mạo muội là được!

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân nghe ba tiếng Bộc Dương Duy, tâm thần lập tức rung động!

Trong giang hồ mấy ngày gần đây truyền sự kiện lớn, đó là Lãnh Vân bang trùng hưng, khai đàn chấn phái.

Đặc biệt trong bang này có một vị anh kiệt trẻ tuổi là Bộc Dương Duy, truyền nhân duy nhất của Độc Thủ Ma Quân Quan Nghi, trở thành tân Bang chủ của Lãnh Vân bang.

Điều đáng nói là Bộc Dương Duy thay sư phụ trả thù, võ công cao cường, thủ đoạn tàn bạo, chỉ sợ còn hơn cả Độc Thủ Ma Quân ba mươi năm trước!

Một mình y đã xông vào Lưu Sa trang, hạ sát Lưu Sa kiếm khách Kim Nô Giang chỉ trong vòng bốn mươi hiệp, một chương đả thương Thiết Chương Hoa Vũ, còn giết luôn ba bốn cao thủ khác của Kim Nô Giang.

Sau đó y giao chiến với Thiên Lôi Tẩu Mã Lượng ở Lữ Nhẫn sơn, đánh trọng thương Phó thống lĩnh lục lâm Giang Bắc, đánh chết sư đệ lão ta là Hoa Nhụy Phong Ngô Giang.

Tiếp đó Bộc Dương Duy còn đại náo Phục Long bảo, đánh bại Bảo chủ Kim Toán Tử Lý Khuê liên kết với chín cao thủ khác trong đó có Phó bang chủ Hắc Kỳ bang Thôi Mệnh Sư Giả Dương Chân, Đường chủ Ngân Thương Tướng Hàn Xung và bảy tên Đà chủ, Trại chủ lục lâm, không thèm giết Lý Khuê mà dùng kiếm thích ấn lên mặt cừu nhân, tiêu diệt hàng chục người trong Phục Long bảo.

Chuyện đó đã truyền đi khắp giang hồ Bộc Dương Duy được mệnh danh Ngọc Diện Tu La, ai mà không biết?

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân nằm mộng cũng không thể ngờ nhân vật hiển hách đó đang ở trước mặt mình!

Càng không thể ngờ vị sát tinh Ngọc Diện Tu La lại còn trẻ và anh nhi tuấn tú đến như vậy!

Sợ mình nghe nhầm, y gắng hỏi lại một lần nữa :

- Có phải tôn giá là Ngọc Diện Tu La Bộc Dương Duy, tân Bang chủ Lãnh Vân bang không?

Bạch y thư sinh đáp :

- Không dám! Ngọc Diện Tu La là người giang hồ đặt cho thôi. Tại hạ chỉ e không xứng với mỹ hiệu đó.

Đó cũng là một cách thừa nhận.

Bạch y thư sinh này đúng là Ngọc Diện Tu La Bộc Dương Duy. Sau khi chàng tỏ thân uy ở Phục Long bảo xong liền đến Hà Nam.

Trùng trị xong hai cừu nhân chủ yếu của sư phụ Độc Thủ Ma Quân, chuyển đi này nhằm mục đích trở về cố hương, cúng tế trước mộ phần phụ mẫu và oan hồn Phúc bá bá, đồng thời đòi lại món nợ đối với Nghiêm Nhị Lộ Da. Lúc này Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân đã chống tay ngồi lên nói :

- Mấy ngày qua uy danh của Bộc Dương thiếu hiệp đã vang khắp giang hồ. Nhất định thịnh danh như thế chẳng phải hư truyền. Ngô mỗ vô cùng ngưỡng mộ.

Bộc Dương Duy nói :

- Huynh dài hây nằm xuống trước đi! Độc chất còn chưa tiết hết ra khỏi cơ thể đâu, đừng cử động thì hơn.

Nói xong đến đỡ Ngô Nam Vân nằm xuống, sau đó bắc ghế ngồi cạnh giường cười nói :

- Xin thứ lỗi cho tại hạ đường đột, Ngô đại hiệp có thể cho biết đại danh không?

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân nhìn chàng bằng ánh mắt cảm kích, nghe hỏi vỗ vào trán mình nói :

- Tại hạ thật hồ đồ. Tiệm danh là Nam Vân, người trong giang hồ xưng Thất Sát Kiếm.

Bộc Dương Duy “à” một tiếng hỏi lại :

- Thì ra huynh là sư đệ của vị Xích Mi đại sư Chương môn nhân Ngũ Đài phái ở Sơn Tây, được mệnh danh là Ngũ Đài đệ nhất cao thủ. Tại hạ mộ danh đã lâu.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân thở dài đáp :

- Chính là tại hạ nhưng danh hiệu đệ nhất mà lâm vào tình cảnh này nói ra chỉ thêm hổ thẹn mà thôi...

Bộc Dương Duy buông lời an ủi :

- Người ta nói “minh thương dễ tránh ám tiễn khó phòng”. Thân thủ cao cường đến đâu, bị ám toán cũng bó tay thôi..

Chợt hỏi :

- Ngô đại hiệp bị thương trong trường hợp thế nào?

Ngô Nam Vân đáp :

- Ba ngày trước tại hạ có việc đi qua Thương Khâu, gặp Lỗ Ba Cách vừa hiếp sát một lương nữ...

Bộc Dương Duy ngắt lời :

- Lỗ Ba Cách có phải là lão nhị trong Nam Cương song hùng, ác danh lừng Miêu Cương không?

Ngô Nam Vân gật đầu :

- Chính hần!

Bộc Dương Duy nói :

- Ngô đại hiệp kể tiếp đi :

- Tại hạ lập tức động thủ với hần. Qua ngoài trăm chiêu, Lỗ Ba Cách bị thương nhẹ, biết không thắng được nên chạy đi, còn hẹn lại rằng ba hôm sau lại gặp nhau tái đấu.

Đúng hẹn, Lỗ Ba Cách cùng sư huynh hần là Dạ Hiều Tiên Vệ tới ngọn tiểu sơn mà thiếu hiệp thấy tại hạ ngắt đi, nhưng Dạ Hiều Tiên Vệ ẩn trong rừng, chỉ có Lỗ Ba Cách xuất hiện...

Bộc Dương Duy hỏi :

- Chẳng lẽ Ngô đại hiệp không đoán ra ý đồ của chúng?

Ngô Nam Vân đáp :

- Đương nhiên là đoán ra...

Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Vị Thất Sát Kiếm này quả là người nghĩa hiệp khí khái! Biết cường địch mà vẫn không thoái chí, rất đáng phục!

Ngô Nam Vân kể tiếp :

- Giao chiến chừng trăm hiệp thì Lỗ Ba Cách bị dồn vào hiểm thế, sư huynh hấn Dạ Hiêu Tiền Vệ đánh hiện thân.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Như vậy cả hai tên liên thủ đối địch?

Ngô Nam Vân gật đầu :

- Sự thực là như thế...

Bộc Dương Duy phẫn hận nói :

- Uy danh hiển hách như Song lung, Ngũ tuyệt, Nhất Như Lai mà còn ti tiện như thế đủ biết hạng ma đầu không coi ai ra gì...

Ngô Nam Vân nói :

- Sau đó tại hạ đánh Lỗ Ba Cách bị thương, nếu Dạ Hiêu Tiền Vệ không kịp phát ra hai mũi ám khí Đoạn Hồn Kim Phong châm giải cứu thì tên dã tâm đó đã bỏ mạng rồi. Nhưng cũng chính hai mũi độc châm đó làm tại hạ bị thương..

Bộc Dương Duy nghe xong nói :

- Ngô đại hiệp sau khi uống linh dược của sư môn Ngọc Phác hoàn, tại hạ cũng đã truyền công lực vào bức độc chất ra khỏi cơ thể. Độc chất tuy đã bức ra hết nhưng chân lực còn chưa hồi phục. Bây giờ đại hiệp hãy uống thêm một viên dược hoàn nữa, tại hạ lại truyền công giúp đại hiệp vận hành mấy vòng kinh mạch, lúc đó mới có thể coi là bình phục được.

Ngô Nam Vân tính tình kiêu ngạo, nhưng qua một lúc nói chuyện đã tâm phục khẩu phục vị thiếu niên này.

Hơn nữa dù sao cũng đã nhận ân tứ của người ta, bây giờ còn khách khí gì nữa?

Thế là y đành theo lời, để Bộc Dương Duy đỡ ngồi dậy, uống vào một viên Ngọc Phác hoàn rồi để chàng vận nội công truyền chân khí vào...

Sau thời gian chừng một tuần trà, toàn thân Ngô Nam Vân ướt đầm mồ hôi, nhưng lại cảm thấy người thư sướng, kỳ kinh bát mạch trong cơ thể lưu chuyển ào ạt.

Bộc Dương Duy ngừng truyền công thu chương về, trở lại ngồi trên ghế vận công điều tức.

Chờ chàng hành khí xong, Ngô Nam Vân cười nói :

- Chân khí của Bộc Dương Duy thiếu hiệp quả là thâm hậu kinh nhân! Theo tại hạ thấy thì nội lực này có thể tự bức ra làm chấn thương địch!

Bộc Dương Duy đáp :

- Nhân lực của Ngô đại hiệp quả là lợi hại! Tại hạ có luyện công phu đó, chỉ là hỏa hầu chưa đủ.

Lúc này hai người bàn đến chuyện võ công, sau đó chuyển sang nói về các nhân vật trong giang hồ, rồi bàn đến các môn cầm kì thi họa, thiên văn địa lý...

Hai người càng nói càng hứng thú, cảm thấy rất hợp nhau.

Cả hai cùng cho rằng mãi đến hôm nay, mình mới gặp được một người tri kỷ...

Bộc Dương Duy ngoài hai mươi năm, hết lẫn lộn với cuộc sống khổ ải đến khi được Độc Thủ Ma Quân thu làm đồ đệ, một mình ở trong động phủ khổ luyện suốt tám chín năm.

Phụ mẫu mất sớm, trong đời chỉ có một người thân duy nhất là Phúc bá bá, sau đó là Độc Thủ Ma Quân Quan Nghị, rồi đến Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu.

Ngoài ra hầu hết những người gặp phải trong đời đều là hạng ác bá, luôn luôn tìm cách làm hại chàng mà thôi...

Nay gặp được một người tri kỷ, làm sao mà không xúc động và cao hứng?

Đặt biệt Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân hầu như nửa đời cô độc, gần bốn mươi tuổi mới gặp bạn tương tri, lòng càng kích động.

Họ càng nói càng say mê, cho đến khi tên tiểu nhị mang nước đến mới biết trời sáng!

Rửa mặt ăn sáng xong, Bộc Dương Duy nói :

- Ngô huynh! Tiểu đệ có việc phải đi. Nhưng còn áy náy rằng Ngô huynh còn chưa hoàn toàn bình phục, phải ở lại một mình...

Ngô Nam Vân xua tay nói :

- Không sao! Được thiếu hiệp dốc lực thương thế tại hạ đã lành, không có gì đáng ngại nữa. Có lẽ cũng nên lên đường...

Bộc Dương Duy hỏi :

- Ngô huynh định đi đâu?

- Tại hạ chuyến này định đến thăm bằng hữu là đôi huynh muội Đoạn Hồn Tiêu Tồn Ký ở Giám An.

Bộc Dương Duy cả mừng nói :

- Nếu thế thì chúng ta đồng hành. Tiểu đệ sẽ chờ Ngô huynh bình phục rồi cùng đi một thể!

Ngô Nam Vân cười nói :

- Còn chờ gì nữa? Tốt quá rồi! Chúng ta đi thôi!

Bộc Dương Duy liền sai tiểu nhị dắt ngựa ra.

Nhưng khó khăn là hai người mà chỉ có một con ngựa, ở tiểu trấn lại không có chợ bán gia súc.

Bộc Dương Duy cố nường với lý do Ngô Nam Vân chưa bình phục nhưng y nhất quyết không chịu nên cả hai đành đi bộ.

Trưa hôm ấy đến một thôn nhỏ, hai người ghé vào phạn điểm nhỏ ăn lót dạ rồi tiếp tục hành trình.

Chiều hôm đó, đến bên một đồi thông Ngô Nam Vân chợt chỉ tay nói :

- Bộc Dương thiếu hiệp, chúng ta hãy ghé vào đó, tại hạ có một thỉnh cầu...

Bộc Dương Duy không biết đôi phương có ý gì, nhưng không hỏi cứ dắt ngựa vào rừng.

Ngô Nam Vân đi trước, dừng lại ở một khoảng trống cười nói :

- Tại hạ chợt nảy ra một ý định ngông cuồng... Ở đây vắng vẻ không có ai, tại hạ bấy lâu ngưỡng mộ võ công tuyệt thế của thiếu hiệp, nhưng trăm nghe không bằng một thấy...

Bộc Dương Duy cười nói :

- Ngô huynh muốn chỉ giáo cao chiêu chứ gì?

Ngô Nam Vân lắc đầu :

- Không dám! Tại hạ biết rõ võ công mình kém xa, nhưng vẫn muốn lãnh giáo mấy chiêu tuyệt học.

Trong giang hồ ẩn chứa võ công là chuyện thường, không ai coi là sự khiêu khích.

Những người ngưỡng mộ công phu người khác nhưng chưa được mục kích thường muốn thỉnh giáo, thắng thua đều không cay cú, chỉ học hỏi võ công của nhau, đó là tinh thần cao thượng của võ đạo.

Thực tế Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân ngay từ ánh mắt đầu tiên đã ngưỡng phục Bộc Dương Duy, tối qua bàn về võ học cũng thấy kiến thức chàng rất uyên thâm, kết hợp với tin tức lan truyền trong giang hồ là không giả, tin rằng võ công của Bộc Dương Duy cao hơn mình một bậc nên mới đề nghị như vậy, chỉ có thử xem mới tâm phục khẩu phục.

Bộc Dương Duy đáp :

- Tiểu đệ chỉ là ánh sáng của loài đom đóm, sao dám so với trăng rằm? Xin Ngô huynh miễn cho!

Ngô Nam Vân nói :

- Bộc Dương thiếu hiệp chớ khách sáo! Đây chỉ có tính cách trao đổi chiêu thức để mở rộng tầm nhìn thôi, huynh đệ không quan tâm đến thắng bại.

Bộc Dương Duy biết không thể từ chối đành cười nói :

- Nếu vậy tiểu đệ chỉ biết tuân mệnh thôi. Chẳng hay Ngô huynh muốn tỷ đấu theo phương thức nào?

Ngô Nam Vân đáp :

- Bây giờ chúng ta đều mang kiếm. Theo ý huynh đệ thì chúng ta nên thử kiếm thuật trước.

Bộc Dương Duy gật đầu ưng thuận, chọn vị trí giữa bãi đất trống đứng chờ.

Ngô Nam Vân rút Chu Diệu kiếm ra, ánh kiếm lập tức phát ngân quang rợp mắt, vung kiếm lên đầu ba lần rồi ôm kiếm trước ngực hướng sang Bộc Dương Duy gật đầu chào.

Đó là lễ nghi của Ngũ Đài phái đối với cao hiền trước khi thỉnh giáo kiếm pháp.

Bộc Dương Duy cũng ôm quyền trước ngực rồi đưa ngón tay cái lên vạch một vòng.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân xuất đạo giang hồ khi Lân Vân bang đã bị tiêu diệt, nhưng cố sự về bang phái này và Bang chủ Độc Thủ Ma Quân thì y biết không ít.

Theo lời kể thì cử chỉ mà Bộc Dương Duy đang biểu hiện là lễ nghi trọng nhất của Độc Thủ Ma Quân mà trong đời lão cũng chỉ dùng nó vài ba lần đối với những nhân vật đáng kính nhất.

Như vậy thủ tục đã xong.

Ngô Nam Vân chợt lao vào quát :

- Thiếu hiệp chú ý!

Lời vừa dứt, Chu Diệu kiếm đã điểm ra mười mấy đóa ngân quang.

Đó là chiêu Lưu Vân Vô Tế trong kiếm pháp thượng thừa Thất Sát kiếm pháp.

Với những võ sư tầm thường thì khó mà đối phó nổi với một chiêu này.

Mãi đến lúc đó Bộc Dương Duy vẫn chưa rút kiếm.

Thấy chiêu kiếm của đối phương tinh diệu, hàm chứa thiên biến vạn hóa như vậy chàng gật đầu tán phục :

- Tuyệt kiếm!

Đồng thời đề một khẩu chân khí nhảy vút lên cao ba trượng chúc đầu lao xuống Ngô Nam Vân.

Khi còn cách đối phương năm thước chàng mới rút kiếm.

Chỉ trong chớp mắt, ánh hào quang đã lóe lên, Tu La kiếm phát một chiêu Ngân Quang Mãn Địa tạo thành vô số kiếm ảnh trùm lấy người Ngô Nam Vân.

Động tác phát kiếm cực kì thần tốc, chiêu thức uy mãnh, Ngô Nam Vân nhìn mà phải kinh tâm!

Y vội bước sang tả kiếm phát liền ba chiêu Bàn Thạch Đối Thiên, Sức Liễu Hồng Hoa, và Phù Vân Trại Nhật đánh lên nghênh chiến.

Bộc Dương Duy vẫn chưa đáp xuống đất, chiêu Ngân Quang Mãn Địa triển khai biến hóa đối phó với ba chiêu kiếm của đối phương.

Sau một chuỗi âm thanh loảng xoảng như sấm rền, Ngô Nam Vân bị bức lùi hai bước.

Bộc Dương Duy cũng lộn người về phía sau đáp xuống đất.

Mới chiêu đầu cả hai đều thi triển tuyệt học nhưng dù sao đó cũng là chiêu thăm dò.

Ngô Nam Vân vừa lùi vừa tiến, phát liền hai chiêu trong Thất Sát kiếm pháp tấn công.

Bộc Dương Duy dùng một chiêu Xạ Ảnh Kinh Thiên đáp lại, đánh bật thanh Chu Diệu kiếm thừa thế phát kiếm như chớp điểm tới các yếu huyệt Thần Phong, Linh Hư, Thần Tạng, Đản Trung, Trung Cực, Du Phù!

Thủ pháp nhanh động tác chuẩn, xứng là danh gia kiếm pháp thượng thặng!

Ngay Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân được tôn xưng Ngũ Đài đệ nhất cao thủ cũng tán phục không bằng!

Y liền lùi mấy bước, biết rằng giành lại công thế là không còn có khả năng nhưng vẫn thi triển Thất Sát kiếm pháp cự địch.

Chớp mắt hai người đã đấu mười lăm mười sáu chiêu.

Ngô Nam Vân nghĩ thầm :

- Kiếm pháp của người này quả là huyền ảo kỳ dị. Về kiếm thuật mình ít gặp đối thủ, thế mà lúc này chỉ cần thiếu tập trung một chút là bị dồn vào tuyệt địa ngay! Thật đáng sợ!

Đang nghĩ, chợt thấy thế công của đối phương hòa hoãn lại, biết chàng có ý tạo cho mình cơ hội lấy lại thế quân bình.

Ngô Nam Vân không cần khách khí, thét to một tiếng phát đồng thời bốn chiêu đầu trong Thất Sát kiếm pháp tấn công.

Bộc Dương Duy không thoái lui Tu La kiếm cũng thi triển bốn chiêu Trường Hận Liên Miên, Thượng Hạ U Minh, Luân Hồi Thập Điện, và Cửu U Tuyệt Lộ hóa giải.

Hai người chủ yếu là biểu diễn kiếm thuật không phân thắng thua.

Chốc lát đã qua ngoài trăm chiêu.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân trán đầm mồ hôi, trong khi đó Bộc Dương Duy vẫn ung dung tự tại, khuôn mặt tuấn tú chỉ hơi hồng hào thêm một chút, thế kiếm vẫn không hề chậm lại, chiêu này tiếp chiêu kia liên miên bất tuyệt, đáng như ngọc thụ lâm phong, tựa hồ không hề biết mệt mỏi là gì.

Ngô Nam Vân ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Song phương đều phải dùng chân lực vận vào bảo kiếm nghênh chiến. Với cách đánh, bất cứ người nào qua thời gian lâu ắt phải thoát lực, làm sao tên này dường như không có hiện tượng khác thường cả?

Thực ra công lực của Ngô Nam Vân rất cao, hơn hẳn bọn Kim Toán Tử Lý Khuê và Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân một bậc.

Chẳng qua mới bị trúng độc, thương thế chưa hoàn toàn bình phục, còn Bộc Dương Duy thì gặp kỳ duyên ăn được Đại Đào Tiên Quả ngàn năm khó cầu, sau đó được sư phụ là vị đệ nhất cao thủ Độc Thủ Ma Quân truyền nội lực của mình thêm vào, giúp chàng đã thông kỳ kinh bát mạch và hai mạch Nhâm Đốc để luyện công phu ảo diệu trong Điều Long bảo lục nên công lực không ai sánh nổi.

Lại thêm một trăm chiêu nữa Ngô Nam Vân bắt đầu chạm đến sự tự tôn máu nóng dần lên...

Ngoài phát kiếm y chợt đánh ra ba chiêu bức đối phương lùi lại hai trượng nhưng không thừa thế công mà đứng nguyên một chỗ, đưa chéch kiếm lên trời, vẻ mặt hết sức nghiêm trang.

Bộc Dương Duy tưởng đối phương đã ngừng chiến định tiến vào nhưng thấy dáng đứng và vẻ mặt của Ngô Nam Vân rất khác thường, dừng lại tự nhủ :

- Năm xưa nghe ân sư nói rằng trong võ lâm có Thất Sát kiếm pháp của Ngũ Đài rất lợi hại có chiêu phát xạ hào quang làm đối phương không mở mắt ra nổi. Ngô huynh chưa từng dùng tới tuyệt chiêu này, phải cẩn thận mới được!

Chính trong lúc đó thì thanh Chu Diệu kiếm của Ngô Nam Vân phát xạ bảy vầng thái dương.

Bộc Dương Duy được ăn Đại Đào Tiên Quả, nhân thân có thể kháng cự lại những tia bức xạ ghê gớm này, nhìn như mũi kiếm của đối phương đang điểm tới vai tả của mình.

Chàng lập tức xuất kiếm rất nhanh hoàn thủ.

Chỉ nghe keng một tiếng, thanh Chu Diệu kiếm bị đánh bật ra, Tu La kiếm thừa cơ trực nhập chuyển sang ba chỗ huyệt đạo trước ngực Ngô Nam Vân.

Đương nhiên chàng điểm tới cách hai tấc thì dừng lại, nếu không Ngô Nam Vân không tránh khỏi bị thương.

Mặc dù cảm thấy huyệt đạo của mình bị tê đi, may đó không phải là yếu huyệt.

Đó là chiêu “Bích Huyết Tam Tiễn trong Tu La Thất Tuyệt.

Bộc Dương Duy lùi lại, đột nhiên không thấy thanh Tu La kiếm đâu nữa, không biết chàng cất kiếm vào đâu, tựa hồ chưa hề xuất kiếm vậy!

Hai đối thủ trầm mặc không ai nói gì, không khí trở nên tĩnh lặng một cách nặng nề.

Cuối cùng Ngô Nam Vân sức tinh lực cạn kiệt, tra kiếm vào rồi tiến lên chấp tay hành lễ nói :

- Kiếm thuật của Bộc Dương Thiếu hiệp cái thế, huynh đệ hôm nay mới được mở tầm mắt! Mới rồi thiếu hiệp ba phen nhường nhịn nhưng huynh đệ lại không phát huy ưu thế lần nào, như vậy không phải bại một lần mà bại tới ba lần!

Bộc Dương Duy ôm quyền hoàn lễ đáp :

- Ngô huynh quá khen làm tiểu đệ thấy mình không xứng..

Ngô Nam Vân nghiêm giọng nói :

- Vừa rồi câu “đom đóm không sánh nổi trăng rằm”, thì ánh trăng rằm chính là kiếm thuật của thiếu hiệp. Huynh đệ hành khứ giang hồ gần hai mươi năm, đi khắp mười lăm tỉnh của Trung Nguyên, tự nghĩ kiếm thuật của mình không đến nỗi thua người. Nói không phải huênh hoang, trong khắp thiên hạ người có võ công cao hơn Ngô mỗ tính ra không được bao nhiêu. Đặc biệt muốn thắng huynh đệ trong trăm chiêu thì hầu như không thể! Hôm nay đối với Bộc Dương thiếu hiệp, Ngô Nam Vân đã tâm phục khẩu phục!

Bộc Dương Duy không nói gì, bước đến cầm tay đối thủ.

Hai người nắm chặt tay nhau, hồi lâu còn chưa ai muốn buông ra.

Bộc Dương Duy chợt nói :

- Ngô huynh! Tiểu đệ có một đề nghị đường đột, không biết huynh có chịu chấp nhận cho không?

Ngô Nam Vân hỏi :

- Đề nghị gì Bộc Dương thiếu hiệp cứ nói!

Bộc Dương Duy nhìn thẳng vào mắt Ngô Nam Vân lấy giọng trịnh trọng nói :

- Tiểu đệ phụng mệnh ân sư trùng kiện Lân Vân bang. Tuy có chút võ công nhưng tiểu đệ kiến thức còn nông cạn, một mình khó hoàn thành sứ mệnh của ân sư. Nay dám mạo muội xin Ngô huynh hợp lực giúp tiểu đệ một tay, không biết Ngô huynh có đồng ý dốc đĩnh lực không?

Ngô Nam Vân nghe nói không khỏi rúng động, nhìn sâu vào đôi mắt mở to đầy chân tình của Bộc Dương Duy, cuối cùng gật đầu đáp :

- Bộc Dương thiếu hiệp đề nghị như thế chính hợp với kỳ vọng của Ngô mỗ. Được sớm tối tùy hành cùng Bộc Dương thiếu hiệp, bổ sung kiến thức võ công cho mình, đàm đạo về cầm kỳ thi họa, thể sự nhân gian, đó là tâm nguyện của huynh đệ khi gặp thiếu hiệp lần đầu. Nay thiếu hiệp đã có lời, huynh đệ xin nguyện vì Lân Vân bang mà ra sức khuyến mãi, thỏa chí nguyện của bậc trưởng phu.

Nói xong hai người ôm chặt lấy nhau.

Từ đó Lân Vân bang có thêm một cao thủ kiệt xuất.

Vàng thái dương từ từ gác núi.

Hai vị cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm đứng ôm nhau một lúc rồi bước ra quan đạo tiếp tục hành trình.

Hai người một ngựa khuất dần trong bóng hoàng hôn.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đại sư phá giới - Tỷ võ tranh hùng

Dòng suối trong vắt nguồn gốc lên lõi qua chân núi uốn quanh một ngôi nhà cột tre vách nứa dựng bên đường.

Trước cổng treo biển báo rằng đó là một ngôi tửu quán. Bên trái tửu quán là chiếc cầu đá trên quan lộ bắc qua con suối, bờ suối tre trúc um tùm, bên phải là đồi thông thoải thoải, cảnh sắc rất mỹ quan.

Lúc đó trong quán chỉ có hai vị khách ngồi uống rượu đàm đạo ở bàn kê bên cửa sổ hướng ra bờ suối.

Cả hai đều dáng thư sinh.

Người bạn bạch y chỉ mới hăm một hăm hai tuổi, diện mạo cực kỳ tuấn tú chẳng kém gì Phan An, Tống Ngọc.

Người kia chừng ba lăm ba sáu tuổi, bận lam bào, lưng đeo trường kiếm, nhìn qua cũng biết là cao thủ võ lâm.

Vì ít khách nên lão điểm chủ rời quầy bước ra đứng tựa cửa nhìn ra đường dáng tàn nhẫn.

Đột nhiên từ quan đạo có tiếng niệm Phật sang sang :

- A Di Đà Phật!

Một lão hòa thượng béo lùn khóat chiếc lăng y bản thủ dừng lại trước cổng nhìn vào.

Lão chường quày vọt bước ra, vừa che miệng ngáp vừa nói :

- Hòa thượng... à... đại sư phụ! Bốn điểm bấy lâu này vắng khách, làm ăn ế ẩm, xin ngài đi nơi khác hóa duyên!

Lão tăng đưa chéo tăng y lên lau bộ mặt nhem nhuốc, cười nói :

- Đại chường quày! Ngươi đừng thấy tửu gia ăn mặc củ rách thể này mà cho ta nghèo túng! Bây giờ tửu gia đưa trước ngươi một lạng bạc, mau vào chuẩn bị rượu và thức nhắm đi, có rau xào đậu hủ gì thì cho vài đĩa! Nhanh nhanh vào! Con sâu rượu trong người ta đã bò lên tới cổ rồi đây!

Dứt lời ném ra một thỏi bạc.

Lão chường quày vọt đưa tay bắt lấy, thái độ lập tức biến đổi, chấp tay nhả nhận nói :

- Dạ dạ! Xin mời đại sư phụ vào!

Nói xong dẫn khách bước vào quán chỉ chỗ ngồi rồi chạy nhanh ra sau quày, lát sau bung ra một bình rượu nhỏ, một đĩa rau xào, một bát đậu phụ kho và một bộ bát đĩa.

Lão tăng rót rượu uống ngay rồi “khà” một tiếng khen :

- Rượu ngon đấy!

Lão chường quày cười nói :

- Tiểu điểm chỉ bán rượu ngon thôi..

Lão hòa thượng ngắt lời :

- Nhưng chỉ một bình bé xíu thể này chỉ giải ngứa mà thôi! Mau vào bê hết rượu ra đây! Đừng sợ mất tiền! Khi nào uống say ta sẽ trả đầy đủ không thiếu một xu!

Lão chường quày “dạ” một tiếng chạy đi.

Hòa thượng béo lùn liếc mắt nhìn hai vị thư sinh ngồi bàn bên vẫn tiếp tục nói chuyện không để ý gì đến mình, lẩm bầm :

- Trời nóng thế này... tửu gia từ khi hạ sơn tới nay chẳng gặp được chuyện gì như ý cả! Hôm qua thì gặp một tửu y cô nương, suýt nữa thì cô ta quất cho một roi ngựa.... Hôm nay vào tửu quán thì gặp hai tên cùng thư sinh vừa mù vừa điếc...

Chưa nói xong thì vị trung niên thư sinh mặc lam y trừng mắt nhìn sang đây giận dữ.

Lão hòa thượng thè lưỡi ra giả bộ sợ hãi nói :

- Ui chao! Thì ra không phải bị điếc! Ít nhất có một tên nghe được! Tửu gia nhầm rồi!

Trung niên thư sinh đứng lên định phát tác, nhưng bị bạch y thư sinh lắc đầu ngăn lại.

Trung niên thư sinh lại ngồi xuống, nhưng vẫn phóng ánh mắt phẫn nộ nhìn lão hòa thượng.

Lúc đó lão chường quày bung ra một bình rượu lớn đặt lên bàn lão hòa thượng.

Lão mở nắp bình bung lên, không cần rót ra chén mà cứ vậy ngửa cổ tu một ngụm lớn rồi đặt xuống, cất giọng ngậm nga:

Vạn sự chi bằng rượu kẻ môi?

Cứ uống cho quên hết sự đời!

Khi chết nhớ mang theo bầu rượu.

Hồn về chín suối hãy còn chơi!

Tới đó lão đắc ý vỗ đùi la :

- Hay, hay lắm! Hồn về chín suối hãy còn chơi! Như thế mới là tiên tử!

Lão vừa ngâm nga, vừa tự khen mình, lắc lư cái đầu trọc lóc trông rất tiếu!

Nguyên ba người trong tử quán đều là những nhân vật danh đầu rất lớn trong võ lâm.

Hai vị thư sinh không cần nói cũng biết là Ngọc Diện Tu La Bộc Dương Duy và Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân.

Hai người cùng đến Giám An thăm bằng hữu của Ngô Nam Vân là huynh muội Đoạn Hồn Tiêu Tần Ký.

Ở đây cách Thúy Liễu sơn trang không còn xa nữa, khí trời nóng bức, thấy ngôi tử quán khá trang nhã nên ghé vào uống rượu và nghỉ ngơi tránh nắng.

Hai người thấy lão hòa thượng, nghe âm lượng phát ra cũng đoán biết là cao thủ võ lâm, nội lực rất thâm hậu.

Bộc Dương Duy ngăn Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân lại, nhưng vẫn ngầm quan sát lão tăng, cố tìm hiểu xem võ công đối phương cao đến đâu, là hạng người nào.

Là kẻ tu hành mà uống rượu ăn thịt đương nhiên đã phá giới, nhưng không thể từ đó kết luận là người xấu.

Lúc đó không nghe khách gọi thêm món gì, lão chường quảy ra sau chuồng chăm sóc cho ngựa.

Ngô Nam Vân nghe tiếng ngựa hí liền đứng lên bước tới cửa sổ nhìn xem, khi đi ngang qua lão hòa thượng, bất giác trừng mắt nhìn lão ta một cái.

Lão hòa thượng thấy vậy không phản ứng gì chỉ cao giọng ngâm:

Thúy trúc lao xao

Chỉ có lòng ta tĩnh lặng

Hoàng Lương một mộng.

Đành như dòng nước trôi xuôi...

Ngô Nam Vân thấy đối phương cố ý chọc tức mình, không nín được quát lên:

- Lão hòa thượng! Có phải ngươi đã chán cầu kinh niệm Phật rồi, muốn mau về cõi cực lạc không?

Lão tăng cười ha hả đáp:

- Thí chủ sao lại nói thế? Lão nạp năm nay mới ngũ tuần, tu hành còn đang dở, rượu cũng chưa uống đã. Đức Phật từ bi đâu có chuẩn y cho lão nạp lên tiên?

Ngô Nam Vân gằn giọng:

- Bất luận đức Phật có chuẩn y hay không, Ngô Nam Vân ta hôm nay sẽ thành toàn cho ngươi!

Dứt lời xuất hai chỉ phong cực mạnh điểm thẳng tới hai yếu huyệt Thông Cốc và Thông Môn đối phương!

Lão hòa thượng vẫn cười hô hô, tay phải đưa lên phát một đạo kinh phong đẩy ra.

Hai luồng kinh lực tiếp nhau nổ vang.

Ngô Nam Vân vẫn đứng nguyên tại chỗ, lão hòa thượng cũng ngồi nguyên trên ghế, nhưng chiếc ghế lão bị gãy mất hai chân!

Ngô Nam Vân không ngờ đối phương có thể hóa giải Song Dương chỉ là một trong những tuyệt học của Ngũ Đài sơn, bất giác đứng ngây ra.

Bị gãy mất ghế, lão hòa thượng đành đứng lên, mặt bùng bùng giận dữ vùng chường đánh ra.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân lập tức phát chiêu hoàn thủ.

Chỉ nghe “bình” một tiếng, Ngô Nam Vân bị đẩy lùi một bước, nhưng lão hòa thượng bị chấn lùi tới ba bước.

Trong tử quán lập tức trở nên náo loạn, chén bát, bàn ghế rơi vỡ ầm ầm.

Lão chường quảy hốt hải chạy vào giương mắt sợ sệt nhìn hai đối thủ nhưng không dám nói gì.

Lão hòa thượng vừa lùi, đột nhiên lão vận công làm xương cốt kêu lên lách cách.

Chợt xảy ra một cảnh tượng vô cùng quái dị!

Người lão ta vốn đã thấp, nay càng lùn hẳn xuống chỉ còn hai thước và trương phình ra trông giống như một quả cầu!

Lúc đó lão chuyển động cũng giống như quả cầu lăn đi rất nhanh, chớp mắt xuất hiện sau lưng Ngô Nam Vân vùng chưởng đánh vào đối thủ.

Ngô Nam Vân “hừ” một tiếng, không cần quay lại vùng chưởng đánh ngược ra sau.

Lại nghe “Bình! Bình!” hai tiếng, Ngô Nam Vân chồm tới hai bước, còn lão hòa thượng lặn ngược lại năm sáu thước, xương cốt lại kêu lên lách cách.

Khi Ngô Nam Vân quay lại thì thấy đối phương đã khôi phục lại hiện trạng ban đầu.

Lão cười hô hô nói :

- Quả nhiên tuyệt học của Ngũ Đài sơn phái danh bất hư truyền! Hôm nay bản tăng đã lĩnh giáo Kim Long chưởng, biết lợi hại thế nào. Thí chủ tất là Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân?

Ngô Nam Vân thấy đối phương vừa phát nộ nay lại cao hứng như vậy, không biết nên đối xử thế nào.

Tuy nhiên đối phương đã không tỏ ra thù địch, đương nhiên y không có lý do gì mà động thủ nữa.

Lão hòa thượng đưa tay hợp nhất nói :

- Bản tăng là Thu Nguyệt!

Ngô Nam Vân nghe giới thiệu, vội bước lên chấp tay nói :

- Thì ra là Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt đại sư! Tại hạ không biết nên đắc tội, mong được lượng thứ!

Nguyên Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt hòa thượng là vị truyền nhân duy nhất của vị cao nhân Phật môn lừng danh thiên hạ mấy chục năm trước Thiết Đàn Trưng Khổ Hạnh đại sư.

Khổ Hạnh đại sư giao tình rất mật thiết với Chương môn nhân tiền nhiệm của Ngũ Đài phái Hàn Châu đại sư, như vậy sư đồ Tiểu Diện Phật cũng có gốc gác từ Ngũ Đài phái. Chính Tiểu Diện Phật cũng thường đi lại giao tình với Chương môn hiện nhiệm Ngũ Đài phái Xích Mi đại sư.

Nhưng Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân thường vân du tứ hải, ít khi ở bốn môn nên chưa gặp Tiểu Diện Phật.

Ngô Nam Vân giới thiệu Bộc Dương Duy với Tiểu Diện Phật, thế là ba người cùng ngồi vào một bàn vừa uống rượu vừa trò chuyện.

Lão chương quỳ ngơ ngác nhìn mấy vị khách giang hồ, chẳng hiểu đầu đuôi có sự thế nào, bụng nghĩ thầm :

- Người trong giang hồ thật quái! Đánh nhau đó rồi ngồi thân thiện uống rượu với nhau, cứ như là trẻ nít vậy!

Tuy nhiên song phương trở nên hòa khí, chính là điều lão mong muốn, vì cứ đánh giết nhau, một bên chết, một bên bỏ đi, không những thiệt hại phải tự lão nai lưng ra mà gánh chịu, mà khi quan phủ biết tin cho người đến hỏi tội thì không tránh khỏi tội nữa...

Tiểu Diện Phật uống một mạch ba chén rượu xong hướng sang Ngô Nam Vân nói :

- Nghe nói Ngô thí chủ với lệnh sư huynh không hợp ý nhau nên hạ sơn vân du tứ hải. Đã là sư huynh đệ đồng môn, sao phải đối với nhau với nhau chấp nhặt như thế?

Ngô Nam Vân cười khỏ đáp :

- Tại hạ không có xung khắc gì với Chương môn sư huynh. Chỉ vì tính tình hai người không hợp nhau. Sau này tại hạ sẽ hồi sơn chịu tội.

Lại hỏi :

- Đại sư thường tới bốn môn, không biết Chương môn sư huynh hiện ra sao?

Tiểu Diện Phật thở dài đáp :

- Sau khi gia sư viên tịch, bản tăng phải trụ trì Linh Sơn tự nên không có thời gian rảnh rỗi đến thăm lệnh sư huynh. Thấm thoát đã ba năm, không biết Xích Mi đại sư hiện ra sao?

Ngô Nam Vân nghĩ thầm :

- Chẳng trách gì lão hòa thượng này không biết đại danh Bộc Dương lão đệ, nguyên là mới hạ sơn.

Nghĩ thế liền hỏi :

- Đại sư tới đây không biết có việc gì?

Tiểu Diện Phật đáp :

- Không có việc gì quan trọng, bản tăng định đến Bách Khúc sơn tìm Kim Quán Xà Vương...

Bộc Dương Duy chợt cười nói :

- Nghe nói Kim Quán Xà Vương là loại rắn độc nhất thiên hạ, không biết Đại sư tìm nó để chế ra loại thuốc gì?

Tiểu Diện Phật gật đầu đáp :

- Quả thật bản tăng định chế một loại thuốc là Bát Đồ đan...

Lão hướng sang Bộc Dương Duy hỏi :

- Vị Bộc Dương thí chủ tuần tú phi phạm, mất phát thần quang, hẳn là võ công bất tục. Không biết có thể cho biết lệnh sư là vị cao nhân nào không?

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Đại sư quá khen, tại hạ thẹn không dám nhận. Còn gia sư họ Quan tên Nghi.

Tiểu Diện Phật nghe nói thất kinh, mở to mắt nhìn Bộc Dương Duy một lúc mới kêu lên :

- Ui chao! Bản tăng có mắt mà không thấy núi Thái Sơn! Thì ra thí chủ là cao đồ của vị thiên hạ đệ nhất cao thủ Độc Thủ Ma Quân Quan tiên bối năm xưa.

Ngô Nam Vân chen lời :

- Bộc Dương lão đệ hiện là tân Bang chủ Lãnh Vân bang, võ công cái thế. Tiểu đệ cố sức đấu mà không qua nổi mấy chục chiêu...

Tiểu Diện Phật nghe nói thất kinh.

Lão không lạ gì võ công Ngũ Đài đệ nhất cao thủ Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân, vừa rồi chỉ mới đấu vài chiêu mà đã nhận ra công lực của mình không bằng.

Thế mà Ngô Nam Vân đấu không lại thiếu niên này mấy chục chiêu, vậy thử hỏi trong thiên hạ còn ai là đối thủ?

Bộc Dương Duy nói :

- Đại sư đừng nghe Ngô huynh quá tăng bốc tại hạ. Không có chuyện ấy đâu!

Ngô Nam Vân chợt hỏi :

- Thu Nguyệt sư huynh! Tiểu đệ đã quyết định gia nhập Lãnh Vân bang, cùng Bộc Dương lão đệ tùy hành sớm tối, không biết ý sư huynh thế nào?

Tiểu Diện Phật đáp :

- Bộc Dương thí chủ tuổi trẻ tài cao, võ công trác tuyệt, quả là bậc anh tài trăm năm hiếm gặp, tương lai sự nghiệp sẽ vô hạn lượng. Sư đệ đã quyết định gia nhập Lãnh Vân bang, bản tăng đương nhiên hết sức tán thành và xin chúc mừng sư đệ!

Ba người vừa nói chuyện vừa chén thù chén tạc.

Vì Tiểu Diện Phật định đến Bách Khúc sơn cũng tiện đường nên Bộc Dương Duy trả tiền rượu rồi bảo dắt ngựa ra, vừa đi đường vừa nói chuyện.

Thúy Liễu sơn trang tuy nhỏ, nhưng các nhân vật trong giang hồ chẳng mấy ai không biết Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký, võ học được coi là Nhất Tuyệt trong giang hồ.

Cho đến nay thì chưa nghe nói có ai tránh nổi hai mươi sáu mũi Đoạn Hồn tiêu phát đồng thời của Tàn Ký.

Ngoài ra hai loại võ công Hồng Sa chương và Huyền Ma Ân Thân Bộ cũng được coi là tuyệt học võ lâm.

Hai huynh muội này đều tâm cao khí ngạo nên rất ít bằng hữu, nhưng lại giao tình rất sâu đậm với Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân.

Đến chiều, ba người đã tới Thúy Liễu sơn trang.

Lúc này nắng đã dịu đi rất nhiều, những hàng liễu xanh um xung quanh trang viện lại càng có sức quyến rũ làm người ta thêm sáng khoái.

Thất Sát Kiếm Ngõ Nam Vân vừa báo tính danh, tên vệ sĩ canh cổng, lập tức chạy vào trang phi báo.

Chỉ lát sau, một trung niên hán tử bận hắc y tuổi độ tam tuần cùng một thanh y thiếu nữ tươi cười bước ra nghinh đón.

Ngô Nam Vân nói ngay :

- Tàn lão đệ! Ngu huynh đến chậm mất ba ngày, chắc hai huynh muội trách nhiều lắm..

Hắc y hán tử đáp :

- Đương nhiên! Lát nữa phải phạt Ngô huynh mấy chén mới được!

Rồi nhìn sang Tiểu Diện Phật và Bộc Dương Duy hỏi :

- Vân ca! Xin giới thiệu vị Đại sư và thiếu hiệp này là ai vậy?

Ngô Nam Vân trước hết chỉ sang Tiểu Diện Phật :

- Đây là truyền nhân duy nhất của sư bá ngu huynh Khô Hạnh đại sư, danh hiệu Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt đại sư.

Huynh muội Tàn Ký chấp tay hành lễ.

Ngô Nam Vân lại chỉ sang Bộc Dương Duy :

- Còn đây là Bộc Dương Duy, Bang chủ Lãnh Vân bang, cao đồ Độc Thủ Ma Quân Quan tiền bối.

Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký thất kinh hỏi :

- Thiếu hiệp là Ngọc Diện Tu La Bộc Dương Duy bang chủ, gần đây đã tỏ thần uy làm chấn động giang hồ? Tại hạ vô cùng ngưỡng mộ...

Thanh y thiếu nữ mở to đôi mắt kiều diễm nhìn Bộc Dương Duy đầy thán phục.

Ngoài Tàn Ký ra, lúc này Tiểu Diện Phật và Bộc Dương Duy mới biết thanh y thiếu nữ là Thanh Điệp Tàn Nhu Nhu, là tiểu muội duy nhất của Tàn Ký, năm nay hai mươi tuổi.

Chủ khách chào hỏi xong nói mấy câu khiêm tốn rồi Đoạn Hồn Tiêu mời quý khách vào trang.

Thúy Liễu sơn trang diện tích không lớn, nằm trong khu rừng liễu um tùm xanh ngắt, không phải là trang viện đồ sộ hùng vĩ, trái lại rất u tịch trang nhã.

Tuy không đồ sộ nhưng trong trang cũng có thủy tạ lương đình, hoa viên giả sơn bố trí hài hòa, cảnh sắc tuyệt đẹp.

Khách không được mời vào đại sảnh mà Tàn Ký dẫn tới một ngôi tiểu lâu bằng trúc gọi là Thính Vũ Hiên.

Một lúc sau trà rượu được đưa ra. Câu chuyện bắt đầu trở nên sôi nổi.

Thanh Điệp Tàn Nhu Nhu vốn là nữ nhân trong giang hồ, không câu chấp tục lễ, có nói có cười, mắt thỉnh thoảng nhìn sang Thất Sát Kiếm Ngõ Nam Vân đầy tình ý.

Bộc Dương Duy tuy rất ít tiếp xúc với nữ nhân, chưa biết ái tình nhưng vốn là người tinh tế nên nhận ra ngay giữa Ngô huynh và vị Thanh Điệp Tàn cô nương này có mối quan hệ không bình thường.

Rượu qua ba tuần, Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký nói :

- Mấy lâu nghe đại danh Bộc Dương Duy thiếu hiệp vang rền như sấm bên tai, nay vinh hạnh được gặp mới biết nhân phẩm phi phàm, nhân thân sáng quắc, quả là nhất đại anh hào! Tại hạ cùng vị Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn đường chủ trước đây từng tương ngộ một đôi lần, như vậy chúng ta không phải người ngoài. Hôm nay được Bộc Dương bang chủ hạ cố ghé thăm, huynh muội tại hạ vô cùng vinh hạnh. Nhân đây dám mạo muội đề xuất nguyện vọng được xem Bang chủ biểu diễn mấy chiêu tuyệt nghệ, không biết có chịu đáp ứng cho không?

Y vừa nói xong thì cả ba người, kể cả Thất Sát Kiếm Ngõ Nam Vân cùng nhao nhao hưởng ứng.

Bộc Dương Duy biết không thể từ chối, đứng lên nói :

- Tại hạ chỉ có chút hư danh, nhưng Tàn huynh đã nói như thế cũng đành đưa ra chút mặt học để mua vui, xin bốn vị đừng cười!

Nói xong bước ra sân, rút Tu La kiếm cầm tay.

Bốn người kia cũng rời bàn, bắc ghế trước hiên chờ chiêm ngưỡng.

Bấy giờ vầng nguyệt đã lên cao, dáng Bộc Dương Duy cầm kiếm đứng dưới trăng trông thật trác tuyệt!

Bộc Dương Duy quay vào khán giả ôm kiếm chào, chợt quay sang tả, bắt thần thi triển Tu La Bộ lướt theo một gốc liễu lên tới ngọn rồi thả mình xuống, không làm vương một hạt bụi!

Chúng nhân cùng “Ồ!” lên một tiếng đầy thán phục.

Thực ra cây liễu chỉ cao bốn năm trượng, người võ công cao thì chỉ nhảy hai cú là tới ngọn. Nhưng chưa ai thấy có người thi triển khinh công ảo diệu như thế bao giờ!

Mọi người chỉ thấy hoa mắt lên, bóng bạch y loáng một cái đã lên tới ngọn rồi sà xuống giữa sân như ngọc thụ lâm phong!

Chốc lát, từ tiền sảnh bay ra mười mấy con doi, nhanh chậm cao thấp khác nhau...

Bộc Dương Duy chợt hú dài một tiếng rồi tung mình nhảy lên, Tu La kiếm vung lên một nhát, hai nhát...

Đang lơ lửng trên không, chàng chợt đảo người, không biết lấy sức bật từ đâu lại dướn người lên cao hai trượng nữa, bảo kiếm trong tay lóa lên như những ánh chớp...

Bộc Dương Duy chưa đáp xuống, lại chao người sang tả, sà xuống rồi lại rướn cao lên.

Cứ như thế chín lần, hơn hai chục con doi bị chém đứt, tiếp nhau rơi xuống.

Đó là tuyệt học “Ứng Hồi Cứu Chuyển!

Bốn người mở to mắt nhìn không chớp, dường như không tin thiên hạ lại có thứ võ học kỳ ảo đến thế!

Chờ đến khi Bộc Dương Duy đáp xuống, tiếng vỗ tay mới ran lên không dứt.

Chàng ôm kiếm nghiêng người nhìn khán giả ra ý cảm tạ.

Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký đứng lên nói :

- Bộc Dương bang chủ quả là thần công cái thế! Chỉ riêng mấy chiêu này đã có thể xưng là thiên hạ vô song!

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Chỉ là một chút thủ thuật đủ mua vui một lúc mà thôi, đâu đáng được Tàn huynh quá khen như vậy?

Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt đại sư cười hô hô nói :

- Nói rằng thiên hạ vô song còn chưa xứng! Trong võ lâm hiện giờ có ai dám sánh với Bộc Dương bang chủ?

Bộc Dương Duy nói mấy lời khiêm tốn rồi mọi người lại quay vào bàn tiệc.

Lúc đó Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân mới kể lại cuộc tỷ kiếm chiều hôm trước, ba người thay nhau tán tụng mãi không thôi.

Lần này đến Thúy Liễu son trang, Ngô Nam Vân đã có kế hoạch từ trước.

Thấy Bộc Dương Duy được mọi người tán dương như vậy, y cười nói :

- Lần này Bộc Dương lão đệ hạ sơn là để trả thù cho Quan tiền bối năm xưa và trừng hưng Lãnh Vân bang, đồng thời khơi dậy hùng tâm trong toàn thể võ lâm. Ngô mỗ được Bộc Dương bang chủ ưu ái và trọng thị mời gia nhập bang, còn Tàn lão đệ và Linh muội hiệp danh mẫn thiên hạ, nếu có thể cùng ngu huynh hợp lực vì Lãnh Vân bang thì ngu huynh vô cùng mẫn nguyện, không biết ý hai vị thế nào?

Bộc Dương Duy thấy Ngô Nam Vân chủ trương như vậy rất hợp với tâm ý mình.

Chàng trầm nghĩ :

- Bốn bang nếu có thêm những nhân tài như huynh muội Đoạn Hồn Tiêu thì việc chấn hưng bang phái sẽ thuận lợi rất nhiều.

Nghĩ thế chàng đưa mắt kỳ vọng nhìn hai người, nhưng chưa kịp nói gì thì Tiểu Diện Phật chợt lên tiếng :

- Thất Sát Kiếm người thật lạt quyền, dám qua mặt Bộc Dương bang chủ mời Tàn gia huynh muội gia nhập Lãnh Vân bang mà dẹp tửu gia sang một bên. Chẳng lẽ người cho rằng tửu gia không còn dùng được việc gì nữa hay sao?

Ngô Nam Vân nghe nói sững người ra một lúc mới cười đáp :

- Tiểu đệ đâu dám coi thường sư huynh? Chẳng qua vì sư huynh là vị cao tăng lực căn đã tuyệt, không nhuốm bụi trần, thân chỉ ưa rong chơi hạc nội mây ngàn, cho dù tại hạ có mời, chỉ sợ Đại sư cũng không đồng ý đâu!

Tiểu Diện Phật nổi giận quát :

- Thất Sát Kiếm! Ngươi đừng đem tửu gia biến thành một vị Phật sống thanh cao thoát tục như thế, ta không ưa đâu! Nên biết rằng tại thế tức là xuất thế, sống ở đời sao không nhuốm bụi trần? Chùa chiền tự miếu cũng là nạn nhân của bọn hung đồ, sao Phật tử không trừng trị bọn hung ác? Hồng trần dù có dày ngàn thước, tửu gia cũng xông vào để giải nghiệp chướng của chúng sinh. Ngươi biết gì?

Ngô Nam Vân cười đáp :

- Nếu vậy thì tốt! Không ngờ Đại sư hào khí vạn trượng như thế. Xin hãy thứ tội cho vừa rồi tiểu đệ lỡ lời, được không?

Bộc Dương Duy tiếp lời :

- Nếu Đại sư tình nguyện cùng góp đại lực với tệt bang, tại hạ thay mặt cho toàn thể bang chúng hết sức hoan nghênh!

Lúc đó Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký đã thi thăm bàn định với tiểu muội xong.

Tàn Ký rất có cảm tình và khâm phục Bộc Dương Duy, còn Tàn Nhu Nhu thì tình nhân đã gia nhập Lãnh Vân bang nên cả hai đều thuận tình gia nhập.

Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký nhìn Bộc Dương Duy nói :

- Tàn mỗ xông pha giang hồ tính đến nay cũng đã mười mấy năm, nhưng bây giờ mới được gặp một bậc anh tài võ công kiệt xuất như Bộc Dương bang chủ. Huynh muội Tàn mỗ đã thỏa thuận với nhau đồng ý gia nhập Lãnh Vân bang, nguyện ý cùng Bang chủ tùy hành, vì Lãnh Vân bang mà gắng sức!

Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt đại sư bưng chén rượu lên cười nói :

- Như vậy thì rất tốt! Từ nay chúng ta đều là thành viên của Lãnh Vân bang. Bây giờ chúng ta hãy cạn chén chúc Bộc Dương bang chủ khang kiện, chúc bốn bang ngày càng cường thịnh! A Di Đà Phật!

Nói xong ngửa cổ uống cạn đầu tiên.

Mọi người liền nhất nhất hưởng ứng, cả Tàn Nhu Nhu cũng uống hết một bát to.

Sau đó, cuộc chuyện trò càng thêm sôi nổi.

Bộc Dương Duy đứng lên nói :

- Lần này được các vị gia nhập làm tăng thêm uy lực rất lớn, đó là đại phúc cho bốn bang. Nhưng trước khi làm lễ tuyên thệ, xin các vị cứ xưng hô như cũ, đừng gọi tại hạ là Bang chủ.

Mọi người không đồng ý nhưng Bộc Dương Duy vẫn kiên trì bảo vệ ý kiến của mình nên đành xưng hô bằng huynh đệ như trước, chờ khi chính thức nhập bang sẽ thay đổi sau.

Trong khi chủ khách đang vui vẻ chúc chén thì chợt nghe tiếng bước chân chạy đến rất gấp.

Một tên trang đinh chạy vào đến bên Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký ghé tai nói nhỏ mấy câu.

Tàn Ký nghe xong mặt bỗng biến sắc.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân hỏi :

- Tàn lão đệ! Có chuyện gì thế?

Tàn Ký đáp :

- Có một bọn tặc nhân không biết là ai đến bốn trang gây náo sự, thách tại hạ ra giao chiến.

Tất cả mọi người tại tọa đều lộ vẻ công phẫn.

Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt hòa thượng tuy là kẻ tu hành nhưng tính tình nóng nảy, đứng lên quát :

- Không biết bọn chuột ở đâu dám đến Thúy Liễu sơn trang sinh sự? Tàn thí chủ! Đi thôi! Chúng ta ra ngoài xem kẻ nào, có bao nhiêu bản lĩnh mà lão xược như thế?

Nói xong bước sầm sập ra cửa.

Ngô Nam Vân, Bộc Dương Duy cũng rời bàn, theo huynh muội Tần Ký hướng ra trang môn.

Cổng chính đóng chặt, xung quanh cổng đèn đuốc được thắp lên sáng choang, có hơn hai chục trang đinh, tay cầm binh khí đứng dàn trước cổng, mắt gắt dữ nhìn ba quái khách mặc áo vải thô.

Đoạn Hồn Tiêu Tần Ký vừa trông thấy ba người kia, trong lòng rung động nghĩ thầm :

- Thì ra là Lũng Tây tam quý! làm sao chúng từ Lũng Tây đến đây tìm mình thách chiến chứ? Mình với bọn này có gây thù chuốc oán bao giờ đâu?

Bọn trang đinh thấy Trang chủ và tiểu thư cùng ba vị khách đến vội lùi lại hành lễ rồi đứng ra hai bên.

Đoạn Hồn Tiêu Tần Ký bước lên chấp tay nói :

- Nguyên là Lũng Tây tam hữu! Các vị bấy lâu nay vẫn an khang cả chứ? Đang đêm nhập tị trang, chẳng hay có gì chỉ giáo?

Ba quái khách nghe nói, mặt không lộ chút biểu cảm gì.

Chỉ có tên đứng giữa động đậy khoe môi rồi cất giọng thâm trầm nói :

- Tần Ký! Đứng trước chân nhân thì không nói lời giả dối. Ngươi cần gì giả nhân giả nghĩa như vậy?

Tần Ký lạnh lùng nói :

- Viễn Cổ! Tần mỗ với ngươi vô cừu vô oán, nhưng các ngươi rắp tâm đến gây sự chúng ta cũng không sợ. Muốn gì thì hãy nói ra đi! Dù phải nhảy vào núi đao rừng kiếm Tần mỗ cũng sẵn sàng hầu tiếp.

Tần Ký vừa nói xong, quái khách đứng bên tả vốc người thấp bé chột ngựa mặt cắt một tròng cuồng tiếu, âm thanh vọng vào tai mọi người nghe ơng ơng như rót như muốn vỡ cả màng tai.

Hắng cười xong nhìn Tần Ký quát :

- Cuồng đồ vô tri! Lão phu sẽ nói ngươi biết đề chết cũng không oán hận!

Ba người biết đề chết cũng không oán hận! Ba tháng trước tại thành Trường An ngươi đánh bị thương một người, có nhớ không?

Tần Ký “à” một tiếng, gật đầu :

- Tần mỗ thừa nhận lúc ở Trường An thấy một tên hán tử ức hiếp một lão nhân yếu nhược đã đánh hấn một chưởng. Nhưng không biết hấn có quan hệ thế nào với Lũng Tây tam quý các ngươi?

Quái khách thấp bé quát lên :

- Sao lại không? Hấn là sự diệt của lão phu. Sau khi trúng một chưởng của ngươi, hấn về liên tục thổ huyết, chưa đầy một tháng sau thì chết. Món nợ đó đương nhiên ngươi sẽ trả!

Tần Ký vẫn còn nhớ việc đó.

Ba tháng trước y đến Trường An chúc thọ một lão niên, khi về gặp một hán tử chừng ba mươi tuổi hiếp bức một lão nhân, đánh người này gần chết.

Tần Ký thấy chuyện bất bình liền can thiệp, đánh tên hán tử một chưởng cứu được tính mạng lão nhân kia.

Đúng là tên đó đã thổ huyết mà chạy đi, không ngờ hấn lại là sự diệt của một trong ba tên ma đầu này.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân chột lên tiếng :

- Lũng Tây tam quý! Tần lão đệ đối với các ngươi khách khí như thế là tuân theo lễ nghĩa giang hồ, đừng tưởng Tần lão đệ sợ các ngươi mà tỏ ra hung hăng như thế! Các ngươi nói rõ là đến báo thù cho tên vô lại cậy khỏe hiếp già nào đó. Ngô Nam Vân cũng nhận liên đới trách nhiệm với Tần lão đệ hầu tiếp các ngươi!

Trong Lũng Tây tam quý thì tên đứng giữa là lão đại Hoạt Thi Quý, đứng bên tả là Âm Độc Quỷ Viên Triệu, tên còn lại là lão tam Đoạt Mệnh Quỷ Viên Hằng.

Cả ba huynh đệ mỗi tên đều luyện một thứ công phu tàn độc, tên nào cũng hung bạo bất lương.

Lũng Tây tam quý tung hoành khắp vùng Lũng Tây, gây không biết bao nhiêu tội ác, giết người, cướp của, hiếp dâm, đốt nhà, không từ bất cứ thủ đoạn

nào.

Đối với cừu nhân, chúng truy tận sát tuyệt, không ít nhân vật võ lâm bỏ mạng bởi ba tên ác quỷ này.

Giang hồ Lũng Tây nghe danh Lũng Tây tam quỷ đều kinh hồn bạt vía, nhưng vì chúng có võ công cao cường, ít khi tách rời nhau nên không ai làm gì được chúng.

Nghe có người dám bên vực Đoạn Hồn Tiêu Tần Ký chống đối lại mình, cả ba tên đều trừng mắt nhìn lại, vẻ hung hăng như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

Âm Độc Quỷ Viên Triệu ngập ngừng hỏi :

- Ngươi là... Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân, được giang hồ mệnh danh là Ngũ Đài đệ nhất cao thủ?

Ngô Nam Vân bình thần gật đầu :

- Chính là tại hạ!

Hoạt Thi Quỷ Viên Cổ cười nói :

- Tưởng ai mà to gan lớn mật như thế, dám ăn nói ngôn cuồng trước Lũng Tây tam hữu chúng ta, hóa ra là nhân vật uy danh hiển hách Thất Sát Kiếm Ngô đại hiệp!

Hắn dừng lại, quan sát Ngô Nam Vân một lúc, bụng nghĩ thầm :

- Tên họ Ngô này danh đầu rất lớn. Trước đây nghe nói, mình cho rằng chẳng qua chỉ là một kẻ hữu danh vô thực, nhưng nay xem lại thì mất phát thần quang, cử chỉ trầm tĩnh, đúng phong độ của một danh gia võ học, không thể xem thường!

Hắn ngầm so sánh tương quan lực lượng giữa song phương :

“Mình đủ sức thắng Đoạn Hồn Tiêu Tần Ký, cứ cho là lão nhị đánh thành bình thủ với Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân đi, còn lão tam thì dư sức thịt muối muối của Tần Ký...”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Ác đầu quái xà - Tần trang thoát nạn

Đang tính toán, hắn chợt lướt mắt nhìn ra phía sau Đoạn Hồn Tiêu Tần Ký và Ngô Nam Vân, lúc ấy mới nhận ra vị hòa thượng thấp lùn và một thiếu niên thư sinh đang nói chuyện gì với nhau, không để ý đến song phương đang tranh chấp, thần thái hết sức du nhàn, tựa hồ không coi mỗi hiểm họa đang treo lơ lửng trên đầu Thúy Liễu son trang vào đâu!

Hoạt Thi Quỷ Viên Cổ đã nửa đời xông pha giang hồ nên rất có kinh nghiệm nhìn người xét việc.

Chỉ nhìn qua thần sắc Bộc Dương Duy và Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt hòa thượng cũng biết ngay hai người này võ công phi phàm.

Hắn trở nên do dự nghĩ thầm :

- Chi e việc hôm nay huynh đệ chúng ta tới đây tìm cừu gặp phải trở ngại mất rồi!

Huynh muội Tần Ký và Ngô Nam Vân thấy lão đại Hoạt Thi Quỷ Viên Cổ ánh mắt mông lung bất định, tin rằng hắn thấy đông cao thủ nên đã mất tinh thần.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân cười nói :

- Lũng Tây tam quỷ! Các ngươi đã biết danh hiệu ta, như vậy tối nay chỉ e các ngươi không chắc thắng rồi! Bây giờ cho phép các ngươi chọn một phương thức ứng chiến có lợi hơn. Cứ việc tùy ý chọn đối thủ, lấy một đấu một, chịu không?

Quả là phương sách có lợi cho chúng thật!

Lũng Tây tam quỷ nghe nói bụng ngầm thờ phào nhẹ nhõm.

Hoạt Thi Quỷ Viên Cổ cố vót vát chút thể diện cười đáp :

- Như thế cũng được. Nhưng Lũng Tây tam quý chúng ta không sợ bất cứ kẻ nào ý đồ thắng ít đâu!

Chờ lão đại nói xong, lão nhị Âm Độc Quỷ Viên Triệu lập tức tiếp lời :

- Ngô Nam Vân! Người ta nói rằng Thất Sát kiếm pháp của ngươi là võ lâm nhất tuyệt. Tồi nay Viên lão nhị muốn mở rộng tầm mắt một phen!

Dứt lời bước lên thò tay vào túi lấy ra một vật gì đen sì ngoằn ngoèo dài chừng năm thước.

Bình khí này là một cây roi hình tam giác, giống hệt như một con rắn với đầu há, miệng thè lưỡi đen nhánh và hai mắt dính vật gì phát sáng xanh lè, toàn thân phủ một lớp vẩy óng ánh nhìn rất dễ sợ.

Âm Độc Quỷ Viên Triệu tay cầm đầu roi, ngao ngễ nhìn Thất Sát kiếm pháp Ngô Nam Vân về đầy tự tin.

Chúng nhân tuy đều biết Lũng Tây tam quý đều luyện độc công nhưng thấy thứ bình khí quái dị đó ai nấy cũng thán kinh hãi.

Riêng Thất Sát kiếm pháp Ngô Nam Vân là người kiến đa thức quảng, vừa nhìn đã nhận ra ngay bình khí đó gọi là Ô Kim Thiết Xà Tiên.

Trước đây khắp thiên hạ chỉ có Cáp Bá đại sư ở Thanh Hải dùng loại bình khí này, chiêu thức vô cùng kỳ dị.

Thấy Âm Độc Quỷ Viên Triệu rút Ô Kim Thiết Xà Tiên ra, Ngô Nam Vân chỉ nhếch môi cười nhạt, rút Chu Diệu kiếm ra bước lên một bước, dáng vẻ rất ung dung.

Âm Độc Quỷ Viên Triệu lập tức tấn công, vận nội lực vào ngọn xà tiên cho thẳng ra, đồng thời vung roi lên như chớp điểm thẳng vào yết hầu đối phương.

Động tác đó quả xứng với danh hiệu Âm Độc Quỷ!

Ngô Nam Vân không tránh, vung Chu Diệu kiếm chém phạt xuống đầu roi.

Ô Kim Thiết Xà Tiên quả là thứ bình khí quái dị, tựa hồ như nó biết tự động tránh chiêu, oằn mình lại chờ thanh kiếm chém qua rồi lại phóng ngang mổ vào huyết mạch của địch thủ!

Ngô Nam Vân cũng biến chiêu rất nhanh, Chu Diệu kiếm quay nửa vòng lại tiếp tục chém xuống đầu roi.

Viên Triệu không ngờ kiếm pháp của đối phương thần kỳ như vậy, đành lùi lại một bước.

Ngô Nam Vân liền chớp thời cơ tấn công giành lấy thượng phong, chỉ trong chớp lát đánh ra tám kiếm.

Âm Độc Quỷ Viên Triệu đúng là được Cáp Bá đại sư phái Thanh Hải chân truyền, bị công kích mãnh liệt liền nhảy lùi ba bước, thi triển Cáp Xà tiên pháp phản công.

Hai đối thủ một tiên một kiếm bắt đầu dốc tận sở học tiến hành một cuộc kịch chiến.

Xem một lúc, Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký hướng sang Hoạt Thi Quỷ Viên Cỗ nói :

- Viên lão đại! Người khác vì Tần mỗ mà liều mạng, sao chúng ta là nhân vật chủ yếu có thể bàng quan đứng nhìn?

Viên Cỗ đáp :

- Rất tốt! Ta cũng đang ngứa ngáy chân tay đây!

Dứt lời lấy bình khí ra.

Bình khí của tên này gồm bốn ống đồng to bằng ngón chân cái dài chừng một thước nối với nhau bằng xích sắt, giống như một cây Tam Tiết côn binh thường, chỉ có điều đặc biệt là mỗi ống đồng có rất nhiều lỗ nhỏ và có tới bốn khúc chứ không phải ba.

Thấy đối phương xuất bình khí xong, Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký chấp tay cười nói :

- Viên lão đại xuất chiêu đi!

Viên Cỗ thấy Tần Ký định dùng tay không đấu với mình, hừ một tiếng nói :

- Tên họ Tần! Ngươi không chịu xuất bình khí là tự làm mình chết, đừng oán hận Viên mỗ độc ác...

Chưa nói xong đã xông tới, vung côn quát tới cổ địch nhân.

Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký thấy đối phương đã xuất thủ liền thi triển Huyền Mã Ấn Thân pháp tránh đi.

Viên Cổ chỉ thấy bóng người loáng qua, nhìn lại thì không thấy địch nhân đâu nữa!

Tên ma đầu phản ứng rất nhanh, vội vàng quay ngọn côn quật ngược lại sau lưng.

Quả nhiên Tàn Ký lúc đó đã lướt ra sau lưng địch, định xuất chỉ điểm vào hậu tâm thì bị ngọn côn quất tới, kêu lên :

- Hào thủ pháp!

Quất xong lùi một bước tránh, song chưởng xuất chiêu Cự Linh Di Sơn đánh tới hai vai địch.

Bấy giờ Viên Cổ vừa kịp quay lại, tả chưởng phát ra nghênh tiếp.

Chỉ nghe bình một tiếng, Viên Cổ bị đánh bật lùi ba bước.

Đơn chưởng không thể cự lại song chưởng, Viên Cổ bị thiết thòi không có gì đáng ngạc nhiên.

Tên ma đầu bị bức lùi lập tức nổi giận, tay côn tay chưởng xông vào tấn công dồn dập như vũ bão.

Song phương tạo thành một cặp kịch chiến nữa.

Bốn đôi thủ xoắn lấy nhau, kiếm tiêu côn chưởng phát ra loạn xạ, cát bụi bốc lên mù mịt, nhân ảnh chập chờn khó phân rõ địch ta.

Đoạn Mệnh Quý Viên Hằng thấy mọi ánh mắt đều đổ dồn vào hai cặp đấu không ai chú ý đến mình, bụng nghĩ thầm :

- Bây giờ hãy thừa cơ diệt đi một tên như vậy hoặc lão đại hoặc lão nhị sẽ dư ra một người, có thêm mình nữa, khi đó dù cả bọn có liên thủ công vào cũng không sợ nữa.

Quả thật các đối thủ đang toàn tâm toàn ý đối địch, người ngoài thừa cơ ám toán thì rất dễ dàng đắc thủ.

Đoạn Mệnh Quý Viên Hằng quyết định như thế xong thò tay vào túi định lấy ra mấy mũi Thiên Mang châu là ám khí có tầm chất kịch độc.

Hắn vừa thò tay vào túi thì chợt bạch y thư sinh đang quan sát Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký và Hoạt Thi Quý Viên Cổ ác đấu, chợt nhìn sang nhếch môi cười.

Viên Hằng ngưng ngừng rút tay lại, vừa thẹn vừa tức nghĩ thầm :

- Tên cùng thư sinh này làm hỏng sự của lão gia! Trước hết hãy thịt người đã rồi nói sau.

Quan sát đối phương một lúc, hắn thấy rằng bạch y thư sinh này không có gì khác thường, lại còn trẻ, cho dù biết võ công chẳng nữa thì chẳng qua chỉ mới luyện võ được mười năm là cùng, đáng là bao so với mình ba bốn chục năm khổ luyện độc công?

Viên Hằng liền vẫy tay nói :

- Tên hủ nho kia! Lại đây! Đứng ngoài xem cái gì? Chúng ta đấu một trận. Trong võ lâm không nên có hạng cùng thư sinh như người, đại gia giúp người về Tây Thiên thì hơn!

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Rất tốt, tại hạ cũng đang muốn trừ bớt hạng quái thai Lũng Tây tam quý các người đây.

Đoạn Mệnh Quý Viên Hằng nổi giận quát :

- Tiểu tử! Đại gia đánh nát thầy người!

Vừa quát vừa xông tới, song chưởng nhắm thẳng vào mặt và giữa ngực đối phương, quả tình muốn nghiền nát thiếu niên hỗn láo này.

Bộc Dương Duy không tránh, hữu chưởng đánh ra tiếp chiêu.

Thái độ của chàng rất bình thản, chưởng đánh ra có vẻ không vận lực đáng kể, giống như hành động tự nhiên ứng thủ vậy thôi.

Đoạn Mệnh Quý Viên Hằng thấy vậy cả mừng, tin rằng nếu đối phương không bị chưởng lực bài sơn đảo hải của mình đánh chết thì cũng trọng thương bán thân bất toại.

Hắn liền vận đủ thập thành công lực đánh ra.

Nào ngờ hai luồng kinh lực tiếp nhau, hắn vô cùng kinh hãi khi nhận thấy chưởng lực của đối phương mạnh hơn mình gấp nhiều lần, nhưng muốn thu chiêu lùi lại thì không kịp nữa.

- Bình!

Đoạn Mệnh Quỷ Viên Hằng bị đánh bật lên cao, miệng phun máu thành vòi, rơi xuống đất còn phải lùi lại ba bốn bước vẫn không đứng vững ngã phệt đất xuống đất, tóc tai tán loạn, mắt mờ trùng trùng, ngực áo đầm máu trông gớm ghiếc như vạn quỷ.

Âm Độc Quỷ Viên Triệu đang đấu với Thất Sát kiếm pháp Ngô Nam Vân, mặc dù đang bị đối phương dồn vào hạ phong, thấy tam đệ bị trọng thương, liều mạng phát ra ba chiêu Thái Hồng Chiêu Thiên, Bách Bộ Lưu Tinh và Hồ Quang Thái Ảnh bức Ngô Nam Vân lùi lại rồi tung mình lao sang dùng Xà tiên điểm tới hậu tâm Bộc Dương Duy.

Động tác tên này quá độc hiểm và bất ngờ, trong lúc đó Bộc Dương Duy quay lưng sang phía hấn, khó mà thoát khỏi độc thủ.

Thanh Đệp Tàn Nhu Nhu kinh hãi kêu lên một tiếng.

Lúc này bất cứ ai cũng không cứu được chàng.

Âm Độc Quỷ Viên Triệu tin chắc rằng thiếu niên kia sẽ bị chết dưới Xà tiên của mình, liền gia thêm hai thành công lực điểm tới.

Nào ngờ đầu rơi cách hậu tâm của đối phương chừng một thước thì giống như va phải một tấm thép, bật ngược lại!

Không những thế, Viên Triệu còn cảm thấy tay mình tê đi, suýt nữa buông rơi ngọn roi.

Hắn kinh ngạc nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ tên tiểu tử này có tà môn?

Trong lúc hấn hoang mang bất định thì Bộc Dương Duy quay lại, xuất chỉ điểm tới Phủ Đài huyết đối phương.

Chỉ lực quá uy mãnh, thủ pháp lại thần tốc làm Âm Độc Quỷ Viên Triệu không tránh kịp, ứng chỉ ngã nhào xuống.

Đoạt Mệnh Quỷ Viên Hằng tuy đã bị thương, nhưng thấy lão nhị bị bạch y thư sinh đánh ngã, vội lấy ra hai viên Thiên Mang châu dụng lực phóng đi.

Hai viên bi sắt to bằng ngón chân cái xé gió bay thẳng tới Bộc Dương Duy, uy lực quả là kinh nhân!

Bộc Dương Duy bình thần vùng chưởng đánh ra.

Thất Sát kiếm pháp Ngô Nam Vân chợt kêu lên :

- Không được!

Vừa quát vừa lao sang giật lấy tay Bộc Dương Duy lùi lại.

Chàng chưa hiểu chuyện gì nhưng nghe quát vội lách mình tránh đi, sau đó còn bị Ngô Nam Vân kéo giật lại mấy thước, chính là lúc hai viên Thiên Mang châu va vào nhau nổ tung, từ trong hai quả cầu hàng trăm mũi kim châm nhỏ bằng sợi lông trâu dài độ một tấc bay tán loạn như mưa phủ lấy cả phạm vi ước tới hai trượng!

Bộc Dương Duy lúc ấy mới biết lợi hại, lùi thêm hai bước nữa.

Lúc đó Âm Độc Quỷ Viên Triệu bị ngã, nằm ngay giữa vòng ám khí.

Thấy kim châm bay tán loạn khắp nơi, hấn dốc toàn lực lao đi định thoát ra ngoài nhưng không đủ sức.

Vừa bật người dậy, Viên Triệu bị bảy tám mũi châm bắn vào người, kinh hoàng rú lên một tiếng lại ngã gục xuống, giấy đánh đạc mấy cái, sắc mặt biến thành tím đen, thất khiếu trào máu, thở hắt ra một hơi tuyệt khí, đôi mắt mờ trùng trùng nhìn Đoạt Mệnh Quỷ Viên Hằng như oán trách.

Lão đại Hoạt Thi Quỷ Viên Cổ thấy nhị đệ bị chết bởi Thiên Mang châu của lão tam, lòng đầy bi thảm.

Trong lúc hấn phân thần, bị Đoạt Hồn Tiêu Tàn Ký xuất một chiêu Thiên Ngoại Phi Hồng đánh trúng vai tả, cánh tay trái lập tức rú xuống, hiển nhiên xương bả vai đã bị vỡ nát.

Viên Cổ gầm lên như thú dữ, lao thẳng tới Tàn Ký, tay phải vùng lên đưa hết lực bình sinh ném binh khí ra.

Bốn ống đồng rời nhau ra chia thành bốn hướng châu sang bốn yếu huyết trên người Tàn Ký với tốc độ kinh nhân!

Đoạt Hồn Tiêu Tàn Ký tuy biết xương vai trái địch nhân đã bị vỡ nát nhưng tay phải vẫn còn nguyên vẹn, lực đạo rất lớn không thể xem thường, vội vàng nhảy vút lên cao ba trượng tránh né.

Bốn ống đồng bay đi với tốc độ kinh nhân, trúng ngay vào hai tên trang đình.

Trong tiếng rú kinh hoàng, hai tên này bị vỡ ngực thủng ruột, người còn bật lùi lại mấy bước, máu phun ra xối xả, thảm tử đương trường!

Hoạt Thi Quỷ Viên Cổ không đánh trúng Tần Ký để trả thù cho một chưởng vừa rồi, hai mắt đỏ ngầu, tay phải vận Xích Sát chưởng làm đỏ rực lên như lửa.

Đoạn Hồn Tiêu Tần Ký vừa đáp xuống chưa kịp đứng vững, hấn liền lao tới vùng chưởng đánh ra.

Thấy mặt đối phương biến dạng như ác quỷ, Tần Ký biết hấn đã đến lúc liều mạng, không dám nganh tiếp mà thi triển Huyền Ma Ân Thân Pháp lướt sang tả ba bước tránh chiêu, tuyệt chiêu Đoạn Hồn Tiêu Bách Hồng Tiễn Huyết lần đầu thi triển!

Hoạt Thi Quỷ Viên Cổ cũng biến chiêu rất nhanh, bất chấp ám khí phóng tới, Xích Sát chưởng gia thêm hai thành công lực, lao cả người lẫn chưởng tới địch nhân...

Hai tiếng rú cùng lúc phát ra, hai nhân ảnh cùng đổ nhào xuống.

Hoạt Thi Quỷ Viên Cổ lãnh đủ hai mươi sáu mũi Đoạn Hồn tiêu vào người, chết ngay tại chỗ.

Tần Ký trúng Xích Sát chưởng cũng bị thương không nhẹ, được hai tên trang đình đỡ dậy đưa vào trang viện.

Chợt một nhân ảnh lao tới, chính là Đoạt Mệnh Quỷ Viên Hằng vừa thừa cơ Tần Ký đã ngất đi, hạ độc thủ trả thù cho lão đại.

Trong khi Đoạt Mệnh Quỷ Viên Hằng chưa kịp ném Thiên Mang châu thì trúng chưởng bật ngược lại.

May rằng chàng đã hạ thủ lưu tình, chỉ dùng ba thành công lực, nếu không với tình trạng đã bị nội thương không nhẹ, chàng gia thêm hai thành công lực thì Viên Hằng đừng hòng thoát chết.

Bộc Dương Duy bước tới gần hỏi :

- Viên Hằng! Việc đã đến thế này, ngươi còn gì để nói không?

Tên ma đầu ngẩng lên, mặt rực lửa thù hận nói :

- Việc hôm nay, Lũng Tây tam quỷ xin khắc cốt ghi xương.

Thất Sát kiếm pháp Ngô Nam Vân Hừ một tiếng nói :

- Các ngươi tự tin rằng có thể đến tàn sát Thuyết Liễu sơn trang, chỉ tiếc rằng võ nghệ không tin nên chuốc lấy nhục, còn trách ai được?

Đoạt Mệnh Quỷ Viên Hằng cắt tràng cười thê lương nói :

- Chỉ cần Viên Hằng ta chưa chết, tất có ngày sẽ tìm đến các ngươi!

Nói xong đến cấp lấy thi thể Viên Cổ và Viên Triệu bỏ đi.

Nhưng mới được vài bước, không biết nghĩ sao ngoài đầu lại nhìn Bộc Dương Duy hỏi :

- Các hạ có thể cho biết đại danh không?

Chàng cười đáp :

- Tại hạ Bộc Dương Duy. Ngươi nhớ kỹ rồi chứ?

Viên Hằng run giọng hỏi :

- Cái gì? Bộc Dương Duy? Ngọc Diện Tu La?

- Không sai!

Viên Hằng không dám nán lại thêm nữa vội vàng cầm cổ chạy khỏi Thuyết Liễu sơn trang.

Tiểu Diện Phật nhìn theo hấn, chấp tay nói :

- A di đà Phật! Thiện tai! Thiện tai!

Thất Sát kiếm pháp Ngô Nam Vân nhìn lão hỏi :

- Đại hòa thượng! Khoan tỏ lòng trắc ẩn với người khác vội. Hãy vào xem thương thế của Tần lão đệ ra sao, xem có cứu được không?

Ba người quay vào trang viện, gặp hai tên trang đình vội vã đi ra liền hỏi :

- Trang chủ ở đâu? Đã tỉnh chưa?

Một tên đáp :

- Tiểu thư sai bọn tiểu nhân tìm ba vị. Vừa rồi Trang chủ đã tỉnh, nhưng hình như thương thế rất nghiêm trọng.

Ngô Nam Vân nói :

- Mau dẫn đường!

Hai tên trang đình dẫn ba người đến một gian tịnh thất.

Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký nằm trên giường, sắc mặt nhợt nhạt. Tàn Nhu Nhu đứng bên cạnh chăm chăm nhìn đại ca đầy lo lắng.

Tàn Ký thấy ba người vào, cười âm thầm nói :

- Ba vị vì Tàn mỗ mà phải vất vả...

Ngô Nam Vân đưa tay ngăn lại :

- Lão đệ nằm yên đi, đừng nói gì cả!

Y cúi xuống xem xét vết thương trên vai Tàn Ký một lúc rồi nhìn Tiểu Diện Phật nói :

- Tàn lão đệ trúng phải Xích Sát chưởng, xương cốt, không việc gì, nhưng chỗ bị thương đã tím lại. Sư huynh xem có thuốc gì chữa được độc chưởng này không?

Tiểu Diện Phật cũng đến xem qua vết thương, sau đó nhú mày trầm ngâm không nói.

Tàn Nhu Nhu nhìn lão ta, gấp giọng hỏi :

- Đại sư! Chẳng lẽ...

Cô ta không dám nói hết câu, linh cảm điều kinh khủng nhất sắp xảy đến cho đại ca và cho mình.

Tiểu Diện Phật chợt gõ mạnh vào trán mình, cười to nói :

- Bàn tăng suốt nửa quên mất! Tàn thí chủ được cứu rồi!

Mọi người nghe câu ấy đều nhẹ nhõm hẳn ra.

Tiểu Diện Phật nói tiếp :

- Chuyển này bàn tăng tới đây tìm được tài vừa khéo chế linh dược chữa Xích Sát chưởng!

Ngô Nam Vân ngạc nhiên hỏi :

- Có phải liên quan đến Kim Quán Xà Vương không?

Tiểu Diện Phật gật đầu :

- Chính phải.

Ngô Nam Vân hỏi Tàn Nhu Nhu :

- Nhu muội, Bách Khúc sơn gần đây không?

Tàn Nhu Nhu không biết tình lang hỏi Bách Khúc sơn làm gì nhưng vẫn trả lời :

- Bách Khúc sơn cách đây chỉ hai mươi dặm.

Tiểu Diện Phật hỏi tiếp :

- Cô nương biết Hoàng Thủy cốc ở đâu không?

Tàn Nhu Nhu đáp :

- Tiểu muội không biết, nhưng trong trang có mấy người biết!

Tiểu Diện Phật cao hứng nói :

- Nếu vậy thì may quá! Chỉ cần tìm được Kim Quán Xà Vương thì độc thương của Tần thí chủ không lo gì nữa.

Tần Nhu Nhu nói :

- Đại sư! Việc này không nên chậm trễ. Trời vừa sáng là chúng ta sẽ đi ngay...

Tần Ký nhìn tiểu muội nói :

- Muội sao làm phiền vậy chứ? Ba vị đã vì huynh muội chúng ta mà lỡ mất một đêm rồi, sao bây giờ còn để họ vì chút độc thương của ngu huynh mà lỡ việc thêm nữa?

Ngô Nam Vân tỏ ra phật ý :

- Tần lão đệ! Chúng ta giao tình với nhau đã mười mấy năm, khác gì anh em ruột? Chỉ một chuyện nhỏ này mà không gắng sức thì còn huynh đệ bằng hữu gì?

Bộc Dương Duy cũng nói :

- Chúng ta hành khứ giang hồ, thấy chết mà không cứu tất lương tâm sẽ dẫn vật suốt đời. Người ngoài còn thế, huống chi nay chúng ta đã là người một nhà, sao Tần huynh còn khách khí như thế?

Tần Ký thấy mọi người quan tâm đến mình như vậy, trong lòng vô cùng cảm kích nói :

- Các vị đã ưu ái như vậy, Tần mỗ chỉ đành chấp nhận đại ân thôi!

Tiểu Diện Phật cười nói :

- Như thế mới đúng với bản sắc anh hùng chứ!

Bấy giờ đã quá canh tư nên không ai ngủ nữa.

Tất cả trong phòng đều là nội gia cao thủ nên thức một vài đêm cũng không thành vấn đề.

Mọi người tranh thủ ngồi vận công điều tức.

Tần Nhu Nhu sai người chuẩn bị bữa ăn sáng, khi ăn xong thì cũng vừa rõ mặt người.

Ngô Nam Vân nói :

- Nhu muội hãy ở nhà chăm sóc cho lệnh huynh, bảo một tên trang đinh biết đường dẫn đến Hoàng Thủy cốc là được.

Tần Nhu Nhu thấy tình lang bố trí như vậy là hợp lý nên gọi một tên trang đinh tới dẫn đường.

Tiểu Diện Phật mở túi hành lý mang theo lấy ra một số vật cần thiết gồm một ống trúc, một tấm khăn đen và một viên dược hoàn to bằng mắt rồng, một lọ thuốc nước trắng như sữa.

Lão hòa thượng giảng giải :

- Đây là ống trúc đặc biệt để dụ rắn. Thứ trúc này chỉ mọc ở Đại Tuyết sơn, trăm năm mới lên được một búp măng, có tên là hàn trúc, có tác dụng khắc chế bách độc trong thiên hạ.

Lão lại chỉ tấm khăn đen nói tiếp :

- Khăn này được dệt bằng tơ Thiên Tằm rất bền chắc, đao kiếm chém không đứt, được tẩm Hùng Tinh Hoàn, Kim Quán Xà Vương bị khăn này phủ lên thì ngoan ngoãn rụt đầu chịu bắt thôi!

Nói xong xếp các thứ vào túi.

Ba người từ biệt huynh muội Tần Ký, ngựa đã được thắng yên cương đầy đủ, được tên trang đinh dẫn ra khỏi Thụy Liễu sơn trang tiến về Bách Khúc sơn.

Sau hơn một canh giờ thì tới được Hoàng Thủy cốc.

Tiểu Diện Phật đứng ở cốc khẩu nhìn xuống cốc một lúc nói :

- Cốc này không nhỏ, chúng ta chia nhau ra tìm. Khi nào gặp Kim Quán Xà Vương, hãy báo cho bản tăng, đừng động vào nó! Bị thứ rắn này cắn một miếng, trong thiên hạ không có thuốc gì cứu nổi đâu, mà chết rất nhanh!

Đề tên trang đình ở lại trông con ngựa, ba người tiến vào cốc.

Vừa nhập cốc đã ngửi thấy mùi tanh lợm giọng đến buồn nôn.

Tuy ban ngày nhưng trong cốc u ám như đang buổi hoàng hôn.

Cốc rất hẹp, nên ba người đi thành một tuyến do Tiểu Diện Phật đi trước.

Qua một khúc cong, lão hòa thượng chợt dừng lại quan sát rất kỹ.

Lúc này mùi tanh xộc lên càng mạnh.

Ngô Nam Vân hỏi :

- Sư huynh? Gặp rồi sao?

Tiểu Diện Phật xua tay ra hiệu đừng nói.

Lão vừa chăm chú quan sát vách đá xung quanh, vừa thận trọng tiến dần từng bước.

Cuối cùng lão chỉ tay vào một hốc đá nhỏ bằng miệng bát, trơn như xoa mỡ.

Mùi tanh từ trong hang bốc ra nồng nặc.

Tiểu Diện Phật quay lại thì thầm nói :

- Chắc Kim Quán Xà Vương ở trong hang này rồi. Các vị hãy sẵn sàng đối phó, đừng để nó chạy thoát, và tuyệt đối đừng để nó cắn phải! Bản tăng kéo nó ra đây...

Ngô Nam Vân và Bộc Dương Duy gật đầu, tìm vị trí thích hợp để sẵn sàng chặn con độc xà.

Tiểu Diện Phật đến trước hang, chồm môi thổi mấy hồi sáo, thanh điệu cao thấp khác nhau.

Sau thời gian chừng một tuần trà, chợt nghe trong hang phát ra tiếng rì rít...

Tiểu Diện Phật đứng tránh sang một bên cửa hang.

Bộc Dương Duy và Ngô Nam Vân chăm chú nhìn vào miệng hang, thấy thò ra một cái đầu rắn hình tam giác to bằng nắm tay với chiếc mào màu vàng óng ánh! Con rắn phun phì phì, âm thanh tuy không lớn nhưng làm cho người ta phải lạnh sống lưng! Con Kim Quán Xà Vương thò đầu ra, lắc lư cái đầu quái dị với hai mắt đen nhỏ xíu nhìn quanh một lúc rồi trườn hẳn ra khỏi hang, lộ rõ toàn thân...

Quả là một vật vô cùng đáng sợ, đừng nói Bộc Dương Duy mà Thất Sát kiếm pháp Ngô Nam Vân đã gần hai chục năm xông pha giang hồ cũng chưa từng thấy con rắn nào như thế...

Kim Quán Xà Vương dài tới hai trượng, toàn thân màu vàng óng, dưới bụng lộ ra bốn cái chân.

Con rắn từ từ ra khỏi hang, sau đó hành động của nó trở nên hết sức linh hoạt, bỏ tới Tiểu Diện Phật.

Lão hòa thượng phản ứng cũng không kém, thần tốc nhảy lùi một bước dài tránh cú mổ, người chùng thấp xuống, tay cầm chiếc khăn đen giăng ra.

Kim Quán Xà Vương quả là úy kị tấm khăn đen, vội vàng quay ngoắt đi, nhằm Bộc Dương Duy bỏ tới.

Chàng thì triển Kim La Bộ tránh đi, tay phải dùng Đạn Chỉ thần công điểm ra.

Chỉ nghe bịch một tiếng, con rắn bị điểm trúng lưng, xương sống bị gãy, quần quai đau đớn.

Tuy nửa đuôi không điều khiển được, nhưng còn nửa mình trước vẫn hoạt động như thường, Kim Quán Xà Vương lại càng hung hãn, vương đầu lên cao ba thước ngẩng qua ngẩng lại, há miệng đỏ lòm phun phì phì nhìn mà sồn gai ốc!

Tiểu Diện Phật miệng cười hô hô chạy tới, dùng chiếc Thiên Tầm Cân liệng tới đầu rắn.

Con quái vật không tránh, phun ra một luồng khói màu hồng thổi bạt chiếc khăn đi, trong đám khói thấp thoáng những sợi tơ vàng tí xíu.

Tiểu Diện Phật thấy vậy cả kinh lùi lại quát :

- Mọi người tránh mau! Con súc sinh này đã luyện thành nội đan, miệng phun hơi độc đấy!

Ba người tránh ra chờ cho khói tan đi.

Một lúc sau, Bộc Dương Duy nói :

- Đại sư chuẩn bị Thiên Tâm Cân sẵn sàng đi, tại hạ trói đầu nó lại, sau đó Đại sư sẽ trùm khăn lên!

Tiểu Diện Phật kinh hãi nói :

- Trói thế nào? Không thể để nó chạm vào da thịt được!

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Đại sư cứ yên tâm! Tại hạ làm cho đầu nó bất động là được!

Tiểu Diện Phật không biết chàng dùng cách gì nhưng vẫn đưa tấm khăn đen ra sẵn sàng.

Bộc Dương Duy thi triển công phu Lăng Không Nhiếp Vật kéo ngược nửa mình trên quái xà lên.

Quả nhiên đầu con rắn bị bứt lên cách chưởng tâm của chàng chừng một thước, không động cựa gì được.

Tiểu Diện Phật cả mừng, vội dùng khăn trùm lấy đầu con rắn.

Kim Quán Xà Vương phát ra tiếng kêu bi thảm, toàn thân run lên rồi rũ xuống bất động.

Bộc Dương Duy kinh dị hỏi :

- Đại sư! Nó chết rồi sao?

Tiểu Diện Phật cười đáp :

- Loại độc vật tinh luyện ngàn năm này đâu dễ dàng chịu chết? Nó bị Hùng Tinh Hoàn tẩm trong Thiên Tâm Cân làm ngất đi mà thôi.

Bộc Dương Duy ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Con rắn to như thế, Thu Nguyệt đại sư mang theo ống trúc chỉ bằng bắp tay dài mấy thước thì làm sao mà đựng nó được?

Chỉ thấy Tiểu Diện Phật nhét đầu con Kim Quán Xà Vương vào ống Hàn trúc. Lập tức kỳ sự phát sinh! Không biết ống trúc có công năng đặc biệt thế nào, chỉ thấy toàn thân con quái xà thu nhỏ lại rất nhanh, tuồn dần vào trong ống trúc cho đến hết.

Tiểu Diện Phật đẩy chặt ống lại, cười ha ha nói :

- Như vậy là đại công cáo thành. Nào, chúng ta đi về thôi!

Lúc đó mặt trời đã lên cao.

Ba người rời Hoàng Thủy cốc lên ngựa quay về Thúy Liễu sơn trang.

Dọc đường, Tiểu Diện Phật cao hứng nói :

- Nay bắt được Kim Quán Xà Vương, độc thương của Tàn thí chủ không có gì đáng lo nữa.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Đại sư chế được có lâu không?

Tiểu Diện Phật đáp :

- Cũng phải mất mấy ngày. Nhưng trong thời gian đó chúng ta đủ khả năng làm cho độc thương trên người Tàn thí chủ không phát tác, chẳng có gì đáng ngại đâu.

Ngô Nam Vân nêu thắc mắc của mình từ nãy tới giờ :

- Sư huynh, làm sao con rắn lớn như thế mà thu được lại trong ống trúc này được?

Tiểu Diện Phật giải thích :

- Đó là công năng đặc biệt của ống Hàn Trúc này. Bàn tăng phải mất rất nhiều công sức mới kiếm được một đốt. Khắp thiên hạ chỉ có một bụi Hàn Trúc mọc ở Đại Tuyết sơn thôi, một nơi vô cùng hiểm trở. Mà chỉ còn gốc chứ không có cây nữa! Trăm năm nó mới đâm ra được một búp măng. Loại trúc này bên trong cực hàn, trong sách cổ viết là “Hàn băng trúc cốt xương, có công năng khắc chế mọi loại trùng độc trong thiên hạ”. Hàn khí làm độc vật co lại. Chính nhờ ống Hàn Trúc này mà bàn tăng đã bắt được hàng trăm con độc xà rồi đấy. Chỉ cần nhìn thấy ống, chúng ngoan ngoãn chui vào chịu bắt, chỉ riêng con Kim Quán Xà Vương này là ngoại lệ thôi.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Đại sư, ngoài việc chế thuốc trị thương ra, Kim Quán Xà Vương còn có công dụng gì không?

Tiểu Diện Phật đáp :

- Mật của loại rắn này không những điều chế linh dược chữa nội ngoại thương mà vảy của nó cứng như thép, có thể chế thành tiểu y phòng thân tránh mọi binh khí, tên nỏ, chỉ chưởng.

Lão dừng một lúc, cười nói tiếp :

- Ngoài ra, điều bàn tăng không ngờ đến là nó đã luyện thành nội đan.

Lấy được nội đan không những chữa được bách bệnh mà còn phòng hàn khí, nhiệt khí..

Bộc Dương Duy nói :

- Đại sư! Theo tại hạ thấy thì hình như nội đan của nó ở ngay trên mông..

Tiểu Diện Phật ngạc nhiên nhìn chàng nói :

- Bộc Dương thi triển nhãn lực thật tinh tường! Quả thật nội đan của Kim Quán Xà Vương nằm trên mông của nó.

Nói chuyện một lúc thì về tới Thúy Liễu sơn trang.

Tần Nhu Nhu nghe báo chạy ra tận cổng đón.

Sau khi trao cho Thất Sát kiếm pháp Ngô Nam Vân cái nhìn đầy tình tứ, cô ta nhìn sang Tiểu Diện Phật hỏi :

- Đại sư. Bắt được rắn không?

Tiểu Diện Phật cười đáp :

- Cô nương yên tâm! Bắt được rồi! Lệnh huynh sẽ bình phục rất nhanh thôi.

Tần Nhu Nhu nghe nói cả mừng, dẫn mọi người nhập trang.

Sau khi kiểm tra lại thương thế của Đoạn Hồn Tiêu Tần Ký và thông báo tin mừng, ba vị quý khách được dẫn đến bàn tiệc do Tần Nhu Nhu chuẩn bị sẵn để ăn uống mừng công.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Sa vào cạm bẫy - Thiếu hiệp tung hoành

Thời gian thấm thoát qua mau. Mới đó, ba vị khách đã ở lại Thúy Liễu sơn trang được mười ngày.

Đoạn Hồn Tiêu Tần Ký đã được uống ba viên linh dược do Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt đại sư chế từ mật rắn, tính mạng không còn bị uy hiếp nữa.

Tiểu Diện Phật theo dõi diễn biến của bệnh căn, thấy rằng Xích Sát chương quả là độc công bá đạo, trong vòng ba tháng, bệnh nhân không được vận động nhiều, cũng không thể luyện công hoặc động thủ.

Như vậy Tần Ký cần nằm tĩnh dưỡng suốt ba tháng. Thành thử việc gia nhập Lãnh Vân bang cũng đành phải kéo dài.

Nhờ khoảng thời gian đó, tình cảm giữa Ngô Nam Vân và Tần Nhu Nhu càng thêm thắm thiết.

Bộc Dương Duy không có việc gì làm, thỉnh thoảng đến động viên Tần Ký, hoặc trò chuyện với Tiểu Diện Phật, còn thời gian chính là làm bạn với chiếc ngọc tiêu.

Biết chàng cô độc, chịu nhiều đau khổ nên bản tính trở nên lạnh lùng, nhiều khi biến thành khắc nghiệt, Ngô Nam Vân và cả Tần Nhu Nhu quan tâm chăm sóc nhiều hơn. Ngoài sự tôn kính vì nhân phẩm và võ công, hai người tỏ ra chiều chuộng giống như đối với đệ đệ của mình vậy.

Bộc Dương Duy biết thế, lòng thầm cảm kích nhưng không muốn làm ảnh hưởng đến những ngày vui của họ.

Hôm đó đã là mười lăm ngày sau cuộc bắt rấn ở Bách Khúc sơn.

Bộc Dương Duy đến ngồi nói chuyện trong phòng bệnh của Tần Ký.

Hai người nói chuyện một lúc, Bộc Dương Duy chợt hỏi :

- Tần huynh, tiểu đệ tới quý trang đã nửa tháng, được huynh muội Tần huynh đón tiếp rất chu đáo, lại đồng ý dốc dinh lực gia nhập Lãnh Vân bang, tiểu đệ cảm kích vô cùng. Hiện giờ tiểu đệ còn một vài việc cần làm, hôm nay xin từ biệt đi trước, hai tháng sau sẽ quay lại quý trang cùng mọi người đến An Huy.

Tần Ký nghe xong chống tay ngồi dậy nói :

- Bộc Dương Duy lão đệ không chờ ngu huynh bình phục rồi cùng nhau đi có hơn không? Nếu huynh muội chúng tôi có chỗ nào đối với huynh không chu đáo thì xin hãy bỏ qua vì ngu huynh bị thương không dậy khỏi giường...

Bộc Dương Duy vội đỡ y nằm xuống nói :

- Xin Tần huynh chớ hiểu lầm. Tiểu đệ hoàn toàn không có ý đó đâu, hai vị đối xử rất tốt, tiểu đệ còn chưa kịp báo đáp, có đâu lại phàn nàn?

Tôi đó chàng đem tâm sự giải bày với Tần Ký.

Chàng kể lại cuộc đời bi thảm của mình, phụ thân mất sớm, mấy vị thúc bá bất lương đuổi mẹ con chàng ra khỏi nhà, may có lão bộc Chu Phúc tận tụy trung thành.

Vì nghèo túng và buồn khổ, mẫu thân chàng cũng sớm từ giã cõi đời khi chàng mới năm sáu tuổi.

Lão bộc Chu Phúc đối với chàng giống như cha ruột, ngày ngày kiếm củi bán nuôi chàng.

Nhưng rồi Phúc bá bá già yếu lâm bệnh, mới tám tuổi chàng đã phải chăn dê cho Trương Bách Vạn để nuôi hai người.

Cuộc sống thế mà vẫn chưa yên, Nghiêm Nhị Lộ Da, một tên tay sai của Trương Bách Vạn đốt ngôi lều tranh, nơi trú ẩn cuối cùng, giết cả Phúc bá bá, người thân duy nhất còn lại trên đời...

Tần Ký chăm chú nghe, lòng đầy xúc động, không ngờ quá khứ của vị Bang chủ này lại tang thương đến thế.

Bộc Dương Duy nói tiếp :

- Sau khi được ân sư phá lệ thu làm môn hạ, tiểu đệ nhận rõ trách nhiệm của mình đối với bốn bang, đã tự thề với lòng sẽ trả mối thâm cừu huyết hải cho sư phụ, đồng thời không quên được tình sâu nghĩa nặng của Phúc bá bá đối với mình, quyết đòi Nghiêm Nhị Lộ Da đền tội cho Phúc bá bá...

Hai người bàn bạc một lúc, cuối cùng Tần Ký tán thành để Bộc Dương Duy trở về cố hương, kiếm Nghiêm Nhị trả mối huyết cừu, hẹn hai tháng sau sẽ trở lại sơn trang để cùng đến An Huy gia nhập Lãnh Vân bang.

Bộc Dương Duy nhờ Tần Ký chuyển lời từ biệt đến Tiểu Diện Phật, Ngô Nam Vân và Tần Nhu Nhu vì thời gian hai tháng không nhiều, chàng không muốn bận rộn và giải thích phiền phức.

Ngay hôm đó, chàng cưỡi con bạch mã một mình trở về cố hương, lòng đầy sầu thương và uất hận.

* * * * *

Hôm ấy trời đã hoàng hôn, Bộc Dương Duy đang tìm trấn thành để trú chân thì chợt một kỵ mã từ phía sau phóng vượt qua mặt, tung lên một đám bụi mù.

Chàng chỉ kịp trông thấy tấm lưng thon thả trong tà áo tím, ắt kỵ sĩ là nữ nhân, ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Nữ tử này ắt thân hoài tuyệt học, nếu không sao dám đi một mình trên đường hoang vắng vào lúc tối tăm như thế?

Nhưng đó là việc của người ta, Bộc Dương Duy vẫn thong thả ruổi ngựa đi.

Được mấy dặm tới một ngọn đồi.

Dưới ánh trăng, hiện lên một tấm bia nổi bật ba chữ Điều Từ Nhai.

Thấy ba chữ đó, Bộc Dương Duy không khỏi rúng động!

Cho dù người ta võ công cao cường đến đâu, một mình trong đêm tối lạc vào nơi hoang vắng với tấm biển viết dòng chữ đáng sợ như thế, ai chẳng kinh tâm?

Bộc Dương Duy định ruổi ngựa đi tiếp thì chợt trước mặt vang lên một tràng cười lạnh lẽo.

Chàng giật mình nhìn tới, thấy cách ba trượng đứng một nữ nhân vận tử y.

Tiếng cười phát ra trong khung cảnh đó khiến người yếu bóng vía có thể ngất đi.

Bộc Dương Duy cũng thấy người nhẹ bỗng, nhưng trấn tĩnh lại, nhận ra đó chính là nữ kỳ sĩ vừa vượt qua trước mặt mình.

Nhưng tràng cười không phải là tiếng gọi, nên chàng tiếp tục ruổi ngựa đi.

Từ y nữ nhân trầm giọng nói :

- Dừng lại!

Bộc Dương Duy nghe ngữ khí bất thiện như thế định đi tiếp, nhưng nghĩ rằng đang đêm vắng vẻ, có nói vài câu cũng chẳng hại gì nên ghìm ngựa hỏi :

- Ở đây vắng vẻ, cô nương bảo tại hạ dừng có việc gì?

Từ y nữ nhân không trả lời, chỉ nói :

- Chẳng trách nào người ta gọi người là Ngọc Diện Tu La, tuy diện mạo như Phan An Tổng Ngọc nhưng quá lạnh lùng..

Bộc Dương Duy bực mình hỏi :

- Cô nương bảo tại hạ quay lại chỉ để nói vài câu đó thôi sao?

Từ y nữ nhân thân nhiên nói :

- Công tử làm gì mà kiêu kỳ thế? Người ta có hảo ý thôi mà! Phía trước không đi được đâu! Hãy quay lại thôi!

Giọng cô ta thánh thót thật dễ nghe.

Bộc Dương Duy đưa mắt quan sát, thấy rằng nữ nhân đó rất xinh đẹp, nhưng không thể xác định cô ta cụ thể bao nhiêu tuổi.

Chỉ vài câu đầu, chàng tin rằng đây là hạng nữ nhân phóng đảng, nên lộ rõ vẻ khó chịu nói :

- Bộc Dương Duy từ khi hạ sơn xuất đạo đến nay chưa có đường nào mà đi không được. Chỉ cần tại hạ muốn vượt qua, cho dù có rừng đao mũi liềm cũng không quay lại. Nếu cô nương không có điều gì nói thêm, tại hạ xin cáo từ!

Nói xong lại tiếp tục ra roi giục ngựa.

Từ y nữ nhân chợt cười khanh khách nói :

- Này! Làm sao mà công tử phũ phàng như thế? Ta thực lòng khuyên can chứ có ý gì xấu đâu? Thật là chó cắn Lã Động Tân...

Bộc Dương Duy nổi giận quát :

- Cô nương ăn nói cho cẩn thận! May cô là nữ nhân, lại mới gặp lần đầu, nếu không...

Từ y nữ nhân ngắt lời :

- Lần thứ hai thì sao chứ? Người trông Ngọc Diện Tu La là ghê gớm lắm hay sao? Cho người biết, Phan Diện Ngọc Nữ Từ Mỹ Dung ta vào nam ra bắc chưa từng biết sợ ai đâu!

Bộc Dương Duy thấy thiếu nữ tự báo tính danh, tuy chưa nghe đến danh hiệu này nhưng cũng coi như đối phương có một phần thành ý, dịu lại nói :

- Từ cô nương, xin cảm ơn hảo ý của cô. Nhưng tại hạ có việc cần đi. Cho dù phía trước có hung hiểm bao nhiêu, tại hạ cũng không thể vì thế mà dừng lại được.

Thiếu nữ tự xưng là Từ Mỹ Dung chợt hừ một tiếng nói :

- Nếu ngươi đã tự kiêu như vậy thì trước tiên hãy vượt qua quan ải này đã! Tiếp chiêu!

Dứt lời lướt tới vùng chưởng đánh sang vai tả Bộc Dương Duy, nhưng chưởng vừa phát nửa chừng thì biến thành chỉ điểm tới hai yếu huyệt Hấp Cốt, Phủ Đồi.

Chỉ một chiêu đã nhận ra võ công thiếu nữ này đáng được liệt vào hàng nhất lưu cao thủ. Bộc Dương Duy vẫn cười trên lưng bạch mã, bình tĩnh xuất song chỉ điểm tới Uyển mạch đối phương.

Từ Mỹ Dung biến chỉ thành chưởng, tiếp tục công xuất ba chiêu.

Bộc Dương Duy cũng đánh ra ba chiêu hóa giải.

Chỉ trong khoảnh khắc, song phương đã đấu sáu chiêu.

Từ Mỹ Dung đánh ra hai chỉ ba chưởng mà không làm gì được đối phương, trong lòng nổi giận định hạ sát thủ thì nghe Bộc Dương Duy cười nói :

- Cô nương hãy xem vật gì đây?

Từ Mỹ Dung chú mục nhìn, chợt kinh hãi sờ lên đầu rồi la lên :

- Ngươi...

Nguyên thiếu nữ đã nhận ra trên tay Bộc Dương Duy chính là chiếc thoa trên đầu mình!

Chỉ mới giao thủ vài chiêu mà trong lúc thần bất trí quỷ bất giác, đối phương lấy được chiếc thoa cài đầu, chứng tỏ võ công cao hơn gấp nhiều lần, còn giao chiến gì nữa?

Mặt đỏ bừng vì hổ thẹn và bất lực, Từ Mỹ Dung định bỏ đi thì nghe Bộc Dương Duy nói :

- Từ cô nương, tại hạ xin trả lại chiếc thoa!

Nói xong phát nhẹ tay ném chiếc thoa sang Từ Mỹ Dung.

Thiếu nữ đưa tay tiếp lấy chiếc thoa, khẽ giọng nói :

- Bộc Dương công tử! Con đường phía trước quả thật rất hung hiểm, xin công tử vòng sang đường khác...

Bộc Dương Duy nói :

- Hảo ý của cô nương, tại hạ vô cùng cảm kích. Nhưng cho dù con đường phía trước là long đàm hổ huyệt thế nào, tại hạ quyết không lùi bước.

Phấn Diện Ngọc Nữ Từ Mỹ Dung nhìn chàng định nói gì nhưng cuối cùng nín lặng, cất tiếng thở dài quay người bỏ đi.

Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Không biết nữ nhân lai lịch thế nào, nhằm mục đích gì, nhưng cô ta đã cảnh báo như thế, tất phía trước có phục kích hoặc cạm bẫy. Phải cẩn thận mới được!

Chàng giục ngựa phi nước kiệu tiến lên, ngẫm vận công sẵn sàng ứng phó với mọi tình huống.

Đi chừng nửa dặm, chợt nghe phía sau dường như có tiếng bước chân rất khẽ.

Bộc Dương Duy ghin ngựa quay lại, thấy trên sườn núi có hai người vận thanh y, trong đó một lão nhân cao lớn, mặt đỏ, tóc phủ xuống ngực, từ hai hố mắt sâu phát xạ hàn quang.

Người kia trẻ hơn một chút, chừng độ ngũ tuần, da trắng, ngũ quan đoan chính, bên mép trái có một nốt ruồi son, thái dương huyệt nhô cao, thần thái oai nghiêm.

Hai lão nhân nhìn Bộc Dương Duy chừng như ngạc nhiên vì với công lực thâm hậu của mình mà vẫn bị đối phương phát hiện.

Sau khi nhìn một lúc, Bộc Dương Duy lên tiếng trước :

- Đêm khuya sương lạnh, sao hai vị không nghỉ ngơi mà lặn lội tới nơi rừng hoang núi thẳm này? Không biết đối với tại hạ có gì chỉ giáo?

Lão nhân mặt đỏ lạnh lùng đáp :

- Bộc Dương Duy! Thân thủ của ngươi quả là bất tặc! Lão phu là Tư Đoàn Phong, trác hiệu Xích Diện Thiết Đám, chắc rằng ngươi đã từng nghe nói tới.

Bộc Dương Duy nghe đối phương tự giới thiệu, trong lòng không khỏi chấn động. Trước đây khi còn chưa hạ sơn, chàng đã nghe sư phụ nói qua về nhân vật này.

Xích Diện Thiết Đám Tư Đoàn Phong hoạt động ở khu vực Thanh Hải, trong đời chỉ nhập Trung Nguyên hai lần, nhưng uy danh lừng khắp võ lâm.

Lần đầu tiên lão ma này đánh bại mọi nhân vật Trung Nguyên, chỉ biểu lộ thần uy rồi rút về.

Lần thứ hai lão bị bại dưới tay Độc Thủ Ma Quân. Hai người ước định đấu tại đỉnh Hoa Sơn, chỉ là ẩn chứng võ công.

Song phương kịch chiến ngoài ba trăm chiêu, rốt cuộc Xích Diện Thiết Đám Tư Đoàn Phong bị Độc Thủ Ma Quân dùng một chiêu trong Thiên Ma thập nhị thức đánh bại.

Từ đó, không thấy nhân vật này xuất hiện ở Trung Nguyên nữa.

Ba bốn chục năm qua, chuyện đó bị lãng quên, chỉ có những bậc tiền bối họa chăng mới lưu giữ ký ức về cuộc chiến hào hùng đó, thế mà không ngờ bây giờ Xích Diện Thiết Đám Tư Đoàn Phong lại xuất hiện ở đây vào lúc này.

Bộc Dương Duy tin rằng đối phương tìm mình, chắc rằng mấy chục năm qua võ công lão ta còn tăng tiến hơn xưa nhiều, lòng thầm nghĩ :

- Ân sư tuy đã quy tiên, nhưng mình còn có thể thay lão nhân khoa trương thanh thế, không được làm nhục uy danh Độc Thủ Ma Quân mấy chục năm trước!

Nghĩ thế, hào khí nổi lên, sẵn giọng nói :

- Tư lão tiền bối danh lừng thiên hạ, vẫn bối vô cùng ngưỡng phục. Không biết vị bên cạnh xưng hô thế nào?

Bạch diện lão nhân lạnh giọng :

- Tiểu bối! Ngươi nghe cho rõ đây! Bồn nhân là đệ tam đại Bang chủ Hắc Kỳ bang, danh hiệu Ma Vân Chu Bạch Anh!

Lão nói với vẻ hết sức kiêu ngạo.

Bộc Dương Duy nghe đối phương tự giới thiệu, cố nén giận cất một tràng cười cuồng ngạo nói :

- Chu Đại Bang chủ! Năm xưa các hạ với lệnh sư cùng với một lũ chuột khác trong giang hồ tụ tập đến Tàn Lĩnh ám toán sư phụ ta, kết quả tự mình tìm tử lộ, tử thương gần hết. Vì ngươi chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt nên sư phụ ta không thêm giết, thế mà nay vênh vang trước mặt ta!

Bạch diện lão nhân bị chửi sạt mặt nhưng không tỏ ra chút gì tức giận, trái lại còn cười đáp :

- Tiểu bối! Ngày này năm sau là giỗ đầu của ngươi rồi. Bây giờ múa mép bao nhiêu cũng được! Có gì trời trăng cứ nói tha hồ! Bồn Bang chủ cho phép ngươi mặc sức nói!

Bộc Dương Duy không thêm đáp, nhảy xuống ngựa đứng đối diện với hai lão nhân nói :

- Đối với hạng bất chấp lễ nghi quy củ như các ngươi thì cần gì phải nhiều lời? Nào! Muốn động thủ kiểu gì thì cứ nói đi!

Xích Diện Thiết Đám Tư Đoàn Phong bị Bộc Dương Duy nhập vào một bọn với Chu Bạch Anh mà chửi như vậy, với thanh danh mấy chục năm, làm sao mà chịu được?

Lão ngửa mặt cất một tràng cười làm chấn động cả không gian rồi nhìn Bộc Dương Duy nói :

- Được lắm! Với khẩu khí cuồng ngạo như thế, chỉ e bản lĩnh của ngươi còn cao hơn Độc Thủ Ma Quân. Lão phu chỉ đành lĩnh giáo mắt chiêu xem võ công ngươi siêu quần bậc chúng tôi mức nào?

Nói xong cùng Ma Vân Chu Bạch Anh lướt tới một khoảng đất bằng phẳng trên sườn đồi.

Song phương chưa động thủ thì chợt thấy mấy nhân ảnh lướt tới, từ trên không đáp xuống đất không làm bay lên một hạt bụi!

Không cần nói cũng biết cỗ công đều rất cao.

Bộc Dương Duy hiểu ngay rằng bọn kia nếu không phải là cừu gia thì cũng là đồng bọn với địch.

Trước mắt địch nhân người đông thể mạnh, chàng liền vận công sẵn sàng đối địch.

Cả bốn người vừa xuất hiện đều mặc áo kết trăm mảnh vá, tất là người của Cái bang.

Bộc Dương Duy thấy chúng đều hằm hằm nhìn mình, liền nói :

- Đêm nay các vị hưng sư động chúng đến đây, bất cảnh đêm khuya sương lạnh chờ tại hạ, thật là cảm kích vô cùng. Xin bốn vị mới đến cho biết quý tính đại danh để sau này Bộc Dương Duy còn có dịp báo đền công đức hôm nay...

Lão khất cái đứng chính diện đáp :

- Lão phu là Lãnh Diện Cái Thường Công Minh.

Bộc Dương Duy nhớ tên này quá rõ.

Lãnh Diện Cái Thường Công Minh là một trong Cái bang tam lão từng vây công sư phụ chàng trong chiến dịch Tân Lĩnh.

Lão khất cái mặt đen, để lộ râu dê đứng bên tả Thường Công Minh vỗ vào ngực mình giới thiệu :

- Còn lão phu là Thiết Tỷ Cái Cổ Dung. Nhất định tiểu bối ngươi đã nhiều lần nghe nhắc đến danh hiệu đó.

Nghe cừu nhân xưng danh hiệu, Bộc Dương Duy thấy máu trong người sôi lên nhưng vẫn giữ bình tĩnh đáp :

- Không sai!

Lãnh Diện Cái Thường Công Minh chỉ sang lão hóa tử cao lớn đứng bên phải mình nói tiếp :

- Vị này là sư đệ của lão phu, nhân xưng Thần Trọng Liệt Hóa Cái Thiệu Triển Hùng.

Lại chỉ sang lão nhân thấp lùn mặc cảm y màu tím đứng sau lưng giới thiệu tiếp :

- Còn vị này là Tổng Giám đường Đường chủ của bốn bang, danh hiệu Ma Cái Trường Hận.

Như vậy trong sáu người đứng vây quanh Bộc Dương Duy thì có ít nhất là ba tên đã đứng trực tiếp nhúng tay vào vụ huyết án tiêu diệt Lãnh Văn bang năm xưa.

Ngoài ra Xích Diện Thiết Tâm Tư Đoàn Phong còn chỉ danh chàng thách chiến, hai tên còn lại trong Cái bang theo sư huynh mình đến đây tìm chàng, đương nhiên không phải chỉ đến nơi thăm son cùng cốc dăm sương không rồi trở về.

Bộc Dương Duy thấy Cái bang ở Giang Bắc đã đưa hết những nhân vật kiệt xuất nhất tới đây, biết rằng cuộc chiến đối với mình hôm nay hoàn toàn không dễ dàng, có thể nói là lãnh ít dữ nhiều.

Chàng nhìn Lãnh Diện Cái Thường Công Minh hỏi :

- Thường Bang chủ! Quý bang bố trí bao nhiêu thủ hạ trong núi này? Sao không ra lệnh xuất ra hết đi cùng đầu một trận, còn lén lút thập thò gì nữa?

Thường Công Minh nghe nói mặt chột đỏ dừ, nhưng rồi cũng nghẹn cổ hú dài một tiếng.

Lập tức trong rừng lao ra mười nhân ảnh, tên nào cũng đầu bù tóc rối, áo kết trăm mảnh.

Bọn này đứng thành hàng phía sau Bang chủ và mấy vị Trưởng lão Cái bang.

Bộc Dương Duy cười nói :

- Đây là Thập đại hộ đàn của Cái bang Giang Bắc. Rất tốt!

Lại nhìn sang Ma Vân Chu Bạch Anh :

- Còn các hạ thì sao?

Chu Bạch Anh chưa kịp trả lời thì lại có thêm mười nhân ảnh nữa lướt tới, trong đó Bộc Dương Duy chỉ nhận được một tên là Đường chủ Ngân Thương Tướng Hàn Xung.

Một lão nhân bước ra nói :

- Lão phu là Đồ Long Thủ Khang Buru, chắc ngươi đã nghe danh!

Lại thêm một cừu nhân nữa!

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Không sai! Xem chừng các ngươi nhân thủ đã tới đông đủ cả rồi. Hôm nay bốn Bang chủ sẽ liều mạng hầu tiếp. Các vị sẽ cùng xuất thủ một lần hay

dùng xa luân chiến?

Lời chàng nói nghe bình thường, đúng thực tế nhưng làm bọn người Cái bang đều đỏ bừng mặt.

Đột nhiên Thần Trọng Liệt Hỏa Cái Triệu Triển Hùng hét to một tiếng, tay cầm cây thiết trượng to bằng cổ tay dài tám thước nhảy tới trước mặt Bộc Dương Duy nói :

- Tiểu bối ngông cuồng kia! Trước mặt chúng ta đâu cho phép loại hậu sinh nguoi vô lễ? Tối nay lão phu sẽ làm nguoi vỡ mặt!

Bộc Dương Duy rút kiếm ra, ung dung nói :

- Các hạ xuất chiêu đi!

Thần Trọng Liệt Hỏa Cái Triệu Triển Hùng không cần khách khí, thiết trượng thi triển Vô Địch Thần Trọng thất thập nhị thức đánh như vũ bão.

Lão này mình cao bảy thước, to lớn vạm vỡ, đôi tay rắn chắc như thép với thần lực vô song múa cây thiết trượng cũng như người ta múa gậy trúc, uy mãnh vô cùng.

Khắp nơi trượng ảnh tung hoành, múa lên dày đặc trùm kín người đối phương.

Gió thổi lên vù vù như đông bão cuốn lá rụng ào ào nghe thật kinh nhân!

Bộc Dương Duy triển khai thân pháp Thiên Ma Hư Ảnh thấp thoáng trong màn trượng, thần thái vẫn ung dung không hề nao núng.

Thần Trọng Liệt Hỏa Cái Triệu Triển Hùng công liền ba bốn mươi chiêu mà không làm được gì đối phương, lòng càng phát nộ, gia tăng cường độ tấn công.

Xong bảy mươi hai chiêu Vô Địch Thần Trọng thất thập nhị thức thì người lão hóa từ ướt đầm mồ hôi, miệng thở phì phò, xem chừng đã thấm mệt.

Tên Đường chủ Ma Cái Giang Trường Hận đứng ngoài đã nóng máu, nhảy vào nói :

- Nhị đương gia hãy nghỉ ngơi, để ty chức đấu với tên này một lúc.

Thiệu Triển Hùng đáp :

- Không được! Hôm nay lão phu phải đánh nát xương tên tiểu tử ngông cuồng này mới hả giận!

Nói xong tiếp tục vung thiết trượng đánh ra.

Ma Cái Giang Trường Hận đành lùi lại.

Thiệu Triển Hùng thi triển Liên Hoàn Tam Thần Trọng với ba chiêu Thừa Long Dẫn Phong, Bình Sa Lạc Nhạn, Hồng Hổ Nam Sơn, công thế càng hung mãnh.

Bây giờ thì Bộc Dương Duy bắt đầu dùng Thiên Ma thất thập nhị thức phản công.

Chàng vẫn chưa sử dụng kiếm thuật ảo diệu mà mới dùng chưởng pháp.

Bọn đứng ngoài quan chiến, đặc biệt là Ma Vân Chu Bạch Anh đã bắt đầu cảm thấy sốt ruột.

Nguyên lần này bố trí vây sát Bộc Dương Duy là do Chu Bạch Anh và Thiết Tỷ Cái Cổ Dung chủ trì.

Ngay sau khi Bộc Dương Duy hạ sơn, công khai đến Lưu Sa trang thách chiến, giết chết Lưu Sa kiếm khách Kim Nộ Giang, chấn thương Thiết Chưởng Hoa Vũ và đánh chết bốn đại ca thủ khác của Lưu Sa trang. Sau đó đến Lữ Nhẫn sơn đã thương Thiên Lô Tẩu Mã Lượng, đại náo Phục Long bảo, chém đứt một tay Bảo chủ Kim Toán Từ Lý Khuê và thích dấu lên mặt lão, những việc đó làm chấn động giang hồ.

Hai tên này biết chàng trước sau gì cũng thượng môn tìm cừu, vì thế tiên hạ thủ vi cường, cứ ngồi chờ chàng đến báo thù thì hậu quả khác gì Lưu Sa trang và Phục Long bảo.

Trong khi tập hợp xong lực lượng của hai phái Hắc Kỳ bang và Cái bang, Chu Bạch Anh may mắn gặp tên đại ma đầu lừng danh giang hồ bốn mươi năm trước là Xích Diện Thiết Đàm Tư Đoàn Phong.

Lão ma đầu này vốn có quan hệ với sư phụ Chu Bạch Anh là lão Bang chủ Hắc Kỳ bang Chấn Sơn Thủ Uông Luân, vì thế Chu Bạch Anh đã đồng ý trợ giúp chúng một tay tiêu diệt Bộc Dương Duy, đồng thời báo mối thù năm xưa sư phụ chàng Độc Thủ Ma Quân đánh bại mình.

Theo tin tức của Cái bang thì Bộc Dương Duy vừa xuất hiện ở Thúy Liễu sơn trang cùng Trang chủ Đoàn Hồn Tiêu Tàn Ký và một nhân vật khác là Thất Sát Kiếm Ngõ Nam Vân đánh bại Lũng Tây tam quý giết mất hai tên.

Lập tức Chu Bạch Anh và Thiết Tỷ Cái Cỗ Dung mời Xích Diện Thiết Đám Tư Đoàn Phong và tập trung lực lượng tinh nhuệ của hai bang tới đây mai phục.

Nếu như Bộc Dương Duy có kinh nghiệm hơn thì dọc đường chàng đã phát hiện ra có người bám theo mình và một vài hiện tượng bất thường khác, không dễ bị sa vào cạm bẫy của đối phương, lúc đó cuộc chiến sẽ thuận lợi hơn không ít.

Lực lượng lớn, lại có thêm một trợ thủ lừng danh, vậy được con mồi vào bẫy, chúng tin chắc lấy đầu Bộc Dương Duy chỉ là việc thò tay vào túi lấy đồ vật.

Nhưng chúng đã đánh giá sai về kẻ thù.

Lúc đó một số cao thủ ở hiện trường đã nhận ra Bộc Dương Duy còn chưa dốc toàn lực đấu với Thần Trọng Liệt Hỏa Cái Thiệu Triển Hùng, thậm chí mới xuất năm sáu thành công lực.

Bang chủ Cái bang Lãnh Diện Cái Thường Công Minh chợt hừ một tiếng nói :

- Bộc Dương Duy! Ngươi cậy tài, cuồng ngạo còn hơn cả sư phụ ngươi Độc Thủ Ma Quân Quan lão ma ngày trước. Hôm nay lão phu sẽ cho ngươi về gặp sư phụ ngươi.

Dứt lời bước lên chuẩn bị động thủ.

Xích Diện Thiết Đám Tư Đoàn Phong sau khi xảy ra động thủ chỉ đứng xem mà không nói gì, bấy giờ mới lên tiếng :

- Thường lão đầu! Ngươi làm gì mà náo lên thế chứ?

Rồi hướng sang Bộc Dương Duy :

- Tiểu tử! Thân thủ ngươi được đấy! Không ngờ Quan lão ma đào tạo được một đệ tử bản lĩnh như ngươi. Nào lại đây, ta sẽ thử đùa với ngươi vài chiêu.

Nói xong thi triển một thủ thức rất quái dị.

Bấy giờ Thần Trọng Liệt Hỏa Cái Thiệu Triển Hùng sợ oai Tư Đoàn Phong nên đã lùi lại.

Bộc Dương Duy ôm quyền nhìn Tư Đoàn Phong, gật đầu đáp :

- Vậy các hạ cứ phát chiêu đi!

Xích Diện Thiết Đám Tư Đoàn Phong nổi giận quát :

- Tiểu tử! Tiếp chiêu!

Dứt lời đánh ra một chưởng.

Bộc Dương Duy bình tĩnh vận một chiêu trong Thiên Ma thập nhị thức nghênh tiếp.

Chưởng lực tiếp nhau nổ bình một tiếng, cả hai đối thủ vẫn đứng vững phong bất động, chỉ có y phục bay phấp phật.

Chiêu đầu tiên chỉ có ý nghĩa thăm dò.

Xích Diện Thiết Đám Tư Đoàn Phong nghĩ thầm :

- Tiểu tử này công lực không nhọc, chỉ e không kém gì sư phụ của hắn ngày xưa!

Đấu với một tên hậu sinh vẫn bối mà không chiếm được thượng phong, lòng tự tôn bị xúc phạm, Tư Đoàn Phong quát vang lên :

- Tiểu tử! Chúng ta chính thức bắt đầu!

Quát xong thi triển tuyệt học vừa khổ công nghiên cứu tu luyện trong hai mươi năm qua là Phi Hồ Bát Phương Chưởng công địch.

Bộc Dương Duy vẫn dùng Thiên Ma thập nhị thức đối chiêu.

Hai đối thủ công qua đối lại, chiêu thức phát ra nhanh như chớp, công thủ kiêm dùng chưởng ảnh trùng trùng nhìn hoa cả mắt.

Một lúc sau khói bụi cát đá bốc lên ào ào phủ kín cả khu vực mấy chục trượng khiến người xem không mở mắt ra nổi phải lùi lại.

Nhìn vào trường đấu mịt mù, chỉ thấy kinh phong nổi lên như triều dâng bão tố.

Qua hai mươi chiêu, Xích Diện Thiết Đàm Tư Đoàn Phong kinh dị nghĩ thầm :

- Bốn mươi năm trước mình bại dưới tay Độc Thủ Ma Quân, hôm nay không thể thua đệ tử của hắn được! Nếu không thì còn mặt mũi nào mà xuất hiện trong giang hồ nữa?

Nghĩ đoạn tăng cường công thế, phát liền mười hai chiêu.

Thấy chiêu lực hùng hậu như thế, Bộc Dương Duy cũng phải kinh tâm, thi triển một thức Ứng Hồi Cửu Chuyển nhảy vút lên cao ba trượng, từ trên không vung chiêu đánh xuống.

Xích Diện Thiết Đàm quát lên :

- Xuống!

Đồng thời phát liền bốn chiêu, thế bài sơn đảo hải đánh ngược lên.

Bộc Dương Duy lại dùng một thức trong Ứng Hồi Cửu Chuyển rướn lên cao mấy thước nữa rồi bắt thân sà xuống sau lưng đối phương nhằm hậu tâm lao đánh tới một chiêu.

Thân pháp của chàng quá nhanh làm lão ma không tránh kịp, song chiêu lại chưa kịp thu về nên bị đánh bật tới hai bước!

Xích Diện Thiết Đàm quay lại, mặt đỏ bầm như máu.

Bộc Dương Duy chấp tay nói :

- Cảm ơn tiên bối đã nhường nhịn!

Xích Diện Thiết Đàm Tư Đoàn Phong quá hiểu rằng vừa rồi đối phương đã hạ thủ lưu tình, nếu tăng thêm vài thành công lực nữa thì mình sao tránh khỏi trọng thương?

Lão ta là nhân vật hắc đạo, nhưng cũng có khí phách anh hùng.

Hai lần trước vào Trung Nguyên chỉ ẩn chứng võ công, lần trước thắng mấy vị cao thủ tuyệt đỉnh của Trung Nguyên nhưng chưa đánh trọng thương người nào, lần sau bị bại dưới tay Độc Thủ Ma Quân chỉ về âm thầm khổ luyện võ công đề tái đấu trả thù chứ không nuôi cừu hận.

Chờ Bộc Dương Duy nói xong, lão cười hô hô đáp :

- Rất tốt! Đừng là sóng Trường Giang lớp sau xô lớp trước. Lão phu năm nay tám mươi tuổi, mạo muội gọi ngươi một tiếng là tiểu bằng hữu! Ngày sau nếu có duyên, bất luận là ân hay cừu, lão phu nhất định sẽ đứng về phía ngươi!

Lại nhìn sang Ma Vân Chu Bạch Anh và Lãnh Diện Cái Thường Công Minh cất giọng âm trầm nói :

- Tư mã bất tài, làm nhục mệnh các vị. Nay còn mặt mũi nào mà ở lại đây nữa? Xin từ biệt trước, sau này nếu có duyên sẽ gặp lại.

Nói xong quay người khẽ nhún chân, thân thể lao đi như luồng gió, nhanh không sao tưởng tượng được.

Chu Bạch Anh và bọn Cái bang sững sờ nhìn theo.

Ma Vân Chu Bạch Anh trấn tĩnh lại, vội vàng chạy theo nói :

- Tư lão tiên bối xin chờ một chút...

Nhưng Xích Diện Thiết Đàm đã đi xa, không ngoái lại.

Lãnh Diện Cái Thường Công Minh nói :

- Bạch Bang chủ! Có gọi ông ta cũng không quay lại đâu! Chúng ta động thủ thôi!

Chu Bạch Anh lùi về, trầm mặc không nói gì.

Bộc Dương Duy cười nói :

- Phải đấy! Chúng ta động thủ thôi!

Rồi quay sang Thần Trọng Liệt Hỏa Cái Thiệu Triển Hùng hỏi :

- Ngươi đầu tiếp chứ?

Ma Cái Giang Trường Hận lao vào quát :

- Tiểu tử tiếp chiêu!

Vừa quát vừa vung một quả thiết chùy đánh sang.

Bộc Dương Duy nét người tránh chiêu thì chột Giang Trường Hận vung tay trái, trong bàn tay lấp loáng một ngọn chùy đao đâm vào yết hầu mình.

Bộc Dương Duy nổi giận quát :

- Hèn hạ!

Chàng không tránh, xuất chiêu với tám thành công lực đánh ra.

- Bình!

Ma Cái Giang Trường Hận cả người lẫn đao bị đánh bật ngược lại ba trượng, cây thiết chùy rời khỏi tay bay đi.

Lãnh Diện Cái Thường Công Minh lao vào quát :

- Tất cả vây sát!

Trừ Giang Trường Hận bị đánh bay mất binh khí, ba người còn lại trong Cái bang là Thường Công Minh, Thiết Tỷ Cái Cổ Dung, Thần Trượng Liệt Hóa Cái Thiệu Triển Hùng cùng Bang chủ Hắc Kỳ bang, Ma Vân Chu Bạch Anh nhất loạt xuất binh khí công vào.

Thập đại hộ đàn Cái bang cũng vây lại trợ chiến.

Bộc Dương Duy biết lúc này không còn lý do gì mà nhường nhịn nữa, Tu La kiếm vung lên...

Ngay chiêu đầu tiên đã có ba tên đệ tử Cái bang trúng kiếm bỏ mạng, máu vung vãi khắp đầu trường.

Lãnh Diện Cái Thường Công Minh quát lên :

- Mọi người cẩn thận! Đó là Tu La Thất Tuyệt Kiếm Pháp!

Nhưng chưa ai kịp phản ứng thì một tiếng rú thảm đã vang lên, nhìn lại thấy Ngân Thương Trượng Hân Xung bị kiếm xả làm hai đoạn!

Lúc này Bộc Dương Duy không còn trầm tĩnh giống như lúc đầu với Thần Trượng Liệt Hóa Cái Thiệu Triển Hùng trước đây, thi triển thần uy giống như thiên thần.

Lại mấy tiếng rú thảm vang lên, thêm hai đệ tử Hắc Kỳ bang và một trung niên hán tử trúng kiếm gục xuống chết.

Đồ Long Thủ Khang Bưu đứng phía sau Bộc Dương Duy thấy đối phương sơ hở liền vung chiêu đánh tới hậu tâm.

Bộc Dương Duy vận một thức Ứng Hồi Cửu Chuyển nhảy vút lên, từ trên không đảo người quay lại đáp xuống sau lưng Đồ Long Thủ Khang Bưu quát :

- Đây là lần cuối cùng ngươi xuất thủ ám toán người khác!

Đồ Long Thủ Khang Bưu hốt hoảng quay lại, thấy thanh Tu La kiếm đã lóe lên đầu, hồn vía bay mất cả, mắt mở to kinh hoàng rú lên một tiếng...

- Phập!

Khang Bưu bị thanh kiếm chém xả từ vai xuống giữa ngực đổ xuống chết tươi.

Mọi người trong đầu trường đều biến sắc lùi lại.

Chỉ mới qua vài chiêu đã có bảy cao thủ bị giết, chỉ sợ Độc Thủ Ma Quân năm xưa cũng không có bản lĩnh như thế?

Sau một lúc sững sờ, Bang chủ Cái bang Lãnh Diện Cái Thường Công Minh lấy ra một chiếc bát sắt to bằng cái chậu nhỏ, mép sắc như dao thi triển võ học thành danh của mình là Thác Bát Thập Lục Sát, còn tay trái xuất Đại Lực Ma Trảo Công đánh sang địch thủ.

Bang chủ Hắc Kỳ bang Ma Vân Chu Bạch Anh cũng xuất kiếm phối hợp. Phía sau Thần Trượng Liệt Hóa Cái Thiệu Triển Hùng và Thiết Tỷ Cái Cổ Dung vung Đả Cầu bổng công tới.

Ma Cái Giang Trường Hận vừa vận công điều tức bình phục lại chĩa đao vào sườn trái địch nhân.

Bộc Dương Duy vừa xuất chiêu đẩy lùi Thường Công Minh thì bị trúng một kiếm của Chu Bạch Anh vào vai trái, liền quay lại đánh ra ba kiếm.

Thanh kiếm của Chu Bạch Anh vừa chạm tới vai Bộc Dương Duy thì bị đánh bật ra, vừa lùi lại thì thấy kiếm lóe lên trước mặt.

Tên Bang chủ chỉ kịp lóe lên ý nghĩ :

- Mạng ta thế là hết!

Chính trong lúc tính mạng hần như ngàn cân treo sợi tóc thì một nhân ảnh lướt tới, trong tay vung lên một vật đánh chặn lưỡi kiếm chém xuống đầu Chu Bạch Anh.

Nhưng vật đó bị chém đứt đôi phát ra âm thanh giống như tiếng đàn, Tu La kiếm còn theo đà chém xa xuống vai tên Bang chủ.

Ma Vân Chu Bạch Anh lão đảo sắp ngã, được nhân ảnh tới đỡ lấy kéo ra xa mấy trượng.

Bộc Dương Duy quay lại vừa lúc hai cây Đả Cầu Bồng của Thiệu Triển Hùng và Cổ Dung đáng xuống.

Chàng múa kiếm nửa vòng vừa chém đứt đôi hai cây bồng thì chợt thấy ánh đao lóe sáng, vội lùi lại tránh nhưng không kịp, bị ngọn chủy đao bay sượt qua sườn xé rách một mảnh áo, tạo thành một vết thương dài ba tấc sâu gần một tấc, máu lập tức thấm ra loang đỏ bạch y.

Bộc Dương Duy nổi sát cơ, chỉ một bước đã lao tới bên Giang Trường Hận quát :

- Cầu tặc nộ mạng.

Lời chưa dứt, kiếm đã chém xuống.

Tiếng rú vừa thoát ra thì Ma Cai Giang Trường Hận đã bị chém bay đầu văng đi xa tới cả trượng.

Chính lúc ấy chợt nghe kinh phong ập tới, Bộc Dương Duy quay lại, thấy Thường Công Minh và Cổ Dung cùng song song lao tới, và hai tên hợp bốn chưởng đánh ra.

Bộc Dương Duy vội vàng giắt kiếm vào người, song chưởng vận thập thành công lực ra nghênh địch.

Hai tiếng nổ vang rền làm chấn động cả không gian, Lãnh Diện Cái Thường Công Minh và Thiết Tý Cái Cổ Dung bị đánh bật lùi hai ba trượng, không đứng vững ngã phệt mông xuống.

Bộc Dương Duy cũng bị chấn lùi hai bước, còn chưa giữ được trầm ổn thì Thần Trọng Liệt Hỏa Cái Thiệu Triển Hùng lao tới, cây Đả Cầu bồng, chỉ còn lại một đoạn ngắn đâm thẳng tới hậu tâm Bộc Dương Duy.

Chàng vội lướt người sang tả tránh rồi quay lại phát ra một chưởng.

Thần Trọng Liệt Hỏa Cái Thiệu Triển Hùng cầm cây bồng đầu trước chân sau lao vào địch nhân, bị chưởng lực vạn cân đánh trúng sườn bắn lên cao hai trượng, rú lên thê thảm, từ trên không phun ra một vôi tiểu huyết, rơi phịch xuống nằm bất động.

Bộc Dương Duy giết được Thiệu Triển Hùng, nhưng cũng bị cây bồng đâm trúng cánh tay trái.

Thấy máu từ các vết thương chảy rất nhiều ướt đầm áo, chàng không dám ham đánh, nhún chân lướt xuống sườn đồi.

Lúc này Lãnh Diện Cái Thường Công Minh và Thiết Tý Cái Cổ Dung đầu chưởng với Bộc Dương Duy cũng đã bị thương đang ngồi nhắm mắt vận công, mặt trắng bệch, chắc thương thế không nhẹ.

Thấy năm tên đệ tử định đuổi theo địch, Ma Vân Chu Bạch Anh tới ngăn lại nói :

- Đừng đuổi nữa! Tuy hần đã bị thương nhưng với sức các người chỉ nộ mạng vô ích thôi.

Lướt mắt nhìn quanh, thấy gần mười mấy thi thể nằm rải rác, trong đó có Đồ Long Thủ Khang Bưu, Thần Trọng Liệt Hỏa Cái Thiệu Triển Hùng, Ma Cai Giang Trường Hận và Ngân Thương Tướng Hàn Xung, hai tên Đường chủ khác trong Hắc Kỳ bang, tử trạng đủ kiểu, máu chảy thành vũng khắp đầu trường, cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Người lúc này cứu Ma Vân Chu Bạch Anh thoát chết dưới kiếm Bộc Dương Duy chính là Phấn Diện Ngọc Nữ Từ Mỹ Dung.

Cô ta lướt tiếc nhìn cây đàn tì bà yêu quý của mình vì cứu mạng Chu Bạch Anh mà bị thanh kiếm của Bộc Dương Duy chém đứt, thờ dài ném nó đi rồi nhìn Lãnh Diện Cái Thường Công Minh và Thiết Tý Cái Cổ Dung đang nhắm mắt vận công nói :

- Chu Bang chủ, hai vị đương gia của Cái bang bị thương rất nặng, ngoài ra còn mấy cao thủ của quý bang nữa. Hãy nhanh chóng trị thương cho họ.

Chu Bạch Anh gật đầu, sai mấy tên đệ tử dìu những người bị trọng thương lại cứu chữa.

Đêm đã khuya.

Ánh trăng âm ỉm chiếu xuống quang cảnh thê lương ở đầu trường và từng con gió bay đi mang theo mùi tuyết tanh và tử khí...

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Tử lý hồi sinh - Nhu tình thâm ý

Một con suối trong veo chảy quanh co giữa khu rừng tùng xanh ngát. Bên bờ suối cỏ hoa tươi tốt, tỏa hương thơm ngát.

Một thiếu niên nằm bất động trên đám cỏ, bộ bạch y loang lổ máu đã khô cứng lại, khuôn mặt tuấn tú trắng nhợt, không biết chàng ta đã chết hay chỉ ngất đi?

Ánh nắng mai chiếu xuống những giọt sương lung linh trên ngọn cỏ, cả bộ bạch y đã nhàu của thiếu niên cũng ẩm sương, chứng tỏ chàng đã nằm đó từ rất lâu.

Chợt từ trong rừng thông xuất hiện một bạch y thiếu nữ hướng tới thiếu niên nằm bất động kia.

Thiếu nữ chừng mười tám mười chín tuổi, cực kỳ xinh đẹp, đôi môi thanh tú, đỏ thắm như đón ánh đào, làn da trắng mịn, đôi mắt to tròn đen thẳm dưới hàng mi dài cong như rặng liễu, tấm thân uyển chuyển như đang múa theo từng bước đi.

Khó mà dùng bút lột tả hết vẻ đẹp của thiếu nữ, chỉ nên nói gọn rằng đó là một giai nhân tuyệt sắc!

Trong tay thiếu nữ cầm một lẵng hoa rất đẹp, đi tung tăng trong đám cỏ, bước chân nhún nhảy trông rất đáng yêu.

Đột nhiên nàng phát hiện thấy thiếu niên, giật mình dừng bước, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Ngập ngừng một lúc, hình như tính hiếu kỳ thắng sự sợ hãi, nàng bước lại gần chăm chú nhìn thiếu niên rồi cúi xuống, thoạt tiên sờ mạch chàng, khẽ lắc đầu rồi phanh những chỗ áo rách xem các vết thương, sau đó chẳng quản gì người thiếu niên đầy máu tanh tươi, nàng bế thiếu niên lên rồi quay lại đi nhanh vào rừng.

Thật khó mà tin được một thiếu nữ yếu nhược mảnh mai như thế mà bế một người nặng hơn mình trên tay mà có thể đi nhanh như thế.

Chỉ chớp mắt, bóng bạch y khuất trong rừng thông.

* * * * *

Bộc Dương Duy tỉnh lại, thấy mình nằm trong một căn phòng trang nhã, chăn nệm trắng tinh, phòng màn, rèm cửa cũng một màu trắng muốt, hầu như mọi vật trong phòng thoáng thoảng tỏa hương.

Chàng kinh dị nghĩ thầm :

- Làm sao mình lại ở trong căn phòng khuê nữ thế này? Chẳng lẽ sau khi ngất đi được một nữ nhân cứu về đây?

Đang nghĩ, chợt thấy hai thiếu nữ mới mười sáu mười bảy tuổi, vận y phục nha hoàn bước vào, một cô bưng trên tay chén thuốc còn bốc khói, mỉm cười một cách tự nhiên nói :

- Công tử tỉnh rồi! Gia tiểu thư cũng đoán công tử sắp tỉnh nên sai bọn tỳ nữ tới đây phục vụ.

Bộc Dương Duy chống tay định ngồi dậy nhưng đau quá rên lên một tiếng.

Hai tỳ nữ kinh hãi la lên :

- Công tử đừng động dậy! Làm như thế là chúng tôi bị tiểu thư trách mắng đấy!

Nói xong nhẹ nhàng đỡ chàng nằm xuống gối.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Không biết tiểu thư của hai cô tên gọi là gì? Đôi bên chưa hề quen biết mà tại hạ được cứu chữa chăm sóc thế này, thật áy náy không yên!

Hai tỳ nữ nhìn nhau nhưng không ai trả lời.

Bộc Dương Duy lại hỏi :

- Tại hạ không đi được. Hai cô nương có thể nhắn tiểu thư tới đây cho tại hạ nói một câu cảm tạ không?

Một tỷ nữ cười đáp :

- Bây giờ công tử cứ uống chén thuốc này đi rồi nghỉ một lúc, gia tiểu thư sẽ đến.

Nói xong một cô đỡ chàng ngồi dậy, cô kia trao cho Bộc Dương Duy chén thuốc giúp chàng uống xong, lấy khăn lau mặt mũi sạch sẽ rồi đặt chàng nằm xuống như cũ, cúi chào lùi ra khỏi phòng.

Chừng nửa khắc sau, một bạch y thiếu nữ bước vào phòng.

Vừa lướt mắt nhìn qua, Bộc Dương Duy đã sửng sốt nghĩ thầm :

- Thiếu nữ này đẹp quá! Mình chưa bao giờ gặp nữ nhân nào đẹp như thế bao giờ... Quả là tiên nữ giáng trần!

Bắt gặp ánh mắt của chàng, thiếu nữ thoáng đỏ mặt lên, một lúc mới nhoẻn miệng cười hỏi :

- Tới qua công tử ngủ có ngon không?

Bộc Dương Duy trấn tĩnh lại đáp :

- Cảm ơn cô nương đã quan tâm, tại hạ ngủ được.

Dừng một lúc, lại hỏi :

- Có phải cô nương đã cứu tại hạ đưa ngoài rừng vào đây chữa trị không?

Bạch y thiếu nữ gật đầu :

- Vâng! Sáng qua tôi ra rừng hái hoa, tình cờ gặp công tử người đầy máu nằm bất tỉnh bên bờ suối nên... diu về đây chữa trị.

Bộc Dương Duy lại hỏi :

- Đây là...

Thiếu nữ đáp :

- Đây là nơi ở của tôi và sư huynh, sư tỷ. Vì không kịp dọn dẹp nơi khác nên tôi tạm để công tử trong phòng này...

Bộc Dương Duy cảm kích nói :

- Tại hạ chỉ là một kẻ lỗ mãng trong giang hồ, được cô nương cứu mạng đã là đại phúc, nay lại ở trong khuê phòng này, tại hạ vô cùng áy náy bất an...

Nói xong chống tay định ngồi dậy.

Thiếu nữ vội ngăn lại :

- Công tử nằm yên đi! Thương thế mới hơi biến chuyển được một chút, đừng cử động nhiều!

Nàng ngước đôi mắt hiền dịu nhìn chàng hỏi :

- Công tử quý tính đại danh là gì?

Chàng tự cười thầm :

- Mình định gặp cô ta hỏi tên mà tự dưng quên mất, thật là đoảng!

Liền đáp :

- Tại hạ là Bộc Dương Duy. Cô nương có thể cho biết phương danh không?

Thiếu nữ nhẹ giọng đáp :

- Tôi tên là Bạch Thúy Bình, nhưng mọi người gọi là Bạch Nhạn.

Bộc Dương Duy lại hỏi :

- Cô nương vừa nói là sống ở đây với lệnh sư huynh và sư tỷ, dám hỏi lệnh sư là vị cao nhân nào?

Bạch Thúy Bình đáp :

- Gia sư là Thanh Liên sư thái.

Bộc Dương Duy à một tiếng nói :

- Thì ra cô nương thuộc Hoa Sơn phái, Thanh Liên sư thái là bậc tiền bối danh chấn giang hồ, nhưng nghe nói lệnh sư ẩn cư đã nhiều năm...

Nghe nói đến sư phụ, khuôn mặt diễm lệ của Bạch Thúy Bình chợt ảm đạm hẳn đi, nước mắt ứa ra.

Bộc Dương Duy kinh dị hỏi :

- Cô nương sao thế? Chẳng lẽ tại hạ nói câu nào chạm đến nỗi thương tâm của cô nương?

Bạch Thúy Bình lắc đầu, lấy khăn lau nước mắt rồi u uẩn nói :

- Năm năm trước, gia sư đi đến Thiểm Tây, vì thấy bọn lục lâm thủ hạ của tên Minh chủ lục lâm Cửu Chỉ Ma Công Tôn Vô Kỵ hoành hành bạo ngược nên đã xảy ra xung đột với tên ma đầu đó. Nhưng Cửu Chỉ Ma võ công cao cường, lại có người đồng thể mạnh nên trong cuộc kịch chiến đó, gia sư bị chúng đánh trọng thương nội phủ.

Nàng dừng một lúc rồi lại tiếp :

- Gia sư tự vận công trị thương về được tới nhà, nhưng sau đó thương thế lại phát tác, không chữa được bị bán thân bất toại, võ công bị mất.

Bộc Dương Duy phản hận nói :

- Tên ma đầu đó thật đáng chết... Nhưng Công Tôn Vô Kỵ Cửu Chỉ Ma đúng là người đồng thể mạnh, muốn báo thù thật không dễ...

Bạch Thúy Bình thở dài đáp :

- Gia sư nghiêm cấm huynh muội chúng tôi không được trả thù.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Sao thế?

Bạch Thúy Bình đáp :

- Tuy không hỏi nhưng đoán rằng gia sư sợ huynh muội chúng tôi không đủ sức, đối địch với Cửu Chỉ Ma chỉ giống như thiêu thân lao vào lửa mà thôi...

Tới đó, chợt trông thấy ánh mắt sáng quắc của Bộc Dương Duy, kinh dị hỏi :

- Công tử... làm sao phát ra nhãn thần đáng sợ thế?

Bộc Dương Duy biết mình vừa quá kích động, liền bình tâm lại, cười đáp :

- Thế ư? Vậy mà tại hạ không biết...

Bạch Thúy Bình không lưu tâm nữa, tiếp tục kể :

- Tuy sư phụ nghiêm cấm nhưng sư huynh muội chúng tôi làm sao mà nén chịu được? Trong một đêm mưa gió, cả ba đi báo thù nhưng giấu không cho sư phụ và hai vị tiểu sư đệ biết.

Bộc Dương Duy chăm chú lắng nghe.

Bạch Thúy Bình nhận ra điều đó, trong lòng có phần an ủi, kể tiếp :

- Cửu Chỉ Ma Công Tôn Vô Kỵ quả là lợi hại, ba sư huynh muội chúng tôi liên thủ mà vẫn không thắng được. Sau đó có thêm một tên Thiên Lôi Tẩu Mã Lượng. Tên này võ công cũng rất cao, đã chấn thương đại sư huynh...

Bộc Dương Duy nghe kể đến Thiên Lôi Tẩu Mã Lượng, chợt nhếch môi cười khinh thị.

Bạch Thúy Bình lại tiếp :

- Chúng tôi phải khó khăn lắm mới thoát khỏi tay chúng, một mặt cần giữ kín chuyện để sư phụ khỏi biết nên khi về với sư môn, đại sư huynh tự điều trị nội thương, đồng thời đôn đốc hai tỷ muội chúng tôi tích cực luyện công.

Bộc Dương Duy vẫn chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng lại gật đầu.

Bạch Thúy Bình dừng một lúc, lại nói :

- À! Tôi suýt nữa thì quên mất! Đại sư huynh và nhị sư tỷ là phu thê...

Nói đến hai tiếng phu thê, mặt nàng thoáng ửng hồng.

Bộc Dương Duy làm như không để ý, chợt hỏi :

- Sao không thấy lệnh sư huynh và sư tỷ ở nhà? Tại hạ muốn bái yết hai vị đó.

Bạch Thúy Bình đáp :

- Đại sư huynh bệnh tình đã đỡ, cùng nhị sư tỷ đi có công chuyện, chiều nay sẽ về.

Bộc Dương Duy sực nghĩ đến một việc, thấp giọng hỏi :

- Cô nương, bình khí tùy thân của tại hạ...

Bạch Thúy Bình chỉ lên đầu giường nói :

- Của công tử để hết ở đây.

Bấy giờ Bộc Dương Duy mới thấy túi hành lý mình để bên gối, Tu La kiếm và Ngọc Tiêu đặt dưới gối.

Chàng đưa mắt nhìn Bạch Thúy Bình với vẻ biết ơn, thấy cô ta cũng đang nhìn mình, đỏ mặt quay đi.

Một lúc sau, chàng lại hỏi :

- Cô nương, lệnh đại sư huynh và sư tỷ xưng hô như thế nào?

Bạch Thúy Bình cười đáp :

- Đại sư huynh là Thanh Bào Tú Sĩ Nhạc Anh Kiệt, còn sư tỷ là Thúy Y Nữ Trần Băng Tâm...

Nàng chưa nói hết thì ngoài phòng có tiếng cười giòn giã và thanh âm trong trẻo nói :

- Sư muội! Người mách lẻo với ai về chúng ta đây?

Sau đó một thiếu phụ còn trẻ, bận thanh y bước vào phòng.

Mới vào cửa, thiếu phụ chợt nhìn thấy Bộc Dương Duy nằm trên giường, ngơ ngác dừng lại.

Hiển nhiên đó là nhị sư tỷ của Bạch Thúy Bình, Thúy Y Nữ Trần Băng Tâm.

Thiếu phụ chừng hăm ba hăm bốn tuổi, tuy không sánh bằng sư muội nhưng cũng đáng được coi là mỹ nhân.

Cô ta nằm mộng cũng không ngờ vị tiểu sư muội xinh đẹp, lạnh lùng lại có thể đưa một nam vào nằm trên giường trong khuê phòng của mình.

Nhưng thiếu niên này quả là tuấn mỹ tuyệt luân!

Bạch Thúy Bình hiểu ý sư tỷ, đỏ mặt đứng lên ngượng ngùng nói :

- Sư tỷ sao về sớm thế? Đại sư huynh đâu?

Trần Băng Tâm không trả lời, vẫn cứ ngẩn người nhìn Bộc Dương Duy.

Bạch Thúy Bình giải thích :

- Vị Bộc Dương công tử này... vì giao chiến với cửu nhân nên bị trọng thương ngã đi trong rừng. Tiểu muội đi hái hoa tình cờ bắt gặp đem về đây cứu tỉnh lại.

Bộc Dương Duy chấp tay nói :

- Tại hạ Bộc Dương Duy không ngồi đây bái lễ được. May nhờ lệnh sư muội cứu đem về đây, tại hạ vô cùng cảm kích...

Trần Băng Tâm hoàn lễ đáp :

- Bộc Dương thiếu hiệp chớ đa lễ!

Cô ta chợt nhớ ra điều gì, kinh ngạc nhìn Bộc Dương Duy hỏi :

- Gắn đây trong giang hồ thịnh truyền một câu :

“Thà đến Diêm La thập điện, Còn hơn gặp Ngọc Diện Tu La” Chẳng lẽ thiếu hiệp chính là Ngọc Diện Tu La nói trong câu đó?

Nghe sư tỷ nói thế, Bạch Thúy Bình cũng kinh hãi nhìn Bộc Dương Duy, không ngờ được người mình cứu sống lại là nhân vật mà người trong giang hồ còn khiếp sợ hơn cả tử thần!

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Đâu dám? Chẳng qua người ta ngoa dụ lên thế thôi... Tại hạ làm gì có uy danh như thế?

Bạch Thúy Bình hỏi :

- Sư tỷ làm sao biết người ta chứ?

Trần Băng Tâm lắc đầu cười nói :

- Muội không biết thì có!

Bạch Thúy Bình chất vấn :

- Sư tỷ biết Bộc Dương Duy công tử là ai nào?

Trần Băng Tâm nhìn sư muội dịu dàng đáp :

- Sư muội, công tử mà người cứu chính là vị chưa đầy mười tuổi đã đánh trọng thương Thiên Lôi Tẩu Mã Lượng đó!

Bạch Thúy Bình nghe nói mở to mắt nhìn chàng hồi lâu mới nói giọng trách móc :

- Giỏi thật, Bộc Dương Duy công tử quả là chân nhân bất lộ tướng, giấu được cả người ta.

Bộc Dương Duy cười vẻ quẫn bách, còn chưa biết trả lời thế nào thì ngoài phòng vang lên giọng nam nhân sang sảng :

- Bình muội, nghe bọn Tiểu Ngọc nói hôm qua muội cứu được một vị công tử đem về đây phải không?

Trần Băng Tâm nhoảnh ra ngoài gọi :

- Anh Kiệt vào đây!

Một vị trung niên tu sĩ bước vào, vừa qua khỏi cửa đã chăm chú nhìn vào Bộc Dương Duy, trong lòng chấn động nghĩ thầm :

- Thiếu niên này hai mắt phát thần quang, nội lực sung mãn. Trong đời mình chưa thấy người nào như thế cả!

Nghĩ đoạn ôm quyền nói :

- Tại hạ là Nhạc Anh Kiệt, thỉnh giáo các hạ quý tính đại danh?

Bộc Dương Duy ngẩng đầu lên chấp tay đáp :

- Xin lượng thứ vì không thể ngồi dậy, tại hạ là Bộc Dương Duy.

Nhạc Anh Kiệt nói :

- Thiếu hiệp cứ nằm đi! Nghe nha hoàn nói thương thế rất nặng còn chưa bình phục...

Thực ra vừa rồi y đã nghe mấy câu sau cùng của hai tỷ muội, biết người Bạch Thúy Bình cứu là Ngọc Diện Tu La Bộc Dương Duy, cười nói :

- Thì ra thiếu hiệp là Bộc Dương Duy, tại hạ mộ danh đã lâu, hôm nay được gặp, thật là tam sinh hữu hạnh!

Bộc Dương Duy thấy vị Nhạc Anh Kiệt này hào công dễ gần nên có cảm tình ngay, cười đáp :

- Vừa rồi nghe lệnh sư muội kể về hai vị, tiểu đệ rất lấy làm cảm phục.

Nhạc Anh Kiệt nói :

- Đêm trước trong giang hồ phát sinh một sự kiện lớn. Ở gần Độc Long đàm cách đây chừng năm mươi dặm đã xảy ra một cuộc chiến kinh tâm động phách. Nghe nói cao thủ của hai bang Cái bang Giang Bắc và Hắc Kỳ bang đã xuất toàn bộ cao thủ tinh tú nhất để đối phó với cường địch, kết quả là lưỡng bại câu thương.

Bạch Thúy Bình nói :

- Cuộc chiến kinh thiên động địa xảy ra cách đây năm mươi dặm mà sao muội không nghe tin gì cả?

Trần Băng Tâm cười nói :

- Muội còn bận chăm sóc người ta, có rảnh đâu để ra ngoài nghe chứ?

Bạch Thúy Bình đỏ mặt Nhạc Anh Kiệt kể tiếp :

- Nghe nói rằng trong số ba vị Trưởng lão của Cái bang Giang Bắc thì một chết hai bị thương, trong đó Bang chủ Lãnh Diện Cái Thường Công Minh cũng bị trọng thương, Tổng Giám đường chủ Ma Cái Giang Trường Hận bị giết. Tam Giao đường Đường chủ Hắc Kỳ bang Ngân Thương Tướng Hàn Xung và hai tên Đường chủ khác cũng bỏ mạng trong trận này, Bang chủ Ma Vân Chu Bạch Anh bị thương, nghe nói suýt bỏ mạng. Ngoài ra một nhân vật từng nổi danh mấy mươi năm trước là Đồ Long Thủ Khang Bưu cũng bị giết chết.

Kể tới đó, y nhìn Bộc Dương Duy hỏi với ý thăm dò :

- Chẳng hay thiếu hiệp có biết vị cao thủ đó là ai không?

Nghe trượng phu nói thế, Trần Băng Tâm bụng cười thầm :

- Người ta bị trọng thương nằm đây, sao Anh Kiệt hỏi thế chẳng thừa hay sao?

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Nhạc huynh nhận được tin tức thật nhanh! Thật ra đó chẳng phải là cao thủ gì, chỉ học được vài chiêu võ công mà thôi.

Nhạc Anh Kiệt hỏi :

- Đó là ai vậy?

- Chính là tiểu đệ!

Cả ba người nghe nói thế cùng ngậy người nhìn Bộc Dương Duy.

Họ có thể tin rằng chàng có thể đánh trọng thương Thiên Lôi Tẩu Mã Lượng trong vòng mười chiêu, nhưng một mình sát thương nhiều cao thủ như vậy quả là điều không sao tưởng tượng được!

Nhạc Anh Kiệt không ngờ mình nghĩ như vậy mà đứng, hững khời nói :

- Lâu nay huynh đệ vẫn nghe nói Bộc Dương thiếu hiệp võ công cái thế, nhưng qua sự kiện này mới tin.

Câu chuyện mỗi lúc một thêm sôi nổi, thái độ giữa ba sư huynh muội đối với Bộc Dương Duy vừa trọng thị, lại vừa thân thiết.

Chính nhờ vậy mà thời gian chàng ở lại chữa thương bớt cô quạnh đi rất nhiều.

Tịnh cư của ba sư huynh muội gọi là Linh Hương tiểu trú, rất thanh tịnh và u nhã.

Hàng ngày phu thê Nhạc Anh Kiệt và Bạch Thúy Bình thay phiên nhau trò chuyện với Bộc Dương Duy.

Điều đó không những làm chàng bớt cô quạnh mà với sự chân thành cởi mở của họ làm cho Bộc Dương Duy bớt đi ít nhiều sự lạnh lùng, yếm thế và tình khắc nghiệt trước đây.

Thấm thoát đã hơn nửa tháng trôi qua, thương thế của Bộc Dương Duy bình phục như cũ, những vết thương đã kín miệng.

Tuy trong lòng rất lưu luyến với người và cảnh nơi này nhưng chàng đành phải chia tay.

Phu thê Nhạc Anh Kiệt, đặc biệt là Bạch Thúy Bình, tuy biết rằng không thể giữ chàng ở lại mãi được nhưng cũng đều tỏ ra rất bịn rịn.

Cả Bộc Dương Duy và Bạch Thúy Bình tuy không hề biểu lộ thành lời nhưng cũng thấy nặng lòng vì nhau.

Ngày hôm ấy, Bộc Dương Duy trong bộ bạch y, phong dật và tuấn mỹ, được Nhạc Anh Kiệt, Trần Băng Tâm và Bạch Thúy Bình tiễn ra khỏi Linh Hương tiểu trúc.

Ra khỏi cổng, hai phu thê nắm nhau dừng lại để một mình tiểu sư muội tiễn thêm vài dặm đường.

Hai người lặng lẽ đi, thỉnh thoảng liếc nhìn nhau bằng ánh mắt chan chứa ân tình rồi đỏ mặt quay đi.

Phải qua một dặm đường, Bộc Dương Duy mới đánh bạo lên tiếng :

- Bạch cô nương! Cuộc hội ngộ nào rồi cũng có lúc chia tay. Tại hạ được cô nương tận tình cứu chữa chăm sóc, ân đức cao dày đó xin ghi khắc trong tim, vĩnh viễn không bao giờ quên.

Bạch Thúy Bình u uẩn nói :

- Huynh chỉ có thể nói được bấy nhiêu thôi sao? Chẳng lẽ...

Nàng nói chưa hết câu thì nghẹn ngào dừng lại.

Bộc Dương Duy đáp ứng :

- Cô nương... tại hạ...

Bạch Thúy Bình đưa mắt diễm lệ nhìn chàng, khóe mắt long lanh ngấn nước, run giọng nói :

- Huynh... chẳng lẽ không biết rằng muội...

Nàng không đủ nghị lực nói hết câu, nhưng ánh mắt đã nói thay tất cả những gì chất chứa trong tim.

Bộc Dương Duy hiểu tình cảm của nàng, chính vì thế mà chờ nên khó xử.

Lần trước Phương Uyển đã bộc lộ tình cảm với chàng, nhưng chàng đành khước từ, lặng lẽ bỏ đi, gửi lại tiếng tiêu già biệt.

Lần này, sau hơn nửa tháng ở bên nhau, chàng cảm nhận cả ân sâu lẫn tình nặng, nhưng biết nói thế nào? Trọng trách chưa hoàn thành, bước gang hồ còn nhiều hung hiểm, biết có còn trở lại hay không? Hơn nữa, đại cứu còn chưa trả mà đã ôm nặng mối u sầu thì há không phụ mất hoài vọng của ân sư? Chàng đã thầm quyết định chẳng tha để thiếu nữ kiều diễm này đau khổ một lúc còn hơn thống khổ suốt đời.

Nhưng thấy nàng như vậy, quyết định của chàng chợt lung lay.

Chàng kích động nói :

- Thúy Bình! Ta hiểu lòng muội, nhưng... ta...

Chỉ cần có thế, Bạch Thúy Bình bỏ vào lòng chàng, nước mắt trào ra. Đó là những giọt lệ ngọt ngào.

Bởi vì nàng hiểu mối tình của mình, hoài vọng của mình đã đặt đúng chỗ...

Chỉ mấy lời đơn giản, nhưng đã hiểu đạt đầy đủ nỗi lòng của cả hai người...

Hai người ôm chặt lấy nhau. Lúc đó trên thế gian này chỉ còn có hai người thôi, ngoài ra không có gì tồn tại nữa.

Bộc Dương Duy mân mê những sợi tóc mềm mại như tơ của nàng. Trong tim chàng lúc ấy chỉ có tình yêu và niềm hạnh phúc, không có thù hận, không có sự lạnh lùng tàn nhẫn.

Cuối cùng hai đôi môi áp chặt nhau mê say tha thiết...

Một lúc sau, chàng rời đôi môi nàng ra nói :

- Bình muội! Có thể trên đường về huynh sẽ qua đây gặp muội. Nếu có việc cần đi đường khác thì hai tháng sau hãy đến Hoài Dương sơn ở An Huy gặp huynh. Sau đó chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau.

Bạch Thúy Bình thò thè :

- Duy ca! Hy vọng chàng không quên những lời này. Thiếp mãi mãi chờ chàng, sẽ không bao giờ thay lòng đổi dạ.

Bộc Dương Duy nhìn sâu vào mắt nàng như muốn khắc sâu vào tâm khảm, cố gạt lệ sầu nói :

- Bình muội! Không lâu nữa chúng ta lại gặp nhau. Bây giờ huynh phải đi rồi, muội hãy bảo trọng cho mình và cho ta nữa!

Bạch Thúy Bình không đáp, lấy ra một vuông lụa trắng rồi đưa ngón tay vào miệng cắn làm máu ứa ra, đưa ngón tay viết lên tấm lụa hai hàng chữ :

‘Cho dù biển cạn đá mòn Bên chàng thiếp vẫn một lòng thủy chung.’ Không chờ nàng đưa, Bộc Dương Duy cầm lấy tấm lụa và cả bàn tay trắng ngần thon thả của nàng, áp ngón tay vẫn còn chảy máu lên môi mình trân trọng và yêu thương.

Một lúc sau chàng buông ra, cắt tấm lụa vào túi rồi nói :

- Bình muội! Ta sẽ trân trọng và giữ gìn mãi tấm lụa này cho đến khi không còn trên đời này nữa!

Bạch Thúy Bình không đáp, nhìn chàng bằng đôi mắt nhòa lệ, nói khẽ :

- Chàng đi đi! Chậm nhất hai tháng nữa chúng ta sẽ gặp nhau.

Bộc Dương Duy gật đầu cất bước, thỉnh thoảng quay lại còn thấy nàng đứng nguyên chỗ cũ nhìn theo...

* * * * *

Rừng hoang bạt ngàn...

Đêm mờ sương, dưới ánh nắng mờ ảo trông càng hoang rợn.

Son đạo chỉ rộng chừng bốn năm thước ngược lên dốc cao hiểm trở, chỉ cần hai người đứng sát vai nhau đã chiếm hết lối đi.

Hai người này tuổi đã ngoại ngũ tuần, dáng người tương phản nhau một trời một vực, lại đứng cạnh nhau nên trông hết sức hoạt kê.

Lão nhân đứng bên tả nhiều tuổi hơn một chút, người cao lóng lóng không như cây sào lại gầy nhom, mặc áo vải gai. Còn lão nhân đứng bên hữu thì lùn tịt và mập ú, mắt ti hí, mũi to và đỏ lựng như quả cà chín.

Cả hai chiếu ánh mắt sáng quắc nhìn xuống dốc như đang chờ ai, bộ dạng rất sốt ruột.

Không lâu từ dưới sườn dốc trước mặt hai lão nhân chợt vang lên tiếng vó ngựa.

Hai người này lộ vẻ khẩn trương, nhưng vẫn cứ đứng giữa đường không chịu tránh.

Chốc lát, một con tuấn mã lao tới như bay.

Tới cách mười mấy trượng, con ngựa nhận ra bị chặn đường nên tự giảm tốc độ rồi dừng lại.

Trên lưng ngựa là một bạch y thư sinh chừng hai mốt hai hai tuổi, rất tuấn tú, khí độ phi phàm.

Bạch y thư sinh chú thị nhìn hai lão nhân lạnh lùng nói :

- Phiền hai vị tránh đường cho!

Lão nhân cao gầy lên tiếng :

- Có phải người là Ngọc Diện Tu La Bộc Dương Duy, thời gian qua đã làm chấn động giang hồ không?

Bạch y thư sinh gật đầu đáp :

- Tại hạ chính là Bộc Dương Duy. Đêm khuya hai vị chặn đường là để gặp tại hạ?

Lão nhân cao gầy cười nói :

- Lão hủ là Mạnh Văn...

Lại chỉ sang lão nhân lùn mập đứng bên cạnh giới thiệu :

- Còn đây là nghĩa đệ Tôn Đoan Vân. Huynh đệ chúng ta quả thật muốn gặp người. Biết tin người có việc cần đến Tu Vũ nên đứng chờ ở đây diện kiến.

Bộc Dương Duy À lên một tiếng nói :

- Thì ra nhị vị tiền bối là Thiên Môn song lão. Thứ lỗi cho tại hạ thất kính!

Chàng dừng một lúc lại tiếp :

- Nghe nói hai vị ngày xưa kết giao sinh tử với mấy nhân vật tự võ ngược xưng mình nghĩa hiệp Tam Hiền Tứ Dật. Tới nay chặn đường gặp tại hạ nhằm mục đích gì cứ nói cho khỏi mất thời gian?

Lão đại trong Thiên Môn song lão Mạnh Văn tay vuốt bộ râu đen, cười hô hô đáp :

- Bộc Dương bang chủ thần công cái thế, mà trí tuệ cũng linh mẫn hơn người. Các hạ đã chỉ rõ ra như thế thì huynh đệ lão hủ không cần quanh co nữa. Ba mươi năm trước Tam Hiền Tứ Dật bị giết bởi tay lệnh sư, bắt luận ai đúng ai sai, ngày xưa chúng ta chưa thể tận lực vì bằng hữu, nay muốn vì họ mà rửa thâm cừu huyết hải. Bây giờ cừu nhân đã chết, chúng ta đành phải trút mối hận đó lên đầu truyền nhân của hắn!

Bộc Dương Duy chờ lão nói xong mới cất một tràng cười ngao đáp :

- Rất tốt! Tôn giá đã thành thực như vậy, tại hạ rất khâm phục nghĩa khí vì bằng hữu báo thù!

Dứt lời nhảy xuống ngựa, bình tĩnh nhìn đối phương.

Lão nhị Tôn Đoan Văn từ đầu không mở miệng, bây giờ mới lên tiếng :

- Lão đại hãy tránh ra, để ta lĩnh giáo cao chiêu của Bộc Dương bang chủ trước!

Nói xong bước lên trước mặt Bộc Dương Duy.

Dáng đi của lão rất kỳ dị, chân nam đá chân chiêu, dáng người xiêu vẹo nhìn chẳng ra thứ bộ pháp gì.

Bộc Dương Duy vẫn đứng nguyên, dáng vẻ rất trầm tĩnh.

Tôn Đoan Văn ngược nhìn đối phương chốc lát rồi vung chưởng đánh ra.

Công lực của người này quả là thâm hậu!

Chưởng vừa phát, kinh phong đã nổi lên ào ào như đông bão.

Bộc Dương Duy nhảy vút lên đáp xuống sau lưng đối phương nhưng vẫn chưa xuất thủ.

Tôn Đoan Văn người mập ú nhưng xoay sở rất nhanh, chớp mắt đã quay lại phát liền hai chưởng, đồng thời tung song cước đá vào người Bộc Dương Duy.

Nhưng một lần nữa, chiêu thức đánh ra lại không thu được hiệu quả. Đối phương đã mất tăm mất ảnh.

Tôn Đoan Văn kinh hãi quay lại, mắt chợt hoa lên, tựa hồ có tới bốn năm Bộc Dương Duy đang vung chưởng đánh tới!

Lão lùn hốt hoảng lẩn đi mấy vòng như quả cầu lúi lại bảy tám thước mới bật người nhảy lên.

Bộc Dương Duy thừa thế nhảy tới, xuất chỉ điểm sang ba yếu huyệt Tứ Bạch, Cự Khuyết và Địa Thương của địch thủ.

Tôn Đoan Văn bị một chiêu bức lùi, tức giận nghiêng răng bất chấp nguy hiểm, không lùi mà tiến, xuất chưởng pháp Tiểu Thiện Tinh đánh thẳng tới ngực của đối phương.

Bộc Dương Duy vừa xuất chỉ, thấy lão quái liều mạng như thế cũng phải kinh tâm đành lướt sang phải một bước tránh chiêu, lại tiếp tục xuất chỉ điểm ra.

Tôn Đoan Văn phát chưởng không trúng, bị chỉ phong điểm trúng làm y phục rách một lỗ ở sườn trái.

Lão đại Mạnh Văn hốt hoảng nhảy vào hỏi :

- Lão nhị có bị thương không?

Tôn Đoan Văn lắc đầu đáp :

- Không sao đâu!

Rồi nhìn sang Bộc Dương Duy nói :

- Bộc Dương bang chủ, lão phu rất khâm phục, nguyện cam bái hạ phong!

Nói xong lùi lại.

Quả là vị quái kiệt này không mất đi bản sắc anh hùng.

Lão đại Mạnh Văn tiến lên hai bước nói :

- Bây giờ lão phu xin hầu tiếp, không biết Bang chủ có cho rằng huynh đệ chúng tôi dùng chiến thuật xa luân chiến hay không?

Bộc Dương Duy đáp :

- Tại hạ không dám! Hai vị không hổ là bậc tiền bối.

Mạch Văn gạt đầu, lấy binh khí ra.

Đó là vật giống như Phán Quan bút, dài gần ba thước, mũi bút trắng bạc sáng lóng lánh.

Bộc Dương Duy không khỏi ngạc nhiên.

Thông thường người sử Phán Quan bút thường có một đôi, chỉ bằng nửa chiếc bút này thôi. Chứng tỏ vị lão đại của Thiên Môn song lão này có võ công độc đáo, không thể xem thường.

Nghĩ đoạn cũng rút kiếm ra.

Mạch Văn hỏi :

- Ngày xưa lệnh sư vì thanh Tu La kiếm và Điều Long bảo lục mà xảy ra cuộc huyết chiến ở Quỷ Sầu cốc, chắc trong tay các hạ chính là thanh kiếm đó?

Bộc Dương Duy gạt đầu đáp :

- Không sai!

Nói xong đâm ra một kiếm.

Mạch Văn không tránh, vung bút điểm ra tiếp chiêu.

Hai luồng kinh phong từ hai mũi kiếm và bút phát ra tiếng nổ rất mạnh. Hai đối thủ đều cảm thấy bàn tay phát tê, lùi lại một bước.

Chiều đầu tỏ ra thế quân bình.

Bộc Dương Duy lại xuất kiếm tấn công, nhưng chưa dùng tới tuyệt chiêu.

Chàng thầm nghĩ :

- Thực ra Tôn Đoan Vân công lực không kém, đủ sức đấu thêm mấy chục chiêu nữa, nhưng chịu bại, chứng tỏ còn có khí phách. Nếu mình xuất tuyệt học đã bại đối phương trong vòng mười chiêu thì không hợp lẽ.

Bút pháp của Mạch Văn cũng tỏ ra rất tinh diệu, qua bốn năm chục chiêu vẫn không tỏ ra thu kém đối phương chút nào.

Tôn Đoan Vân đứng ngoài nhìn cuộc đấu không chớp mắt, càng nhìn càng kinh ngạc bởi công lực thâm hậu và kiếm pháp kỳ ảo của Bộc Dương Duy.

Lão từng thấy đại ca xuất thủ nhiều lần, nhưng chưa bao giờ đưa hết kỳ chiêu dị thức ra như vậy.

Chẳng những thế, lão đại vẫn không sao chiếm được thượng phong, thậm chí nhiều lúc còn sa vào nguy hiểm.

Chốc lát đã ngoài trăm chiêu.

Bộc Dương Duy chợt quát to một tiếng, thi triển tuyệt chiêu Trường Hận Miên Miên trong Tu La Thất Tuyệt.

Lập tức mười mấy đạo kiếm quang bao trùm lấy toàn thân Mạch Văn.

Tôn Đoan Vân thấy đối phương xuất tuyệt chiêu, không sao ngờ được trong thiên hạ lại có kiếm pháp xuất kỳ như thế, lòng thầm lo cho lão đại vội vào cứu ngay.

Nhưng lão vừa tung mình lên thì nghe cạch một tiếng, cây quái bút của Mạch Văn rơi xuống đất.

Lão đại lùi ba bước, mặt tái nhợt, hai tay rũ xuống, đưa mắt bi thảm nhìn đối phương.

Tôn Đoan Vân cũng đáp xuống bên lão đại.

Bộc Dương Duy thu kiếm, thấy đáng vẻ thể lương của Thiên Môn song lão, trong lòng trào lên cảm giác xót thương.

Hai nhân vật kiêu hùng, uy danh rất lớn trong giang hồ mấy chục năm nay, sắp lui về quy ẩn mà nay bị cú đả kích nặng nề như vậy, trong lòng tủi nhục đến đâu không nói cũng biết.

Lão đại Mạch Văn run giọng nói :

- Bộc Dương bang chủ! Hôm nay bại dưới tay các hạ, huynh đệ lão phu chỉ biết trách mình võ nghệ không tinh mà không dám oán hận gì, cũng không có ý xuất thù nữa. Trong giang hồ vốn có một chữ nghĩa. Chúng tôi đã không ngần ngại hạ thù, nay xin các hạ cũng hành động như thế!

Nói xong cả hai cùng vuron cổ lên chờ chém, thái độ rất uy nghiêm.

Bộc Dương Duy vô cùng khâm phục trước nghĩa khí của hai vị Thiên Môn song lão.

Chàng cười đáp :

- Hai vị nặng lời! Hai vị chỉ vì nghĩa khí, quên thân trả thù cho bằng hữu là điều đáng trọng, đối với gia sư và tại hạ không có oán cừu gì, sao có thể hạ độc thù với hai vị? Cuộc chiến vừa qua, tại hạ có thắng được một chiêu nửa thức nhưng trong giang hồ thắng hôm nay bại hôm khác là sự thường, sao đã dễ dàng nói đến cái chết? Nếu hai vị nuôi chí phục thù, sau này Bộc Dương Duy sẵn sàng hầu giáo. Chỉ có mấy lời, sau này nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại.

Dứt lời ôm quyền thi lễ rồi tung mình nhảy lên lưng ngựa.

Con tuấn mã hí lên một tiếng, tung vó lao vào bóng đêm, chỉ chớp mắt đã mất hút.

Thiên Môn song lão đứng nhìn theo trong lòng vừa chua chát tủi hổ cho mình, vừa cảm phục trước nghĩa khí của vị thiếu niên tuấn tú và tài hoa kia...

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Kiếm lộ thần uy - Ma vương đèn mạng

Bộc Dương Duy rời khỏi hiện trường, tay buông lỏng dây cương cho ngựa đi thông thả, bụng nghĩ thầm :

- Từ khi mình hạ sơn, hầu như luôn gặp cừu gia. Khi mình tìm đến chúng, có lúc bị đối phương mai phục... May mà ân sư truyền cho võ nghệ hơn người nên đến nay vẫn được bình yên.

Tôi đó lại nảy sinh ý nghĩ khác :

- Nhưng mà có đúng là mình luôn được bình yên không? Vừa rồi nếu không được Bình muội kịp thời cứu sống thì đâu còn mạng nữa...

Nhớ tới Bạch Thủy Bình, chàng thở dài tự nhủ :

- Bước giang hồ hung hiểm như thế, liệu mình còn có gặp được nàng không? Có giữ trọn lời hẹn ước với nàng không?

Trong lòng nặng nề với bao suy nghĩ, chàng cứ để mặc cho ngựa đưa đi.

Phương đông, bình minh ló rạng.

Đến một khu rừng thì con tuấn mã tự động dừng lại, miệng sùi bọt thở phì phì, hiển nhiên nó đã mệt.

Bộc Dương Duy cũng đi đầu đêm, lại qua một cuộc kịch chiến nên mặc dù có nội lực thâm hậu vẫn thấy toàn thân rã rời.

Chàng xuống ngựa, mặc cho nó nghỉ ngơi gặm cỏ bên đường, lững thững bước vào rừng.

Khi ấy vầng dương vừa ló dạng, không khí mát lạnh làm cho Bộc Dương Duy cực kỳ sáng khoái.

Chàng định đặt lưng xuống cỏ ngủ một giấc, chợt cảm thấy có điều gì đó khác thường.

Lẽ ra lúc này chim chóc thức dậy hát ca mừng ánh bình minh mới đúng, làm sao lại vắng lặng một cách bất thường thế này?

Chàng đưa mắt nhìn quanh nhưng không phát hiện ra điều gì đặc biệt.

Mặc dù vậy, linh cảm thấy có sự bất thường, chàng rón rén bước tiếp, vừa đi vừa ngưng thần quan sát.

Đột nhiên chàng phát hiện từ lùm cây bên phía tả có một đôi mắt đang nhìn mình.

Ánh mắt lạnh lùng, có điều gì đó rất đáng sợ.

Bộc Dương Duy liền rẽ sang đi mấy bước, hướng vào lùm cây nói :

- Vị bằng hữu nào trong đó có thể hiện thân không?

Người kia không đáp, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chàng không rời.

Bộc Dương Duy cao giọng :

- Nếu các hạ vẫn cứ lén lút nấp trong đó nhìn trộm mà không chịu ra thì đừng trách tại hạ thất lễ!

Vẫn không phản ứng.

Bộc Dương Duy nổi giận quát :

- Tiếp chiêu!

Dứt lời xuất chỉ điểm ra.

Năm đạo chỉ phong vừa chọt phát thì chọt một nhân ảnh từ trong bụi cây lướt tới trước mặt Bộc Dương Duy.

Chàng là người nghệ cao đảm đại nhưng vừa thấy nhân ảnh kia xuất hiện, toàn thân bỗng nổi gai lù lại hai bước.

Nên nói đó là một cỗ cương thi, mặc áo liệm trắng, đầu chỉ là vỏ sọ không da không tóc cho tới trán, hai hố mắt đen ngòm sâu hoắm phát ra hai luồng sáng xanh lè, còn bên dưới là một đám máu thịt bầy nhầy bán vào xương trắng trông không ra hình thù gì.

Gặp quái nhân đó, nếu gặp người bình thường thì tất đã sợ quá mà chết giắc đi.

Quái nhân duỗi thẳng hai tay ra phía trước, từng bước tiến thẳng tới Bộc Dương Duy.

Tuy trong lòng hết sức căng thẳng nhưng chàng vẫn cố trấn tĩnh không lùi nữa, vận công lên song chưởng và toàn thân đề phòng và sẵn sàng xuất thủ.

Trong rừng vẫn tĩnh lặng như chết, ngay cả bước chân của quái nhân cũng không phát ra âm thanh nào.

Đột nhiên Bộc Dương Duy quát to một tiếng vung song chưởng đánh ra một chiêu Quái Ma Giáng Thế trong Thiên Ma thập nhị thức.

Quái nhân không tránh, hai bàn tay toàn xương trắng hếu một co một duỗi phát ra hai luồng khí âm hàn và những đám lân tinh lấp lánh như ánh ma troi!

Hai luồng chưởng phong do Bộc Dương Duy đánh tới quái nhân chọt bị đánh ngược lại, kích vào ngực chàng, đồng thời chàng lại ngửi thấy một mùi tanh đến buồn nôn.

Chàng đánh ra đã không hiệu quả lại phản kích chính mình, cùng với mùi tanh tươi không biết đó là gì, Bộc Dương Duy không dám khinh thị vội vàng thi triển Tu La Bộ lướt ra ngoài năm trượng.

Nhưng chính gã quái nhân cũng ngã ngựa xuống.

Bộc Dương Duy quyết tâm xem đối phương là thứ ma quái gì, liền nhảy tới, song chưởng lại đánh xuống.

Quái nhân lãnh trọn hai chưởng với uy lực ngàn cân, nhưng chẳng những không chết mà còn bật người đứng lên, vung trảo chop tới yết hầu Bộc Dương Duy.

Chàng vẫn chưa chịu thôi, xuất thủ thần tốc, đánh ra một lúc tám chưởng.

Quái nhân trông giống như cương thi như tỏ ra rất linh hoạt, hai đầu gối vẫn thẳng đờ nhưng lướt đi như gió, tránh khỏi tám đạo chưởng phong.

Bộc Dương Duy kinh dị nghĩ thầm :

- Quái vật này thân pháp thật tinh diệu, chỉ e không có loại khinh công nào trong võ lâm linh hoạt hơn!

Nghĩ đoạn lại thi xuất ba chiêu Cự Ma Hám Sơn, Ma Ảnh Trùng Trùng, và Yếu Ma Loạn Vũ với hơn ba chục biến hoá.

Lần này thì quái vật bị đánh trúng nhưng lại không bị tổn thương chút nào, vẫn bỏ tới vung trảo chop sang yết hầu đối phương.

Bộc Dương Duy lùi lại, thi xuất một chiêu Mãn Thiên Phi Ma là chiêu uy mãnh nhất trong Thiên Ma thập nhị thức với mười hai thành công lực phản kích.

- Bình!

Quái nhân bị trúng chưởng bắn đi xa tới hai trượng đập vào một gốc cây bật ngược trở lại, hai mắt đã tắt hết thần quang, tất đã bị thương rất nặng hoặc chết rồi cũng nên.

Bộc Dương Duy định bỏ đi, chợt thấy quái nhân lần đi một vòng rồi không biết bằng cách nào đứng lên được lao vút vào rừng.

Chàng nghĩ nhanh :

- Quái vật này rất đáng sợ, không thể để cho nó chạy thoát làm hại chúng sinh được.

Nghĩ đoạn lao mình đuổi theo.

Quái vật động tác nhìn thì chậm nhưng kỳ thực lại lướt đi với tốc độ rất nhanh.

Qua bốn năm khúc ngoặt, nó ra khỏi khu rừng hướng sang một ngọn núi đá trơ trọi.

Bộc Dương Duy nhất định đuổi theo chứ không bỏ.

Dưới chân ngọn núi đá có một động khe. Quái vật cứ thế nhảy ùm xuống khe, vẫn không đổi hướng lao thẳng tới vách đá đối diện.

Bộc Dương Duy ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Làm sao lại thế chứ? Nó định lao mình vào vách đá hay sao?

Chàng dừng lại bên này khe nhìn xem, thấy quái vật vừa chạy vừa kêu lên những tiếng khàn khàn, sau đó chợt nghe vách đá vang lên một chuỗi âm thanh sôi động, mở ra một động khẩu.

Quái vật không vào ngay mà dừng lại.

Bộc Dương Duy chưa kịp có phản ứng gì thì trong khẩu động hiện ra một quái nhân mặc áo vải gai, vóc người rất cao lớn tướng mạo hung dữ.

Quái nhân vừa ra khỏi động đã quát lên :

- Hắc Thi! Chủ nhân ra lệnh cho ngươi phải lấy cho được hai mươi quả tim người, sao trở về sớm thế? Muốn để chủ nhân lột da ngươi sao?

Lúc đó hắn mới nhận ra mấy chỗ xương trên mình quái vật bị Bộc Dương Duy đánh gãy, kinh dị hỏi :

- Thế nào? Ngươi gặp nhân vật lợi hại thế nào mà bị đánh thảm hại như thế?

Nói xong thò tay vào trong chiếc áo liệm của Hắc Thi lấy ra một cái túi nhìn vào, chợt vung tay tát vào mặt quái vật rít lên :

- Súc sinh! Hàng ngày cho ngươi uống máu người chỉ uống phí mà thôi! Đi cả đêm mà chỉ đem về được có năm quả tim người thì đúng là đồ ăn hại! Rồi xem chủ nhân có cho ngươi vào cối giã thành thịt băm không?

Hắc Thi bị mắng chửi vẫn không có phản ứng gì.

Quái nhân cao lớn lại quát to :

- Sao lại đứng đờ ra như thế? Nói đi! Ai làm ngươi ra nông nỗi đó?

Bấy giờ Hắc Thi mới phát ra những âm thanh rín rít không giống tiếng người.

Quái nhân cao lớn nghe xong đưa mắt nhìn quanh nhưng chẳng thấy ai cả, lại nổi giận quát :

- Có thấy ai đâu? Thật to gan! Ngươi vốn là một thầy ma mà cũng biết nói dối sao? Nào! Đi vào gặp chủ nhân rồi sẽ biết!

Hắn vừa nói xong thì chợt thấy trước mặt lóe lên rồi xuất hiện một bạch y thư sinh.

Đó chính là Bộc Dương Duy!

Vừa rồi chàng nép mình sau một tảng đá bên kia suối, nghe biết quái vật bị người thợ săn bắt ra ngoài giết người lấy tim, trong lòng cực kỳ phần nộ liền nhảy ra ngoài.

Vừa thấy chàng, Hắc Thi lao tới định xuất thủ nhưng Bộc Dương Duy đã nghiêng rặng vung hữu chưởng đánh ra.

Hắc Thi xương cốt đã bị gãy, không chịu nổi một chưởng, bị bắn xa tới tận bên kia suối, đập vào một tảng đá nát nhừ.

Quái nhân cao lớn thấy vậy mặt biến sắc.

Bộc Dương Duy nhìn hắn nói :

- Không ngờ có kẻ bất lương ẩn trốn trong này, thao túng cương thi tàn hại giang hồ. Bây giờ ta đánh ngươi trước rồi sau đó sẽ tìm chủ nhân của ngươi nói chuyện!

Quái nhân trấn tĩnh lại, tức giận quát :

- Tiểu tử! Ngươi ở đâu dám tới đây gây sự, đánh chết Hắc Thi mà chủ nhân ta tốn bao nhiêu công sức đào tạo nên? Mau quỳ xuống nhận tội mà chịu chết! Hôm nay Thiên Khôi Sứ ta sẽ bắt ngươi trả giá đắt gấp trăm lần!

Tuy nói thế nhưng chưa dám động thủ.

Bộc Dương Duy nhận ra đôi phương đang hoang mang, cốt la lên để đánh động cho đồng bọn liền vùng chường đánh ra.

Quái nhân tự xưng là Thiên Khôi Sứ không kịp đưa chường lên đỡ, bị chường lực đánh bật đi xa ba trượng, rơi tòm xuống khe!

Chàng ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Cương thi võ công rất cao, đầu gối tên tự xưng là Thiên Khôi Sứ này lại tầm thường đến thế? Võ công của hắn chỉ đáng vào hàng tam lưu thôi.

Không cần bận tâm đến tên này nữa, chàng đưa mắt nhìn vào động khẩu.

Thạch động chỉ rộng chừng năm sáu thước, khúc khuỷu gập ghềnh, bên trong lập lòe ánh lân tinh và toát ra quỷ khí.

Bộc Dương Duy vận công phòng bị rồi thận trọng tiến vào.

Vượt qua ba khúc ngoặt, thạch động bị chặn lại bằng hai cánh cửa đá.

Điều đáng sợ là trên hai cánh cửa treo bốn cái đầu lâu rù tóc dài, há miệng trợn mắt rất gớm ghiếc.

Bộc Dương Duy không khỏi lạnh xương sống, một lúc sau mới trấn tĩnh lại, tiến đến gần nhìn kỹ, thấy bốn đầu lâu kia vừa được treo lên chưa lâu vì vẫn còn dính máu bết.

Trên thạch môn viết bốn chữ màu đỏ như máu :

Ai Vào Tất Chết!

Bộc Dương Duy hừ một tiếng vận thần công vào hữu chường đánh thẳng vào thạch môn.

Ầm một tiếng, cánh cửa đá bật mở vào bên trong để lộ gian thạch thất khá rộng.

Mới nhìn vào, Bộc Dương Duy cảm hận đến nổi tưởng chừng như máu trong người sôi lên.

Trong thạch thất la liệt tử thi, có người bị treo lủng lẳng, có người bị binh khí đâm thủng ngực, có người bị bóp cổ lè lưỡi ra, trong đó có thi thể máu từ vết thương vẫn còn chảy.

Dưới đất, giòi bọ bò nhùng nhúc, mùi hôi thối bốc ra không sao chịu nổi.

Cuối thạch thất, có một cánh cửa nhỏ, Bộc Dương Duy định xông vào thì chợt thấy cánh cửa mở ra, từ trong cửa hai nhân ảnh lao ra.

Thấy hai người kia, Bộc Dương Duy bất giác lùi lại hai bước.

Hai người kia cũng dừng lại bên ngoài thạch môn.

Người đi trước mặt trắng bệch, giống như người chết, còn người đi sau cũng là một bộ cương thi nhưng cao lớn hơn Hắc Thi nhiều.

Bộc Dương Duy tự nhủ :

- Không biết ở đây sao toàn thứ người chẳng giống người, quỷ không giống quỷ thế này?

Hắc y nhân đứng trước chợt lên tiếng :

- Tiểu tử! Ngươi từ đâu tới? Bất cứ ai xông vào động phủ này đều bị mổ bụng lấy tim rồi biến thành cương thi. Đương nhiên ngươi cũng không ngoại lệ.

Vừa nói, từ người hắn toát ra luồng âm khí lạnh ngắt.

Bộc Dương Duy vội vận Lục Di khí công hộ thân xong rút kiếm ra nói :

- Các hạ nói thế là đủ. Đối với hạng ma đầu ăn thịt người mất hết nhân tính như ngươi thì nói nhiều vô ích. Muốn moi lấy tim của ta cũng được, nhưng trước tiên phải thắng được thanh kiếm này.

Hắc y nhân quay lại cương thi nói :

- Xích Linh! Thệt tên tiểu tử kia đi! Tên này căn cơ rất tốt, sẽ trở thành chất liệu lý tưởng cho chúng ta luyện thi. Đồng thời, một quả tim hắc đáng bằng một trăm quả tim khác đấy.

Lúc này Bộc Dương Duy đã nổi sát cơ, quyết vì giang hồ mà trừ hại không chút nhân nhượng, vừa nghe nói đã xuất kiếm tấn công ngay.

Cương thi Xích Linh như một bóng ma tới chặn trước mặt chủ nhân, hứng lấy lưỡi kiếm.

Từ trước đến nay cương thi không sợ đao kiếm nhưng không ngờ Tu La kiếm lại là thần vật.

Xích Linh vừa lao ra thì vừa tầm lưỡi kiếm quét ra, lập tức đứt thành hai đoạn đổ sập xuống.

Hắc y quái nhân rung động, lùi lại một bước, hấp háy mắt nhìn thanh Tu La kiếm trên tay Bộc Dương Duy hỏi :

- Tiểu tử! Thanh kiếm trên tay ngươi gọi là gì?

Chàng bình tĩnh đáp :

- Trảm Ma kiếm!

Hắc y quái nhân lắc đầu nói :

- Lão phu chưa nghe nói đến...

- Ngươi chỉ cần biết rằng đó là loại kiếm giết loài yêu nghiệt các ngươi là được.

Lão ma nổi giận rít lên :

- Tiểu tử! Lão phu đã đánh giá lầm ngươi! Vừa rồi ngươi đã thi triển một chiêu trong Tu La Thất Tuyệt, chỉ có Tu La kiếm mới giết được cương thi của ta. Vậy hãy nói xem, ngươi có quan hệ thế nào với Độc Thủ Ma Quân?

Bộc Dương Duy bình tĩnh đáp :

- Ma đầu! Trước khi chết ngươi hãy nghe cho rõ đây! Tại hạ là Bộc Dương Duy, còn Độc Thủ Ma Quân là ân sư thụ nghệ.

Quái nhân lại hỏi :

- Như vậy là ngươi đã học thành tuyệt nghệ trong Điều Long bảo lục rồi?

Bộc Dương Duy cười nhạt nói :

- Thế thì sao? Lão quỷ ngươi sợ rồi chứ gì?

Hắc y quái nhân không đáp chỉ hừ một tiếng.

Bộc Dương Duy quét mắt nhìn số tử thi nằm ngổn ngang trong thạch thất nói :

- Không cần nói nhiều vô ích. Những người trong phòng tất đều bị ngươi làm hại. Bàn tay tội ác đó hôm nay phải chấm dứt.

Hắc y quái nhân gằn giọng :

- Thật là hạng ngông cuồng không biết sống chết! Đừng nói tiểu tử ngươi mà cho dù Độc Thủ Ma Quân Quan lão quái có đến đây thì cũng đừng hòng sống mà ra khỏi Độc Thi động này. Lão phu đã định giết ngươi từ lâu. Nhưng nếu ngươi để Điều Long bảo lục và Tu La kiếm lại thì lão phu sẽ dành cho ngươi một sinh lộ.

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Tốt quá! Tại hạ rất cảm kích trước ân điển của ngươi!

Đứt lời vung tả chưởng đánh ra.

Với hạng ma đầu này, Bộc Dương Duy không chút lưu tình, vừa xuất thủ đã thi triển Thiên Ma thập nhị thức, phát liên ba chiêu vào các huyết Đan Điền, Duy Hộ và Cư Đình của đối phương.

Độc Thi Ma thấy kinh lực quá mạnh, lướt sang tả tránh chưởng đồng thời thi triển Cửu Thi Hoàn Hồn công đánh trả lại ba chưởng.

Bộc Dương Duy biến chiêu, trực diện nghênh tiếp.

Song phương lập tức triển khai một cuộc kịch chiến.

Bộc Dương Duy quyết không để tên ma đầu này chạy thoát tiếp tục tàn hại võ lâm nên bịt chặt lối ra, tay chưởng tay kiếm tấn công như vũ bão.

Độc Thi Ma võ công cũng rất cao cường, đặc biệt Cửu Thi Hoàn Hồn công của hắn phát ra âm khí lạnh ngắt làm Bộc Dương Duy không dám tiếp cận.

Đấu nhau bảy tám mươi chiêu mà vẫn không làm gì được lão ma, Bộc Dương Duy bắt đầu sốt ruột thi triển Tu La Bộ lướt tới gần địch nhân, tay chưởng tay kiếm cùng đánh ra ba chiêu.

Đột nhiên Độc Thi Ma thu Cửu Thi Hoàn Hồn công, vung tay phát ra một chùm ám khí...

Chỉ thấy hàng trăm mũi kim nhỏ li ti bay ra bao trùm cả khu vực rộng lớn tới hai trượng.

Bộc Dương Duy hốt hoảng nhảy lùi lại, hai ống tay áo phát ra liên tục đẩy lùi ám khí, quay tụ về một chỗ.

Lợi dụng đối phương lo đối phó với ám khí, Độc Thi Ma lao tới đánh ra hai chưởng, đồng thời bồi thêm bốn cước.

Bộc Dương Duy phản ứng rất nhanh, thi triển Tu La Bộ tránh sang tả rồi bắt thân lướt tới, tả chưởng hữu kiếm đánh trả lại bốn chiêu.

Thân pháp Độc Thi Ma cũng hết sức mau lẹ, lướt nhanh sang tả, vung trảo Chop tới vai Bộc Dương Duy.

Chàng kinh hãi lùi lại, nghĩ thầm :

- Lôi Phong Quý Trảo!

Đồng thời xuất tả chưởng với thập thành công lực đánh lui địch nhân, trầm giọng hỏi :

- Lão ma! Ngươi là Tam Diện đạo nhân Viên Hóa?

Độc Thi Ma sững người ra chốc lát rồi cười hắc hắc đáp :

- Tiểu tử! Ngươi quả là nhân vật lợi hại. Không sai, lão phu chính là Viên Hóa.

Lừa hận bốc cao ngàn trượng, Bộc Dương Duy nghiêng răng nói :

- Viên Hóa! Ngươi không thuộc số những tên bị ân sư giết chết tại chỗ, nhưng ba chục năm qua bất tích giang hồ, những tướng đã chết trong xô xát nào đó, không ngờ tới sống chui sống lủi trong thạch động này trở thành một tên ma đầu nửa người nửa quỷ tiếp tục tàn hại võ lâm! Hô hô, đi vệt gót thiết hải tìm muôn nẻo, đến nay gặp được chẳng uống công! Viên Hóa! Nạp mạng đi!

Dứt lời vung kiếm phát liên hai chiêu trong tuyệt học Tu La Thất Tuyệt.

Tam Diện đạo nhân Viên Hóa thấy thế kiếm cực kỳ hung hiểm, biết đây chính là võ công cái thể ký tài trong Điều Long bảo lục, tự lượng sức không đủ khả năng đối phó liền nhảy vào cuối động tung ra một chùm ám khí.

Bộc Dương Duy đành phải lùi lại phát chưởng đối phó.

Viên Hóa thừa cơ lao ra động khẩu.

Bộc Dương Duy há để cừu nhân trốn thoát?

Chàng lập tức lao theo, Xích Long lăng ứng thủ phát ra.

Xích Long lăng là binh khí lừng danh của Độc Thủ Ma Quân năm xưa, có thể thu phát tùy tâm, ngay con chim đang bay trên trời cũng không tránh được, nói gì đến người?

Viên Hóa vừa chạy được ba bước thì bị Xích Long lăng cắm vào hậu tâm ngã sấp xuống.

Bộc Dương Duy thu Xích Long lăng, lướt tới gần Viên Hóa, đang cúi xuống xem đối phương đã chết chưa thì chợt nghe sau lưng có tiếng người nói :

- Mẹ nó! Sư phụ các ngươi dùng Ngũ Hương Mê Dược đầu độc ta định bắt lão gia chế thuốc giúp hắn. Nếu đại gia thoát ra khỏi thạch động này thì việc trước tiên phải làm là đánh sập thạch động chôn sống tất cả các người.

Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ trong thạch động này có người còn sống?

Nghĩ xong quay lại, thấy một lão nhân cao lớn chừng năm mươi tuổi, mặt đầy râu quai nón, tay bưng chén thuốc, miệng tiếp tục chửi rủa :

- Tiền bối! Ngươi nếu đáng mặt chính nhân quân tử thì hãy rút cho nhanh, nếu không đại gia sẽ chửi tởm tởm bát đại nhà ngươi lên đấy!

Lão chưa nói xong chợt thấy Tam Diện đạo nhân Viên Hóa nằm sấp giữa thạch động, đáng xem chừng đã chết, liền hỏi :

- Tiền tử! Sư phụ ngươi sao thế? Chẳng lẽ trúng thủ hay sao?

Bộc Dương Duy hừ một tiếng nói :

- Ai là sư phụ ta?

Lão nhân cao lớn nhướng mày nhìn chàng một lúc rồi hỏi :

- Vậy ngươi là ai? Từ đâu đến? Vì sao lọt vào đây được?

Bộc Dương Duy không trả lời mà hỏi lại :

- Tại hạ là Bộc Dương Duy, theo tích một quái vật tới đây thì phát hiện ra lão ma này...

Lão nhân cao lớn nhìn kỹ chàng lần nữa, thấy trước mặt mình là một thiếu niên mới hăm mốt hăm hai tuổi, mắt sao mày kiếm, khí độ phi phàm liền hỏi :

- Chẳng lẽ ngươi vừa đã thương hán?

Bộc Dương Duy đáp :

- Không phải đã thương mà hán đã chết!

Lão nhân chợt nói :

- Thiếu hiệp có thể tìm trên người lão ma xem có bình giải được không?

Bộc Dương Duy nghe ngữ khí của lão nhân, tin rằng không phải là thủ hạ của Tam Diện đạo nhân Viên Hóa, đoán được rằng lão bị tên ma đầu khổng chế phục vụ cho mình nên theo lời tìm trong túi Viên Hóa lấy ra hai bình sành nhỏ đưa cho hán tử.

Người này vội vàng vớt chén thuốc đi, tiếp lấy hai bình thuốc, xem qua rồi ném đi một bình, dốc bình kia lấy ra một viên thuốc màu vàng nuốt chửng vào miệng.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Tiền bối bị lão ma dùng độc được ám hại hay sao?

Hán tử đáp :

- Tại hạ bị hán bắt được, lại bắt uống Tán Công hoàn làm tiêu tán công lực tại hạ, bắt phục dịch cho hán, dưới sự giám sát của tên Thiên Khôi Sứ...

Y vận công kiểm tra, thấy công lực bắt đầu khôi phục lại liền chấp tay hướng sang Bộc Dương Duy nói :

- Huỳnh đệ là Song Liên Chương Tổng Phi. Hôm nay được thiếu hiệp dốc đỉnh lực cứu thoát khỏi kiếp nạn, trong lòng cảm kích vô cùng! Đại ân đó không dám nói một chữ tạ, xin ghi khắc trong tim trọn đời.

Bộc Dương Duy vội ôm quyền hoàn lễ đáp :

- Xin tiền bối đừng khách sáo! Tên ma đầu này táng tận lương tâm, tàn hại vô lâm, tội đáng chết. Huống chi hán còn là cừu nhân của tại hạ, đối với tiền bối đâu có công trạng gì?

Song Liên Chương Tổng Phi hỏi :

- Lão ma này với Bộc Dương thiếu hiệp có cừu hận gì?

Bộc Dương Duy đáp :

- Tên này là Tam Diện đạo nhân Viên Hóa, ba mươi năm trước cùng với một bọn bại hoại vô lâm khác đến Quỷ Sầu cốc vây công ân sư...

Song Liên Chương Tổng Phi kinh dị hỏi :

- Chẳng lẽ lệnh sư là Độc Thủ Ma Quân Quan lão tiền bối?

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Không sai!

Song Liên Chương Tống Phi lộ vẻ mừng rỡ nói :

- Thì ra thiếu hiệp và truyền nhân của Quan lão bá! Hơn ba mươi năm trước, huynh đệ có theo gia sư đến Quỷ Sầu cốc bái yết lão nhân gia. Trong tiềm thức, vị quái kiệt đó tuy hơi khắc nghiệt một chút nhưng rất hào sảng, hơn hẳn những bậc đức cao vọng trọng, tự xưng mình là danh môn chính phái...

Bộc Dương Duy hỏi :

- Lệnh sư là...

- Tiên sư là Mang Sơn Độc Hùng Hạ Hầu Đương.

Bộc Dương Duy à lên một tiếng nói :

- Thì ra Tống huynh là truyền nhân của Hạ Hầu tiên bối.

Tống Phi nói :

- Tiên sư mất đã mười mấy năm nay. Quan bá bá có nhắc tới lão nhân gia hay sao?

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Có! Tiên sư rất ngưỡng mộ sự hào sảng của Hạ Hầu tiên bối...

Tống Phi hỏi :

- Vậy lệnh sư cũng đã...

- Gia sư mới tạ thế đầu năm nay.

Hai người nói chuyện thêm một lúc rồi cùng nhau rời khỏi Độc Thi động.

Bộc Dương Duy hỏi biết Song Liên Chương Tống Phi đồng hành nên mời lên ngựa mình cùng đi.

Tống Phi vui vẻ nhận lời.

Dọc đường, y chợt nói :

- Lão ca mạo muội gọi người một tiếng Bộc Dương lão đệ...

Bộc Dương Duy thấy đối phương đã ngoài năm mươi tuổi mà gọi mình là lão đệ, liền nói :

- Tiên bối, điều này...

Tống Phi ngắt lời :

- Ta hơn người vài ba chục tuổi, gọi như thế thì sao chứ? Hơn nữa lệnh sư với gia sư là bằng hữu, còn xưng hô thế nào khác được chứ?

Bộc Dương Duy nghe đối phương nói thế, nghĩ rằng nghĩa huynh Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu cũng không ít tuổi hơn lão nhân bộc trực hào sảng này nên không phải đối nữa.

Tống Phi hỏi :

- Quan lão tiên bối đã quy tiên, như vậy Lãnh Văn bang ắt phải do lão đệ đảm nhận?

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Vâng!

Tống Phi chợt thở dài nói :

- Không ngờ Tống Hồ Tử này từng một thời lừng danh suốt vùng Giang Bắc mà nay...

Bộc Dương Duy vội ngắt lời :

- Chẳng lẽ lão ca là Tổng Hồ Tử năm xưa...

Tổng Phi cười hỏi :

- Chắc lão đệ bắn khoăn vì sao ngày xưa huynh đệ không chịu làm Minh chủ lục lâm mà lại tức ản võ lâm phải không?

Bộc Dương Duy đáp :

- Chính thế! Tiểu đệ có nghe nói rằng lão ca từng tranh chấp chức vị Minh chủ lục lâm với Cửu Chi Ma Công Tôn Vô Kỵ. Tuy lúc ấy lão ca chiến thắng nhưng đột nhiên lại bỏ đi mất tích, không hiểu vì sao lại như thế?

Tổng Phi gật đầu phân hân nói :

- Không sai! Món nợ đó sau này ra nhất định sẽ đòi lại.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Nguyên do thế nào, lão ca nói xem?

Song Liên Chương Tổng Phi trầm giọng kể :

- Trong trận đó, huynh đệ đấu với Công Tôn Vô Kỵ ngoài năm trăm chiêu mới đã thương được hắn, nhưng lại bị tên phản bội Thiên Lôi Tẩu Mã Lượng thừa cơ huynh đệ sức cùng lực kiệt dùng Thiên Lôi thần công đã thương...

Bộc Dương Duy lại hỏi :

- Vì sao lại bảo Thiên Lôi Tẩu Mã Lượng là tên phản bội?

Tổng Phi cảm tức nói :

- Lúc đó Mã Lượng là một tên Đà chủ dưới trướng ta, bị Công Tôn Vô Kỵ mua chuộc. Lão ca không cảnh giác để hắn cùng một số tên khác bội phản, liên kết với Công Tôn Vô Kỵ. Thừa lúc lão ca sức cùng lực kiệt, tên Mã tặc cùng mấy tên khác vây công. Giao chiến chừng một canh giờ, lão ca giết được mấy tên nhưng bị nhiều vết thương, may mà mấy tên thủ hạ liều chết cứu đi...

Lão dừng lại một lúc, lại tiếp :

- Nhìn đám thủ hạ trung thành không còn bao nhiêu, lão ca đưa chúng ra Quan ngoại trốn tránh đi một thời gian... Nào ngờ đi chuyển đó đến mười mấy năm sau mới trở lại thì thấy giang hồ bị bọn tặc nhân thao túng, đi đâu cũng xảy ra những vụ hành hung bạo ngược, vô thiên vô pháp, bằng hữu ngày xưa tán lạc đầu mất cả chẳng còn lại bao nhiêu...

Tới đó thở dài một tiếng.

Bộc Dương Duy buông lời an ủi :

- Lão ca chớ vội bi quan! Chỉ cần tiểu đệ còn sống, nhất định lão ca sẽ rửa được huyết hải thâm cừu!

Song Liên Chương Tổng Phi nghe nói cả mừng.

Y là người bộc trực, buồn vui hờn giận đều không che giấu được, liền cất giọng oang oang nói :

- Rất tốt! Bộc Dương lão đệ! Được một nhân tài như ngươi trợ lực, lo gì không trị được lão tặc đó? Hô hô! Đến lúc đó lão ca sẽ ra tay đại khai sát giới một phen.

Tới đó sực nhớ ra một việc, lại tiếp :

- Lão đệ! Vừa rồi ta tham lam quá, kể chuyện mình mà quên hỏi trong thời gian vừa rồi lão đệ đã làm được những sự việc gì? Tình hình Lãnh Vân bang ra sao? Nhất định với thân thủ của mình, đến cả Tam Diện đạo nhân Viên Hóa và bọn cương thi còn bị tiêu diệt, nhất định võ lâm giang hồ đã khuyh đảo lên rồi.

Bộc Dương Duy vốn không thích khoa trương nhưng không muốn giấu diếm người bằng hữu chân tình này nên kể rõ mọi chuyện, từ khi mới hạ sơn tiêu diệt cừu nhân đầu tiên là Lưu Sa kiếm khách Kim Nộ Giang cho tới nay, còn bây giờ thì đến Tu Vũ để trả gia cừu...

Tổng Phi nghe xong, gật đầu tỏ ra vô cùng cao hứng :

- Hay quá! Hay quá! Không ngờ nhiều nhân vật thành danh trong võ lâm bị bại dưới tay lão đệ đến thế! Lão ca ta xưa nay rất tự phụ, hôn nay thành thật nhận thua người một cái đầu.

Giữa lúc ấy, từ phía sau chợt truyền lại tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe lăn lạo xạo trên đường...

Chỉ lát sau đã hiện rõ một chiếc xe kiểu song mã rất sang trọng, ngoài ra còn có tám kỵ sĩ tùy hành.

Song Liên Chương Tổng Phi ngoái lại nhìn. Vừa trông thấy chiếc xe, mặt liền biến sắc nói :

- Lão đệ! Theo ký hiệu thì người đi trên này là Minh chủ Lục lâm Giang Bắc đấy!

Bộc Dương Duy chưa kịp trả lời thì tám tên kỵ sĩ đã phóng tới như bay, tên nào tên nấy mặt mũi hung ác, đánh mắt nhìn sang Bộc Dương Duy và Tổng Phi một cách khiêu khích đầy ác ý.

Song Liên Chương Tổng Phi định giáo huấn thì chợt nghe Bộc Dương Duy hừ một tiếng, quay sang thấy một vật màu lục từ chiếc xe bắn sang..

Bộc Dương Duy đưa tay trao chớp vào hư không. Vật bay tới lọt ngay vào tay chàng.

Song Liên Chương Tổng Phi khâm phục nói :

- Bản lĩnh Cách Không Nhiếp Vật của lão đệ thật siêu phàm!

Bộc Dương Duy nhìn xuống, thấy vật mà mình vừa bắt được là một chiếc khăn của nữ nhân, trên khắc hai chữ Phương Uyển.

Chàng rúng động nghĩ thầm :

- Thì ra là cô ấy!

Vừa lúc đó chiếc xe kiểu lướt qua rất nhanh.

Song Liên Chương Tổng Phi ngạc nhiên hỏi :

- Cô ta là ai?

Bộc Dương Duy không đáp, nói nhanh :

- Lão ca! Mau đuổi theo!

Dứt lời rồi khỏi lưng ngựa tung mình lướt theo đoàn xa mã.

Tổng Phi còn lại một mình một ngựa, quát ngựa đuổi theo mà không sao kịp Bộc Dương Duy phía trước.

Bộc Dương Duy thì triển tuyệt định khinh công Ứng Hồi Cừu Chuyển, chỉ ba cú chao mình đã đuổi kịp chiếc xe.

Bốn tên kỵ sĩ chạy sau xe quát vang, vung đao nhằm chàng chém xuống.

Bộc Dương Duy vung chương đánh bật hai tên khỏi lưng ngựa, tung mình nhảy lên nóc xe.

Tên xà ích hoảng sợ ghì cương dừng ngựa lại, miệng la lên inh ỏi.

Sáu tên kỵ sĩ vây lấy chiếc xe quát :

- Tiểu tử! Ngươi là ai mà dám phạm tới xa giá của Minh chủ lục lâm Giang Bắc.

Vừa quát vừa vung đao chém lia lịa.

Bộc Dương Duy hừ một tiếng đánh cả sáu tên văng đi.

Tên xà ích thấy vậy nhảy khỏi xe chạy trốn.

Bộc Dương Duy giật tung cửa xe nhảy vào, thấy Lục Y Nương Phương Uyển bị xích sắt trói chặt vào thùng xe, kinh hãi nói :

- Phương cô nương!

Song Liên Chương Tổng Phi phi ngựa đến nói :

- Lão đệ! Chuyện gì thế? Sao không nói cho lão ca biết?

Bộc Dương Duy không đáp, mắt không rời lục y thiếu nữ bị xích vào xe, thậm chí quên cả giải thoát cho nàng.

Phương Uyển chỉ kịp kêu lên hai tiếng :

- Duy ca!

Rồi khóc nức lên.

Song Liên Chương Tống Phi đến gần, nhìn qua tình cảnh trong xe, ngạc nhiên nói :

- Lão đệ! Sao đứng ngẩn ra như tượng thế? Tháo xích cho cô ta chứ? Chuyện gì sẽ nói sau.

Bộc Dương Duy sực tỉnh, lấy kiếm chém vào sợi xích.

Tu La kiếm chém sắt như bùn, chỉ chớp mắt sợi xích sắt trói chân Phương Uyển đã bị chém đứt tung.

Nàng vừa được giải thoát đã bỏ ngay vào lòng Bộc Dương Duy khóc lên tấu tức.

Song Liên Chương Tống Phi không hiểu chuyện gì, vừa định tránh đi thì Bộc Dương Duy đẩy nhẹ Phương Uyển ra quay lại giới thiệu :

- Tống ca! Vị này là Lục Y Nương Phương Uyển, Phương cô nương là người của Thiên Sơn phái.

Lại nhìn sang Phương Uyển :

- Còn vị này là Song Liên Chương Tống Phi Tống lão ca.

Tống Phi cười hô hô nói :

- Cô nương xinh đẹp như thế, quả là một đôi giai nhân tài tử! Cô nương gặp được một người như Bộc Dương lão đệ, như thế là phúc khí không nhỏ đâu. Người như thế, có thấp được đi tìm khắc giang hồ cũng không gặp được...

Song Liên Chương Tống Phi là người bộc trực, thấy gì nói nấy, không những làm cho Phương Uyển đỏ mặt tía tai mà cả Bộc Dương Duy cũng ngượng ngừng chống chế :

- Lão ca chớ hiểu lầm! Phương cô nương đối với tại hạ chỉ là... chỉ là...

Chỉ là gì? Chẳng không sao nói được nên càng bối rối.

Phương Uyển cũng nhảy xuống xe, chấp tay hướng sang Tống Phi nói :

- Tiểu nữ xin yết kiến Tống đại hiệp! Hôm nay được hai vị cứu thoát khỏi đại nạn, đại ân đó xin ghi lòng tạc dạ!

Tống Phi vội hoàn lễ nói :

- Cô nương đừng khách khí! Đã là người quen của Bộc Dương lão đệ, như vậy chúng ta không phải là người ngoài. Cả tính mạng của Tống Phi này cũng được lão đệ cứu về, nếu không thì đã thành quỷ cô hồn còn đâu mà tới cứu cô nương nữa?

Bộc Dương Duy hỏi :

- Cô nương vì sao mà bị người của lục lâm Giang Bắc bắt đi? Chỉ do một tên sư diệt của Thiên Lô Tẩu Mã Lượng bị cô nương chém mất mấy ngón tay mà chúng ra sức truy bắt cho được hay sao?

Phương Uyển trầm giọng nói :

- Duy ca có biết tên đó là ai không?

Bộc Dương Duy đáp :

- Tại hạ chỉ nghe nói là sư diệt của Thiên Lô Tẩu...

Phương Uyển nói :

- Không sai! Nhưng hẳn lại là đồ đệ của Minh chủ lục lâm Giang Bắc, Cửu Chỉ Ma Công Tôn Vô Kỵ...

Bộc Dương Duy à một tiếng.

Cả Song Liên Chương Tống Phi cũng chăm chú lắng nghe.

Phương Uyển nói tiếp :

- Tên này danh hiệu là Tiểu Tu La, một lần tiểu muội thấy hành hung bạo ngược vô thiên vô pháp đã giáo huấn hắn một trận, chặt đứt hai ngón tay của hắn để răn đe, không ngờ hắn về mách với sư phụ và sư thúc khiến cả lục lâm Giang Bắc hưng sư động chúng báo thù như thế...

Bộc Dương Duy trao lại chiếc khăn cho Phương Uyên nói :

- Cô nương! Bây giờ tai nạn đã qua, xin hãy nhận lấy. Nhưng Công Tôn Vô Kỵ và Mã Lượng nhất định sẽ còn cho người tìm cô nương gây sự, chúng ta sẽ nghĩ cách đối phó sau...

Phương Uyên nhận lấy tấm khăn nói :

- Bọn này võ công rất cao, một mình tiểu muội không đối phó nổi, bị xích vào xe. Chúng sợ muội kêu nên dùng tấm khăn này nhét vào miệng. Khi ngựa chạy ngang qua, muội trông thấy Duy ca nên mừng rơn, dùng hết sức nhổ chiếc khăn sang, may mà Duy ca bắt được...

Tổng Phi tức giận quát :

- Hai tên cầu tặc đó thật đáng chết! Không chịu quản giáo đồ đệ, bị trừng trị như thế là còn quá nhẹ lại rắp tâm báo thù...

Y nhìn Phương Uyên, dịu giọng :

- Phương cô nương! Hôm nay mỗ đã kết giao với Bộc Dương lão đệ, nhất định sẽ không bỏ qua cho hai tên cầu tặc Công Tôn Vô Kỵ và Mã Lượng đâu.

Y quét mắt nhìn quanh, nhưng lúc đó bọn tặc nhân thừa cơ họ nói chuyện đã chuồn hết vào rừng.

Tổng Phi nói :

- Xem ra bọn Công Tôn Vô Kỵ còn chưa buông tha đâu. Nếu cô nương không có việc gì cấp bách thì hãy đi với huynh đệ chúng tôi, sau đó chúng ta hãy tìm Công Tôn Vô Kỵ và Mã Lượng hỏi tội, cô nương thấy thế nào?

Phương Uyên được đi cùng người tình trong mộng, có lý nào từ chối?

Liên gật đầu ngượng ngùng đáp :

- Tiểu nữ xin tuân lệnh!

Bộc Dương Duy chọn lấy thêm hai con tuấn mã, ba người tiếp tục lên đường.

Nhưng mới đi được mấy dặm, tới một khu rừng, chợt thấy có một bọn hán tử tới gần ba chục tên, tay cầm binh khí đứng chặn đường.

Mới nhìn qua cũng biết đó là bọn lục lâm.

Song Liên Chương Tổng Phi hừ một tiếng nói :

- Không biết là bọn cô hồn nào nữa đây?

Nói xong tể ngựa tiến lên phía trước.

Bộc Dương Duy và Phương Uyên bình tĩnh tiến lên.

Một tên trong bọn lục lâm bước ra lướt mắt nhìn ba người rồi cười hắc hắc nói :

- Tưởng rằng nhân vật ba đầu sáu tay nào mà dám chặn đường cướp người, thì ra...

Tổng Phi chững hống :

- Ngươi là ai?

Tên lục lâm nhú mày nhìn đối phương, quát lên :

- Ngươi nghe cho rõ đề còn biết mà về báo với Diêm Vương lão ngũ, bọn nhân là Lam Ứng Bốc Thanh Nguyên!

Song Liên Chương Tổng Phi đưa chương lên định đánh thì Bộc Dương Duy giục ngựa lên hỏi :

- Các ngươi là môn hạ dưới trướng Công Tôn Vô Kỵ?

Lam Ứng Bốc Thanh Nguyên tức giận quát :

- Tiểu tử vô tri kia thật không biết sống chết! Dám ăn nói hỗn hào trước mặt bản Đương chủ...

Tới đó quay lại bọn thuộc hạ đứng sau lưng quát :

- Hai vị Đà chủ đệ lục, đệ thất đà Hoàng Minh Hiền, Trần Thủ Đạo nghe lệnh!

Hai tên hán tử từ phía sau tay cầm đao nhảy ra cúi mình đáp :

- Ty chúc có mặt!

Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Trong số này có ít nhất hai tên Đà chủ, một tên Đường chủ, đều là những nhân vật cso thân phận khá cao trong lục lâm Giang Bắc. May mà không để Phương cô nương đi một mình, nếu không làm sao mà đối phó nổi bọn này?

Chàng đang nghĩ thì nghe Lam Ứng Bốc Thanh Nguyên vung tay ra lệnh :

- Thịt hai tên tiểu tử kia đi!

Hai tên Đà chủ đáp :

- Ty chúc tuân lệnh!

Dứt lời nhìn Tống Phi và Bộc Dương Duy quát to :

- Cuồng đồ nộp mạng!

Lời chưa dứt đã múa đao phi thân lao tới.

Song Liên Chương Tống Phi hừ một tiếng, phát ra hai chương.

Chỉ nghe vang lên hai tiếng bịch bịch khô khan, hai tên Đà chủ rú lên, bị bắn lên không, miệng phun máu thành vòi, rơi ngược lại sau hai trượng, giật lên mấy cái rồi nằm bất động.

Trong lúc đó Tống Phi, Bộc Dương Duy và Phương Uyên vẫn tỏ ra hoàn toàn bình thản.

Lam Ứng Bốc Thanh Nguyên không khỏi rung động nhìn Song Liên Chương Tống Phi nói :

- Không ngờ các hạ có bản lĩnh phi phàm như thế! Xin cho biết quý danh, vì sao lại can thiệp vào công việc của lục lâm Giang Bắc?

Tống Phi đáp :

- Ta chỉ là kẻ trốn chạy chẳng ra gì, nhưng tiểu tử nguoi không xứng hỏi tính danh của ta đâu!

Bốc Thanh Nguyên cố nén giận nói :

- Được! Bốc mỗ là Đường chủ Hồng Kỳ đường dưới trướng Minh chủ lục lâm Giang Bắc, hôm nay sẽ thỉnh giáo cao chiêu của hạng cuồng đồ nguoi.

Dứt lời nhảy vào công xuất một lúc năm chương.

Tống Phi cười nhạt nói :

- Thứ nguoi mà cũng xứng!

Dứt lời lại đánh ra hai chương.

Bốc Thanh Nguyên bị đánh bật lại ba bốn bước.

Bộc Dương Duy cười thầm tự nhủ :

- Tống lão ca nội lực thật thâm hậu! Cứ mỗi lần đánh ra hai chương, chẳng trách gì gọi là Song Liên Chương.

Bốc Thanh Nguyên hăm hở xông vào nhưng chỉ mới một chiêu đã bị đẩy lui, bưng bưng tức giận lại lao vào lần nữa.

Song Liên Chương Tống Phi lại đánh ra hai chương, gọi là Song Kinh Xuất Hải.

Hai cổ kinh khí đẩy mạnh ra, lần này còn uy mãnh hơn lần trước rất nhiều.

Không ngờ lần này Bốc Thanh Nguyên phát chi là hư chiêu, thấy đối phương phát chương vội tung người sang tả, tay trái phóng ra một chùm ám khí.

Tống Phi vừa phát chương không kịp đề phòng, vội vàng nhảy khỏi lưng ngựa, lùi xa hai trượng.

Chính lúc ấy một nhân ảnh lao sang, một tay phát lên chấn lúi tất cả ám khí của Bốc Thanh Nguyên vừa phát ra, tay kia giáng một chưởng vào ngực hắn.

Người đó chính là Bộc Dương Duy.

Tên Hồng Kỳ Đường chủ bị đánh bật lui hai trượng, miệng mũi đều ộc máu, không đứng vững ngã phệt đất xuống đất.

Thấy Đường chủ bị đánh ngã, hơn hai chục tên hán tử phía sau hùng hổ vung đao xông vào, cật thế đông người đánh bại đối phương.

Trong số này còn một tên Phó đường chủ và hai tên Đà chủ tin rằng với người đông thế mạnh, nhất định sẽ trả được thù cho Bốc Thanh Nguyên và bắt lại Phương Uyển.

Tên Phó đường chủ và mười hai tên xông tới Tổng Phi, còn một tên Đà chủ cùng bảy tám tên khác lao tới Bộc Dương Duy.

Tên Đà chủ còn lại xông về phía Phương Uyển.

Song Liên Chưởng Tổng Phi phát ra sáu chưởng.

Bộc Dương Duy cũng đánh ra bốn năm chưởng liên hoàn.

Trong tiếng rú kinh hoàng, cả hai mươi mấy tên lục lâm đều bị đánh bật lui, hơn mười tên ngã gục xuống đất, có lẽ đã chết.

Tên bỏ tới Phương Uyển bị Bộc Dương Duy đánh bay lên cao tới ba trượng, máu phun đầy trời, chưa rơi xuống đất thì hồn đã lìa khỏi xác.

Tên Phó đường chủ và tên Đà chủ còn lại đều bị thương.

Song Liên Chưởng Tổng Phi lên ngựa, chỉ Lam Ứng Bốc Thanh Nguyên nói :

- Tiểu tử! Ngươi về nói với Cửu Chỉ Ma Công Tôn Vô Kỵ rằng sớm muộn gì ta cũng đến gặp hắn đòi lại món nợ mười mấy năm về trước!

Lam Ứng Bốc Thanh Nguyên cố sức đứng lên, nhìn đối phương một lúc, rúng động nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ người này lại là Tổng Hồ Tử, mười ba năm trước từng đánh bại Công Tôn mình chủ?

Liên hỏi :

- Chẳng lẽ các hạ là...

Tổng Phi ngắt lời :

- Câm miệng! Ngươi chỉ cần biết thế là đủ! Khôn hồn thì tu tâm tích đức, cứ theo Công Tôn Vô Kỵ và Mã Lượng rồi sẽ nhận được kết cục như hắn thôi!

Bốc Thanh Nguyên nhìn Bộc Dương Duy hỏi :

- Còn các hạ có thể cho biết...

- Tại hạ là Bộc Dương Duy.

Tên Đường chủ nghe xong lại ộc ra một bãi máu, ngã xuống ngất đi.

Phương Uyển nói :

- Đại hiệp, Duy ca! Trời đã sắp tối rồi, chúng ta đi thôi.

Ba người giục ngựa lên đường bỏ mặc bọn lục lâm ngơ ngác nhìn theo.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Về lại cố hương - Cừu gia đèn tội

Tu Vũ là một huyện thành không lớn nhưng là nơi sơn minh thủy tú, cảnh sắc như vẽ.

Trùng trị xong bọn Lục lâm Giang Bắc, ba người đến một tiểu trấn ăn lót dạ nhưng không nghỉ lại, ruổi ngựa đi suốt đêm, sáng sớm hôm sau thì đến Tu Vũ.

Trấn thành đối với Bộc Dương Duy vẫn thân thiết như mới từ già hôm qua. Chín năm sau hầu như không có gì thay đổi. Thậm chí nhìn hành nhân trên phố, chàng cảm thấy như cũng thân quen.

Đi hết phố, Bộc Dương Duy không ghé vào khách điểm nào mà cứ ruổi ngựa ra khỏi thành.

Tổng Phi và Phương Uyển theo sau muốn hỏi nhưng thấy vẻ mặt chàng trầm tư nên không ai lên tiếng.

Đi khỏi thành chừng năm dặm thì đến một ngôi làng khá lớn.

Nhưng Bộc Dương Duy không ghé vào làng mà rẽ sang chân núi.

Trước mặt hiện lên quang cảnh thê lương, khuôn mặt tuấn tú của Bộc Dương Duy cũng u ám lại.

Đến chân một quả đồi Bộc Dương Duy chợt dừng ngựa, đăm đăm nhìn vào bãi hoang mọc đầy cỏ dại ngút ngàn, mắt lấp lánh lệ quang.

Tổng Phi và Phương Uyển cũng chú mục nhìn vào đám cỏ, nhận ra trong đó có vài thứ đồ dùng vỡ nát và kèo cột cháy đen.

Bộc Dương Duy xuống ngựa bước đến hai ngôi mộ nằm cạnh nhau ngấp trong đám cỏ, quỳ xuống thắp hương nói :

- Phụ thân! Mẫu thân! Hôm nay hài nhi về đây, nhất định sẽ bắt cừu nhân trả món nợ ngày xưa! Còn có Phúc bá bá không biết thì thể ở đâu...

Nói xong đứng lên, mắt đỏ ngầu nhìn tới ngôi nhà lớn sừng sững trước làng, xăm xăm đi tới.

Tổng Phi ruổi ngựa theo nói :

- Lão đệ...

Bộc Dương Duy quay lại đáp :

- Tổng lão ca, Phương cô nương! Tại hạ phải tự tay trả thù, xin hai vị cứ ở đây!

Nói xong bước thẳng tới tòa nhà lớn.

Trên cánh cổng nguy nga màu sơn đỏng chặt có treo tấm hoành phi rất lớn viết hai chữ bằng sơn son thếp vàng: Nghiêm Phủ.

Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Chắc chắn Nghiêm Nhị đã bá chiếm tòa phủ đệ này của Trương Bách Vạn.

Nghĩ đoạn đi thẳng tới gõ mạnh vào cánh cửa ba tiếng.

Lát sau, cánh cổng được mở ra.

Người vừa mở cổng là một hắc y hán tử, thấy khách ra dáng vị công tử quý phái liền chấp tay cười nói :

- Không biết tướng công quan lâm tể phủ tìm ai? Xin đưa ra danh thiếp để hạ nhân vào báo.

Bộc Dương Duy không đáp, lạnh lùng hỏi :

- Người là người thế nào của Nghiêm Nhị.

Hán tử đáp :

- Hạ nhân chỉ là người canh cổng và coi sóc các phòng ốc thôi.

Bộc Dương Duy hỏi tiếp :

- Đây là phủ đệ của Trương Bách Vạn vì sao bây giờ gọi là Nghiêm phủ?

Tên hán tử nghe ngữ khí bất thiện như vậy, nghĩ thầm :

- Vị công tử này là ai mà xưng hô bất kính như thế? Chẳng lẽ là quý nhân từ trên phủ?

Nghĩ đoạn nhún nhún trả lời :

- Triệu lão gia tạ thế đã mấy năm rồi, đương nhiên phủ đệ này thuộc về Nghiêm lão gia.

Bộc Dương Duy không hỏi nữa bước thẳng vào phủ.

Tên hán tử hốt hoảng nói :

- Công tử...

Bộc Dương Duy quay lại quắc mắt nhìn làm hắn hoảng sợ lùi lại.

Chàng vừa đến giữa tiền viện thì có bốn tên hán tử tay cầm đao lao ra quát :

- Các hạ là ai mà dám..

Bộc Dương Duy không chờ đối phương nói hết câu, vung chưởng đánh ra.

Hai tên bị đánh bật lại mấy trượng ngã nhào xuống, hai tên khác hốt hoảng chạy vào phủ, vừa chạy vừa la :

- Có tặc! Có tặc!

Lập tức phủ đệ náo loạn, hai ba mươi tên hán tử tay cầm đao, rầm rập chạy ra vây lấy Bộc Dương Duy.

Chàng trừng mắt quát :

- Các ngươi muốn sống thì cút hết đi, vào gọi Nghiêm Nhị ra đây. Nếu không đừng trách ta độc ác!

Một tên quát lên :

- Ngươi là ai? Sao dám tự tiện xông vào phủ hành hung? Ngươi há không biết quan phủ Doãn đại nhân là huynh đệ kết bái của Nghiêm đại gia?

Bộc Dương Duy trầm giọng quát :

- Ta nhắc lại lần nữa: các ngươi có chịu cút vào báo với Nghiêm Nhị ra đây không?

Tên hán tử vừa nói quát lên :

- Các huynh đệ! Thịt hán đi!

Cả bọn cậy người đông thể mạnh vung binh khí xông vào.

Bộc Dương Duy lúc bấy giờ đã phát nộ, nghiến răng vung chưởng đánh ra.

Tiếng la kinh hoàng loạn lên thành một khối. Ngay loạt chưởng đầu tiên đã có năm sáu người bị đánh bay đi.

Bọn còn lại vẫn còn đông không chịu lùi, tiếp tục xông vào.

Bộc Dương Duy máu đã sôi lên, xuất thủ không thương tiếc.

Thêm bảy tám tên nữa ngã xuống chết gục trong vũng máu.

Bọn tráng đinh bây giờ mới hiểu rằng gặp phải sát tinh, không ai bảo ai quay đầu bỏ chạy Bộc Dương Duy đuổi theo một tên tóm lấy cổ nhấc bổng lên như xách một con gà hỏi :

- Nghiêm Nhị ở đâu?

Tên tráng đinh mặt không còn một chút huyết sắc, líu lười không trả lời được, chỉ tay lên một ngôi lầu.

Bộc Dương Duy ném tên tráng đinh xuống đất, phi thân nhảy tới ngôi lầu.

Hai tên tráng đinh đứng ở chân cửa thang, thấy chàng chạy tới liền chặn lại hỏi :

- Ngươi là ai?

Bộc Dương Duy không đáp, hỏi lại :

- Nghiêm Nhị ở đâu?

Một tên cao giọng nói :

- Bọn bên ngoài ngủ gật hay sao mà để tiểu tử này vào đây gây náo...

Hắn chưa nói xong thì bị trúng một chưởng bật vào chân cầu thang, gục xuống bất động.

Tên còn lại mặt tái ngắt, quay lưng định chạy thì bị Bộc Dương Duy chụp lấy hỏi :

- Nghiêm Nhị đâu?

Tên tráng đinh chỉ lên lầu :

- Nghiêm đại gia trên tầng thượng đang ngủ...

Chợt nghe trên lầu nghe tiếng nữ nhân lạnh lạnh :

- A Hương! Người làm gì dưới đó mà chủ nhân dậy không chịu lên hầu hạ?

Bộc Dương Duy đẩy tên tráng đinh ngã dúi xuống rồi chạy lên lầu.

Trong một căn phòng rộng, bài trí vô cùng diễm lệ giống như phủ đệ của vương tôn công tử có tiếng cười rúc rích vọng ra.

Bộc Dương Duy bước vào, nhận ra tiếng cười phát ra từ sau bức màn nhưng

Tiếng nữ nhân nói :

- Đại gia! A Hương sắp lên rồi....

Tiếng nam nhân đáp :

- Nó lên thì sao chứ? Để ta giỡn nàng lúc nữa!

Bộc Dương Duy nhận ra giọng nói sau cùng là của Nghiêm Nhị, không nén nổi quát lên :

- Cậu tặc! Mau ra đây nạp mạng!

Một nữ nhân y phục lả lợ kéo bức màn nhìn ra, vừa thấy Bộc Dương Duy hốt hoảng kêu lên một tiếng thụt vội vào.

Từ trong màn vang lên giọng nói trầm đục :

- Kè nào giám to gan xông vào phòng ngủ của đại gia?

Bộc Dương Duy đáp :

- Cậu tặc ra đây!

- Muốn chết?

Tiếng vừa dứt, từ trên giường sau bức màn bước ra một tên trung niên hán tử tuổi độ tứ tuần, mặc quần cộc, ở trần, ngực và hai tay đầy lông lá.

Tên hán tử đưa đôi mắt ti hí nhìn ra, thấy một bạch y thư sinh đứng giữa phòng nhú mày hỏi :

- Người là ai?

Bộc Dương Duy đáp :

- Người đến lấy mạng người!

Tên hán tử chính là Nghiêm Nhị Lộ Da.

Hắn nheo mắt nhìn lần nữa, có cảm giác bạch y thư sinh rất quen, nhưng không nhớ đã gặp ở đâu.

Thấy đối phương chỉ là một thư sinh yếu nhược, lại ở ngay phủ đệ của hàng trăm tráng đinh, Nghiêm Nhị Lộ Da trấn tĩnh lại quát :

- Người là ai? Có biết đây là nơi nào không mà không chịu thông báo danh báo tính ngoài cổng lại tự động đột nhập vào? Thật là to gan đáng chết Bộc Dương Duy lừa hận đã bốc đầy đầu nhưng cố ghìm, chỉ phóng luồng mắt như hai đốm lửa nhìn cừu nhân.

Bắt gặp ánh mắt đó, Nghiêm Nhị sợ hãi lùi lại hai bước.

Bộc Dương Duy lạnh lùng nói :

- Nghiêm Nhị! Hãy nhớ lại xem ta là ai?

Tên ác bá vẫn không nhớ được, nói :

- Ngươi... ngươi...

Bộc Dương Duy ngắt lời :

- Vậy ta nhắc ngươi. Mười năm trước ngươi phóng hỏa đốt cháy ngôi nhà cuối thôn...

Nghiêm Nhị lập tức nhớ ra, à một tiếng nói :

- Thì ra... thì ra ngươi là cô nhi nhà Bộc Dương... là Bộc Dương Duy... Nhưng lần ấy ngươi không chết...

Bộc Dương Duy gạt đầu :

- Phải! ta sống được nhờ kỳ tích, trái với mong muốn của ngươi.

Nghiêm Nhị Lộ Da hỏi :

- Vậy ngươi đến đây...

Bộc Dương Duy gằn giọng :

- Ta không chết, nhưng Phúc bá bá đáng thương thì bị tên nô tài lòng lang dạ sói ngươi thiêu chết trong biển lửa! Một con người hiền lành trung hậu, suốt đời không làm hại ai...

Nghiêm Nhị Lộ Da lại lùi thêm một bước.

Bộc Dương Duy nói tiếp :

- Hôm nay ta đến đây để lộ da ngươi, moi tim ngươi! Hô hô hô! Sợ rồi chứ? Bây giờ ngươi mới hối hận phải không? Nếu biết hối hận, trong lòng ngươi đã bớt đi hàng trăm tội ác...

Giọng của chàng không lớn, nhưng đáng sợ như lời phán xét của từ thần, phát ra từ Diêm La thập điện.

Nghiêm Nhị run lên, tưởng chừng như sắp ngã khụy xuống.

Nhưng hần cố sức đứng vững gào thét lên :

- Người đâu! Cứu mạng! Người đâu! Mau đến cứu ta!

Bộc Dương Duy lạnh lùng nói :

- Ngươi đừng phí hơi vô ích! Những tên đáng chết trong phủ viện đã đi trước ngươi rồi. Số còn lại thì đã chạy tháo thân, chẳng còn ai quan tâm đến cầu mệnh ngươi đâu!

Nói xong từ từ đưa tay lên.

Nghiêm Nhị run như cây sậy, mặt sấm ngoét lại.

Đột nhiên trong ký ức hần hiện rõ cảnh tượng mười năm trước bát cháo đồ tung tóe xuống đất. Chu Phúc quỳ xuống van xin, Bộc Dương Duy đưa bàn tay nhỏ xíu lao tới định liều mạng với hần...

Sau đó hần đưa cây đèn châm vào mái tranh, ngọn lửa lập tức bùng lên... Hần đứng chặn ngay trước cửa không cho đối phương chạy ra ngoài, cho đến khi cả ngôi nhà biến thành biển lửa mới chạy về đứng trên lầu quan sát với vẻ đắc ý...

Bộc Dương Duy gằn giọng :

- Nghiêm Nhị Lộ Da! Nhận mệnh đi!

Nói xong đưa chương lên.

Nhưng chàng không kịp xuất thủ.

Nghiêm Nhị rú lên một tiếng, chột ngã ngửa ra, mắt trợn ngược, miệng sùi bọt mép, người giật nảy lên rồi nằm bất động. ánh mắt đại dần đi, vẫn mở trừng trừng đầy kinh hoàng hướng lên trần nhà.

Hắn đã sợ quá nên vỡ tâm mạch mà chết.

Bộc Dương Duy bước đến sờ mũi cừu nhân thấy không còn hơi thở nữa mới ngẩng lên nói :

- Phúc bá bá! Xin lão nhân hãy yên nghỉ! Hải nhi đã báo thù cho bá bá!

Chàng chột nhìn vào sau bức màn quát :

- Tiệp tỷ! Ra đây!

Nữ nhân vừa rời ló mặt ra đã mặc xong y phục, ru rầy bước ra quỳ xuống nói :

- Công tử tha mạng... tỷ nữ chỉ là... bị hắn bức ép tới đây thôi!

Bộc Dương Duy không nói gì, vào giường xé một mảnh chăn rồi quay ra vung kiếm chém đứt đầu Nghiêm Nhị gói vào.

Lúc ấy nữ nhân kia đã chết giấc đi.

Bộc Dương Duy điếm vào mấy huyết đạo cho thị tỉnh lại nói :

- Ta không giết ngươi đâu! Hãy dẫn ta đi gặp tên quản lý hoặc người nào làm việc lâu nhất ở đây.

Nữ nhân dạ một tiếng, vội đi trước xuống lầu.

Bộc Dương Duy xách bọc đầu lâu bước theo.

Nữ nhân dẫn chàng đến một căn phòng ở hậu viện chỉ tay vào cửa nói :

- Công tử, đó là phòng của lão quản gia.

Bộc Dương Duy đến gõ cửa, lát sau một lão nhân chừng năm mươi tuổi mở cửa bước ra hỏi :

- Thiếu gia....

Mới thốt lên hai tiếng, chột nhìn xuống tay Bộc Dương Duy thấy chàng xách bọc vài máu me đầm đìa, mặt bỗng biến sắc.

Bộc Dương Duy quay lại bảo tên tỷ nữ :

- Ngươi về thu dọn tự trang và hãy đi khỏi đây đi!

Tên tỷ nữ dạ một tiếng mừng như cha chết sống lại bỏ chạy đi ngay.

Bộc Dương Duy nhìn lão nhân hỏi :

- Ngươi là quản gia ở đây?

Có lẽ lão nhân đã đoán ra việc gì quỳ xuống nói :

- Dạ.... nhưng tiểu lão đầu chỉ là người làm công..

Bộc Dương Duy ngắt lời :

- Ta muốn hỏi lão trượng mấy câu...

Lão quản gia vội đáp :

- Đại nhân cứ hỏi..

- Ngươi có biết chuyện ngôi nhà ở đầu thôn bị đốt cách đây mười năm không?

Lão quản gia gật đầu :

- Dạ biết... đó là nhà của họ Bộc Dương...

Bộc Dương Duy ngắt lời :

- Vị lão nô ở đó tên là Ngô Phúc người biết không?

Lão quản gia nói :

- Tiểu lão nhi có biết, sau đám cháy người ta tìm được bộ xương cốt cháy đen, đem mai táng trên một cái gò cách nhà mấy chục trượng..

Bộc Dương Duy hạ lệnh :

- Dẫn tại hạ tới đó!

Lão quản gia sốt sắng nhận lời.

Bộc Dương Duy sách đầu lâu Nghiêm Nhị đi theo.

Ra gặp Tống Phi và Phương Uyển đang chờ ngoài cổng, Bộc Dương Duy nói :

- Tống ca và Phương cô nương chờ tiểu đệ một lúc có công chuyện.

Tống Phi nhìn bộc vãi trên tay chàng liền đoán ra ngay, gật đầu.

Lão quản gia dẫn chàng đến chân gò cách ngôi nhà bị cháy khoảng hai mươi trượng, chỉ lên một nắm đất thấp lè tè ngập trong cỏ dại nói :

- Đây chính là mộ của Chu lão. Thình thoảng tiểu lão nhi có đến đây thắp hương..

Bộc Dương Duy thấy người này diện mạo đoan chính, không có vẻ gian tà liền nói :

- Ngày xưa chính Nghiêm Nhị đã phóng hỏa đốt nhà và giết hại Phúc bá bá...

Lão quản gia kêu lên :

- Có chuyện đó ư?

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Chính tại hạ cũng bị hãm hại đêm ấy, may mà thoát nạn...

Lão quản gia trầm ngâm nói :

- Thật không ngờ... nếu biết vậy, tiểu lão nhi đã không làm việc cho tên họ Nghiêm đó đâu.

Lão thở dài nói thêm :

- Tiểu lão nhi trước đây với Chu lão từng là bạn hữu. Hồi đó tiểu lão nhi cũng rất nghèo túng, sau nhờ Nghiêm Nhị lấy một diệt nữ của lão nhi làm thiếp nên mới được cất nhắc. Thực tình tiểu lão nhi cũng rất bất mãn trước hành vi phóng đảng và bạo ngược của hắn...

Bộc Dương Duy ngắt lời :

- Lão trượng tên họ là gì?

Tiểu lão nhi là Triệu Ngang.

Bộc Dương Duy nói :

- Bây giờ lão trượng quay về quản lý mọi tài sản của Nghiêm phủ, dùng một số để trả công cho người làm, còn lại đem phát chẩn hết cho chúng nhân trong làng. Sau này nếu xảy ra điều gì bất tất, tại hạ sẽ hỏi đến người đây! Bây giờ thì đi đi!

Triệu Ngang lạy tạ rồi quay về Nghiêm phủ.

Bộc Dương Duy dùng kiếm phát mạnh cỏ xung quanh ngôi mộ Phúc bá bá, mở đầu lâu Nghiêm Nhị xuống trước mộ cúng tế một lúc rồi quay lại mộ phần phụ mẫu, dọn sạch cỏ xung quanh xuống nói :

- Cha mẹ, hài nhi bất hiếu đi hoài bỏ mặc hai vị lão nhân gia...

Hồi lâu, chàng lau nước mắt đứng lên, cùng Song Liên Chương Tống Phi và Phương Uyển quay về trấn.

* * * * *

Đến giữa thu khi trời bắt đầu se lạnh.

Sau khi rời Tô Vũ, Bộc Dương Duy cùng hai người đồng hành quay về hướng Đông.

Trừ Bộc Dương Duy tâm sự còn hơi nặng nề, hai người còn lại say ngắm cảnh sắc bên đường trong lòng rất sáng khoái.

Hà Nam là nơi nhiều danh lam thắng cảnh, cổ tự liên miên, Phương Uyển lôi kéo Bộc Dương Duy đến thăm nơi này nơi khác muốn giúp chàng vui bớt nỗi u phiền.

Song Liên Chương Tổng Phi là bậc hảo hán tính tình hào sảng lại vừa kết thêm một vị bằng hữu chí giao nên rất cao hứng.

Họ đang tiến về phía Uyển Thành Vì mãi ngắm cảnh nên ba người chưa vào thành ngay mà giơng ngựa đi lững thững quanh ngoài thành ngắm cảnh.

Phía ngoài thành có một trang viện, nằm ở địa thế vô cùng tú lệ.

Bộc Dương Duy thốt lên thán phục :

- Trang viện này thật đẹp, chủ nhân của nó ắt là người bất túc.

Tổng Phi tiếp lời :

- Lão đệ đoán rất giỏi! Chủ nhân của trang viện này là Thần Điều Cung Đồng, năm xưa cũng là nhân vật giang hồ, nhưng hai mươi năm trước đột nhiên quy ẩn.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Lão ca quen biết vị đó không?

Tổng Phi gật đầu :

- Trước đây ngu huynh với vị đó giao tình khác thân mật.

Phương Uyển tò mò hỏi :

- Tổng đại hiệp! Tiểu nữ có nghe gia sư nói rằng trước đây uy danh của đại hiệp vang lừng khắp vùng Lương Hà. Làm sao bây giờ đi với chúng tôi mà không ghé thăm bằng hữu gì cả?

Tổng Phi cười đáp :

- Cô nương định nói rằng tại hạ khoe khoang rằng ngày xưa danh chấn giang hồ, tiền hô hậu ủng. Thế mà nay cô đơn một thân một mình, tứ cố vô thân, không có bằng hữu là không hợp lý chứ gì?

Phương Uyển nghe nói đỏ mặt.

Tổng Phi chột thờ dài nói :

- Tổng mỗ rời xa đây suốt mười ba năm. Một số bằng hữu ngày xưa bị địch nhân truy sát, chỉ dư lại không nhiều. Bởi vì chưa làm nên tích sự gì, Tổng mỗ không muốn tìm gặp họ. Bởi vì mục đích về đây là để báo thù. Một khi thất bại, nhất định Công Tôn Vô Kỵ sẽ không để họ yên.

Phương Uyển nói :

- Nguyên là thế... Đại hiệp nghĩ như thế thật chu đáo!

Tổng Phi nói tiếp :

- Hơn nữa, Tổng mỗ ra đi một mạch mười ba năm nay mới về Trung Nguyên, chỉ e người nhận ra diện mạo ta năm xưa không nhiều...

Phương Uyển nghe câu này à một tiếng nói :

- Tiểu nữ thật hồ đồ, đại hiệp rời khỏi Trung Nguyên lâu như vậy, diện mạo đương nhiên thay đổi.

Bộc Dương Duy cười hỏi :

- Lão ca! Trang viện này gọi là gì?

Tổng Phi đáp :

- Nó có tên là Hồng Phong sơn trang. Thực tình lão ca không muốn thăm bằng hữu, nhưng nay đã đến đây thì cứ làm phiền Cung lão nhi một chuyến

cũng tốt!

Bộc Dương Duy lát đầu nói :

- Nếu lão ca đã không muốn để người khác nhận ra mình thì đừng nên vào nữa!

Tổng Phi cười to nói :

- Cho dù có bị Cung lão nhi nhận ra thì cũng không sao! Ngày xưa lão ca giao tình với hán cũng khá thân mật, lão Cung lại là người nghĩa khí. Đi thôi! Ta cũng muốn xem tình cảnh của băng hữu hiện giờ ra sao.

Nói xong giục ngựa lên trước.

Bộc Dương Duy nhìn Phương Uyển mỉm cười hai người cũng phóng ngựa đi theo.

Hồng Phong sơn trang khá đồ sộ cổng lớn sơn đỏ, hai bên cổng có sư tử đá đứng chầu.

Ba người vừa đến cổng, lòng đang cao hứng thì chợt có ba bốn mươi tên hán tử từ khu rừng phong đối diện đổ tới bao vây.

Một người chừng bốn mươi tuổi quát vang :

- Hạ binh khí! Xuống ngựa chịu trói! Nếu không đại gia sẽ hạ lệnh cung thủ bắn nát thầy!

Ba người nhìn vào rừng, quả nhiên thấy thấp thoáng thấy những tên cung thủ bận hắc y cầm Gia Cát liên châu nỏ nhắm về phía họ.

Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Rõ ràng là đối phương đã bố trận địa sẵn...Nhưng chúng ta với Hồng Phong sơn trang đâu có thù oán gì? Có lẽ họ nhầm chúng ta với kẻ nào khác chăng?

Song Liên Chương Tổng Phi đã tuyên bố với Bộc Dương Duy và Phương Uyển rằng chủ nhân Hồng Phong sơn trang là băng hữu thâm giao, nay lại bị người trong trang đối xử như kẻ thù thì tức giận, chỉ mặt tên hán tử vừa nói chửi toáng lên :

- Con mẹ nó! Đồ gà mù! Các ngươi sao không giương to mắt xem lão phu là ai mà dám vô lễ như thế?

Trong đám người chợt có một lão nhân và một thanh niên chừng mười tám mười chín tuổi bước ra.

Lão nhân chừng năm mươi tuổi, ngũ quan đoan chính, phong độ uy nghi, đứng lại cách ba người một quãng khá xa với vẻ cảnh giác đề phòng, nhìn Song Liên Chương Tổng Phi nói :

- Các ngươi có phải là thuộc hạ của Ma Trào Cam Tân không? Tới bồn trang có việc gì?

Tổng Phi càng giận quát :

- Ma Trào Cam Tân là cái con khỉ gì? Thậm chí lão phu không nghe đến tên hán bao giờ cả... Ta hỏi ngươi đây có phải là trang viện của Thần Điều Cung lão nhi không?

Giọng lão nhân kia chợt dịu xuống :

- Thì ra ba vị không phải là đồng bọn của lão tặc Cam Tân. Xin lượng thứ cho tại hạ đắc tội. Ở đây đúng là trang viện của Cung Đồng. Còn lão phu là Xa Nộ. Các vị có gì chỉ giáo cứ nói với lão phu cũng được!

Tổng Phi chợt cười to nói :

- Thì ra ngươi là Xa lão nhi! Ui chao! Bây giờ còn chưa râu nữa! Nhưng làm sao ngươi không nhận ra ta thế?

Lão nhân tự xưng là Xa Nộ nhủ mảy nhìn Song Liên Chương Tổng Phi một lúc rồi kêu lên :

- Tổng huynh! Đúng là Tổng huynh rồi! Huynh đi đâu mà biệt tích suốt mười ba năm không đếm thăm chúng tôi! Cung lão đại tìm kiếm khắp nơi mà không có tung tích...

Song Liên Chương Tổng Phi xuống ngựa đến cầm lấy hai tay Xa Nộ, kích động nói :

- Xa lão nhi! Mười ba năm không phải là ít, thế mà nhớ lại chuyện xưa cũng như mới hôm qua... Nhưng chúng ta đều già cả rồi...

Xa Nộ chợt quay lại bảo thanh niên đi theo mình :

- Hùng nhi! Mau đến bái kiến Tổng bá bá đi!

Thiếu niên bước tới quỳ trước mặt Song Liên Chương Tổng Phi lạy ba lạy nói :

- Tiểu đệ đệ Cung Hùng bái yết...

Tổng Phi vội đỡ lên, Thở dài nói :

- Ngày xưa Hùng nhi mới bốn năm tuổi, có lần đá dầm cả vào người ta, thế mà bây giờ đã cao lớn thế này rồi...

Tới chợt nghĩ ra điều gì nhìn Xa Nộ nói :

- Xa lão nhị! Cung lão nhi thế nào? Vì sao lâu thế mà chưa thấy ra? Vì sao các người lại cho người mai phục trước trang như giặc tới vậy?

Xa Nộ chợt thở dài đáp :

- Chuyện nói ra thì dài. Để vào trang tiểu đệ thông thả kể cho lão ca nghe...

Rồi nhìn sang Bộc Dương Duy và Phương Uyển nói :

- Tiểu lão nhi thật đáng chết! Quên hỏi quý tính đại danh của hai vị này...

Song Liên Chương Tổng Phi cười, chỉ sang Bộc Dương Duy giới thiệu :

- Đây là bằng hữu vong niên của lão phu, danh hiệu Ngọc Diện Tu La Bộc Dương Duy...

Xa Nộ nghe tới đó, trong lòng bỗng chấn động hỏi :

- Có phải là Bộc Dương bang chủ không?

Tổng Phi tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Thế nào? Chẳng lẽ có kẻ giả mạo Bộc Dương lão đệ hay sao?

Xa Nộ lắc đầu, bước tới gần Bộc Dương Duy chấp tay nói :

- Đại danh của Bang chủ làm chấn động giang hồ, hôm nay được kiến diện, tiểu lão nhi vô cùng vinh hạnh...

Bộc Dương Duy ôm quyền hoàn lễ đáp :

- Tiền bối quá lời tại hạ không dám...

Xa Nộ nói :

- Bộc Dương bang chủ sao lại xưng hô như thế? Với Tổng lão ca còn gọi huynh gọi đệ, làm sao tiểu lão nhi dám nhận hai tiếng tiền bối? Hơn nữa lệnh sư...

Tổng Phi ngắt lời :

- Thôi được! Thôi được! Các người đừng câu thúc nữa!

Rồi chỉ sang Phương Uyển giới thiệu tiếp :

- Còn vị cô nương này danh xưng Lục Y Nương Phương Uyển, là tôn nữ của Thiên Sơn Thiết Lão Lão.

Song phương hành lễ xong, Xa Nộ mời khách vào trang.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Trùng hưng môn phái - Hùng sư vấn tội

Xa Nộ mời Tổng Phi, Bộc Dương Duy và Phương Uyển vào đại sảnh phân ngôi chủ khách ngồi uống trà nói chuyện.

Vừa nhấp một ngụm trà, Tống Phi sốt ruột hỏi :

- Xa lão nhi! Vấn đề mà ta vừa hỏi ngoài trang môn... Cùng lão nhi đâu? Vì sao các người bố trí mai phục ngoài trang môn?

Xa Nộ chưa trả lời ngay mà hỏi lại :

- Tống huynh có biết mới đây trong giang hồ truyền đi hai câu đáng sợ thế nào không?

Tới đó mắt nhìn Bộc Dương.

Tống Phi hỏi :

- Câu gì?

Xa Nộ đáp :

- Tống huynh vừa tới Trung Nguyên chưa lâu nên không biết cũng phải. Hai câu đó là “Thà gặp Diêm La thập điện còn hơn gặp Ngọc Diện Tu La”.

Tống Phi cười nói :

- Câu đó nói về Bộc Dương lão đệ đây chứ gì? Điều này thì lão phu biết rõ mà?

Bộc Dương không phản ứng gì.

Xa Nộ nhìn chàng nói :

- Tiểu lão nhi chỉ truyền lại cho Tống huynh nghe vậy thôi, có mạo phạm đến Bang chủ xin hãy lượng thứ.

Bộc Dương cười đáp :

- Xin Nhị trang chủ cứ nói. Tại hạ không nghĩ gì đâu.

Xa Nộ nói :

- Thực ra câu đó có nghĩa rằng Bộc Dương bang chủ thần công cái thế, không ai địch nổi, đặc biệt...

Bộc Dương tiếp lời :

- Đặc biệt Ngọc Diện Tu La xuất thủ ác độc, ai ai trông thấy cũng khiếp sợ tránh xa chứ gì?

Xa Nộ lúng túng nói :

- Bang chủ quá lời! Hôm nay gặp được Bộc Dương bang chủ, tiểu lão nhi thấy lời đồn như vậy là không đúng.

Lão dừng lại một lúc, lại nói tiếp :

- Đó chỉ là một câu, còn câu nữa “Tìm khắp hắc bạch lưỡng đạo, không ai địch nổi Hắc Long Trảo Ma”.

Tống Phi nhướn mày hỏi :

- Hắc Long Trảo Ma là nhân vật nào mà ghê gớm vậy?

Xa Nộ đáp :

- Hắc Long Trảo Ma đây là chỉ Ma Trảo Cam Tân. Hắc cư trú ở Hắc Long Sơn thuộc Quý Châu. Nghe nói hắc võ công rất cao, chỉ trong một đêm đã tiêu diệt toàn bộ Bạch Hồ trại, giết sạch mười bảy vị Trại chủ và Tổng trại chủ Khâu Vinh. Mới năm ngoái đây hắc đã thương mười hai vị Hộ pháp của phái Diêm Thương, đánh bại luôn Chương môn nhân của phái này rồi ung dung hạ sơn.

Tống Phi hỏi :

- Làm sao ta không nghe nói đến danh hiệu đó bao giờ?

Xa Nộ đáp :

- Bởi vì lúc hắc nổi danh thì Tống huynh đã rời Trung Nguyên rồi. Nghe nói năm nay hắc trên dưới ba mươi tuổi.

Tống Phi hỏi :

- Xa lão nhị! Rốt cuộc thì tên Cam Tân đó liên quan gì đến việc các người bố trí mai phục?

Xa Nộ đáp :

- Sự việc phát sinh bảy ngày trước. Lúc đó Cung đại ca đi thăm bằng hữu vắng, giao quyền cho tiểu đệ điều khiển mọi việc trong trang. Ngay đêm đầu tiên Cung đại ca đi khỏi, tiểu đệ đang luyện công thì một tên trắng đĩnh hốt hoảng vào báo rằng có kẻ đột nhập vào trang, điểm hôn huyết làm đại tẩu và hai tên tỷ nữ hôn mê bất tỉnh. Tiểu đệ nghe nói liền đến xem, đồng thời ra lệnh cho toàn trang tăng cường phòng bị, cứu tỉnh đại tẩu và hai tên tỷ nữ. Kiểm tra lại vật thấy mất đi một viên ngọc trong đôi Thư Hùng Uyên Ương Ngọc tổ truyền. Ngoài ra còn phát hiện ra một tờ giấy trong phòng đại ca.

Tổng Phi hỏi :

- Giấy viết gì?

Xa Nộ lấy đưa cho lão một tờ giấy nói :

- Tổng huynh cứ đọc thì biết!

Tổng Phi cầm lên xem, thấy trên giấy viết mấy chữ :

“Báo cho Cung Đồng biết rằng trong vòng nửa tháng ta sẽ đến lấy nốt viên còn lại trong đôi Thư Hùng Uyên Ương Ngọc. Đó là vật kỳ trân dị bảo, hạng như người không đủ tư cách cầm giữ”.

Thay cho chữ ký là hình vẽ Hắc Long và một chiếc ma trảo.

Tổng Phi trả lại mảnh giấy, tức giận nói :

- Tiểu tử đó thật cuồng ngạo! Vật tổ truyền của người ta mà dám công nhiên đòi chiếm đoạt... Mẹ nó! Lão tử cần xem tên họ Cam có bản lĩnh thần thông đến đâu...

Bộc Dương Duy chợt hỏi :

- Nhị trang chủ, ngoài giá trị về tiền bạc ra, đôi Thư Hùng Uyên Ương Ngọc đó còn có tác dụng gì đặc biệt không?

Xa Nộ đáp :

- Có. Nếu Thư Hùng Uyên Ương Ngọc hợp bích, lấy từ trong đó hai viên Tử Ngân châu nghiền nát trộn với nhau hòa vào rượu uống có thể làm người ta trẻ mãi không già, sống ngoài trăm tuổi. Nếu người luyện võ uống rượu đó thì công lực tăng lên rất nhiều lần. Nếu không cứ để nguyên viên Tử Minh Châu gọi là Tỳ Hòa châu, còn Ngân Minh Châu là Tỳ Thủy châu, ai mang chúng trong người thì tránh được lửa nước nên rất quý.

Tổng Phi nói :

- Không ngờ Cung lão nhị vì hai vật đó mà sinh ra chuyện phiền phức...

Nhưng bây giờ hấn ở đâu?

Xa Nộ thờ dài đáp :

- Sau khi biến cố xảy ra, tiểu đệ liền cho người phi báo cho Cung đại ca trở về. Biết rõ sự việc, một phần vì mất vật tổ truyền, nhưng quan trọng hơn là thanh danh bị tổn thất nghiêm trọng, đại ca nằm liệt giường mấy hôm nay. Tiểu đệ vô cùng ân hận vì giao tình mấy chục năm, tình như thủ túc mà nay đảm nhiệm trọng trách mới mấy ngày đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng như thế...

Tổng Phi nói :

- Xa lão nhị! Đừng tự trách mình nữa! Bây giờ chúng ta đến xem bệnh tình của Cung lão nhị xem thế nào, sau đó mới tìm cách lấy lại viên ngọc!

Xa Nộ theo lời, ra lệnh cho Cung Hùng ra ngoài bố trí canh phòng rồi dẫn khách đến thăm Đại Trang chủ.

Thần Điều Cung Hùng mặt nhợt nhạt, ngồi dựa lưng lên chông gối trong một gian tĩnh thất.

Tổng Phi mới vào nói ngay :

- Cung huynh! Còn nhớ Tổng Phi này không?

Cung Đồng mặt lộ vẻ vui mừng nói :

- Quả nhiên đúng là Tổng Hồ Tử thật... Thế mà nghe người báo, huynh đệ cứ nghĩ Xa lão nhị nhận lầm...

Tổng Phi giới thiệu đôi bên chủ khách.

Nghe giới thiệu đến Bộc Dương Duy, Thần Điều Cung Đồng mở to mắt nhìn chàng, thán phục nói :

- Thiếu hiệp còn trẻ như thế mà lừng danh khắp thiên hạ võ lâm, quả là bậc kỳ tài! Phen này lão hủ gặp được cứu tinh rồi!

Tổng Phi cười hô hô nói :

- Lão Cung! Chúng nghe kể về trường hợp của ngươi rồi. Nay ngươi gặp khốn cảnh, chẳng lẽ huynh đệ chúng ta khoanh tay đứng nhìn?

Xa Nộ nói :

- Đại ca, tiểu đệ đã sai người chuẩn bị một bữa tiệc, đại ca có tham dự không?

Cung Đồng gật đầu nói :

- Nhị đệ làm thế rất tốt! Ta dù đang bệnh cũng phải đến làm mấy chén mới được!

Tổng Phi cười hô hô nói :

- Nếu vậy cứ bày ra đây không cần đi đâu xa cả! Lão Cung cứ ngồi trên giường uống!

Cung Đồng cười nói :

- Nếu vậy thì nhị đệ hãy cho nàng vào tiểu sảnh bên cạnh, tiểu huynh tự sang đó được mà!

Lát sau, hai vị Trang chủ và ba quý khách vui vẻ nhập tiệc.

Từ hôm đó, Tổng Phi, Bộc Dương Duy và Phương Uyển ở lại Hồng Phong sơn trang Mười ngày trôi qua, sơn trang vẫn tăng cường phòng bị, nhưng không có biến cố gì xảy ra.

Đêm thứ mười. Bộc Dương Duy đang ngồi bàn tọa luyện công ngay trong thư phòng của Cung Đồng, chợt phát hiện có người đáp nhẹ trên mái nhà.

Chàng kinh dị nghĩ thầm :

- Người này công lực thật cao!

Người kia cũng từ trên mái nhà nhảy xuống đứng trước thư phòng ngửa mặt cười to một tràng rồi nói :

- Cung Đồng! Đại gia theo hẹn tới đây!

Bộc Dương Duy nấp ở góc nhà nhìn tới, thấy người vừa nói là một quái nhân cao chưa đầy bốn thước, đầu to như quả dưa hấu, mắt phát tinh quang như hai luồng điện, nhìn mà phát ớn.

Lập tức đèn trong các phòng bậc sáng, từ tinh thất của Cung Đồng hai nhân ảnh lao ra.

- Hai người đó là Đại Trang chủ Thần Điều Cung Đồng và Nhị trang chủ Xa Nộ.

Cung Đồng nói :

- Tưởng rằng ai dám xông vào Hồng Phong sơn trang làm náo sự, quả nhiên đúng là Ma Trảo Cam Tân danh chấn giang hồ!

Quái nhân nói :

- Tên họ Cung! Không cần dùng lời khách sáo vô ích. Đồi Thụ Hùng Uyển Ương Ngọc, Cam mỗ đã lấy một viên. Bây giờ thì ngươi tặng nốt viên kia, sau này ta sẽ có đền đáp.

Cung Đồng quát lên :

- Câm miệng! Ngươi thừa cơ lão phu đi vắng đã dùng thủ đoạn hạ lưu vào lấy trộm bảo vật tổ truyền của ta, nay lại còn dám muối mặt đến đây lần nữa...

Ma Trảo Cam Tân ngắt lời :

- Trước trang môn đã có mười sáu tên thuộc hạ bị giết. Nếu ngươi không chịu hiến bảo vật, tất cả những người còn lại trong Hồng Phong sơn trang này sẽ chịu chung số phận như bọn chúng.

Cung Đồng nghe nói có mười sáu tráng đinh bị tên ma đầu giết chết, nổi giận quát :

- Ma đầu! Lão phu liều mạng với ngươi!

Quát xong lao tới địch nhân vùng chưởng đánh ra.

Nhị trang chủ Xa Nộ cũng xông vào trợ công.

Ma Trảo Cam Tân không hoàn thủ, lách mình tránh đi, hừ một tiếng nói :

- Thứ ngươi mà cũng xứng...

Hắn vừa dứt lời thì có thêm hai người nữa xông ra, chính là Tống Phi và Phương Uyển.

Tống Phi chỉ mặt quái nhân, giọng vang rền như sấm :

- Mẹ nó! Cuồng đồ miệng còn hôi sữa từ đâu mà dám tới đây làm náo?

Ma Trảo Cam Tân quét mắt nhìn cả bốn người nói :

- Thì ra Cung lão gọi thêm trợ thủ tới đây nữa! Rất tốt! Tội nay Cam mỗ sẽ cho các ngươi nằm chung một huyết!

Dứt lời lướt một bước sang Tống Phi vùng trảo chop ra.

Lập tức trảo ảnh tung hoành bao trùm lấy mười sáu chỗ yếu huyết trước ngực Tống Phi.

Lão lướt mình tránh đi, xuất chưởng công lại hai chiêu, cũng đánh tới mười hai trọng huyết của địch.

Cam Tân cũng nhảy sang trái năm thước, tay trái vron ngũ trảo chop tới vai đối phương, hữu chưởng đánh xuống hạ bàn.

Tống Phi đưa song chưởng đánh ra đối địch.

Tay trái Cam Tân từ trảo biến thành chưởng tiếp chiêu.

Vang lên hai tiếng nổ rền như sấm, cả hai người vẫn đứng nguyên, nhưng đôi vai chao động!

Lần đầu đối chiêu, cả hai đều chưa xuất hết nội lực, nhưng cũng biết sơ lược bản lĩnh của nhau.

Ma Trảo Cam Tân vừa đứng vững đã quát to một tiếng xuất trảo tấn công như bão táp.

Tống Phi cũng gia tăng công lực vào song chưởng phản công.

Trong tiểu viện liền tạo thành một cuộc long tranh hổ đấu, chỉ nghe kinh phong nổi lên ào ào làm bụi đất cuốn lên, ngói trên mái nhà rơi vỡ ầm ầm.

Chốc lát đã qua trăm chiêu.

Nhị vị Trang chủ ngưng mục nhìn cuộc đấu, nghĩ thầm :

- May mà có vị trợ lực, nếu không huynh đệ chúng ta chắc không đấu lại với tên ma đầu trong vòng năm mươi chiêu!

Lại thêm trăm chiêu nữa qua đi.

Lúc này Tống Phi đã bắt đầu bị dồn vào thế hạ phong nhưng vẫn ra sức ứng chiến.

Ma Trảo Cam Tân ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Làm sao trong gang hồ có nhật vật công lực thâm hậu như thế mà mình không biết?

Đột nhiên hắn thét lên, công xuất một lúc tam chiêu rồi bất thần lùi lại, phát hai mũi ám khí.

Hai viên Thiết Liên Tử phân biệt bắn tới hai yếu huyết Khúc Trì và Tam Lý của đối phương nhanh như chớp và cực kỳ chuẩn xác.

Tống Phi đang bị Ma Trảo Công bức lùi thì ám khí đã bắn tới, xem chừng không tránh kịp.

Phương Uyển kinh hãi hét lên một tiếng, lao tới phóng kiếm đâm vào hậu tâm tên ma đầu.

Cam Tân quay lại, vùng trảo gõ vào giữa thanh kiếm.

Cùng lúc vang lên mấy tiếng loảng xoảng, chỉ thấy một vật bay tới đánh rơi hai viên Thiết Liên Tử sắp bắn trúng yếu huyết Tống Phi, đồng thời thanh trường kiếm của Phương Uyển cũng bị thiết trảo đánh gãy thành hai đoạn!

Ma Trảo Cam Tân đã đánh rơi binh khí của địch vẫn không chịu buông tha lại xuất trào lao tới Phương Uyển.

Chợt một nhân ảnh lao ra vùng chưởng đánh ra làm Cam Tân bật ngược về vị trí cũ.

Hắn kinh hãi nhìn lại, thấy người vừa đánh lui mình là một bạch y thư sinh chỉ mới hăm mốt hăm hai tuổi.

Hiển nhiên người là Bộc Dương Duy.

Chàng tiến tới một bước nói :

- Bằng hữu! Huỷ binh khí người ta là quá đủ, sao còn truy tận sát tuyệt như thế?

Ma Trảo Cam Tân bị một chưởng bức lùi, nhưng vốn tính cuồng ngạo, vẫn không coi đối phương ra gì, nhìn Bộc Dương Duy nói :

- Xem ra ngươi còn có chút bản lĩnh. Nhưng không biết có bao nhiêu trợ thủ nữa cứ ra đây hết đi, Cam mỗ sẽ cùng một lúc đối phó.

Bộc Dương Duy lạnh lùng đáp :

- Đối với hạng người không biết quy củ giang hồ, bất chấp đạo nghĩa như ngươi thì một mình tại hạ thì là quá đủ!

Ma Trảo Cam Tân nghe khẩu khí đối phương còn cuồng ngạo hơn mình, nổi giận nói :

- Tiểu tử vô tri! Hôm nay bốn nhân nhất định sẽ đánh nát thầy ngươi!

Bộc Dương Duy thân nhiên đáp :

- Cái đó thì chưa hẳn!

Cam Tân hỏi thêm một câu :

- Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe câu: “Tìm khắp trong hắc bạch lưỡng đạo, không ai địch nổi Hắc Long Trảo Ma”?

Bộc Dương Duy đáp :

- Còn ngươi đã nghe câu “Thà đến Diêm La thập điện, còn hơn gặp Ngọc Diện Tu La” chưa?

Cam Tân mở to mắt nhìn chàng hỏi :

- Cái gì? Ngươi là Ngọc Diện Tu La Bộc Dương Duy?

Chàng bình thân gật đầu :

- Không sai!

Cam Tân hừ một tiếng nói :

- Người khác sợ ngươi nhưng Ma Trảo Cam mỗ hôm nay nhất định làm tan tành uy danh ngươi!

Dứt lời xuất mười chỉ điểm ra.

Bộc Dương Duy cũng thi triển Chỉ Đạn Thập Trụ đánh trả lại.

Mười luồng chỉ phong rít lên điểm thẳng vào nhau thành một loại âm thanh vang rền như sấm, cả hai đối thủ bị chấn lui một bước, đưa mắt kinh hãi nhìn đối phương.

Ma Trảo Cam Tân có lẽ lần đầu tiên gặp phải định thủ, vừa lùi đã tiến, không nói một lời bắt đầu đưa toàn lực tấn công. Chỉ trảo quyền cước cùng xuất, mỗi chiêu đánh ra đều hiểm độc, lực đạo rất mạnh, quyết tử đầu giết chết đối phương.

Bộc Dương Duy không dám coi thường, cũng dốc toàn bộ sở học ra đối phó, trừ binh khí chưa sử dụng, còn các loại chưởng pháp, bộ pháp, khinh công đều sử dụng đối địch.

Song chỉ qua chưởng lại, chốc lát đã có bảy tám mươi chiêu.

Ma Trảo Cam Tân thấy đấu lâu như vậy mà không thắng được đối phương, thậm chí không chiếm được một chút ưu thế nào, nghĩ thầm :

- Đấu tay không e rằng mình bất lợi. Vừa thi triển ám khí, không biết tiểu tử này dùng cách nào đánh rơi hai viên Thiết Liên Tử. Sao không thử dùng binh khí xem sao?

Nghĩ đoạn nhảy lùi một bước nói :

- Bộc Dương Duy! Võ công ngươi quả thật danh bất hư truyền. Chỉ chừng quyền cước như vậy là đủ. Bây giờ Cam mỗ muốn dùng binh khí đấu với ngươi một trận!

Nói xong lấy ra một đôi Nhật Nguyệt Luân với hai vòng răng cưa sắc như nước.

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Cam Tân! Đương nhiên tại hạ hầu tiếp ngươi. Nhưng tại hạ có một điều kiện...

- Điều kiện gì?

- Nếu ngươi bại thì hãy trả lại viên ngọc tổ truyền cho Cung lão tiên bối và không bao giờ tới đây gây sự ở Hồng Phong sơn trang này nữa, thế nào?

Ma Trảo Cam Tân trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Cam mỗ chấp nhận điều kiện của ngươi. Nhưng tiểu tử có tin mình thắng được đôi Cửu Cung Sách Mệnh Luân này của ta không?

Bộc Dương Duy lạnh lùng đáp :

- Cái đó chưa thể khẳng định.

- Nếu ngươi bại thì sao?

Bộc Dương Duy trả lời quả quyết :

- Khi đó không riêng gì tính mạng tại hạ mà tất cả năm người tại trường đều tùy ngươi xử trí. Đương nhiên Cung Trang chủ cũng không đòi lại viên ngọc tổ truyền nữa mà sẽ đưa nốt viên kia cho ngươi. Điều kiện như thế là công bằng chứ?

Ma Trảo Cam Tân gật đầu cười to nói :

- Rất tốt! Nào, chúng ta bắt đầu!

Bộc Dương Duy rút Tu La kiếm ra.

Cam Tân không nói gì thêm phát động công kích ngay, ném đôi vòng thép ra.

Đôi Nhật Nguyệt Luân xoay tít, rít lên nghe lạnh cả sống lưng, một nhắm vào cổ Bộc Dương Duy, một công tới hạ bàn.

Với vòng quay và tốc độ đôi vòng, chỉ cần trúng người tất sẽ cưa thành hai đoạn!

Bốn người còn lại trong đấu trường thấy vậy đều kinh, thầm lo lắng cho Bộc Dương Duy.

Chính chàng cũng chưa từng thấy loại binh khí nào lợi hại đến thế, vội tung mình nhảy vút lên không.

Nào ngờ đôi vòng thép cũng đổi hướng bay theo, giống như bị hút về phía địch vậy, tốc độ còn nhanh hơn trước.

Phương Uyển sợ hãi kêu lên một tiếng.

Từ trên không thấy đôi vòng theo mình bay tới, Bộc Dương Duy thi triển một thức trong Ứng Hồi Cửu Chuyển lướt vòng sang trái chừng một trượng tránh đi.

Đôi Nhật Nguyệt Luân quả là một thứ binh khí lợi hại, không biết Cam Tân điều khiển cách nào, chỉ thấy hai tay hắn xoay qua ngoặt lại làm đôi vòng vẫn bay theo Bộc Dương Duy.

Chàng nhếch môi cười nhạt, thi triển liền hai thức trong Ứng Hồi Cửu Chuyển đổi hướng hai lần, tay đã cầm chiếc Xích Long lăng nhắm đôi Nhật Nguyệt Luân ném ra.

Nhị trang chủ Xa Nộ thốt lên thán phục :

- Khinh công thật kỳ diệu!

Thần Điều Cung Đồng tiếp lời :

- Phải nói là thiên hạ đệ nhất thân pháp! Lão phu từng thấy có người đổi hướng một lần chứ chưa thấy ai chuyển hướng tới lần thứ hai, đừng nói gì tới bốn năm lần như Bộc Dương bang chủ.

Đang nói nghe choang một tiếng!

Một đóm lửa bùng lên, một trong hai vòng thép bị chấn rơi xuống đất, tuy vậy chiếc thứ hai vừa rít lên xoèn xoẹt vừa bay tới Bộc Dương Duy, tốc độ còn nhanh hơn trước.

Chàng lại thi triển Ứng Hồi Cửu Chuyển đổi hướng tiếp hai lần nữa, chiếc Xích Long lăng đã cầm lại trong tay ném ra...

Lại nghe choang một tiếng nữa, vòng thép thứ hai lại bị đánh rơi.

Ma Trảo Cam Tân lao tới thu lấy đôi vòng, phi thân nhảy lên mái nhà nói :

- Bộc Dương Duy! Tại hạ hôm nay cam nhận bại dưới tay ngươi! Lần sau ta còn gặp lại!

Dứt lời lao vút đi.

Bộc Dương Duy vừa thu lấy Xích Long lăng định đuổi theo thì chợt thấy một vật sáng lấp lánh từ phía Cam Tân bắn tới, liền đưa tay tiếp lấy nhìn xem, thì ra là một viên bích ngọc.

Ma Trảo Cam Tân đã biến mất trong bóng đêm.

Thần Điều Cung Đồng thở dài nói :

- Không ngờ một kẻ như Ma Trảo Cam Tân mà lại nuốt lời...

Bộc Dương Duy nói :

- Đại Trang chủ, đây có phải là một viên trong Thư Hùng Uyên Ương Ngọc không?

Cung Đồng cầm lấy viên ngọc, vừa nhìn qua, mắt sáng lên nói :

- Không sai! Chính là viên Tử ngọc Xa Nộ cũng mừng không kém nói :

- Bộc Dương bang chủ đúng là đại ân nhân của Hồng Phong sơn trang.

Huynh đệ chúng tôi thật không biết cảm tạ thế nào...

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Nhị trang chủ đừng khách khí!

Tổng Phi cười hô hô nói :

- Vậy bây giờ vật đã trở về tay chủ, đó là điều quan trọng, ơn với huệ gì?

Vừa rồi Cam Tân nói rằng hắn đã giết mười sáu người ngoài trang, chúng ta đó xem sao?

Mọi người chạy ra xem, quả nhiên thấy mười sáu người nằm trong khu rừng phong, trong đó có cả Cung Hùng.

Hai vị Trang chủ phát hoảng lên nhưng khi kiểm tra kỹ lại mới biết họ chỉ bị điểm hôn huyết ngất đi.

Thần Điều Cung Đồng thở phào một hơi nói :

- Không ngờ Ma Trảo Cam Tân còn có lòng nhân từ như thế. Nếu sau này hắn giữ lời không để Hồng Phong sơn trang gây sự nữa, mối ân oán vừa qua tới đây coi như kết thúc.

Nói xong hơn hờ mời ba vị quý khách vào sảnh đường mở đại yến khoản đãi.

Sáng hôm sau, ba người từ biệt nhị vị Trang chủ, rời Hồng Phong sơn trang tiếp tục hành trình.

Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Bây giờ có cả Phương Uyển, nếu quay lại Hoa Sơn gặp Bạch Thúy Bình thì rất dễ xảy ra hiểu lầm, nếu để cô ta đi một mình thì lại dễ rơi vào tay bọn lục lâm Giang Bắc. Dù sao thì còn một tháng nữa Thúy Bình cũng sẽ đến An Huy, tốt nhất cứ đến Giám An hội kiến với Ngô Nam Vân, Tiểu Diện Phạt và huynh muội Tàn Kỳ trước đã!

* * * * *

Trong dãy Hoài Dương son hùng vĩ có một ngọn núi nhỏ có tên Lạc Nhạn phong, trước núi có cả một khoảng bình địa rất lớn, vừa được thiết dựng một trang viện khá đồ sộ còn mới, tường viện bằng đá cao tới hai trượng, cổng bằng đồng, trên biển treo bốn chữ lớn Hối Nhạn sơn trang Hôm ấy, bay kỳ mã rầm rộ phóng vào cổng, dẫn đầu là Bộc Dương Duy, tiếp theo là các vị Song Liên Chương Tống Phi, Phương Uyển, Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân, Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt hòa thượng, huynh muội Đoạn Hồn Tiêu Tàn Kỳ, Tàn Nhu Nhu.

Bộc Dương Duy bảo hai tên canh cổng :

- Chắc các ngươi còn chưa biết, bốn tọa là Bang chủ Lãnh Vân bang.

Hai tên kia vội vàng quỳ xuống tham bái.

Bộc Dương Duy vẫy tay ra hiệu cho chúng đứng lên hỏi :

- Ba vị Đường chủ có trong trang không?

Một tên chạy tới mở cổng chạy vào phi báo, còn tên kia kính cẩn đáp :

- Bẩm Bang chủ, đều đủ mặt!

Bảy người phóng ngựa vào tới giữa tiền viện thì thấy một đoàn người chạy ra.

Bộc Dương Duy nhảy xuống ngựa, sáu người khác cũng làm theo.

Bọn người từ trong sơn trang vội quỳ xuống trước mặt Bộc Dương Duy nói :

- Bọn ty chức Cổ Từ Quân, Tôn Hàn, Chữ Thiên Nhẫn tham kiến Bang chủ!

Bộc Dương Duy nói :

- Các vị đứng lên đi! Hai năm không gặp lại hai vị có được mạnh khỏe không? Việc kiến dựng Sơn trang chắc vất vả lắm?

Đường chủ Giáo Trúc đường Bát Ty Thần Sát Cổ Từ Quân thay mặt cả bọn đáp :

- Đa tạ Bang chủ đã quan hoài. Công việc bình thường thôi. bọn thuộc hạ đã cố sức đồng tâm hiệp lực để hoàn thành đúng kế hoạch.

Bộc Dương Duy đưa mắt nhìn kiến trúc bề thế của trang viện gật đầu nói :

- Rất tốt!

Tôi đó giới thiệu các vị đồng hành với thuộc hạ.

Trong số sáu người đi chung với Bộc Dương Duy thì phần lớn đều nghe danh Tái Bắc Song Tôn là Bát Ty Thần Sát Cổ Từ Quân và Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn.

Ngoài ba vị Đường chủ, Lãnh Vân bang còn có mấy nhân vật cũng có danh tiếng trong giang hồ như Cam Lương song kiếm Hàn Nghĩa Hàn Dũng và một số người khác.

Bát Ty Thần Sát Cổ Từ Quân đưa mọi người vào sảnh đường đón tiếp.

* * * * *

Tuy không mời khách đến dự đại lễ trùng hưng bang phái nhưng từ nửa tháng trước, theo sự thỏa thuận của Bộc Dương Duy khi còn ở Thiên Sơn, ba vị Đường chủ đã gửi hàm ra khắp giang hồ công bố về sự kiện trọng đại này, còn nói rõ thời gian và địa điểm khai đàn.

Theo đó thời gian ấn định còn hơn mười ngày nữa.

Trong khoảng thời gian đó, nhiều nhân vật trong giang hồ kéo đến gia nhập Lãnh Vân bang, trong đó có vị bằng hữu thời niên thiếu của Bộc Dương Duy là Du Đại Nguyên, truyền nhân của vị quái kiệt Đại Lực Tôn Giả lừng danh thiên hạ.

Thiết Dục Kim Tinh Ngũ Bách Tu và vị đứng đầu trong Không Động tam kiệt là Kim Luân Thạch Lỗ cũng tề tựu đến.

Đúng đêm rằm tháng tám, xung quanh Hối Nhạn sơn trang được bố trí canh gác vô cùng cẩn mật.

Dọc tường viện, cách năm bước có một tổ canh gác. Cứ nửa khắc có một tổ tuần tra.

Mặc dù trăng trung thu sáng vàng vạc nhưng trong Hối Nhạn sơn trang hàng trăm ngọn đèn nến vẫn được thắp lên làm cả Tổng đàn sáng trưng như ban ngày.

Huỳnh đệ Cam Lương song kiếm là Hàn Nghia và Hàn Dũng mặc lễ phục, lưng mang kiếm, đứng oai vệ hai bên cổng đại sảnh đường.

Trong sảnh đường nguy nga đã sắp sẵn ba dãy bàn với gần trăm người, thần thái rất uy nghi.

Vị Tổng quản sự đốt hương xong, đứng sau hương án hướng sang Bộc Dương Duy trịnh trọng nói :

- Bẩm Bang chủ, nghi thức đã xong, mời Bang chủ bắt đầu chủ tọa đại lễ.

Bộc Dương Duy quỳ xuống bái các vị tổ sư trước hương án xong đứng lên, lướt mắt nhìn toàn thể bang chúng tại tọa, sáng giọng nói :

- Bốn bang được các vị hào kiệt trong giang hồ góp thêm đỉnh lực, không những tăng cường thêm thế lực rất lớn mà còn làm cho bang chúng thêm tự tin sẽ sớm hoàn thành việc báo cừu rửa hận, tiêu diệt các môn phái phản nghịch và những thế lực tàn hại giang hồ, làm nên những chiến tích oanh liệt, biến Lãnh Vân bang trở nên hưng thịnh hơn trước đây! Bộc Dương Duy hôm nay chính thức trọng nhiệm chức Bang chủ, xin cất máu ăn thề trước.

Nói xong dùng cây trụ đao để sẵn trên hương án chọc vào ngón tay nhỏ máu vào chậu rượu lớn trước mặt.

Chàng làm xong tới những người khác có mặt trong sảnh bước lên hương án làm theo.

Sau đó từ Bang chủ trở đi uống rượu pha huyết lập trọng thệ đưa hết sức mình phục vụ cho sự hưng thịnh bốn bang và tuyệt đối trung thành với Bang chủ.

Nghi thức này chiếm thời gian gần nửa canh giờ.

Sau đó vị Tổng quản sự trịnh trọng tuyên đọc chức danh các vị vừa được bổ nhiệm trong bang.

Y hướng sang Bộc Dương Duy hành một lễ rồi trải ra trước mặt một tấm lụa vàng, cao giọng đọc :

- Phụng lệnh dụ của Long đầu Bang chủ, nay bổ nhiệm các đệ tử trong bang giữ các chức vị sau: Giám đường Đường chủ, Bát Tỷ Thần Sát Cổ Tứ Quân, Hình đường Đường chủ Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân, Lễ đường Đường chủ Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn.

Vị Tổng quản sự lướt mắt nhìn chúng nhân một lượt rồi đọc tiếp :

- Nội tam đường: Cửu Tiết đường chủ Sinh Tử Phán Quan Chử Thiên Nhẫn, Giáo Trúc đường Đường chủ Tống Phi, Tử Vong đường Đường chủ Đoạn Hồn Tiêu Tần Kỳ.

Dừng một lát, lại đọc :

- Ngoại tam đường: Hòa Long đường Đường chủ Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt đại sư, Bạch Hổ đường Đường chủ Kim Luân Thạch Lỗ, Phù Dung đường Đường chủ Thanh Diệp Tần Nhu Nhu.

Hai vị Đại hộ pháp: Thiết Dực Kim Ty Ngũ Bách Tu và Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên.

Tiếp đó vị Tổng quản sự đọc to danh sách các vị Đà chủ, Hương chủ.

Sau đó là một tràng vỗ tay vang dội sảnh đường.

Trong lúc náo nhiệt, Bộc Dương Duy nhận thấy Phương Uyển với vẻ mặt rầu rĩ bỏ ra khỏi sảnh đường, nhưng bọn Đường chủ đã bung rượu đến chúc mừng nên chàng không thể đuổi theo giữ lại...

Đại yến kết thúc, Bộc Dương Duy tuyên bố bế mạc đại lễ, chỉ mời các vị Đường chủ và Đại hộ pháp mười một người ở lại bàn chính sự tiếp theo, còn những người khác rời khỏi sảnh đường trở về đảm nhiệm cương vị mới cất cử.

Chờ mọi người tọa định xong, Bộc Dương Duy nói :

- Các vị Đường chủ, Hộ pháp, Hắc Kỳ bang và Cái bang Giang Bắc càng hành hung bạo ngược, tàn hại giang hồ. Chúng cũng là đại cừu của bốn bang trong đó Bang chủ Hắc Kỳ bang Ma Văn Chu Bạch Anh và Bang chủ Cái bang Giang Bắc Lãnh Diện Cái Thường Công Minh và Trưởng lão Thiết Tỷ Cái Cổ Dung từng tham gia tiêu diệt Lãnh Vân bang ba mươi năm trước. Đại cừu nhất định phải báo...

Đầu tọa Nội tam đường là Cửu Tiết đường Đường chủ Sinh Tử Phán Quan Chử Thiên Nhẫn đứng lên nói :

- Khái bẩm Bang chủ, những kẻ đứng đầu hai phái này không những ngày xưa tham gia tiêu diệt bốn bang ở Quý Sầu cốc mà vừa rồi liên thủ phục kích ám toán Bang chủ. Kẻ gieo gió ắt phải gặt bão. Chúng ta cứ công khai hưng sư vấn tội!

Giám đường Đường chủ Bát Tỷ Thần Sát Cổ Tứ Quân nêu ý kiến :

- Khái bẩm Bang chủ, trong số cừu nhân của bốn bang thì Lưu Sa kiếm khách Kim Nộ Giang, Tam Diện đạo nhân Viên Hóa và Đồ Long Thủ Khang Bưu đã đền tội, Thiết Chương Hoa Vũ trốn tới Thiếu Lâm tự, Phục Long bảo đã bị hủy diệt, Trang chủ Kim Toán Tử Lý Khuê bị trọng thương phế mất một tay và thối dẫu trên mặt. Duy có Cái bang Giang Bắc và Hắc Kỳ bang, đặc biệt Ma Văn Chu Bạch Anh đang chiêu tập nhân tài, ngầm chuẩn bị lực

lượng để quyết một trận sinh tử với bốn bang.

Giáo Trúc đường Đường chủ Tống Phi cất giọng oang oang :

- Người ta nói “tiền hạ thủ vi cường”. Chúng ta không thể ngồi chờ cho chúng phát triển lực lượng lớn mạnh, cứ tập trung tiêu diệt trước đi để trừ hậu họa!

Mọi người đồng thanh hưởng ứng.

Sau khi bàn bạc đã đi tới thống nhất là Bang chủ sẽ suất lĩnh tam đường gồm Hỏa Long đường Đường chủ Tiểu Diện Phạt Thu Nguyệt đại sư, Bạch Hồ đường Đường chủ Kim Luân Thạch Lỗ, Phù Dung đường Đường chủ Thanh Điệp Tàn Nhu Nhu cùng các Hương chủ thuộc quyền gồm mười hai người tấn công Tổng đà Cái bang ở Thạch Đẳng thuộc tỉnh Sơn Tây.

Giám đường Đường chủ Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân suất lĩnh tam đường gồm Cửu Tiết đường Đường chủ Sinh Từ Phán quan Chử Thiên Nhẫn, Giáo Trúc đường Đường chủ Tống Phi và Từ Vong đường Đường chủ Đoạn hồn Tiêu Tàn Kỳ cùng bộ thuộc mười tên hương chủ tiêu diệt Tổng đàn Hắc Kỳ bang ở Giám Thành thuộc tỉnh Hà Bắc.

Hình đường Đường chủ Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân suất lĩnh mười hai Hồng Cân cao thủ đến Sa Hà huyện giáp với hai tỉnh để sẵn sàng tiếp ứng cho hai hướng.

Việc phòng thủ Hồi Nhạn sơn trang giao cho Lễ đường Đường chủ Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn cùng hai vị Đại hộ pháp chi huy tất cả lực lượng còn lại trong bang đảm nhiệm.

Bộc Dương Duy trải địa đồ ra cho mọi người nghiên cứu kỹ địa hình xong, chờ sáng hôm sau xuất phát.

Mở sáng hôm sau, Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân cùng mười hai kỵ sỹ xuất phát đầu tiên, tiến ra khỏi trang môn nhắm hướng Sa Hà huyện lao đi.

Tới trưa đoàn nhân mã do Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân suất lĩnh gồm mười bốn người tiếp tục khởi hành tới Hà Bắc.

Chờ lúc trăng lên, Bộc Dương Duy mới ra lệnh cho thuộc hạ lên đường.

Chàng dừng lại trước trang môn dặn dò Lễ đường Đường chủ Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn theo tiến :

- Tôn đường chủ chúng ta chuyến này phần lớn xuất trang, sự vụ bốn bang giao cả cho Đường chủ, sẽ không ít đâu. Cần đề phòng địch nhân xâm nhập.

Tôn Hàn cúi mình đáp :

- Bang chủ cứ yên tâm. Ty chức sẽ tận lực thi hành chức trách của mình, cùng hai vị Hộ pháp và toàn thể bang chúng chờ Bang chủ chiến thắng trở về!

Thiếu Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu và Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên cũng nói :

- Bang chủ hãy bảo trọng. Việc ở nhà so với Bang chủ có thấm vào đâu!

Bộc Dương Duy gật đầu, lên ngựa dẫn đầu bọn Tiểu Diện Phạt mười lăm người rầm rộ phóng đi.

Sau bảy tám ngày đường, Bộc Dương Duy dẫn theo ba vị Đường chủ và mười hai thủ hạ đến sơn khu Thạch Đẳng.

Núi này không cao nhưng rất hiểm trở.

Bộc Dương Duy trở roi tới một trang viện nằm ở chân núi, quay lại nói với thuộc hạ :

- Theo tin tức điều tra thì sơn trang này ắt là Tổng đà Cái bang Giang Bắc rồi.

Bạch hồ đường Đường chủ Kim Luân Thạch Lỗ tể ngựa lên hăng hái nói :

- Bang chủ để ty chức đi trước dò xét xem?

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Thạch đường chủ hãy dẫn theo sau vị Hương chủ theo bốn tọa trực nhập theo cổng chính, Thu Nguyệt đại sư và Tàn đường chủ mỗi vị dẫn theo ba người vòng ra hậu trang đột nhập vào.

Mọi người nhất nhất tuân lệnh.

Chờ Bang chủ đi xong, Tiểu Diện Phạt Thu Nguyệt hòa thượng và Thanh Điệp Tàn Nhu Nhu vẫy tay ra hiệu cho thuộc hạ lợi dụng địa hình bí mật tới hậu trang.

Đi chừng nửa dặm, Bộc Dương Duy đã phát hiện ra mười chín tên hán tử mặc áo kết trăm mảnh và ngồi trước cổng trang.

Chừng như chúng đã phát hiện ra, một tên chạy vào trang môn, còn bọn kia vẫn ngồi nguyên chỗ quan sát.

Bộc Dương Duy giục ngựa phi nhanh đến.

Bọn hóa tử đứng lên tạo thành một hình bán nguyệt quay lưng vào trang môn, thế sẵn sàng đối địch.

Một tên hỏi :

- Các hạ là...

Bộc Dương Duy cướp lời :

- Các ngươi là thuộc hạ Cái bang Giang Bắc phải không?

Đây đúng là Tổng đà của Cái bang Giang Bắc, thế lực rất lớn.

Nhiều năm nay không ai được phép bén mảng đến cả khu vực này, vì thế bọn chúng sinh ra chủ quan, canh phòng rất trễ nãi.

Bọn hóa tử tuy đoán rằng Bộc Dương Duy cùng bảy kỵ sĩ kia có ý đồ bất thiện nhưng vì ở đây cao thủ như vùn nên không hề tỏ ra sợ hãi.

Một tên trừng mắt nói :

- Không sai! Chúng ta chính là người của Cái bang Giang Bắc. Các ngươi tới đây có việc gì?

Tên khác tiếp lời :

- Các ngươi không chịu mở to mắt xem đây là nơi nào mà dám nghênh ngang xấc xược như thế?

Bộc Dương Duy quay lại nói :

- Ngô hương chủ đẹp mấy tên này đi!

Kỵ sĩ đứng ngay sau Thạch Lỗ dạ một tiếng tung mình rời khỏi lưng ngựa lao vào hóa tử.

Tên này là Hương chủ trong Hóa Long đường tên là Ngô Bình, thân thủ đáng được liệt vào hàng nhất lưu trong giang hồ.

Y vừa vung chưởng lập tức tiếng la thảm vang lên, bảy tên đệ tử Cái bang liên tiếp nhau ngã xuống!

Chính lúc ấy trong trang viện vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Một đám đông ước chừng hai trăm tên hóa tử chạy ào ra, trong tay cầm đủ thứ binh khí vây lấy đám người Lãnh Vân bang.

Một tên béo lùn tới trước mặt Bộc Dương Duy quát :

- Các hạ là ai? Từ đâu tới? Vì sao dám hành hung đã thương đệ tử Cái bang ngay tại Tổng đà chúng ta? Nên biết rằng Cái bang Giang Bắc không phải là nơi ai muốn làm gì thì làm đâu!

Bộc Dương Duy làm như không nghe thấy, vẫn ngồi trên ngựa ngẩng mặt nhìn trời, dáng vô cùng lãnh ngạo.

Đương nhiên những người khác cũng không phản ứng.

Đệ tử Cái bang ở đây đã quen thói lăng nhục người khác, làm sao chịu nổi trước sự xúc phạm đó.

Hàng trăm tiếng chửi rủa nổi lên, đủ mọi từ tục tĩu thuộc loại tam giáo cửu lưu đều được sử dụng.

Một tên trung niên hóa tử cao giọng nói :

- Con mẹ nó! Cứ thật hết đi là xong!

Dứt lời, hần chẳng cần phân biệt trắng đen phải trái, sấn tới vùng gây đập chó trong tay lên đánh.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Lữ giúp tặc đảng - Khổ Tiều bị nhục

Tên hóa tử béo lùn đưa tay ra hiệu cho đồng bọn im lặng rồi nhìn Bộc Dương Duy hỏi :

- Các hạ sao không trả lời?

Bộc Dương Duy lạnh lùng đáp :

- Chúng ta là người của Lãnh Vân bang!

Tên hóa tử béo mập mắt tròn, lâu lưỡi nói :

- Lãnh... Vân... Bang! Mau thông báo...

Ngay lập tức ba pháo hiệu màu đỏ bay vút lên trời.

Bộc Dương Duy quay lại vung tay ra lệnh :

- Sát!

Kim Luân Thạch Lỗ cùng sáu tên Hương chủ được lệnh liền xuất thủ.

Ngay loạt đầu tiên đã có hơn hai mươi tên hóa tử đổ gục xuống.

Ba tiếng Lãnh Vân bang và ngay lần xuất thủ đầu tiên đã làm bọn Cái bang kinh hồn bạt vía, một số lớn quay đầu chạy vào trang.

Tên béo lùn vun tay quát :

- Các huynh đệ! Cứu viện trong trang sẽ tới ngay! Mau động thủ tiêu diệt chúng!

Quát xong vùng binh khí xông lên trước.

Đệ tử Cái bang theo gương hấn, cạy đông người xông vào vùng đao khua gây phản công.

Bộc Dương Duy cười nói :

- Thử các ngươi không đã ngựa đâu! Thạch đường chủ! Cứ mạnh tay vào!

Thạch Lỗ bị người của Hắc Sa đảo chém đứt mất tay trái chỉ còn một tay, vung chiếc kim luân đánh ra.

Chiếc vòng quay tít lên bay vào giữa đám địch nhân, tiếng rú thảm nổi lên bất tuyệt.

Ngô Bình và năm tên Hương chủ khác cũng xông vào bọn hóa tử, kiếm tiên chỉ chường đồng thời thi xuất, tung hoành giữa đám đệ tử Cái bang.

Chỉ riêng Bộc Dương Duy là chưa xuất thủ.

Trong tiếng rú kinh tâm động phách, thân roi máu đỏ chan hòa, bảy cao thủ Lãnh Vân bang xông pha giữa địch nhân như hổ lang giữa đàn dê, đối phương không sao đương nổi.

Trong lúc ngoài Trang môn đang nhốn nháo thì chợt từ hậu trang lửa bốc lên mấy chỗ, càng lúc càng cao, chốc lát làm sáng rực cả trang viện, khắp nơi vang lên tiếng la hét, tiếng chân chạy rầm rập, bóng người hốt hải, giống như tổ kiến bị vỡ.

Tên hóa tử thấy không đương nổi tám vị sát tinh của Lãnh Vân bang, trong lúc đó không còn hy vọng viện binh tới cứu giúp, thừa cơ quát :

- Vào trang cứu hoá!

Bộc Dương Duy cũng không muốn tàn sát nữa, phi ngựa vào trang, dọc đường vung chường đánh ngã những tên đệ tử Cái bang chạy trước dẹp đường cho ngựa phóng qua.

Kim Luân và sáu vị Hương chủ phi ngựa phóng theo.

Lúc này cao thủ của Lãnh Vân bang ba cánh hòa nhập làm một, ra sức tàn sát đệ tử Cái bang.

Chợt từ chân núi Thạch Đẳng vang lên một tiếng hú, rồi có bảy người lao xuống như bay xông vào trang viện.

Lúc này đệ tử Cái bang đã bị thương vong rất nhiều nằm ngổn ngang, số còn lại đều dồn lại một góc trang viện, một số tản ra chạy trốn.

Bảy người vừa lao vào đã quát lên :

- Lành Vân bang là thứ gì mà dám vào đây gây náo? Thịt hết đi!

Người vừa quát là Thiết Tỷ Cái Cổ Dung!

Ngoài ra còn sáu lão hóa tử khác.

Một số tên đệ tử Cái bang thấy Trương lão đến thì phản chân lại, lục đục kéo ra vây lấy đối phương.

Thiết Tỷ Cái Cổ Dung vừa quát xong chợt thấy Bộc Dương Duy oai phong lẫm liệt trên mình ngựa, kinh hãi kêu lên :

- Thì ra là người?

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Cổ Dung! Lần trước các người mai phục, liên hợp cả toàn bộ cao thủ tinh tráng hai bang mà không giết được bốn nhân. Hôm nay chúng ta có thể triển khai một cuộc đấu công bằng. Nếu không muốn ảnh hưởng đến các đệ tử khác của Cái bang thì năm vị du hồn dưới chưởng của bốn nhân hôm trước ở Độc Long đàm ra hết đây!

Trong số sáu tên đi theo Cổ Dung, một lão nhân cao gầy mà Bộc Dương Duy chưa thấy mặt nói :

- Đại gia là Tà Cái Chung Thiên Dân, muốn xem các hạ có bản lĩnh xuất thần nhập hóa thế nào?

Bộc Dương Duy liền nhảy xuống ngựa nói :

- Vậy thì mời các hạ xuất thủ!

Tà Cái Chung Thiên Dân liền vung Đả Cầu bổng đánh ngay.

Bộc Dương Duy quát to một tiếng, tả chưởng đánh bật cây gậy, hữu chưởng thừa thế đánh vào mạng sườn phải đối phương.

Tà Cái Chung Thiên Dân rú lên một tiếng, bị đánh bật lên cao ba trượng ngã sấp xuống, máu từ thất khiếu chảy ra, mắt trợn ngược.

Hiển nhiên hắn đã tuyệt khí.

Quần Cái thấy vậy mặt đều biến sắc.

Bộc Dương Duy lướt mắt nhìn bọn năm người vừa đến hỏi :

- Nào còn ai muốn thử nữa?

Thiết Tỷ Cái Cổ Dung gào lên :

- Bộc Dương Duy! Lão phu liều mạng với người!

Nhưng song phương chưa kịp động thủ thì có thêm hai nhân ảnh từ ngoài trang môn lướt vào.

Bộc Dương Duy nhìn lại, thấy hai người mới đến là Bảo chủ Cái bang Giang Bắc Lành Diện Cái Thương Công Minh và một lão đạo mặt nhăn nhúm như quả táo khô.

Lão đạo lướt mắt nhìn quanh hiện trường rồi chấp tay nói :

- Thiện tai! Thiện tai!

Lành Diện Cái Thương Công Minh nói :

- Bộc Dương Duy! Người ta nói oan có đầu, nợ có chủ. Giữa chúng ta có xung khắc gì thì người cứ tìm lão phu mà giải quyết, sao đang tâm sát hại người vô tội như thế? Có thể coi là anh hùng hảo hán hay không?

Bộc Dương Duy quát :

- Tên họ Thường! Vậy ta hỏi người, ba mươi năm trước gia sư không hề có oán cừu gì, vậy mà bọn người kéo đến Quỷ Sầu cốc, trước định cướp đoạt bảo vật, sau hạ thủ tàn sát gần hết đệ tử của bốn bang, hành động dâm độc đó giải thích thế nào?

Thường Công Minh cứng lưỡi, không biết trả lời sao.

Bộc Dương Duy nói tiếp :

- Ba tháng trước, bốn nhân đến Tu Vũ, khi đi ngang qua Độc Long đàm thì bị người huy động mấy chục cao thủ của Cái bang Giang Bắc và liên kết với Hắc Kỳ bang phục kích ám toán, hành động đó là anh hùng hảo hán hay sao?

Thương Công Minh bí thế, quát lên :

- Thôi được! Lão phu không cần đấu khẩu với người nữa! Tới đây! Lão phu hôm nay sẽ bắt người đền tội cho bao nhiêu nhân mạng của đệ tử bốn bang!

Bộc Dương Duy cười nhạt nói :

- Hừ! Thủ hạ bại tướng, quân du hồn dưới chướng! Người lấy tư cách gì mà dám nói ra câu đó?

Lão đạo cùng đi với Lãnh Diện Cái Thường Công Minh chợt lên tiếng :

- Thí chủ là Ngọc Diện Tu La Bộc Dương Duy?

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Chính là tại hạ. Đạo trưởng có gì chỉ giáo?

Lão đạo nói :

- Bản đạo pháp hiệu Khổ Tiều, là Giám viện của phái Võ Đương. Xin có một lời khuyên đối với thí chủ...

Bộc Dương Duy nghe nói chấn động nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ Thường Công Minh có quan hệ với phái Võ Đương hay sao?

Võ Đương xưa nay cùng Thiếu Lâm danh lừng thiên hạ, tuy qua bao thăng trầm nhưng thường giữ được phong độ là một danh môn chánh phái.

Lại nghe Khổ Tiều đạo nhân nói tiếp :

- Trong thiên hạ, việc báo cừu rửa hận xảy ra liên miên như một vòng luân hồi khổ ải không bao giờ chấm dứt. Bản đạo là người xuất gia, việc ân oán của Lãnh Vân bang và Cái bang Giang Bắc không dám bình phẩm gì. Chỉ là thấy thí chủ tàn sát những người vô hạnh, coi nhân mạng như cỏ rác, bản đạo lấy làm tiếc cho một thiếu niên hùng tài đại lược...

Bộc Dương Duy Duy ngắt lời :

- Xin hỏi đạo trưởng, tục ngữ có câu tôn sư khỗ phụ, đạo trưởng nghĩ thế nào?

Khổ Tiều đáp :

- Câu đó là đúng.

Bộc Dương Duy hỏi tiếp :

- Nếu sư môn ân oán trùng trùng. Thân làm đệ tử có thể đứng ngoài không quan tâm tới không?

Khổ Tiều trầm ngâm một lúc mới trả lời :

- Đương nhiên không thể.

Bộc Dương Duy tiếp tục chất vấn :

- Sư môn chịu ân, đệ tử phải báo đáp. Sư môn chịu nhục, đệ tử ắt phải rửa huyết cừu. Các bang phái trong thiên hạ xưa nay đều như thế, phải phái Võ Đương của đạo trưởng có ngoại lệ không?

Khổ Tiều đành thừa nhận :

- Bốn phái cũng không ngoại lệ.

Bộc Dương Duy nói :

- Cái bang Giang Bắc tự xưng mình là danh môn chánh phái, nhưng ba mươi năm trước liên kết với các nhân vật bại hoại trong giang hồ hèn hạ tập kích gia sư ở Quý Sầu cốc làm cho lão nhân gia biến thành tàn phế, giết hại hàng trăm đệ tử chỉ vì một lý do duy nhất là chiếm đoạt bảo vật. Tại hạ còn chưa có hành động báo thù, chưa gây xung đột với chúng thì ba tháng trước, Thường Công Minh cùng ba tên trưởng lão xuất lãnh mấy chục cao thủ trong bang, liên kết với Bang chủ Hắc Kỳ bang Chu Bạch Anh, còn mời thêm Xích Diện Thiết Đám Từ Đoàn Phong từ quan ngoại đến, biết tin tại hạ đến Tu

Vũ đi ngang qua Độc Long đàm liên kéo đến mai phục ở đó định sát hại. Lần này tại hạ đến báo thù, đối phương cậy đồng thế mạnh đem hàng trăm người vây công, nếu tại hạ không hoàn thù, chẳng lẽ đành khoanh tay chịu chết?

Khổ Tiều đạo nhân tới đây tuy có ý bênh vực Cái bang nhưng nghe nói thế không biết đối đáp thế nào.

Bộc Dương Duy sáng giọng ngâm:

Vay ta một đấu bạc

Trả ta mười đấu vàng

Giết của ta một người,

Phải hủy hết gia môn!

Tiếng ngâm chưa dứt đã lao đến Lãnh Diện Cái Thường Công Minh đánh ra bảy chiêu.

Khổ Tiều đạo nhân thấy vậy cả kinh.

Lão đứng giữa hai đối thủ, vậy mà chỉ loáng một cái không thấy Bộc Dương Duy đứng trước mình, chàng đã xuất thủ đánh Thương Công Minh rồi, không kịp nhận ra dùng thân pháp gì nữa?

Lão hốt hoảng kêu lên :

- Bộc Dương thí chủ! Xin hãy dừng tay!

Bộc Dương Duy lạnh lùng nói :

- Đạo trưởng đã xuất khỏi tam giới, không phải người trong ngũ hành, hãy tránh xa khỏi cuộc ân oán này đi!

Vừa nói vừa tiếp tục công kích địch nhân.

Thường Công Minh bị truy bức, chân tay rối loạn liên tục lùi lại.

Thiết Tỷ Cái Cỗ Dung thấy vậy thâm lo cho Bang chủ, vội nhảy vào quát :

- Tiểu tử chớ cuồng! Xem chừng!

Lời chưa dứt đã lao vào vùng chừng đánh tới hậu tâm Bộc Dương Duy.

Liền có người quát lên :

- Lão ăn mày nghỉ đi!

Đồng thời một luồng kinh phong đánh tạt ngang sườn Cỗ Dung.

Người xuất thủ là Kim Luân Thạch Lỗ.

Thiết Tỷ Cái Cỗ Dung vội thu chiêu quay sang đối phó với Thạch Lỗ.

Ầm một tiếng, Cỗ Dung bị chiêu lực đánh bật lùi lại ba bước, vừa đứng lại lao vào thi triển Thiết Tỷ công đánh ra như bão táp.

Thạch Lỗ dùng Kim luân đối địch.

Vậy là tại giữa viện đã xảy ra hai cuộc kịch đấu.

Khổ Tiều đạo nhân đã nghe nói đến cuộc chiến ở Độc Long đàm, biết rằng hôm nay bại cục tất sẽ thuộc về Cái bang, lo lắng không biết làm cách gì để cứu thì chợt nghe có người quát to :

- Lão mũi trâu! Chúng ta đều là người xuất gia, cũng nên động thủ một chút!

Khổ Tiều nhìn sang, thấy người vừa nói với mình là một lão hòa thượng, kinh dị nghĩ thầm :

- Làm sao mà trong Lãnh Vân bang có cả tăng lữ?

Liền nói :

- Không biết đại sư pháp hiệu thế nào? Sao lại xuất khẩu thượng nhân như thế? Không sợ nhục đến thanh danh hay sao?

Nguyên người đó là Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt đại sư.

Lão ngang tàng đáp :

- Bản tăng là Tiểu Diện Phật, hiện là Hỏa Long đường Đường chủ của Lãnh Vân bang, lão mũi trâu nghe rõ chưa?

Khổ Tiều à một tiếng nói :

- Thì ra là Thu Nguyệt đại sư! Nếu đại sư đã có nhã hứng như vậy, bản đạo sẽ xin hầu tiếp!

Nói xong vận công sáng sái đối địch.

Tiểu Diện Phật cười hô hô nói :

- Được lắm!

Nói xong lấy ra một Thiết sản đánh tới.

Chiếc xẻng của Tiểu Diện Phật rất to, múa tít làm kinh phong nổi lên vù vù ập tới người Khổ Tiều.

Nhưng võ công của vị Giám viện Võ đương cũng không thua kém, vừa tranh chiêu vừa phát chuồng trả lại.

Lúc này trong trường đã triển khai một cuộc kịch đấu kinh tâm động phách.

Phía Lãnh Vân bang tất cả đều xuất chiến, Phù Dung đường Đường chủ Thanh Điệp Tàn Nhu Nhu đấu với hai tên Đường chủ đối phương, ba tên Hương chủ đấu với ba tên Đà chủ Cái bang, còn lại chín Hương chủ Lãnh Vân bang đối phó với ba bốn trăm tên hóa tử nhao nhao vây lại.

Kim Luân Thạch Lỗ vì chỉ còn một tay nên không đương nổi với Trường lão Cái bang Thiết Tý Cái Cổ Dung, sau ngoài trăm chiêu đã sa vào thế hiểm.

Chín tên Hương chủ bị quần cái vây công, tuy sát thương được ba bốn chục tên nhưng địch nhân cây thế đông đánh tràn lên nên tỏ ra yếu thế, sau một lúc đã có ba tên bị thương.

Thanh Điệp Tàn Nhu Nhu đấu với hai tên Đường chủ Cái bang cũng bị dồn vào thế hạ phong.

Còn Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt đại sư đấu với Khổ Tiều thì tỏ ra sức bình lực địch.

Chỉ riêng Bộc Dương Duy là dồn ép Lãnh Diện Cái Thường Công Minh, nhưng nhất thời chưa đánh bại đối phương.

Ba tên Hương chủ Lãnh Vân bang đấu với ba tên Đà chủ, chỉ một lúc thì có tới bốn năm chục tên đệ tử Cái bang gia nhập vào vây công. Tình thế trở nên nguy cấp.

Không lâu, hai tên Hương chủ bị trọng thương ngã xuống.

Một tên Đà chủ và một tên Đường chủ Cái bang thấy Bang chủ yếu thế liền xông đến cứu nguy.

Lãnh Diện Cái Thường Công Minh tính toán rất nhanh :

- Địch nhân ít người, chỉ cần giết thêm vài cao thủ, hôm nay nhất định bắt được Bộc Dương Duy!

Độc kế nảy sinh, hắn vừa liên kết với hai cao thủ đấu với Bộc Dương Duy vừa liếc nhìn sang Thanh Điệp Tàn Nhu Nhu đang đấu gần đó.

Chợt phát hiện thấy Tàn Nhu Nhu để hở không môn, liền vận Thiếu Dương thần công tới thập thành công lực vào hữu chưởng bắt thần lao sang đánh tới hậu tâm Tàn Nhu Nhu...

Vị Đường chủ Phù Dung đường còn lo đối phó với hai tên Đường chủ Cái bang, làm sao tránh khỏi độc thủ?

Trong lúc tính mạng của Tàn Nhu Nhu như ngàn cân treo sợi tóc thì chợt một ánh chớp lóe lên.

Chưởng của Lãnh Diện Cái Thường Công Minh còn chưa kịp đánh tới hậu tâm Thanh Điệp Tàn Nhu Nhu thì bị Xích Long lăng phóng tới làm vỡ xương bả vai, cánh tay bất lực rũ xuống.

Bộc Dương Duy vừa dùng Xích Long lăng đã thương Thường Công Minh nhưng còn chưa hả giận rít lên :

- Loại chuột dê hèn ám toán! Cút đi!

Lời chưa dứt, một chưởng đã đánh tới tên Bang chủ bắn lên cao hai trượng.

Mấy tên đệ tử Cái bang hốt hoảng la lên, tung người nhảy tới đỡ lấy Bang chủ.

Thấy Lãnh Diện Cái Thường Công Minh lâm nguy, Thiết Tỷ Cái Cổ Dung bị phân thần liền trúng một Kim luân vào ngực đứt một đường dài tới cả thước, máu phun ra lao đảo lúi lại.

Cùng lúc đó, Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt đại sư bị trúng một chưởng của Khổ Tiều đạo nhân, mặt tái mét lao đảo lúi lại.

Bộc Dương Duy đánh ngã một tên Đường chủ rồi lao sang Khổ Tiều đạo nhân nói :

- Lão đạo! Tại hạ tưởng rằng ngươi là cao nhân huyền môn nên đã kính nể mấy phần. Không ngờ ngươi lại a dua với tặc, đả thương Đường chủ của ta. Ngươi tưởng rằng đã là người Võ Đường là ghê gớm, bốn Bang chủ không dám động đến chứ gì? Tiếp chiêu!

Dứt lời vung chưởng ra đánh.

Khổ Tiều đạo nhân biết lợi hại, liền vận toàn lực lên song chưởng nghênh tiếp.

- Bình!

Chưởng kinh tiếp nhau phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, Khổ Tiều bị đánh bật lùi năm bước nhưng vẫn không trụ vững ngã ngồi xuống.

Bộc Dương Duy chỉ lùi một bước thì giữ được trầm ổn ngay, tiến lên nói :

- Đạo trưởng đứng dậy đi! Nếu chưa phục thì lại tiếp chiêu, không thì rút khỏi đây ngay!

Nói xong đưa chưởng lên.

Khổ Tiều đạo nhân chợt há miệng ộc ra một bãi huyết, hiển nhiên lão ta đã bị trọng thương, đưa ống đạo y lên lau miệng, không nói gì nhắm mắt vận công chữa thương.

Bộc Dương Duy thu chưởng quay lại, thấy người của Cái bang đã tan chạy cả, Lãnh Diện Cái Thường Công Minh và Thiết Tỷ Cái Cổ Dung bị thương cũng được diu đi hết.

Phía Lãnh Vân bang có ba người nằm bất động, không biết sống chết thế nào.

Chàng ra lệnh cho Thạch Lỗ và Tân Nhu Nhu :

- Hai vị Đường chủ kiểm nghiệm thương vong.

Lát sau Thạch Lỗ đến báo :

- Bốn Bang chủ, đệ tử bốn bang bị thương vong bảy người...

Bộc Dương Duy nhíu mày hỏi :

- Tới bảy người? Cụ thể mấy người tử thương?

- Có hai trường hợp tử vong là Hương chủ thuộc Hóa Long đường Vô Dịch Tiên Tạ Vũ và Hương chủ Phù Dung đường Tiểu Lã Bồ Phương Trung. Năm người bị thương thuộc ba đường gồm Đường chủ Thu Nguyệt đại sư, Bách Thủ Tiên Ngô Bình, Hồ Nhai, Lâm Hướng Thương và Triệu Thế Kiệt.

Bộc Dương Duy lấy ra bốn viên Ngọc Phác hoàn nói :

- Mau cho họ uống vào rồi trợ công giúp họ trị thương!

Chàng đến gần Tiểu Diện Phật hỏi :

- Đại sư thương thế có nặng lắm không?

Tiểu Diện Phật cười đáp :

- Bang chủ yên tâm, chút thương nhẹ không làm gì được bản tăng đâu!

Bộc Dương Duy đưa viên linh dược nói :

- Đại sư uống vào đi!

Tiểu Diện Phật xua tay nói :

- Không cần đâu! Bản tăng chỉ hành công một lúc là hồi phục như cũ thôi, uống thần dược làm gì cho phí?

Trong bốn người còn lại chỉ có hai trường hợp trọng thương mới phải dùng tới Ngọc Phác hoàn, còn hai người khác bị thương nhẹ cũng trả lại.

Kim Luân Thạch Lỗ và Thanh Điện Tàn Nhu Nhu giúp hai tên Hương chủ bị trọng thương truyền chân khí trị thương.

Một lúc sau Khổ Tiều đạo nhân vận công điều tức xong, đã hồi phục bảy tám phần đứng lên nhìn Bộc Dương Duy nói :

- Bộc Dương thí chủ võ công cái thế, bản đạo vô cùng thán phục. Sau này nếu có tới thời gian rảnh rỗi hoặc có việc gì ngang qua Vô Đương sơn, xin thí chủ ghé vào Tam Thanh điện, bản đạo và Chương môn sư huynh sẽ rất hân hạnh đón tiếp.

Tuy bị bại nhưng không thù hận, không biết trong lòng ra sao nhưng lời nói vẫn giữ được phong độ của một bậc tôn sư.

Bộc Dương Duy nghe giọng đối phương vẫn còn ngất quăng, thỉnh thoảng nhú mày xem chừng đau đớn, biết bị nội thương không nhẹ.

Chàng không khỏi cảm thấy ân hận, liền bước lại gần nói :

- Đạo trưởng nói thế làm tại hạ hổ thẹn vô cùng! Trong thời gian tới tại hạ còn bận một số việc, sau này rảnh hơn, nhất định sẽ đến Vô Đương nhận tội với đạo trưởng và Chương môn quý phái.

Tới đó đưa ra một viên Ngọc Phác hoàn nói :

- Thuốc này có tên Ngọc Phác hoàn, linh dược trị thương của sư môn chế từ Thiên Niên Tuyết Liên Tử kiếm ở Tuyết sơn. Xin đạo trưởng phục dụng, tin rằng chỉ sau nửa khắc, kết hợp với vận công sẽ phục nguyên.

Khổ Tiều đạo nhân không từ chối, nhận lấy uống vào ngay, cười hô hô nói :

- Bộc Dương bang chủ đại lượng bao dung, bản đạo vô cùng khâm phục. Xin ghi khắc ân đức, sau này nếu có duyên, tất sẽ gặp lại!

Nói xong lướt mình băng đi.

Chờ Khổ Tiều đi khỏi, chàng kiểm tra lại thương thế môn hạ đệ tử, thấy hai người bị trọng thương nhờ có Ngọc Phác hoàn và hai vị Đường chủ trợ công nên đã hồi phục lại được năm sáu phần.

Không lâu sau thì tất cả đều đứng lên được.

Bộc Dương Duy nói :

- Chúng ta đi thôi!

Lúc đó bọn đệ tử đã thu thập ngựa lại đầy đủ.

Hai tên Hương chủ đem hai tử thi của Vô Địch Tiên Tà Vũ và Tiểu Lã Bố Phương Trung đặt lên lưng ngựa.

Lát sau, đoàn nhân mã rời khỏi tổng đà Cái bang.

* * * * *

Vì chưa thể trở về Hội Nhạn sơn trang, Bộc Dương Duy ra lệnh chôn cất thi thể Vô Địch Tiên Tà Vũ và Tiểu Lã Bố Phương Trung trên một ngọn đồi, đoàn còn lại mười bốn người đi về Sa Hà huyện.

Tới phía nam trấn cách bốn năm dặm, Kim Luân Thạch Lỗ chỉ vào một ngôi tiểu miếu bên ta đường hỏi :

- Bang chủ có phải chúng ta hẹn với Thất Sát Kiếm Ngô đường chủ chỗ này không?

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Không sai!

Chàng giật cương cho ngựa rời quan đạo rẽ vào miếu, chỉ thấy bảy tám con ngựa đang thông thả gặm cỏ trước sân miếu mà không người nào cả, liền dừng ngựa lại.

Thạch Lỗ nói :

- Quái lạ thật! Chừng như trong miếu không có ai cả!

Cửa miếu mở toang, không nghe thấy một âm thanh, cũng không thấy một bóng người.

Bộc Dương Duy nhú mày nói :

- Cho dù họ phát hiện được địch nhân truy kích thì phải có người ở lại túc trực chứ?

Tiểu Diện Phật tiếp lời :

- Mười mấy con ngựa chúng ta phi nước đại như thế, ngay cả trong trấn cũng nghe thấy, làm sao Ngô thí chủ không chịu ra đón.

Thạch Lỗ nói :

- Nhưng mấy con ngựa trước miếu rõ ràng là ngựa của kỵ đội Hồng Cân do Ngô đường chủ suất lĩnh mà...

Tiểu Diện Phật chợt chỉ tay sang bên ta nói :

- Bang chủ xem kia!

Bộc Dương Duy nhìn sang, trong lòng bỗng rung động!

Trên cành cây thấp cách đó chừng mười trượng có hai chiếc khăn bịt đầu màu đỏ tung bay phất phới.

Bộc Dương Duy quay lại một tên Hương chủ :

- Du hương chủ hãy tới đó quan sát tình hình!

Tên Hương chủ dạ một tiếng, chạy đi.

Bộc Dương Duy tiếp tục ra lệnh :

- Thạch đường chủ và Tần đường chủ hãy bảo quản người bị thương và giám sát ngôi miếu cho cẩn thận!

Nói xong một mình phi ngựa thẳng vào cổng.

Ngôi miếu không lớn, phía trước là tiền điện, tới thiên tinh nhỏ rồi tới hậu điện, hai bên có mấy phòng nhỏ.

Bộc Dương Duy xuống ngựa tiến vào tiền điện, vừa qua cửa đã thấy ngay một tử thi đầu bịt hồng cân tuyệt khí từ lâu, chỉ nhìn qua cũng biết thuộc Hồng Cân đội mười hai người do Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân suất lĩnh.

Bộc Dương Duy nghiêng răng hừ một tiếng, tiếp tục tiến vào.

Ở góc miếu còn có thi thể hai người khác, trong đó có một võ sĩ thuộc Hồng Cân đội của Ngô Nam Vân, tay cầm một quả trùy, người kia bện hắc y đầu trần chân đất, dây lưng bằng da hải báo, đầu bị đánh vỡ nát.

Có lẽ võ sĩ Hồng Cân dùng trùy đánh chết đối phương trước khi bị đồng bọn của hắn giết hại.

Bộc Dương Duy để ý thấy trên ngón trỏ tay trái của hắc y nhân đeo chiếc nhẫn bạc chạm hình đầu rắn, nghĩ thầm :

- Căn cứ vào y phục và chiếc nhẫn này, rõ ràng tên bị giết là người của Hắc Sa đảo. Chẳng lẽ tất cả mười hai võ sĩ trong Hồng Cân đội, kể cả Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân đều đã gặp độc thủ của bọn người tàn bạo này?

Chàng nén bi thương, tìm thêm các nơi trong miếu thấy cửa chính cửa sổ bị chướng lực đánh nát, có nhiều vết chân lún sâu, chứng tỏ đã xảy ra trận kịch chiến ở đây, nhưng không có tử thi nào khác.

Bộc Dương Duy lại đến bên hai thi thể thuộc hạ lằm bằm :

- Các huynh đệ! Oan hồn hai vị chắc còn lẫn khuất đâu đây. Bộc Dương Duy nguyện tận lực, tiêu diệt sạch bọn người của Hắc Sa đảo trả thù cho các vị!

Lúc ấy trái tim chàng cháy bỏng ngọn lửa thù hận, muốn đến ngay Hắc Sa đảo trừng trị địch nhân.

Khán hứa xong, chàng ra khỏi miếu điện.

Thấy chàng ra, Kim Luân Thạch Lỗ hỏi ngay :

- Bang chủ có phát hiện được gì?

Bộc Dương Duy phẫn hận nói :

- Bọn Hắc Sa đảo thật độc ác. Đã có hai huynh đệ trong Hồng Cân đội bị giết trong miếu.

Kim Luân Thạch Lỗ vốn là nạn nhân của bọn tặc nhân Hắc Sa đảo, hai vị sư đệ bị chúng giết, bản thân bị mất một cánh tay, nay nghe Bộc Dương Duy nói thế liền giận sôi lên :

- Bang chủ! Chúng ta phải ra tận Hắc Sa đảo diệt sạch bọn ác tặc kia mới được!

Bộc Dương Duy nói :

- Thạch đường chủ yên tâm! Lĩnh Vân bang bị chúng làm thương vong một người. Hắc Sa đảo sẽ trả giá gấp trăm lần!

Tiểu Diện Phật tiếp lời :

- Rất tốt! Ngày nào còn Hắc Sa đảo, bản tăng không thể tu thành chính quả. Lần này nguyện ra đảo đại khai sát giới một phen!

Bộc Dương Duy hỏi :

- Thạch đường chủ, vừa rồi Du Hương chủ kiểm tra trong rừng kết quả thế nào?

Thạch Lỗ nghiêng răng nói :

- Hai võ sĩ Hồng Cân đội bị giết, hình như bị cưỡng ép cắt thủ cấp của mình! Đối phương đem treo khăn bịt đầu của họ lên cây.

Bộc Dương Duy cố trấn tĩnh lại nói :

- Thạch đường chủ dẫn theo ba vị Hương chủ kiểm tra kỹ tả miếu, cố phát hiện vết tích địch nhân để lại. Lưu ý xem Ngô đường chủ có để lại ám hiệu gì không. Tàn đường chủ ở đây giám sát miếu và bảo vệ cho những người bị thương. Còn tại hạ sẽ tra tìm ở khu rừng bên phải miếu. Nếu phát hiện được người của Hắc Sa đảo thì thẳng tay hạ sát, không để tên nào tẩu thoát!

Thạch Lỗ đáp :

- Tuân lệnh dụ!

Nói xong vậy ba tên Hương chủ đi theo mình vòng sang bên tả miếu truy tìm dấu vết địch.

Bộc Dương Duy định đi thì nghe Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt đại sư nói :

- Bang chủ! Bản tăng cũng xin chỉ lệnh xuất chiến!

Bộc Dương Duy chưa kịp trả lời thì Tàn Nhu Nhu nói :

- Bang chủ có để ý rằng ở đây chỉ còn lại tám con ngựa không? Trong khi đoàn kỵ mã của Ngô đường chủ có tới mười ba người...

Trong những người có mặt ở đây thì Tàn Nhu Nhu là người lo lắng nhất.

Đó cũng là sự thương, vì Hình đường Đường chủ Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân là tình lang của cô ta!

Tuy nhiên Tàn Nhu Nhu tin tưởng rằng Ngô Nam Vân không thể bị địch nhân ám hại được!

Bộc Dương Duy sức nghĩ ra nói :

- Tàn đường chủ nhận xét rất tinh tế. Như vậy có năm người không có mặt trong miếu lúc xảy ra sự cố. Hy vọng họ được bình yên.

Chàng nói thêm một câu :

- Tàn đường chủ cứ yên tâm. Ngô huynh võ công trác tuyệt, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!

Tàn Nhu Nhu bị Bộc Dương Duy nói ra tâm sự mặt ửng đỏ, ngượng ngịu không nói gì.

Chàng không kịp trả lời đề nghị của Tiểu Diện Phật, phi thân lao vào rừng.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nhập Vạn Hoa cốc - Quái kiệt nể anh hùng

Đầu tiên Bộc Dương Duy đến chỗ hai chiếc khăn treo trên cành cây. Ngoài hai thi thể bị chém đầu đúng như phán đoán của Du hương chủ là bị bức bách tự vẫn, chàng không phát hiện được điều gì đặc biệt.

Tìm trong rừng một lúc vẫn không có kết quả, chàng tiến sang một ngọn tiểu sơn gần đó.

Ngọn tiểu sơn tuy nhỏ nhưng rất hiểm trở, chỉ có một con đường độc đạo đi lên đỉnh.

Giữa sườn núi, Bộc Dương Duy thấy bên đường cỏ bị xéo nát, hiển nhiên là có người vừa mới động thủ.

Tìm không lâu, thấy có một bàn chân người bị chém đứt tới nửa ống chân.

Bởi vì chân không đi giày, chàng phán đoán rằng người bị thương là tặc nhân Hắc Sa đảo, nghĩ thầm :

- Võ sĩ Hồng Cân đội đều sử dụng tiểu chùy. Như vậy tên này bị Thất Sát Kiếm chém bị thương...

Chàng tiếp tục tiến lên đỉnh, đi thêm chừng mười trượng thì gặp thi thể một hắc y nhân đầu trần chân đất, ngực bị cắm một mũi trủy thủ, máu tím đen lại.

Như vậy là bọn hắc y nhân Hắc Sa đảo đã có ít nhất hai tên chết, một trọng thương.

Bộc Dương Duy phán đoán nghĩ thầm :

- Có lẽ sự việc chưa đến nỗi nghiêm trọng như mình tưởng tượng ở đây.

Đi thêm mười mấy trượng lại gặp hai thi thể, một võ sĩ của Hồng Cân đội và một tên Hắc Sa đảo.

Tay của Hồng Cân võ sĩ đang cắm sâu vào ngực địch nhân như muốn moi tim của hắn ra, bị một thứ binh khí giống như chiếc câu liêm cắm vào bụng.

Đang quan sát, chợt nghe tiếng gió rít trên đầu.

Bộc Dương Duy nhìn lên thấy một con chim ưng lớn đang xòe bộ vuốt sắc bỏ tới mình!

Chàng hừ một tiếng chửi :

- Súc sinh muốn chết!

Vừa nói vừa đánh ngược lên một chưởng.

Con chim ưng này rất đặc biệt, cánh không phải màu xám như những con khác mà lấp lánh ánh bạc.

Bị trúng chưởng, con chim lạng đi, bị đẩy lên cao mấy trượng rắc xuống một đám lông sắc nhọn như ngân châm.

Bộc Dương Duy kinh hãi phát chưởng đẩy đám lông cuốn xuống chân núi.

Chợt từ xa vang tới tiếng tiêu.

Con chim ưng giống như được hiệu lệnh lại bỏ xuống lần nữa.

Bộc Dương Duy chờ nó xuống thấp hơn, bộ trao gần tới đầu mình mới phát chưởng đánh, đồng thời cúi thấp xuống tránh.

Chỉ nghe bịch một tiếng, con chim bị trúng chưởng phong mãnh liệt của Bộc Dương Duy bắn vào một cành cây rơi xuống đất, cổ xòe cánh bay lên nhưng không được.

Từ xa lại vang lên một tiếng tiêu, con chim ưng cố sức giữ thăng bằng, nhún chân nhảy lên cao hơn một trượng đập phành phạch, cuối cùng bay lên được, hướng về phía phát ra tiếng tiêu.

Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Thì ra con ác điều này được người nuôi dưỡng huấn luyện! Cần phải xem hắn là ai mà huấn luyện được chim tấn công người?

Nghĩ đoạn lao mình đuổi theo con ưng.

Nó đã bị trọng thương nên bay chậm và thấp, Bộc Dương Duy theo nó không khó khăn gì.

Một lúc qua khỏi vách núi, đến một thung lũng nhỏ bằng phẳng rộng chừng mười trượng, mọc đầy kỳ hoa dị thảo khoe sắc rực rỡ, tỏa hương thơm ngát.

Con chim ưng kêu lên mấy tiếng rồi đáp xuống bãi cỏ rồi chui vào một hoa viên rậm biến mất.

Bộc Dương Duy dừng lại trong một đám quái thạch đưa mắt quan sát, nhưng sau khi con ưng đỗ xuống hồi lâu vẫn không có động tĩnh gì.

Vì đang gấp việc, chàng không thể chờ lâu nên cao giọng nói :

- Vị cao nhân nào ẩn cư ở đây thế? Xin hiện thân diện kiến, tại hạ có điều muốn thỉnh giáo.

Không có hồi âm

Chờ một lát, Bộc Dương Duy đã bắt đầu nổi giận nói to :

- Tôn giá định không uống rượu mời mà thích uống rượu phạt phải không? Nếu không hiện thân, tại hạ đành phải đắc tội đấy!

Nói xong nhảy tới mép thung lũng nhằm giữa hoa viên phát ra một chưởng.

Kình phong lập tức nổi lên làm đổ rạp một đám hoa cỏ rộng chừng một trượng.

Chàng lại xuất thủ hư không chụp ra mấy trảo làm hơn chục cây hoa bị nhổ bật gốc bay lên.

Trong lúc mấy cây hoa còn chưa kịp rơi xuống, một giọng nói lạnh lùng phát ra :

- Tiểu tử cuồng ngông kia không chịu dừng tay, muốn chết hay sao?

Lời vừa dứt, từ giữa hoa viên bước ra một lão nhân cao gầy, da ngăm ngăm đen.

Trên lưng lão nhân đỡ hai con ưng lớn, trong đó một con vừa bị Bộc Dương Duy đánh bị thương.

Lão nhân nhìn chàng lạnh lùng hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi vừa phá không ít được tài quý hiếm, lại còn đánh bị thương thần ưng của lão phu, có biết hành động đó phạm vào tội gì không?

Bộc Dương Duy bình thản đáp :

- Tại hạ đi trong núi bị tiền bối thả ưng tấn công. Tại hạ còn chưa quy tội thì thôi, ngược lại bị tiền bối kết tội là nghĩa lý gì?

Lão nhân hừ một tiếng nói :

- Theo quy định của ta thì tội ngươi đánh bị chặt hai tay và khoét đi đôi mắt.

Bộc Dương Duy thách thức :

- Nếu các hạ có bản lĩnh thì xin mời!

Nói xong khoanh tay ngẩng mặt nhìn trời, đáng vẻ vô cùng lãnh ngạo.

Lão nhân chợt cất một tràng cuồng tiếu nói :

- Được lắm! Ngươi đã tự kiêu như thế thì Ngân Ưng Cô Tẩu ta cần xem ngươi có phải là thần thông quảng đại không?

Nghe đối phương xưng danh, Bộc Dương Duy rung động nghĩ thầm :

- Làm sao mà lão quái này còn sống chứ?

Ba mươi năm trước, sau khi Độc Thủ Ma Quân bị vây công đến nỗi trọng thương, Ngân Ưng Cô Tẩu Vũ Kinh cùng Thanh Hải Quái Tẩu xưng bá giang hồ, đi khắp các tỉnh hoành hành bạo ngược.

Hai lão quái này võ công cao cường, xuất thủ ác độc, cao thủ trong hắc bạch lưỡng đạo nghe danh chúng chẳng ai không khiếp sợ.

Hai mươi năm trước, không biết vì lý do gì, Ngân Ưng Cô Tẩu đột nhiên quy ẩn, từ đó không ai nghe tin tức gì về lão nữa.

Mọi người tin rằng Ngân Ưng Cô Tẩu đã chết, ai ngờ bây giờ lão lại xuất hiện ở đây.

Bộc Dương Duy nói :

- Thì ra tiền bối là nhân vật danh chấn giang hồ ba mươi năm trước. Tại hạ thật thất kính!

Ngân Ưng Cô Tẩu nói :

- Đã biết đại danh lão phu, chứng tỏ ngươi không phải là hạng vô danh tiểu tốt. Mau xưng sư thừa môn phái đi. Nếu lão phu biết, có thể trừng phạt nhẹ hơn một chút...

Bộc Dương Duy cười nhạt đáp :

- Thịnh tình của tiền bối, tại hạ xin tâm lãnh. Nhưng tại hạ lại khẳng định mình không có tội gì mà phải chịu trừng phạt cả.

Ngân Ưng Cô Tẩu quát lên :

- Ngươi không có tội?

Bộc Dương Duy bình thản đáp :

- Tiền bối vô cớ ra lệnh cho ác điều tấn công tại hạ. Tại hạ nhổ đi mấy cây hoa, cái đó coi như hòa.

Ngân Ưng Cô Tẩu giận đến nổi râu ria dựng ngược, quát to một tiếng.

Bộc Dương Duy nói tiếp :

- Nếu tiền bối muốn động thủ, tại hạ đương nhiên liều mạng bồi tiếp. Nhưng bây giờ tại hạ còn có việc gấp cần làm, chờ khi khác vậy...

Ngân Ưng Cô Tẩu quát lên :

- Tiểu tử! Ngươi cả gan xông vào Vạn Hoa cốc của ta, thương vật hủy hoa, nay muốn đi đâu có dễ dàng như thế?

Bộc Dương Duy cười nói :

- Đến Vạn Hoa cốc này đâu chỉ một mình tại hạ? Ngay cả người của Hắc Sa đảo cách đây hàng vạn dặm cũng tới đây thì sao?

Ngân Ưng Cô Tẩu trừng mắt hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi nói thật chứ?

Bộc Dương Duy đáp :

- Tại hạ xưa nay có lừa dối ai bao giờ?

Ngân Ưng Cô Tẩu nói :

- Được! Nếu thế thì ta sẽ đuổi bọn tiểu tặc Hắc Sa đảo trước rồi tới tiểu tử ngươi.

Lão nhân này quả là người cổ quái, nói xong phóng mình lướt đi ngay, chốc lát đã tới chân vách đá.

Tự phụ mình có khinh công trác tuyệt đã bỏ xa đối phương, Ngân Ưng Cô Tẩu vừa định quay lại xem thì nghe Bộc Dương Duy nói :

- Tiền bối đã già, không còn dẻo dai nữa, hãy nghỉ đi một lúc!

Lão ngẩng lên thấy đối phương đã đứng trên vách đá, hét to một tiếng lao lên đứng đối diện.

Lão chưa kịp đứng vững, Bộc Dương Duy đã cười nói :

- Tiền bối! Chúng ta đi nhanh thôi!

Chưa dứt lời thì chao mình, chớp mắt đã lướt đi xa mười mấy trượng! Ngân Ưng Cô Tẩu kinh hãi nghĩ thầm :

- Tiểu tử này thân pháp thật kinh nhân!

Lão buông tiếng thở dài, tung mình đuổi theo.

Không lâu sau hai người lên tới đỉnh tiểu sơn.

Trên đỉnh núi nằm rải rác bảy từ thi, trừ một hán từ bị khăn đỏ là võ sĩ của Hồng Cân đội, sáu tên còn lại vận hắc y, đầu trần chân đất, thắt lưng làm bằng da hải báo, ngón tay trái đeo nhẫn bạc, chính là người của Hắc Sa đảo.

Trong sáu tên thì bốn tên bị giết bằng kiếm, hai tên bị chùy và trùy thủ đâm chết.

Ngân Ưng Cô Tẩu hỏi :

- Tiểu tử! Những người này có quan hệ thế nào với ngươi?

Bộc Dương Duy đáp :

- Người của Hắc Sa đảo là cừu nhân của tại hạ. Ở đây chỉ có vị hán tử bịt Hồng Cân là người của tại hạ thôi.

Ngân Ưng Cô Tẩu lại hỏi :

- Người thân phận là gì?

- Tại hạ là Bộc Dương Duy, Bang chủ Lãnh Vân bang.

Ngân Ưng Cô Tẩu mở to đôi mắt kinh hãi nói :

- Cái gì? Người là Bang chủ Lãnh Vân bang? Vậy người với Độc Thủ Ma Quân có quan hệ thế nào? Có phải vừa rồi người thi triển thân pháp Ưng Hồi Cừu Chuyển để phi lên đỉnh núi không?

Chính lúc ấy một loạt hỏa pháo bay vút lên trời nổ vang.

Đó chính là Thiên Lý Phi Hồng, tín hiệu cấp cứu của Lãnh Vân bang.

Bộc Dương Duy không kịp trả lời, nhìn Ngân Ưng Cô Tẩu gấp giọng nói :

- Tại hạ có việc khẩn cấp, xin cáo từ!

Dứt lời băng mình lao vút đi, chớp mắt mất hút dưới sườn núi.

Ngân Ưng Cô Tẩu ngăn người ra một lúc rồi phi thân đuổi theo.

* * * * *

Bộc Dương Duy thi triển khinh công thượng thừa lao về hướng hỏa pháo bắn lên.

Chừng nửa khắc sau đã nghe một ngọn núi đá vang lên tiếng quát và tiếng binh khí đánh vào nhau chan chát.

Bộc Dương Duy từ đỉnh núi đá lao xuống, từ trên không đưa mắt nhìn thấy mười mấy người đang quần lấy nhau trong cuộc chiến vô cùng khốc liệt.

Bạch Hổ đường Đường chủ Kim Luân Thạch Lỗ cùng ba tên Hương chủ bị một bọn tứ y nhân gồm chín tên vây đánh.

Đối phương trừ một lão nhân giao chiến với Kim Luân Thạch Lỗ, còn lại tám tên đều là những hán tử to lớn vạm vỡ, mặt mũi lạnh lùng, mắt sáng quắc như điện, thái dương huyệt nhô cao, hiển nhiên đều là những nội gia cao thủ.

Bộc Dương Duy sà xuống quát :

- Tất cả dừng tay!

Thấy có người xuất hiện bất ngờ, quát lên sang sảng như chuông, cả song phương thu chiêu lùi lại.

Bốn đệ tử Lãnh Vân bang lùi về đứng sau Bang chủ.

Bộc Dương Duy quay lại hỏi :

- Thạch đường chủ, có chuyện gì vậy?

Thạch Lỗ đáp :

- Bang chủ, bọn này là người của Hồng Si hội.

Bộc Dương Duy nhìn lại thuộc hạ mình, một tên Hương chủ bị thương vào vai, máu còn chảy liên báo hấn bẻ mạch cầm máu vận công trị thương rồi lướt mắt nhìn đối phương, sau cùng ngưng mục vào tứ y lão nhân vừa giao chiến với Thạch Lỗ hỏi :

- Tôn giá là người của Hồng Si hội?

Lão nhân chừng năm mươi tuổi, miệng rộng cằm vuông, vẻ mặt đoan chính, chưa kịp trả lời thì từ trên không vang lên một tiếng hú kinh hồn, rồi một nhân ảnh đáp xuống hiện trường.

Bộc Dương Duy nhìn lại, không khỏi rung động khí nhận ra người đó chính là Ngân Ưng Cô Tẩu Vũ Kinh.

Tứ y lão nhân buột miệng kêu lên :

- Ngân Ưng Cô Tàu!

Lão quái nghe đối phương gọi tên mình, cười kha kha nói :

- Lão phu tưởng bọn nào ăn phải gan hùm mật báo gì mà dám đến quấy nhiễu Vạn Hoa cốc của ta... Hắc hắc! Thì ra mấy vị hảo hán của Hồng Si hội!

Từ y lão nhân chấp tay nói :

- Vũ lão tiền bối bấy lâu vẫn khang an như thế...

Ngân Ưng Cô Tàu ngắt lời hỏi :

- Ngươi là ai?

Từ y lão nhân đáp :

- Văn bối là Lãnh Tâm Tiểu Ẩn Tiêu Quảng...

Ngân Ưng Cô Tàu À lên một tiếng nói :

- Không ngờ ngươi cũng có chút tiếng tăm trong giang hồ mà cũng bị Hồng Si hội mua chuộc! Hừ, lão phu có cảm giác rằng ngươi đang tự chấp cánh để bay lên trời đó!

Lãnh Tâm Tiểu Ẩn Tiêu Quảng bị chế nhạo giận tím mặt, nhưng vì Ngân Ưng Cô Tàu danh đầu quá lớn nên không dám phát tác.

Hắn nhún nhúc nói :

- Tiêu Quảng tới đây chỉ muốn giải quyết mối ân oán với Lãnh Vân bang, không ngờ đây là chỗ tĩnh tu của tiền bối.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Tiêu Quảng! Ngươi nói ân oán là do từ đâu ra?

Lãnh Tâm Tiểu Ẩn Tiêu Quảng “Hừ” một tiếng nói :

- Ngươi muốn biết thì cứ về tìm Bang chủ các ngươi mà hỏi!

Bộc Dương Duy chợt quát lên :

- Tiêu Quảng! Ngươi câm miệng lại! Ta hỏi câu nào ngươi cứ trả lời câu đó, không được nói lung tung!

Lãnh Tâm Tiểu Ẩn Tiêu Quảng là người được giao phụ trách ba tỉnh phía Bắc của Hồng Si hội, làm sao chịu được khi bị một thiếu niên xúc phạm như thế?

Hắn nổi giận định quát thì Bộc Dương Duy lại hỏi tiếp :

- Các ngươi cầu kết với bọn hung đồ của Hắc Sa đảo đúng không?

Nghe ba tiếng Hắc Sa đảo, Tiêu Quảng giật mình chấn động, vội lắc đầu đáp :

- Hoàn toàn không có chuyện đó!

Bộc Dương Duy hỏi tiếp :

- Các ngươi tới đây chỉ là để báo thù cho Lam Ưng Bốc Thanh Nguyên hay còn có ý đồ khác?

Lãnh Tâm Tiểu Ẩn Tiêu Quảng tức giận nói :

- Bắc tam tỉnh của bốn hội giao cho Tiêu mỗ quản lý. Thế mà bị Lãnh Vân bang khước trương thanh thế, lấn át quyền lực, sao không hận? Cộng thêm mối thù Bốc Thanh Nguyên, như vậy đối với bốn hội là quá đủ rồi!

Bộc Dương Duy Hừ một tiếng nói :

- Hồng Si hội hoành hành bạo ngược, tội ác chồng chất. Thế đủ biết chín tên các ngươi cũng không phải là hạng tốt lành gì.

Rồi quay lại bảo Kim Luân Thạch Lỗ :

- Thạch đường chủ! Hãy chặn không cho tên này chạy thoát, để bọn tọạ tiêu diệt hết bọn này!

Tiêu Quảng nổi giận quát :

- Tiểu bối! Ngươi chớ ngông cuồng! Hồng Si hội chúng ta không phải là hạng bị một câu của ngươi hù dọa mà cuống lên đâu! Để xem ngươi làm được gì?

Bộc Dương Duy cười nhạt nói :

- Các ngươi chờ một lát thì biết Bộc Dương Duy ta làm gì ngay!

Nghe câu đó, Tiêu Quảng biến sắc hỏi :

- Ngươi là Ngọc Diện Tu La?

- Bây giờ ngươi mới biết thì đã quá muộn rồi!

Dứt lời lao vào đối phương.

Bọn Hồng Si hội liền vùng binh khí kháng cự.

Lập tức tiếng rú thảm vang lên, chỉ trong chớp lát cả tám tên tử y hán tử ngã xuống, thất khiếu trào máu.

Lãnh Tâm Tiểu Ấn Tiêu Quảng với đôi Uyên Ương kiếm múa tít lên tạo thành một màn kiếm ảnh hộ thân đến nỗi mưa rơi không lọt nhưng không ngăn được công thế của Bộc Dương Duy.

Chàng xuất một chiêu quái mà giáng thế đánh bay đôi kiếm, Tiêu Quảng cũng bị chưởng lực đánh bay đi cả trượng ngã xuống.

Bộc Dương Duy phát thêm một chưởng kết liễu đối phương thì nghe Ngân Ưng Cô Tẩu quát :

- Tiểu hữu hạ thủ lưu tình!

Đồng thời phát chưởng chặn lại.

Bình một tiếng, cả hai đối thủ đều bị bật lùi ba bước.

Bộc Dương Duy nổi giận hỏi :

- Chẳng lẽ tiền bối cũng có nhã hứng động thủ với tại hạ hay sao?

Ngân Ưng Cô Tẩu đáp :

- Ngươi tưởng ta sợ ngươi sao? Nếu ngươi muốn, bây giờ đang gấp việc thì cứ làm cho xong đi. Sau khi không còn bận khoản gì nữa, hãy tới Vạn Hoa cốc, lão phu xin bồi tiếp.

Lão bước lại đỡ Tiêu Quảng đứng lên nói :

- Người này có chút quan hệ thân thích với lão phu. Mong tiểu hữu nể mặt Ngân Ưng Cô Tẩu này mà dừng lại ở đây không truy cứu nữa.

Bộc Dương Duy không đồng ý, nhưng cũng không phản kháng.

Ngân Ưng Cô Tẩu cấp Tiêu Quảng ngực đầy máu me, phi thân lao ngược lên dốc núi đá mát hút.

Bộc Dương Duy nhìn Thạch Lỗ nói :

- Thạch đường chủ! Chúng ta trở lại miếu xem Thu Nguyệt đại sư và Tàn đường chủ có việc gì không?

Mọi người lập tức quay về miếu.

Từ xa nhìn vào, thấy sân miếu vắng lặng, Bộc Dương Duy đã dự cảm thấy điều bất tường, phi thân lao qua tường miếu, máu trong người lập tức sôi lên.

Giữa miếu viện nằm rải rác bảy tám tử thi, trong đó có năm Hương chủ Lãnh Văn bang, ba thi thể khác vẫn là hắc y nhân đầu trần chân đất.

Bộc Dương Duy cố nén cơn thịnh nộ nói :

- Còn Thu Nguyệt đại sư, Tàn đường chủ và hai tên Hương chủ nữa, có nhiều khả năng bị ác đồ Hắc Sa đảo bắt đi mất rồi. Chúng ta nhanh chóng truy tìm!

Lại nói thêm :

- Bây giờ chúng ta không được rời nhau ra!

Kim Luân Thạch Lỗ nói :

- Bang chủ, ty chức thấy rằng Thu Nguyệt đại sư đã bị thương và Tần đường chủ thì không nói, còn Ngô đường chủ được gọi là Ngũ Đài đệ nhất cao thủ, trong giang hồ khó tìm được đối thủ, không dễ dàng bị địch nhân bắt đi đâu...

Bộc Dương Duy gật đầu nói :

- Thạch đường chủ suy luận như vậy là rất có lý. Trên ngọn tiểu sơn, bồn tọa phát hiện thấy ít nhất có sáu tên trùng kiếm của Ngô đường chủ, như vậy đủ thấy vị đó đang truy sát địch nhân.

Đột nhiên chàng thấp giọng nói :

- Thạch đường chủ cùng hai vị Hương chủ mau chạy vào miếu đi. Bồn tọa vừa thấy hai tên địch nấp trong đó.

Ba người vội đi ngay.

Bộc Dương Duy bảo tên còn lại :

- Khâu hương chủ vừa la hét vừa lao vào rừng hươu trương thanh thế, ta sẽ bí mật bảo vệ. Nhất định tên cầm đầu sẽ lộ diện.

Khâu hương chủ là Khâu Hùng.

Hắn vừa lướt đi thì Bộc Dương Duy cũng vòng sang mé tả cách mười mấy trượng ẩn kín trong một lùm cây.

Khâu Hùng vừa là vừa phát chương loạn xạ, quả nhiên không lâu thì gặp địch, lập tức xảy ra động thủ.

Trong miếu cũng có tiếng giao chiến.

Bộc Dương Duy nhận ra người đầu với Khâu Hùng chính là Từ Mỹ Dung mà mình đã gặp ở Độc Long đàm.

Thiếu nữ dùng một cây thiết tỷ bà, đấu với Khâu Hùng tỏ ra bất phân thắng bại.

Chàng nhìn vào miếu, chợt thấy một tên hắc y nhân đầu trần chân đất lao ra cửa sổ.

Không cần suy nghĩ, Bộc Dương Duy lao tới phát ra một chương.

Tên kia bị đánh bật lùi hai trượng ngã xuống ngất đi.

Vừa lúc ấy Kim Luân Thạch Lỗ mới chạy ra.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Tên kia đâu?

Thạch Lỗ đáp :

- Tên kia đã bị giết. May Bang chủ chặn tên này lại, nếu không hắn đã thoát mất.

Bộc Dương Duy nói :

- Hãy canh chừng tên đó, đừng để hắn tự vẫn. Bồn tọa sang bên này có chút việc.

Rồi lao vào rừng quát :

- Hai người dừng tay!

Từ Mỹ Dung và Khâu Hùng cùng thu chiêu lùi lại.

Bộc Dương Duy hướng sang thiếu nữ nói :

- Từ sau khi chia tay ở Độc Long đàm, tại hạ vẫn còn nhớ lời cảnh báo của cô nương.

Từ Mỹ Dung đáp :

- Công tử đừng nhắc tới chuyện đó nữa. Tôi cảnh báo chỉ vì không ngờ công tử có thần công cái thế như vậy. Địch nhân của công tử đã bị thương vong

nặng nề...

Bộc Dương Duy nói :

- Tại hạ cũng biết chính cô nương đã cứu Chu Bạch Anh, nhưng không trách. Còn lần này...

Từ Mỹ Dung lúng túng không biết nói gì.

Bộc Dương Duy chợt hỏi :

- Từ cô nương đã ẩn mình ở đây lâu rồi đúng không?

Từ Mỹ Dung lắc đầu đáp :

- Khi công tử cùng bốn người khác vào miếu, tôi cũng vừa tới, nhận thấy xung quanh miếu có rất nhiều cao thủ võ lâm mai phục, đều là người của Hắc Sa đảo.

Bộc Dương Duy lại hỏi :

- Khi cô nương đến đã thấy mấy tử thi trong miếu viện chưa?

Từ Mỹ Dung đáp :

- Có rồi. Do tình cờ mà tôi nghe bọn Hắc Sa đảo mật đàm về việc tập kích Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân và mười hai tên thủ hạ bố trí ở đây, nhưng khi tới nơi thì đã muộn.

Bộc Dương Duy nhíu mày nói :

- Ngô đường chủ mới đến đây hai ngày thôi, làm sao mà bọn chúng từ Hắc Sa đảo biết được chứ?

Từ Mỹ Dung nói :

- Tôi nghĩ rằng chúng đã có kế hoạch tấn công từ trước nên dốc toàn lực tới đây, nhân cơ hội gặp Thất Sát Kiếm nên hành động ngay.

- Cô nương có biết chúng có những nhân vật nào không?

- Gồm Đảo chủ Ba Hào, Hắc Sa tam quý là Hung Quý, Độc Quý và Lệ Quý. Ngoài ra còn mười bảy tên sát tinh và năm mươi tên đệ tử.

Bộc Dương Duy trầm ngâm nói :

- Quả nhiên chúng đã xuất tổng lực... mình không ngờ tới điều này...

Từ Mỹ Dung vốn đã sinh lòng ái mộ đối với Bộc Dương Duy ngay từ cuộc chiến ở Độc Long đàm. Tuy nhiên cô ta lại có sự tự ti là chàng cao siêu, tuấn mĩ hơn mình nhiều quá, đồng thời về thân thế cũng gặp phải một trở lực không nhỏ nếu tính đến chuyện tình ái...

Mặt khác cô ta cũng tin rằng mình không thể chiếm được cảm tình của Bộc Dương Duy, vì thế nên cố nén tình cảm trong lòng mình.

Bộc Dương Duy trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Từ cô nương! Đa tạ cô nương đã cho biết tin tức. Lần này giữa Lãnh Vân bang và Hắc Sa đảo nhất định sẽ xảy ra một cuộc ác đấu một mất một còn. Xin cô nương hãy rời xa nơi này...

Từ Mỹ Dung hỏi :

- Nếu tôi không đi thì sao?

Bộc Dương Duy lúng túng nói :

- Nếu vậy... rất dễ xảy ra trường hợp như vừa rồi...

Từ Mỹ Dung chợt cao giọng nói :

- Tôi biết huynh không muốn tôi ở lại vì nghi ngờ tôi không có thiện ý, vì biết rằng tôi có liên hệ với Hắc Kỳ bang và Cái bang Giang Bắc, vì tôi đã cứu địch nhân của huynh là Ma Văn Chu Bạch Anh. Huynh nghi ngờ tôi...

Tới đó, nước mắt trào ra.

Kim Luân Thạch Lỗ chợt đến gần nói :

- Bang chủ! Từ cô nương không muốn đi khỏi đây cũng được, ty chức nghĩ rằng việc cô ta có mặt ở đây không hại gì đến chúng ta. Bây giờ hãy tra hỏi tên đệ tử Hắc Sa đảo xem...

Bộc Dương Duy hiểu rằng Thạch Lỗ gỡ bí cho mình, liền gật đầu rồi đi vào miếu tới trước tên hắc y nhân đầu trần chân đất bị đánh vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

Chàng điểm huyết đạo cho hán tử tỉnh lại, lạnh giọng nói :

- Tiểu tặc! Hãy ngồi lên trả lời câu hỏi của ta. Nếu có nửa lời dối trá thì hãy coi chừng.

Tên hán tử giương mắt nhìn chàng không đáp.

Bộc Dương Duy bắt đầu tra vấn :

- Lần này Hắc Sa đảo các ngươi có cả thấy bao nhiêu tên vào trung thổ?

Tên hán tử nhắm mắt lại, làm như không nghe thấy.

Kim Luân Thạch Lỗ nổi giận phóng một cước làm hán tử bay đi mấy thước.

Một tên Hương chủ xách cổ hán tử ném về chỗ cũ.

Bộc Dương Duy cười nhạt nói :

- Tiểu tặc! Ngươi dám ngoan cố với bản Bang chủ là tìm sai chỗ rồi đó!

Dứt lời điểm ra mấy chỉ.

Đó chính là công phu Ngũ Âm Triệt Mạch thủ làm cả người tên hán tử nóng ran lên, khắp người giống như bị kiến đốt đau đớn không sao chịu được nằm lăn lộn rên rỉ, mặt tái ngắt, mồ hôi vã ra như tắm.

Bộc Dương Duy lạnh lùng hỏi :

- Thế nào? Không dễ chịu chứ gì? Cho ngươi biết đó chỉ mới là bắt đầu thôi!

Tên hán tử vừa rên rỉ vừa thở hồng hộc, răng cắn chặt môi đến bật máu.

Bộc Dương Duy quát lên :

- Thế nào? Có chịu khai không?

Vừa hỏi vừa xuất chỉ định điểm xuống.

Tên hán tử hét hoảng la lên :

- Xin hãy tha... đừng điểm nữa... Tôi xin nói...

Bộc Dương Duy điểm ra mấy chỉ.

Tên hán tử không lăn lộn nữa, thở hổn hển một lúc rồi chống tay ngồi dậy.

- Nói đi! Các ngươi từ Hắc Sa đảo vào cả thấy bao nhiêu tên?

Tên hán tử thành khẩn đáp :

- Từ Đảo chủ chờ xuống, có ba vị Đường chủ, mười bảy vị Sát tinh và năm mươi đệ tử.

Bộc Dương Duy tiếp tục tra vấn :

- Tất cả đều tập trung tới đây hay phân tán?

- Tất cả đều tập trung một chỗ do chính Đảo chủ chỉ huy.

- Đảo chủ và bọn Đường chủ ở đâu? Sao không thấy tên nào xuất hiện trong khu vực này cả?

Tên hán tử hít vào một hơi mới thấp giọng trả lời :

- Vì mối thù với quý bang giết nhiều đệ tử và đã thương Đường chủ Lệ Quý Nghiêm Mãnh, lần này Hắc Sao đảo xuất toàn lực. Hiện giờ trụ sở chỉ huy đóng ở Ác Tửu phong trong dãy Xà Hoàn Sơn cách đây chừng mười dặm...

Hắn chưa nói xong thì từ trong rừng phát ra giọng nói thâm trầm :

- Phản đồ đáng chết! Còn chưa chịu tự vẫn đi ư?

Đồng thời một chùm ám khí kích đến.

Bộc Dương Duy bình tĩnh phát tay đánh rơi ám khí, quay lại ra lệnh cho Kim Luân Thạch Lỗ :

- Thạch đường chủ bảo vệ hiện trường!

Dứt lời lao vào rừng.

Mới được ba trượng, chợt thấy một nhân ảnh bỏ tới, liền né mình tránh đi, nhìn lại mới nhận ra thì thấy một tên Hương chủ đi theo Kim Luân Thạch Lỗ.

Bộc Dương Duy nghiêng rặng lao tới, thấy một thân ảnh thấp thoáng trước mặt đánh tới một chưởng.

Nhân ảnh kia rú lên, hắn tới một gốc cây, đầu óc vỡ nát.

Bộc Dương Duy không thèm nhìn lại, nghe bên tả có tiếng động thủ liền lao sang.

Trong một đám rừng thưa, Khâu Hùng và Phấn Diện Ngọc Nữ Từ Mỹ Dung liền thủ đấu với một lão nhân cao gầy vận hắc y, đầu trần chân đất.

Lão nhân này võ công rất cao, hai người liên liên thủ vẫn bị hắn bức lùi liên tục.

Bộc Dương Duy lao tới, phát ra một chưởng đánh lui hắc y lão nhân.

Tên này lùi lại trừng mắt hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi là ai mà cõ công cao như thế?

Bộc Dương Duy cười nhạt đáp :

- Đánh với lũ chuột Hắc Sa đảo các ngươi thì cần gì võ công cao cường cho lắm!

Hắc y lão nhân tức giận rít lên :

- Được lắm! Cả ba các ngươi cứ xông vào đi! Một mình Độc Quỷ Trần Thường ta sẽ cho cả ba nằm trong vũng máu!

Bộc Dương Duy hỏi :

- Ngươi là Độc Quỷ Trần Thường, một trong Hắc Sa tam quỷ?

Hắc y lão nhân cười hắc hắc đáp :

- Không sai! Biết được đại danh ta, các người chết cũng không oán hận!

Nói xong nhằm Bộc Dương Duy đánh ra một chưởng.

Chàng trả lại bằng một chiêu Thiên Ma thập nhị thức.

Bình một tiếng, Độc Quỷ Trần Thường bị chấn lui ba bước, mặt biến sắc hỏi :

- Ngươi là... Ngọc Diện Tu La?

Bộc Dương Duy gật đầu đáp :

- Không sai! Bây giờ ngươi đã cam tâm chịu chết rồi chứ?

Dứt lời đánh ra ba chưởng.

Độc Quỷ Trần Thường nghe danh Ngọc Diện Tu La bụng đã run, nhưng chưởng đánh ra cực kỳ thần tốc và ảo diệu không sao tránh được, đành liều mạng dốc toàn lực vào song chưởng tiếp chiêu!

- Bình!

Một tiếng nổ vang rền như sấm. Độc Quỷ Trần Thường bị cuốn đi, va vào một gốc cây cách chừng hai trượng, bật ngược lại hai ba thước, miệng phun ra một vòi máu.

Vừa lúc ấy Kim Luân Thạch Lỗ và một tên Hương chủ chạy tới.

Vị Đường chủ này quá uất hận trước việc đệ tử của mình liên tiếp bị địch nhân sát hại, xông tới Độc Quỷ Trần Thường vung tay đánh tới một chưởng.

Bộc Dương Duy hiểu rằng trong bốn bang không ai có mối cừu hận sâu như Kim Luân Thạch Lỗ nên không ngăn cản.

Tên Đường chủ Hắc Sa đảo bị chưởng lực của Thạch Lỗ đánh vào đầu vỡ tan, óc bắn ra tung tóe.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Thạch đường chủ, tên hán tử ngoài kia...!

Thạch Lỗ đáp :

- Ngay sau khi Bang chủ vừa đi, hắn đã tự cắn lưỡi tự tử rồi!

Bộc Dương Duy thờ dãi nói :

- Hắn chết đi, chúng ta làm thế nào để đến được Ác Tự Phong đây?

Từ Mỹ Dung bước lại gần nói :

- Tôi biết đường tới đó!

Bộc Dương Duy cả mừng nói :

- Vậy chúng ta đi thôi!

Năm người lập tức rời khu miếu do Từ Mỹ Dung dẫn đầu lao như tên về hướng tây nam.

Sang canh ba thì đã tới sơn khu.

Đó là một ngọn tuyết phong rất hiểm trở, vắng lặng không một âm thanh, không thấy một đóm lửa.

Bộc Dương Duy nghi hoặc nói :

- Làm sao không có biểu hiện gì địch nhân đang ở đây cả?

Kim Luân Thạch Lỗ tiếp lời :

- Chẳng lẽ tên tiểu tặc đó lừa chúng ta?

Bộc Dương Duy nói :

- Bốn vị ở đây, nếu gặp chuyện bất trắc thì hãy phát Thiên Lý Phi Hồng báo tin, bản tọa điều tra xem thế nào...

Dứt lời không chờ mọi người phản ứng thì triển Ưng Hồi Cừu Chuyển lao lên núi.

Dọc đường không phát hiện được gì, Bộc Dương Duy cứ một mình phi thân lên đỉnh núi.

Đỉnh núi khá rộng và bằng phẳng, có một khu rừng thưa.

Bộc Dương Duy dừng lại quan sát một hồi, chợt thấy trong rừng thấp thoáng ánh đèn.

Không cần suy nghĩ thêm, chàng tiến về phía đó.

Đến gần hơn mới nhận ra trong rừng có một tòa thạch thất khá kiên cố, cửa bằng gỗ, không có chạm khắc gì.

Cách cửa hé mở, ánh đèn từ trong hắt ra.

Cả trong thạch thất và khu rừng đều im ắng dị thường, không một âm thanh, không khí nặng nề đầy bất trắc khiến người ta cảm thấy ngạt thở.

Bộc Dương Duy vận công phòng bị rồi sẵn giọng nói :

- Các bằng hữu Hắc Sa đảo? Tại hạ là Bộc Dương Duy từ xa tới. Xin các vị cử người hiện thân tương kiến.

Lời vừa dứt, từ thạch thất chợt phát ra một tràng cười làm chấn động cả màn đêm.

Lát sau cửa phòng mở rộng, có ba người bước ra, một tràng cười làm chấn động cả màn đêm.

Lát sau cửa phòng mở rộng, có ba người bước ra.

Đi đầu là một lão nhân lưng to vai rộng, mắt cú mũi điều, tóc xõa xuống vai, mắt sáng như điện, mình vận hắc trường bào, dáng đầy quyền uy và hung dữ khiến người ta không dám nhìn thẳng mặt.

Hai người đi sau, gồm một lão nhân gầy khô như que củi, da mặt trắng nhợt như con bệnh kinh niên và một tên hán tử thấp lùn béo mập.

Ba người dừng lại cách Bộc Dương Duy chừng hai trượng.

Lão nhân đi đầu phóng ánh mắt sáng quắc nhìn chàng một lúc mới cất tiếng hỏi :

- Các hạ là Ngọc Diện Tu La Bộc Dương Duy?

- Không sai! Các hạ tất là Hắc Sa đảo chủ Ba Hào?

Lão nhân cười hô hô đáp :

- Không sai! Quả nhiên Bộc Dương bang chủ nhân lực như thần. Nào tới đây! Ba mỗ xin giới thiệu hai vị bằng hữu này với Bộc Dương bang chủ.

Hắn chỉ tay vào lão nhân cao gầy nói :

- Vị đây là Hung Quỷ Tào Dật, đầu tọa Đường chủ trong Tam đại đường chủ trong bốn đảo.

Lại chỉ sang hán tử béo lùn :

- Còn vị này là thường khách của Hắc Sa đảo, danh hiệu Hắc Hải Kinh Hồ Ba.

Bộc Dương Duy cười nói :

- Được cả hai vị xưng hùng Đông Hải cùng vào Trung Nguyên, thật là quý hóa! Nên xem đây là ngày trọng đại của võ lâm!

Đảo chủ Ba Hào cười hô hô nói :

- Bấy lâu đại danh Ngọc Diện Tu La Bộc Dương bang chủ văn võ song toàn, phẩm mạo xuất chúng đã làm chấn động toàn thể võ lâm. Lão phu lần này vào Trung thổ chỉ nhằm mục đích gặp người, quả nhiên nghiệm thấy lời đồn không ngoa! Chỉ là...

Nói chưa hết câu chợt dừng lại.

Bắc Hải Kinh Hồ Ba tiếp lời :

- Chỉ là hiện giờ các hạ đã nhập vào trùng vây của Hắc Sa đảo. Chỉ sợ thần long đã sa vào ao cạn, không có đất vùng vẫy nữa đâu!

Bộc Dương Duy nghe nói vẫn điềm nhiên mặt không đổi sắc.

Tuy nhiên chàng cũng đã nhận ra xung quanh thấp thoáng bóng đen áp sát lại gần, cười đáp :

- Thủ pháp của Hắc Sa đảo mật tập vây công lợi hại thế nào thì tại hạ đã biết, tuy vô cùng thán phục nhưng không bắt ngờ đâu!

Tới đó, giọng bỗng đánh lại :

- Nhưng các vị cứ xem làm gì được Bộc Dương Duy mỗ không?

Đảo chủ Ba Hào gượng cười nói :

- Đáng phục! Các hạ quả không hổ danh của một vị Bang chủ của hạng phái hùng mạnh nhất võ lâm!

Hắn dừng một lúc lại tiếp :

- Hiện giờ bốn Đảo và quý Bang đã thành thế nước lửa, không thể đội trời chung! Lão phu cũng không cần nói nhiều. Song phương đều đã thương vong nhiều. Bây giờ sẽ là cuộc chiến cuối cùng.

Đại đường chủ Hung Quỷ Tào Dật từ đầu không nói gì, lúc này mới rút lên :

- Bộc Dương Duy! Ngươi vừa sát hại nhị đệ Độc Quỷ Trần Thương của lão phụ, Tào mỗ quyết bắt ngươi trả món nợ này!

Nói xong bước sấn lên.

Đào chủ Ba Hào ngăn lại :

- Tào đường chủ lùi lại đi?

Xong ngoảnh sang Hắc Hải Kinh Hồ Ba thấp giọng bàn bạc mấy câu.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chấm dứt oán cừu - Ba Hào hồi đảo

Trên đỉnh Ác Tự phong lúc ấy đã có người xuất hiện, rất đông là khác, nhưng lại không phát ra một âm thanh nào, giống như không có ai còn sống nữa vậy!

Mấy chục tên hắc y nhân đầu trần chân đất bao vây xung quanh Bộc Dương Duy, tên nào cũng dùng một chiếc câu liêm có tên là Tử Sa Đoạn Trường câu, mắt trừng trừng nhìn cừu nhân.

Hắc Sa đảo chủ Ba Hào đã thương lượng xong xuôi với Bắc Hải Kinh, cười thâm trầm nói :

- Bộc Dương Duy bang chủ! Bây giờ đã khuya. Sớm muộn gì cũng không tránh được một cuộc chiến, nên tiến hành càng sớm càng hay!

Bộc Dương Duy đáp :

- Ba đảo chủ rất thẳng thắn! Tại hạ đã sẵn sàng từ lâu.

Chàng vừa dứt lời thì Bắc Hải Kinh bước lên nói :

- Hồ mỗ không tự lượng sức, muốn thỉnh giáo cao chiêu của Bộc Dương Duy bang chủ trước.

Dứt lời rút ra một cây Phán Quan bút bằng thép dài chừng hai thước, mũi nhọn sắc, phía thân trước có nhiều lỗ nhỏ li ti.

Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Trên bút có nhiều lỗ, tất trong bút rỗng có chứa độc dịch. Cần cẩn thận đề phòng mới được!

Chàng cũng rút kiếm ra nói :

- Mời các chiêu hạ phát chiêu.

Bắc Hải Kinh lập tức vung bút tấn công ngay.

Bộc Dương Duy chưa thi xuất tuyệt chiêu mà chỉ dùng chiêu pháp Thiên Mã thập nhị thức và kiếm pháp thông thường tiếp chiêu, công lực cũng chưa đến hết sức.

Chàng vừa đánh vừa nghĩ :

- Cuộc đấu tới đây sẽ vô cùng hung hiểm, để xem đối phương có kế sách gì, đến lúc nguy cấp sẽ nhanh chóng hạ sát thủ.

Tuy nhiên chàng không dám để chiến cuộc kéo dài, vì lúc ấy có nhiều khả năng sẽ kiệt sức.

Qua bốn năm mươi chiêu, Bộc Dương Duy đang giao chiến thì chợt cảm thấy kinh phong ập tới lưng.

Chàng không quay lại, phát ra ba kiếm đầy lùi Bắc Hải Kinh rồi mới bắt thần quay lại, tả chưởng vận mười thành công lực đánh ra.

Nguyên vừa rồi tên Đại đường chủ Hắc Sa đảo Hung Quỷ Tào Dật thừa cơ Bộc Dương Duy chú tâm tới đối địch nên phát ra mấy mũi ám khí định đã thương đối thủ, sau đó xuất toàn lực trong một đợt kích tới hậu tiêu diệt địch nhân.

Nào ngờ Bộc Dương Duy đã vận Lục Di khí công hộ thân nên ám khí không thâm nhập vào được.

Chàng bình tĩnh đánh lui Bắc Hải Kinh xong quay lại, vừa lúc Hung Quỷ xông tới định đánh vào hậu tâm, liền phát chiêu tiếp chiêu.

Chỉ nghe bình một tiếng, Hung Quỷ Tào Dật bị đánh bật lại tới hai trượng, miệng phun máu, ngã ngời xuống, mặt tái như gà cắt tiết.

Bắc Hải Kinh đã hiểu ra ý đồ của Tào Dật, định vung bút phối hợp không chế địch, nào ngờ chậm mất một bước.

Thấy Tào Dật bị đánh ngã, hắc cười hắc hắc nói :

- Bộc Dương bang chủ thân công cái thể. Hồ mõ rất khâm phục. Nhưng dù sao thì hôm nay ngươi không thoát khỏi đây đâu!

Rồi nhìn sang Hắc Sa đảo chủ nói :

- Ba huynh! Hôm nay nếu chúng ta không đánh nát thầy tiểu tử này thì còn mặt mũi đâu mà xưng hùng Đông Hải nữa?

Ý hắc là phải tiêu diệt cho bằng được, bất chấp thủ đoạn.

Nhưng lúc ấy một nhân ảnh từ chân dốc lao qua đầu bọn hắc y nhân đầu trần chân đất xuống hiện trường.

Người đó là Hình đường Đường chủ Lãnh Vân bang Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân, trong tay xách một bọc vải máu me bê bết, không biết bên trong đựng vật gì?

Bộc Dương Duy lòng mừng khôn xiết vội hỏi :

- Ngô đường chủ, tình hình thế nào?

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân vội đến cúi mình thi lễ nói :

- Ty chức vô năng, để thuộc hạ thương vong quá nhiều. Huynh đệ Hồng Cân đội có năm người bị giết, một người bị thương.

Bộc Dương Duy gật đầu.

Năm người bị giết thì chàng đã gặp, dự định tình hình còn nghiêm trọng hơn.

Ngô Nam Vân nói tiếp :

- Tuy nhiên tặc nhân của Hắc Sa đảo đã phải trả giá đắt, mười tên bị giết, số bị thương không kể.

Hắc Sa đảo chủ nghe nói mặt không đổi sắc, cười hắc hắc nói :

- Chắc vị này là Hình đường Đường chủ của Lãnh Vân bang Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân, được mệnh danh là Ngũ Đài đệ nhất cao thủ...

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân lạnh lùng đáp :

- Ngũ Đài đệ nhất cao thủ thì không dám, nhưng Ngô mõ cũng có chút bản lĩnh để thoát khỏi quỷ kế của các ngươi. Bây giờ có cái này tặng cho Ba đảo chủ.

Nói xong ném cái bọc vải xuống đất.

Bọc vải lăn đi mấy vòng, tự động bung ra, để lộ một cái đầu người với bộ râu quai nón đen sì.

Không chỉ người của Hắc Sa đảo mà cả Bộc Dương Duy cũng nhận ra đó là đầu của Lê Quỷ Nghiêm Mãnh!

Lập tức vang lên mấy tiếng kêu kinh hãi :

- Nghiêm đường chủ!

Hung Quỷ Tào Dật bị trọng thương nhưng vẫn gượng đứng dậy, thảm giọng nói :

- Nghiêm đệ!

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân cười nói :

- Thế là Hắc Sa tam quỷ bây giờ chỉ còn một nửa mạng người thôi đấy! Độc Quỷ Trần Thương đã thành quỷ không đầu dưới kiếm Bang chủ chúng ta, chắc ngươi biết rồi chứ?

Hắc Sa đảo chủ Ba Hào giận đến cực điểm, gào lên một tiếng xuất chiêu xông vào đánh Ngô Nam Vân.

Cùng lúc, Bắc Hải Kinh Hồ Ba vung bút xông tới Bộc Dương Duy, đồng thời hai mươi tên hắc y nhân đầu trần chân đất cũng lao vào, tay cầm Từ Sa

Đoạn Trường câu phối hợp công kích.

Từ sườn núi, bảy người trong Hồng Cân đội do Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân chỉ huy nhưng vừa lên tới đỉnh núi bị hai ba chục tên đệ tử Hắc Sa đảo chặn đánh.

Trên đỉnh núi lập tức tạo thành một cuộc hỗn chiến.

Hắc Sa đảo chủ Ba Hào và Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân là hai đối thủ kẻ tám lạng người nửa cân, sức bình lực địch.

Ba Hào dùng một đôi Nhật Nguyệt đao, đao pháp cực kỳ tinh diệu, công lực lại cao, đúng là hào bá Đông Hải một phương.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân danh hiệu Ngũ Đài đệ nhất cao thủ, đi khắp giang hồ hiếm gặp đối thủ, Thất Sát kiếm pháp thi triển tới mức lâm ly, uy mãnh vô cùng.

Nhưng Bắc Hải Kinh Hồ Ba lại không phải là đối thủ của Bộc Dương Duy, chàng lại rất cảnh giác không để đối phương rảnh rồi phát độc dịch trong Phán Quan bút.

Tuy nhiên bọn hắc y nhân đầu trần chân đất tuy đối với Bộc Dương Duy không đáng kể nhưng lại gây khó khăn cho Ngô Nam Vân.

Trong số mười tên phối hợp với Đảo chủ thì có năm tên trong số Thất sát tinh võ công rất cao, ba mặt vây lấy Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân tấn công mãnh liệt.

Không lâu, vị Hình đường Đường chủ lâm vào hiểm thế.

Bộc Dương Duy quát lên :

- Lũ chuột đòi xưng hùng Đông Hải mà lấy đông hiếp ít, thật đáng chết một trăm lần!

Dứt lời thi triển một chiêu Trường Hận Miên Miên trong Tu La Thất Tuyệt.

Thần kiếm lập tức phát huy uy lực, chỉ trong chớp mắt đã có bốn tên bị trúng kiếm gục xuống.

Bộc Dương Duy lao sang phía Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân, cứ mỗi kiếm lóe lên là một tên hắc y nhân gục xuống.

Chỉ chốc lát lại thêm năm tên đệ tử Hắc Sa đảo bỏ mạng.

Từ sườn núi, bốn nhân ảnh lao lên đỉnh núi, nhìn lại thì ra người của Lãnh Vân bang gồm Kim Luân Thạch Lỗ, hai tên Hương chủ và Phán Diện Ngọc Nữ Từ Mỹ Dung.

Bốn người này liền gia nhập vào cuộc hỗn chiến, liên kết với bảy tên Hồng Cân đội, đấu với gần ba chục tên đệ tử Hắc Sa đảo.

Lúc đó bọn hắc y nhân đầu trần chân đất cạy người đông đang thắng thế, vây lấy bảy võ sĩ Hồng Cân đội công kích mãnh liệt.

Trong số bảy người này đã có ba người bị thương, số còn lại đang bị dồn ép, tình thế cực kỳ nguy khốn.

Sự xuất hiện của bốn người kịp thời giải vây, chỉ chốc lát, năm tên bị Kim Luân Thạch Lỗ và Từ Mỹ Dung tiêu diệt, hai tên khác bị thương dưới tay hai Hương chủ.

Lãnh Vân bang giành lại ưu thế, từ thủ chuyển sang công.

Trước gian thạch thất, Bộc Dương Duy thi triển Tu La Thất Tuyệt tiêu diệt mười tên đệ tử Hắc Sa đảo trong số hai mươi tên phối hợp với Đảo chủ và Bắc Hải Kinh Hồ Ba, số còn lại đều bị thương, chỉ còn hai cặp đấu.

Đảo chủ đánh với Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân ngoài trăm chiêu vẫn chưa phân thắng bại, còn Bắc Hải Kinh Hồ Ba thì tính mạng đang bị đe dọa, trên người mang ba bốn vết thương, máu pha lẫn mồ hôi nhoe nhoét trông phát ón.

Tên Đại đường chủ Hung Quỷ Tào Dật thì vẫn còn ngồi vịn công trị thương chưa hồi phục.

Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Lão sao mà vẫn không thấy Thu Nguyệt đại sư và Tàn đường chủ đâu cả? Chẳng lẽ họ không bị bắt tới đây?

Lướt qua trường đấu, thấy quân mình đang thắng thế, chàng liền quyết định hạ sát thủ giết chết Bắc Hải Kinh Hồ Ba rồi vào thạch thất kiểm tra xem, liền quát to lên một tiếng, xuất một chiêu trong Tu La Thất Tuyệt đánh bay ngọn Phán Quan bút của đối phương..

Bắc Hải Kinh Hồ Ba lao đảo lùi lại thì thấy ánh liếm đã lóe lên trước mặt...

Trong khi tính mạng của Bắc Hải Kinh Hồ Ba sắp bị kết liễu thì một nhân ảnh lao sang đánh lùi Bộc Dương Duy quát :

- Dừng tay!

Bộc Dương Duy nhìn lại, nguyên là Hắc Sa đảo chủ Ba Hào.

Chàng chỉ kiểm hỏi :

- Ba đảo chủ! Còn trần trối gì nữa hay sao?

Ba Hào quay vào thạch thất quát :

- Dẫn người ra đây!

Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Đúng là Thu Nguyệt đại sư, Tần đường chủ và mấy huynh đệ bị bắt tới đây thật rồi!

Chàng ra lệnh cho thuộc hạ lùi lại không đánh nữa.

Trong khi thạch thất bước ra một bạch y thiếu nữ, theo sau là hai tên hắc y nhân đầu trần chân đất.

Vừa nhận ra người đó, Bộc Dương Duy liền biến sắc!

Người đó chính là Bạch Thúy Bình!

Ba Hào không rời mắt khỏi Bộc Dương Duy, thấy thần sắc của chàng biến dị như vậy liền cười hắc hắc nói :

- Bộc Dương bang chủ! Người trong giang hồ nói rằng các hạ thiết đảm lâm trường, không ngờ nay thấy một thiếu nữ cũng kinh hồn lạc phách đi như vậy...

Trong số người của Lãnh Vân bang chưa ai biết Bạch Thúy Bình là ai, nhưng đều đoán rằng người này có quan hệ rất mật thiết với Bang chủ.

Từ Mỹ Dung nhìn Bạch Thúy Bình không rời mắt.

Dưới ánh trăng, sắc đẹp của nàng lại càng rực rỡ, có lẽ Tây Thi trong huyền thoại cũng chỉ đến thế này thôi!

Cô ta thừa nhận rằng mình kém hẳn đối phương, trong lòng chợt thấy dấy lên sự ghen tuông và tự ti.

Một hắc y nhân ấn tay vào hậu tâm Bạch Thúy Bình, tới cách Bộc Dương Duy ba trượng thì kéo nàng dừng lại.

Bạch Thúy Bình nhìn chàng đầy kích động nhưng không nói gì, xem chừng đã bị khống chế huyết đạo.

Ba Hào cười hắc hắc nói :

- Đại bang chủ! Chỉ cần nhìn thái độ của các hạ cũng biết giữa hai người có quan hệ rất thâm thiết, không sai chứ?

Bộc Dương Duy trấn tĩnh lại nói :

- Tại hạ không phủ nhận. Ngươi có điều kiện gì cứ nói ra đi!

Ba Hào cất giọng thâm trầm nói :

- Bộc Dương bang chủ rất hào sảng! Ba mỗ cung kính không bằng tuân lệnh vậy!

Tới đó giọng đanh lại :

- Bộc Dương Duy! Muốn Ba mỗ thả Bạch cô nương ra thì rất dễ. Chỉ cần chấp nhận hai điều kiện...!

Bộc Dương Duy lạnh lùng hỏi :

- Điều kiện gì?

- Thứ nhất, Bang chủ hãy tuyên bố rằng từ nay không được động đến người của Hắc Sa đảo, nếu gặp chúng ta thì người của Lãnh Vân bang buộc phải tránh đi, không can thiệp vào...

Bộc Dương Duy không trả lời, lại hỏi :

- Điều kiện thứ hai?

Ba Hào đáp :

- Điều kiện thứ hai càng dễ dàng hơn. Ba mỗ mượn tạm thanh Tu La kiếm và pho Điều Long bảo lục một thời gian...

Bộc Dương Duy nghe nói, trong đầu lóe lên hàng chục ý nghĩ đan xen lẫn nhau.

Nếu cự tuyệt, tính mạng của Bạch Thúy Bình sẽ khó toàn, điều đó không có gì nghi ngờ.

Nếu chấp nhận tức một hình thức liên kết với ác đảng, đành để mặc chúng hành hung, sát hại giang hồ.

Hơn nữa Điều Long bảo lục là võ công chí thượng, một khi để đối phương luyện thành thì trong giang hồ còn ai đối địch với tên ma đầu này được nữa?

Đột nhiên Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân quát to một tiếng lao cả người lẫn kiếm vào Hắc Sa đảo chủ Ba Hào.

Bộc Dương Duy đã sớm cầm sẵn Xích Long lăng ở tay trái, lợi dụng cơ hội đó ném đi.

Một ánh chớp lóe lên, một trong Thập thất sát tinh khổng chế Bạch Thúy Bình bị Xích Long lăng đánh nát bả vai thép lên đầu đòn, lùi lại.

Bộc Dương Duy lao tới như con sóc, xung kiếm chém chết tên thứ hai rồi xuất thủ giải khai huyết đạo cho Bạch Thúy Bình.

Chính lúc ấy Bắc Hải Kinh Hồ Ba xông tới, Bộc Dương Duy thu Xích Long lăng về tiếp tục phát ra.

Hồ Ba chỉ thấy mắt hoa lên, chột kíp lùi về tránh thì cảm thấy hai tay phải nhói lên, nhìn xuống mới thấy nguyên cả bàn bị cây lăng chém đứt ngọn, bàn tay phải còn cầm chắc Phấn Quan bút rơi xuống đất...

Bộc Dương Duy quay sang nhìn, thấy Ba Hào vừa đánh lui Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân liền hỏi :

- Ngô đường chủ bảo hộ cho Bạch cô nương, để bản tọa đối phó với tên Đào chủ này!

Rồi không chờ Ngô Nam Vân trả lời, vung kiếm tấn công Ba Hào.

Bộc Dương Duy vừa xuất thủ, bọn Kim Luân Thạch Lỗ và võ sĩ trong Hồng Cân đội cũng tiếp tục tấn công địch.

Hắc Sa đảo chủ thấy tình thế đã tuyệt vọng, lòng đầy thù hận liều mạng vung Nhật Nguyệt đao quyết một phen sống mái với Bộc Dương Duy.

Lúc đó cả song phương đều bị thương cũng rất nhiều, phía Hắc Sa đảo mười bảy tên Thập thất sát tinh chỉ còn lại sáu tên, năm mươi tên đệ tử còn chưa tới hai chục, Hắc Sa tam quý thì hai chết một trọng thương. Bắc Hải Kinh Hồ Ba bị loại khỏi vòng chiến.

Bên người của Lãnh Vân bang cũng tổn thất không ít, mười hai võ sĩ của Hồng Cân đội do Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân chỉ huy chỉ còn lại năm người, số Hương chủ đi theo Kim Luân Thạch Lỗ chỉ còn lại một mình Khâu Hùng.

Bộc Dương Duy không muốn để thương vong nhiều hơn nữa, liền thi triển tuyệt học Tu La Thất Tuyệt tấn công.

Hắc Sa đảo chủ Ba Hào quả không hổ danh nhân vật hùng bá Đông Hải, cầm cự được ba chiêu Trường Hận Miên Miên, Thượng Hạ U Minh và Luân Hồi Thập Diện mà vẫn chưa bại.

Bộc Dương Duy nghiêng răng xuất liền một lúc ba chiêu Bích Huyết Tam Tàn, Hồn Quy Cực Lạc và Cửu Chuyển Câu Mệnh!

Thần kiếm tuyệt chiêu lập tức phát huy thần uy, hai chiêu đầu đánh bay đôi Nhật Nguyệt đao, chiêu kiếm thứ ba chém xả xuống vai tên Đào chủ làm đứt nguyên cả cánh tay phải.

Ba Hào mặt tái mét, đưa tay trái ôm lấy vết thương lao đảo lùi lại, gương mặt thù hận nhìn đối phương.

Bọn người Hắc Sa đảo hét hoảng la lên một tiếng, tất cả thu Từ Sa Đoạn Trường câu lùi lại.

Bộc Dương Duy tra kiếm vào vỏ, chậm rãi nói :

- Ba đảo chủ! Như các hạ đã nói. Hắc Sa đảo và Lãnh Vân bang đã thành thể thủy hỏa bất dung, cuộc chiến hôm nay quyết định sự sinh tử tồn vong của hai môn phái chúng ta. Cừu hận giữa quý đảo và bản bang không phải là chuyện một sớm một chiều. Những gì mà người của Hắc Sa đảo gây ra cho bản bang và cho toàn giang hồ, đáng phải giết sạch không để một ai sống sót...

Hắc Sa đảo chủ Ba Hào lướt mắt nhìn toàn trường, thấy người chết và bị thương nằm ngổn ngang, hầu hết là môn hạ đệ tử của mình, chỉ còn lại hơn hai chục tên còn sống.

Hắn thở dài nói :

- Bộc Dương Duy! Tục ngữ có câu được làm vua, thua làm giặc. Lão phu hôm nay bại dưới tay ngươi, vốn không muốn sống nữa. Nhưng...

Hắn dừng một lúc lại tiếp :

- Lão phu cầu xin người tha chết cho những người còn lại của Hắc Sa đảo ở đây, còn bản thân lão phu thì người muốn giết, muốn mổ thế nào cũng không oán hận.

Hắc Sa đảo chủ Ba Hào, mấy năm qua xưng hùng Đông Hải, võ lâm Trung Nguyên chẳng môn phái nào nghe danh Hắc Sa đảo là không kinh hồn táng đờm.

Uy danh lẫy lừng tứ hải, nay thân bị trọng thương phải hạ giọng cầu xin như thế đã quá bi thảm rồi..

Điều đáng quý là một tên gian hùng mà nay còn biết quên mình nghĩ đến thuộc hạ.

Bọn đệ tử Hắc Sa đảo đồng thanh nói :

- Chúng tôi nguyện cùng sinh tử với Đảo chủ sống mái với địch!

Bộc Dương Duy Hừ một tiếng nói :

- Các người bây giờ mà còn nói được câu đó ư?

Ba Hào oán hận nói :

- Bộc Dương Duy! Hôm nay Hắc Sa đảo bị diệt trừ bởi tay người, đó là do ta võ nghệ không tinh, đừng cậy thế mà nhục mạ...

Bộc Dương Duy quát :

- Ta không nhục mạ người võ nghệ không tinh, chỉ hận người không biết quân giáo thuộc hạ, ngay chính bản thân người cũng quá ác độc!

Ba Hào cúi đầu không đáp.

Bộc Dương Duy chợt hỏi :

- Bây giờ xin Đảo chủ hãy thành thực trả lời một câu: bốn bang có hai vị Đường chủ và mấy tên thuộc hạ bị mất tích, không biết người của quý đảo...

Ba Hào ngắt lời :

- Chỉ trừ hai vị Đường chủ Trần Thường và Nghiêm Mãnh bị giết không trở về báo cừu, tất cả những người còn lại bị bốn đảo đã tập trung hết ở đây.

Lão phu khẳng định rằng ngoài vị Bạch cô nương ra, người của bốn đảo không bắt giữ một người nào khác.

Bộc Dương Duy gật đầu, trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Tại hạ có thể để cho các vị trở về đảo, nhưng cần phải tuân theo một điều kiện..

Ba Hào lóe lên hy vọng, hỏi :

- Điều kiện gì?

- Từ nay người của quý đảo không được hoạt động ở Trung thổ. Nếu có việc cần tiếp tế lương thực hoặc thăm bằng hữu, tuyệt đối không được gây xung đột với võ lâm Trung Nguyên!

Ba Hào gật đầu đáp :

- Lão phu chấp nhận.

Nên biết người trong giang hồ, cho dù là hắc đạo đi nữa, một lời đã nói ra ắt nặng tựa non.

Hắc Sa đảo chủ nói xong định quay đi, nhưng ngập ngừng một lúc rồi thêm một câu :

- Đa tạ Bộc Dương bang chủ đã gia ân không giết. Một khi còn sống, lão phu sẽ nhớ ân tình này.

Giọng lão tỏ ra thành thực, ánh mắt quả nhiên không lộ ra chút oán hận nào.

Bộc Dương Duy đáp :

- Đảo chủ không cần khách khí.

Ba Hào quay sang Bắc Hải Kinh Hồ Ba hỏi :

- Hồ huynh có nói gì nữa không?

Hồ Ba lắc đầu.

Mấy tên hắc y nhân đầu trần chân đất bước tới diu Đảo chủ Hồ Ba và Hung Quỷ Tào Dật rời khỏi đỉnh núi biến mất trong bóng đêm.

Bây giờ Bạch Thúy Bình mới bước tới gần Bộc Dương Duy nói :

- Duy ca!

Bộc Dương Duy nhẹ giọng hỏi :

- Bình muội, làm sao nàng lại sa vào tay chúng?

Bộc Dương Duy thôn thức nói :

- Sáng qua thiếp rời khỏi Sa Hà trấn, đang trên đường tới Hoài Dương sơn thì gặp hai tên hán tử tự xưng mình là người của Lãnh Vân bang. Thiếp tin lời chúng, cuối cùng bị dẫn đến đây...

Bộc Dương Duy ngạc nhiên hỏi :

- Làm sao mà bọn chúng biết được nàng muốn tới Lãnh Vân bang chứ?

Bạch Thúy Bình đáp :

- Lúc ở khách điểm trong Sa Hà trấn, thiếp có hỏi đường tên tiểu nhị, nói rằng mình định đến Hồi Nhạn sơn trang. Có lẽ chúng nghe thấy... May mà gặp được chàng, nếu không...

Nói tới đó bỏ vào ngực chàng thôn thức.

Bộc Dương Duy nắm tay chàng nói :

- Bình muội! Bây giờ mọi việc đã qua. Chúng ta gặp được nhau, thế là tốt rồi. Nàng đừng khóc nữa!

Lúc đó phương đông đã ứng hồng.

Thất Sát Kiếm Ngõ Nam Vân không chờ Bang chủ ra lệnh, bảo mọi người xử lý hiện trường, chôn cất tử thi và điều trị cho những người bị thương.

Lúc đó Bộc Dương Duy mới phát hiện ra Từ Mỹ Dung không còn ở đó nữa, thờ dài thăm nghĩ :

- Có lẽ cô ta hận mình lắm.. Nhưng biết làm thế nào được? Chẳng tha cô ấy đau khổ một lần, còn hơn lỡ cả cuộc tình duyên...

* * * * *

Trời vừa sáng rõ, mười hai người của Lãnh Vân bang trở lại ngôi miếu cũ ngoại vi Sa Hà trấn.

Trong miếu viện đầy tử khí, bảy tám tử thi vẫn nằm y nguyên, đàn ngựa tản ra gặm cỏ quanh miếu.

Bộc Dương Duy gọi Ngõ Nam Vân và Thạch Lỗ đến nói :

- Bây giờ chúng ta cứ theo kế hoạch mà hành động. Bây giờ để Khâu hương chủ cùng hai võ sĩ Hồng Cân đội vào thành nghỉ ngơi và bảo vệ những người bị thương, còn chúng ta chia nhau tìm người mất tích.

Mọi người cứ theo kế hoạch mà hành động.

Khâu Hùng chỉ huy hai tên võ sĩ đưa ba người bị thương vào thành tìm khách điểm nghỉ lại, còn Thất Sát Kiếm Ngõ Nam Vân, Kim Luân Thạch Lỗ và ba võ sĩ Hồng Cân đội chia thành hai tổ, Bộc Dương Duy và Bạch Thúy Bình nhập vào làm một, ước định phương thức liên lạc, địa điểm tập trung rồi chia ba hướng tra tìm.

Bộc Dương Duy và Bạch Thúy Bình phi ngựa đi theo một sơn đạo.

Suốt hai tháng bây giờ mới gặp lại nhau, hai người sánh ngựa vừa quan sát hai bên đường vừa nói chuyện tâm tình.

Không biết qua bao lâu, chợt hai người đến trước một ngọn núi đá.

Chợt trên không có tiếng vỗ cánh rất mạnh, Bạch Thúy Bình ngẩng đầu lên nhìn, hốt hoảng la lên :

- Duy ca, con chim ưng lớn quá!

Bộc Dương Duy cũng ngẩng lên, thấy trên không có một con chim ưng đang sà xuống thấp, đôi cánh điểm bạc.

Chàng nhận ra con ác điều của Ngân Ưng Cô Tẩu đã từng tấn công mình.

Con chim giữ khoảng cách chừng mười lăm trượng, không sà xuống thấp hơn nữa, bay theo hai kỵ sĩ như muốn giám sát họ.

Bạch Thúy Bình nói :

- Duy ca! Muội có cảm giác như con chim này được người nuôi dưỡng và huấn luyện mới bám theo chúng ta như vậy...

Bộc Dương Duy gật đầu nói :

- Không sai! Nó là vật của Ngân Ưng Cô Tẩu...

Bạch Thúy Bình ngạc nhiên hỏi :

- Có phải chàng nói là Vũ Kinh tiền bối, người đã quy ẩn giang hồ hai ba chục năm trước không.

Bộc Dương Duy chưa kịp trả lời thì một nhân ảnh từ trên đỉnh núi lao xuống như ánh chớp.

Chỉ lát sau, người đó đã đáp xuống trước hai kỵ sĩ.

Bộc Dương Duy vừa nhìn qua đã nhận ra Ngân Ưng Cô Tẩu Vũ Kinh liền nói :

- Vũ lão tiền bối! Không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây!

Ngân Ưng Cô Tẩu lạnh lùng đáp :

- Lão phu đang có chuyện cần hỏi người đây!

Bộc Dương Duy ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Ngân Ưng Cô Tẩu Hừ một tiếng nói :

- Người già vờ không biết hay không biết thật?

Bộc Dương Duy tỏ vẻ bất bình :

- Chuyện gì thì lão tiền bối cứ nói ra rồi mời biết, nếu không tại hạ làm sao biết được?

- Thuộc hạ của người có một tên hòa thượng, một cô nương và hai tên trung niên hán tử không?

Bộc Dương Duy biết tin tức của Tiểu Diện Phật và Tần Nhu Nhu thì mừng rơn vội hỏi :

- Có có! Họ đang ở đâu?

Ngân Ưng Cô Tẩu xằng giọng :

- Còn ở đâu nữa? Chúng dám thâm nhập Vạn Hoa cốc của ta, không những tàn phá được vật mà còn làm hại vật nuôi của lão phu nữa...

Nguyên là ngày hôm trước Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt đại sư và Thanh Điệp Tần Nhu Nhu cùng bảy tên Hương chủ ở lại canh giữ miếu bảo vệ cho những người bị thương.

Tiểu Diện Phật thương thế đã gần hồi phục nhưng trong bảy tên Hương chủ thì có hai tên bị thương khá nặng.

Gần như cùng lúc Kim Luân Thạch Lỗ bị người của Hồng Si hội tập kích, bọn Tiểu Diện Phật cũng bị tặc nhân Hắc Sa đảo tấn công.

Vì người đông, lại có cả Độc Quý Trần Thường tham chiến nên Lãnh Vân bang bị tổn thất nặng nề, năm Hương chủ bị giết.

Tiểu Diện Phật thấy tình hình bất lợi nên cùng Tần Nhu Nhu và hai tên Hương chủ còn sống sót phá vây chạy đi.

Không biết do ma xui quỷ khiến thế nào mà bốn người lạc vào Vạn Hoa cốc của Ngân Ưng Cô Tẩu.

Lúc đó lão ma không có trong cốc, hai con ung canh giữ ở đó, thấy có người thâm nhập liền tấn công.

Chúng không địch nổi bốn cao thủ, nên sau cuộc chiến, một con bị thương, còn con kia bay mất.

Bên này một tên Hương chủ cũng bị ác điều làm bị thương.

Tiểu Diện Phật nổi giận, cho rằng đây là sào huyệt của tà môn hại người nên dùng cây Thiết Nha sản nặng tới sáu bảy chục cân phá tan khu hoa viên và thảo dược.

Nhưng hoa viên được Ngân Ưng Cô Tẩu bố trí thành Bát Quái trận, trong đó có những bụi mây song gọi là Cẩm Nhân đằng có khả năng tự động trói người.

Ngày xưa Ngân Ưng Cô Tẩu tốn rất nhiều tâm huyết mới tìm được giống mây đặc biệt này đem về trồng ở đây.

Ngoài ra trong vườn dược thảo còn có loại dược tài rất quý là Cửu Thiên Hương.

Bọn Tiểu Diện Phật bốn người bị lạc vào Bát Quái trận và bị Cẩm Nhân đằng trói lại hết.

Không lâu thì Ngân Ưng Cô Tẩu trở về, thấy quang cảnh tàn phá đó thì rất tức giận.

Biết đối phương là người của Lãnh Vân bang, lão ma đoán rằng Bộc Dương Duy còn hận mình giải cứu cho Lãnh Tâm Tiểu Ân Tiểu Quảng nên cho thuộc hạ tới đây làm náo loạn.

Bởi thế nên lão để mặc bọn Tiểu Diện Phật bốn người bị trói trong Bát Quái trận để tìm Bộc Dương Duy tính sổ.

Bộc Dương Duy nghe kể, trầm tĩnh nói :

- Lão tiền bối! Đây chỉ là sự hiểu lầm, xin hãy lượng thứ cho bọn văn bối vì không biết mà mạo phạm.

Ngân Ưng Cô Tẩu tức giận quát :

- Ngươi nói nghe đơn giản quá! Bọn chúng đến tận cấm địa của lão phu đã thương thân điều mà ta mất bao nhiêu công sức nuôi dạy, phá hoại không biết bao nhiêu dược tài quý hiếm, nay ngươi muốn ta thả chúng đi thì khác nào mở cửa Vạn Hoa cốc cho người khác tự do mặc sức tàn phá?

Bộc Dương Duy vẫn nhỏ nhẹ hỏi :

- Vậy ý tiền bối muốn giải quyết thế nào?

Ngân Ưng Cô Tẩu đáp :

- Ý của lão phu rất đơn giản.

- Xin tiền bối cho biết.

- Mỗi tên xâm lấn tự chặt một ngón tay để ghi nhớ, và cam kết rằng sau này không bao giờ được bước chân vào nơi tĩnh tu của ta nữa.

Kể ra điều kiện đó không phải là khắc nghiệt lắm, có thể chấp nhận được.

Nhưng vấn đề ở đây là uy danh cả một phái Lãnh Vân bang.

Bộc Dương Duy lắc đầu nói :

- Không được...

Ngân Ưng Cô Tẩu nổi giận quát lên :

- Vậy là ngươi không chịu? Nên nhớ rằng giữa chúng ta còn có cuộc ước đấu chưa thực hiện...

- Tiền bối muốn động thủ cùng văn bối hay sao?

- Lão phu chính đang có ý đó. Nên biết người khác sợ ngươi, còn Vũ Kinh này chưa coi Ngọc Diện Tu La vào đâu!

Bộc Dương Duy nói :

- Nếu tiền bối đã quyết ý như thế, tại hạ đành bồi tiếp. Nếu may thắng được tiền bối một chiêu nửa thức, xin tiền bối thả người, và sự hiểu lầm này tới đây kết thúc. Nếu văn bối bị thua, chẳng những bốn người bị bắt phải chấp nhận điều kiện tiền bối vừa đưa ra mà bản thân văn bối cũng nghe theo bất cứ sự xử lý nào.

Bạch Thủy Bình nghe lão quái xưng danh, lại thấy Bộc Dương Duy đề ra điều kiện như thế, sợ hãi nói :

- Duy ca...

Bộc Dương Duy bình thần nói :

- Bình muội! Như vậy là nàng gặp may đấy! Hôm nay sẽ được mở rộng tầm mắt, chứng kiến võ công cái thể của vị cao nhân tiền bối xưng hùng thiên hạ mấy chục năm trước...

Ngân Ưng Cô Tẩu quát lên :

- Đừng nhiều lời nữa! Động thủ đi!

Bộc Dương Duy lùi lại mấy bước nói :

- Tiền bối niên cao đức trọng, xin hãy xuất chiêu trước!

Ngân Ưng Cô Tẩu không đáp, lập tức phát chiêu.

Ngay từ đầu, lão đã xuất tuyệt chiêu, muốn dồn đối phương vào thế hạ phong để sớm chấm dứt cuộc đấu.

Bộc Dương Duy thi triển Thiên Ma thập nhị thức đối địch.

Ngân Ưng Cô Tẩu có công lực năm chục năm tu luyện, có thể coi là một trong số ít nhân vật tuyệt đỉnh võ lâm. Vạn Hoa chương pháp lại rất nguy dị kỳ ảo, xưa nay hầu như chưa gặp đối thủ.

Nhưng Bộc Dương Duy do kỳ duyên được ăn Đại Đào tiên quả và được Độc Thủ Ma Quân chân truyền công phu và truyền thêm nội lực mấy chục năm nên không kém gì đối phương. Thiên Ma thập nhị thức cũng là chương pháp nhất tuyệt trong giang hồ, khiến Ngân Ưng Cô Tẩu không sao chiếm được ưu thế.

Một trăm chiêu qua đi...

Quả là một đôi kỳ phùng địch thủ, một cuộc long tranh hổ đấu!

Lại thêm trăm chiêu nữa...

Cả hai cũng thăm kính hải trước công lực và võ học của đối phương. Đối với Bộc Dương Duy thì từ khi xuất đạo tới nay, đây là lần đầu tiên chàng gặp đối thủ không kém mình.

Còn Ngân Ưng Cô Tẩu trầm nghĩ :

- Chẳng trách nào Ngọc Diện Tu La được giang hồ tán tụng như thế. Xem ra hần còn trẻ mà võ công kiệt xuất thế này không thể khinh thị được...

Bạch Thủy Bình đứng ngoài quan sát, tuy rất lo lắng cho tình nhân nhưng bị võ học chí thượng và những kỳ chiêu dị thức của song phương cuốn hút nên càng lúc càng hứng thú.

Trong lúc trận đấu đang kịch liệt, chợt hai đối thủ tách nhau ra, chăm chăm nhìn đối phương rồi cùng thét to, vung cả song chương lao vào...

Lần này phát ra một tiếng nổ rền trời, song phương đều bật ngược lại.

Bộc Dương Duy lùi ba bước, khí huyết nghịch xung, cổ ghìim mới khỏi ối máu ra.

Ngân Ưng Cô Tẩu bị chấn lùi tới năm bước nhưng không giữ được trầm ổn ngã ngồi xuống, khoe môi rỉ máu, sắc mặt tái mét.

Bộc Dương Duy bước đến gần nói :

- Vũ lão tiền bối! Như vậy chưa thể nói là bị bại. Chúng ta hãy vận công điều tức một chút rồi đấu tiếp!

Ngân Ưng Cô Tẩu không nói gì, nhắm mắt hành công.

Một lúc sau lão mở mắt đứng lên nói :

- Như vậy là hôm nay lão phu đã biết thế nào là thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân. Bộc Dương bang chủ hãy chờ đấy một lúc, lão phu sẽ về thăm người.

Nói xong đưa tay phải chùi máu trên mép, phi thân lên núi, thân pháp còn rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Đại thụ chiêu phong - Miêu Cương gây sự

Sau khi Ngân Ưng Cô Tàu đi khỏi. Bộc Dương Duy cũng ói ra một ngụm máu, ngồi xuống vận công.

Bạch Thúy Bình kinh hãi kêu lên :

- Duy ca!

Bộc Dương Duy nhắm mắt không đáp.

Vừa qua một đêm đấu với Độc Quỷ Trần Thường rồi tới Bắc Hải Kinh Hồ Ba và Hắc Sa đảo chủ Ba Hào, chàng đã hao tổn rất nhiều chân lực, vừa rồi dốc toàn lực đấu với Ngân Ưng Cô Tàu một chương, tuy có thắng một chút nhưng cũng đã bị nội thương.

Bạch Thúy Bình lo lắng ngồi xuống bên cạnh, lấy khăn lau sạch máu trên môi chàng, xong rút kiếm đứng bảo hộ.

Chính lúc ấy có một người tiến lại gần, đứng ở mép rừng cách đó chừng năm trượng.

Bạch Thúy Bình chưa phát hiện ra. Đó là một lão nhân chừng năm mươi tuổi, mình bận tử y, mặt mũi thâm trầm.

Lợi dụng Bạch Thúy Bình quay lưng lại, lão từ chỗ nấp bước ra...

Bất thần Bạch Thúy Bình quay lại, trầm giọng hỏi :

- Các hạ là ai?

Nàng không dám nói to vì sợ làm kinh động đến Duy ca. Trong trường hợp này, nếu bị kinh động thì rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma.

Tử y lão nhân không đáp, nhìn dán mắt vào Bạch Thúy Bình thốt lên :

- Thật là trang giai nhân tuyệt sắc vô song! Tây Thi, Khuông Việt ngày xưa cũng chỉ đẹp đến thế là cùng!

Bạch Thúy Bình cầm chặt kiếm, khẽ quát :

- Người là ai sao không trả lời? Nhìn người ta như thế, có biết sĩ diện không?

Tử y lão nhân cười hắc hắc đáp :

- Lão phu là Tiêu Quảng, trong giang hồ đặt biệt danh Lãnh Tâm Tiều Ân.

Bạch Thúy Bình à một tiếng hỏi :

- Các hạ là người của Hồng Si hội?

Tiêu Quảng không đáp.

Bạch Thúy Bình đứng chặn trước Bộc Dương Duy, tay cầm chặt kiếm, vận công sẵn sàng xuất thủ bảo vệ chàng.

Tiêu Quảng tiến lên một bước hỏi :

- Có phải cô nương hiệu xưng là Bạch Nhạn không?

Bạch Thúy Bình Hừ một tiếng, không đáp.

Giọng Tiêu Quảng chợt trở nên lạnh lùng :

- Cô nương hãy tránh ra!

Bạch Thúy Bình gằn giọng :

- Các hạ muốn gì?

Tiêu Quảng đáp :

- Lão phu với Ngọc Diện Tu La có mối cừ hận. Bây giờ lão phu cần...

Không để đối phương nói xong, Bạch Thúy Bình cướp lời :

- Danh tiếng của Lãnh Tâm Tiêu Ân không nhỏ trong giang hồ. Các hạ nói thế không sợ mọi người chê cười ư?

Lãnh Tâm Tiêu Ân Tiêu Quảng bị Bộc Dương Duy đánh một chưởng trọng thương, được Ngân Ưng Cô Tẩu Vũ Kinh cứu đi.

Nay hắn đã trị thương xong, nhưng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Vốn là kẻ nhỏ nhen ti tiện, gặp trường hợp này đâu dễ bỏ qua cơ hội trả thù?

Đưa mắt nhìn Bộc Dương Duy, thấy thần sắc chàng hồng nhuận lại dần, Tiêu Quảng kinh hãi nghĩ thầm :

- Tên này công lực thật thâm hậu! Kiểu này chỉ sau thời gian chừng một tuần trà nữa, hắn sẽ hồi phục. Lúc đó muốn trả thù chỉ sợ lên trời còn dễ hơn!

Nghĩ đoạn mặt hiện sát cơ, bước tới thêm một bước nữa.

Bạch Thúy Bình thấy thất kinh, tự nhủ :

- Xem ra lão ma này quyết hại Duy ca rồi! Với công lực của hắn, chỉ sợ mình không đấu nổi mười chiêu, biết làm sao bây giờ?

Lúc này trên đầu Bộc Dương Duy bốc ra một làn khói trắng. Việc vận công đang vào giai đoạn quyết định.

Lãnh Tâm Tiêu Ân Tiêu Quảng biết rằng chỉ một lát nữa thôi đối phương sẽ hoàn tất việc hành công, lúc đó đừng nói đến việc trả thù mà hắn muốn thoát khỏi đây cũng không phải chuyện dễ.

Vì trước khi được Ngân Ưng Cô Tẩu cứu đi, Bộc Dương Duy đã cảnh cáo rằng “Đừng bao giờ để ta gặp lại nữa”.

Hắn liền nghiêng răng vận công vào song chưởng bước lại gần.

Bạch Thúy Bình la lên :

- Tiêu Quảng... Ngươi dám...

Tiêu Quảng đáp :

- Bạch cô nương hãy lượng thứ cho lão phu... Nếu bây giờ không hạ thủ, chớ lát nữa chắc mạng lão phu không còn...

Bạch Thúy Bình không cần nghĩ ngợi gì thêm, Bạch Linh kiếm xuất kỳ chiêu đánh ra.

Lãnh Tâm Tiêu Ân lừng danh trong giang hồ mấy chục năm nay, có coi đối phương ra gì?

Hắn cất một tràng cười khinh thị, vung chưởng đánh vào giữa màn kiếm ảnh.

Bạch Thúy Bình bị chưởng lực hung mãnh của đối phương đẩy lùi, nhưng lại tiếp tục xông vào, xuất tuyệt học của phái Hoa Sơn Song Long kiếm pháp đưa toàn bộ nội lực đâm vào hai yếu huyệt Bách Hội và Thái Dương địch.

Lãnh Tâm Tiêu Ân Tiêu Quảng tức giận rít lên :

- Nếu cô nương không chịu tránh ra thì đừng trách lão phu hạ thủ độc ác!

Bạch Thúy Bình không đáp. Vẫn tiếp tục phát chiêu.

Tiêu Quảng quát to một tiếng, tránh qua chiêu kiếm rồi xuất song chưởng phản công.

Chưởng lực của Lãnh Tâm Tiêu Ân thật kinh nhân. Chỉ chớp lát đã đẩy lui Bạch Thúy Bình tới Sát Bộc Dương Duy.

Nàng không lùi bước nữa, tay kiếm tay chưởng dốc toàn lực quyết bảo hộ cho Duy ca.

Tiêu Quảng vung chưởng lên nói :

- Bạch cô nương! Nếu không chịu lui ra xin đừng trách lão phu hạ độc thủ.

Bạch Thúy Bình quát :

- Lão tặc vô sỉ! Cô nương liều mạng với ngươi!

Dứt lời chưởng xuất mười hai thành công lực đánh thẳng vào ngực địch nhân!

Tiêu Quảng Hử một tiếng, cuất chưởng đánh ra.

- Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, đất đá khói bụi bốc lên mù mịt, một tiếng la kinh hãi và một nhân ảnh bay lên không..

Lại một nhân ảnh khác lướt theo.

Tiêu Quảng kinh hãi nhìn lại thì đã thấy Bộc Dương Duy bế trên tay Bạch Thúy Bình nằm thềm thiếp, khóe môi rỉ máu.

Chàng đặt Bạch Thúy Bình nằm xuống, mắt hiện sát cơ nhìn Lãnh Tâm Tiêu Ân quát :

- Quân ti tiện! Để ngươi sống làm gì?

Tiêu Quảng run lên.

Hắn biết rõ mình không phải đối thủ của Bộc Dương Duy, nhưng điều hắn lo lắng đã xảy ra, biết làm thế nào bây giờ?

Chỉ trách hắn đã không biết tận dụng thời cơ giải quyết nhanh để đối phương kịp bình phục.

Bộc Dương Duy trầm giọng :

- Ngươi còn chưa tự tuyệt đi, còn chờ ta hạ thủ?

Tiêu Quảng nghĩ thầm :

- Đẳng nào cũng chết, có thể hắn vừa trị thương xong vẫn chưa hồi phục, cứ thử một chiêu, may ra thắng được, vừa khỏi chết, vừa trả được thù, công lao với bốn hội càng không nhỏ!

Nghĩ đoạn vận hết mười hai thành công lực, bắt thần lao vào đối phương..

Bộc Dương Duy Hử một tiếng, đưa chưởng lên nghênh tiếp.

Lại một tiếng nổ rền như sấm, Lãnh Tâm Tiêu Ân Tiêu Quảng bị bật ngược lại hơn một trượng, ngã ngửa ra, há miệng phun một vòi máu.

May vừa rồi Bộc Dương Duy chỉ mới dùng sáu bảy thành công lực, nếu không Tiêu Quảng đâu còn mạng?

Bộc Dương Duy bước lại gần nói :

- Tên họ Tiêu! Với hành động ti tiện vừa rồi ngươi đáng chết một trăm lần. Nhưng nể mặt Ngân Ưng Cô Tẩu Vũ lão tiên bối, ta tha cho ngươi một mạng!

Dứt lời phát ra một chưởng.

Chỉ nghe bịch một tiếng, vai phải của Tiêu Quảng bị chưởng lực đánh nát, đau quá ngất đi.

Vừa lúc đó Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt đại sư, Tàn Nhu Nhu và hai tên Hương chủ cũng vừa đến.

Chờ mọi người thi lễ xong, Bộc Dương Duy đỡ Bạch Thúy Bình ngồi lên, vận công trị thương cho nàng.

* * * * *

Lúc ấy đang cuối thu.

Ở vùng Quan Lạng từng trận gió tây lạnh ngắt, tuy mới đầu giờ thân nhưng quan đạo đã vắng tanh không một bóng người.

Chợt từ chân núi vang lên tiếng vó ngựa, lúc sau một đoàn kỵ mã phóng như bay lên núi.

Đoàn kỵ mã gồm mười bốn người, dẫn đầu là một lão nhân cao lớn mặc hồng y.

Phía sau, một lão nhân khác giục ngựa tiến kịp hồng y lão nhân nói :

- Tổng giám, làm sao chúng ta tìm suốt mấy ngày mà không thấy bóng dáng một tên Hắc Kỳ bang nào cả? Chẳng lẽ chúng dò la được kế hoạch của chúng ta nên trốn đi?

Nguyên đoàn kỵ mã là người của Lãnh Văn bang do Giám đường, Đường chủ Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân suất lĩnh Nội tam đường chủ và mười tên Hương chủ.

Từ Vong đường Đường chủ Đoạn Hồn Tiêu Tàn Kỳ cũng té ngựa lên nói :

- Lần này tới đây, bằng bất cứ giá nào chúng ta cũng phải tiêu diệt cho được Hắc Kỳ bang mới trở về Tổng đàn!

Giáo Trúc đường Đường chủ Song Liên Chương Tổng Phi từ phía sau cất giọng oang oang :

- Tàn đường chủ nói không sai! Lão phu không tin Hắc Kỳ bang, có bản lĩnh thắng thiên độn thổ. Cứ sục sạo khắp khu vực Giám Thành trong phạm vi vài trăm trượng xem có gặp không?

Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân trầm ngâm không nói gì.

Lát sau đoàn kỵ mã đã lên tới đỉnh núi.

Đi xuống chừng nửa dặm, sơn đạo bị kẹp giữa hai vách đá giống như một tuyệt cốc, vừa chật hẹp vừa hiểm trở.

Trong cốc vắng lặng đến xuất kỳ.

Vốn quen vào sinh ra tử hàng trăm lần, vị đứng đầu trong Tái Ngoại song tôn lập tức cảnh giác.

Lão gìm ngựa đi chậm lại, quan sát một lúc rồi quay lại nói :

- Cốc này hẹp và rất hiểm trở, lại có nhiều khúc cong. Nếu có địch nhân phục kích, chờ chúng ta lọt vào rồi chặn kín hai đầu, dùng hỏa công thì sẽ rất nguy hiểm.

Song Liên Chương Tổng Phi giục ngựa tiến lên nói :

- Giám đường! Bỏ tọa tình nguyện đi trước điều tra tình hình.

Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân gọi ba tên Hương chủ là ba huynh đệ Phạm Hiếu, Phạm Lễ và Phạm Nhân nói :

- Các người đi cùng với Tổng đường chủ đi trước điều tra địch tình.

Rồi dặn thêm Tổng Phi :

- Tổng đường chủ hãy cẩn thận, nếu có phát hiện gì thì dùng Thiên Lý Phi Hồng báo tin.

Tổng Phi gật đầu lĩnh mệnh, suất lĩnh Phạm gia huynh đệ phi ngựa thẳng vào tuyệt cốc.

Đoàn người ngựa mười người còn lại đứng ngoài tuyệt cốc chờ.

Chừng nửa canh giờ trôi qua, trong cốc không nghe động tĩnh gì, mọi người bắt đầu lo lắng.

Đoạn Hồn Tiêu Tàn Kỳ nhíu mày nói :

- Chẳng lẽ họ bị mai phục?

Y vừa dứt lời thì chột trên núi phát ra tiếng kêu.

Lại nghe vút một tiếng, có vật gì màu đen bay tới cắm ngay giữa quan lộ.

Mọi người nhìn tới, thấy đó là một ngọn hắc kỳ, giữa thêu hình mảnh trắng non có màu vàng.

Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân cao giọng nói :

- Bằng hữu Hắc Kỳ bang! Muốn gì thì hiện thân nói chuyện, đừng hành động lén lút như thê đầu phải hảo hán?

Không có tiếng trả lời.

Cổ Từ Quân bảo mọi người tản ra đề phòng đối phương tập kích rồi nhắm vách đá trước mặt bên tả, từ lưng ngựa bật cao sáu bảy trượng lao tới.

Từ vách đá có người quất lên :

- Cút!

Đồng thời một luồng kinh phong rất mạnh đánh ra.

Cố Từ Quân cười hô hô nói!

- Ai cút thì còn chưa biết!

Vừa nói vừa phát chuông đối địch.

Chuông kinh tiếp nhau nổ vang, Cố Từ Quân lách mình đáp xuống đất, nhìn tới thấy một nhân ảnh lao đi.

Lão định đuổi theo thì thấy một vật phóng tới trước ngực, nhìn lại nhận ra một ngọn Hắc Tiêu kỳ nữa, vội đưa tay bắt lấy.

Chạm một chút, người kia đã biến mất.

Bát Ty Thần Sát Cố Từ Quân đánh quay về chỗ cũ.

Đột nhiên cảm thấy có điều bất thường, lão nhìn xuống ngọn Hắc Kỳ cầm trên tay, mặt biến sắc ném lá cờ đi nói :

- Quân ti tiện! Tầm độc lên cả kỳ lệnh!

Hai đệ tử của Cố Từ Quân là Cam Lương song kiếm Hàn Nghĩ, Hàn Dũng nghe nói vội vàng nhảy xuống ngựa lo lắng hỏi :

- Sư phụ làm thế nào bây giờ?

Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký cũng nhảy xuống nói :

- Cố đường chủ, hãy vận công bức độc ra nhanh lên!

Cố Từ Quân nghe lời ngồi tọa công bức độc.

Bây giờ vết đen trong lòng bàn tay đã lan ngược lên mấy tấc.

Chính lúc ấy, một bạch ảnh từ trên vách núi cao lao xuống.

Đó là một lão nhân cao gầy, mặt dơi tai chuột, tướng mạo gian xảo, da trắng nhợt nhạt như xác chết, bận bạch y văn sẫm.

Hắn đứng trên một mỏm đá cách quần hùng ba bốn trượng, cười hắc, hắc nói :

Lãnh Vân bang đã bị chôn vùi, nay còn phá mộ chui lên. Hôm nay đại gia sẽ vĩnh viễn chôn vùi các ngươi!

Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký lạnh lùng hỏi :

- Các hạ là ai?

Bạch y lão nhân đáp :

- Đại gia đi không đòi họ, ngồi không cái danh, là Dạ Tiêu Tiên vệ trong Nam Cương song hữu!

Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký cười hô hô nói :

- Ta tưởng rằng ai, thì ra thủ hạ bại tướng, du hồn dưới chuông Ngô đường chủ của bổn bang! Lần trước Ngô đường chủ không thèm chém giết, thế mà nay dám mở miệng khoác lác không biết thẹn! Người từ Miêu Cương lên lút vào đây biến thành nanh vuốt của Hắc Kỳ bang từ bao giờ thế?

Lão đại trong Cam Lương song kiếm Hà Nghĩ hướng sang Tàn Ký nói :

- Tàn đường chủ, tên này tất vừa ám toán gia sư, cho phép thuộc hạ xuất chiến được không?

Tàn Ký gật đầu :

- Thế cũng được, nhưng Hàn đường chủ hãy cẩn thận.

Hàn Nghĩ cúi mình dạ một tiếng rồi tung mình nhảy tới đứng trên một mỏm đá đối diện với Dạ Tiêu Tiên vệ vung chuông đánh ra.

Lão già nhay tránh sang một mỏm đá khác, xuất hai chỉ điểm sang huyết Bách Hội, Cự Khuyết của đối phương.

Hàn Nghĩ lách mình tránh đi rồi lướt tới gần, trường kiếm thi triển liên ba chiêu Tiểu Chỉ Thiên Nam, Huyền Điều Hoạch Sa và Bình Phân Thu Sắc công cả sang thượng, trung lẫn hạ bàn của địch.

Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký quan sát một lúc, thấy Hàn Nghĩ còn đủ khả năng đối phó với Dạ Tiêu Tiên Vệ liền yên tâm đến gần xem tình hình Bát Ty Thần

Sa Cồ Từ Quân.

Nhưng ý vừa cúi xuống thì trên núi lại lao xuống mấy chục thân ảnh, dẫn đầu là một lão nhân thấp lùn, tóc vàng mắt xanh, y phục màu đỏ, chỉ nhìn qua cũng biết không phải người Trung Nguyên.

Sinh Từ Phán Quan Chữ Thiên Nhẫn bước lên nói :

- Lỗ Ba Cách! Nam Cương song hung các ngươi chán sống rồi nên mới vào Trung Nguyên gây náo. Lần này thì đừng mong về lại Miêu Cương nữa!

Nguyên lão quái này chính là Lỗ Ba Cách, nhị đệ của Dạ Hiếu Tiên Vệ.

Đi theo hán là cả đoàn năm sáu mươi tên hắc y nhân, tẩy cảm đủ thứ binh khí hình thù dị dạng.

Lỗ Ba Cách đáp :

- Tên họ Chữ! Lão đại trong Tái Ngoại song tôn này đã thập tử nhất sinh, còn lại các ngươi thì là gì chứ?

Sinh Từ Phán Quan Chữ Thiên Nhẫn quay lại nói :

- Tần đường chủ hãy cử người bảo vệ cho Cồ đường chủ, để bọn tọa xử lý lũ chuột này cho!

Lỗ Ba Cách tức giận vẩy tay quát :

- Xong vào! Thệt hết chúng đi!

Hai chục tên cây đồng hồ hết xông vào.

Chữ Thiên Nhẫn định xuất thủ thì hai tên Hương chủ nhảy ra nói :

- Đường chủ! Giết gà đâu cần dao mổ trâu? Để bọn thuộc hạ dẹp bọn tiểu yêu này cho!

Chữ Thiên Nhẫn gật đầu nói :

- Hai vị Hương chủ chưa cần dùng binh khí, nhất loạt phải chăng.

Ngay loạt đầu tiên đã đánh ngã sáu tên hắc y nhân.

Một bọn mười năm tên đánh sang Bát Tý Thần Sát Cồ Từ Quân đang ngồi nhắm mắt vận công bức độ.

Hai tên Hương chủ là Vương Tài và Phạm Bạch Thủy cũng xin phép Đoạn Hồn Tiểu Tần Ký đối phó, đánh chết tại chỗ hai tên địch và đả thương bốn tên.

Sinh Từ Phán Quan Chữ Thiên Nhẫn và Đoạn Hồn Tiểu Tần Ký thấy vậy tỏ ra yên tâm, đứng ngoài lược trận, sẵn sàng xuất thủ trong trường hợp cần thiết.

* * * * *

Đây nói Giáo Trúc đường Đường chủ Song Liên Chương Tổng Phi suất lãnh Phạm gia huynh đệ thâm nhập vào tuyệt cốc thì bị một bọn tặc nhân chặn lại định dùng hòa công nhưng Tổng Phi xuất thủ thần tốc, diệt gọn sáu tên địch khiến chúng không kịp phát tín hiệu báo động.

Bốn người vượt qua cốc khẩu mới gặp một bọn hắc y nhân cảnh giới, liền đánh tan bọn này.

Ra khỏi cốc mới gặp ngay chính Bang chủ Ma Vân Chu Bạch Anh và hai tên hán tử kỳ hình dị tướng.

Song phương lập tức tiến hành một cuộc ác đấu.

Nguyên là sau khi bị Bộc Dương Duy tiêu diệt mất một bộ phận quan trọng gồm Ngân Thương Tướng Hàn Xung và hai tên Đường chủ khác, Ma Vân Chu Bạch Anh biết rằng nhất định chàng sẽ thượng môn báo thù, vì thế ra sức chiêu binh mãi mã, tăng cường thế lực.

Tuy nhiên số mới tuyển mộ võ công chỉ thuộc hàng nhị, tam lưu, không sao bù đắp nỗi tổn thất trước đây.

Thế cùng Chu Bạch Anh đành hạ mình đi cầu viện binh, dùng vàng bạc và nữ nhân mua chuộc được Nam Cương song hung và hai tên hán tử kỳ hình dị tướng này.

Hai quái nhân đó là Giang Nam song quái gồm hai huynh đệ Trương Vũ và Trương Hoành.

Sau khi nhận được tin Lãnh Vân bang tung lực lượng tiểu phạt Hắc Kỳ bang, Chu Bạch Anh không dám ở lại Tổng đàn mà sơ tán đến đây bố trí mai phục.

Không ngờ lực lượng của Lãnh Vân bang chỉ mười mấy người, chỉ có Song Liên Chương Tổng Phi nhập cốc, hành động lại quá thần tốc, giết chết bọn thủ hạ bố trí đánh hỏa công làm bọn chúng không kịp phát ra tín hiệu báo động, xông một mạch qua cốc khẩu.

Song Liên Chương Tổng Phi ngày xưa còn đánh bại cả tên Minh chủ lực lâm Cửu Chỉ Ma Công Tôn Vô Ky, trong giang hồ mấy ai địch nổi?

Vừa mới giao chiến một lúc, Tổng Phi phát ra ba lần sau chương đánh chết Trương Vũ làm Trương Hoành bị thương lùi lại.

Bốn năm chục tên hắc y nhân xông vào định giải cứu nhưng đều bị Phạm gia huynh đệ dùng câu liêm và chương lực sát thương một lúc mười mấy tên.

Song Liên Chương Tổng Phi cũng phát liên mười mấy chương giết thêm chín mười tên nữa làm cả bọn kinh hoàng chạy lui, không ai dám xông vào nữa.

Ma Vân Chu Bạch Anh thấy tình thế đã trở nên nguy cấp, bỏ mặc thuộc hạ chạy trốn vào rừng.

Song Liên Chương Tổng Phi đuổi theo, nhưng rừng quá rậm rạp, không thấy dấu vết địch nhân đâu nữa, đành trở ra tàn sát một lúc rồi cùng Phạm gia huynh đệ quay lại.

Ở đầu cốc, thấy bọn hắc y nhân bị tử thương mười mấy tên, Lỗ Ba Cách quát to một tiếng, vung Độc Cước Đồng Nhân lao vào, chỉ vài chiêu đã đánh chết một tên Hương chủ và làm bị thương một tên khác.

Sinh Từ Phán Quan Chữ Thiên Nhãn nhảy ra cứu nhưng không kịp, đánh rút Phán Quan bút đối địch với tên này.

Lão đại Hàn Nghĩa trong Cam Lương song kiếm đấu với Dạ Hiếu Tiên Vệ được vài chục chiêu thì bị lâm vào thế hiểm, Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký liền bảo hai tên Hương chủ lo bảo hộ cho Bát Tỷ Thần Sát Cổ Từ Quân, còn mình đích thân đối địch với Tiên Vệ.

Lúc này chỉ còn hai huynh đệ Hàn Nghĩa, Hàn Dũng, Phạm Bạch Thủy, Vương Tài và một tên Hương chủ khác vừa lo kháng cự với gần ba chục tên đệ tử Hắc Kỳ bang, vừa bảo hộ Đường chủ Bát Tỷ Thần Sát Cổ Từ Quân.

Tuy bọn hắc y nhân võ công không cao, nhưng vì quá đông nên chiếm được ưu thế.

Qua một lúc giao chiến, thêm chín mười tên đệ tử Hắc Kỳ bang bỏ mạng nhưng phía Lãnh Vân bang cũng có một tên Hương chủ bị giết, Vương Tài và Hàn Dũng cũng bị thương.

Trong lúc tính mạng của mấy tên Hương chủ và Bát Tỷ Thần Sát Cổ Từ Quân bị uy hiếp thì Lỗ Ba Cách bị Chữ Thiên Nhãn điểm một bút trúng vai làm vỡ nát xương vai.

Pho Độc Cước Đồng Nhân bay xuống tuyệt cốc, tên người Miêu hốt hoảng lùi lại, đưa tay ôm lấy vai trái đầm máu.

Dạ Hiếu Tiên Vệ thấy lão nhị bị thương, chỉ chốc lát phân thân liền bị Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký phát ra một chương đánh bật lùi hai trượng, sấn vào quát :

- Tiên Vệ! Mau đưa giải dược ra! Nếu không chẳng những ngươi cũng không thể giữ được cầu mạng mà nghĩa đệ ngươi cũng gửi xác hoang sơn đấy!

Bọn đệ tử Hắc Kỳ bang thấy Nam Cương song hung đều bị bại, hốt hoảng lùi cả lại.

Dạ Hiếu Tiên Vệ thấy bại thế đã rõ, thờ dãi đáp :

- Thôi được! Lão phu đồng ý đưa giải dược. Nhưng các ngươi chấp nhận không giết hai huynh đệ chúng ta chứ?

Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký thấy Bát Tỷ Thần Sát Cổ Từ Quân mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, liền gật đầu nói :

- Ta chấp nhận! Nhanh lên!

Dạ Hiếu Tiên Vệ lấy ra một chiếc bình nhỏ bằng bích ngọc ném sang.

Tàn Ký tiếp lấy, đưa cho Hàn Nghĩa cho sư phụ uống vào.

Dạ Hiếu Tiên Vệ nhìn Lỗ Ba Cách nói :

- Sư đệ, chúng ta đi thôi.

Sinh Từ Phán Quan Chữ Thiên Nhãn vẫn chỉ Phán Quan bút vào ngực Lỗ Ba Cách nói :

- Không được!

Dạ Hiếu Tiên Vệ nổi giận gào lên :

- Thế nào? Các ngươi định bội ước hay sao?

Chữ Thiên Nhẫn lắc đầu đáp :

- Lão phu không có ý đó, nhưng còn phải xem giải được có tác dụng không đã!

Dạ Hiều Tiền Vệ hừ một tiếng nói :

- Các người dám không tin lão phu?

Đoạn Hồn Tiểu Tàn Ký chột quát lên :

- Câm miệng! Nam Cương song hung ác danh vang khắp quan ngoại quan nội, ai tin các ngươi? Nếu còn nói nữa bốn Đường chủ sẽ phé luôn võ công của hai người đấy!

Dạ Hiều Tiền Vệ không dám nói gì nữa.

Một lúc sau Bát Tỷ Thần Sát Cổ Từ Quân mở mắt đứng lên nói :

- Hai vị Đường chủ! Tha cho chúng đi!

Sinh Từ Phán Quan Chữ Thiên Nhẫn thu bút về quất :

- Cút ngay! Nếu sau này gặp lại các người gây sự ở Trung Nguyên, các người sẽ không được toàn mạng trở về đâu!

Vừa lúc đó Song Liên Chương Tổng Phi dẫn Phạm gia huynh đệ ba người quay trở lại.

Dạ Hiều Tiền Vệ sợ bị gây thêm phiền phức nên giục sư đệ vội vã rời khỏi hiện trường, chớp mắt đã mất hút.

Lúc đó bọn đệ tử Hắc Kỳ bang cũng đã trốn đi mất cả.

Bát Tỷ Thần Sát Cổ Từ Quân uống xong giải được đã bình phục lại, nhìn Song Liên Chương Tổng Phi hỏi :

- Tổng đường chủ, tình hình trong cốc thế nào?

Tổng Phi đáp :

- Tên chuột Chu Bạch An đã trốn mất.

Sau đó kể lại tình hình xảy ra.

Cổ Từ Quân cho người chôn cất hai vị Hương chủ tử trần, chữa thương cho mấy người bị thương.

Công việc hoàn tất, Đoạn Hồn Tiểu Tàn Ký hỏi :

- Giám đường, bây giờ chúng ta làm gì?

Bát Tỷ Thần Sát Cổ Từ Quân đáp :

- Hiện giờ Chu Bạch An đã trốn thoát. Ở hiện trường chỉ có Nam Cương song hung và Giang Nam song quái. Như vậy lực lượng đầu não của Hắc Kỳ bang vẫn chưa bị tiêu diệt. Cừu nhân chủ yếu là Chu Bạch An, chúng ta cần phải truy sát bằng được tên này mới hoàn thành nhiệm vụ! Các vị thấy thế nào?

Mọi người đều tán thành. Chúng nhân lại lên đường, do Song Liên Chương Tổng Phi dẫn đầu phi xuống dốc hẹp.

Họ vừa đi chưa được bao lâu thì từ đỉnh núi một đoàn kỵ mã khác rầm rộ phi tới.

Đó chính là đội thiết kỵ của Lãnh Vân bang mười sáu người do đích thân Bang chủ Bộc Dương Duy dẫn đầu, từ Sa Hà trấn đến phối hợp với lực lượng của Bát Tỷ Thần Sát Cổ Từ Quân.

Đến cốc khẩu, thấy mấy chục thi thể nằm ngổn ngang, máu thịt toí bời đầy mặt đất, đoàn người lập tức dừng lại.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân nói :

- Bang chủ, xem chừng đây là người của Hắc Kỳ bang.

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Không sai! Nhưng ngoài kỵ đội của Cổ đường chủ, ai giao chiến với Hắc Kỳ bang mà tàn sát chúng như thế?

Chợt tên Hương chủ Khâu Hùng dõng lưng ngựa chạy vào rừng.

Trông thấy hai ngôi mộ vừa đắp, hấn kêu lên :

- Bang chủ, nguyên là người của Cổ đường chủ vừa giao chiến!

Bộc Dương Duy và Ngô Nam Vân nghe gọi cùng nhau lao tới, đọc thấy tên của hai vị Hương chủ thuộc Từ Vong đường.

Như vậy đã rõ, kỵ đội của Gièm đường, Đường chủ bát Tỉ Thần Sát Cổ Từ Quân vừa chạm địch.

Nhưng vấn đề đây là lực lượng nào của đối phương, tại sao cuộc chiến lại xảy ra ở đây và hiện giờ Bát Tỉ Thần Sát đi đâu?

Thần Sát Kiếm Ngô Nam Vân nói :

- Bang chủ đã đến Tổng đàn của chúng, nhưng có lẽ Chu Bạch Anh sợ chúng ta tấn công nên đã rời bỏ Tổng đàn, kéo đến mai phục ở đây.

Bộc Dương Duy gật đầu.

Họ dễ dàng phát hiện thấy vết chân ngựa phi vào cốc khẩu còn mới, liền lên ngựa truy theo.

Cho đến tối vẫn chưa đuổi kịp Cổ Từ Quân.

Khi vượt qua một con suối, Bộc Dương Duy chợt phát hiện thấy một nhân ảnh, liền nói khẽ với Ngô Nam Vân :

- Ngô đường chủ hãy dẫn mọi người đi tiếp, nếu không đuổi kịp Cổ đường chủ thì vào trấn nghỉ ngơi, ngày mai sẽ bàn kế hoạch hành động tiếp. Bồn tọa sẽ đến sau.

Nói xong không kịp chờ Ngô Nam Vân kịp trả lời, quay ngựa phi ngược lại.

Bạch Thúy Bình rẽ ngựa sang hỏi :

- Chàng đi đâu vậy?

Bộc Dương Duy xua tay nói :

- Bình muội đi tiếp đi! Ta có việc sẽ quay lại ngay!

Dứt lời phóng ngựa đi.

Bạch Thúy Bình tuy ngạc nhiên nhưng không dám trái ý chàng, đành phi theo kỵ đội.

Bộc Dương Duy phi trở lại con suối, xuống ngựa buộc vào một gốc cây trong rừng rồi men theo bờ suối đi ngược lên.

Chừng hai mươi trượng, chàng thấy một thanh y quái nhân đầu trọc lóc, ngồi trên một tảng đá nhô ra giữa dòng suối, đưa tay đập xuống nước bì bõm.

Bộc Dương Duy dừng lại quan sát cảnh tượng kỳ dị đó.

Chợt thấy thanh y quái nhân dùng bàn tay hút lên khỏi mặt nước một con cá vảy bạc óng ánh, đùa nghịch một lúc rồi lại ném xuống nước.

Lúc sau hấn lại hút lên một con cá khác, sau đó lại ném bỏ đi...

Bộc Dương Duy kỳ dị nghĩ thầm :

- Không biết đây là dị nhân nào, bản lĩnh Cách Thủy Hấp Vật thật phi phàm! So với công phu Lăng không nhiếp vật của mình còn cao hơn một bậc!

Chàng tin rằng đối phương làm thế chẳng phải không có mục đích, rất nhiều khả năng hấn phát ra âm thanh đó để dẫn mình tới đây.

Bộc Dương Duy tiến đến gần, cách người kia chừng hai trượng thì xuất chỉ điểm tới trước mặt hấn.

Chỉ nghe vụt một tiếng, luồng chỉ lực điểm xuống làm cột nước bắn lên cao chừng bảy tám thước, đồng thời kéo theo một con cá lớn bay lên cao.

Bộc Dương Duy ngửa bàn tay phát ra một luồng hấp lực thu con cá lại.

Với chút thủ thuật nhỏ đó đã bao hàm cả nội công, chỉ pháp, nhãn lực đều thuộc hàng siêu quần bậc chúng!

Thanh y quái nhân không khỏi giật mình rúng động, từ từ quay lại.

Dưới ánh trăng hiện ra khuôn mặt của một lão nhân, chừng hơn năm mươi tuổi, da đen, mày rậm, râu quai nón lởm chồm, nhưng đầu nhẵn bóng không

có cọng tóc nào.

Bộc Dương Duy ném con cá xuống nước, trầm tĩnh nhìn đôi phương.

Thanh y quái nhân cất một tràng cười làm chấn động màn đêm tối rồi nói :

- Ngọc Diện Tu La quả là danh bất hư truyền! Thiết Thủ Như Lai Ô Trường Viễn hôm nay quả là được mở mang kiến thức!

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Quá khen! Chút công phu của tại hạ đâu thể sánh với bản lĩnh Cách thủy hấp vật của tôn giá? Đặc biệt là danh tiếng có thấm vào đâu với những nhân vật danh môn Miêu Cương Song hung, Ngũ tuyệt, Nhất Như Lai?

Thiết Thủ Như Lai Ô Trường Viễn là một trong tám cao thủ bậc nhất của Miêu Cương như Bộc Dương Duy vừa nói.

Hắn mang trác hiệu Thiết Thủ Như Lai, nhưng không phải là người xuất gia.

Cái đầu trọc lóc nhẵn bóng là do từ nhỏ Ô Trường Viễn được một quái kiệt thu làm đồ đệ, truyền cho một thứ võ công là Thiết Đầu công, thành thử tóc rụng đi không bao giờ mọc nữa.

Thực ra Ô Trường Viễn không hoàn toàn là tà phái, hắn là người hỷ nộ bất thường, thiện ác tùy tâm.

Ở Nam Cương, Khô Linh sơn là nơi tề tựu nhiều cao thủ kiệt xuất.

Trong câu Song hung, Ngũ tuyệt, Nhất Như Lai tay xếp cuối nhưng võ công cao nhất, bởi câu đó xếp theo thứ tự ác hành.

Công phu lĩnh danh của Ô Trường Viễn là Kim Tâm chương, đặc biệt một lúc hắn có thể phát ra hàng trăm mũi ám khí, vì thế mới mang danh hiệu Thiên Thủ Như Lai.

Nghe Bộc Dương Duy nói, Ô Trường Viễn cười đáp :

- Bộc Dương bang chủ quá khen! Chút công phu xoàng của lão phu chỉ đáng làm trò cười cho thiên hạ thôi!

Bộc Dương Duy đi thẳng vào vấn đề :

- Tại hạ nghĩ rằng tôn giá có ý muốn gặp...

Ô Trường Viễn gật đầu :

- Không sai! Quả nhiên có một chút việc...

- Tôn giá có gì sai bảo xin cứ nói!

Ô trường Viễn mở lời :

- Tuy lão phu mới gặp Bộc Dương bang chủ lần đầu, nhưng mộ danh đã lâu. Bây giờ mới thấy các hạ quả thật là bậc anh tài tuyệt thế, trăm năm hiếm gặp...

Hắn dừng một lúc nói tiếp :

- Hình đường Ngô đường chủ của quý bang trước đây, và mới rồi Nội tam đường chủ đã gây xung đột và đả thương Nam Cương song hung của Nam Cương phái, việc này...

Bộc Dương Duy ngắt lời :

- Trước hết xin chờ luận đến việc người của bản bang xung đột với Nam Cương song hung. Tại hạ xin hỏi một câu, trong giang hồ đều biết xưa nay Thiết Thủ Như Lai các hạ không hề có mối giao tình gì với hai tên ma đầu đó, vì sao bây giờ bỗng dưng nhúng tay vào việc này?

Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn trầm ngâm nói :

- Chẳng giấu gì Bang chủ, điều đó không sai. Tuy cùng một phái Nam Cương nhưng lão phu không có mối liên hệ gì với Nam Cương song hung cả... nhưng các hạ cũng biết câu nhất cận thân, nhì cận lân. Lão phu được coi là người đứng đầu của Song hung, Ngũ tuyệt, mất khác Ngũ Toàn Độc Quân Hách lão tiền bối, sư phụ của Nam Cương song hung cũng là vị nhất đại tông sư của Nam Cương. Sau khi chúng bị bại dưới tay Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân đã về Nam Cương trình bày mọi việc...

Bộc Dương Duy cướp lời :

- Chúng trình bày việc gì? Có nói rằng Lỗ Ba Cách hãm hiếp, giết người bị Ngô đường chủ đánh bại, sau đó hẹn với đại ca mình là Dạ Hiêu Tiên Vệ đến

phục kích, liên thủ hai tên đánh một cuối cùng vẫn bị thất bại nhục nhã không?

Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn lắc đầu đáp :

- Đó là việc riêng của họ. Hách lão tiền bối đã mời lão phu cùng Ngũ tuyệt đến thương lượng việc này. Lão phu tuy không muốn gây chuyện can qua, nhưng trong võ lâm, có ai chịu thiệt thòi mà không ôm hận?

Bộc Dương Duy cười nhạt hỏi :

- Các hạ có hiểu lý không? Có biết phân biệt phải trái không?

Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn không để ý vẫn nói tiếp :

- Sau khi bàn bạc, Hách tiền bối và Ngũ tuyệt đã thống nhất đề cử lão phu cùng đi với Nam Cương song hung vào Trung Nguyên điều tra tình hình...

Bộc Dương Duy nói :

- Nói thẳng ra là các hạ ngầm bảo hộ chúng nhập Trung Nguyên chứ gì?

Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn cười đáp :

- Bộc Dương bang chủ nhân lực thật là lợi hại! Đúng là lão phu được Hách lão tiền bối giao nhiệm vụ đó. Nhưng vì lão phu có việc muốn diệt trừ một con mãng xà ngàn năm nên tách ra khỏi Nam Cương song hung. Sau này mới biết Lỗ Ba Cách bị trọng thương dưới tay Sinh Tử Phán Quan Chữ Thiên Nhân...

Bộc Dương Duy nói :

- Vì sao mà Lỗ Ba Cách bị Chữ đường chủ dả thương thì tại hạ chưa biết đích xác. Nhưng nguyên nhân gây xung khắc với Ngô đường chủ thì như tại hạ vừa nói, thế mà các hạ cứ để ngoài tai thì tại hạ không cần nói thêm câu nào nữa.

Tôi đó giọng chàng bỗng đành lại :

- Bây giờ hãy cho biết, các hạ muốn gì?

Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn trầm ngâm khoảng khắc mới trả lời :

- Việc này lão phu cũng không muốn nói nhiều. Trước khi nhập Trung Nguyên, Hách tiền bối có nghiêm lệnh rằng nếu điều tra thấy quả thật Lãnh Vân bang hoành hành bạo ngược, không tôn trọng phái Nam Cương thì ước với quý bang đi tới Nam Cương một chuyến phân thắng phụ.

Bộc Dương Duy đã sớm đoán ra điều này, chàng nghe xong cười đáp :

- Việc thị phi, chỉ cần cảm thấy thái độ của các hạ đủ biết không cần phí lời vô ích. Còn việc nhận ước tới Miêu Cương thì đề nghị của các hạ rất hợp ý với bốn nhân. Bây giờ các hạ cứ cho biết thời gian và địa điểm!

Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn nói :

- Ba tháng sau, phái Nam Cương chúng ta sẽ chờ các hạ ở Hắc Thạch lĩnh, thuộc Thanh Ngô sơn để hầu tiếp!

Bộc Dương Duy khảng khái gật đầu :

- Rất tốt! Ba tháng sau, tại hạ cùng bang chúng Lãnh Vân bang nhất định sẽ đến đúng hẹn!

Tôi đó ôm quyền nói :

- Nếu không còn việc gì nữa, tại hạ xen cáo từ!

Dứt lời quay người bỏ đi.

Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn nói :

- Bang chủ hãy chậm chân!

Bộc Dương Duy quay lại nói :

- Các hạ còn có gì chỉ giáo nữa?

Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn cười nói :

- Chẳng có gì... chỉ là bây giờ có lẽ thuộc hạ của Bang chủ đang ở khách điểm, lão phu muốn tặng họ một con lý ngư nhắm rượu...

Nói xong quay lại, không cần cúi xuống, đưa tay hư không chụp xuống nước.

Từ giữa dòng suối, một con cá chép nặng ước chừng hai cân chợt nhảy vọt lên, bị hút vào tay Ô Trường Viễn!

Với khoảng cách không dưới hai trượng, Thiên Thủ Như Lai thi triển công phu Cách Thủy Hấp Vật như vậy quả là trong giang hồ xưa nay hiếm có!

Hắn đưa mắt một cái nhìn Bộc Dương Duy đắc ý.

Bộc Dương Duy không nói gì, mắt chăm chú nhìn xuống suối, bất thần đánh xuống một chưởng!

Lập tức một cột nước như vòi rồi bắn lên cao chừng ba trượng, mang theo một con cá chép lớn, nặng không dưới hai cân!

Chợt thấy hai tay Bộc Dương Duy múa may, đồng thời lòng bàn tay đỏ dần lên.

Cột nước đang bay lên dần ngưng tụ thành một khối cầu bao bọc lấy con cá chép, cứ theo đôi tay vân vũ của Bộc Dương Duy mà lần qua lần lại giữa không trung!

Lòng bàn tay chàng biến thành màu đỏ rực như lửa.

Khối cầu nước tiến lại gần, Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn còn thấy rõ nó sôi lên xèo xèo và nhỏ dần lại.

Hắn không rời mắt khỏi khối cầu, thấy con cá đang bơi tung tăng bỗng giãy lên mấy cái rồi chợt bất động, màu vây óng ánh trắng nhợt ra, dần dần xù lên...

Qua thời gian chừng một tuần trà, khối cầu nước bốc hơi gần hết, con cá chép cũng được luộc chín, được Bộc Dương Duy thu vào tay.

Thiên Thủ Như Lai Ô trường Viễn mặt lộ vẻ kinh hoàng.

Cuối cùng hắn trấn tĩnh lại, chấp tay nói :

- Xích Sát chưởng của Bộc Dương bang chủ uy lực thật kinh nhân! Hôm nay lão phu mới được mở mang tầm mắt.

Tiếp đó nói thêm :

- Ba tháng sau, lão phu cùng các bằng hữu ở Vân Quý sẽ hầu tiếp ở Thanh Ngô sơn!

Dứt lời ôm quyền chào rồi vội vã bỏ đi.

Bộc Dương Duy vừa thi triển công phu suốt mười năm khổ luyện làm Thiên Thủ Như Lai Ô trường Viễn kinh sợ bỏ đi nhưng trong lòng chàng chẳng cao hứng chút nào.

Đứng một lúc, chàng quay ra quan lộ, bụng nghĩ thầm :

- Bất đắc dĩ gây xung đột với phái Nam Cương, đối với Lãnh Vân bang sẽ là một thử thách lớn. Cứ xem Thiên Thủ Như Lai Ô trường Viễn nể sợ Ngũ Toàn Độc Quân Hách lão ma như thế, nhất định võ công lão rất cao. Cuộc đấu ba tháng tới đây sẽ vô cùng quyết liệt, hậu quả thế nào khó mà dự đoán trước...

Nghĩ tới đó, bất giác buông tiếng thở dài...

* * * * *

Mới nửa canh đầu.

Trăng thượng tuyến đã xế, chiếu ánh sáng nhàn nhạt lên một ky mã đơn độc trên đường vắng.

Người đó là Bộc Dương Duy.

Chàng buông lỏng dây cương cho ngựa đi thông thả, trong đầu ngẩn ngang bao ý nghĩ nặng nề. Không lâu thì tới một trấn thành.

Đêm vừa xuống chưa lâu, đó là thời điểm náo nhiệt nhất trong ngày, phố xá đèn đuốc sáng trưng, các khách điểm từ lâu ra vào tấp nập.

Bộc Dương Duy lơ đãng dong ngựa vào thành, để mặc ngựa đi bước một giữa dòng người chen vai thích cánh.

Đến một ngã ba đường, chợt thấy một trung niên văn sĩ bước lại gần ôm quyền hỏi :

- Các hạ có phải là Lãnh Vân bang chủ Bộc Dương đại hiệp không?

Bộc Dương Duy đáp :

- Không sai. Chẳng hay các hạ có gì chỉ giáo?
- Chỉ giáo thì không dám, tại hạ là Hoa Nhất Kiệt, hiệu xưng là Độc Hạc, có việc muốn thỉnh giáo Bang chủ.

Bộc Dương Duy xuống ngựa chấp tay nói :

- Thì ra huynh đài là đệ tử của Chương môn nhân phái Thiên Sơn, tại hạ đã nghe Phụng cô nương nói đến đại danh đã lâu nhưng hôm nay mới gặp...

Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt nghe nói đến Lục Y Nương Phụng Uyển, mặt hơi biến sắc nhưng trấn tĩnh lại ngay nói :

- Bộc Dương đại hiệp, nơi đây đông người không phải là nơi nói chuyện, xin đại hiệp vào khách điểm, tại hạ có việc này thỉnh giáo...

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Rất tốt! Tại hạ cũng đang có điều muốn nói với huynh đài, nhưng hiện giờ người của bản bang đã vào thành trước không biết đang ở khách điểm nào, chúng ta có nên tìm tới đó nói chuyện không?

Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt đáp :

- Quý thuộc đang trú ở Hồng Thăng là khách điểm lớn nhất trong trấn, cách đây vài chục trượng nữa...

Bộc Dương Duy hỏi :

- Vậy theo ý Hoa huynh...

Hoa Nhất Kiệt cười nói :

- Tại hạ đã chuẩn bị sẵn một nơi yên tĩnh để nói chuyện, xin Bộc đại hiệp đi giá...

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Vậy dám phiền Hoa huynh đi trước...

Nói xong dắt ngựa bước theo Hoa Nhất Kiệt rẽ sang con phố vắng.

Hai người trầm mặc bước đi tới một cánh cổng lớn thì dừng lại.

Nguyên đó là một trang viện lớn kín cổng cao tường.

Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Nói chuyện thì chỉ cần vào một quán khách điểm nào đó cũng được, vì sao lại dẫn đến trang viện thâm nghiêm này? Minh xem Hoa Nhất Kiệt diện mạo đoan chính, nhưng thái độ có gì đó khác thường, rất đáng nghi...

Hoa Nhất Kiệt nói :

- Bộc đại hiệp, chúng ta sẽ vào đây, để tại hạ gõ cửa.

Bộc Dương Duy gật đầu, đem ngựa buộc vào gốc cây gần cổng.

Hoa Nhất Kiệt gõ ba tiếng vào cánh cổng lớn sơn đen.

Không lâu, cửa chính mở ra. Người mở cửa là một thiếu niên chừng mười chín hai mươi tuổi, rất tuấn mỹ.

Hắn ngẩng người nhìn Bộc Dương Duy một lúc rồi hướng sang Hoa Nhất Kiệt hỏi :

- Đại sư huynh! Có phải Bộc Dương bang chủ đã tới đây không?

Hoa Nhất Kiệt đưa mắt ra hiệu cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Phương Uyên thâm tình - Lão phụ tử võ

Bộc Dương Duy cười hỏi :

- Vị huynh đài này có phải là Triệu Minh Triệu thiếu hiệp, trác hiệu Ngọc Lang Quân không?

Thiếu niên tuổi mười bảy đáp :

- Tại hạ đúng là Triệu Minh, hy vọng sau này được Bộc Dương chỉ bảo thêm...

Hắn xưa nay vẫn tự phụ là mình anh nhi tuấn tú nhất thiên hạ, nhưng bây giờ thấy Bộc Dương Duy vẫn phải thềm phục đối phương tuổi mười bảy hơn mình, nghĩ thầm :

- Vị Bang chủ này quả là Phan An tái thế, Tổng Ngọc trùng sinh! Chẳng trách gì Phương Uyên sư muội điên đảo vì anh ta!

Bộc Dương Duy chấp tay hoàn lễ nói :

- Không dám! Tại hạ từng nghe Phương cô nương nói về Triệu thiếu hiệp rất nhiều...

Triệu Minh còn là một thiếu niên ít khi xuất hiện trong giang hồ, được một vị Bang chủ lừng danh thiên hạ nói như thế, trong lòng rất đổi tự hào.

Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt trong lòng rất khó chịu nhưng không để lộ ra mặt, dẫn Bộc Dương Duy vào trang viện.

Ngọc Lang Quân Triệu Minh đóng cổng lại rồi cũng đi theo.

Hoa Nhất Kiệt dẫn khách băng qua tiền viện, theo con đường lát đá đi thẳng vào đại sảnh.

Trong sảnh đèn sáng trưng. Có bốn người đang ngồi trong đó gồm một lão phụ nhân tóc bạc như sương ước chừng tám mươi tuổi nhưng da dẻ hồng hào, Lục Y Nương Phương Uyên ngồi sau lưng bà ta.

Đối diện là một trung niên hán tử chừa râu sâu ngắn, mắt sáng quắc và một nữ nhân tuổi độ ba mươi rất tú lệ.

Bộc Dương Duy dừng lại, nghiêm giọng hỏi :

- Hoa huynh! Vừa rồi các hạ nói rằng đến nơi thanh tịnh để gặp riêng tại hạ có việc cần nói, tại sao bây giờ lại tới đây? Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Hoa Nhất Kiệt quay lại, cười gượng ngừng đáp :

- Xin Bộc Dương đại hiệp lượng thứ cho tại hạ phải dùng đến hạ sách này...

Bộc Dương Duy ngắt lời :

- Nguyên do thế nào chứ?

Hoa Nhất Kiệt nói tiếp :

- Tại hạ phụng mệnh Thiết sư bá dẫn đại hiệp tới đây...

Tới đó thấp giọng giới thiệu từng người trong đại sảnh.

Lão phụ nhân tóc bạc như sương chính là nhân vật danh chấn giang hồ, Thiên Sơn Thiết Lão Lão.

Vị thiếu phụ tú lệ là thê tử của Hoa Nhất Kiệt, danh xưng Thiết Diện Hồng Tuyền Mai Vân.

Còn trung niên hán tử cũng là nhân vật rất thịnh danh trong giang hồ Ngọc Chữ Phiến Thiên Phương Nguyệt Tiều, là bằng hữu chí thiết của Hoa Nhất Kiệt.

Đã tới đây, tuy phật ý nhưng không thể bỏ ra được.

Bộc Dương Duy ung dung bước vào.

Cả bốn người lạnh lùng nhìn chàng, không ai lên tiếng.

Bộc Dương Duy đành cất tiếng hỏi :

- Không biết Thiết Lão Lão cho người đưa tại hạ đến đây có việc gì chỉ giáo?

Vì không ai lên tiếng chào hỏi mình nên giọng chàng rất đổi lạnh lùng.

Thiết Lão Lão Hừ một tiếng nói :

- Bộc Dương đại hiệp! Với uy danh của các hạ như hiện nay thì lão nhân dù to gan đến đâu cũng không dám làm phiền.

Bà ta dừng một lúc, liếc nhìn tôn nữ nói tiếp :

- Nhưng lão thân có việc này cần thỉnh giáo. Bộc Dương đại hiệp tuy là long phụng giữa nhân gian, nhưng Uyển Nhi chưa đến nỗi không xứng với đại hiệp.

Không ngờ Thiết Lão Lão bàn tới đề tài này làm Bộc Dương Duy hết sức ngạc nhiên.

Quả là dở cười dở khóc!

Nhưng tất cả những người ở trong sảnh đường đều là nhân vật cao cấp trong Thiên Sơn phái, ai nấy đều tỏ vẻ trang nghiêm, lạnh lùng nhìn Bộc Dương Duy như trước.

Chàng tuy không sợ, nhưng trước vấn đề tế nhị này không biết nên trả lời thế nào.

Thiết Lão Lão bắt đầu nổi giận :

- Nói thật cho các hạ biết rằng Lão thân coi Uyển Nhi như tính mệnh của mình. Chỉ cần nó xảy ra mệnh hệ nào, khi đó cho dù Bộc Dương bang chủ có uy danh lừng lẫy bao nhiêu, võ công cao cường đến mấy, lão thân cũng sẽ liều mạng giã này quyết một trận sinh tử với ngươi!

Tới đó, Phụng Uyển chợt gục mặt vào lòng Thiết Lão Lão khóc lên tảm tức.

Bộc Dương Duy cố bình tâm lại hỏi :

- Thiết tiên bối nói câu đó là có ý gì?

Thiết Lão Lão Hừ một tiếng nói :

- Với uy danh của Bộc Dương đại hiệp, lão thân không dám nhận hai tiếng tiên bối đâu!

Chừng như thấy thái độ của mình quá căng thẳng, bà ta chợt thấp giọng hơn một chút :

- Bộc Dương đại hiệp! Việc gì cũng nên xét cho đúng tình đúng lý. Cho dù Uyển Nhi đắc tội gì, đại hiệp cũng không nên lạnh lùng với nó, đến nỗi Uyển Nhi phải nhảy sông tự tận! Nếu không may gặp được Phụng Nguyệt Tiều hiền đệ thì nó đâu còn mạng nữa?

Bộc Dương Duy nghe nói vô cùng kinh hãi, không ngờ Phụng Uyển si tâm với mình đến nỗi sau khi chàng gửi lại tiếng sáo giã từ, nàng đã quyết định tự vẫn!

Chàng nhìn Phụng Uyển nói :

- Phụng cô nương! Làm sao lại quần bách như thế chứ? Tại hạ có chỗ nào phạm đến cô nương...

Phụng Uyển càng khóc to hơn.

Thiết Lão Lão thở dài, mời Bộc Dương Duy ngồi xuống rồi kể cho nghe đầu đuôi câu chuyện.

Nguyên do là hôm Lãnh Vân bang mở thịnh hội khai đàn trùng hưng bốn phái. Lục Y Nương Phụng Uyển thấy mình không được đề cử nắm giữ bất cứ chức vụ gì, nghĩ rằng Bộc Dương Duy coi thường mình, muốn trục xuất mình khỏi Hồi Nhạn sơn trang.

Trong lòng đầy đau đớn và uất hận, nàng bỏ đi khỏi trang, nhưng lòng vẫn thầm hy vọng Bộc Dương Duy sẽ đuổi theo.

Nhưng cuối cùng mọi hy vọng tiêu tan. Phụng Uyển đi lang thang mấy ngày trong núi, cuối cùng quyết định chấm dứt cuộc sống mà từ nay đã không còn ý nghĩa nào nữa.

May rằng Ngọc Chữ Phiên Thiên Phụng Nguyệt Tiều tình cờ bắt gặp nàng nhảy xuống sông trầm mình, cứu sống đem về bốn trang rồi nhờ một người bằng hữu là Thiên Lý Truy Vân Tử Mã Bình hóa tặc đến Thiên Sơn báo tin.

Thiết Lão Lão tức khắc dẫn theo ba đệ tử đến trang viện của Phụng Nguyệt Tiều, đến khi thấy tôn nữ đã bình phục mới yên tâm.

Sau khi tra hỏi sự tình, Thiết Lão Lão định đến ngay Hồi Nhạn sơn trang tìm Bộc Dương Duy vấn tội, nhưng lúc đó nghe tin chàng đã suất lĩnh hầu hết thuộc hạ tiêu diệt Hắc Sa đảo, sau đó là Hắc Kỳ bang.

Bà ta không chịu bỏ, cùng ba đệ tử và tôn nữ, Ngọc Chử Phiến Thiên Phương Nguyệt Tiều phi tới Sơn Tây.

Vừa rời Phong Tập Phủ, ổn định chỗ ở trong trang viện này, Thiết Lão Lão sai Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt và Ngọc Lang Quân Triệu Minh đi dò thám tình hình thì gặp hai kỵ đội trước sau tiến vào thành.

Kỵ đội đi trước là mười hai người trong đó có cả người bị thương do Giám đường Đường chủ Lĩnh Vân bang Bát Tỷ Thần Sát Cổ Tử Quân suốt lãnh.

Kỵ đội thứ hai do Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân dẫn đầu, nhưng lại không thấy Bộc Dương Duy đâu cả.

Tin rằng trước sau gì chàng cũng đến, Thiết Lão Lão liền sai Hoa Nhất Kiệt đứng chờ giữa phố, cuối cùng rồi cũng gặp được Bộc Dương Duy.

Thiết Lão Lão kể xong nói :

- Bộc Dương đại hiệp, Lão thân hôm nay vượt muôn sông ngàn núi tới đây là để nghe các hạ nói một lời.

Phương Uyên thối khóc, lau khô lệ ngẩng lên nhìn Bộc Dương Duy.

Chàng trở nên vô cùng khó xử và quần bách.

Trong thâm tâm, không phải chàng hoàn toàn không có cảm tình với Phương Uyên nhưng nói rằng đó là tình yêu thì không đúng.

Hơn nữa chàng đã có lời hứa hôn với Bạch Thúy Bình.

Vậy thì làm sao chàng có thể kết hợp với Phương Uyên được?

Trước vị Thiết Lão Lão này nên hồi đáp thế nào?

Hiện giờ tình hình vô cùng căng thẳng, chỉ cần một quyết định không sáng suốt là dẫn đến hậu quả khó lường.

Không chỉ Thiết Lão Lão, Phương Uyên mà cả bốn người khác cũng chăm chú nhìn Bộc Dương Duy, tựa hồ lời chàng sắp nói ra sẽ có tầm quan trọng rất lớn đến chính cuộc đời họ.

Thiết Lão Lão nói :

- Nếu Bộc Dương đại hiệp cảm thấy tôn nữ của lão thân không xứng với mình thì không cần gượng ép.

Đôi mắt mỹ lệ của Phương Uyên lại nhạt nhòa nước mắt.

Cuối cùng Bộc Dương Duy trầm giọng nói :

- Tại hạ hoàn toàn không có ý đó. Và cũng thừa nhận rằng có lòng quý mến Phương cô nương. Chỉ vì hiện tại còn trọng nhiệm với sư môn. Những cuộc chiến vừa rồi rất khốc liệt và sắp tới còn khốc liệt hơn. Nếu lỡ tại hạ không trở về, sẽ lỡ mất hạnh phúc một đời của cô ấy...

Thiết Lão Lão nghĩ thầm :

- Hắn nói vậy không sai. Trong giang hồ đầy hiểm trá, cừu nhân của Độc Thủ Ma Quân đều là những kẻ hung tàn, một khi hắn chết đi, há chẳng lỡ cả đời Uyên Nhi?

Mặc dù Thiết Lão Lão là người rất có danh vọng, nhưng bà ta vẫn đặt lợi ích của tôn nữ của mình lên trên hết.

Phương Uyên nhìn Bộc Dương Duy bằng ánh mắt yêu thương vô bờ bến, trong đó chứa đựng sự chấp nhận mọi tình huống, sẵn sàng cùng chàng đi bất cứ nơi đâu, cho dù là sang thế giới bên kia...

Bắt gặp ánh mắt đó, Bộc Dương Duy vừa cảm động vừa thêm khó xử.

Thiết Lão Lão nói :

- Thôi được! Bây giờ mời Bộc Dương bang chủ theo lão thân vào phòng trong. Hai chúng ta sẽ thương lượng một chút, hy vọng tìm ra cách giải quyết.

Bộc Dương Duy gật đầu.

Thiết Lão Lão đứng lên mở cửa hậu bước dọc hành lang.

Bộc Dương Duy đi theo, Phương Uyên cũng sánh vai chàng, thì thầm nói :

- Duy ca! Chàng gầy đi nhiều quá!

Bộc Dương Duy dịu dàng đáp :

- Muội cũng thế, tiền tụy hơn trước đây.... Vì sao muội lại hành động đại dột như vậy chứ?

Nàng bỏ vào lòng Bộc Dương Duy thổn thức nói :

- Duy ca! Nếu chàng không yêu thiếp, thiếp sẽ xa rời chàng... tìm đến một am viện hay chốn hoang sơn nào đó... ắt thế một đời... sẽ không bao giờ yêu một nam nhân nào nữa... bởi vì trái tim thiếp đã hiến trọn cho chàng rồi!

Thấy chàng không trả lời, nàng ngước lên hỏi :

- Duy ca! Chàng không chê thiếp chứ?

Bộc Dương Duy lắc đầu :

- Không đời nào?

Phương Uyên hỏi tiếp :

- Vậy là chàng chấp nhận tình yêu của thiếp?

- Ta chấp nhận, nhưng..

Chàng định nói về chuyện Bạch Thúy Bình, nhưng Phương Uyên lại hiểu lầm, nói :

- Thiếp chỉ cần chàng chấp nhận là được, dù chàng có hy sinh, thiếp không hề ân hận.... Chỉ mong được một ngày gần gũi chàng cũng đủ!

Bộc Dương Duy cảm động nhìn nàng, bất giác cúi xuống hôn lên đôi môi hé mở của nàng...

Phương Uyên run lên, lòng ngập tràn hạnh phúc.

Cuối cùng nàng kéo tay chàng nói :

- Duy ca! Chúng ta đi thôi! Tổ mẫu đang chờ.

Nàng kéo chàng bước vào căn phòng mở cửa, chờ chàng vào xong tiện tay khép lại.

Căn phòng to lớn nhưng bài trí rất thanh nhã.

Thiệt Lão Lão đang ngồi đợi, thấy tôn nữ cao hứng như thế, bà ta liền yên tâm hỏi :

- Uyên Nhi! Thế nào?

Phương Uyên cười tươi tấn đáp :

- Hải nhi rất hạnh phúc! Chàng đã chấp nhận!

Thiệt Lão Lão cười nói :

- Duy nhi! Được lời đó, lão thân vô cùng cảm kích. Chuyện vừa rồi ngươi hãy bỏ qua, Uyên Nhi chỉ còn lại một mình, nếu xảy ra chuyện gì thì mai kia lão thân biết ăn nói thế nào với phụ mẫu nó dưới suối vàng?

Bộc Dương Duy đáp :

- Xin lão tiền bối đừng nói thế. Chuyện giữa vãn bối và Phương cô nương, ngày khác xin sẽ gặp tiền bối nói rõ.

Thiệt Lão Lão gật đầu nói :

- Được. Sau này ngươi hãy nhường nhịn Uyên Nhi đôi chút. Lão thân biết mình quá yêu chiều nó nên sinh ra bướng bỉnh, nhưng tính nó rất trung hậu, dịu hiền.

Việc như thế là giải quyết ổn thỏa, cả ba người cùng quay ra đại sảnh.

Bọn Ngọc Chủ Phiên Thiên Phương Nguyệt Tiều, Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt, Triệu Minh, Mai Văn vẫn ngồi chờ.

Sau khi Thiệt Lão Lão tuyên bố chính thức công nhận Bộc Dương Duy là nữ tể, mọi người đều lộ vẻ mừng rỡ, đứng lên chúc mừng.

Một lúc sau, Bộc Dương Duy đứng lên chấp tay nói :

- Các vị! Tại hạ hôm nay được Thiết Lão tiên bồi ưu ái thu nhận, đó là điều vinh hạnh cho tại hạ cả một đời. Nay việc đã tạm yên, tại hạ còn có rất nhiều việc cần làm, xin cho phép...

Thiết Lão Lão ngắt lời :

- Chưa được! Lão thân còn có hai vấn đề muốn Bang chủ trả lời rõ.

Bộc Dương Duy nói :

- Xin lão tiên bồi cứ chỉ dạy.

- Bang chủ cho biết sẽ ấn định hôn lễ vào ngày nào? Nó là tôn nữ độc nhất của lão thân, vì thế lão thân cần biết để chuẩn bị hôn sự thật long trọng!

Bộc Dương Duy chưa kịp trả lời thì Phương Uyển đến gần khẽ nói vào tai tổ mẫu mấy câu.

Thiết Lão Lão gật đầu nói :

- Thôi được! Bây giờ lão thân đưa Uyển Nhi hỏi son. Nhưng Bang chủ hãy nhớ rằng giải quyết việc gì thì hãy nhanh lên, không thể để chúng ta chờ lâu quá.

Bộc Dương Duy đáp :

- Vãn bối xin cố sức thu xếp mọi việc nhanh nhất. Xin lão tiên bồi cho biết vấn đề thứ hai?

Thiết Lão Lão cao giọng nói :

- Lâu nay nghe danh Bộc Dương bang chủ võ công kiệt xuất, bách chiến bách thắng. Hôm nay lão thân muốn ấn chứng võ công với người một trận xem Uyển Nhi có tìm đúng người không?

Bộc Dương Duy kinh hãi đáp :

- Vãn bối chỉ là có chút hư danh thôi, làm sao dám sánh với lão tiên bồi?

Chàng hy vọng Phương Uyển và những người trong sảnh can ngăn Thiết Lão Lão để tránh vấn đề nan giải này.

Bởi nếu xảy ra cuộc đấu thì ai thắng cũng đều bất lợi cả.

Thế nhưng không ai ngăn cản cả.

Chính Phương Uyển đã từng ca ngợi tình lang của mình võ công cao tuyệt, nay không có lý do gì mà không để mọi người mở rộng tầm mắt một phen để kiểm chứng lời nàng có đúng sự thật không.

Hơn nữa do lòng tự tôn mà nàng cũng muốn để mọi người khâm phục chàng.

Còn những người khác vốn đã nghe danh Ngọc Diện Tu La thần uy lâm liệt. Đương nhiên muốn chứng kiến thần uy đó thực giả thế nào.

Thiết Lão Lão nói :

- Bang chủ chớ nên khiêm tốn quá. Lão thân chờ người!

Nói xong lướt ra tiền viện.

Bộc Dương Duy bất đắc dĩ đành ra theo.

Năm người khác cũng rời ghế bước ra.

Lúc đó trong sảnh ngoài sảnh đèn treo sáng rực, soi sáng trước tiền viện như ban ngày.

Thiết Lão Lão đã đứng giữa sảnh chờ, Bộc Dương Duy bước lại gần hỏi :

- Vãn bối cung kính không bằng tông mệnh. Chỉ không biết lão tiên bồi định ấn chứng theo cách gì?

Thiết Lão Lão đáp :

- Trước hết chúng ta đấu chưởng!

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Vậy xin tiên bối phát chiêu!

- Bang chủ cẩn thận!

Bà ta nói xong xuất thủ ngay, lướt vào đối thủ xuất chiêu như chớp, đồng thời đánh ra mười hai chiêu nhằm các yếu huyệt.

Bộc Dương Duy chưa hoàn thủ, thi triển bộ pháp tránh đi, thân ảnh như làn khói thấp thoáng trong màn chiêu, nhìn rất ngoạn mục.

Thiết Lão Lão tăng cường tấn công, thi triển tuyệt học của bốn môn là Hàn Diệt Chiêu pháp với bảy tám thành công lực.

Lần này Bộc Dương Duy vừa tránh, vừa thi triển Thiên Ma thập nhị thức hoàn thủ.

Chớp mắt đã qua ngoài trăm chiêu.

Hoa Nhất Kiệt và Phương Nguyệt Tiềm nhận ra Bộc Dương Duy có ý nhường nhịn, chiêu pháp tuy rất ảo diệu nhưng công lực chỉ mới đưa ra năm sáu thành thôi, biết rằng Thiết Lão Lão khó thắng, trong lòng rất lo lắng.

Cho dù là ẩn chứng võ công, nhưng nếu Thiết Lão Lão bại dưới tay Bộc Dương Duy thì uy danh bị tổn thương không ít.

Bởi bà ta là sư tỷ của Chiêu môn nhân phái Thiên Sơn Vân Tuyết lão nhân, võ công cao hơn sư đệ, nếu bại dưới tay chàng thì cả phái Thiên Sơn còn ai đối địch với chàng được nữa?

Còn Phương Uyển một phần mong cho Bộc Dương Duy thắng, nhưng một phần thầm lo tổ mẫu bị thua!

Quả là điều mâu thuẫn rất khó hiểu nhưng lại hợp quy luật!

Qua ngoài trăm chiêu, Thiết Lão Lão thi xuất võ công bí truyền lợi hại nhất của bốn môn là Thiên Tiêu Thất Liên Hoàn.

Chiêu pháp này có bảy chiêu hai mươi một thức, được coi là võ lâm nhất tuyệt, xuất thủ như phong, thiên biến vạn hóa, Thiết Lão Lão rất ít khi dùng đến nó, đã đem ra thi triển tất thắng.

Trước chiêu kinh quá uy mãnh và thần tốc, Bộc Dương Duy vẫn không hề bối rối, vận Tu La Bộ tránh đi.

Cho đến khi Thiết Lão Lão đánh ra chiêu thứ sáu, Bộc Dương Duy chợt tung mình nhảy vút lên cao năm sáu trượng.

Thiết Lão Lão nhảy lên theo, Thiên Tiêu Thất Liên Hoàn xuất chiêu cuối cùng, cũng là chiêu lợi hại nhất.

Lúc này Bộc Dương Duy đã hết đà lao, xem ra khó tránh khỏi dính chiêu.

Phương Uyển thấy vậy rất lo lắng.

Nào ngờ Thiết Lão Lão tưởng rằng mình sắp đắc thủ thì Bộc Dương Duy chợt thi triển một thức trong Ứng Hồi Cửu Chuyển đổi hướng, rướn mình cao thêm năm trượng nữa!

Năm người đứng dưới quan sát cùng ồ lên thán phục.

Thiết Lão Lão không chịu bỏ, cũng rướn lên ba trượng, phát chiêu đánh theo.

Bộc Dương Duy lại vận tiếp thức thứ hai, thứ ba trong Ứng Hồi Cửu Chuyển lướt cao thêm năm trượng nữa!

Thân pháp thật huyền ảo, chẳng khác gì một cánh chim ưng.

Phương Uyển vỗ tay la :

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu!

Thiết Lão Lão thở dài đáp xuống.

Bà ta đã hiểu rằng Bộc Dương Duy đã tìm cách để mình kết thúc cuộc đấu trong danh dự.

Bởi bà cũng hiểu rằng trong khi đấu chiêu, mình đã dùng đến bảy tám thành công lực, trong lúc đối phương chưa vận quá sáu thành, nếu chàng cố sức thì bà ta làm sao mà thắng nổi?

Chờ Bộc Dương Duy đáp xuống, Thiết Lão Lão mới lắc đầu nói :

- Quả là sóng Trường Giang lớp sau xô lớp trước! Lão thân nên quy ẩn, nhường chỗ cho hậu nhân được rồi!

Bộc Dương Duy đáp :

- Thiết lão tiền bối! Từ xưa đến nay người ta chỉ phục tâm chứ không phục uy. Võ công tuy cao, nhưng không hợp nhân tâm thì có ích gì? Thiên Sơn phái, không những võ công cao tuyệt giang hồ và hành vi quang minh chính đại, ai cũng khâm phục. Tiền bối đức cao vọng trọng như thế đáng là Thái Sơn Bắc Đẩu để võ lâm noi theo, chút tài đức hèn mọn của vãn bối thì thấm vào đâu?

Thiết Lão Lão gật đầu nói :

- Bộc Dương bang chủ đã hiểu được đạo lý thâm ảo đó thì cũng nên hiểu rằng ngày dương của lão thân không còn nhiều, hãy thương yêu lấy Uyển Nhi!

Bộc Dương Duy chấp tay cúi mình đáp :

- Vãn bối tuân mệnh!

Rồi hướng sang mọi người nói tiếp :

- Tưởng rằng việc ở đây đã tạm xong, tại hạ xin bái biệt các vị.

Thiết Lão Lão nói :

- Lão thân làm phiền Bang chủ như thế đủ rồi, mọi người cũng nhờ vậy mà được mở mang tầm mắt, tất ngày sau sẽ gắng công khổ luyện thêm hy vọng duy trì nổi vãn chiêu với Bang chủ!

Bộc Dương Duy chấp tay nói :

- Không dám! Tiền bối qua khen!

Chàng đến gần Phương Uyển nói :

- Uyển muội! Non xanh còn đó, nước biếc còn đây. Dù ở đâu ngu huynh cũng hoàn niệm về muội.

Phương Uyển cảm môi, run giọng nói :

- Duy ca... hãy bảo trọng!

Bộc Dương Duy gật đầu, lướt nhìn mọi người lần nữa rồi ra khỏi sơn trang.

Vừa ngồi lên lưng ngựa, chàng nghe giọng Ngọc Chử Phiên Thiên Phương Ngọc Tiều gọi với theo :

- Bộc Dương đại hiệp! Xin hãy quay lại sớm một chút!

* * * * *

Bấy giờ đã cuối canh hai.

Trên phố lớn ở phía nam Phong Tập Phủ, khách nhân cũng đã thưa thớt dần.

Bộc Dương Duy hỏi thăm đường tới Hồng Thăng khách điểm.

Quả nhiên đó là một ngôi khách điểm lớn vào bậc nhất trấn thành, trước cổng treo hai ngọn đèn lồng, nổi rõ hai chữ Hồng Thăng rực rỡ cách nửa dặm vẫn nhìn thấy rõ.

Có ba người đứng chờ trước cổng, vừa nhìn thấy Bộc Dương Duy phi ngựa tới đã reo lên :

- Bang chủ!

Rồi chạy bỏ tới.

Ba người đó là Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt đại sư và hai tên Hương chủ.

Bộc Dương Duy xuống ngựa nói :

- Khuya như thế mà để Đại sư với hai vị đứng chờ ngoài này, bồn tọa thật là áy náy!

Một tên Hương chủ cầm lấy dây cương, chờ Bang chủ vào trước rồi mới dắt ngựa vào theo.

Tiểu Diện Phật vừa đi vừa nói :

- Chúng tôi cứ tưởng rằng Bang chủ chỉ bận chút việc riêng gì đó về ngay, không ngờ Bang chủ đi lâu thế làm mọi người vô cùng sốt ruột, nghĩ rằng gặp chuyện bất trắc rồi. Nhất là Bạch cô nương, giống như ngồi trên đống lửa đã phóng ngựa ra khỏi thành đi tìm...

Bộc Dương Duy vội hỏi :

- Bạch Thúy Bình đi lâu chưa?

Tiểu Diện Phật đáp :

- Sau nửa canh giờ không thấy Bang chủ đến, Ngô đường chủ đã suất lĩnh Bạch cô nương, hai tên trong Hồng Cân đội và hai tên Hương chủ phi ngựa đi tìm. Ngoài ra Song Liên Chương Tổng đường chủ cũng suất lĩnh thuộc hạ...

Bộc Dương Duy ngắt lời :

- Đã gặp Cố đường chủ rồi ư? Họ ở đâu?

- Cố đường chủ và kỵ đội hiện đang cùng ở trong khách điểm này. Còn có cả Phân đàn chủ Phong Tập của bốn trang đưa toàn bộ thuộc hạ đến bãi kiếm nữa.

- Bên Cố đường chủ thương vong thế nào?

- Trừ hai người bị chết chôn ở cốc khẩu, còn Cố đường chủ và hai tên Hương chủ khác bị thương, may là thương thế không trầm trọng.

Ba người đi nhanh vào hậu viện.

Lãnh Vân bang thuê hẳn một biệt lâu có tới mười phòng và một gian sảnh đường.

Sinh Từ Phán Quan Chữ Thiên Nhẫn và hai tên Hương chủ ngồi trong sảnh đường, thấy Bang chủ bước vào vội đứng bật lên hành lễ.

Bộc Dương Duy nói ngay :

- Phiên vị nào cho phát Thiên lý Phi Hồng tập trung tất cả mọi người của bốn bang về đây!

Chữ Thiên Nhẫn lập tức ra lệnh cho một tên Hương chủ ra sân bắn pháo hiệu.

Tiểu Diện Phật báo một tên khác :

- Mau đi mang thức ăn về đây, bảo điểm gia đồ thứ vừa nấu ấy?

Tên Hương chủ dạ một tiếng chạy đi.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Các vị còn chưa ăn tối sao?

Tiểu Diện Phật đáp :

- Hai chúng tôi còn chờ Bang chủ, còn những người khác ăn hết rồi.

- Cố đường chủ đâu?

Sinh Từ Phán Quan Chữ Thiên Nhẫn đáp :

- Cố đường chủ vận công chữa thương ở phòng bên. Bị độc thương nhưng đã uống giải dược, sắp bình phục rồi.

Bộc Dương Duy nói :

- Thôi được, cứ để cho Đường chủ bình tâm trị thương. Bây giờ Chữ đường chủ kể xem tình hình thế nào?

Sau khi nghe Chữ Thiên Nhẫn kể lại cuộc đấu với Hắc Kỳ bang, Bộc Dương Duy cũng kể cuộc gặp giữa mình với Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn.

Chàng vừa kể xong thì Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân, Bạch Thúy Bình suất lĩnh bốn tên thuộc hạ chạy xộc vào, sau đó lần lượt Tàn Ký, Thạch Lỗ, Song Liên Chương Tổng Phi, Tàn Nhu Nhu cùng thuộc hạ lần lượt trở về.

Mọi người tập trung lại, nghe Bộc Dương Duy kể chuyện xong nói :

- Vì bốn tọa thiếu cân nhắc nên làm mọi người mất ăn mất ngủ. Mấy hôm qua phải chiến đấu cật lực, ai nấy đều mệt, bây giờ hãy giải tán về phòng nghỉ ngơi. Ngô đường chủ cắt cử người tuần phòng, mọi việc để hôm sau bàn tiếp.

Tuy có rất nhiều điều cần nói nhưng lúc đó đã khuya, không ai dám trái lệnh đều về phòng nghỉ ngơi.

Trước khi đi, Bạch Thúy Bình còn nhìn chàng với ánh mắt vừa yêu thương vừa trách móc.

Bộc Dương Duy mỉm cười đáp lại.

Chàng về phòng bố trí của mình, vịn nhỏ đèn lên nằm, nhưng bao ý nghĩ cứ lần lượt hiện lên trong đầu, không sao ngủ được.

Không biết qua bao lâu, chợt nghe có tiếng động ngoài cửa sổ.

Rõ ràng là tiếng bước chân.

Bộc Dương Duy vợ vội y phục mặc vào rồi tới bên cửa sổ nhìn ra, thấy hai nhân ảnh một trước một sau băng qua tường viện.

Bộc Dương Duy liền lao ra cửa sổ đuổi theo.

Chỉ bốn năm bước nhảy, chàng đã lao qua khỏi tường viện bắt kịp hai người kia, nhận ra người chạy sau là tên Hương chủ được Ngô Nam Vân bố trí canh gác.

Tên này dừng lại nói :

- Bang chủ! Chúng cả thầy có hai tên. Ngô đường chủ đuổi theo tên chạy trước rồi!

Bộc Dương Duy gật đầu nói :

- Ngươi về báo với Tống đường chủ bố trí thêm người canh phòng, nhưng đừng làm kinh động đến những người khác, cũng không được đi tìm bốn tọa và Ngô đường chủ.

Nói xong lao theo tên chạy trước.

Chàng mới dừng một lúc thì tên kia đã ra khỏi thành phóng nhanh về phía khu rừng gần đó.

Bộc Dương Duy vận hết thân pháp đuổi theo, tới khu hoang mộ cách khu rừng vài chục trượng, chàng thì triển một thức Ung Hồi Cửu Chuyển lao qua đầu đối phương chặn lại.

Người kia là một tên hắc y hán tử mặt bịt kín bằng khăn đen.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Các hạ là ai? Vì sao đêm khuya thâm nhập vào phòng riêng người ta trong khách điểm?

Hắc y nhân bịt mặt không đáp, nhìn quanh định tìm đường lẫn trốn.

Bộc Dương Duy nói :

- Mau trả lời đi! Chỉ cần các hạ chạy một bước, ta sẽ đánh chết ngay!

Hắc y nhân bịt mặt gào lên :

- Làm sao các hạ lại bức bách người ta quá vậy? Khách điểm không phải của riêng ai. Ta đêm khuya không đến thuê phòng được sao?

Bộc Dương Duy cảm thấy giọng người này quen quen nhưng không nhớ ra được.

Chàng hừ một tiếng nói :

- Đừng ngại biện nữa! Thuê phòng kiểu gì mà không tìm đến chương quầy, không gọi tiểu nhị lại đi đột nhập phòng riêng của khách nhân? Hãy nói thật! Ngươi là ai? Tìm chúng ta có việc gì? Nếu không đừng trách ta hạ thủ ác độc!

Hắc y nhân chợt cười hắc hắc nói :

- Không cần biết ta là ai. Chỉ cần biết ngươi Ngọc Diện Tu La tới đây là đủ.

Bộc Dương Duy không ngạc nhiên khi thấy đối phương biết mình. Chỉ không biết đối phương dẫn mình ra đây làm gì?

Liền hỏi :

- Các hạ có việc gì cần nói với ta sao?

Hắc y nhân đáp :

- Không sai!

- Việc gì vậy?

Tên kia chợt rít lên :

- Bộc Dương Duy! Đại gia với người có thâm cừu đại hận. Hôm nay ta quyết tính sổ với người!

Bộc Dương Duy à một tiếng nói :

- Thì ra là thế! Hãy nói xem đó là thâm cừu đại hận gì?

- Chờ lúc nữa lắm từ người sẽ biết!

Chợt một giọng nói vang lên sau lưng hắn :

- Ta đã đoán ra người là ai rồi! Nhưng để ta giật tấm khăn bị mặt ra, sự thật sẽ được chứng minh!

Người đó là Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân.

Hắc y nhân chợt quát lên, vung tay đánh ngược lại một chưởng.

Ngô Nam Vân cười lên hô hô, vận Kim Long chưởng đánh trả lại.

Chỉ nghe bình một tiếng, Ngô Nam Vân chỉ hơi chao đảo, còn hắc y nhân bị chồm tới ba bước.

Bộc Dương Duy cười nói :

- Thân thủ của các hạ tầm xòang như thế thì trả thù thế nào được? Nếu có đồng bọn thì gọi chúng ra hết đi...

Chàng nói chưa xong thì chợt cảm thấy kinh phong ập tới sau lưng, vội lách người tránh sang rồi quay lại đưa mắt nhìn, thấy một bóng đen thấp thoáng sau ngôi mộ cách đó chừng hai trượng.

Với khoảng cách xa như vậy mà phát chưởng có lực đạo hùng mãnh như thế, chứng tỏ thân thủ người này cao hơn tên bị mặt xa.

Bộc Dương Duy nói :

- Các hạ hiện thân được rồi đấy!

Bóng đen sau ngôi mộ quát :

- Tiếp ta một chiêu nữa!

Lời chưa dứt thì một vật xé gió đâm thẳng vào ngực chàng.

Bộc Dương Duy chân vẫn đứng nguyên, chỉ né người tránh đi rồi đưa tay bắt lấy.

Nguyên đó là một mũi lao.

Bộc Dương Duy vút mũi lao đi, vung song chưởng đánh tới phía sau ngôi mộ.

- Ầm!

Ngôi mộ bị cày lên hai đường, khói bụi bốc lên mù mịt.

Hắc y nhân sau ngôi mộ tung người nhảy lên không, thân pháp linh hoạt.

Lát sau hắn đáp mình đứng trước Bộc Dương Duy, phóng ánh mắt xanh lè nhìn chàng.

Đó là một hán tử rất cao lớn, tóc vàng, kết thành hai bím, mắt xanh, mũi khoằm, râu quai nón, mới nhìn cũng biết không phải người Trung Nguyên.

Bộc Dương Duy quan sát đối phương xong quay lại.

Lúc này tên hắc y nhân bị mặt đang đấu với Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân, mới mười mấy chiêu chân tay đã rối loạn, không còn khả năng hoàn thủ.

Chàng nhìn tên cao lớn hỏi :

- Các hạ là ai? Có quan hệ gì với tên kia? Hay chỉ là một tên đâm thuê chém mướn?

Tên hán tử cao lớn cất giọng rè rè như chuông vỡ :

- Ngươi có phải là Ngọc Diện Tu La không? Có phải sư đệ ta bị ngươi giết không?

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Bồn Bang chủ giết người không biết bao nhiêu hạng ma đầu ác bá, biết sư đệ ngươi là ai?

Tên hán tử lại gào lên :

- Nghe cho rõ đây! Đại gia là Quán Nhật Quái Thủ A Đồ Khắc, đại đệ tử của Thanh Hải đệ nhất cao tăng Cáp Bá đại sư!

Bộc Dương Duy rúng động nghĩ thầm :

- Quả nhiên Cáp Bá đại sư đúng là Thanh Hải đệ nhất cao tăng, võ công rất cao, cũng là vị am hiểu Phật lý, rất được võ lâm phương Bắc trọng vọng. Mình giết vị đệ tử nào của cao tăng đó?

Chàng nhú mày hỏi :

- Sư đệ của các hạ là ai?

Quán Nhật Quái Thủ A Đồ Khắc thấy thái độ của đối phương tưởng sợ mình, cười hắc hắc đáp :

- Sư đệ ta là Âm Độc Quỷ Viên Triệu!

Bộc Dương Duy sức hiểu ra, liền nói :

- Thì ra tên bịt mặt kia là Đoạt Mệnh Quỷ Viên Hằng, lão tam trong Lũng Tây tam quỷ!

Quán Nhật Quái Thủ A Đồ Khắc hỏi :

- Như vậy là ngươi thừa nhận đã giết sư đệ ta?

Bộc Dương Duy gạt đầu :

- Không sai!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Song lão đèn ớn - Tam bang động chúng

Lúc đó Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân đã gạt được tấm khăn bịt mặt của hắc y nhân, cười hô hô nói :

- Thì ra là Viên tam gia trong Lũng Tây Tam Quỷ! Việc gì mà ngươi phải giấu mặt không dám nhìn người như thế?

Viên Hằng gào lên :

- A Đồ Khắc huynh! Bây giờ chỉ còn cách liều mạng với chúng thôi!

Nguyên sau khi Lũng Tây Tam Quỷ đến Thúy Liễu sơn trang để trả thù huynh muội Đoạn Hồ Tiểu Tàn Ký, bị giết mất lão đại Hoạt Thi Quỷ Viêm Cỗ và lão nhị Âm Độc Quỷ Viên Triệu, lão tam Đoạt Mệnh Quỷ Viên Hằng vô cùng đau đớn nghĩ cách báo thù.

Chỉ còn lại một mình, trong lúc đối phương đều có thân thủ cao cường, Viên Hằng hiểu rằng mình không thể thắng bất cứ ai trong số huynh muội Tàn Ký, Tiểu Diện Phật, Ngộ Nam Vân hoặc Ngọc Diện Tu La Bộc Dương Duy.

Hắn cố sức tìm trợ thủ ở Lũng Tây, ba huynh đệ hấn hoành hành bạo ngược, lòng dạ hiểm độc, lại càng không có ai dám bán mạng vì chúng.

Trong ba huynh đệ thì lão đại Hoạt Thi Quỷ Viêm Cỗ và chính Viên Hằng đã bị sư phụ trục xuất ra khỏi môn đàn.

Hắn nghĩ đến vị ân sư thụ nghệ của lão nhị là Cáp Bá đại sư ở Thanh Hải, võ công rất cao cường, liền tìm đến cầu cứu.

Lúc ấy Cáp Bá đại sư đã ngoài tám mươi tuổi, chỉ chuyên tâm nghiên cứu Phật lý, không còn màng đến thế sự giang hồ nữa.

Mặt khác Âm Độc Quỷ Viên Triệu bỏ sư môn đi nhiều năm không thèm quay lại thăm sư phụ, nên nghĩa tình cũng chẳng còn gì đáng kể.

Biết mục đích của Viên Hằng đến cầu cứu mình. Cáp Bá đại sư thuyết giáo cho hắn về nhân quả phục ứng, buông dao đồ tể, lập địa thành Phật... khuyên hắn từ bỏ oán cừu mà không chịu trả thù cho đồ đệ.

Với bản chất một tên hung đồ thâm căn cố đế như Viên Hằng, làm sao thâm nhuần được giáo lý thâm ảo đó?

Đoạt Mệnh Quỷ Viên Hằng vừa thất vọng, vừa căm hận nhưng không dễ từ bỏ ý đồ, tìm mọi cách thuyết phục sư huynh của lão nhị là Quán Nhật Quái Thủ A Đồ Khắc Tên này thường có quan hệ với sư đệ Âm Độc Quỷ Viên Triệu, giấu điểm sư phụ mình nhận khá nhiều quà biếu, có khi còn được VT đưa tặng nữ nhân nữa.

Đoạt Mệnh Quỷ Viên Hằng cho hắn một ít ngân phiếu và vài lời hứa hẹn, thế là Quán Nhật Quái Thủ A Đồ Khắc lẳng lặng cùng Viên Hằng hạ sơn mà không báo cho sư phụ biết.

A Đồ Khắc còn rủ thêm một tên sư đệ khác là Lý Phiên trợ giúp Đoạt Mệnh Quỷ Viên Hằng.

Về tới Trung Nguyên, ba tên dễ dàng tìm được tung tích Ngọc Diện Tu La Bộc Dương Duy, biết rằng cả Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân, Tiểu Diện Phật và huynh muội Đoạn Hồ Tiểu Tần Ký đều gia nhập vào Lãnh Vân bang.

Viên Hằng vừa tàn bạo vừa thâm độc.

Hắn biết dùng võ công thì không sao thắng được Lãnh Vân bang, nên bàn với hai sư huynh đệ A Đồ Khắc đột nhập Hồng Tăng khách điểm bắt cóc Bạch Thúy Bình.

Sau khi Lý Phiên thực hiện thành công kế hoạch này mà không bị phát hiện, Viên Hằng mới như Bộc Dương Duy và Ngô Nam Vân tới đây, định rằng nếu A Đồ Khắc không thắng được sẽ dùng quân bài chủ là Bạch thúy Bình.

Quán Nhật Quái Thủ A Đồ Khắc võ công không kém, đấu với Bộc Dương Duy ngoài năm mươi chiêu mà vẫn chưa bại.

Thực ra Bộc Dương Duy có phần kiêng nể Cáp Bá đại sư, đối với Quán Nhật Quái Thủ A Đồ Khắc cũng không có oán cừu gì nên cũng không muốn gây thù chuốc oán, đã hạ thủ lưu tình.

Còn Đoạt Mệnh Quỷ Viên Hằng đấu với Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân đã bị sa vào thế hạ phong, thủ nhiều công ít.

Trong lúc bại cục đã rõ thì một người xuất hiện.

Thấy người đó Viên Hằng mừng rỡ kêu lên :

- Lý huynh! Giúp tiểu đệ một tay.

Người đó chính là Lý Phiệt, sư đệ của Quán Nhật Quái Thủ A Đồ Khắc.

Tên này lập tức nhảy vào, liền thủ với Viên Hằng đối địch.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân xứng là Ngũ Đài đệ nhất cao thủ, một mình đấu với hai cao thủ, chẳng những không kém thế, mà còn chiếm thượng phong.

Qua bảy tám chiêu, y xuất năm kiếm đánh lui Lý Phiên rồi lao vào Đoạt Mệnh Quỷ Viên Hằng vận Kim Long chương xuất liền ba chiêu.

Viên Hằng vốn không phải là đối thủ của Ngô Nam Vân, không tránh kịp, buộc phải xuất chương nghênh tiếp.

- Bình Sau tiếng nổ rền như sấm, Đoạt Mệnh Quỷ Viên Hằng bị bắn lên cao ba trượng, từ trên không phụt ra một vòi tiền huyết, khi rơi xuống chỉ còn thoi thóp thở.

Lý Phiên lao vào đưa cả song chương đánh vào hậu tâm Ngô Nam Vân.

Thất Sát Kiếm đã có đề phòng, vừa đánh ngã Viên Hằng liền lướt mình sang trái quay lại.

Lý Phiên không ngờ đối phương phản ứng thần tốc như vậy, chương không đánh trúng vội vàng lui lại.

Nhưng Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân là người có kinh nghiệm đối địch, chớp lấy thời cơ điểm sang một kiếm.

Lý Phiên bị kiếm đâm trúng vai trái, máu phun ra. May rằng vết kiếm không chạm tới xương.

Hắn biết rằng đối phương đã hạ thủ lưu tình, vì chỉ cần miết mũi kiếm xuống một chút tất đã đứt xương vai, cánh tay sẽ bị tàn phế.

Lúc này Quán Nhật Quái Thủ A Đồ Khắc cũng bị Bộc Dương Duy đánh ngã, đang ngồi vịn công.

Cuộc đấu lập tức đình chỉ, khu mộ địa trở lại sự vắng lặng thê lương của nó.

Bộc Dương Duy đến kiểm tra xem, thấy Đoạt Mệnh Quỷ Viên Hằng đã chết, liền lại gần Lý Phiên hỏi :

- Các hạ cũng là môn hạ của Cáp Bá đại sư hay sao?

Lý Phiên gật đầu.

Bộc Dương Duy nói :

- Lũng Tây Tam Quỷ hoành hành vô đạo, bàn tay nhuộm đầy máu tanh của người vô tội. Lẽ ra các hạ không nên nhúng tay vào việc này, bản bang cũng không muốn gây thêm sát nghiệp. Nay Viên Hằng đã chết, mọi chuyện nên dừng ở đây.

Lý Phiên đưa mắt nhìn đại sư huynh không nói gì.

Bộc Dương Duy hiểu ý nói tiếp :

- Lệnh sư huynh Quán Nhật Quái Thủ không bị thương đâu. Bản bang chỉ dùng thủ pháp Tả Mạch bế huyết tạm thời khống chế các kinh mạch trên hai tay nên không cử động được mà thôi. Lát nữa sẽ hồi phục lại như cũ.

Lý Phiên cảm kích nhìn Bộc Dương Duy và Ngô Nam Vân, mặt đỏ bừng vì hổ thẹn.

Với hành vi của hắn vừa rồi, thật khó có người mở lượng bao dung như vậy.

Bộc Dương Duy nói tiếp :

- Sau khi hai vị hồi sơn, xin truyền báo lại với đại sư huynh những chuyện vừa xảy ra. Bản bang sẽ chờ ý kiến của lệnh sư...

Lý Phiên bấy giờ mới lên tiếng :

- Đa tạ Bộc Dương bang chủ và vị đại hiệp này đã hạ thủ lưu tình. Mối ân tình đó sư huynh đệ chúng tôi xin nguyện ghi khắc không quên. Còn việc ân sư...

Y dừng một lát rồi thở dài nói tiếp :

- Nói ra thật hổ thẹn, Đoạt Mệnh Quỷ Viên Hằng đến cầu ân sư tương trợ nhưng lão nhân gia đã đoạn tuyệt với ân oán giang hồ, ngày đêm nhất tâm cầu Phật nên không hạ sơn. Sư huynh đệ chúng tôi giấu ân sư hạ sơn nên mới rơi vào tình cảnh này...

Bộc Dương Duy À một tiếng nói :

- Thì ra là thế... Quả nhiên lệnh sư Cáp Bá đại sư không hổ danh là Thanh Hải đệ nhất cao tăng, đáng được vô lâm trọng vọng! Còn việc hai vị tới đây... dù sao mọi việc đã kết thúc, các hạ nhận ra lỗi lầm như vậy, không nhớ oán cừu là quý hóa lắm rồi...

Lý Phiên ngập ngừng nói :

- Còn có việc này...

Bộc Dương Duy hỏi :

- Có gì các hạ cứ nói..

Lý Phiên đỏ mặt ấp úng đáp :

- Theo đề xuất của Viên Hằng, trước khi dụ hai vị tới đây, tại hạ có bắt đi một vị cô nương...

Bộc Dương Duy ngạc nhiên hỏi :

- Bắt cô nương nào?

Lý Phiên đáp :

- Cô ấy cũng ở trong biệt viện của các vị, xưng danh là Bạch Thúy Bình...

Cả Bộc Dương Duy và Ngô Nam Vân cùng kinh hãi hỏi :

- Hiện giờ cô ấy ở đâu?

Lý Phiên đỏ mặt nói :

- Viên Hằng muốn dùng cô ta để khống chế hai vị, tại hạ đã điểm Ma huyết và Á huyết để trong một ngôi cổ mộ gần đây. Xin hai vị theo tại hạ đưa cô ấy về.

Lúc đó huyết đạo của Quán Nhật Quái Thủ A Đồ Khắc cũng đã được tự động giải khai, hần mở mắt đứng lên.

Lý Phiên dẫn Bộc Dương Duy và Ngô Nam Vân đến một ngôi cổ mộ giữa nghĩa địa.

Bạch Thúy Vân nằm ngay sau tấm bia, thấy tình lang đến, ứa nước mắt nhưng không nói được.

Bộc Dương Duy liền xuất thủ giải ngay Ma huyết và Á huyết, đỡ cho nàng ngồi lên hỏi :

- Bình muội có sao không?

Bạch Thúy Bình lắc đầu.

Lý Phiên đến trước nàng chấp tay nói :

- Tại hạ nghe lời kẻ xấu mà đưa cô nương đến đây, suýt nữa thì bị nguy hiểm. Bây giờ cô nương muốn xử trí thế nào, tạ hạ cũng sẵn sàng chấp nhận mà không oán hận gì.

Bộc Dương Duy nói :

- Thôi được! Các hạ đã bày tỏ lòng tri quá như vậy là tốt, việc này đừng nhắc đến nữa. Chúc sư huynh đệ các hạ về Thanh Hải bình an.

Lý Phiên cảm tạ lần nữa rồi lướt mình đi ngay.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân muốn cho hai người ở với nhau chấp tay nói :

- Bang chủ, ty chức về kiểm tra việc canh phòng, sợ xảy ra điều sơ xuất như vừa rồi.

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Đường chủ đi đi!

Chờ cho Ngô Nam Vân đi xa. Bộc Dương Duy mới đỡ Bạch Thúy Bình đứng lên, ôm lấy vai nàng nói :

- Bình muội! Để xảy ra chuyện vừa rồi là do lỗi của ta... Ta đã không quan tâm nàng đúng mức.

Bạch Thúy Bình ôm lấy chàng lắc đầu nói :

- Thiếp không trách chàng đâu. Nhưng lần sau đi đâu hãy nói cho thiếp biết, đừng để xảy ra chuyện như lúc chiều làm thiếp lo chết đi được!

Bộc Dương Duy thấy nhân cơ hội này nên nói cho Bạch Thúy Bình biết chuyện về Phụng Uyển, liền hỏi :

- Bình muội có biết lúc chiều vì sao ta lại đi lâu vậy không?

Bạch Thúy Bình ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng phải chàng nói rằng đến gặp Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn hay sao?

- Còn một chuyện nữa...

- Chuyện gì?

Bộc Dương Duy nghiêm giọng nói :

- Ta muốn trình bày rõ với nàng việc này, và chờ nàng quyết định...

Tới đó kể lại đầu đuôi câu chuyện về Phụng Uyển, kể từ lần gặp đầu tiên suýt xảy ra động thủ, sau đó mình cứu Phụng Uyển ra khỏi tay sư thúc diệt Thiên Lôi Tẩu Mã Lượng rồi lẳng lặng chia tay, việc mình không bố trí cho nàng chức vụ gì ở Lãnh Vân bang khiến Phụng Uyển trầm mình, cuối cùng là cuộc gặp với Thiết Lão Lão.

Bạch Thúy Bình nghe xong trầm ngâm nói :

- Việc một nữ nhân xiêu lòng vì chàng, thiếp không ngạc nhiên chút nào. Thiếp đã rất cảm thương khi thấy vì mình mà Từ Mỹ Dung ôm hận bỏ đi. Nếu chàng quả thật chưa có tình ý gì với cô ta thì việc đó là cần thiết. Cầu mong cho nữ nhân đáng thương đó sớm quên chàng và tìm được một ý trung nhân xứng đáng. Còn trường hợp Phương Uyển, trai năm thê bảy thiếp là thường. Thiếp không hẹp hòi gì trong chuyện đó, và hy vọng thiếp có một vị muối tốt.

Bộc Dương Duy cảm động nói :

- Đa tạ Bình muối..

Nói xong ôm chặt nàng vào lòng, đặt lên đôi môi tuyệt mỹ của nàng nụ hôn đắm thắm..

* * * * *

Đã sang giờ thìn mà khí trời vẫn còn mát mẻ.

Bầu trời cao thăm thẳm, xanh ngắt. Vàng thái dương tỏa ánh sáng nhàn nhạt xuống núi rừng thành thị và những cánh đồng hoang ngát hương..

Bộc Dương Duy cho mọi người nghỉ ngơi thoải mái, gần trưa mới rời Phóng Tập Phủ trở về Tổng đàn.

Chàng quyết định tạm gác việc truy tìm Ma Vân Chu Bạch Anh về Hồi Nhạn sơn trang vừa dưỡng sức, vừa tập luyện thêm võ công để chuẩn bị cho cuộc ước đấu ba tháng sau ở Thanh Ngô sơn với cao thủ Nam Cương phái.

Bấy giờ đã cuối thu, cả khí trời lẫn cảnh sắc đều rất đẹp khiến người đi đường cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Trưa hôm đó tới một ngôi tửu quán nép trong một khu rừng thông mát mẻ bên con suối trong veo, cảnh sắc rất thi vị.

Không phải vội, một mặt cần nghỉ ngơi lại sức sau nhiều ngày đói ăn mất ngủ, Bộc Dương Duy bảo mọi người dừng lại ăn uống nghỉ ngơi.

Tửu quán nằm đơn lẻ một mình xa chốn dân cư, vốn là nơi chuyên phục vụ khách qua đường.

Thấy gần ba chục vị khách giang hồ dừng ngựa trước ngôi quán nhỏ của mình, vị chủ nhân quầy vừa mừng vừa lo, cùng với tôn nữ mười lăm tuổi cuống tay cuống chân huy động tất cả bàn ghế sẵn có bung trà nghênh tiếp.

Bộc Dương Duy và các vị Đường chủ cùng Bạch Thúy Vân ngồi vào một bàn, sau đó ưu tiên số người bị thương, còn dư ra thì trải chiếu trước hiên ăn uống.

Lúc này sự căng thẳng đã qua, mọi người đều thấy lòng thanh thản, vừa ăn uống vừa nói cười rất sôi nổi.

Mới dùng được nửa bữa, chợt thấy hai lão nhân bước vào cổng quán.

Hai người này tuổi đã ngoại ngũ tuần, dáng người tương phản nhau một trời một vực, lại đứng cạnh nhau trông hết sức hoạt kê.

Lão nhân đứng bên mé tả nhiều tuổi hơn một chút, người cao và gầy nhom, chòm râu đen bện áo vải thô màu vàng.

Còn lão nhân đứng bên hữu thì lùn tịt và mập ú, mắt ti hí, mũi to và đỏ lựng như quả cà chua chín, bận y phục màu xám.

Lão đại Hàn Nghĩa của Cam Lương song kiếm đang ngồi ăn trước hiên, liền bước ra chặn cửa nói :

- Hai vị lão trượng! Trong quán không còn chỗ đâu! Hãy xem chúng tôi phải ngồi ngoài hành lang đấy!

Lão lùn mập chợt hỏi :

- Các vị là người của Lãnh Vân bang?

Hàn Nghĩa gật đầu :

- Không sai.

Lão cao gầy hỏi :

- Có quý Bang chủ Ngọc Diện Tu La trong đó chứ?

Hàn Nghĩa ngơ vờ nhìn lão ta hỏi :

- Lão trượng hỏi làm gì?

Vị cao gầy bình thân đáp :

- Lão phu muốn gặp quý Bang chủ.

Hàn Nghĩa xằng giọng :

- Gặp Bang chủ ta có việc gì?

- Đương nhiên là có việc!

Hàn Nghĩa xua tay nói :

- Các vị đi đi! Muốn gặp thì hãy chờ Bang chủ ăn xong đã!

Chợt trong quán có tiếng Bộc Dương Duy vọng ra :

- Hàn đường chủ! Cứ để cho hai vị đó vào!

Hàn Nghĩa dạ một tiếng đứng tránh ra nói :

- Bang chủ có lời mời. Hai vị vào đi!

Hai lão nhân ung dung vào quán.

Vừa qua cửa, Bộc Dương Duy trông thấy vội đứng lên nói :

- Thì ra là Thiên Sơn song lão! Tại hạ không biết mà nghênh tiếp, thật đắc tội với nhị vị!

Lão nhân cao gầy đáp :

- Không dám! Không dám! Bang chủ cứ ngồi!

Nguyên hai lão nhân này hiệu xưng là Thiên Sơn song lão, lão đại cao gầy là Mạnh Văn, lão nhị thấp lùn là Tôn Đồng Vân.

Thiên Sơn song lão được coi là một nhân vật nghĩa hiệp, bồi phận lại cao, cả nhân phẩm, võ công đều được người giang hồ kính trọng.

Trước đây, Bộc Dương Duy đến Tư Vũ thì bị hai lão nhân này chặn đường, nói là báo thù cho Tam Hiền Tử Dật.

Lần ấy động thủ nhưng Thiên Sơn song lão đã tỏ ra rất hào sảng, hành động quang minh chính đại nên Bộc Dương Duy đem lòng khâm phục đến tận bây giờ.

Bộc Dương Duy bước ra chấp tay nói :

- Nếu hai vị tiền bối không bận việc gì khẩn cấp thì xin cùng ngồi, tại hạ sẽ giới thiệu.

Vì Bang chủ đã đứng, tất cả những người khác cũng đều rời ghế đứng lên.

Lão chương quỳ vội bụng tới một chiếc trường kỷ nhỏ.

Thiên Sơn song lão vội chấp tay hoàn lễ đáp :

- Bang chủ khách sáo như thế, huynh đệ chúng tôi hổ thẹn không dám nhận đâu!

Nói xong quay sang các vị Đường chủ Lãnh Vân bang nhất nhất bái lễ từng người nói :

- Ui chao! Thật là thịnh hội! Huynh đệ chúng tôi không biết có nhiều nhân vật hiển hách trong giang hồ tập trung ở đây như vậy...

Các vị Đường chủ vội đáp lễ.

Nguyên Thiên Sơn song lão nhận ra hầu hết các vị Đường chủ, từ vị đứng đầu trong Tái Ngoại song tôn là Bát Tý Thần Cái Cốt Tử Quân uy danh lẫy lừng vùng quan ngoại đến Ngũ Đài đệ nhất cao thủ trong Không Động tam kiệt, Kim Luân Thạch Lô, huynh muội Đoạn Hồ Tiểu Tàn Ký, nhân vật danh đầu rất lớn Sinh Tử Phán Quan Chử Thiên Nhẫn.

Chỉ riêng Song Liệt Chương Tổng Phi là hai người chưa gặp bao giờ nên không biết.

Đặc biệt Bát Tý Thần Cái Cốt Tử Quân và Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân thì trong giang hồ chẳng mấy ai không biết, cả danh vọng lẫn võ công đều được võ lâm trọng vọng.

Lễ ra Thiên Sơn song lão ngày xưa giao kết với Tam Hiền Tứ Dật, sau đó đã phục kích diệt tiêu diệt Bộc Dương Duy, nên tính họ là kẻ thù của Lãnh Vân bang mới phải.

Nhưng Bộc Dương Duy đã kể rõ cho mọi người nghe trận đấu đó, ca ngợi tác phong nghĩa hiệp và tấm lòng trung nghĩa của Thiên Sơn song lão nên các vị Đường chủ chẳng những không thù địch mà còn có hảo cảm với hai vị này.

Bộc Dương Duy giới thiệu song phương với nhau xong mời mọi người ngồi xuống.

Mãi lúc đó Thiên Sơn song lão mới biết tất cả những cao thủ ngồi đây đều gia nhập Lãnh Vân bang trong lòng càng kinh dị.

Điều làm hai người rất cảm động là từ Bang chủ đến các Đường chủ đều tỏ ra rất nhã nhặn, khiêm tốn và trọng vọng mình.

Lão đại Mạnh Văn nói :

- Huynh đệ lão hủ hôm nay may mắn được gặp bao nhiêu vị bằng hữu đầu uy danh thế này, thật là một vinh hạnh lớn. Đặc biệt Bộc Dương bang chủ không nghĩ đến oán cừu, tỏ lượng bao dung như thế làm huynh đệ lão hủ vừa hồ thẹn, nhưng lại cảm động vô cùng!

Bộc Dương Duy bảo chương quầy thay thức nhắm mới và bát đĩa mới ra, rót rượu cho khách rồi cười nói :

- Hai vị tiền bối quá khiêm tốn! Văn bối tin rằng hai vị tới đây có việc quan trọng, nhưng trước hết xin cùng cạn chén rồi nói sau.

Mọi người đồng thanh hưởng ứng.

Mạnh Văn uống xong đặt chén xuống nói :

- Thật không dám giấu Bang chủ và các vị, huynh đệ lão hủ đến đây là có việc quan trọng...

Tới đó dừng lại đưa mắt nhìn bao quanh.

Bộc Dương Duy nói :

- Mạnh tiền bối có gì xin cứ nói đi, trong quán này đều là huynh đệ của bản bang, không xảy ra chuyện gì đâu.

Mạnh Văn tiếp giọng :

- Từ sau khi được Bộc Dương bang chủ hạ thủ lưu tình, huynh đệ chúng tôi trở về cố hương, không màng thế sự giang hồ nữa...

Lão quay sang nhìn nghĩa đệ rồi lại nói :

- Sáu ngày trước, lão hủ nhận được tin báo của gia nhân đệ tử quý bang đã đến Thạch Đẳng đại phá tổng đà của Cái bang Giang Bắc. Nhưng sau đó Thuần Y bang vốn là lực lượng liên minh với Cái bang Giang Bắc do Bang chủ Đà Thần Cát Phi và Phó bang chủ Triện Nghiễn Trì cùng bảy vị trưởng lão suất lĩnh cao thủ đến báo thù. Nghe nói cả Bang chủ Cái bang Lãnh Diện Cái Thường Công Minh và Phó bang chủ Thiết Tý Cái Cổ Dung thu nhất đệ tử các Phân đà liên hợp với Thuần Y bang để chuẩn bị kéo tới Hoài Dương sơn.

Mạnh Văn cho rằng mình kể tới đây bang chúng Lãnh Vân bang sẽ náo động cả lên.

Nào ngờ họ vẫn trật tự lắng nghe không có biểu hiện gì khác thường, chỉ có một vài người lộ vẻ lo lắng.

Bạch Thúy Bình lại rót đầy rượu ra chén.

Bộc Dương Duy gạt đầu nói :

- Đa tạ hai vị tiền bối đã vì bản bang mà xóa bỏ lời nguyền, vượt đường xa ngàn dặm đến báo tin. Nhưng xin hai vị yên tâm, bọn du hồn dưới chưởng đó không đáng là mối họa gì đáng kể cho bản bang đâu.

Chợt Bát Tý Thần Cái Cổ Tử Quân lên tiếng :

- Xin hỏi thêm Mạnh huynh một câu, không biết quý thuộc hạ có biết được tin tức về thời gian và địa điểm Thường Công Minh và Cát Phi ước định tập trung không?

Tôn Đoan Văn thay lời đáp :

- Chỗ tập trung của Thuần Y bang thì không biết, nhưng Cái bang thì sẽ đến tập trung ở Điện Gia Am gần Thuần Canh Sơn.

Bát Tý Thần Cái Cổ Tử Quân quay nhìn Bộc Dương Duy nói :

- Bang chủ, hãy đề phòng khả năng Lãnh Diện Cái Thường Công Minh cho người quấy nhiễu chúng ta, một bộ phận sẽ thừa cơ tập kích Tổng đàn cũng nên.

Bộc Dương Duy trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Có đường chủ nói rất có lý.

Mạnh Văn nói tiếp :

- Theo mấy tên môn hạ đệ tử của lão hủ báo lại thì sau khi bị Cổ huynh đánh bại, Bang chủ Hắc Kỳ bang Chu Bạch Anh đã phái tên Phó bang chủ là Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân, đại đệ tử của tông Minh chủ lục lâm Lạt Thủ Thần Viên Hoàng Song Khê dẫn theo một lượng lớn thủ hạ đến khu vực Lạc Nguyệt phong thuộc Hoài Dương sơn, có vẻ như mục đích đúng như Cổ huynh vừa đoán.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân chậm rãi đứng lên nói :

- Rất tốt! Bây giờ chúng ta hãy cấp tốc hồi sơn. Chúng ta đến tận Tổng đàn, sẽ cho tất cả nằm lại đó.

Bộc Dương Duy nhìn Mạnh Văn nói :

- Tại hạ có một vấn đề muốn thỉnh giáo Mạnh tiên bối, nhưng chỉ e quá đường đột.

Mạnh Văn đáp :

- Bộc Dương bang chủ có việc gì xin cứ hỏi, lão hủ biết tới đâu sẽ trả lời tới đó.

Bộc Dương Duy dè dặt nói :

- Không phải tại hạ có điều gì nghi ngờ. Nhưng kế hoạch của Cái bang Giang Bắc và Hắc Kỳ bang muốn tập kích Tổng đàn của bốn bang tất sẽ giữ bí mật tuyệt đối, làm sao mà quý thuộc hạ biết được?

Mạnh Văn chợt đỏ mặt lên, một lúc sau mới ngập ngừng nói :

- Chuyện này kể ra thật đáng hổ thẹn... lão hủ có một tên thuộc hạ, trước đây có giao tình với Bang chủ Hắc Kỳ bang Ma Vân Chu Bạch Anh. Vừa rồi Hắc Kỳ bang chuẩn bị kế hoạch đối phó với quý bang có mời tên thuộc hạ này. Trong môn đàn của lão hủ quy củ rất nghiêm. Hắn được Hắc Kỳ bang mời trợ lực nhưng không dám tự tiện chấp thuận, báo cho lão hủ biết...

Sau lần động thủ ở gần Tu Vũ được Bộc Dương bang chủ hạ thủ lưu tình, nghe tên thuộc hạ kể xong, huynh đệ lão hủ thấy tình hình nghiêm trọng như vậy nên tới đây báo tin, coi đó là một hành động nhỏ nhằm báo đáp một phần ân tình của Bang chủ lần trước.

Bộc Dương Duy nói :

- Được hai vị tiên bối ái mộ không quản ngàn dặm cho biết tin, đó là công đức rất lớn mà tại hạ và bang chúng Lãnh Văn bang nguyện ghi sâu trong lòng không bao giờ quên...

Mạnh Văn ngắt lời :

- Xin Bộc Dương bang chủ đừng nói vậy, huynh đệ lão hủ hổ thẹn vô cùng.

Tôn Đoan Vân tuếp lời :

- Hy vọng Bộc Dương bang chủ nhanh chóng quay về Tổng đàn để trừ tai họa. Nhưng lão hủ mạo muội khuyên một câu, nếu có thể giảm bớt sát nghiệp, chỉ nên diệt trừ những tên ma đầu tàn ác, nếu có thể tha cho những người lầm lỡ thì tốt...

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Tại hạ nhất định làm theo lời khuyên của lão tiên bối.

Làm xong nghĩa cử này Thiên Sơn song lão cao hứng hẳn lên, uống thêm mấy chén rượu rồi cáo từ.

Trước khi đi, Tôn Đoan Vân còn nói thêm :

- Dọc đường Cái bang và Hắc Kỳ bang phái rất nhiều đệ tử giám sát và theo dõi hành tung của hai vị. Xin lưu ý điểm này, tới đây huynh đệ lão hủ xin cáo biệt.

Nói xong rồi từ quán.

Bộc Dương Duy và mấy vị Đường chủ ra tận quan đạo đưa tiễn.

Bộc Dương Duy nhìn theo hai người phóng ngựa đi xa dần, trầm ngâm nói :

- Thiên Sơn song lão quả là người rất trọng đạo nghĩa, thật đáng cảm phục! Bây giờ chúng ta vào ngay quán, vừa tiếp tục ăn xong bữa cơm vừa bàn kế hoạch đối địch, sau đó lên đường ngay.

Nửa canh giờ sau, toán nhân mã tiếp tục lên đường.

Bộc Dương Duy, Bát Ty Thần Cái Cổ Tử Quân, Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân, Song Liệt Chương Tổng Phi, Đoạn Hồ Tiểu Tần Ký, Tiểu Diện Phạt Thu Nguyệt đại sư cùng mười mấy tên Hương chủ, võ sĩ Hồng Cân đội phóng ngựa đi trước.

Sinh Từ Phán Quan Chữ Thiên Nhân, Kim Luân Thạch Lỗ và Tần Nhu Nhu bảo hộ số người bị thương cho ngựa phi nước kiệu đi sau.

Bộc Dương Duy không muốn để cho Bạch Thủy Bình tham chiến nên để nàng đi trong đội này.

Bát Ty Thần Cái Cổ Tử Quân giục ngựa lên kịp Bộc Dương Duy hỏi :

- Bang chủ, giả sử chúng ta đến trễ, liệu các vị ở Tổng đàn có cảm cự được không?

Bộc Dương Duy đáp :

- Bốn tọa tin rằng họ đủ khả năng kháng cự Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn đường chủ là một trong Tái Ngoại song tôn, lại có thêm hai vị Hộ pháp và gần trăm đệ tử, Hương chủ, địch nhân không dễ làm gì được họ đâu.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân đi bên cạnh nói :

- Tôn đường chủ và hai vị Hộ pháp võ công rất cao cường, nhưng Lãnh Diện Cái Thường Công Minh cũng là nhân vật rất lợi hại, theo lời Mạnh Vân thì còn có Thuận Y bang với toàn bộ lực lượng tinh nhuệ gồm Bang chủ, Phó bang chủ và bảy tên trưởng lão, chỉ sợ Tôn đường chủ gặp rất nhiều khó khăn.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Không biết hai tên Đà Thần Cát Phi và Triệu Nghiễn Tri võ công thế nào?

- Ty chức chưa giao thủ với Cát Phi nhưng nghe nói tên này võ công rất cao, chỉ kém Thương Công Minh nửa bậc thôi. Còn Triệu Nghiễn Tri thì ty chức đã từng động thủ với hắn.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Võ công thế nào?

- Cũng đáng được xếp vào hàng nhất lưu, nhưng không có gì đáng sợ, tương đương Thiết Ty Cái Cổ Dung.

Song Liệt Chương Tổng Phi từ sau phóng ngựa ào lên, cất giọng oang oang nói :

- Ngô hình đường! Triệu Nghiễn Tri không phải là đối thủ của người đâu! Hãy giao nó cho bốn tọa! Mười năm trước lão phu đã từng giáo huấn tên tặc phu này ở Yên Hoa Cảng.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân trầm ngâm nói :

- Nếu hai phái này liên kết với Hắc Kỳ bang thì tình hình càng khó khăn gấp bội.

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Quả thật nếu cả ba tộc đảng này liên hợp với nhau tấn công Hồi Nhạn sơn trang thì Tôn đường chủ nguy mất.

Đoàn người giục ngựa phi nhanh Sang giờ Thân thì đoàn nhân mã mười tám người tới một con sông khá lớn, nhưng khô cạn chỉ còn một con lạch chừng ba trượng giữa dòng.

Bộc Dương Duy đứng trên bờ nhìn xuống thấy có mỗi con thuyền không lớn, cắm sào đứng giữa con lạch.

Một lão nhân ngồi ở mũi thuyền, tay cầm chiếc cần câu nhỏ, đưa mắt nhìn đoàn kỵ sĩ với vẻ ngạc nhiên.

Mười tám kỵ sĩ dàn thành hàng ngang đứng trên bờ, không ai nói tiếng nào.

Bộc Dương Duy vẫy Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân và Song Liệt Chương Tổng Phi đến nói nhỏ mấy câu.

Hai người này gật đầu, dong ngựa xuống tới sát lạch nước.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân hướng xuống thuyền chấp tay nói :

- Lão trượng! Chúng tôi có thể nhờ thuyền quá giang không?

Lão ngư phủ hấp háy mắt nhìn quần hùng một lúc rồi lắc đầu, cất giọng thều thào vô lực nói :

- Tướng công! Thuyền của tiểu lão vừa nhỏ vừa nát, chỉ e không chở được nhiều đâu.

Song Liệt Chương Tổng Phi quát to :

- Ai bảo người chở hết một lần đâu? Một lần không hết thì ba lần không được hay sao?

Ngô Nam Vân biết Tổng Phi ngày xưa là Minh chủ lục lâm, tính nóng nảy quen được phục tùng và không thích lời thôi.

Y đưa mắt ra hiệu cho Tổng Phi rồi lại nhìn xuống thuyền nhả nhặn nói :

- Vị bằng hữu này của tại hạ tính tình nóng nảy, xin lão trượng đừng trách. Nếu không chở hết thì chia làm mấy lần cũng được. Phí tổn bao nhiêu chúng tôi xin trả đủ.

Lão ngư ông thu cần câu lại, đưa tay gỡ đầu tóc rối bù ra vẻ do dự bất quyết.

Bộc Dương Duy đứng trên bờ quan sát rất kỹ lão ngư ông, chợt phát hiện ra khi lão ta đưa tay gỡ đầu, chợt phát ra ánh mắt sắc như mũi kiếm nhìn Song Liệt Chương Tổng Phi.

Chàng còn nhận ra trên ngón tay vô danh ở bàn tay phải lão ngư còn đeo một chiếc nhẫn màu sáng đục, không phải vàng hay bạc, cũng không phải bằng sắt.

Phát hiện ra điều này, một kế hoạch lập tức nảy sinh trong đầu.

Chàng quay lại, thấy Bát Ty Thần Cái Cổ Tử Quân cũng nhìn mình nhếch môi cười.

Bộc Dương Duy biết rằng vị Giám đường Đường chủ hành khứ giang hồ rất nhiều năm, cả trí tuệ, kiến thức đều hơn người, vì thế nhất định đã nhìn ra điểm khác thường của lão ngư ông.

Như vậy hai người hiểu ý nhau mà không cần nói.

Bị Ngô Nam Vân thuyết phục một lúc, lão ngư ông nghe đã xiêu xiêu, nhô sào chống thuyền vào bờ.

Ngô Nam Vân lập tức xuống ngựa nhảy lên thuyền, ý giúp lão ta cặp thuyền cho chắc để mọi người lên.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Kiểm tỏ thần uy - Câu tẩu kinh hồn

Trong lúc loay hoay, vị Hình đường chủ chợt vô ý chạm phải cần câu, giật nảy mình.

Nguyên cần câu chỉ nhỏ bằng ngón tay, dài chừng một trượng, không có vẻ gì khác thường nhưng chạm vào nghe lạnh buốt!

Lão ngư ông vội vàng chạy đến nói :

- Tiểu lão nhi thật đoan hậu quá, bỏ cần câu đây làm vướng víu trở ngại.

Nói xong đưa tới giật lên mũi thuyền.

Ngô Nam Vân nhìn theo dáng đi nhẹ nhàng linh hoạt của lão ta, mỉm miệng cười thầm, nghĩ bụng :

- Bang chủ nhìn người thật tinh!

Song Liệt Chương Tổng Phi sắp xếp cho mọi người lên thuyền, miêng không ngớt quát tháo lão ngư ông.

Bộc Dương Duy vẫn ngồi trên lưng ngựa, đưa mắt nhìn con lạch rồi dùng Truyền âm nhập mật hỏi Ngô Nam Vân :

- Ngô đường chủ, con lạch rộng chừng ba mươi trượng, gió không lớn lắm. Nếu xảy ra sự cố, Đường chủ có thể thi triển công phu Lãng ba hư bộ vượt qua được không?

Ngô Nam Vân đáp :

- Ty chúc nghỉ rằng có thể, nhưng không dám chắc.

Lại hỏi :

- Bang chủ có cách gì để phòng không?

- Đường chủ cứ yên tâm. Chỉ cần cảnh giác với mọi hành động của lão ta là được.

Bộc Dương Duy đến bên Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân. Hai người thấp giọng trao đổi kế hoạch một lúc, sau đó Cổ Từ Quân truyền cho mọi người mệnh lệnh cảnh giác đề phòng.

Chờ mọi người ổn định xong, Bộc Dương Duy tới bên thuyền, nhìn lão ngư ông nói :

- Lão trượng! Chuyến đầu tiên sẽ đưa ngựa và hành lý sang, vì đây là vật nặng cồng kềnh. Trong chúng tôi có người biết chèo thuyền nên không cần lão trượng phải phí sức đâu.

Lão ngư ông ngẩn ra chốc lát rồi cười hô hô đáp :

- Thế thì tốt! Tiểu lão nhi xương cốt đã nhão ra hết rồi, chỉ sợ không cáng đáng nổi mấy chuyến. Nay được các vị giúp cho thì còn gì bằng?

Nói xong ra ngồi vắt vẻo sau lái.

Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt đại sư nhận trách nhiệm giữ lái, thêm một tên Hương chủ chèo mũi.

Song Liên Chương Tổng Phi đứng trên mũi thuyền, cười kha kha nói :

- Đại hòa thượng! Lão phu không ngờ người có bản lĩnh như thế nữa!

Tiểu Diện Phật đáp :

- Bản tăng hành khứ giang hồ mấy chục năm, có nơi nào là chưa đến? Phi ngựa, chèo thuyền chỉ là chuyện vặt, có gì lạ đâu?

Ba chuyến dò sang sông bình yên vô sự, không xảy ra biến cố nào.

Chuyến cuối cùng do chính Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân và Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt đại sư quay lại đón.

Trên bờ chỉ còn lại Bộc Dương Duy, Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân và bốn tên Hương chủ.

Bộc Dương Duy thấy chuyến vượt sông thuận lợi, trong lòng nhẹ nhõm ra.

Tuy nhiên chàng rất để ý một điều là lão ngư ông ngồi sau lái, thỉnh thoảng dùng chiếc nhẫn đeo ở ngón vô danh tay phải thỉnh thoảng lại phản chiếu ánh sáng mặt trời vào một điểm bên khu rừng bên kia bờ sông.

Lúc đó Tiểu Diện Phật đứng sau lái.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân đứng trước mũi thuyền.

Lão ngư ông ở trong khoang thuyền, thấy chờ lâu mà khách chưa lên, bước ra hỏi :

- Sao các vị còn chưa lên thuyền?

Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân chợt quát lên :

- Các hạ hãy lộ thân phận thật của mình đi! Diễn trò như thế là quá đủ rồi!

Lão ngư ông mặt biến sắc nói :

- Lão anh hùng sao lại nói thế? Tiểu lão nhi đã đắc tội gì với các vị chứ?

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân đứng ở mũi thuyền, chợt cất tiếng lạnh lùng :

- Băng Hải Câu Tẩu! Không ngờ các hạ ngoài tài câu cá ra còn là diễn viên tài ba như thế!

Người của Lãnh Vân bang, kể cả Bang chủ và Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân nghe Ngô Nam Vân gọi đích danh đối phương là Băng Hải Câu Tẩu đều chấn động!

Lão phu phủ mặt tái đi, ngây người ra một lúc, sau đó trấn tĩnh lại rất nhanh, mắt lóe hàn quang nhìn Ngô Nam Vân nói :

- Thất Sát Kiếm thật lợi hại! Lão phu chưa từng gặp người, vậy mà vẫn bị người nhận ra...

Ngô Nam Vân cười hắc hắc đáp :

- Có gì lạ đâu? Cho dù bốn Đường chủ còn chưa biết bản lai chân diện người thế nào, nhưng binh khí độc môn của người Thiên Hàn Câu Hãn thì làm sao qua được mắt ta?

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân quả là người kiến văn quảng bác, đã chỉ đích danh đối phương.

Băng Hải Câu Tẩu Chiến Huyền Tâm là một dị nhân võ lâm sống ở một băng đảo ở vùng cực bắc, võ công rất cao nhưng ít khi vào Trung thổ.

Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân nghĩ thầm :

- Chiến Huyền Tâm rất ít khi xuất hiện trong giang hồ, vì sao lần này tới đây cải trang giả dạng như thế? Với những biểu hiện vừa rồi, nhất định hẳn có ý đồ chống đối bốn bang, nhưng nguyên nhân vì sao chứ?

Nghĩ thế liền cười nói :

- Thì ra tôn giá là vị độc chiếm Băng đảo ở cực bắc Chiến Huyền Tâm lão sư! Thứ lỗi cho bốn tọa thất kính!

Băng Hải Câu Tẩu đáp :

- Cổ Từ Quân! Lão phu nghe Tái Ngoại song tôn danh lừng Quan ngoại, hôm nay mới được gặp....

Bộc Dương Duy chợt chen lời :

- Chiến lão đầu! Chắc người có nghe danh Ngọc Diện Tu La, chẳng lẽ không muốn lĩnh giáo một trận?

Băng Hải Câu Tẩu Hừ một tiếng nói :

- Bộc Dương Duy! Nói thẳng với người, hôm nay toàn bộ bang chúng Lãnh Vân bang không tên nào thoát chết đâu! Hắc hắc! Chỉ sợ bây giờ Tổng đàn quý bang cũng đã bị các hào kiệt Hắc Kỳ bang thiếu hũy thành tro bụi rồi!

Bộc Dương Duy tức giận quát :

- Chiến Huyền Tâm! Đừng mộng tưởng hảo huyền! Bây giờ người tốt nhất hãy nghĩ đến thực tại của mình đi! Số phận của lũ chuột ba tặc đảng Cái bang, Hắc Kỳ bang và Thuần Y bang cũng không khác gì người đâu!

Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt đại sư vốn đứng đằng lái, không biết đã lọt vào khoang từ bao giờ, cười hô hô nói :

- Chiến lão thí chủ! Trước hết bản tăng tặng cho người hai thứ bảo bối này...

Dứt lời vung tay ném ra hai xác người, rơi phịch xuống trước mặt Băng Hải Câu Tẩu.

Nguyên đó là hai tên thuộc hạ của Hắc Kỳ bang, được Băng Hải Câu Tẩu Chiến Huyền Tâm bố trí nấp dưới khoang thuyền, chờ khi con thuyền sang chuyển cuối cùng chở những nhân vật trọng yếu nhất, tới giữa sông thì dùng dao sắc đục thủng đáy nhận chìm con thuyền.

Khi đó với thủy công của Băng Hải Câu Tẩu sẽ dễ dàng hạ sát những người bập bênh giữa sông.

Thấy thi thể hai tên đệ tử Hắc Kỳ bang tới trước mặt, Chiến Huyền Tâm không chút xúc động.

Tiểu Diện Phật nổi giận quát :

- Chiến Huyền Tâm! Không ngờ người lại tàn nhẫn ác độc đến thế! Ngay đối với những kẻ đồng sinh cộng tử với người cũng không thèm nhìn lại!

Chiến Huyền Tâm thân nhiên đáp :

- Lão lừa trọc! Chúng chết đi thì lão phu sẽ tìm tên khác báo thù, thế nào cũng giết sạch các người là được!

Bộc Dương Duy hỏi :

- Chiến lão đầu! Ai sai khiến người ám toán chúng ta?

Chiến Huyền Tâm quát :

- Bộc Dương Duy! Người được bao nhiêu tuổi mà dám ăn nói với lão phu như vậy?

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân hừ một tiếng nói :

- Đối với hạng đâm thuê chém mướn như ngươi thì trẻ lên ba cũng coi thường, nói gì Bang chủ chúng ta?

Băng Hải Câu Tẩu Chiến Huyền Tâm nổi giận chộp lấy cần câu đánh tới, miệng quát lên :

- Ngô Nam Vân! Hôm nay ngươi sẽ biết Băng Đảo phái chúng ta lợi hại thế nào!

Vị Hình đường chủ liền vùng kiếm chém ra.

Thủ pháp của Băng Hải Câu Tẩu quả là phi thường.

Cần câu của hắn không biết làm bằng chất liệu gì, nhưng có thể thu ngắn lại chỉ có vài thước, dùng như một cây côn, khi dài ra cả trường dùng điểm huyệt cực kỳ thuận lợi.

Mặc dù dài vương vãi như vậy nhưng Băng Hải Câu Tẩu sử dụng rất linh hoạt.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân kiếm pháp đã coi vào hàng tuyệt đỉnh trong võ lâm, chiêu thức như thần tốc như chớp mà vẫn không sao chém trúng cần câu của đối phương.

Mặc dù vậy, Chiến Huyền Tâm cũng không làm gì được.

Hai đối thủ tỏ ra sức bình lực địch, một bên thi triển Thất Sát kiếm pháp lừng danh thiên hạ, bên kia dùng Băng Hải Tuyệt Thụ thập tam câu kỳ dị huyền ảo, không bên nào chịu nhường bên nào.

Chốc lát đã qua ngoài trăm chiêu.

Trong khoảng không gian chật hẹp trên khoang thuyền, hai đối thủ dùng bộ pháp tinh diệu để tấn công và hóa giải chiêu thức của địch trông rất ngoạn mục.

Bộc Dương Duy quan sát hai người kịch chiến, nghĩ thầm :

- Chiến Huyền Tâm võ công cao cường, rất đáng khâm phục. Hắn ẩn cư ở Bắc Hải ít vào Trung Nguyên, sư phụ cũng không nhắc gì đến tên này, không biết ai mua chuộc hắn tới đây? Nhất định kẻ đó là một cừu gia rất lợi hại...

Còn Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân thăm so sánh :

- Võ công tên họ Chiến này chỉ kém Thất Sát Kiếm nửa bậc thôi, có thể sánh ngang với Sinh Tử Phán Quan Chử đường chủ.

Ở bên kia bờ, Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký phát hiện ra mấy chục tên hắc y hán tử từ từ trong rừng tiến ra.

Cầm đầu bọn này là một trung niên hán tử mặt mũi hung ác, đen kịt như đất nồi.

Hắn cầm trong tay một thứ binh khí giống như lá cờ có cán bằng sắt chạm hình ác quỷ nhe nanh múa vuốt.

Song Liên Chương Tổng Phi và Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký cùng tám tên Hương chủ sẵn sàng đối địch bảo vệ ngựa và hành lý.

Bọn hắc y hán tử có chừng năm mươi tên, lẳng lặng không nói không rằng hình thành thế bao vây.

Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký nhảy tới chặn trước tên trung niên hán tử mặt đen quát :

- Dương Chân! Các hạ còn nhớ Tàn mỗ chứ?

Tên kia đáp :

- Thì ra là Đoạn Hồn Tiêu Tàn trang chủ! Không ngờ Thúy Liễu sơn trang cũng đã gia nhập vào Lãnh Vân bang...

Song Liên Chương Tổng Phi chợt nhảy ra quát :

- Ngươi là Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân, đồ đệ của lão tặc Lạt Thủ Thần Viên Hoàng Song Khê?

Tên trung niên hán tử đáp :

- Không sai! Nhưng bây giờ bốn tọa còn là Phó bang chủ Hắc Kỳ bang! Ngươi là...

Song Liên Chương Tổng Phi chợt quát lên :

- Tiểu tặc xem chừng!

Dứt lời lao tới vùng chừng đánh ra.

Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân vùng cây Cừu Quỷ Đoạt Mệnh phản đối địch.

Nguyên là sau khi liên kết với Cái bang Giang Bắc bố trí mai phục Bộc Dương Duy ở Độc Long đàm, chẳng những không giết được cừu nhân mà còn bị tổn thất nặng nề, Ma Vân Chu Bạch Anh tin chắc thế nào Lãnh Vân bang cũng tìm đến báo thù, một mặt chiêu tập lực lượng, mặt khác đi khắp nơi cầu cứu viện binh.

Hắn đã mua chuộc được Nam Cương song hung và Giang Nam song quái đến tương trợ, nhưng vẫn bị đánh bại gần Phong Tập Phủ, lão đại trong Giang Nam song quái là Trương Hoàn bị giết, lão nhị Trương Vũ và Đổ Bá Cách bị thương, bản thân Bang chủ Ma Vân Chu Bạch Anh phải trốn chạy.

Lần ấy Phó bang chủ Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân tình cờ gặp Băng Hải Câu Tẩu Chiến Huyền Tâm ngao du vào trung thổ.

Hắn đã lợi dụng ảnh hưởng của sư phụ Lạt Thủ Thần Viên Hoàng Song Khuê lôi kéo được tên ma đầu này tương trợ.

Theo kế hoạch, Chiến Huyền Tâm sẽ cho hai tên đệ tử Hắc Kỳ bang ẩn phục dưới khoang thuyền chờ ra giữa dòng sẽ đánh đắm, Chiến Huyền Tâm lợi dụng sở trường thủy công tiêu diệt hết bộ phận đầu não của Lãnh Vân bang, số còn lại sẽ bị Hắc Kỳ bang thu thập.

Không ngờ Tiểu Diện Phật đã nhận ra âm mưu địch, nhanh tay điểm tử huyết giết chết hai tên đệ tử Hắc Kỳ bang mai phục dưới khoang thuyền.

Kế hoạch bị thất bại, Băng Hải Câu Tẩu Chiến Huyền Tâm đánh xuất diện đối địch với Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân.

Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân thấy bên kia động thủ, thừa cơ lực lượng của Lãnh Vân bang mới mười người sang sông liền suất lĩnh thuộc hạ xông ra tiêu diệt!

Không ngờ người của Lãnh Vân bang tuy ít nhưng thuộc hàng tinh tráng từ Hương chủ trở lên, thân thủ không kém.

Thấy Phó bang chủ đã giao chiến, một tên Đường chủ ra lệnh cho thuộc hạ xông vào tàn sát...

Nhưng bọn đệ tử của Hắc Kỳ bang võ công kém hẳn đối phương, chỉ mới đợt tấn công đầu tiên đã có năm sáu tên vừa chết, vừa bị thương, hốt hoảng lùi lại.

Bộc Dương Duy thấy bờ đối diện, đệ tử của mình bị đối phương bao vây đã bắt đầu động thủ, liền đề mặc cho Ngô Nam Vân giao chiến với Băng Hải Câu Tẩu, bảo mọi người lên thuyền cho Tiểu Diện Phật chèo sang bên kia hội quân.

Hai đối thủ trên thuyền vẫn quấn lấy nhau trong cuộc chiến nan phân nan giải, chùng chình nhưng không biết chiếc thuyền đã rời bờ. Xem tình cảnh thì dưới năm trăm chiêu khó mà phân xuất thắng bại.

Bát Ty Thần Sát Cổ Từ Quân đứng ở đầu thuyền nói với Bộc Dương Duy :

- Bang chủ! Ma Vân Chu Bạch Anh lần trước bị thua bỏ cả thuộc hạ mà chạy, không ngờ vẫn chưa từ bỏ dã tâm mua chuộc Băng Hải Câu Tẩu Huyền Tâm tới đây bố trí độc kế ám hại chúng ta may mà âm mưu thất bại... Chuyện này nhất định phải tiêu diệt cho bằng được tên này, nếu không bọn bang sẽ không lúc nào yên!

Bộc Dương Duy gật đầu.

Cổ Từ Quân lại nói :

- Bang chủ cứ ở đây lượng trận, để ty chức đến giúp huynh đệ trên bờ một tay!

Bộc Dương Duy nhìn lên bờ, thấy Song Liên Chưởng Tống Phi đang đấu với Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân, chưa ai tỏ ra bại thế, còn bốn năm chục tên đệ tử Hắc Kỳ bang cũng chưa làm gì được tám tên Hương chủ nên yên tâm gật đầu nói :

- Lần trước bọn toạ đã cảnh cáo Dương Chân nay không cần lưu tình với tên đó nữa.

Bát Ty Thần Sát Cổ Từ Quân dạ một tiếng, khi con thuyền còn cách bờ năm sáu trượng liền nhún mình thi triển một thức Phù Vân Cảnh Nguyệt nhảy vút lên bờ.

Chính lúc ấy thì tên Đường chủ lại xua đệ tử tấn công.

Cổ Từ Quân đang lơ lửng trên không chợt quát to một tiếng rướn người lao tới ba trượng xông vào giữa đám hắc y hấn tử.

Lập tức phát ra những tiếng rú kinh hoàng, năm sáu hắc ảnh bị đánh bật lên không, máu thịt vung vãi đầy trời như mưa!

Tên Đường chủ chưa kịp nhìn kỹ người xuất thủ là ai thì bị một chưởng đánh trúng ngực, bật lùi năm sáu trượng, thất khiếu trào máu gục xuống chết tương!

Cố Từ Quân lướt tới bên hai đối thủ đang kịch chiến quất :

- Du hồn dưới chường! Ngươi đã được Bang chủ chúng ta cảnh cáo, tha mạng một lần, sao bây giờ còn dám dùng trăm phương ngàn kế hãm hại bản bang?

Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân kinh hãi, giương mắt nhìn Cố Từ Quân nói :

- Bát Tỷ Thần Sát?

Cố Từ Quân gật đầu :

- Không sai! Bây giờ thì ngươi chết mà không oán hận được ai nữa!

Song Liên Chường Tổng Phi tiếp lời :

- Chính thế! Tiểu tặc nhận mệnh đi!

Dứt lời lại vung chường lao vào tấn công.

Lại vẫn ba lần song chường đánh ra.

Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân một tay dùng Cửu Qui Đoạt Mệnh phan, tay kia vận chường kinh nghênh tiếp.

Cuộc ác đấu lại tiếp tục.

Bên bọn hắc y hán tử, vì bị thương vong mười mấy tên trong đó có cả tên Đường chủ, trong lúc đó đối phương lại có thêm cao thủ đến tiếp viện, chúng hiểu rằng bây giờ mà đấu tiếp thì chẳng khác gì thiêu thân lao vào lửa, thí mạng vô ích mà thôi.

Vì thế chúng len lét tản đi.

Bọn Hương chủ định truy sát nhưng Bộc Dương Duy ở trên thuyền ra hiệu cho chúng dừng lại.

Cuộc đấu giữa Song Liên Chường Tổng Phi và Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân lại qua thêm ba bốn mươi chiêu nữa.

Hai người này vốn là sức bình lực địch, nhưng Dương Chân bắt đầu nao núng tinh thần.

Thấy thuộc hạ đều tan chạy cả, dưới thuyền Băng Hải Câu Tẩu Chiến Huyền Tâm không thắng nổi địch, trong lúc Bộc Dương Duy vẫn còn chưa xuất thủ, Bang chủ Chu Bạch Anh lại không thấy tám tích đầu, hiểu rằng bại thế đã định.

Chỉ cần Bộc Dương Duy xuất chiến, bên này Bát Tỷ Thần Sát Cố Từ Quân nhập trường thì cả hai không còn hy vọng sống sót.

Vì thế hắn vừa đánh vừa nghĩ cách thoát thân.

Đã có tư tưởng như vậy thì còn lòng dạ đâu mà quyết đấu nữa?

Trong lúc đó thì Song Liên Chường Tổng Phi dốc toàn lực tấn công như vũ bão.

Vị Đường chủ người to lớn như Hộ pháp này sức lực tưởng không bao giờ cạn, cứ xuất một lần hai chường, hết đợt này đến đợt khác không ngừng không nghỉ, uy lực thật kinh nhân!

Vừa đối phó vừa suy tính cách thoát thân, trong một lúc phân tâm, Thôi Mệnh Sứ Giả Dương Chân bị trúng một chường vào ngực, lao đảo lúi lắt.

Song Liên Chường Tổng Phi thừa thắng xông vào quất :

- Tiểu tử! Nhận mệnh đi!

Lại là hai chường nữa đánh ra.

Vừa rồi bị trúng chường không nhẹ, lực đạo chi vận lên được bốn năm thành, Dương Chân đành nghiêng răng đưa Cửu Qui Đoạt Mệnh phan lên đối địch.

Chỉ nghe choang... rồi bịch một tiếng, đầu tiên chiếc cán cờ bị chường lực ngàn cân cuốn bay đi, tiếp đó tên Phó bang chủ trúng chường vào ngực bay lên cao ba trượng, miệng phun máu thành vòi rơi xuống bãi cát không động dậy nữa.

Bát Tỷ Thần Sát Cố Từ Quân nhìn lại, thấy ngực áo Dương Chân bị rách nát, vết chường ấn sâu vào ngực tới ba bốn tấc, máu từ thất khiếu không ngừng chảy ra.

Trong lúc đó, hai đối thủ trên thuyền vẫn hăng máu trong cuộc kịch chiến.

Lúc này đã qua ba bốn trăm chiêu, cả hai đều ướt đầm mồ hôi, nhưng vẫn chưa bên nào dành được ưu thế.

Qua thêm mấy chiêu nữa, Ngô Nam Vân chợt phát một chiêu tuyệt kiếm, biến thành trăm ngàn điểm kiếm quang phủ kín khắp người Băng Hải Câu Tẩu Chiến Huyền Tâm.

Một chuỗi âm thanh loảng xoảng vang lên.

Chỉ sau chớp mắt, màn kiếm ảnh biến mất, Ngô Nam Vân nhảy lùi lại một bước, trên môi thoáng hiện nét cười.

Băng Hải Câu Tẩu Chiến Huyền Tâm cũng lùi lại, mặt tái mét, cây Thiên Hãn Câu Hãn vốn dài cả trượng nay bị chém đứt mấy khúc chỉ còn lại chưa đầy hai thước!

Bang chúng Lãnh Vân bang cùng vỗ tay hoan hô vang dậy.

Chiến Huyền Tâm ngơ ngác nhìn đối phương, tựa hồ vẫn còn chưa hiểu vì sao mình lại không tránh được chiêu kiếm đó.

Làm sao mà hắn biết được rằng đó là một trong ba chiêu tuyệt kiếm Lưu Tinh Tung Hoành trong Thất Sát kiếm pháp mà sư phụ của Ngô Nam Vân chỉ cho phép đệ tử của mình chỉ trong trường hợp hết sức cần kíp mới được dùng đến?

Trong ba chiêu thì trước đây Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân từng dùng một chiêu Thất Dương Tinh Huy đã bại Nam Cương song hung, nay mới dùng tới chiêu thứ hai chém đứt binh khí của Băng Hải Câu Tẩu Chiến Huyền Tâm.

Không biết chiêu thứ ba sẽ dành cho cường địch nào?

Tuy nhiên từ chiêu tuyệt kiếm đó mà Chiến Huyền Tâm vẫn còn giữ được mạng đã là sự hiếm rồi.

Nhưng vừa qua hơn bốn trăm chiêu đấu, hắn hầu như đã kiệt lực, ngực nhô lên hạ xuống, mặt tái mét, một lúc lâu còn chưa hoàn hồn.

Tiểu Diện Phạt Thu Nguyệt đại sư quát lên :

- Chiến Huyền Tâm! Nay thắng bại đã phân. Bần tăng khuyên ngươi chọn lấy một cách hữu hiệu nhất trong ba mươi sáu chước. Nếu không, chưa chừng bần tăng sẽ đấu với ngươi một trận nữa đấy!

Băng Hải Câu Tẩu Chiến Huyền Tâm thấy tình thế này, mình có đấu thêm cũng chỉ chuốc lấy nổi nhục mà thôi, hậm hực nói :

- Được! Lão phu hôm nay cam nhận bại. Nhưng mỗi hạn một kiếm hôm nay của họ Ngô, sau này lão phu nguyện sẽ có lúc báo đáp!

Tiểu Diện Phạt nói :

- Nếu ngươi thấy thuận tiện thì cứ tìm ai mà trút hận thay cho Ngô sư đệ cũng được mà!

Song Liên Chương Tổng Phi lại gần nói thêm :

- Hô hô! Chiến lão sư! Nếu ngươi có muốn trả thù cho tên tiểu tặc Dương Chân thì sau này cứ tìm đến ta. Tổng Phi này chưa chết được đâu, nhất định sẽ chờ ngươi!

Băng Hải Câu Tẩu Chiến Huyền Tâm nghe đối phương xưng danh, rung động nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ người này là Song Liên Chương, mười lăm năm trước đã khuynh đảo lục lâm Giang Bắc? Xem ra tất cả anh kiệt toàn thiên hạ, cả Trung Nguyên lẫn Quan ngoại đều ra nhập vào Lãnh Vân bang rồi. Hắc Kỳ bang coi như đã bị diệt, Cái bang Giang Bắc chỉ còn chút sức tàn, chỉ e Thuận Y bang cũng không làm gì nổi đâu!

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân tra kiếm vào bao nói :

- Chiến Huyền Tâm! Trước khi thanh Chu Diệu kiếm này bị rỉ sét, bổn tọa sẵn sàng hầu tiếp các hạ bất cứ lúc nào.

Băng Hải Câu Tẩu Chiến Huyền Tâm cảm hận quét mắt nhìn quần hùng rồi vút cần câu đi, nhảy khỏi thuyền.

Chợt vang lên tiếng quát :

- Khoan đã!

Chiến Huyền Tâm quay lại, thấy người vừa quát là Bộc Dương Duy.

Hắn trầm giọng hỏi :

- Người còn muốn gì nữa?

Bộc Dương Duy hỏi :

- Lần này người đi xong còn định trở lại nữa không?

Chiến Huyền Tâm tỏ vẻ khiêu khích :

- Không thì sao? Mà quay lại thì sao?

Bộc Dương Duy nói :

- Nên biết rằng lần này bỏn bang tha cho người toàn mạng mà đi, đó là tỏ đức hiếu sinh, nghĩ đến các hạ tạo được nhất thân võ công và làm nên danh tiếng không dễ. Nếu các hạ vẫn chưa tỉnh ngộ, tiếp tục tìm cừu thì xin cảnh báo trước, lúc đó có đến mà không có về đâu!

Băng Hải Câu Tẩu Chiến Huyền Tâm nghe nói mặt nhăn nhúm lại, đôi môi giật giật liên hồi, nhưng cuối cùng vẫn không dám phát tác, đứng chờ người ra.

Bộc Dương Duy chỉ tay lên một cây liễu mọc trên bờ sông to một người ôm cách ba trượng nói :

- Chiến Huyền Tâm! Bang chủ cho người mở rộng tầm mắt!

Dứt lời lướt mình đi như một làn khói, rút kiếm vung lên.

Chỉ nghe một loạt tiếng ầm ầm, nhìn lại thân cây đã bị chém thành hai mươi bảy khúc!

Băng Hải Câu Tẩu Chiến Huyền Tâm chờ người ra nhìn, thậm chí không thấy kiếm quang lóe lên nữa!

Đó chính là chiêu tối hậu trong Tu La Thất Tuyền là Vĩnh Biệt Tu La!

Đừng nói Chiến Huyền Tâm chưa từng nghe nói có loại kiếm pháp kỳ diệu như thế bao giờ mà ngay trong cả trong mơ hắn cũng không dám tưởng tượng rằng có loại kiếm thuật thần kỳ như thế!

Băng Hải Câu Tẩu Chiến Huyền Tâm không nói thêm tiếng nào, miệng chợt phun ra một vòi máu, người lao đảo một lúc, rồi nghiêng răng cổ chịu đựng, quay người bỏ đi.

Đừng nói đến Băng Hải Câu Tẩu Chiến Huyền Tâm mà những cao thủ Lãnh Vân bang thấy Bang chủ biểu diễn thần kiếm cũng đều hết sức kinh ngạc đứng ngây ra một lúc lâu mới ồ lên tán thưởng.

Thất Sát Kiếm Ngộ Nam Vân trước đây vẫn tự hào rằng kiếm thuật của mình vô địch thiên hạ, tuy trước đây đã từng đấu với Bộc Dương Duy năm sáu mươi chiêu, nhưng chỉ cho rằng Bang chủ chỉ hơn mình một bậc mà thôi.

Nay thấy Tu La kiếm trở thần uy như thế, mới biết rằng mình không xứng là đối thủ một chiêu!

Quả thật trong thiên hạ ai có thể đối phó nổi với chiêu kiếm đó?

Không những kiếm pháp mà cả thân pháp, công lực cũng đều thể hiện thân thuật vô song!

Song Liên Chương Tổng Phi bước đến gần cầm lấy hai tay Bộc Dương Duy nói :

- Lão đệ... không... Bang chủ! Thật là thần kỳ! Với chiêu kiếm này, bất cứ người nào cũng không đối phó nổi đâu!

Tiểu Diện Phật tiếp lời :

- Như thế mới gọi là kiếm pháp đã tới mức xuất thần nhập hoá! Phật tử nói: hồng trần vạn vật đều hóa thành không. Chiêu kiếm đó của Bang chủ đều có thể quét mọi vật thành không rồi!

Bộc Dương Duy cười nói :

- Các vị quá khen rồi! Võ học trong thiên hạ là vô biên vô tận, bỏn tọa còn lâu mới đạt đến sự tinh túy, nói chi xuất thần nhập hóa...

Tới đó chàng vẫy tay nói :

- Tình hình ở Tổng đàn có thể đang nguy ngập, chúng ta phải nhanh lên mới được!

Mọi người lập tức lên ngựa tiếp tục hành trình.

Trên đường không gặp bất cứ một trở ngại nào nữa.

Tuy vậy, thỉnh thoảng họ lại phát hiện thấy một vài tên hán tử điều bộ khả nghi, hoặc một vài ánh mắt từ trong các lùm cây góc phố bí mật giám thị.

Bộc Dương Duy bảo mọi người cứ để mặc chúng, chẳng hơi đâu mà tốn thời gian vô ích.

* * * * *

Ba ngày sau, đoàn kỵ mã mười tám người đã tới một tiểu trấn cách Điền gia trang ba dặm.

Song Liên Chương Tổng Phi hỏi :

- Bang chủ! Chúng ta có vào trấn nghỉ một lúc không? Ty chúc thấy mọi người có về một rồi.

Bộc Dương Duy chưa kịp trả lời thì Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân liếc xéo Tiểu Diện Phạt nói :

- Đại hòa thượng! Theo tại hạ thì không phải vì mọi người mệt mà cái chính là con sâu rượu trong người đại hòa thượng đang bò lên thì có!

Tiểu Diện Phạt Thu Nguyệt đại sư bị đánh trúng tim đen, đỏ mặt quát lên :

- Được! Ngô hình đường! Lần sau người đừng uống rượu với bản tăng nữa! Dù có xin rã bọt mép ta cũng không cho một giọt đâu!

Bộc Dương Duy liền xua tay cười nói :

- Thôi hai vị đừng tranh chấp nhau nữa! Theo bốn tọa thì bây giờ chúng ta không nên vào trấn. Thứ nhất là vì nhất định có rất nhiều tai mắt của Cái bang và Hắc Kỳ bang trong đó. Thứ hai là chúng ta không còn nhiều thời gian. Bây giờ hãy đến Thuần Canh Sơn thăm dò địch tình rồi sẽ liệu kế.

Nói xong giục ngựa tiếp tục tiến lên.

Lúc đó đã vào giữa trưa.

Thuần Canh Sơn đã sừng sững trước mặt.

Trong số mười tám người thì chỉ có Bộc Dương Duy và Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân là còn bình thường, những người còn lại mồ hôi ướt đầm.

Đang đi, Cổ Từ Quân chợt dừng ngựa nói :

- Mọi người chú ý! Phía trước có mấy nhân ảnh, nghi rằng địch nhân phục kích.

Bộc Dương Duy bảo Song Liên Chương Tổng Phi :

- Tổng đường chủ dẫn theo hai vị Hương chủ tới trước điều tra xem!

Tổng Phi dạ một tiếng vẫy hai tên thuộc hạ rời lưng ngựa lần vào rừng men theo sơn đạo tiến lên.

Bộc Dương Duy vẫy tay ra hiệu cho bang chúng tản khai chiếm lĩnh vị trí sẵn sàng đối địch.

Lát sau phía trước vang lên những tiếng quát rồi tiếng người bị nạn rú lên, tiếp đó Song Liên Chương Tổng Phi và hai tên Hương chủ mỗi người cầm một tên địch trong tay chạy tới.

Tổng Phi ném xuống đất một người mặc áo vá trăm mảnh, vừa thở vừa nói.

-Bang chủ! Chi e chúng ta bị lừa mất rồi! Trong núi ngoài bọn này ra chẳng còn tên nào cả! Nhưng lại có rất nhiều vết chân ngựa vừa mới đi qua.

Hai tên Hương chủ cũng ném những người bị bắt xuống, nhưng không phải bọn hóa tử mà bọn hắc y.

Một tên nói :

- Bẩm Bang chủ, hai tên này là người của Hắc Kỳ bang.

Bộc Dương Duy không nói gì, mặt đầy ưu tư.

Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân xuất thủ giải huyệt cho tên đệ tử Cái bang rồi bắt đầu tra hỏi :

- Bằng hữu! Lãnh Diện Cái Thường Công Minh ở đâu?

Tên kia nghiêng răng không đáp.

Cổ Từ Quân Hừ một tiếng rút lên :

- Để ta xem ngươi chịu đựng được bao lâu?

Dứt lời điểm ra mấy chỉ.

Tên đệ tử Cái bang rú lên thảm thiết, nằm xuống lăn lộn, vẻ mặt hết sức đau đớn.

Hắn vừa bị Bát Ty Thần Sát Cổ Từ Quân dùng thủ pháp Cửu Âm Triệt Mạch khống chế huyết đạo.

Hai tên đệ tử Hắc Kỳ bang cũng bị Cổ Từ Quân giải huyết rồi điểm phá Cửu Âm Triệt Mạch làm cho đau đớn không sao chịu nổi.

Bộc Dương Duy bước lại gần hỏi :

- Thế nào? Các ngươi đã chịu khai chưa?

Tên đệ tử Cái bang vừa lăn lộn rên rỉ vừa nói :

- Tiểu nhân... xin khai!

Hai tên kia cũng khóc lóc van xin.

Bộc Dương Duy xuất thủ giải huyết cho cả ba tên nói :

- Bồn Bang chủ cho ngươi một cơ hội cuối cùng. Hôm nay Cái bang Giang Bắc và Hắc Kỳ bang sẽ bị tiêu diệt. Nếu chịu khai hết sự thật, bồn Bang chủ sẽ tha cho khỏi chết, tìm cách mà làm lại cuộc đời.

Tên đệ tử Cái bang nói :

- Xin thiếu gia giữ lời tha cho khỏi chết, tiểu nhân biết gì xin nói hết.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Thường Công Minh hiện ở đâu?

Tên hóa tử đáp :

- Vừa rồi Bang chủ, Trưởng lão Thiết Ty Cái Cổ Dung liên hợp với người của Hắc Kỳ bang và Thuần Y bang đến Hoài Dương sơn, nói rằng để tập kích Tổng đàn Lãnh Vân bang.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Ngươi có biết tổng số là bao nhiêu không?

Một tên đệ tử Hắc Kỳ bang tranh lời đáp :

- Bẩm... Cái bang chừng một trăm người, Thuần Y bang thì đông hơn, ít nhất hai trăm tên, còn đệ tử bồn bang ít hơn, chỉ có năm sáu chục người..

Bát Ty Thần Sát Cổ Từ Quân hỏi :

- Chúng đã xuất phát lâu chưa?

Tên đệ tử Cái bang đáp :

- Bang chủ lên đường từ sáng.. ra lệnh cho bọn tiểu nhân ở lại đây hư trương thanh thế để nghi binh.

Bộc Dương Duy khoát tay nói :

- Các ngươi có thể đi!

Tên đệ tử Cái bang và hai tên hắc y hán tử Hắc Kỳ bang mừng khôn xiết, lạy tạ rồi tản vào rừng.

Bộc Dương Duy ra lệnh cho mọi người lên ngựa, phi nhanh về Hồi Nhạn sơn trang.

Đoàn người đi không kể ngày đêm ngoại trừ hai lần dừng lại điểm tâm, đến trưa hôm sau thì tới Hoài Dương sơn.

Càng về gần Tổng đàn, mọi người càng sốt ruột muốn tới ngay Hồi Nhạn sơn trang xem tình hình ra sao.

Mười tám kỵ sĩ đi sâu vào núi gần trăm dặm, sắp tới Lạc Nhạn phong mà vẫn không thấy bất kỳ nhân ảnh nào.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Vây đánh Tổng đàn - Ba bang bị diệt

Bắt đầu vào khu Lạc Sơn phong, Lãnh Vân bang bố trí nhiều trạm canh phòng, nhưng bây giờ mọi nơi đều vắng tanh, chứng tỏ đã được lệnh rút bỏ hoặc bị đối phương tiêu diệt.

Đoàn người hết sức lo lắng phi ngựa hết tốc lực, ngay cả Bộc Dương Duy cũng toát mồ hôi.

Trước sơn môn có mười mấy tử thi chết theo đủ tư thế, trong đó có năm tên đệ tử Lãnh Vân bang, còn lại là đệ tử Cái bang và mấy tên thanh y hán tử.

Trong rừng vang ra tiếng la hét và tiếng binh khí tiếp nhau loảng xoảng.

Bộc Dương Duy quay lại bảo Ngô Nam Vân :

- Trong này chỉ có vài chục tên thôi, Ngô đường chủ vào dẹp chúng đi, chỉ cần nhanh chóng cứu người, nếu đối phương bỏ chạy thì không cần truy sát!

Nói xong tiếp tục phóng ngựa vào Hồi Nhạn sơn trang.

Dọc đường gặp rất nhiều thi thể.

Bộc Dương Duy dừng lại nói :

- Tổng, Tần hai vị Đường chủ cùng ba người vòng ra hậu trang, Cổ đường chủ cùng ba người tập kích bên tả, Đại sư cùng ba người đánh bên hữu, bốn Bang chủ cùng Cam Lưong song kiếm Hân gia huynh đệ tấn công chính diện. Không được để tên đầu sỏ nào chạy thoát, còn bọn đệ tử thì cố tha cho chúng chạy.

Bốn người lĩnh mệnh đi ngay.

Bộc Dương Duy cùng Hân Nghĩ, Hân Dũng đang xông tới trang môn thì gặp mười mấy tên đệ tử Cái bang đứng chặn đường.

Bộc Dương Duy chỉ thốt ra một tiếng :

- Sát!

Chàng quát xong lao xuống ngựa vùng kiếm lên. Chỉ trong chớp mắt bảy tám tên hóa tử đã gục xuống.

Cam Lưong song kiếm hạ thủ nốt mấy tên còn lại.

Trước trang môn có tới gần trăm thi thể nằm la liệt, y phục đủ kiểu.

Bộc Dương Duy không có thời gian xem xét trong đó có bao nhiêu đệ tử của bốn bang, thấy trong trang môn mở toang, nhân ảnh trùng, tiếng la hét, tiếng đao kiếm chém nhau chan chất liền lao vào.

Trong cổng vang lên tiếng quát :

- Lâm đà chủ chặn địch!

Một tên trung niên hóa tử dẫn theo mấy tên khác chạy ra, vừa xuống hết thạch cấp đã bị đồ gục dưới kiếm của Bộc Dương Duy và Cam Lưong song kiếm.

Hai tên hoảng hốt chạy lui vào cổng nói :

- Phó bang chủ! Đối phương có cao thủ chi viện... Lâm đà chủ đã bị giết...

Từ trong trang môn có tới năm chục người ủa ra, trong đó có cả đệ tử Cái bang mặc áo kết trăm mảnh vá và bọn thanh y hán tử.

Bộc Dương Duy đoán bọn này là người của Thuần Y bang.

Dẫn đầu bọn này là Thiết Tỷ Cái Cổ Dung, Phó bang chủ Cái bang Giang Bắc và một thanh y lão nhân.

Thiết Tỷ Cái Cổ Dung run giọng nói :

- Ngọc Diện Tu La...

Thanh y lão nhân hỏi :

- Hẳn chính là Bộc Dương Duy?

Thiết Tỷ Cái Cổ Dung gật đầu :

- Không sai!

Thanh y lão nhân thấy đối phương chỉ có ba người, tất cả đều ướt đầm mồ hôi, khinh khinh nói :

- Hẳn đến đây thật đúng lúc! Vậy là từ nay Lãnh Vân bang bị trừ danh trong giang hồ...

Bộc Dương Duy ngắt lời :

- Các hạ tất là người của Thuần Y bang?

Thanh y lão nhân đáp :

- Không sai! Lão phu là Dương Tất Đắc, Trưởng lão Thuần Y bang..

Bộc Dương Duy vùng kiếm quát lên :

- Đệ tử Cái bang, Thuần Y bang và Hắc Kỳ bang nghe đây. Trừ những nhân vật cao cấp, còn tất cả môn hạ đệ tử nào không muốn tham chiến mà bỏ chạy, bốn bang sẽ tha mạng không truy sát!

Dương Tất Đắc hừ một tiếng nói :

- Chỉ với ba nửa mạng các ngươi mà xứng nói câu đó ư?

Đứt lời rút ra hai vòng thép sáng loáng có răng cưa lởm chởm xông vào tấn công.

Năm tên thanh y hán tử lao tới Cam Lư song kiếm.

Bộc Dương Duy cười nhạt một tiếng. Tu La kiếm xuất chiêu Trường Hận Miên Miên.

Dương Tất Đắc chưa phát được nửa chiêu thì đã bị chém bay đầu, thậm chí không kêu lên được tiếng nào, từ cổ họng bị chém đứt phun lên một vòi tiền huyết.

Năm tên vừa xông tới Cam Lư song kiếm, chỉ một chiêu đã bị giết mất hai tên.

Ba tên khác thấy đồng bọn và Trưởng lão đồng thời tử nạn, hoảng hốt lùi lại.

Bộc Dương Duy xông vào Thiết Tỷ Cái Cổ Dung nói :

- Tên họ Cô! Nộp mạng!

Tu La kiếm lại lóe lên.

Thiết Tỷ Cái Cổ Dung tuy biết không phải đối thủ nhưng vẫn đưa Đả Cầu bổng ra chống đỡ.

Bộc Dương Duy không thấy bọn Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn đâu, trong lòng rất lo lắng muốn nhanh chóng kết thúc cuộc chiến để giải cứu cho thuộc hạ nên không chút lưu tình.

Chỉ ba chiêu, Thiết Tỷ Cái Cổ Dung bỏ mình dưới kiếm.

Bộc Dương Duy trừng mắt nhìn bọn đệ tử Cái bang và Thuần Y bang quát :

- Các ngươi không chạy, còn muốn chết hay sao?

Gần hai chục tên bỏ chạy vào rừng, một số chạy vào cổng trang.

Bộc Dương Duy đứng trước thi thể Thiết Tỷ Cái Cổ Dung ngửa mặt lên trời nói :

- Sư phụ! Xin hãy yên nghỉ! Lại thêm một tên cừu nhân nữa đền mạng cho tội ác năm xưa! Chỉ còn lại một vài tên, đệ tử sẽ truy sát đến tận cuối cùng!

Nói xong cùng Cam Lương song kiếm bước vào cổng.

Ngay giữa quảng trường trước đại sảnh có tới ba bốn trăm người quần lấy nhau đấu rất kịch liệt, trong số đó chỉ có số ít là người của Lãnh Vân bang, đa số là bọn thanh y hán tử của Thuần Y bang, số còn lại là người của Cái bang Giang Bắc và Hắc Kỳ bang.

Giữa quảng trường rộng ước tới hai mẫu đất, thi thể nằm ngổn ngang, kẻ đứt đầu, tay chân, người thì vỡ đầu lủng bụng, cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Bộc Dương Duy nhận ra Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn đang đấu với Bang chủ Cái bang là Lãnh Diện Cái Thường Công Minh. Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu đấu với một lão nhân thấp lưng gù, còn Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên đấu với một thanh y lão nhân.

Ngoài ra còn ba thanh y lão nhân khác cùng một hóa tử đang đứng khoanh tay nhìn, mắt ánh lên tia đắc ý và ác độc.

Đệ tử Lãnh Vân bang chỉ có bảy tám mươi người bị chia cắt thành ba nhóm, khoảng hai chục người bị vây giữa bốn năm chục thanh y hán tử, khoảng sáu chục tên khất cái đang vây đánh hai chục người khác, còn hơn ba chục tên thì bị bọn thanh y nhân tới cả trăm tên vây thành trùng trùng lớp lớp.

Người của Lãnh Vân bang quá nửa đã bị thương, y phục đầm máu và mồ hôi, tóc tai dính bết xuống mặt, nhưng tay vẫn cầm binh khí cầm cự một cách rất ngoan cường.

Tuy nhiên tình cảnh của họ vô cùng tuyệt vọng, thỉnh thoảng lại thêm một vài tên ngã xuống.

Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn với Bang chủ Cái bang Lãnh Diện Cái Thường Công Minh đúng là kỳ phùng địch thủ, cả song phương xuất hết kỳ chiêu dị thức, chương phong nổi lên vù vù nghe thật kinh tâm động phách.

Lão nhân gù đấu với Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu chính là Đà Thần Cát Phi, Bang chủ Thuần Y bang.

Tên này võ công cao hơn đối phương một bậc nên đang chiếm thượng phong, Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu công ít thủ nhiều, chủ yếu thi triển khinh công Thiên Lý Triển Dực ảo diệu tránh địch, thỉnh thoảng mới công xuất vài chiêu.

Trái lại Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên đấu với thanh y lão nhân thì đang ở thế tiên cơ dồn ép đối phương.

Y vừa đánh vừa cười hô hô nói :

- Đồng Hòa! Hãy ném thử một chiêu Xoay Chuyển Càn Khôn của đại gia!

Đồng Hòa là một trong Tam trưởng lão của Thuần Y bang, võ công cũng rất cao, tuy nhiên đấu với Du Đại Nguyên cao lớn như Hộ pháp thì sức kém hơn.

Bị một chiêu Xoay Chuyển Càn Khôn đánh ra một lúc đồng thời bốn chương và ba cước, hắn bị đẩy lùi ba bốn bước, rút ra một cây Quỷ đầu đao nói :

- Ngươi cũng ném một chiêu Thiên Lô Đà Thụ của lão phu!

Nói xong nhảy tới xung đao chém bổ xuống đầu đối thủ.

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên lấy cây Độc Cước Đồng Nhân đeo lưng lẳng bên hông quát :

- Đồng Hòa! Ngươi biết sử dụng đao, đại gia lại không biết sử dụng pho đồng nhân này hay sao?

Lời chưa dứt đã đưa pho tượng lên chống đỡ.

Từ hai phía tường viện chợt vang lên những tiếng thét, rồi tả có Bát Ty Thần Sát Cổ Từ Quân, hữu có Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt đại sư và sáu tên Hương chủ xông vào đấu trường.

Bộc Dương Duy lướt mắt nhìn trường đấu nghĩ thầm :

- Sao không thấy tên Bang chủ Hắc Kỳ bang Ma Vân Chu Bạch Anh và người của hắn đâu cả? Chẳng lẽ bọn này xông vào trang viện tàn sát cướp bóc?

Phía hậu trang cũng vang lên những tiếng la hét thảm thiết mỗi lúc một gần. Sau đó những tiếng bước chân rầm rập, rồi thấy một bọn hai ba chục tên hắc y hán tử của Hắc Y Bang chạy bán sống bán chết ra tiền viện.

Bộc Dương Duy biết Song Liên Chương Tổng Phi và Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký đã nhập trang đối địch liền thấy yên tâm.

Một lúc sau Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân giết xong bọn địch mai phục ở sơn môn cũng vào tới.

Bộc Dương Duy cao giọng nói :

- Tất cả đệ tử của Cái bang, Hắc Kỳ bang và Thuần Y bang nghe đây! Trừ mấy nhân vật cầm đầu, toàn bộ đệ tử từ Hương chủ, Đà chủ trở xuống, nếu ai không muốn tham chiến hoặc biết hối cải thì sẽ được bốn bang tha cho khỏi chết.

Lời chàng sang sảng vang khắp quảng trường, dội vào tai người nghe ong ong nhưc buốt.

Tại trường đa số là người của Thuần Y bang. Bọn này chưa từng giao chiến với Lãnh Vân bang, nay lại thấy đối phương sắp bị tiêu diệt, chỉ có mười mấy người đến cứu thì khác nào thùng nước tưới vào biển lửa.

Sau một lúc yên lặng, tặc đảng lại xông vào tấn công.

Bộc Dương Duy hừ một tiếng nói :

- Các ngươi muốn chết thì đừng trách bốn Bang chủ! Các vị hãy cho chúng biết không thể cạy đồng mà ức hiếp được Lãnh Vân bang đâu.

Bát Tý Thần Sát Cổ Tử Quân, Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân, Tiểu Diện Phạt và tám tên Hương chủ lao ngay vào trận đấu, thẳng tay tàn sát.

Tiếng rú thảm vang lên làm chấn động cả sơn trang.

Chỉ trong chớp lát đã có bảy tám mươi tên địch bị thương vong theo nhau ngã xuống. Bọn còn lại kinh hoàng nhảy lui.

Bên phía địch còn tên Phó bang chủ Thuần Y bang Triệu Nghiễn Tri và hai tên Trưởng lão, cùng một Trưởng lão Cái bang Thiết Chương Cái Ngụy Tập chưa động thủ liền xông ra tiếp chiến với bốn vị Đường chủ.

Quần tặc thấy mấy cao thủ đã bị chặn đánh, lại xông vào vây công đối phương.

Nhưng với sự tiếp viện của tám Hương chủ, mặt khác lực lượng của chúng đã hao tổn gần phân nửa nên không còn chiếm được tiện nghi như trước đây.

Bộc Dương Duy xông vào xuất một chương đẩy lùi Lãnh Diện Cái Thường Công Minh rồi nói với Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn :

- Tôn đường chủ hãy trợ lực cho các đệ tử bốn bang đánh đuổi quần tặc chạy đi. Nhớ đừng tàn sát nhiều quá.

Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn thu chương lùi lại đáp :

- Tuân lệnh!

Bộc Dương Duy rút kiếm chỉ thẳng mặt tên Bang chủ Cái bang Giang Bắc, đánh giọng nói :

- Thường Công Minh! Lần trước ngươi phục kích ám toán bốn Bang chủ. Lần này nhân lúc chúng ta đi vắng liền kết với Hắc Kỳ bang và Thuần Y bang đánh úp Tổng đàn. Tiếc rằng kết quả không được như ngươi mong muốn. Bây giờ hãy xuất binh khí tự bảo vệ mình đi!

Lãnh Diện Cái Thường Công Minh thấy Ngọc Diện Tu La xuất hiện, biết đại thế đã mất, nhưng cũng buộc đưa thiết bổng ra đối địch.

Bộc Dương Duy không chút nương tình, ngay chiêu đầu tiên đã xuất tuyệt học Tu La Thất Tuyệt.

Thường Công Minh chỉ thấy nhân ảnh thoang thoáng trước mặt, kiếm quang lóe sáng, đâu kịp nhận ra chiêu thức mà chống đỡ?

Một kiếm đầu tiên, hấn bị chém đứt ngay cánh tay phải, bàn tay còn nắm chắc thiết bổng văng ra xa mấy trượng.

Tiếng rú của tên Bang chủ vừa cất lên thì đầu hấn cũng bị chém đứt phăng rơi xuống lặn lóng lóng.

Lại một vòi máu bắn thẳng lên trời, thi thể từ từ đổ xuống.

Chính lúc ấy từ bên tả vang lên một tiếng la.

Bộc Dương Duy nhìn sang, thấy nghĩa huynh Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu bị trúng chương của đối phương, miệng rỉ máu, lao đảo lùi lại năm bước.

Đà Thần Cát Phi một chiêu đắc thủ, hét to chồm tới, song chương vận cả thập thành công lực đánh ra.

Lúc này Ngũ Bách Tu còn chưa kịp đứng trầm ổn, xem ra khó tránh khỏi chiêu tuyệt sát này.

Bộc Dương Duy nghiêng răng lao tới quát :

- Chớ hại nghĩa huynh ta!

Lời vừa dứt, kiếm đã chém xuống.

Huyết lại phun ra...

Đà Thần Cát Phi rú lên, cánh tay phải bị chém đứt tận vai, vội thu tả chương về ôm lấy vết thương, ngồi phịch xuống tự phong bế huyết mạch cầm máu.

Chính lúc này tên Trưởng lão Đồng Hòa bị Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên dùng Độc Cước Đồng Nhân đánh bay mất Quỷ đầu đao, pho tượng đồng nặng hơn sáu mươi cân theo đà đánh đập vào ngực hắn, chấn vỡ tâm phế đổ xuống chết tươi.

Trưởng lão Cái bang Thiết Chưởng Cái Ngụy Tập bị trúng một xẻng của Tiểu Diện Phạt Thu Nguyệt đại sư vỡ nát vai phải đang ngồi trị thương, một tên Trưởng lão Thuần Y bang bị Chu Diệu kiếm của Ngô Nam Vân xả làm hai đoạn, tên còn lại trúng chưởng của Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn thất khiếu trào máu mà chết.

Qua năm mươi chiêu, tên Phó bang chủ Thuần Y bang Triệu Nghiễn Tri cũng bị thương dưới chưởng của Bát Tý Thần Sát Cổ Tử Quân.

Quần tặc thấy Bang chủ và các Trưởng lão đều bị tử thương nên đều sợ hãi lùi lại không ai dám động thủ nữa.

Đệ tử Lãnh Vân bang một phần vì bản thân bị thương, phần vì đồng đội bị sát hại quá nhiều, vẫn không ngừng lao vào địch nhân tàn sát.

Bộc Dương Duy quát to :

- Các huynh đệ dừng tay!

Tất cả tuân lệnh lùi lại.

Bộc Dương Duy bước tới gần Bang chủ Thuần Y bang Đà Thần Cát Phi nói :

- Cát bang chủ! Lần này tôn giá suất lĩnh đệ tử xâm phạm đệ tử xâm phạm Tổng đàn của bốn bang. Nay thắng thua đã rõ, nhưng sự việc vẫn chưa giải quyết xong.

Cát Phi đã bẻ mạch cảm máu xông nặng nề đứng lên, quét mắt nhìn thủ hạ đệ tử mình chết nằm la liệt khắp nơi, thở dài đáp :

- Người trong giang hồ đều trọng nghĩa khí. Thuần Y bang kết minh với Cái bang Giang Bắc, đương nhiên phải hợp sức với Cái bang báo thù. Nay sự việc đã tới nước này, lão phu còn biết nói gì nữa? Vừa rồi các hạ đã có lời đại xá cho đệ tử của bốn bang, xin tỏ lòng cảm tạ. Còn bây giờ xử lý lão phu thế nào thì tùy ý, lão phu không oán hận đâu.

Bộc Dương Duy nói :

- Để bảo vệ mình, bốn bang bắt buộc dĩ phải xuất thủ. Nay sự việc đã kết thúc, quý bang không còn là nguy cơ nữa, tại hạ không có lý do gì để xuất thủ giết người thêm. Còn sau này chúng ta là bạn hay thù thì tùy tôn giá. Bây giờ các hạ có thể đi!

Đà Thần Cát Phi không nói gì, ra lệnh cho môn hạ mang tử thi đệ tử của mình ra ngoài mai táng.

Bọn đệ tử Cái bang cũng phối hợp với chúng lo hậu sự cho Bang chủ, Phó bang chủ và đồng bọn.

Thuần Y bang tuy tử thương gần một nửa nhưng còn tới trăm người, chỉ một lúc là làm xong phận sự rồi kéo nhau đi.

Đệ tử Hắc Kỳ bang có hai ba chục tên đã trốn mất từ trước.

Giữa quảng trường chỉ còn dư lại hơn bốn chục thi thể của Lãnh Vân bang.

Bộc Dương Duy ngạc nhiên hỏi :

- Sao hai vị Tổng Tàn đường chủ không thấy đâu cả?

Bát Tý Thần Sát Cổ Tử Quân đáp :

- Khi ty chức nhập trang không lâu thì nghe ở hậu trang có xảy ra cuộc chiến và mấy chục tên đệ tử Hắc Kỳ bang chạy trốn. Có lẽ hai vị Đường chủ đang giao chiến với Chu Bạch Anh...

Bộc Dương Duy lắc đầu nói :

- Nhưng bây giờ không còn nghe tiếng động thủ nữa, Cổ đường chủ hãy vào xem thế nào?

Cổ Tử Quân lĩnh mệnh chạy đi.

Nhưng mới được mấy bước thì có hai tên đệ tử chạy ra đến trước Bộc Dương Duy quỳ xuống bái lễ.

Bộc Dương Duy ra hiệu cho chúng đứng lên hỏi :

- Tình hình ở hậu trang thế nào?

Hai tên đệ tử đứng lên báo :

- Bang chủ Hắc Kỳ bang Ma Vân Chu Bạch Anh dẫn theo chừng năm chục thuộc hạ xông vào hậu trang tàn sát cướp bóc. Bọn đệ tử ra sức kháng cự nhưng địch nhân quá mạnh, hầu hết bị giết và bị thương. Bọn thuộc hạ chỉ còn lại năm người, sắp bị tàn sát thì hai vị Tổng, Tàn đường chủ đến kịp...

Bộc Dương Duy ngất lòi :

- Bây giờ hai vị đó đâu?

- Hai vị đó dẫn theo bốn vị Hương chủ đuổi theo Chu Bạch Anh...

- Hẳn chạy hướng nào?

- Bẩm, hướng vượt tường chạy ra hướng Hắc Thủy đàm!

Trong lúc chàng hỏi chuyện thì Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt đại sư vốn giỏi y lý, có thần dược trị thương, cùng Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu chữa trị cho những thương binh nặng.

Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn cùng Lực Bạt Cứu Nhạc Du Đại Nguyên chỉ huy đệ tử lo chôn cất cho người tử trận.

Bộc Dương Duy nhìn Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân nói :

- Cổ đường chủ hãy vào hậu trang giải quyết hậu quả đi, bốn tọa sẽ truy tìm Chu Bạch Anh...

Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân cúi mình đáp :

- Ty chức tuân lệnh!

Nói xong cùng hai tên đệ tử chạy vào hậu trang.

Bộc Dương Duy một mình nhảy qua tường viện chạy vào khu rừng phía đông Hối Nhạn sơn trang.

Không lâu, chàng phát hiện được vết cò bị bước chân làm ngã rạp còn mới chạy ra phía Hắc Thủy đàm.

Theo chừng ba dặm thì mất dấu vết.

Bộc Dương Duy đang lay hoay tìm kiếm thì chợt nghe dưới sườn núi phía bên tả vang lên một tiếng quát :

- Súc sinh!

Chàng nhận ra âm thanh của Song Liên Chương Tổng Phi.

Bộc Dương Duy băng mình chạy tới.

Đi chừng nửa dặm, chợt thấy thân hình cao lớn của vị Đường chủ này bất động trong một đám rừng thưa, mắt nhắm nhắm nhìn xuống chân núi, vẻ mặt hết sức căng thẳng.

Bộc Dương Duy đến cách ba trượng mà y không hề nhận ra.

Chàng ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Tổng lão ca gặp phải chuyện gì mà dốc hết thần trí trông căng thẳng như vậy? Chẳng lẽ có cường địch? Tàn đường chủ đâu không thấy?

Nghĩ đoạn nhẹ bước tới gần.

Song Liên Chương Tổng Phi vẫn đứng bất động, song chương đưa lên trước ngực, mắt chăm chăm nhìn vào một chỗ.

Bộc Dương Duy hết sức ngạc nhiên, nhìn theo ánh mắt của Tổng Phi.

Họ đang đứng ở cuối bìa rừng, cách đó bảy tám trượng là một cái đầm khá lớn, quanh bờ cỏ mọc um tùm.

Bờ đầm phía bên này lõm vào thành một cái vịnh chừng ba trượng.

Bên bờ vịnh có một hắc y nhân đang nằm sấp trong đám cỏ.

Người này chưa chết, ngực nhô lên hạ xuống, cứ mỗi lần như thế, miệng lại trào ra một bãi máu lẫn bọt.

Bộc Dương Duy nhận ra người đó, bỗng giật mình chấn động.

Người đó không phải ai khác, chính là Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký.

Nhưng điều kinh khủng không phải chỉ có thế.

Đoạn Hồn Tiêu Tần Ký khoảng ba bốn thước có một người nữa đang nằm ngay bên bờ nước, hai chân bị một con quái vật đầu to như cái đầu nuốt vào.

Người này chính là Ma Văn Chu Bạch Anh, Bang chủ Hắc Kỳ bang.

Con quái vật này giống như loại măng xà, nhô cả đầu lên khỏi mép nước, da sần sùi, miệng đỏ lôm, lôm chồm răng trông rất đáng sợ.

Đến lúc đó Bộc Dương Duy mới hiểu vì sao Song Liên Chương Tổng Phi lại căng thẳng như thế.

Chàng bước gần thêm một bước vỗ nhẹ vào vai Tổng lão ca.

Song Liên Chương Tổng Phi giật mình quay lại, nhận ra Bộc Dương Duy mới trấn tĩnh dần.

- Bang chủ! Thật đáng sợ...

Bộc Dương Duy hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Song Liên Chương Tổng Phi liền đáp :

- Lão ca và Tần Ký đuổi theo tên họ Chu đó, nhưng vào rừng thì mất dấu vết, thế là hai người phân đầu tìm. Lão ca mới tới đây một lúc thì tình trạng đã như thế rồi. Có lẽ Tần đường chủ giao chiến với tên họ Chu, kết quả lưỡng bại câu thương. May Tần đường chủ vẫn còn sống. Lão ca hét lên mấy tiếng nhưng con súc sinh đó không hề sợ hãi chút nào, đang định liều mạng xông ra cứu...

Lúc này con quái vật đã nuốt Ma Văn lên tới cổ...

Bộc Dương Duy nói :

- Chúng ta phải lập tức hành động. Con quái vật đó nuốt xong Chu Bạch Anh sẽ tới lượt Tần đường chủ...

Chợt sau lưng có tiếng gọi :

- Duy ca! Làm sao chàng đứng đây?

Bộc Dương Duy quay lại thấy Bạch Thúy Bình, hoảng hốt nói :

- Bình muội! Mau quay lại đi đừng tới đây! Nguy hiểm lắm!

Bạch Thúy Bình vẫn bỏ tới.

Chính lúc ấy Song Liên Chương Tổng Phi hét lên kinh hoàng, vung song chương lao bỏ xuống đầm.

Bộc Dương Duy quay lại, hét to một tiếng nói nhanh :

- Bình muội mau tránh xa đây!

Đồng thời phi thân nhảy tới, vung chương đánh vào miệng con quái xà.

Nguyên vì đúng lúc Bộc Dương Duy quay lại nhìn Bạch Thúy Bình thì con quái xà đã nuốt xong Chu Bạch Anh, tiếp tục bò tới Tần Ký đang nằm bất tỉnh.

Bốn chương đánh ra cùng một lúc đều trúng đầu con quái xà làm nó sợ hãi lùi xuống đầm.

Bộc Dương Duy đáp xuống đất nói :

- Lão ca mau mang Tần đường chủ đi đi, để tiểu đệ chặn nó!

Tổng Phi chưa kịp trả lời thì con quái xà lại bỏ tới lần nữa.

Hai người lại vung chương đánh ra.

Một lần nữa, con quái vật lùi lại.

Bộc Dương Duy giục :

- Lão ca! Đem Tần đường chủ đi mau lên!

Song Liên Chương Tổng Phi không do dự nữa, liền cấp lấy Đoạn Hồn Tiêu Tần Ký chạy đi.

Con quái vật lại một lần nữa bò lên, nhưng vì con mồi đã mất nên bò rất chậm, phóng đôi mắt màu lục nhìn Bộc Dương Duy đầy đe dọa.

Bộc Dương Duy lùi dần, rút Tu La kiếm cầm tay, tả chương vận đủ công lực sẵn sàng đánh ra.

Bấy giờ con quái vật đã lộ hết toàn thân.

Trong thấy thân hình con quái vật, Bộc Dương Duy bỗng nổi gai.

Con quái vật gần giống như măng xà, nhưng ngắn hơn, to bằng một vòng tay ôm, riêng khúc giữa bụng vừa nuốt Chu Bạch Anh vào to gấp bội, dài chừng năm trượng, dưới bụng mọc ra hai chân to bằng chân người lớn với bộ móng vuốt nhọn hoắc đen sì. Trên bộ vảy sần sùi của nó còn mọc một lớp lông tơ màu tím đỏ.

Song Liên Chương Tổng Phi trao Đoạn Hồn Tiêu Tần Ký cho Bạch Thúy Bình, quay lại nói :

- Lão đệ cẩn thận! Con súc sinh đó rất độc, sống từ thời hồng hoang tới nay đấy!

Bộc Dương Duy mắt vẫn ngưng chú vào nhất cử nhất động của con quái vật, cười hỏi :

- Sao lão ca biết?

Tổng Phi đáp :

- Nó được mô tả trong cuốn sách Tẩu Dị Chí, có tên là Trảo Lân Mãng, loại nửa cá nửa rắn, hung bạo vô cùng.

Bộc Dương Duy nói :

- Tần đường chủ có nguy hiểm lắm không?

Tổng Phi đến gần, song chương đưa lên sẵn sàng phát ra, rồi nói :

- Tần Ký bị nội thương không nặng lắm, chỉ vì mất nhiều máu mà thôi. Không chết được đâu.

Chợt nghe Bạch Thúy Bình quát lên :

- Ai?

Một giọng âm trầm đáp lại :

- Cô nương muốn sống thì đừng động!

Bộc Dương Duy và Tổng Phi thất kinh nhảy lùi mấy bước quay lại nhìn, thấy một lão nhân bận thanh y đưa chương ẩn vào hậu tâm Bạch Thúy Bình.

Người đó chính là Phó bang chủ Thuần Y bang Triệu Nghiễn Trì, bại tướng dưới chương của Bát Tỳ Thần Sát Cổ Tử Quân, được Bộc Dương Duy đại xá cho khỏi chết.

Nguyên tên này có quan hệ rất thâm tình với Ma Vân Chu Bạch Anh, sau khi Đà Thần Cát Phi suất lĩnh thủ hạ chôn cất bang chúng tử nạn xong, tuyên bố quay về bang, hẩn ở lại nấp trong rừng tìm cách ám hại Bộc Dương Duy trả thù.

Khi chàng đến Hắc Thủy đàm, Triệu Nghiễn Trì bí mật bám theo, chứng kiến cái chết thảm của Chu Bạch Anh, vẫn nấp kín trong bụi cây chờ đợi cơ hội.

Tay ấn vào hậu tâm của Bạch Thúy Bình, hẩn cười hắc hắc nói :

- Bộc Dương Duy! Cho dù võ công của ngươi có cao cường cách mấy, cũng không nhanh bằng ta phát chương đánh chết tình nương của ngươi đâu!

Tổng Phi nổi giận quát :

- Ngươi dám...

Triệu Nghiễn Trì cười nhạt đáp :

- Có gì mà không dám! Hắc hắc! Trước mặt các ngươi là quái xà, sau lưng có bốn tọa. Chỉ e tiến thoái lưỡng nan mất rồi...

Bộc Dương Duy trấn tĩnh lại hỏi :

- Ngươi muốn gì?

Triệu Nghiễn Trì đáp :

- Ta muốn ngươi tự chặt lấy thủ cấp của mình, đổi lấy tính mạng tình nhân!

Song Liên Chương Tổng Phi nghiêng răng định lao tới đánh nát thây tên ác tặc...

Đột nhiên con quái vật gầm lên một tiếng làm chấn động cả rừng núi rồi há miệng phun ra một luồng khói đen...

Luồng khói phát ra mùi kinh tởm lợm mửa, phụt thẳng tới Bộc Dương Duy và Song Liên Chương Tổng Phi.

Cả hai cùng nhảy lên tránh luồng khói độc rồi từ hai bên, người vung kiếm, người xuất chương cùng tấn công con quái vật.

Trong nháy mắt, Bộc Dương Duy thi triển tuyệt chiêu Vĩnh Biệt Tu La, chém xuống hai mươi bảy kiếm.

Tổng Phi cũng phát ra tám chương.

Khi con quái vật gầm lên, Bạch Thúy Bình chợt cảm thấy bàn tay nắm sau huyết Mệnh Môn của mình lỏng đi và di động sang bên phải một chút.

Triệu Nghiễn Trì bị tiếng gầm của con quái vật làm phân tâm, thấy Bạch Thúy Bình chạy mất liền phát chương đánh theo.

Chỉ nghe bình một tiếng, Bạch Thúy Bình trúng chương ngã ngay vào trong đám khói đen tanh tưởi.

Bấy giờ con Trảo Lân Mãng trúng hai mươi bảy kiếm và tám chương đã bị trọng thương, xương sống bị chém đứt chỉ còn quần quai chứ không tiến thoái được nữa, nhưng miệng vẫn không ngừng tung ra khói độc.

Thấy Bạch Thúy Bình bị đánh, Bộc Dương Duy và Tổng Phi cùng quay lại.

Bộc Dương Duy phong bế hô hấp, lao tới bế tình nương ra khỏi đám khói đen, còn Tổng Phi vung chương nhằm vào Triệu Nghiễn Trì quát :

- Quân hèn hạ đáng chết!

Lời chưa dứt, song chương đã đánh ra.

Tên Phó bang chủ bị trúng chương, bật lùi ba bước.

Hắn xác định tình thế rất nhanh.

Bây giờ đối địch thì mình khó thắng nổi Song Liên Chương Tổng Phi, hơn nữa trước sau gì cao thủ của Lãnh Vân bang cũng kéo đến, lúc đó muốn thoát thân thì rất khó.

Hiện giờ Bạch Thúy Bình đang bị thương và trúng độc, nếu chạy trốn tất không ai dám đuổi theo.

Nghĩ vậy, hắn quay người lao đi.

Triệu Nghiễn Trì dự đoán không sai, Tổng Phi chỉ đánh theo hai chương rồi quay lại Bộc Dương Duy hỏi :

- Lão đệ! Bạch cô nương có sao không?

Bộc Dương Duy trầm giọng nói :

- Cô ấy bị chương đánh chệch sang phải nên nội thương không nặng, nhưng nhiễm phải độc khí, chỉ e...

Tổng Phi tới gần thấy gương mặt kiều diễm của Bạch Thúy Bình biến thành tím ngắt, lo lắng nói :

- Bạch cô nương đã trúng phải khí độc của Trảo Lân Mãng, độc khí đã nhiễm vào tâm phế...

Giữa lúc đó thì Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn và hai vị Hộ pháp Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu và Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên cũng vừa chạy đến.

Lát sau Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân cũng tới, tay cấp theo một người chính là Triệu Nghiễn Trì, Phó bang chủ Thuần Y bang.

Song Liên Chương Tổng Phi xông tới giằng lấy tên này ném xuống đất quát lên :

- Lão tặc hèn hạ! Ngươi thừa cơ kẻ khác gặp nguy mà xuất thủ ám toán, để sống trong thiên hạ làm gì?

Triệu Nghiễn Trì bị điểm huyết không cử động được, chỉ biết giương mắt thù hận nhìn cừu nhân.

Bộc Dương Duy nói :

- Chúng ta đã thể theo đức hiếu sinh mà tha chết cho các người bình yên trở về bang. Thế mà không biết ăn năn hối cải, lấy oán báo ân, thừa cơ ám toán.

Hạng người bất lương đó nếu để sống nhất định sẽ tiếp tục gây hại cho giang hồ...

Triệu Nghiễn Trì nghe câu đó chẳng khác gì lời phán xét từ miệng của tử thần, mặt tái nhợt không còn một chút huyết sắc, toàn thân nhũn đi đổ gục xuống.

Song Liên Chương Tổng Phi bước đến đánh ra một chương.

Chỉ nghe bốp một tiếng khô khan, đầu Triệu Nghiễn Trì bị đánh vỡ nát, óc máu bắn lên tung tóe.

Giết xong Triệu Nghiễn Trì, Tổng Phi bước tới gần Bộc Dương Duy nói :

- Bang chủ hãy vận công giúp Bạch cô nương bức bớt độc chất ra, có lẽ còn hy vọng cứu chữa được...

Bấy giờ bốn người mới đến vây lấy Bộc Dương Duy, mỗi người hỏi một câu.

Bộc Dương Duy không đáp, đặt Bạch Thúy Bình ngồi xuống, một tay ấn vào huyệt Mệnh Môn, tay kia đặt lên huyệt Thiên Linh Cái bắt đầu vận công bức độc.

Lúc này mọi người mới chú ý đến con quái xà, kêu lên kinh ngạc.

Song Liên Chương Tổng Phi nói :

- Bây giờ chúng ta giết con quái vật này đi. Nó có hai thứ bảo bối là bộ vuốt có thể trừ tà và linh đan làm thuốc giải độc, trị thương rất tốt...

Thiết Dục Kim Tinh Ngũ Bách Tu cười hô hô nói :

- Xem ra Tổng lão nhi cũng là người kiến thức uyên thâm lắm. Căn cứ vào hình dạng thì con vật này gọi là Trảo Lân Mãng, sống từ thời thượng cổ, đúng không?

Tổng Phi gật đầu :

- Không sai!

Lúc này con vật đã bị chém đứt xương sống, máu chảy rất nhiều nên đã yếu, chỉ còn vẫy đuôi và ngo nguẩy cái đầu.

Mọi người hợp lực giết chết Trảo Lân Mãng, chặt bộ vuốt và mổ bụng, tìm bên cạnh túi mật lấy được viên linh đan to bằng móng chân cái, sáng lóng lánh như ngọc.

Tổng Phi nói :

- Lấy luôn cả túi mật đem cho Thu Nguyệt đại sư làm thuốc, chắc rất hữu dụng đấy!

Chợt nghe tiếng Tiểu Diện Phật tiếp lời :

- Không sai! Tổng lão nhi hiểu bản tạng lắm.

Nói xong chạy đến xem con Trảo Lân Mãng đã bị phân thân, trong bụng còn nguyên thi thể của Ma Vân Chu Bạch Anh.

Lúc đó Bộc Dương Duy đã vận công bức độc xong mở mắt ra.

Quần hùng lại xúm đến gần.

Bộc Dương Duy thấy mặt Bạch Thúy Bình vẫn còn tím ngắt, lo lắng nói :

- Tổng đường chủ, không thể bức hết chất độc ra sao?

Tổng Phi lắc đầu đáp :

- Khí độc của Trảo Lân Mãng đã nhiễm vào phổi, không thể một lúc mà ra hết được. Vừa rồi Bang chủ giúp Bạch cô nương vận công bức độc chỉ bớt đi được sáu bảy phần, không thể độc khí lan qua các phủ tạng khác.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Có cách nào tẩy trừ được hết chất độc nhiễm trong phổi không?

Tổng Phi đáp :

- Muốn vậy phải có hai thứ thuốc...

Mấy tiếng hỏi cùng cất lên :

- Hai thứ gì vậy?

Tiểu Diện Phạt Thu Nguyệt đại sư chợt lên tiếng :

- Tổng thí chủ! Có phải Kim Noãn của Ma Ngư, tinh huyết của Chu Đình Bạch Hạc không?

Song Liên Chương Tổng Phi gật đầu đáp :

- Không sai!

Bộc Dương Duy hỏi :

- Hai thứ đó tìm ở đâu?

Tổng Phi đáp :

- Kim Noãn là trứng của Ma Ngư. Loại cá này chỉ sống ở thượng nguồn Quỷ Hiệu giang thuộc tỉnh Vân Nam. Còn Chu Đình Bạch Hạc thì ở Tung Sơn, ngay sau Tầng Kinh các của Thiếu Lâm tự.

Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Ngoài ra phải có người có võ công thượng thừa dùng chân khí đã thông kỳ kinh bát mạch của nạn nhân, lại tu dưỡng thêm một tháng thì mới hồi phục được...

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân hỏi :

- Chu Đình Bạch Hạc không phải là vật hiếm, tìm nó ở đâu cũng được, can có gì phải đến Tầng Kinh các của Thiếu Lâm. Lỡ xảy ra động thủ thì chẳng phải là gây chuyện xung khắc với một đại môn phái hay sao?

Song Liên Chương Tổng Phi lắc đầu đáp :

- Chu Đình Bạch Hạc tuy sẵn nhưng chỉ ở đó mới có loại sống trên ba trăm năm. Hơn nữa ngoài tinh huyết Chu Đình Bạch Hạc còn phải cầu thêm một loại linh dược của phái Thiếu Lâm là Tử La Hoàn nữa.

Bộc Dương Duy nói :

- Như vậy bốn tọa phải đi một chuyến mới được!

Mọi người nghe nói đều lặng đi.

Ai cũng hiểu rằng Thiếu Lâm là một môn phái lớn bậc nhất võ lâm. Thiếu Thất phong cao thủ như mây, một khi động đến thì không phải là chuyện đơn giản.

Mà nói đến cầu y, với tư cách là một vị Bang chủ mà cầu cạnh người khác, liệu có thỏa đáng không?

Một lúc sau, Hắc Thùy Nhất Tuyệt Tôn Hàn mới lên tiếng :

- Bang chủ, bốn bang thành lập chưa lâu mà bị đối phương tìm trăm phương ngàn kế hãm hại như thế, và thử thách không chỉ dừng ở đây. Bang chủ là linh hồn của bốn bang, trong tình cảnh này bỏ đi sao được?

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân tiếp lời :

- Tôn đường chủ nói rất đúng. Việc cầu y tìm dược, thiết nghĩ chỉ cần mấy vị Đường chủ là được. Xin Bang chủ ở lại, thứ nhất là lo vụ sự của bốn bang, thứ hai còn có thể quan tâm chăm sóc cho Bạch cô nương...

Bộc Dương Duy trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Bốn tọa rất cảm động trước sự quan tâm của chư vị. Nhưng chúng ta vừa qua một cuộc chinh chiến kéo dài nên hao tổn sức lực, mọi người cần được nghỉ ngơi. Hiện giờ Cái bang Giang Bắc và Hắc Kỳ bang đã bị tiêu diệt, Thuần Y bang chủ Cát Phi sẽ không bao giờ dám xung khắc với chúng ta nữa

đâu, vì thế bốn bang có thể bình yên một thời gian. Cho dù có kẻ dám gây sự thì các vị Đường chủ cũng dư sức đánh bại chúng...

Tôn Hàn ngập ngừng hỏi :

- Ý của Bang chủ là...

Bộc Dương Duy đáp :

- Bốn tọa quyết định mình sẽ đến Tung Sơn, vừa lấy tinh huyết Chu Đình Bạch Hạc, xin Từ La Hoàn, đồng thời cũng thực hiện cuộc phó ước với Thiết Chương Hoa Vũ năm trước.

Mọi người nghe Bang chủ nói cần thực hiện cuộc phó ước thì không còn ai dám ngăn cản nữa.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân đề nghị :

- Nếu vậy Bang chủ hãy lấy theo một số cao thủ...

Bộc Dương Duy gật đầu nói :

- Chỉ cần Ngô đường chủ và một trong hai vị Đại hộ pháp đi theo là được. Mọi việc của bốn bang do Cố đường chủ và các vị cộng đồng xử lý.

Song Liên Chương Tổng Phi chợt nói :

- Bang chủ, ty chức xin đi theo!

Bộc Dương Duy nghiêm giọng :

- Tất cả các vị đi xa về cần nghỉ ngơi. Bốn tọa đã quyết định như thế, không loại trừ ai cả. Ngoài ra bốn tọa ở nhà cũng chẳng giúp gì được cho Bạch cô nương. Ở đây có hai vị Tổng đường chủ và Đại sư tinh thông y lý, chiếu cố cô ấy thì tốt hơn.

Song Liên Chương Tổng Phi nghe nói thể đành im lặng.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Tổng đường chủ thấy Bạch cô nương...

Song Liên Chương Tổng Phi ngắt lời :

- Bang chủ yên tâm. Có đôi trảo và linh đan của Trảo Lân Mãng điều trị, trong vòng hai tháng Bạch cô nương sẽ không việc gì đâu.

Tới đó mọi người trở về Tổng đàn bàn định kế hoạch và sửa soạn cho chuyến đi.

Bóng hoàng hôn từ từ buông xuống Lạc Nguyệt phong.

Hai cánh cổng đồng lớn của Hôi Nhạn sơn trang mở rộng, tuy chưa tối hẳn nhưng trong ngoài trang đèn đuốc sáng rực như ban ngày.

Trước cổng chỉ có hai tên võ sĩ trong Hồng Cân đội kiếm đao đứng canh, hai bên cổng là hai con sư tử bằng đá cao tới hơn một trượng, tuy không có vẻ gì phô trương nhưng cũng đủ uy nghiêm.

Giữa quảng trường đã được dọn dẹp sạch sẽ ngăn nắp, không còn chút dấu vết gì của cuộc chiến khốc liệt hôm trước.

Trong đại sảnh sáng choang, năm mươi bộ bàn ghế đã được sắp đặt ngăn nắp.

Các vị Đường chủ, Hương chủ, võ sĩ, tráng đinh đều mặc lễ phục, ai nấy đều bận bịu với công việc của mình.

Nguyên hôm nay Lãnh Vân bang tổ chức đại yến mừng công.

Giữa giờ dậy, bang chúng bắt đầu ổn định chỗ ngồi.

Bàn chính giữa hàng trên cùng là Bang chủ Bộc Dương Duy cùng các vị Đường chủ và hai vị Hộ pháp.

Bộc Dương Duy không được thoải mái, mặt lộ vẻ trầm tư.

Ngồi cạnh chàng là Giám đường Đường chủ Bát Tý Thần Sát Cố Từ Quân. Lão bung chén rượu lên hướng sang Bộc Dương Duy nói :

- Từ sau ngày lập đàn trùng phái đến nay, bốn bang phải liên tiếp đối phó với đại địch. Nhờ thần lực của Bang chủ mà Lãnh Vân bang vẫn vững như bàn thạch, tiêu diệt hết cường địch. Bốn tọa xin thay mặt chúng nhân đệ tử toàn bang chúc Bang chủ chén rượu này.

Bộc Dương Duy cũng đứng lên đáp :

- Các vị, chúng ta đứng lên lập đàn trùng hưng môn phái là dựa vào tâm lực và nhiệt huyết của mỗi người. Để có được chiến thắng hôm nay, từ bốn tọa đến bang chúng đều dốc hết sức lực, cả trăm người phải đổ máu, đó mới là những anh hùng thật sự. Chúng ta hãy nâng chén tưởng nhớ những anh linh đã ngã xuống không được cùng chia sẻ niềm vui này.

Mọi người cùng đứng lên, uống hết chén rượu.

Không khí trong trang trở nên nghiêm trang và xúc động.

Song Liên Chương Tổng Phi lại đứng lên nói :

- Bang chủ! Tất cả chúng ta đã thề nguyện xả thân vì sự hưng thịnh của bốn bang. Tưởng rằng anh linh các liệt sĩ biết chúng ta thắng địch cũng đang ngậm cười. Bốn tọa xin nâng chén chúc cho sự thịnh vượng của bốn bang, chúc cho chuyến đi sắp tới của Bang chủ, Ngô đường chủ và Du hộ pháp thành công mỹ mãn.

Mọi người đồng thanh hưởng ứng.

Trong sảnh trở nên sôi nổi dần.

Bang chúng vừa uống rượu vừa ôn lại thời khắc hùng tráng của cuộc chiến vừa qua, về chuyến đi sắp tới của Bang chủ.

Có người còn bàn tới cuộc ước đấu với Nam Cương ba tháng tới, ai nấy đều tỏ ra lạc quan.

Cho đến canh ba, đại yến mới tàn.

Sáng hôm sau, Bộc Dương Duy cùng Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân, Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên từ biệt chúng nhân lên đường.

Bát Tỷ Thần Sát Cổ Từ Quân cùng các vị Đường chủ thân tiễn mấy dặm đường mới quay lại.

Dọc đường Bộc Dương Duy trầm mặc không nói gì, không sao gạt ra khỏi tâm trí sắc mặt tím ngắt và đôi mắt nhắm nghiền như chết của Bạch Thúy Bình, bị giày vò bởi bao ý nghĩ :

- Liệu có thể tìm được mấy thứ dược tài cứu chữa cho nàng không? Dung nhan nàng có bị ảnh hưởng gì không? Nếu gương mặt nàng biến thành xấu xí, mình sẽ cứ vĩnh viễn yêu nàng không bao giờ thay đổi, miễn sao nàng đừng chết...

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân và Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên hiểu tâm trạng của Bang chủ nhưng không biết làm cách nào để giúp chàng khuây khỏa.

Đến trưa dừng lại ở một tiểu trấn nghỉ ngơi ăn uống xong lại tiếp tục hành trình.

Chiều hôm đó tới hoàng hôn mà vẫn không gặp trấn thành làng mạc nào.

Lúc ấy trời đã tối, thấy một căn lều thấp thoáng bên đường, Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân hắng giọng nói :

- Bang chủ, chúng ta đã đi gần ba canh giờ. Ở đây có một căn nhà, có nên cho ngựa nghỉ một lúc không?

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Thế cũng được!

Ba người để ngựa vào lều.

Nguyên đó là trại giữ nương của nông dân, mái tranh vách nứa. Bây giờ mùa thu hoạch đã xong nên để không. Ba người cho ngựa tự do ăn cỏ, cùng đi vào lều.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân lấy nền ra đánh lửa châm lên.

Căn lều khá sạch sẽ, còn có một tấm nệm cỏ, một bộ bàn ghế bằng gỗ mộc ghép sơ sài nhưng vẫn còn tốt.

Đêm thu sương xuống lạnh, Ngô Nam Vân nhặt củi nhóm lửa lên, sau đó lấy lương khô ra ăn lót dạ.

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên cầm hồ lô rượu mang theo người mở nắp ra trao cho Bộc Dương Duy nói :

- Bang chủ làm mấy ngụm cho ấm!

Bộc Dương Duy cười tiếp lấy bình rượu uống một ngụm lớn rồi trao cho Ngô Nam Vân.

Chương 25: Quỷ Hiệu giang đầu - Ngàn dặm cầu y

Bữa ăn trở nên vui vẻ.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Nam Vân, chừng mấy ngày thì chúng ta đến được Quỷ Hiệu giang?

Ngô Nam Vân đáp :

- Nếu đi gấp thì chừng sáu bảy ngày là tới.

Bộc Dương Duy lại hỏi :

- Ma Ngư và Kim Noãn là thứ gì, huynh nói rõ nghe xem!

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân nói :

- Ty chức có nghe Chưởng môn sư huynh nói qua Quỷ Hiệu giang thuộc đỉnh Đoạn Trường sơn, là một chi lưu của Nộ Giang nằm ở phía Tây tỉnh Vân Nam. Đó là con sông nhỏ dài chừng mười dặm, chỗ rộng nhất chỉ chừng hai mươi trượng mà thôi. Trên sông có nhiều thác và đá ngầm, nước chảy rất xiết.

Lục Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên chột chen lời :

- Ngô đường chủ, vì sao gọi nó là cái tên Quỷ Hiệu giang đáng sợ như thế?

Ngô Nam Vân đáp :

- Người ta nói rằng con sông đó ngày đêm réo gào, đặc biệt là về đêm, tiếng thác chảy như ma kêu quỷ khóc, ai nghe cũng kinh hồn bạt vía, không ai dám đi qua. Ngoài ra còn có một truyền thuyết rùng rợn về con sông này...

Du Đại Nguyên tỏ vẻ tò mò :

- Truyền thuyết thế nào?

Bộc Dương Duy tiếp lời :

- Ban đêm lều vắng, ngồi quanh đống lửa bập bùng uống rượu và nghe kể chuyện cổ tích, đúng là thú vui của dân du mục. Nam Vân! Huynh hãy kể đi!

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân cười, đưa hồ lô rượu lên nhấp một ngụm rồi đưa cho Du Đại Nguyên, khà một tiếng rồi bắt đầu kể :

- Chuyện rằng ba trăm năm trước, Quỷ Hiệu giang còn chưa có cái tên như bây giờ. Nó được gọi là Liên Tâm giang. Bên bờ sông có hai hộ nông gia sống với nhau rất thân mật.

- Điều thú vị là hai nhà đều chỉ sinh được một con, bên nam bên nữ, tuổi xấp xỉ nhau. Chính nhờ đôi trẻ này mà tình cảm hai nhà càng thêm gắn bó. Chúng cùng sống với nhau rất thân thiết... Đôi trẻ lớn dần... Hai nhà đã ước định vào một đêm trăng tròn sẽ chính thức hợp hôn...

Bộc Dương Duy hỏi :

- Chắc hẳn đó là một mối lương duyên trong mộng?

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân lắc đầu nói :

- Không hẳn thế...

Bộc Dương Duy ngạc nhiên hỏi :

- Vì sao? Hai nhà đã thuận tình, tưởng rằng đôi trẻ là một đôi thanh mai trúc mã, ngày đêm quấn quýt...

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân đắm chiêu nhìn cỏi xa xăm, tựa hồ muốn tìm ra hình ảnh của người trong cổ tích, thờ dài nói :

- Bất hạnh là ở chỗ, thiếu nữ xinh đẹp như thiên tiên, trái lại thiếu niên lại xấu xí, còn có khuyết tật bẩm sinh là thọt mất một chân...

Bộc Dương Duy và Du Đại Nguyên cùng a lên một tiếng, không ai ngờ tới kết cục bất ngờ này.

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên nhận xét :

- Thanh mai trúc mã là một chuyện, nhưng khi bàn đến hôn nhân lại là chuyện khác. Bởi vì nó được xét theo khía cạnh của cuộc sống trăm năm, không thể không thiên vị cho bản thân... Vì sao gia đình bên nữ lại ép hôn để thiết thòi cho nhi nữ mình?

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân lắc đầu nói :

- Không phải là thiếu nữ kiều diễm kia không nguyện ý!

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào? Một thiếu nữ xinh đẹp như thiên tiên chấp nhận lấy một thiếu niên vừa xấu xí vừa thọt chân? Vậy Đường chủ vừa nói bất hạnh ở chỗ nào?

Bộc Dương Duy thờ dài nói :

- Trong thiên hạ có biết bao nữ nhân tráo trở, nhưng cũng không thiếu cô nương chân tình một cách đáng kính trọng...

Ngô Nam Vân gật đầu nói :

- Không sai! Thiếu nữ mỹ lệ dường như không nhận ra tình lang của mình xấu xí, tật nguyên mà hết lòng yêu thương hẳn, quý trọng còn hơn cả tính mạng mình...

- Không chỉ nhà trai mà nhà gái cũng hết sức phấn khởi trước việc này, trông mong cho đến ngày đôi trẻ kết hợp, chờ đến ngày khai hoa kết quả...

- Thời gian cứ thế trôi qua, rồi ngày ấn định hôn lễ cũng tới. Hai gia đình tổ chức một mâm tiệc để đôi trẻ trao lễ vật thành thân.

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên vội vàng uống một hớp rượu to rồi đặt hồ lô xuống chờ nghe, nhưng thấy lâu không nghe kể tiếp liền hỏi :

- Sau đó thế nào?

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân tiếp giọng :

- Đêm đó trăng rất sáng, quả là một đêm huyền diệu, cảnh rất chiều người...

- Cuộc vui diễn ra cho đến tận khuya, hai lão nhân say khướt được hai thê tử đem về phòng nghỉ, vì đã đến lúc động phòng hoa chúc...

- Đôi trẻ cũng uống vài chén rượu, tân nương đôi má ửng hồng, muốn cùng tân lang ôn lại những kỷ niệm êm đềm. Xuôi theo bờ sông chừng nửa dặm, ngồi lên một mỏm đá mà xưa nay họ rất ưa thích...

Du Đại Nguyên hỏi :

- Có phải đó là nguồn gốc của nỗi bất hạnh không?

Ngô Nam Vân không đáp, tiếp tục kể :

- Trong khi vui đùa, tân nương vô ý đánh rơi chiếc nhẫn cưới xuống bờ đá. Hai người sững ra chốc lát, nhưng nhìn lại vẫn còn thấy ánh vàng lấp lánh dưới ánh trăng vàng vạc. Tân lang an ủi rằng mình sẽ nhặt đưa lên ngay bây giờ, không có gì phải lo lắng. Quả tình lúc ấy được phụng sự nàng là một điều hạnh phúc, hơn nữa chiếc nhẫn còn hiển hiện dưới kia, không phải là vấn đề gì quan trọng. Bờ dốc cao chừng ba bốn trượng, phải xuôi theo một quãng mới tìm được chỗ thoai thoải đi xuống rồi lặn ngược lên...

Bộc Dương Duy và Du Đại Nguyên biết đây là chỗ nút thắt của câu chuyện nên ngừng thờ lắng nghe.

Ngô Nam Vân kể tiếp :

- Một lúc sau tân lang cũng vồng lên được nơi đánh rơi chiếc nhẫn, đưa khoe với tân nương rồi theo đường cũ trở về.

Du Đại Nguyên thờ phào một hơi nói :

- Như vậy là không có xảy ra chuyện gì...

Ngô Nam Vân liếc nhìn y, lại kể :

- Nào ngờ tân lang xuôi dòng được mấy trượng thì phát sinh biến cố. Vàng trắng đang sáng ngời thì chợt mây đen từ đâu kéo đến che phủ bầu trời, rồi

mưa đổ xuống như trút. Nước từ đầu thượng nguồn đổ xuống ào ào như thác lũ, réo gào như ma kêu quỷ khóc...

Bộc Dương Duy thờ dài nói :

- Thiếu niên tội nghiệp kia bị thọt chân, chỉ e khó qua khỏi kiếp nạn này...

Ngô Nam Vân gật đầu nói :

- Mưa đổ xuống làm đá trơn như mỡ, người bình thường đi còn khó, huống chi bị thọt chân. Hơn nữa nước từ trên đầu nguồn đổ xuống quá nhanh, làm tân lang bị cuốn đi.

Đại Nguyên hỏi :

- Còn tân nương?

Ngô Nam Vân nói :

- Khi trời tối sầm, tân nương kinh hãi thét lên, nhưng tiếng nàng bị át đi trong tiếng giông bão thét gào và tiếng nước gầm thét... Nàng tắt cả chạy xuống sông, vừa gọi tên trượng phu vừa khóc, nhưng đâu còn tìm thấy nữa?

Du Đại Nguyên lại nói :

- Hy vọng hai vị lão nhân cứu được tân nương.

Ngô Nam Vân kể tiếp :

- Hai vị lão nhân chỉ trên dưới ngũ tuần, hãy còn tráng kiện... Khi xảy ra giông tố bất ngờ, họ không tìm thấy đôi tân hôn trong phòng hoa chúc, biết đã xảy ra biến cố, liền cùng nhau đi tìm, bất chấp mưa gió bão giông và thác nước thét gào. Nhưng suốt đêm mưa không ngớt, trời vẫn tối đen, việc tìm kiếm không thu được kết quả.

Cho đến tảng sáng thì trời quang mây tạnh, nước cũng rút đi, mọi người nhìn thấy đôi tân hôn nằm chết bên nhau bên một tảng đá giữa dòng...

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên mở mắt trừng trừng nhìn vào mặt Ngô Nam Vân, hai tay nắm chặt, còn Bộc Dương Duy thì run lên.

Ngô Nam Vân trầm giọng kể tiếp :

- Chôn cất xong đôi trẻ là nguồn sống và niềm hy vọng lớn nhất của đời mình, bốn phu thê khốn khổ kia đã đổ bệnh rồi lần lượt gĩa từ cõi thế, hai ngôi nhà biến thành đồ nát, cả những ngôi mộ cũng bị mưa xói mòn không để lại dấu vết gì trên đời. Và kể từ đó khúc sông ấy biến thành hung dữ, ngày đêm gào thét, nhất là những đêm trăng rằm trời trong thường xảy ra mưa gió bất trắc, nghe như tiếng oan hồn than khóc, người ta mới đặt tên là Quỷ Hiệu giang...

Du Đại Nguyên chợt hỏi :

- Ngô đường chủ, chuyện đó có thật không?

Ngô Nam Vân cười đáp :

- Bồn tọa cũng chỉ nghe Chương môn sư huynh kể lại. Chuyện đã qua mấy trăm năm, bây giờ chẳng còn vết tích nào để lại, ai kiểm chứng được có thật không?

Y dừng một lúc, nhìn Bộc Dương Duy nói :

- Bang chủ, chúng ta hãy hy vọng rằng chuyện đó có thật, bởi vì đó là một mối tình duyên tuyệt đẹp về một thiếu nữ chung tình cao thượng nhưng bất hạnh. Có những người như thế góp mặt vào cuộc sống, há chẳng phải có ý nghĩa hơn rất nhiều?

Bộc Dương Duy gật đầu, chợt nhìn vào khoảng không tối đen, chợt dường tượng ra thiếu nữ kiều diễm như thiên tiên trong chuyện, nàng rất giống Bạch Thúy Bình.

Chàng tự hứa với lòng sẽ học theo gương thiếu nữ đó, dù mai đây Bạch Thúy Bình có bị độc chất hủy hoại dung nhan, xấu xí và tật nguyền như nam nhân trong truyền thuyết, chàng cũng sẽ vĩnh viễn yêu nàng, nguyện thề cùng sống chết với nàng.

Một lúc sau, chàng trầm giọng nói :

- Nam Vân... Nếu tiểu đệ là thiếu nữ đó, cho dù tình lang có xấu xí tật nguyền như thế nào cũng giữ tấm lòng thủy chung không thay đổi...

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân hiểu chàng nói gì, cảm động gật đầu nói :

- Bang chủ! Như thế là tốt, bồn tọa rất mừng..

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên chợt hỏi :

- Ngô đường chủ, đôi nam nữ ấy tên gì?

Ngô Nam Vân cười đáp :

- Du hộ pháp! Trên thế gian có nhiều chuyện không cần biết rõ ráo cội nguồn. Mỗi người cứ đặt cho họ một cái tên nào đó cũng được, có ảnh hưởng gì đâu?

Du Đại Nguyên lăm bắm :

- Làm sao lại thế chứ? Đã là một nữ nhân tốt như thế, đáng phải lưu danh để thiên hạ biết mà noi theo chứ?

Ngô Nam Vân chỉ cười mà không nói gì.

Lúc đó lửa đã gần tàn.

Du Đại Nguyên tự giác đứng lên đi vào rừng, lát sau mang về một ôm củi lớn cho vào bếp.

Ngô Nam Vân cười nói :

- Một người như Du hộ pháp, sau này nhất định sẽ gặp được một nữ nhân tốt thôi.

Du Đại Nguyên lâu lâu :

- Chuyện ấy miễn đi thi tốt! Hơn nữa tại hạ không đến nỗi bị nước cuốn đi, làm sao biết được lòng người ta có chung thủy hay không?

Bộc Dương Duy nói :

- Hai vị đi ngủ đi, ngày mai sẽ lên đường sớm.

Ba người cùng nằm lên tấm nệm cỏ, nhờ vào hơi lửa ấm mà ôm nhau ngủ, giống như huynh đệ một nhà thời niên thiếu.

Sáu ngày sau Bộc Dương Duy, Ngô Nam Vân và Du Đại Nguyên đã đến địa phận Vân Nam, cách Quý Hiệu giang chừng vài mươi dặm.

Đã chớm đông, thời tiết rất lạnh.

Bộc Dương Duy mặc bạch y, khoác thêm áo da chồn trắng, còn Ngô Nam Vân và Du Đại Nguyên mặc áo xám, khoác áo da dê.

Ba con tuấn mã phi nước kiệu, thỉnh thoảng lại hí lên, miệng phun ra những đám khói trắng đục.

Bộc Dương Duy chỉ tay vào dãy núi mù mờ xa trước mặt hỏi :

- Vân huynh, có phải đó là Đoạn Trường sơn không?

Ngô Nam Vân nhìn một lúc mới trả lời :

- Chắc đúng, Quý Hiệu giang nằm ngay dưới chân núi đó. Ty chức chưa đến nhưng Chương môn sư huynh từng tới đây.

Khi sắp tới mục tiêu bao giờ cũng làm cho người ta cao hứng. Bộc Dương Duy vung roi nói :

- Chúng ta đi thôi!

Ngô Nam Vân tiếp lời :

- Nào đi! Hy vọng chuyến này thành công!

Ba người giục ngựa phi nhanh.

Cách chân núi bốn năm dặm thì đã nghe tiếng thác chảy ầm ầm, quả là tiếng thác réo gào nghe rất đáng sợ.

Bộc Dương Duy nói :

- Ngô huynh! Ở đây quả là không bình thường. Những nơi chúng ta vừa đi qua, mặt sông đều đã đóng băng, thế mà ở đây thác nước vẫn gầm thét thế kia.

Ngô Nam Vân chỉ gật đầu mà không đáp.

Lục Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên chợt cười to một tràng nói :

- Thú vị đấy! Tại ha chưa bao giờ thấy Ma Ngư mặt mũi ngang dọc thế nào? Không biết có đáng sợ như con Trào Lân Mãng ở Hắc Thủy đàm gần bốn bang không? Chẳng trách lão hầu cứ tranh đi mãi.

Ngô Nam Vân hỏi :

- Lão hầu là ai thế?

Bộc Dương Duy giải thích :

- Du huynh muốn nói Thiết Dực Kim Tinh Ngũ lão ca đấy! Chẳng là huynh ấy rất giống khi.

Ba người cùng cười vang.

Du Đại Nguyên lại hỏi :

- Ngô đường chủ có biết Ma Ngư hình dáng thế nào không?

Ngô Nam Vân lắc đầu :

- Bốn tọa không biết nhưng nghe Chương môn sư huynh kể...

Du Đại Nguyên ngắt lời :

- Lại là Chương môn sư huynh! Làm như vị đó là kho cổ tích không bằng, cái gì cũng biết...

Ngô Nam Vân nói :

- Ngươi không muốn nghe thì thôi vậy, bốn tọa không ép.

Du Đại Nguyên liền xuống giọng :

- Thôi thôi! Ngô đường chủ kể đi!

Bấy giờ Ngô Nam Vân mới chịu kể :

- Ma Ngư cũng là một loại quái vật. Theo Chương môn sư huynh kể thì nó không có vảy, da sần sùi, toàn thân màu hồng óng ánh. Lũ quái này không những bơi trong nước mà còn nhảy được lên trên cạn, hành động đều rất nhanh nhẹn.

Du Đại Nguyên lăm bắm :

- Toàn gặp những thứ yêu quái cả!

Bộc Dương Duy cười nói :

- Càng biết nhiều yêu quái thì cuộc sống càng thêm phong phú chứ sao? Tỷ như Tôn Ngộ Không khi xưa, nếu không có yêu quái mà trở thành thông thì ai còn nhớ tới vị Bật Mã Ôn đó nữa.

Du Đại Nguyên gật gù :

- Nói thế cũng phải...

Bộc Dương Duy chợt nói :

- Chi e ở Quỷ Hiệu giang này không chỉ có một loại quái vật là Ma Ngư thôi đâu! Các vị xem kia!

Hai người ngẩng đầu nhìn, cùng ồ một tiếng đầy kinh ngạc.

Trước mặt cách chừng hơn một dặm là một hòn quái sơn được hình thành bởi rất nhiều tảng đá đen ngòm với những lớp vẩy gợn ghiếc kỳ hình dị trạng như quái vật nhìn phát ớn.

Du Đại Nguyên nói :

- Ở nơi sơn thủy mà quái này tất động vật chẳng có loại nào tốt lành đâu!

Dưới chân hòn quái sơn này đá đầy rêu mọc thành từng lớp màu xanh đen loang lổ, nước từ trên cao đổ xuống xoáy vào chân núi này rồi ùn ùn chảy ra

tạo thành những dòng xoáy réo lên như tiếng mãnh thú gầm gừ nghe phải lạnh sống lưng.

Lòng sông rất dốc nên thế nước vô cùng hung hãn, tựa hồ dòng nước tức giận muốn đập nát, cuốn phăng tất cả những gì bên dưới.

Những tảng đá, ngọn núi bên dưới chống cự bằng cách làm bắn lên những cột nước cao ngất.

Trong dòng nước băng băng, những tảng đá giữa dòng bị nước bào mòn tạo thành vô số hình thù quái dị, giống như một lũ quỷ lao ngược lên thác trong tiếng reo hò nào động. Đó là Quỷ Hiệu giang!

Nhìn dòng sông như là cuộc chiến giữa hai thế lực ma quái với những âm thanh ma quái. Người ta gọi dòng sông này là Quỷ Hiệu giang, quả không sai!

Ba con ngựa không dám đến gần, đứng đông tại nghe nhìn về sợ hãi rồi cất lên những tiếng hí.

Ba người xuống ngựa, thận trọng tiến đến gần Quỷ Hiệu giang rồi leo ngược lên.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân vừa đi vừa chú tâm quan sát. Còn Lục Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên thì luôn miệng văng tục :

- Mẹ nó! Nhìn đâu cũng cảm giác như có quỷ sắp hiện hình sẵn sàng nuốt chửng mình. Ban đêm thì ai dám đến nơi này chứ? Thật là tà môn! Lần sau dù có các vàng thì lão tử cũng không dám đến nữa đâu!

Bộc Dương Duy cười nói :

- Biết vậy để Ngũ lão ca đi thay cho xong! Huỳnh ấy sẽ không phản nản gì đâu, trái lại còn rất thích nữa là đằng khác!

Du Đại Nguyên đỏ mặt nói :

- Bang chủ đừng giận! Bồn Hộ pháp lỡ lời! Thật ra không có gì đáng sợ cả!

Ngô Nam Vân không nén được phì cười.

Chừng nửa canh giờ sau thì lên đến được đầu nguồn.

Ở đây thác réo gào càng dữ, tiếng người bị át đi trong tiếng thác, phải nói thật to mới nghe rõ.

Ngô Nam Vân chợt chỉ tay lên một khúc ngoặt la lên :

- Bang chủ xem kia!

Đó là một ngã ba sông, nói đúng hơn là một nơi tận cùng của dòng sông. Bởi vì phía trước là những vách đá cao sừng sững chắn ngang, bên tả có một cái thạch động, nước từ trong thạch động tuôn ra. Còn bên hữu thì nước đổ thẳng xuống từ núi cao mấy chục trượng, tạo thành một cái vực xoáy.

Xung quanh bờ có rất nhiều quái vật màu đỏ óng ánh chạy nhảy lung tung.

Bộc Dương Duy thốt lên :

- Ma Ngư!

Ngô Nam Vân gật đầu :

- Không sai! Chúng ta mau tới đó xem!

Ba người men theo bờ sông lồm chồm đá tai mèo và những phiến đá trơn như mỡ leo ngược lên. Một lúc sau thì lên tới ngang vực xoáy.

Tiếng thác ầm ầm làm điếc cả tai, át đi mọi âm thanh khác, làm ba người váng cả đầu. Du Đại Nguyên bịt tai lại gào lên một câu gì không ai nghe rõ.

Hai bên bờ vực có rất nhiều Ma Ngư, con to bằng bắp tay, con chỉ bằng ngón tay, chạy thẩn thoát trên bờ, một lúc nhảy xuống vực biến mất, những con khác lại ngoi lên.

Quái vật này hình thù chẳng giống loài cá bao nhiêu, không có mang, không có vây, da sần sùi như da cóc, con lớn dài chừng thước rưỡi, to bằng bắp tay, đầu to hơn mình, đuôi ngắn, có hai vây lớn dài chừng bốn tấc. Nhờ đôi vây này và chiếc đuôi mà chúng chuyển động vô cùng linh hoạt.

Toàn thân Ma Ngư màu hồng, hai mắt như ốc nhồi phát ra ánh sáng màu xanh lam trông rất ghê.

Thình thoảng chúng há miệng với hàm răng nhọn lồm chồm, kêu lên những tiếng quái dị.

Ba người đứng sững sờ nhìn lũ quái vật chưa bao giờ thấy này, không ai nói một tiếng nào.

Bộc Dương Duy ra hiệu cho mọi người nép vào sau một tảng đá lớn để tránh bớt âm thanh dữ dội của dòng thác.

Quả nhiên chỉ cách đi ba bốn trượng mà âm thanh dội đi rất nhiều, đã có thể nói chuyện với nhau được.

Bộc Dương Duy nói :

- Người ta đặt tên quái vật đó là Ma Ngư quả không sai! Chẳng có tên nào thích hợp hơn.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân hỏi :

- Bang chủ có phát hiện ra chúng đẻ trứng ở đâu không?

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Mấy con lớn có một túi mềm căng ở dưới đuôi, có lẽ đó là nơi giữ trứng, Ngô huynh thấy thế nào?

- Bồn tọa cũng nghĩ như thế.

Du Đại Nguyên nói :

- Cứ tóm lấy một con lớn có túi đem lên thì biết thôi chứ gì?

Bộc Dương Duy nói :

- Chúng hành động linh hoạt như thế, không dễ bắt được đâu. Lỡ có động chúng lặn cả xuống vực thì nguy.

Ngô Nam Vân nói :

- Cái đó thì không lo. Vì loài cá này không có mang, chỉ hô hấp bằng miệng và da, lặn dưới nước chỉ chừng nửa canh giờ ắt phải trồi lên thôi.

Du Đại Nguyên nói oang oang :

- Việc bắt chúng thì không lo! Bồn Hộ pháp sẽ đảm nhiệm!

Ngô Nam Vân nói :

- Muốn tấn công Ma Ngư phải giữ cự ly vài trượng, không thể đến gần. Liệu Du hộ pháp có tin chắc không?

Du Đại Nguyên quả quyết nói :

- Cái đó không thành vấn đề, bồn Hộ pháp chịu trách nhiệm.

Ngô Nam Vân ngờ vực nói :

- Nếu thế Hộ pháp cho xem có loại bảo bối gì để bắt được quái ngư nào?

Du Đại Nguyên lấy ra một túi da nhỏ, lấy ra một cái chùy bằng nắm tay đánh những mũi ghim thép sắc nhọn dài chừng ba tấc, cán chùy còn buộc thêm một cuộn dây.

Bộc Dương Duy cười nói :

- Có lẽ đó là vật thích hợp nhất để bắt Ma Ngư.

Ngô Nam Vân tiếp lời :

- Trong giang hồ đều nói rằng xưa nay Du hộ pháp không dùng binh khí, chỉ tay không đối địch. Làm sao hôm nay lại xuất hiện thứ binh khí quái dị này?

Du Đại Nguyên cười hô hô nói :

- Quái ngư thì phải có quái binh khí mới trị được chứ? Bồn Hộ pháp từ khi hạ sơn hành đạo đến nay đã gần mười năm, với đôi thiết chương đã từng lĩnh giáo không ít anh hùng hảo hán. Tuy Lôi Đình chương không dám nói là vô địch, nhưng cũng ít khi gặp đối thủ.

Ngô Nam Vân hỏi :

- Bây giờ hãy nói xem cây quái chùy từ đâu ra?

Du Đại Nguyên tỏ vẻ phật ý :

- Sao lại là quái chùy?

Ngô Nam Vân vặn lại :

- Chẳng phải Du hộ pháp vừa nói quái ngư phải có quái binh khí mới trị được hay sao?

Du Đại Nguyên nói :

- Cái này gọi là Thiên Chùy côn, là vật mà ân sư truyền lại. Trong đời lão nhân gia chỉ dùng nó không đến quá năm lần nên rất ít người biết ân sư có binh khí. Khi truyền lại cho bốn Hộ pháp, ân sư cũng dặn rằng chỉ lúc nào tình thế quá bức bách mới dùng đến. Gần mười năm qua, bốn Hộ pháp chưa từng dùng đến Thiên Chùy côn, bây giờ muốn thử với loại súc sinh này...

Bộc Dương Duy nói :

- Việc của tiểu đệ mà Du huynh phải dùng tới bảo bối, tiểu đệ cảm thấy áy náy.

Du Đại Nguyên xua tay gạt đi :

- Thế thì sao chứ! Chỉ là việc bắt cá, có nguy hiểm gì đến tính mạng đâu? Cũng không làm ảnh hưởng gì đến thanh danh cả...

Bộc Dương Duy gật đầu nói :

- Vậy chúng ta trở lại hiện trường thôi.

Họ vòng ra khỏi tảng đá trở lại vị trí quan sát vừa rồi. Nơi đó cách bờ vực chừng ba trượng.

Nhưng lúc đó tựa hồ như lũ Ma Ngư đã đánh hơi thấy được sự nguy hiểm nên chỉ có lúc đắc mầy con trên bờ vực.

Ba người đành nín lòng chờ.

Chừng nửa canh giờ sau mới thấy một số nhảy lên, nhưng vẫn chưa có con nào mang túi trứng.

Ba người càng lúc càng sốt ruột.

Mặt trời xuống thấp dần.

Cả ba không ai nói gì, nhưng đều nghĩ bụng :

- Chả lẽ đêm nay cứ chờ ở đây?

Câu chuyện bi thảm về đôi tân hôn chột thoáng trong tâm trí họ.

Trời càng về chiều càng lạnh buốt.

Lại thêm một lúc, từ dưới vực chột trườn lên hai con Ma Ngư cực lớn, một con to bằng bắp chân mang túi trứng dưới đuôi, thấp thoáng ánh vàng, còn con kia ước tới mười cân, không có gì cả.

Bộc Dương Duy đã cầm sẵn Xích Long lăng trong tay, dùng công phu Truyền âm nhập mật nói vào tai Du Đại Nguyên :

- Du huynh dùng Thiên Chùy côn bắt cho được con nhỏ mang túi trứng, đệ sẽ bắt con lớn.

Du Đại Nguyên gật đầu, giương binh khí lên.

Ngô Nam Vân đưa tay ra hiệu, nói với hai người :

- Chờ khi nào chúng trầm tĩnh lại một chút, bốn tọa sẽ ra hiệu, lúc đó hai người cùng lúc xuất thủ, như vậy chắc ăn hơn.

Bộc Dương Duy và Du Đại Nguyên cùng gật đầu.

Hai con quái ngư vừa nhảy lên bờ vực quần quít nhau chạy lảng vảng một chút, sau đó hành động chậm lại, tách nhau ra.

Đến lúc đó, Ngô Nam Vân phát tay ra hiệu. Hai thứ binh khí lao vút đi.

Với binh khí độc môn, trong khoảng cách ba bốn trượng, đừng nói là quái ngư chẳng qua chỉ là loài cá mà cả chim đang bay cũng không tránh thoát.

Con Ma Ngư lớn bị Xích Long lăng xuyên qua người, còn con nhỏ bị quả chùy đánh chặt như bàn chông.

Lũ cá trên bãi hốt hoảng kêu lên ừng ục rồi tranh nhau lao xuống vực.

Cả hai cao thủ vận công thu hai con cá lại. Hai con quái vật vẫn chưa chết, bị kéo lên không gãy giữa điên cuồng.

Ngô Nam Vân quát vào tai Du Đại Nguyên :

- Du hộ pháp cẩn thận không vỡ trứng!

Du Đại Nguyên gạt đầu, thu sợi dây ngắn lại, thả nhẹ con cá xuống dưới chân.

Y sốt ruột muốn kiểm tra ngay túi trứng nhưng Ngô Nam Vân quát lên :

- Coi chừng có độc!

Quát xong chém đứt đầu con Ma Ngư.

Con lớn bị Xích Long lẳng xuyên qua người, mất nhiều máu đã kiệt sức, khi bị thả xuống giữa một lúc rồi nhả một viên ngọc màu lục biếc.

Du Đại Nguyên lật con cá nhỏ lên, lấy từ trong cái túi mềm ra một quả trứng vàng óng, to bằng quả trứng gà còn nguyên vẹn.

Y đưa cho Bộc Dương Duy, mừng rỡ hét lên :

- Bang chủ! Kim Noãn, chúng ta thành công rồi.

Bộc Dương Duy gạt đầu, thu lấy quả trứng, cuối xuống nhặt viên ngọc từ con cá lớn nhả ra, hất nó rơi xuống vực rồi khoát tay nói :

- Sắp tới rồi! Chúng ta đi thôi!

Cả ba người lòng vui như mở hội, không ngờ thu được kết quả một cách chóng vánh như thế, quay lại đường cũ lên ngựa phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Đại náo điểm gia - Sur đồ hội tụ

Tuyết bay đầy trời với những bông trắng lớn như lông ngỗng rơi xuống phủ khắp mặt đất thành lớp dày tới cả thước.

Gió bắc réo gào giống như trời đất đang nổi cơn thịnh nộ trút xuống nhân gian.

Trên quang đạo vùng Hà Nam hành nhân thưa thớt, trong các trấn thành nhà cửa cũng đóng im ỉm, phố xá vắng tanh, nhà nhà đều xúm quanh bếp lửa.

Vào thời tiết này, nếu không có việc khẩn cấp thì ai tội gì mà ló mặt ra đường để chịu cảnh phong hàn?

Nhưng nói rằng hoàn toàn không có hành nhân thì chưa đúng, vì chợt nghe có tiếng vó ngựa, lát sau có ba con tuấn mã tung vó phóng nhanh vào trấn thành Thẩm Khâu, làm tung lên những đám tuyết bụi.

Ba kỵ sĩ, người đầu tiên bận bạch y choàng áo lông chồn trắng, chừng hăm hai hăm ba tuổi, diện mạo vô cùng tuấn tú, tường đó là Phan An tái thế, Tổng Ngọc hồi sinh.

Tiếp theo là một trung niên văn sĩ và một hán tử cao lớn bận y phục màu xám, khoác áo da dê.

Ba người đó là Ngọc Diện Tu La Bộc Dương Duy, Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân và Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên.

Họ vừa đến Quỷ Hiệu giang lấy được Kim Noãn để chữa độc cho Bạch Thúy Bình, bây giờ tiếp tục hành trình về phương bắc.

Vào phố Bộc Dương Duy đi trước, ghim ngựa cho phi chậm lại. Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên thõ ra một luồng khói trắng đục nói to :

- Bang chủ! Từ khi chúng ta rời khỏi Tổng đàn đến Quỷ Hiệu giang đến nay chưa nghỉ được bữa nào. Hôm nay trời lạnh, tìm một khách điểm xả hơi một bữa.

Bộc Dương Duy gạt đầu đáp :

- Thế cũng được. Nhưng hãy nhớ rằng đừng làm kinh động tới Phân đà của bốn bang ở đây để tránh làm phiền tới họ.

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên ngoác miệng cười nói :

- Được thôi! Bây giờ tỳ chức chỉ muốn một chậu nước nóng để tắm, đuổi tay đuổi chân một lúc, sau đó gọi mấy món nhắm thật ngon đánh chén một bữa ra trò, sau đó ngủ cho đến sáng mai...

Ngô Nam Vân cười nói :

- Như thế còn chưa thật phong lưu đâu! Sao Du hộ pháp không nói thêm là kiếm mấy cô ả thật béo tốt...

Du Đại Nguyên xì một tiếng, ngắt lời :

- Cái đó thì xin miễn! Hình đường chủ muốn thì cứ tự tìm lấy mà ăn mảnh một mình, bọn Hộ pháp không thiết!

Đang nói thì Bộc Dương Duy đã dừng lại trước cánh cổng lớn với tấm biển hiệu đề An Thuận khách điểm.

Vì trời quá lạnh nên không thấy tên tiểu nhị nào ra đón. Ba người cứ dong ngựa vào. Tới sát đại sảnh mới có một tên tiểu nhị co ro chạy ra nói :

- Ui chào! Trời lạnh quá để quý khách vào tới tận đây, bọn tiểu nhân thật đáng chết!

Nói xong chạy ra cầm dây cương.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân hỏi :

- Trong điểm còn nhiều phòng trọ không?

Tên tiểu nhị vội đáp :

- Vô khối! Hôm nay chẳng ai đi đường nên bốn điểm chỉ có lèo tèo mấy khách nhân, ba vị muốn phòng kiểu gì cũng có.

Bộc Dương Duy dặn :

- Hãy dùng giẻ khô lau sạch tuyết cho chúng, nhất là các móng chân, sau đó lo ăn uống cho công tử, bao nhiêu tiền sẽ thanh toán sau!

Nói xong ném cho hắn một đĩnh bạc.

Tên tiểu nhị vâng dạ tạ ơn rồi dắt ngựa đi. Vừa bước lên bậc thềm đại sảnh thì thấy thêm một tên tiểu nhị chạy ra.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân nói :

- Dẫn chúng ta đến phòng nào ấm cúng và yên tĩnh.

Tên tiểu nhị dạ một tiếng, quay người dẫn khách đi tới một tịnh cư có hai phòng ở và một phòng khách.

Bộc Dương Duy đưa mắt quan sát, thấy tòa nhà bài trí khá trang nhã giống như một biệt thự nhỏ. Chàng cười nói :

- Không ngờ ở một thị trấn nhỏ như Thẩm Khâu mà có một khách điểm trang nhã như thế này!

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân tháo túi hành lý trên lưng đặt xuống bàn cười nói :

- Chỉ là gặp may thôi! Thời tiết giá lạnh thế này làm gì có ai ngoài đường mà hỏi?

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên cũng tháo hành lý, lấy khăn lau bộ râu rậm rồi bụm đầy tuyết rồi quay lại bảo tên tiểu nhị :

- Mau bê tới đây mấy bình nước sôi. Trong phòng tắm nếu chưa có nước thì bê lẹ lên. Mấy ngày nay không rời khỏi yên ngựa, người chưa loét cả rồi đây.

Tên tiểu nhị dạ một tiếng rồi chạy đi.

Ba người vừa tắm rửa xong, đang ngồi uống trà thì chợt nghe phía tiền sảnh có tiếng người huyền ảo. Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên nói :

- Không biết chuyện gì vậy chứ? Tên tiểu nhị vừa nói rằng trong khách điểm vắng khách, tại sao bây giờ ồn ào thế?

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân nói :

- Bang chủ, có cần tỳ chức ra xem thế nào không?

Bộc Dương Duy lắc đầu :

- Mặc họ! Trong khách điểm xảy ra ồn ào là chuyện thường, chẳng hơi đâu mà can thiệp.

Nhưng tiếng huyền ảo mỗi lúc một dữ hơn, hình như có cả tiếng đánh nhau nữa. Bộc Dương Duy vẫn thản nhiên bưng trà uống làm như không có chuyện gì xảy ra cả.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân không nén nổi, bước tới bên cửa sổ lắng tai nghe. Âm thanh từ tiền sảnh vọng tới nghe rất rõ :

- Bọn súc sinh! Sao các ngươi dám trông về ngoài mà đánh giá người ta? Gia gia ăn mặc hơi khác thường một chút, không phải mã tặc, không phải lục lâm cường đạo, cũng không phải tà môn ác đảng gì. Thế mà không chịu để ta thuê phòng trọ là có làm sao? Ở đâu có luật lệ bất công như thế?

Tiếng người kia sang sảng như chuông, tuy giữa những tiếng nhón nháo hỗn tạp và gió tuyết réo gào vẫn rõ từng tiếng. Lại có tiếng đánh nhau và la hét.

Bộc Dương Duy nhíu mày nói :

- Hai vị có thấy người kia võ công rất cao không?

Ngô Nam Vân nói :

- Không sai! Nghe âm thanh cũng biết người kia nội lực rất thâm hậu.

Lục Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên đã nổi tính hiếu kỳ đến cao độ, lớn tiếng nói :

- Bang chủ, chúng ta ra ngoài xem đi.

Bộc Dương Duy gật đầu, cùng Ngô Nam Vân và Du Đại Nguyên ra khỏi phòng hướng tới tiền viện.

Đi hết dãy hành lang đã thấy một đám khách nhân chen chúc trước sảnh đường.

Ba người chen vào xem, thấy giữa đại sảnh bàn ghế đổ lung tung, sáu bảy tên tiểu nhị vây đánh một vị khách, miệng la hét chửi rủa nhưng không ai dám lại gần.

Trong số này có cả lão chương quầy, mình mặc cẩm bào, không chửi rủa nhưng cũng hoa tay múa chân nói gì đó.

Ngoài ra còn có thêm một tên tiểu nhị bị đánh ngã đang lồm cồm bò dậy, hai má đỏ hỏn mồ hôi dấp dấp ngón tay đỏ lựng.

Vị khách đứng giữa vòng vây chính là một lão nhân thân thể cao lớn phi thường, mặc y phục ngũ sắc, khoác thêm tấm da báo có những đường kim tuyến bên ngoài, đầu trục lóc như hỏa thượng, mũi to và đỏ lựng như trái cà chua, cả diện mạo và y phục trông rất hoạt kê. Đã thế lão lại lim dim mắt như buồn ngủ.

Nhưng xung quanh không một ai cười, kể cả đám khách nhân đứng bên ngoài hành lang cũng thế.

Những người này phân phân bình phẩm, đều tỏ ý phê phán vị khách nhân kỳ quặc và vĩ đại kia.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân ghé vào tai Bộc Dương Duy hỏi :

- Bang chủ có biết vị lão nhân cao lớn đó là ai không?

Bộc Dương Duy lắc đầu :

- Cách ăn mặc cổ quái đó làm tiểu đệ liên tưởng tới một người, nhưng còn chưa nhớ ra đó là ai.

Ngô Nam Vân nói :

- Đó là sư phụ của Du hộ pháp, nhân vật uy danh hiển hách giang hồ Đại Lục Tôn Giả Cách Liệt Hành đấy!

Lúc đó Lục Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên rẽ đám đông tiến vào hàng trong cùng, chăm chú nhìn sư phụ nhưng chưa đánh tiếng, còn quay lại nhìn Bộc Dương Duy hỏi ý.

Chàng lờ đi nói :

- Lạ thật! Không biết Cách lão tiên bối đến đây có phải để tìm đồ đệ của mình không?

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân lắc đầu đáp :

- Cái đó ty chức cũng không biết.

Bộc Dương Duy cười nói :

- Vị lão nhân này xem ra cũng rất nóng tính, còn hơn cả Du hộ pháp nữa...

Ngô Nam Vân thở dài :

- Không sai! Đúng là sư nào đồ ấy!

Ngoài cổng chợt có tiếng ồn ào. Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân nhìn ra cửa nói :

- Đệ tử của Phân đà Thẩm Khâu của bốn bang.. Không biết chúng tôi đây để làm gì vậy chứ?

Bộc Dương Duy nghe nói nhìn ra, quả nhiên có năm tên hán tử vạm vỡ tiến vào. Đi đầu là Triệu Húc một tên đầu mục trong Phân đà Thẩm Khâu của Lãnh Vân bang. Sau lưng năm người này còn có một tên tiểu nhị.

Chàng cười nói :

- Thì ra lão chương quây An Thuận khách điểm đã cho người đến nhờ Phân đà Thẩm Khâu giải cứu...

Ngô Nam Vân hỏi :

- Bang chủ, có nên bảo họ đi về không?

Bộc Dương Duy đáp :

- Xem ra Phân đà của bốn bang còn có thế lực nên mới được các khách điểm nhờ bảo hộ. Chỉ là lần này nếu không có chúng ta thì hỏng bét. Làm sao dám chọc vào Đại Lực Tôn Giả. Nam Vân! Hãy kéo Du hộ pháp lui lại đừng để lộ, để xem tình cảnh ra sao, bọn đệ tử bốn bang hành sự thế nào?

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân nghe lời, kín đáo ra hiệu cho Lực Bạt Cừ Nhạc Du Đại Nguyên rồi kéo y lùi lại đứng sau đám khách.

Năm tên hán tử của Lãnh Vân bang rẽ đám chúng nhân đi thẳng vào đại sảnh. Tên tiểu nhị đi sau chúng vượt lên xông vào giữa vòng vây tới trước chương quây nói :

- Điểm chủ! Các vị hào kiệt Phân đà Thẩm Khâu của Lãnh Vân bang do Triệu đại gia và Tiền nhị gia suất lĩnh đã tới!

Lão chương quây nói :

- Rất tốt!

Rồi quay lại chấp tay hướng sang hai người trong nhóm năm tên hán tử vừa tới, cung kính nói :

- Triệu đại gia, Tiền nhị gia! Xin hai người phân giải cho!

Rồi hùng hổ chỉ tay vào Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành nói :

- Lão này đến bốn điểm gây bạo hành, vừa đánh bị thương một tên tiểu nhị. Quý đà xưa nay được dân trong trấn tin cậy mời phân xử tranh chấp. Bao giờ cũng giải quyết ôn hòa và đúng tình đúng lý. Xin hãy giúp bốn điểm lấy lại công bằng..

Triệu Húc bước lên xua tay bảo chương quây :

- Ngươi lui ra đi!

Lão chương quây tỏ ra rất biết phục tùng, dạ một tiếng đứng ra lùi lại một bên. Triệu Húc nhìn Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành chấp tay nói :

- Tiền bối! Tại hạ là Triệu Húc, một trong ba đầu mục của Phân đà Thẩm Khâu của Lãnh Vân bang, dám hỏi tôn tính đại danh của lão tiền bối?

Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành mắt đang lim dim, nghe hỏi mắt mở to thêm một chút, từ đó phát ra ánh sáng tinh quang rất đáng sợ. Triệu Húc không khỏi giật mình, lùi lại một bước.

Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành cười hô hô nói :

- Tiểu tử! Hạng chưa ráo máu đầu như ngươi mà cũng dám hỏi danh tính của lão nhân gia sao? Mẹ kiếp! Ngày xưa, lúc ta xông pha giang hồ chỉ e ngươi còn chưa ra đời nữa!

Triệu Húc đã trên dưới tứ tuần, đường đường là đầu mục của Lãnh Vân bang, được dân bản xứ kính trọng xưng là Triệu đại gia, nay bị xúc phạm như thế làm sao mà chịu được?

Tuy nhiên hắn chưa kịp phản ứng thì tên đứng sau lưng tên là Tiền nhị gia nổi giận quát vang :

- Câm miệng! Đệ tử Lãnh Vân bang há có thể để lão tiểu tử thói tha ngươi lăng nhục!

Quát xong vùng chường định đánh. Nhưng Triệu Húc lại có vẻ là người trầm tĩnh hơn, bước ra ngăn lại nói :

- Tam đệ đừng nóng! Tàn đường chủ thường dặn chúng ta thế nào? Bang chủ đã truyền lệnh dụ cho các đệ tử Phân đà không ai được kiêu ngạo ức hiếp lương dân, không được tùy tiện gây sự.

Đại Lực Tôn Giả nghe câu ấy gật đầu tỏ ý hài lòng, miệng thoáng nét cười.

Triệu Húc nhìn lão nói :

- Lão tiền bối! Tại hạ tôn trọng lão nhân gia, trái lại xin lão có thái độ đúng mực, Lãnh Vân bang chúng tôi danh chấn thiên hạ, không phải thứ dễ bị người ta khi hiếp. Chắc lão tiền bối cũng có nghe nói đến...

Thái độ của Triệu Húc tỏ ra nhũn nhặn nhưng vẫn cứng rắn có uy, khiến cho đám khách nhân rất nể phục.

Đại Lực Tôn Giả ngửa mặt cười hô hô một tràng nói :

- Miệng lưỡi tiểu tử nguoi thật lợi hại! Nhưng nên biết nguoi chỉ là tên đầu mục hạng bét, đừng khoa trương trước mặt lão nhân gia như thế! Một trong hai tên Đại hộ pháp trong Tổng đàn Lãnh Vân bang là Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên thấy lão nhân gia còn quý mọp xuống nữa, huống chi là các nguoi!

Nghe câu đó, Triệu Húc không nén được giận, miệng quát to, rút phất thanh Quỷ đầu đao trong nguoi ra nói :

- Tại hạ tôn trọng nguoi là người cao tuổi chứ không phải sợ nguoi đâu! Tôn giả dám dùng lời bất kính đối với thượng cấp, đừng trách chúng tôi không khách khí!

Đại Lực Tôn Giả cười hỏi :

- Nguoi không khách khí thì làm gì?

Triệu Húc không đáp, vùng Quỷ đầu đao chém xuống vai đối phương.

Bên ngoài, Du Đại Nguyên định xông vào nhưng bị Bộc Dương Duy giữ lại nói :

- Du hộ pháp cứ bình tĩnh! Không xảy ra chuyện gì đâu!

Đám khách nhân thấy song phương đã động binh khí, sợ hãi giật lùi để khỏi liên lụy vào thân. Tuy vậy cũng có mấy người kết hợp với bọn tiểu nhị hò hét trợ oai cho Triệu Húc và người của Lãnh Vân bang.

Bị Quỷ đầu đao chém xuống, Đại Lực Tôn Giả thân nhiên cười lên mấy tiếng rồi né mình tránh đi. Triệu Húc xuất một chiêu không trúng, càng tức giận chém thêm ba đao nữa, khí thế xem ra rất mãnh liệt.

Tiền nhị gia và ba tên khác cùng rút đao ra, từ ba phía vây lấy Đại Lực Tôn Giả mà tấn công.

Trong đại sảnh càng náo loạn, tiếng la hét ầm trời, đao quang loang loáng, nhân ảnh tung hoành trông thật kinh nhân.

Thế mà Đại Lực Tôn Giả vẫn bình thản như không, thân thể to lớn như Hộ pháp cứ chòn chòn giữa màn ảnh đao, chỉ tránh mà không thêm hoàn thủ, thỉnh thoảng lại buông ra vài câu châm chọc :

- Thế này thì chưa ăn thua gì!

- Lão nhân gia chưa thấy đã ngứa!

Bộc Dương Duy và Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân nhìn nhau cười thầm. Chỉ có Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên là sốt ruột không yên, chỉ chực xông vào.

Hai người biết rằng Đại Lực Tôn Giả Cách tiền bối chỉ muốn thử nguoi của Lãnh Vân bang chứ không có ác ý gì cả.

Ba người tiếp tục nhìn vào.

Năm tên đệ tử Lãnh Vân bang càng lúc càng hùng hổ, đao càng phát càng nhanh, tên nào tên ấy đều lộ vẻ tức giận.

Thái độ của Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành vẫn cười cợt không khác gì trước đây, vẫn không đánh trả, trước sau vẫn không bị đối phương chạm được vào chéo áo.

Bộc Dương Duy nhìn Du Đại Nguyên nói :

- Hộ pháp ngăn họ lại đi!

Trường đầu đang kịch liệt thì chợt nghe có tiếng quát vang như sấm :

- Các người mau lùi lại hết đi!

Tiếng quát làm chấn động cả màng tai, đầy uy lực đến nỗi khiến mọi người hốt hoảng lùi lại.

Tiếp đến một nhân ảnh lướt vào phóng ánh mắt giận dữ nhìn đám đệ tử của Lãnh Vân bang.

Chúng nhân nhìn lại, thấy một hán tử cao lớn vạm vỡ gần bằng lão nhân đầu trọc, nhưng tướng mạo còn uy mãnh hơn với đôi mắt sáng quắc dưới hai hàng lông mày rậm và bộ râu quai nón đen sì vênh ngược lên.

Triệu Húc giương Quỷ đầu đao lên, nhìn hán tử cao lớn uy mãnh nói :

- Các hạ là ai? Vì sao lại xem vào việc của Phân đà chúng ta?

Hắn còn chưa biết đối phương chính là một trong hai vị Hộ pháp của bốn bang, Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên!

Du Đại Nguyên quát :

- Câm miệng!

Dứt lời vung chưởng giáng một tát vào mặt Triệu Húc khiến hắn lùi lại hai bước.

Chưa kịp định thần thì Du Đại Nguyên lại quát lên :

- Bốn Đại hộ pháp bảo các người lùi là lùi, dám kháng lệnh hay sao?

Triệu Húc bị tát, tuy rất tức giận nhưng nghe mấy tiếng là bốn Hộ pháp thì nén giận hỏi :

- Các hạ là...

Tên hán tử họ Tiền chợt bước đến bên hắn nói nhỏ mấy câu. Chỉ thấy Triệu Húc mặt biến sắc, thu đao lại chấp tay cúi mình hỏi :

- Xin tha tội cho tại hạ không biết... Nhưng dám hỏi trước mặt chúng tôi là Du hộ pháp...

Du Đại Nguyên gật đầu :

- Không sai!

Cả năm tên vội vàng quỳ xuống dập đầu nói :

- Bọn đệ tử không biết Đại hộ pháp đại giá quang lâm nên vô lễ, tội thật đáng chết!

Du Đại Nguyên khoát tay nói :

- Đứng lên đi!

Bấy giờ mới bước hai bước đến trước Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành quỳ xuống nói :

- Sư phụ! Đồ nhi đến chậm làm lão nhân gia phải động chân động tay, xin hãy trách tội!

Bọn Triệu Húc thấy vậy vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, cứ quỳ mọp không dám đứng lên.

Đại Lực Tôn Giả cười hô hô nói :

- Thôi được! Thôi được! Đứng lên đi!

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên đứng lên, nhưng bọn Triệu Húc năm người vẫn cứ quỳ.

Đại Lực Tôn Giả nói :

- Các người cũng đứng dậy đi chứ? Đã biết lỗi thì tốt, lão nhân gia không bắt tội gì đâu.

Bọn kia đồng thanh nói :

- Tạ ơn lão nhân gia!

Nói xong còn dập đầu mấy cái nữa mới đứng lên.

Cả khách nhân và bọn tiểu nhị thấy vậy cứ ngỡ ngạc đứng ngây ra không hiểu nguyên nhân có sự ra sao.

Lục Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên hỏi :

- Sư phụ đến từ lúc nào thế?

Đại Lục Tôn Giả cười hô hô nói :

- Lão nhân gia tới đây lúc xảy ra huyền ảo. Nếu người ở trong khách điểm này chắc cũng nghe thấy...

Du Đại Nguyên lúng túng không biết nói thế nào. Vừa rồi y chứng kiến mọi việc mà không thể nói ra. Triệu Húc bước tới cúi mình nói :

- Khái bẩm Đại hộ pháp, thuộc hạ không biết lão nhân gia là ân sư của người nên vừa rồi đắc tội, xin hãy trị tội...

Đại Lục Tôn Giả xua tay :

- Thôi thôi! Không biết coi như không có tội!

Rồi quay sang Du Đại Nguyên :

- Đồ nhi! Chúng ta vào phòng người để uống một trận cho thỏa thích để bù lại thời gian cách biệt...

Rồi quay nhìn lão chương quỳ nói :

- Quên mất! Không biết vị điểm chủ này có chịu nhận ta vào điểm không?

Phân đà Lãnh Vân bang ở đây rất được bốn địa kính trọng, nay biết Đại Lục Tôn Giả là sư phụ của vị Đại hộ pháp quyền cao chức trọng, lão chương quỳ đâu dám thất lễ nữa!

Lão bước tới ngượng nghịu nói :

- Lão nhân gia nặng lời! Trước đây tiểu lão nhị không biết lão nhân gia có quan hệ sâu sắc với Lãnh Vân bang như vậy, nếu không, dù có ăn gan hùm mật gấu cũng không dám vô lễ...

Tới đó quay lại quát mấy tên tiểu nhị :

- Các người không mau dẫn lão nhân gia tới thượng phòng nghỉ ngơi, còn đứng ngây ra làm gì?

Đại Lục Tôn Giả xua tay nói :

- Thôi khỏi cần! Ta đến ở với đồ đệ là được rồi!

Triệu Húc cung kính hỏi :

- Đại hộ pháp cho phép thuộc hạ cho người đến hầu hạ...

Lục Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên lắc đầu nói :

- Thôi khỏi! Các người cứ làm nhiệm vụ của mình, không cần bận tâm gì đến ta cả. Cũng đừng bảo Trần đà chủ đến gặp ta. Sáng mai bốn Hộ pháp lên đường rồi, không muốn gây phiền phức tới các người.

Nói xong dẫn sư phụ về tịnh cư.

Lúc đó Bộc Dương Duy và Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân vì không muốn kinh động tới Phân đà Thẩm Khâu nên đã lảng lảng về phòng trước đó một lúc.

Đại Lục Tôn Giả vừa đi vừa nói :

- Đồ nhi! Dọc đường tới đây sư phụ gặp khá nhiều của Lãnh Vân bang, thấy chúng hành sự khá đường hoàng không có gì phải than phiền. Nhưng sư phụ không ngờ người lại có địa vị trọng yếu trong bang phái uy danh hiển hách này như vậy!

Du Đại Nguyên đáp :

- Sư phụ quá khen! Đệ tử được như vậy, một phần là nhờ công dạy dỗ của ân sư, một phần là nhờ vị bằng hữu năm xưa, hiện giờ trở thành Bang chủ Lãnh Vân bang...

Đại Lục Tôn Giả ngạc nhiên hỏi :

- Người nói gì? Ngọc Diện Tu La là bằng hữu của người hồi còn nhỏ hay sao?

Du Đại Nguyên gật đầu, kể lại việc mình gia nhập Lãnh Vân bang và những việc xảy ra thời gian qua, cả chuyện mình vừa đến Quỷ Hiệu giang trở về đây.

Hai sư đồ chậm rãi đi dọc hành lang, vừa đi vừa nói chuyện. Đại Lực Tôn Giả nghe xong thờ dài nói :

- Tục ngữ có câu anh hùng xuất thiếu niên. Câu đó thật không sai! Đại danh Ngọc Diện Tu La nay đã vang lừng ngũ sơn tứ hải rồi, chấn động khắp giang hồ trong hắc bạch lưỡng đạo... xem ra những lão đầu như chúng ta nên quy ẩn lâm tuyền để hưởng phúc được rồi!

Du Đại Nguyên chỉ tay sang tịnh thất nói :

- Sư phụ! Đây là phòng trọ của đệ tử... À! Hai vị Bang chủ và Ngô hình đường ra đón kìa!

Thấy một bạch y thiếu niên và một trung niên văn sĩ bước ra, Đại Lực Tôn Giả ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào? Bang chủ của người cũng ở đây sao?

Bộc Dương Duy bước lên chấp một tay hành lễ nói :

- Cách tiền bối đại giá quang lâm mà vẫn bối chậm ra đón tiếp, thật là thất lễ!

Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành ngạc nhiên hỏi :

- Bang chủ biết lão phu sao?

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Cách tiền bối danh chấn Quang Đông, lừng lẫy giang hồ. Hôm nay mới được thấy long nhan, văn bối vô cùng vinh hạnh!

Đại Lực Tôn Giả hoàn lễ, cười nói :

- Không dám! Không dám! Bộc Dương bang chủ võ công cao cường, nhân phẩm trác tuyệt, quả nhiên danh bất hư truyền! Hôm nay lão phu được chứng kiến mới biết lời đồn không giả!

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân bước lên hành lễ nói :

- Ngô Nam Vân kiến lễ Cách tiền bối! Kể từ ngày gặp ở Ngũ Đài sơn, thế mà thấm thoát đã gần hai mươi năm...

Đại Lực Tôn Giả nhìn sang, cười hô hô nói :

- Thì ra còn có Thất Sát Kiếm Ngô đại hiệp ở đây nữa! Thật là hạnh ngộ!

Chào hỏi nhau xong, Bộc Dương Duy mời Đại Lực Tôn Giả vào phòng khách dùng trà.

Lâu ngày không gặp đồ đệ, lại có mối quen biết cũ với Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân, đối với Bộc Dương Duy cũng rất ngưỡng mộ nên Đại Lực Tôn Giả trò chuyện càng lúc càng sôi nổi.

Một lúc sau rượu và thức nhắm được mang đến.

Bộc Dương Duy tuy uống ít rượu nhưng tửu lượng rất cao, cũng ra sức cùng ba người thù tạc.

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên hỏi :

- Sư phụ! Làm sao lão nhân gia có thời gian rảnh rồi mà vượt mấy nghìn dặm từ Quan Đông đến đây? Có việc gì quan trọng hay sao?

Đại Lực Tôn Giả đáp :

- Chẳng có việc gì? Chỉ ở lâu một chỗ sư phụ thấy tù túng nên muốn vào Trung Nguyên du ngoạn một chuyến. Chỉ e sau này chẳng có điều kiện và sức lực mà đi nữa...

Bộc Dương Duy cười nói :

- Lão tiền bối! Chúng ta gặp nhau ở đây thật là may mắn! Bởi vì lão tiền bối đến trễ một ngày là không gặp được nữa rồi...

Đại Lực Tôn Giả hỏi :

- Bang chủ định đi đâu thế?

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Bọn văn bối theo dự định là ngày mai sẽ đến Tung Sơn Thiếu Lâm tự...

Đại Lực Tôn Giả ngạc nhiên hỏi :

- Không biết Bang chủ đến Thiếu Lâm có việc gì? Có thể nói cho lão phu biết được không?

Bộc Dương Duy cười nói :

- Đương nhiên là được! Văn bối có vị hôn thê bị trúng độc của Trảo Lân Mãng, được vị Đường chủ trong bang chỉ rằng muốn chữa được thì phải tìm cho được ba loại dược vật là Kim Noãn của loài Ma Ngư ở Quý Hiệu giang, tinh huyết của Chu Đình Bạch Hạc và Tử La hoàn. Kim Noãn của Ma Ngư đã lấy được, còn hai thứ sau phải đến Thiếu Lâm tự.

Đại Lực Tôn Giả chột hỏi :

- Nghe người ta nói Bộc Dương bang chủ có mối ân oán gì với phái Thiếu Lâm phải không?

Bộc Dương Duy đáp :

- Với Thiếu Lâm thì không. Nhưng trước đây văn bối từng đánh Thiết Chưởng Hoa Vũ bị thương. Thiết Chưởng Hoa Vũ hẹn văn bối đến Thiếu Lâm quyết đấu lần nữa.

Đại Lực Tôn Giả trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Nếu vậy thì chuyện cầu y này không dễ. Đã có cuộc ước đấu với Thiết Chưởng Hoa Vũ, chỉ riêng việc tìm kiếm tinh huyết của Chu Đình Bạch Hạc đã là vấn đề khó. Huống chi Tử La hoàn là thần dược của Thiếu Lâm. Số lượng không nhiều...

Du Đại Nguyên hỏi :

- Sư phụ, Thiết Chưởng Hoa Vũ có quan hệ thế nào với Thiếu Lâm?

Đại Lực Tôn Giả đáp :

- Tên đứng đầu trong Hoài Giang ngũ kỳ đó là tặc gia tiểu sư đệ của lão Phụng trọng Thiếu Lâm tự. Quan hệ như thế không phải tầm thường...

Rồi nhìn Bộc Dương Duy hỏi :

- Bộc Dương bang chủ xem có thể xóa bỏ mối cừu hận này được không? Thiếu Lâm là thái dương bắc đầu của võ lâm, cao thủ như mây, lại có bảy mươi hai loại võ công thẳng thừng. Hơn nữa việc báo thù và cầu dược là hai việc hoàn toàn trái ngược nhau.

Bộc Dương Duy trầm ngâm nói :

- Lệnh của ân sư là không thể không thi hành. Thiết Chưởng Hoa Vũ ngày xưa là một trong những người chủ chốt tham gia tiêu diệt Lãnh Vân bang. Nếu nay bỏ qua cho hắn thì văn bối đâu còn xứng đáng đứng đầu bốn bang nữa? Vì thế bất luận thành hay bại, văn bối bắt buộc phải thực hiện cuộc ước này.

Đại Lực Tôn Giả nhìn chàng một lúc lâu rồi nói :

- Bộc Dương bang chủ đã tỏ hào khí như vậy, lão phu rất khâm phục và xin nguyện cùng người đến Thiếu Lâm tự một chuyến.

Bộc Dương Duy đứng lên vái một cái nói :

- Được Cách tiền bối ưu ái tương trợ một tay, văn bối vô cùng cảm kích. Biết trước rằng chuyến đi này cực kỳ khó khăn, bất luận thành hay bại, văn bối cũng xin ghi khắc mối ân tình này!

Nên biết Bộc Dương Duy từ nhỏ bị người đời hắt hủi đè nén, kể cả người thân thích cũng ruồng bỏ, chút nữa đã bị thiêu trong ngọn lửa hung tàn cùng Phúc bá bá là người thân duy nhất, từ đó hình thành một thứ tính cách lạnh lùng cô độc và yếm thế.

Sau tám chín năm được Độc Thủ Ma Quân nuôi dạy, người này không những lạnh lùng mà còn khắc nghiệt, kiêu ngạo, chàng dễ dàng hấp thụ tính cách này.

Từ khi hạ sơn tới nay, chàng luôn bị cừu nhân truy sát nên lòng thù hận càng tăng, vì hầu như chưa gặp địch thủ nên càng kiêu ngạo.

Tuy vậy chàng cũng hiểu rằng lần này đến Thiếu Lâm tự, sự việc nghiêm trọng hơn hẳn những lần trước rất nhiều. Rất có khả năng làm Lãnh Vân bang và Thiếu Lâm tự đối đầu với nhau, điều đó không những quan hệ đến sự tồn vong của hai phái mà còn gây nên sát kiếp cho toàn võ lâm.

Lãnh Vân bang tuy vừa tiêu diệt được một thế lực cực lớn là ba đại phái Cái bang Giang Bắc, Thuần Y bang và Hắc Kỳ bang liên kết với nhau, nhưng dù sao đem so với Thiếu Lâm tự là chuyện khác.

Phái Thiếu Lâm có tới ba bốn ngàn đệ tử, đó là chưa kể mấy chi Nam Tông, Bắc Tông của họ và mấy chùa miếu thuộc quyền.

Lãnh Vân bang mới được tái lập, nếu tập trung hết các lực lượng từ Phân đà thì đệ tử mới hơn ngàn người thôi, quá nhỏ so với Thiếu Lâm.

Mặt khác, Đại Lực Tôn Giả nói không sai, chuyện này không những nhận lời ước đầu mà còn mục đích cầu được, hai chuyện này hoàn toàn trái ngược nhau.

Đại Lực Tôn Giả thất Bộc Dương Duy trở nên đăm chiêu như vậy, cười nói :

- Bộc Dương bang chủ! Chuyện gì rồi cũng có cách giải quyết. Đừng lo lắng quá nhiều!

Bộc Dương Duy gật đầu.

Mọi người lại tiếp tục uống rượu.

Một lúc sau Đại Lực Tôn Giả chợt hỏi :

- Bộc Dương bang chủ vừa kể lấy được một viên ngọc từ Ma Ngư, có thể đưa cho lão phu xem một chút được không?

Bộc Dương Duy đáp :

- Đương nhiên là có thể!

Nói xong đưa viên ngọc ra.

Đại Lực Tôn Giả nhận lấy với thái độ trân trọng, xem kỹ một lúc rồi lẩm bẩm :

- Không sai! Chính là nó...

Du Đại Nguyên hỏi :

- Sư phụ, đó là vật gì vậy?

- Yên Áo Lục Đan.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân chợt chen lời :

- Lão tiền bối! Viên ngọc có tên, tất là một bảo vật rất quý?

Đại Lực Tôn Giả gật đầu :

- Không sai! Đó là một bảo vật hiếm thấy, ngàn năm khó cầu!

Ngô Nam Vân hỏi :

- Cách tiền bối! Viên ngọc này từ con Ma Ngư rất lớn nhả ra. Vậy có phải là nội đan của nó không?

Đại Lực Tôn Giả lắc đầu :

- Không phải! Nó chỉ tình cờ mà nuốt vào mà thôi. Nó là một vật tinh hoa của trời đất tạo thành từ mấy nghìn năm trước. Ngày xưa vì vật đó mà xảy ra những cuộc tranh cướp vô cùng đẫm máu. Về sau bị một dị nhân vô tâm làm cho thất tích đến tận nay.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Lão tiền bối! Yên Áo Lục Đan có công dụng thần kỳ mà xảy ra tranh đoạt như vậy?

Đại Lực Tôn Giả đáp :

- Công dụng lớn nhất là chữa độc. Bất kỳ người ta trúng phải loại độc gì, Yên Áo Lục Đan cũng chữa được!

Bộc Dương Duy nghe nói mừng rỡ tự nhủ :

- Như vậy chẳng phải là trời tặng để chữa độc thương cho Bạch Thúy Bình hay sao? Nếu vậy chuyện này đến Thiếu Lâm tự chỉ có một việc nữa thôi, sẽ dễ dàng hơn...

Nhưng Đại Lực Tôn Giả chợt thở dài nói :

- Tiếc rằng Yên Áo Lục Đan lại không chữa khỏi độc yên của Trảo Lân Mãng.

Bộc Dương Duy vội hỏi :

- Vì sao vậy? Chẳng lẽ độc yên của Trảo Lân Mãng còn lợi hại hơn bách độc trong thiên hạ?

Đại Lực Tôn Giả lắc đầu :

- Cũng không hẳn thế. Chỉ là Trảo Lân Mãng là khắc tinh của mọi loại quái vật, có thể nói là Quái Vương!

Bộc Dương Duy thất vọng buông tiếng thở dài...

Chợt thấy lão chương quỳ đứng ngoài cửa nhìn bốn vị khách, dáng vẻ rất khác thường. Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên ngạc nhiên hỏi :

- Lão phản! Có chuyện gì vậy?

Lão chương quỳ chấp tay cúi mình hỏi :

- Nghe tên tiểu nhị vừa bưng trà rượu đến nói rằng ở đây có một vị Bang chủ. Tiểu lão nhi dám mạo muội hỏi, có phải vị Bang chủ của Lãnh Vân bang vô địch thiên hạ không?

Chưa ai trả lời thì Đại Lực Tôn Giả đã cười hô hô nói :

- Người nhìn thì biết thôi chứ gì? Trong chúng ta thì vị nào là Ngọc Diện Tu La?

Lão chương quỳ vội quỳ sụp xuống nói :

- Tiểu lão nhi không biết có vị Bang chủ đại giá quang lâm nên đón tiếp sơ sài, mong được miễn tội!

Bộc Dương Duy cười nói :

- Lão chủ đứng lên đi! Các vị là người làm ăn, không phải người của Lãnh Vân bang, đâu có trách nhiệm gì mà phải đón tiếp chứ? Tại hạ đến đây cũng như một người bình thường khác thôi.

Lão chương quỳ đứng lên nói :

- Bang chủ còn chưa biết, tuy bốn điểm không phải là người của Lãnh Vân bang, nhưng các cửa hiệu, khách điểm, tửu lâu ở đây được sự bảo trợ một cách vô tư của Phân đà quý bang mà yên ổn làm ăn. Cả năm nay không bị tặc nhân quấy phá hạch sách như trước. Đến cả phủ quan cũng nể sợ phần nào không dám sách nhiễu đòi hỏi... Lương dân trong trấn đều hết lòng kính phục.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân cười nói :

- Bang chủ! Xem ra lần này chúng ta muốn yên ổn mà không được rồi! Thế nào Trần đà chủ cũng suất lĩnh thủ hạ đến đây...

Lão chương quỳ nói :

- Xin bốn vị đại nhân tiếp tục nói chuyện, để tiểu lão nhi sai chúng đi làm thêm mấy món.

Nói xong lật đật quay đi.

Bộc Dương Duy vội nói theo :

- Điểm chủ đừng bày chuyện phiền phức!

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên nói :

- Cứ để chúng lo lắng một bữa có sao đâu! Chúng ta mấy ngày chịu khổ, nên thưởng thức một bữa cho rôm rả, hơn nữa ăn uống bao nhiêu sẽ trả tiền chứ có ăn không đâu?

Bộc Dương Duy chỉ lắc đầu không đáp.

Một lúc sau hai tên tiểu nhị bưng lên cả chục món ăn, toàn là sơn hào hải vị thượng hạng, chỉ nhìn qua đã thấy thèm. Ngoài ra còn có hai bình rượu Mao Đài chính hiệu còn niêm phong, bốn bộ chén bạc đĩa ngà cực kỳ sang trọng, bày ra kín cả bàn.

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên cười tít mắt nói :

- Đã quá! Bồn Hộ pháp chưa bao giờ được dự một bữa tiệc thịnh soạn thế này! Hôm nay có cả ân sư, Bang chủ và Hình đường chủ, phải uống một bữa thật say mới được.

Đại Lực Tôn Giả tiếp lời :

- Đại trưởng phu vung kiếm trăm yêu ma, lưu danh thiên cổ. Bộc Dương bang chủ hào hoa tuấn tú, không những uy danh vang khắp giang hồ mà ngay cả đến bọn phàm phu tục tử cũng kính trọng như thế, thật là quý hóa!

Bộc Dương Duy nói vài lời khiêm tốn, cuộc rượu trở nên sôi nổi, hào hứng hơn.

Được một lúc thì nghe tiếng bước chân rầm rập. Một đoàn sáu bảy mươi tên thanh y hán tử tới trước cửa viện, đứng dàn thành hai hàng trước phòng khách.

Một tên trung niên hán tử ra lệnh :

- Tất cả quỳ xuống!

Bọn thanh y hán tử rầm rập làm theo.

Trung niên hán tử cũng quỳ xuống trước cửa phòng nói :

- Đệ tử Trần Hòa, đệ tử Phân đà Thẩm Khâu của bồn bang, xin bái kiến Bang chủ! Vì không biết nên chậm đến nghênh tiếp, xin Bang chủ trị tội!

Bộc Dương Duy đứng lên nói :

- Trần đà chủ và các huynh đệ miễn lễ. Bồn tọa vì không muốn phiền nhiễu đến Phân đà nên mới lạng lẽ tới đây, sao lại trách tội các vị được?

Trong số đệ tử Phân đà Thẩm Khâu, chỉ trừ một mình Trần Đà được đến Tổng đàn tại Hoài Dương sơn dự lễ lập đàn trùng bang và lễ mừng công vừa rồi, những người còn lại không ai biết mặt Bang chủ.

Được lệnh đứng lên, chúng đều đưa mắt nhìn Bộc Dương Duy vừa ngưỡng mộ, vừa khâm phục lại vừa tự hào, bởi thấy Bang chủ của mình không những thân công cái thế, danh lừng tứ hải mà còn là vị công tử anh tuấn bậc nhất thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Phạt môn quảng đại - Phổ độ hữu duyên

Gian phòng khách khá lớn, nhưng nếu dùng cho người của cả Phân đà Thẩm Khâu thì hơi chật.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân bảo bọn tiểu nhị mang đến thêm ba bộ bàn ghế, vì bên ngoài tuyết lạnh nên phải ngồi chen chúc nhau hơi chật một chút, bảo chúng nhân đệ tử ngồi uống rượu.

Đà chủ Trần Hòa và thêm bốn tên Phó đà chủ, đầu mục được vinh dự ngồi cùng bàn với Bang chủ. Đại Lực Tôn Giả, Hình đường Đường chủ Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân và Đại hộ pháp Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên.

Cái chính là được ăn uống cùng Bang chủ ai nấy đều tỏ ra vô cùng cao hứng.

Bộc Dương Duy đứng lên ôm quyền nói :

- Các huynh đệ ở đây cũng phải chịu nhiều vất vả để phụng sự bồn bang, thu phục được lòng tin cậy và mến phục của cư dân địa phương. Bồn tọa xin biểu dương thành tích các huynh đệ và hy vọng rằng dưới sự lãnh đạo của Trần đà chủ, mọi người tiếp tục phát huy thành tích đó, không được cậy thế làm điều bạo ngược, xứng đáng với lòng tin cậy của bá tính muôn dân.

Chàng vừa nói xong, tiếng hoan hô nổi lên như sấm.

Trần Hòa đứng lên nói :

- Thuộc hạ thay mặt cho toàn thể bảy mươi hai đệ tử thuộc Phân đà Thẩm Khâu nguyện khắc ghi kim lệnh của Bang chủ. Hiện giờ thuộc hạ đã sai bảo chuẩn bị một bữa tiệc để Bang chủ, Đường chủ và Đại hộ pháp tây trần. Xin Bang chủ và ba vị di giá tới Phân đà...

Bộc Dương Duy xua tay nói :

- Không cần đâu! Bốn tọa sáng mai đã lên đường rồi. Làm kinh động đến các bằng hữu võ lâm trong khu vực này sẽ không hay. Trần đà chủ và mọi người cứ coi như bốn tọa có mặt, hãy dự tiệc cho vui vẻ là được!

Trần Hòa nói :

- Hiện giờ ở đại sảnh của An Thuận khách điểm này đang có rất nhiều bằng hữu võ lâm chờ xin bái kiến Bang chủ. Nếu Bang chủ không muốn đến Phân đà...

Bộc Dương Duy nhìn sang Ngô Nam Vân cười nói :

- Nếu vậy xin phiền Ngô đường chủ đến chào hỏi họ cho đúng phép, nói rằng bốn tọa đang đón tiếp quý khách, không thể để Cách tiền bối ngồi một mình được!

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân lĩnh mệnh đi ra.

Mọi người ở lại sôi nổi chúc chén.

Rượu qua ba tuần, Trần Hòa đứng lên nói :

- Bang chủ! Các huynh đệ bốn Phân đà vô cùng vinh hạnh được cùng ngồi dự tiệc với Bang chủ, đó là diễm phúc của cả một đời. Bây giờ bốn tọa xin suất lĩnh thuộc hạ trở về báo cho các huynh đệ ở nhà kéo họ khỏi chờ lâu.

Bộc Dương Duy thấy như vậy cũng hợp lý, ở Phân đà đã có sẵn tiệc rượu nên đồng ý để họ ra về.

Đám đệ tử bái biệt Bang chủ, Đại hộ pháp và Đại Lực Tôn Giả Cách tiền bối đi được một lát thì Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân trở về.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Họ giải tán cả rồi chứ?

Ngô Nam Vân lắc đầu đáp :

- Bang chủ! Theo ý ty chức thì chúng ta nên đi ngay trong đêm nay. Nếu chờ đến ngày mai thì sẽ không biết còn có bao nhiêu nhân vật võ lâm kéo đến đây nữa, chỉ e khó mà thoát thân khỏi họ.

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Ngô Huynh cứ bình tĩnh ngồi xuống đi! Tiểu đệ cũng đã liệu trước điều này. Chúng ta ăn uống xong, ngủ một giấc rồi nửa đêm sẽ lên đường không chờ đến sáng mai đâu!

Bốn người lại tiếp tục thù tạc.

Quá nửa đêm, bầu trời u ám, nhưng mặt đất nhờ tuyết trắng phủ khắp nơi nên vẫn sáng.

Gió không dịu đi, cứ réo gào cuốn muôn ngàn bông tuyết lớn bay đầy không gian.

Trước cửa An Thuận khách điểm mười tên đệ tử Lãnh Vân bang của Phân đà Thảm Khâu do chính Đà chủ Trần Hòa đích thân chỉ huy canh gác đảm bảo an toàn cho Bang chủ và hai nhân vật cao cấp trong bang.

Ngay cả Trần Hòa cũng không biết gì về kế hoạch của Bang chủ là nửa đêm sẽ rời khách điểm. Kiên trì đứng gác trong tuyết giá.

Mãi đến nửa đêm khi Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân sai bọn tiểu nhị dắt ngựa ra. Chúng mới biết Bang chủ ra đi trong đêm.

Trần Hòa ngạc nhiên hỏi :

- Hình đường chủ! Bang chủ định đi nửa đêm thế này sao?

Tiếng Bộc Dương Duy vang lên phía sau :

- Phiền Đà chủ và các huynh đệ quá! Nếu bốn tọa cứ ở lại đến sáng thì các vị chết công mất!

Trần Hòa nói :

- Nhưng Bang chủ đi đường...

- Không sao! Ngồi trên lưng ngựa sẽ ấm hơn là đứng trong tuyết thế này...

Nói xong cùng ba người nhảy lên ngựa.

Trần Hòa và mười tên đệ tử quý xuống tuyết cung kính tiễn đưa, chờ cho Bang chủ và ba vị tùy hành đi xa mới đứng lên.

Ra khỏi trấn, Bộc Dương Duy quay lại nói :

- Cách lão tiền bối! Không biết chuyến này đến Thiếu Lâm có lâu không? Chúng ta phải đi gấp mới được!

Đại Lực Tôn Giả tay giữ chặt bờm ngựa đáp :

- Từ đây đến Tung Sơn chỉ có ba ngày thôi. Nhưng không biết Bang chủ đưa danh thiệp cầu kiến hay định xông vào?

Bộc Dương Duy nói :

- Văn bối định đưa danh thiệp cầu kiến một cách đường hoàng, đồng thời chứng tỏ Lãnh Văn bang không phải kẻ vũ phu.

Đại Lực Tôn Giả gật đầu nói :

- Bang chủ hành động như vậy là đúng.

Bốn người tiếp tục ra roi phi nước đại.

Trời đầy gió tuyết, ban ngày còn rải rác có hành nhân, ban đêm tuyết đối vắng vẻ.

Bốn người phi một mạch cả trăm dặm mà không gặp người nào. Trưa hôm thứ ba thì đến ngoại thành Đăng Phong. Từ đây đến Tung Sơn không còn xa nữa.

Đoàn người ghé vào trấn ăn uống, nghỉ ngơi một lúc rồi tiếp tục lên đường.

Sau một canh giờ, dãy Tung Sơn nguy nga đã sừng sững trước mặt...

Tới đây, bất cứ nhân vật võ lâm nào cũng có thể đến Thiếu Lâm tự mà không cần hỏi.

Có ai không biết Thiếu Lâm tự nằm ở phía nam đỉnh Thiếu Thất phong?

Vừa đến Thiếu Thất phong, người ta đã có cảm giác rơi vào nơi cổ kính tôn nghiêm với những khu rừng tùng cổ thụ, những hàng bách trăm năm vượn cảnh tới tận mây xanh.

Sang giờ thân, bốn con tuấn mã phi nước kiệu theo con đường rộng thẳng tắp lên núi.

Bốn người đó là Bộc Dương Duy, Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân và sư đồ Đại Lực Tôn Giả.

Chợt từ trong đám cổ tùng có ba trung niên hòa thượng bận cà sa màu xám bước ra đứng chặn giữa đường.

Bộc Dương Duy đi trước ghi cương dừng ngựa. Ba người đi sau cũng dừng theo.

Một trung niên hòa thượng chấp tay hỏi :

- A Di Đà Phật! Chẳng hay bốn vị định vào tề tự có việc gì?

Bộc Dương Duy nhảy xuống ngựa ôm quyền nói :

- Tại hạ là Bộc Dương Duy, đến đây theo cuộc hội ước với một vị tặc gia đệ tử của quý tự là Thiết Chương Hoa Vũ từ ba năm trước.

Nói xong đưa ra một tấm danh thiệp. Ba vị đồng hành cũng đã rời lưng ngựa nhảy xuống.

Cả ba trung niên hòa thượng mặt đều biến sắc, chăm chú nhìn Bộc Dương Duy.

Tăng nhân đứng giữa chấp tay hụp thấp, trầm giọng nói :

- A Di Đà Phật! Bấy lâu nghe danh Bộc Dương Duy bang chủ thần uy cái thế, danh chấn tứ hải. Việc Bộc Dương bang chủ đến đây đã nằm ngoài dự liệu của Phương trượng tề tự.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Đại hòa thượng có thể cho biết pháp danh không?

Trung niên hòa thượng đáp :

- Bàn tăng là Liễu Tĩnh.

Rồi chỉ sang hai hòa thượng kia giới thiệu :

- Hai vị này là Liễu Chân, Liễu Nguyệt, đều là sư đệ của bàn tăng. Đệ tử đời thứ năm của Thiếu Lâm thuộc bối phận chữ Liễu.

Bộc Dương Duy à một tiếng.

Hiện giờ ngũ đại đệ tử của phái Thiếu Lâm gồm các bối tự Không, Bách, Vô, Liễu, Ngộ.

Đương kim Chương môn nhân của Thiếu Lâm thuộc đệ nhị là Bách Nhẫn đại sư, ba người này thuộc bối phận gần cuối cùng, gọi Phương trượng bằng sư tổ.

Liễu Tĩnh trả lại tấm danh thiếp rồi chỉ lên sơn môn nói :

- Xin mời bốn vị thí chủ cứ tiếp tục lên núi. Bọn bàn tăng có chức phận tại thân không dẫn đường được, xin thứ lỗi!

Nói xong lùi bước tránh đường, dẫn hai sư đệ quay vào trong rừng.

Bộc Dương Duy nhìn theo nói :

- Thiếu Lâm tự xứng là một môn phái lớn. Đệ tử nhũn nhặn nhưng cương quyết. Chứng tỏ môn quy rất nghiêm và được huấn luyện kỹ càng.

Bốn người lên ngựa tiếp tục tiến lên. Từ đây trở đi đường được lát đá rộng rãi và rất bằng phẳng.

Từ sáng tuyết đã được quét dọn sạch. Tiếng vó ngựa nện lên đường đá nghe thật giòn dẽ.

Bộc Dương Duy quay lại hỏi :

- Cách lão tiên bối đã từng đến đây bao giờ chưa?

Đại Lực Tôn Giả lắc đầu :

- Lão phu nay mới đến lần đầu.

Lão thờ dài nói thêm :

- Thiếu Lâm tự danh tiếng lừng vang thiên, nhưng lão phu lại không có việc gì phải đến đây cả. Chuyến này nếu mà không gặp Bang chủ thì chắc không có điều kiện nào mà đến nữa.

Sắp tới sơn môn. Đã có thể thấy rõ hai pho tượng Đại Lực Kim Cương sừng sững đứng hai bên cổng tự to lớn.

Bên trong đã là khu vực Thiếu Lâm tự uy nghiêm hùng vĩ.

Thất Sát Kiếm Ngộ Nam Vân thấy không ít tăng nhân thấp thoáng dọc đường thấp giọng nói :

- Bang chủ, chắc rằng hôm nay chúng ta muốn vào tự sẽ không bình đâu!

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên hừ một tiếng nói :

- Nếu vậy thì bọn lừa trọc này thật không hiểu sự! Với uy danh của Bang chủ chúng ta mà không chịu đón tiếp đàng hoàng, lại dám ngăn trở, bọn Hộ pháp sẽ cho chúng một bài học!

Bộc Dương Duy chỉ cười không nói gì, tiếp tục giật cương cho ngựa phi tới. Cách cổng lớn chừng hai chục trượng thì lại có năm tăng nhân từ trong rừng nhảy ra chặn lại.

Bọn này cũng mặc cả sa màu xám, chắc bối phận cũng thuộc hàng chữ Liễu.

Bốn kỵ sĩ lại dừng ngựa.

Trung niên hòa thượng đứng giữa chừng bốn mươi tuổi, thân người thấp bé, huyết Thái Dương nhô cao, nhãn thần sáng quắc.

Hắn giương mắt nhìn bốn người một lúc rồi dừng lại trên mặt Bộc Dương Duy nói trống không :

- Muốn bá tự thì phải bỏ binh khí lại đây!

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên tuy tức giận nhưng vì chưa có ý kiến của Bang chủ nên không dám bày tỏ thái độ, chỉ buông lời châm chọc :

- Các vị hòa thượng chắc đã ở đây lâu nên lạnh cóng, gấp chúng ta muốn động tay động chân chứ gì?

Bộc Dương Duy thấy vậy nghĩ thầm :

- Vị Du huynh này tính tình nóng nảy mà hôm nay giữ được trầm tĩnh như vậy thật là quý hóa!

Chàng không nói gì, vẫn ngồi trên ngựa đưa mặt lạnh lùng nhìn năm tên hòa thượng.

Tăng nhân đứng giữa nhìn Du Đại Nguyên đáp :

- Thí chủ nói không sai! Bọn bản tăng vâng mệnh Phụng trượng ra đây chờ nghênh đón quý khách từ lâu.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Quý Phụng trượng biết chúng tôi là ai chứ?

Tăng nhân đứng giữa nói :

- Thí chủ chắc hẳn là Ngọc Diện Tu La Bộc Dương bang chủ danh chấn giang hồ, không sai chứ?

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Thật không ngờ quý bang truyền tin nhanh chóng như vậy! Tại hạ vô cùng thán phục.

Lại hỏi :

- Đại sư có thể cho biết pháp hiệu không?

Tăng nhân đứng giữa đáp :

- Bản tăng là Liễu Tri..

Bấy giờ Bộc Dương Duy và ba vị đồng hành mới xuống ngựa.

Bộc Dương Duy ôm quyền nói :

- Phiền năm vị đã chờ lâu. Nay xin vào báo giúp cho Phụng trượng một tiếng báo Bộc Dương Duy xin gặp.

Liễu Tri hòa thượng nhắc lại :

- Các vị muốn vào bái tự thì hãy bỏ lại binh khí tại đây!

Lục Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên nhú mày hỏi :

- Chẳng lẽ đó là điều bắt buộc?

Liễu Tri gạt đầu :

- Không sai! Tuy nhiên theo quy định của bổn phái, nếu khách nhân không chịu bỏ binh khí thì phải cùng đệ tử thủ giữ án sơn án chứng võ công.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Ý đại sư là muốn động võ với chúng tôi?

Liễu Tri gạt đầu :

- Đó là quy định..

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân ngắt lời :

- Chỉ sợ với bản lĩnh của năm người thì không xứng đâu!

Năm tên hòa thượng nghe nói mặt đều biến sắc.

Liễu Tri nhú mày hỏi :

- Thí chủ đại ngôn như thế tất là nhân vật rất có uy danh, tiếc rằng bọn bản tăng chưa biết...

Ngô Nam Vân ngao nghể đáp :

- Chẳng có gì đáng gọi là uy danh. Tuy nhiên các vị không thể không nghe đến danh hiệu Thất Sát Kiếm của phái Ngũ Đài sơn.

Năm tên hòa thượng nghe Ngô Nam Vân tự giới thiệu không khỏi giật mình chấn động.

Bộc Dương Duy lạnh lùng nói :

- Dám hỏi đại sư, không biết theo quy định của quý tự thì ấn chứng võ công theo phương thức nào?

Liễu Tri tuy nghe danh đối phương đều là nhân vật hiển hách, nhưng chưa từng động thủ nên chưa biết võ công cao cường tới đâu.

Hơn nữa xưa nay chưa ai tới Thiếu Lâm với thái độ cao ngạo như thế nên rất tức giận.

Nhưng vì được nghiêm lệnh của Chương môn nên Liễu Tri không dám làm trái quy định, nén giận nói :

- Điều kiện rất đơn giản. Có thể cùng xuất thủ, có thể đơn đả độc đấu, chỉ cần đánh bại chúng tôi là có thể mang binh khí vào tự.

Bộc Dương Duy chưa trả lời thì Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên bước lên trước chấp tay nói :

- Nếu vậy thì tốt! Bốn Hộ pháp sẽ đại diện cho Lãnh Vân bang muốn cùng các vị thử sức mấy chiêu.

Liễu Tri đưa mắt ước lượng đối phương một lúc rồi gật đầu nói :

- A Di Đà Phật! Vậy thí chủ chuẩn bị đi!

Nói xong lùi lại.

Bốn trung niên hòa thượng kia, chừng như là sư đệ của Liễu Tri, nhất tề rút giới đao bước lên.

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên quay lại chấp tay hướng sang Bộc Dương Duy và Đại Lực Tôn Giả bái lễ xong bước lên sẵn sàng ứng chiến.

Liễu Tri thấy vậy nghĩ thầm :

- Như vậy trong bốn người này, ngoài Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân ra thì hán tử cao lớn này có thân phận thấp nhất. Nếu đối phương thắng được, chúng ta không có lý do gì để đấu tiếp nữa. Ít nhất phải quyết thắng trận này, nếu không thì còn đâu thể diện của Thiếu Lâm tự?

Nhưng y chưa kịp dặn dò các sư đệ thì Du Đại Nguyên đã xuất thủ, đồng thời đánh ra bốn chưởng.

Kình phong lập tức nổi lên.

Bốn tên hòa thượng cùng hét to, đồng thời vung giới đao lên ra chiêu nghênh địch.

Đao quang múa lấp lánh, phối hợp nhịp nhàng, tạo thành một bức tường thép chặn đứng kình phong.

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên quát to một tiếng, song chưởng đánh ra liên hồi tạo thành vô số chưởng ảnh đẩy lùi màn đao quang.

Liễu Tri thấy tình thế nguy cấp, vội rút đao ra, một mình lao lên trước phát liền năm chiêu một lúc.

Bốn tên kia lập tức tản ra bốn hướng vây lấy đối phương vung giới đao tấn công tới tấp.

Đao quang loang lóang khắp nơi bao trùm lấy người Du Đại Nguyên, tiếng đao xé gió rít lên ghê rợn.

Trong bảy mươi hai loại võ thuật của phái Thiếu Lâm thì đao pháp và trượng pháp được chú trọng nhất, vì đó là loại binh khí phổ biến của mọi đệ tử qua các thời kỳ.

Kiểm pháp của Thiếu Lâm có thể kém hơn Võ Đương, Ngũ Đài sơn, Hoa Sơn, Nga Mi nhưng đao pháp được xưng là vô địch thiên hạ!

Chỉ tiếc rằng bọn này bồi phận còn thấp hơn Chương môn nhân hai bậc nên công lực và hóa hầu còn chưa đủ.

Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành đứng ngoài xem qua mấy chiêu chỉ cười nụ mà không nói gì.

Còn Bộc Dương Duy và Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân quan sát với vẻ mặt hết sức bình thản.

Qua bảy tám chiêu, chợt Du Đại Nguyên quát to một tiếng vận Lôi Đình chưởng đánh ra!

Chỉ nghe Bình Bình mấy tiếng, ba tên hòa thượng bị đánh bật giới đao khỏi tay bay vút lên không, người cũng bị chấn lui ba bốn bước.

Liễu Tri và tên kia đành lùi lại.

Ngô Nam Vân cười to nói :

- Đạo Pháp của Thiếu Lâm tự không phải tầm thường, nhưng Lôi Đình chuông của Du hộ pháp lại trên một bậc!

Du Đại Nguyên cười hô hô nói :

- Thế nào? Các vị còn muốn giao thủ nữa không?

Đã gọi là ấn chứng võ công, lấy sức năm người đấu một mà ba người đã bị đánh bay binh khí thì còn đấu tiếp gì nữa?

Liễu Tri mặt tái nhợt, cổ nén giận giắt đao vào vỏ, chấp tay hợp thập nói :

- Lôi Đình chuông của Du đại hộ pháp uy lực như thế, huynh đệ bản tăng xin cam bái hạ phong! Xin các vị cứ đi tiếp!

Nói xong còn đưa mắt phần hân nhìn Du Đại Nguyên lần nữa mới lùi lại tránh đường.

Bộc Dương Duy ôm quyền đáp :

- Xin phiền các vị!

Nói xong lên ngựa dẫn đầu ba người tiếp tục tiến vào sơn môn.

Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành quay sang Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên cười nói :

- Đồ nhi! Mấy năm không gặp, không ngờ bây giờ công lực của ngươi tăng tiến hơn trước nhiều như thế! Hô Hô! Chẳng trách nào Bộc Dương bang chủ tín nhiệm để ngươi giữ trọng trách. Chỉ e vài năm nữa ngươi chẳng còn kém lão phu nữa đâu!

Du Đại Nguyên tuy được khen trong lòng cao hứng nhưng vẫn khiêm tốn nói :

- Sư phụ quá khen! Chỉ mong sao mười năm sau luyện thành võ công như lão nhân gia là đồ nhi quá mãn nguyện rồi!

Cách Liệt Hành thành thực nói :

- Ta nói thật đấy! Nếu chờ mười năm nữa thì còn gọi là hậu sinh khả ử gì nữa?

Chính lúc ấy lại có ba tăng nhân từ trong rừng lao ra.

Ba người này, bận cả sa màu vàng. Nhiều tuổi hơn tám tên mà họ vừa gặp, thân pháp cũng cao hơn nhiều.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân nói :

- Chắc mấy tên này bôi phận vào hàng chữ Vô, trên bọn Liễu Tri một bậc!

Du Đại Nguyên cau nhàu :

- Bọn lừa trọc Thiếu Lâm thật phiền phức! Không biết từ đây vào chùa chúng còn bày thêm bao nhiêu trò hề nữa?

Ba lão hòa thượng đứng thành hình chữ Phẩm chặn đường.

Bốn người lại một lần nữa dừng ngựa.

Lão đứng giữa tuổi độ ngũ tuần, mặt vuông tai lớn, bước lên chấp tay nói :

- Các vị thí chủ quả nhiên võ công phi phàm. Bản tăng là Vô Trần chờ ở đây đã lâu!

Giọng lão ta sang sảng như chuông xem ra rất hữu lực.

Bốn người xuống ngựa.

Bộc Dương Duy bước lên ôm quyền nói :

- Phiền ba vị Đại sư chờ lâu như vậy, tại hạ thật áy náy bất an. Không biết lần này chúng tôi có bắt buộc phải ấn chứng võ công nữa không đây?

Đệ tử thuộc bối phận chữ Vô chỉ đứng sau hàng chữ Bách của Chuông môn và một vài vị quá cao niên còn sống thuộc hàng chữ Không.

Tuy nhiên về võ công của đệ tử hàng chữ Vô không đều, Vô Trần chỉ thuộc hàng trung bình.

Lão vừa thấy Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên đánh bại bọn Liễu Tri cách đó chỉ mười trượng.

Trong số bọn bị đánh bại thì có tới hai tên đệ tử của Vô Trần nên lão rất tức giận, quyết lần này dốc tận lực để báo thù.

Nghe hỏi, Vô Trần vẫn cười nhả nhặn đáp :

- Bộc Dương bang chủ quả là người hào sảng! Thí chủ đã nói thế thì bản tăng cũng không khách sáo nữa. Vị nào trong bốn vị chỉ giáo trước đây?

Nói xong lấy ra một chiếc phát trần tỏa ánh bạc lóng lánh.

Chiếc phát trần rất lớn, dài tới ba thước, với những sợi tơ bạc, mỗi lần cử động là phát ra tiếng lanh canh.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân bước lên :

- Bỏ tọa đành tiếp Đại hòa thượng mấy kiếm vậy!

Vô Trần cười nói :

- Thất Sát Kiếm Ngô thí chủ hiệu xưng Ngũ Đài đệ nhất cao thủ, bản tăng được thỉnh giáo Ngô thí chủ là quá vinh hạnh rồi!

Ngô Nam Vân cười nhặt đáp :

- Khéo nói! Đại hòa thượng xuất thủ đi!

Nói xong rút kiếm chờ.

Vô Trần tiến hai bước, giương phát trần nói :

- Bản tăng cung kính không bằng theo mệnh vậy!

Dứt lời công xuất liền năm chiêu.

Kinh khí rít lên dữ dội, từ mũi phát trần phát ra vô số ngọn chỉ phong nhắm vào mười hai yếu huyệt trên người đối phương.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân không lùi cũng không tránh, trường kiếm điểm ra hàng chục vệt tinh quang đẩy lùi kinh khí của địch.

Vô Trần phát năm chiêu đều bị hóa giải không thu được kết quả nào, nổi giận bạt ngang chiếc phát trần đẩy chéch thanh kiếm của đối phương rồi lập tức biến chiêu, điểm sang hõm ngực và hai đối thủ, đồng thời tay trái chập hai chỉ điểm tới sườn phải.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân không chịu lùi nửa bước, xuất kiếm phản công, đồng thời phát một chưởng đẩy lùi chỉ phong.

Lần thứ hai bị đẩy lùi, Vô Trần định dốc toàn lực tấn công chiêu quyết định thì chợt thấy kiếm quang lóe sáng, kinh hãi lùi lại nhưng không kịp, đưa phát trần chém chéch sang hông hóa giải.

Nhưng vừa lúc ấy thì kiếm quang biến mất.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân nhảy lùi lại, tra kiếm vào vỏ ôm quyền nói :

- Được Đại hòa thượng nhường nhịn, bản tọa cảm kích vô cùng!

Vô Trần ngơ ngác nói :

- Thí chủ...

Ngô Nam Vân nói :

- Đại hòa thượng cứ nhìn xuống ngực áo mình thì biết!

Vô Trần hốt hoảng nhìn xuống, thấy ở ngực áo cà sa bên trái bị khoan thủng một lỗ nhỏ bằng móng tay.

Thực ra vừa rồi lão cũng biết rõ ngay chiêu thứ ba mình đã bị đánh mất công thế.

Trong khi đấu bằng binh khí, bị đối phương áp sát vào cự li gần như thế mà không có phương sách đánh bật lại, đối với một danh gia kiếm thuật như Ngô Nam Vân sẽ rất nguy hiểm.

Tuy thừa nhận đối phương chiếm được thượng phong nhưng Vô Trần không sao tin được rằng chỉ mới ba chiêu mình đã bị bại, thậm chí mình không

nhận ra bại ở đâu nữa.

Nhưng sự thật quá rõ ràng, Ngô Nam Vân phát kiếm, thu kiếm đều vô cùng chuẩn xác, vừa đủ để làm thủng áo mà không chạm tới da thịt.

Vô Trần hòa thượng mặt tái nhợt rồi đỏ ửng lên, thu phát trần lại chấp tay nói :

- Kiếm thuật của Ngô thí chủ xuất thần nhập hóa, uy danh Ngũ Đài đệ nhất cao thủ danh bất hư truyền, bản tăng cam nhận hạ phong!

Vừa nói xong không nhìn ai khác, dẫn hai tăng nhân kia lướt nhanh vào rừng.

Lục Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên bực mình nói :

- Bọn lừa trọc này thật không có thiện chí chút nào. Cứ thế này thì đến khi nào mới vào được Thiếu Lâm tự?

Bộc Dương Duy thờ dài nói :

- Biết làm thế nào được?

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân tiếp lời :

- Bang chủ! Xem ra đối phương không có thiện chí và đã có đề phòng, chúng ta nên kiên quyết hơn mới được!

Bộc Dương Duy gật đầu.

Lúc này đã cách cổng đại tự chưa tới mười trượng.

Bốn người buộc ngựa vào những gốc cây bên đường rồi đi bộ thẳng vào cổng.

Quang cảnh uy nghiêm hùng vĩ của Thiếu Lâm cổ sát đã hiện rõ trước mặt.

Cánh cổng chính sơn đen rộng tới ba trượng đóng chặt, chỉ có hai cổng phụ còn mở.

Hai bên cổng có hai câu đối tám chữ lớn :

PHẬT MÔN QUẢNG ĐẠI, PHỔ ĐỘ HỮU DUYÊN.

Chữ khảm trên hai cánh cổng đá dát vàng, trong ánh tuyết nhập nhoàng phát ra sắc màu vô cùng rực rỡ.

Trước cổng có hai pho tượng Kim Cương cao tới hai trượng đứng uy nghi, càng tăng thêm vẻ tôn nghiêm của một tòa cổ sát bậc nhất thiên hạ!

Bên cổng có mười tên hòa thượng trẻ tuổi tay cầm giới đao đứng thành hai hàng canh gác.

Khi bốn người tiến đến gần thì thấy có hai lão hòa thượng bận tăng y màu vàng từ trong cổng bước ra.

Hai người này chừng sáu mươi tuổi, dáng đi trầm tĩnh, khí độ uy nghi, trong đó lão tăng bên tả tầm vóc rất cao lớn.

Hai lão hòa thượng đi thẳng đến trước mặt bốn người.

Bộc Dương Duy hỏi phủ đầu ngay :

- Tin rằng hai vị biết rõ tại hạ là ai và tới đây với mục đích gì rồi chứ?

Cả hai đồng thanh đáp :

- Không sai!

Lão hòa thượng cao lớn bên tả chấp tay nói :

- Bản tăng pháp hiệu Vô Vi, Giám viện Kim Cương viện của Thiếu Lâm tự...

Hòa thượng kia tiếp lời :

- Còn bản tăng là Vô Duyên.

Bộc Dương Duy nói tiếp :

- Quý Phương trượng không cử đại sư của Tri Khách viện mà cử hai vị, tất lại có ý định ẩn chứng võ công?

Vô Vi thân nhiên đáp :

- Bộc Dương bang chủ đoán không sai! Chính Phương trượng của tệ tự ra lệnh như vậy, và đó cũng là quy định của môn phái.

Bộc Dương Duy cười nhạt hỏi :

- Quy định của Thiếu Lâm tự là bất cứ một vị Chứng môn nhân của môn phái nào đến đây có việc cần gặp Phương trượng là buộc phải tỳ đầu?

Vô Vi lúng túng nói :

- Không phải thế... chỉ là mục đích của thí chủ có khác...

Bộc Dương Duy Hừ một tiếng nói :

- Không phải do mục đích, mà chỉ vì Thiếu Lâm tự coi mình đứng cao hơn các môn phái khác nên đặt ra những quy định quái gở thì đúng hơn. Thôi được! Các vị chuẩn bị đi!

Vô Vi là cao thủ kiệt xuất nhất trong bối phận chữ Vô, vì thế được đề cử là Giám viện Kim Cương viện, chẳng những võ công cao cường mà chức trách chỉ kém mấy vị thuộc bối phận hàng chữ Bách cùng hàng với Phương trượng Bách Nhẫn đại sư.

Nghe Bộc Dương Duy nói, hai người không đáp, đứng hai bên tả hữu ngưng thần vận công chờ đợi.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Các vị cho biết cách tỳ đầu thế nào?

Hai lão hòa thượng chưa kịp trả lời thì Đại Lực Tôn Giả chợt cất tiếng oang oang :

- Khỏi phải ấn chứng võ công làm gì cho rắc rối. Các vị cứ xem lão phu biểu diễn một chút, nếu không phục thì cứ định phương thức, lão phu sẽ chiều tất!

Vô Duyên hòa thượng nhìn Vô Vi thăm dò hỏi, chỉ thấy sư huynh gật đầu liền nói :

- Nếu vậy xin thí chủ cho bọn bản tăng được mở rộng tầm mắt!

Bên tả đại môn cách chừng hai trượng có một tảng đá rất lớn, ước mấy nghìn cân chỉ lộ khỏi mặt đất chừng một nửa.

Đại Lực Tôn Giả đứng cách ba trượng, nhìn hai lão hòa thượng phái Thiếu Lâm hỏi :

- Nếu hai vị nhận thấy mình có khả năng dùng chưởng lực di chuyển nó đi nơi khác thì chúng ta sẽ tìm phương thức khác...

Vô Vi hỏi với giọng hoài nghi :

- Thế nào? Thí chủ tự tin mình dùng chưởng lực đánh bật tảng đá đi nơi khác?

Đại Lực Tôn Giả gật đầu :

- Không sai!

Vô Vi hòa thượng nói :

- Chỉ cần thí chủ làm được điều đó, huynh đệ chúng tôi cam bái hạ phong mà không cần ấn chứng võ công gì thêm nữa!

Đại Lực Tôn Giả gật đầu, bước đến cách tảng đá chừng hai trượng thì dừng lại bắt đầu vận công.

Sau một lúc, lão hoi chùng người xuống, thân thể cao tới hơn tám thước thấp xuống chỉ bằng người có tầm vóc trung bình, hữu chưởng đã vận sẵn công lực từ từ đẩy ra.

Tảng đá bắt đầu rung động.

Mười ánh mắt tập trung vào tảng đá đó.

Thất Sát Kiếm Ngộ Nam Vân nghĩ thầm :

- Tảng đá nặng ít nhất là ba bốn ngàn cân, lại bị chôn sâu trong đất, vì thế phải có chưởng lực vạn cân may ra mới làm được nó lay chuyển. Nếu quả thật vị tiền bối này làm được điều đó thì quả là thần lực vô song, trong thiên hạ không ai sánh nổi!

Tảng đá lay chuyển mạnh dần.

Đại Lực Tôn Giả không ngừng phát kinh lực đánh ra.

Một lúc sau, tảng đá bắt đầu xoay tròn làm đất đá xung quanh bắn tóe ra xung quanh.

Cuối cùng Đại Lực Tôn Giả hét to một tiếng vận toàn lực vào chưởng đánh mạnh ra.

Chỉ nghe ầm một tiếng như trời long đất lở, tảng đá bị chưởng lực vận cân đánh vào làm sứt đất phía đối diện bay sang bên kia rồi rơi ầm ầm xuống dốc!

Hai lão hòa thượng phái Thiếu Lâm tự mặt tái dần đi.

Bộc Dương Duy thán phục nói :

- Lão tiền bối quả là thần nhân! Chỉ sợ trong giang hồ không ai có được nội lực như thế!

Du Đại Nguyên hứng khởi nói :

- Lão nhân gia này đã gần tám mươi nhưng thần lực vẫn không kém gì mười năm trước ở Hoàng Sơn...

Đại Lực Tôn Giả cười hô hô đáp :

- Đâu có? Người hiệu xưng Lực Bạt Cửu Nhạc, nhất định không kém lão phu đâu! Chỉ là chưa đến lúc trở thành uy đồ thôi!

Một lúc sau, Vô Vi đại sư mới trấn tĩnh lại.

Lão chấp tay đọc một câu Phật hiệu rồi hướng sang Đại Lực Tôn Giả nói :

- Thí chủ công lực cái thế, bản tăng vô cùng ngưỡng phục, dám hỏi quý tánh đại danh?

Đại Lực Tôn Giả đáp :

- Lão hủ chỉ còn hai năm nữa là tròn tám mươi tuổi. Tuy không phải là người tu hành nhưng các bằng hữu trong giang hồ đều xưng là Đại Lực Tôn Giả...

Nghe đối phương xưng danh, Vô Vi và Vô Duyên đại sư mặt đều biến sắc.

Trong giang hồ có ai không biết danh hiệu đó?

Đại Lực Tôn Giả xoa xoa cái đầu trọc, cười nói :

- Nay hai vị hòa thượng! Nói không phải khoe khoang. Mười năm trước Hoàng Sơn lão nhân thách ta đánh bay tảng đá trấn sơn ở đó, so với nó thì tảng đá này còn kém xa!

Vô Vi đại sư lúc này thì đã tâm phục khẩu phục, cười ngượng ngùng nói :

- Thì ra thí chủ là vị Đại Lực Tôn Giả. Cách lão tiền bối uy danh hiển hách ở Quan Đông! Bản tăng có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn, thật đáng hổ thẹn!

Bộc Dương Duy chấp tay hỏi :

- Hai vị đại sư! Xin hỏi bây giờ các vị đã có thể dẫn vào gặp quý Phụng trọng được chưa? Hay còn muốn chỉ giáo thêm nữa?

Vô Vi đại sư đáp :

- Không dám! Xin bốn vị đi theo bản tăng!

Rất quát bảo bọn tăng nhân trước cổng :

- Mở cửa ra!

Vô Duyên hòa thượng lúc ấy còn chưa phục, nhưng vì Vô Vi sư huynh cả võ công lẫn cơ trí cũng như địa vị đều cao hơn mình nên lão ta không dám phản kháng.

Hai cánh cổng đồ sộ được mở ra, Vô Vi, Vô Duyên dẫn bốn vị khách nhân bước vào.

Hai vị đại sư dẫn khách tiến vào đại môn Thiếu Lâm tự.

Bên trong cổng là một quảng trường rộng thênh thang.

Giữa quảng trường có một đám tăng nhân đứng uy nghiêm như những pho thạch tượng.

Đứng trên cùng là một lão tăng tuổi độ thất tuần, mặt như trắng rằm, bận cà sa màu hồng thêu kim tuyến, đáng rất uy vũ khiến người ta không dám nhìn thẳng mặt.

Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Chắc lão hòa thượng này là Bách Nhân đại sư, Phương trượng phái Thiếu Lâm...

Sau lưng vị này còn có lão hòa thượng cũng bận tăng y màu hồng nhưng không thêu kim tuyến, kế nữa là hai hàng mười người trẻ hơn bận tăng y màu vàng.

Cả mười bốn vị cao tăng đều chấp tay hợp thập, đứng uy nghi bất động.

Nếu không có ánh mắt sáng quắc nhìn bốn vị khách đang bước vào thì người ta dễ nhầm đó là những pho tượng.

Hai vị hòa thượng hàng chữ Vô dẫn khách đến cách ba trượng thì dừng lại.

Vô Vi đại sư đến trước vị cao tăng mặt như trắng rằm cung kính thi lễ nói :

- Khai bẩm Phương trượng sư thúc, đệ tử đã theo lệnh dẫn khách nhân đến, xin thỉnh thị pháp dụ...

Lão tăng bận hồng y thêu kim tuyến quả nhiên là Bách Nhân đại sư, Phương trượng Thiếu Lâm.

Lão không trả lời Vô Vi, mắt nhìn thẳng Bộc Dương Duy bước lên hai bước.

Bộc Dương Duy cũng bước lên ôm quyền thi lễ nói :

- Tại hạ là Bộc Dương Duy, lâu nay ngưỡng mộ đại danh Phương trượng đại sư. Hôm nay mạo muội đến đây có chỗ đường đột, xin đại sư xá tội!

Bách Nhân hơi mỉm cười, hành một lễ nói :

- Bộc Dương thí chủ quá lời! Lão nạp tuy chấp chương phái Thiếu Lâm nhưng chưa làm được gì để giúp thương sinh và võ lâm trừ kiết nạn, không dám nhận lời thí chủ!

Bộc Dương Duy nghe nói mặt sa sầm tự nhủ :

- Lão hòa thượng này có ý chỉ trích mình sau khi hạ sơn đã gây nên nhiều họa kiếp đây!

Nghĩ vậy nhưng cố ghìm lại không tỏ thái độ gì.

Bách Nhân đại sư nói tiếp :

- Xin Bộc Dương thí chủ giới thiệu mấy vị tráng sỹ đồng hành với lão nạp được không?

Bộc Dương Duy cứ từng người một giới thiệu cho Phương trượng và chúng tăng nghe.

Bách Nhân chấp tay nói :

- Hôm nay có duyên được gặp mấy vị thí chủ uy danh hiển hách, thật là đại phúc cho lão nạp. Bây giờ xin mời bốn vị vào phòng khách dùng trà.

Mười ba lão tăng đứng sau nhanh nhẹn dẫn ra nhường lối.

Bộc Dương Duy cùng Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân và sư đồ Đại Lực Tôn Giả theo Bách Nhân đại sư, phía sau có cả đoàn cao tăng tháp tùng tiến vào tự.

Theo con đường lát đá xanh tới gần Đại Hùng bảo điện, nhưng Bách Nhân không vào đó mà sẽ phải băng qua một hành lang.

Từ Đại Hùng bảo điện vang lên tiếng mõ và tiếng cầu kinh của hàng trăm hàng nghìn người.

Đi hết dãy hành lang dài ước hai ba chục trượng thì đến khi nội viện rất u tịch, có giả sơn, thủy tạ.

Sau nội viện là ngôi chính điện tuy không lớn bằng Đại Hùng bảo điện nhưng rất cổ kính uy nghiêm.

Bách Nhân không vào chính điện mà rẽ sang trái tới một dãy tịnh thất, cuối cùng dừng lại trước một gian phòng lớn trên cửa treo tấm bảng viết ba chữ :

Diễn Võ đường.

Đọc thấy ba chữ đó, trong đầu Bộc Dương Duy liền nảy ra ý nghĩ :

- Nguyên là Thiếu Lâm tự vẫn chưa chịu từ bỏ ý đồ động võ! Hừ! Để xem chúng sẽ đưa ra những nhân vật nào?

Bách Nhẫn đại sư dừng lại trước cửa sảnh quay lại như để thăm dò phản ứng của đối phương.

Bộc Dương Duy giữ vẻ mặt thản nhiên bước theo.

Diễn Võ đường rộng tới ba mươi trượng vuông, mái cao vút, trong đó để rất nhiều hình nộm, ngựa gỗ và những vật để phục vụ cho những cuộc đấu võ.

Ở bốn góc tường có bốn giá đựng binh khí, trong đó đựng hàng trăm thứ binh khí, từ những thanh cổ kiếm đến đao thương, thiết trượng, giới đạo, cung tên, chủy đồng, ám khí.

Có lẽ tất cả các loại binh khí mà trong giang hồ người ta có sử dụng đều có đại diện ở đây.

Trong sảnh có cái bục cao chừng năm thước trên xếp một dãy bàn, giống như ban giám khảo của những cuộc tỷ đấu.

Bách Nhẫn chờ mọi người vào hết trong sảnh mới chỉ lên dãy bàn, chấp tay nói :

- Mời các vị ngồi uống trà.

Trong số bốn vị khách, chẳng riêng gì Bộc Dương Duy phát hiện ra mình được dẫn đến nơi không được bình thường mà cả Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân, Đại Lực Tôn Giả và Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên đều có nhận xét như vậy.

Cả bốn người đều tỏ ra khản trương, vận cương khí để hộ thân và tập trung trí lực để sẵn sàng ứng phó với mọi bất trắc.

Trong Diễn Võ đường đã có mười hai đệ tử Thiếu Lâm thân phận vào hàng chữ Liễu bận tăng y màu xám đứng hai bên chờ.

Tuy người đông như vậy nhưng không khí trong sảnh tĩnh lặng đến xuất kỳ, không ai thốt ra một lời nào.

Bách Nhẫn đại sư chỉ tay mời khách, sau đó cùng ba vị sư đệ bận hồng y đến ngồi vào ngôi chủ tọa ở dãy bàn trên bục.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Lửa đổ thêm dầu - Bùng nổ can qua

Bộc Dương Duy và ba vị đồng hành tự động đến chiếm ngôi tân tọa, sau đó tới chúng tăng đứng thành một hàng sau lưng Phụng trọng.

Chờ mọi người ổn định chỗ ngồi xong, Bách Nhẫn đại sư ho khan một tiếng nói :

- Bộc Dương thí chủ! Ba năm trước, sau khi thí chủ trọng nhiệm chức vị Bang chủ, Lãnh Vân bang trở nên cường thịnh nhanh chóng, chẳng bao lâu uy danh lừng khắp võ lâm, chẳng khác gì vàng thối dương đang buổi ban mai. Bộc Dương bang chủ võ công cái thế, là long phụng giữa trần gian. Lão nạp vô cùng khâm phục...

Bộc Dương Duy cứ mặc cho lão tán tụng, không tỏ phản ứng gì.

Bách Nhẫn nhướng đôi mày bạc, nói tiếp :

- Nhưng hôm nay lão nạp mạo muội muốn khuyên thí chủ một câu.

Tôi đó dừng lại lần nữa.

Bộc Dương Duy vẫn ngồi yên.

Vị Phụng trọng Thiếu Lâm có phần bất nhẫn trước thái độ của chàng, nhưng vẫn tiếp giọng :

- Thí chủ từ khi hạ sơn hành đạo tới nay, cố nhiên làm được nhiều việc nghĩa có ích cho võ lâm, nhưng việc báo thù cho lệnh sư thì không được thỏa đáng...

Bấy giờ Bộc Dương Duy mới phản vấn :

- Có thù thì báo thù. Xưa nay trong giang hồ đều như vậy. Ngay cả Thiếu Lâm cũng không ngoại lệ. Tại sao không thỏa đáng?

Bách Nhẫn đại sư nhíu mày nói tiếp :

- Nên biết cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp. Giết một người thì dễ nhưng để cho họ một sinh cơ, ấy mới là điều quý. Bộc Dương thí chủ là một thiếu niên kiệt xuất trong võ lâm trăm năm hiếm gặp. Nếu có thiện tâm thì đó là đại phúc cho võ lâm. Nhược bằng cứ tiếp tục hành động trả thù tạo nên sát nghiệp, khuấy đảo giang hồ, dồn thương sinh vào biển khổ làm cho người oán hận, tưởng rằng đó không phải là ý nguyện của lệnh sư!

Bộc Dương Duy hỏi :

- Đại sư nói hết rồi chứ?

Bách Nhẫn gật đầu :

- Lão nạp chỉ dám khuyên bấy nhiêu thôi.

Bộc Dương Duy nói :

- Tại hạ chỉ thuộc hàng hậu sinh văn bối, không dám tranh luận với đại sư. Nhưng như tại hạ vừa nói, việc báo cừu rửa hận, tuy tạo nên sát nghiệp nhưng thân là đệ tử, nếu không vì ân sư mà trả thù thì chưa hoàn thành trách nhiệm. Mặt khác, giết người này, có khi lại tạo sinh cơ cho người khác. Cũng giống như việc hành hiệp trượng nghĩa đi đôi với trừ ma hộ đạo, tại hạ không đồng tình với lời nói của đại sư là việc trả thù của mình làm người cảm hận! Đại sư có dám khẳng định rằng trong lịch sử Thiếu Lâm mấy trăm năm, quý phái báo cừu rửa hận đều giết người xấu cả không? Cổ nhiên, những cừu nhân của tại hạ không phải đều là gian tà ác đảng cả. Nhưng ít nhất đã có lần mang dạ bất lương, lấy đồng thẳng ít, chỉ vì một pho bí kíp võ học và một thanh bảo kiếm mà tiêu diệt cả một môn phái. Vì thế việc làm theo sư lệnh báo thù, tại hạ thấy mình ngắc đầu không thẹn với trời, cúi mặt không hổ với người.

Bách Nhẫn đại sư bị chất vấn, thậm chí có chạm đến phái Thiếu Lâm, nhưng vẻ mặt vẫn không đổi.

Lão thừa nhận rằng thái độ của thiếu niên này có vẻ kiêu ngạo, nhưng lập luận khó mà bắt bẻ.

Không sai!

Phái Thiếu Lâm mấy trăm năm, tuy vẫn được coi là Thái dương Bắc đầu của võ lâm, nhưng đã thực sự thoát ra ngoài ân oán giang hồ, loại trừ việc báo cừu rửa hận chưa?

Đã báo thù riêng, đương nhiên không phải tất cả cừu nhân của bốn phái đều là tội đồ của toàn thể võ lâm, đâu phải tất cả những người bị giết đều là người xấu?

Ngay chính bây giờ tranh luận, Bách Nhẫn đại sư không khỏi thiên vị cho sư đệ mình là Thiết Chương Hoa Vũ.

Lão trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Lời thí chủ không phải là không có lý. Nhưng trong số những người năm xưa tham gia vào việc tàn sát Lãnh Văn bang, có người chỉ lỡ phạm một lần, cho đến nay vẫn ăn năn hối hận. Sao thí chủ không cho họ một sinh lộ để tiếp tục sám hối?

Lão chợt buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Tính mạng của một người ở trần gian rất ngắn ngủi, chẳng qua chỉ là một giấc ảo mộng mà thôi... Nếu thí chủ ngộ ra điều này thì phúc cho thiên hạ võ lâm lắm!

Bộc Dương Duy thừa hiểu rằng những lời này của Bách Nhẫn đại sư chỉ nhằm mục đích biện hộ cho sư đệ mà thôi.

Chàng kiên quyết nói :

- Ý đại sư, tại hạ rất hiểu. Nhưng tốt nhất hãy gọi lệnh sư đệ ra đây, cùng tại hạ giải quyết dứt khoát một lần cuối cùng.

Phượng trọng mặt liền sa sầm xuống, nhưng chỉ chốc lát lấy lại sự trầm tĩnh như trước.

Nghĩ ngợi một lúc, lão quay lại bảo một vị sư đệ mặc tăng y màu vàng ngồi sau lưng mình :

- Võ Tịch hãy vào gọi Hoa sư thúc ra đây!

Lão tăng cúi mình lĩnh mệnh, đứng lên bước ra ngoài.

Từ khi đó, không ai nói gì thêm nữa.

Không khí trong phòng còn nặng nề hơn trước.

Mọi người đều dự cảm đến cuộc trả thù đẫm máu sắp xảy ra, và rất có khả năng không chỉ một người ngã xuống.

Trong Diển Võ Trường rộng thênh thang, khí trời lại rất lạnh nhưng người ta vẫn cảm thấy ngọt ngào.

Người trầm tĩnh nhất là Bộc Dương Duy, vì chàng đã sẵn sàng chấp nhận mọi hậu quả trước khi đến đây.

Kế đến là Phương trượng Thiếu Lâm Bách Nhẫn đại sư, vì lão đã có dự liệu các tình huống và quyết định sẵn cho từng trường hợp.

Ba vị đồng hành với Bộc Dương Duy, Thất Sát Kiếm Ngộ Nam Vân và Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên, thân là thuộc hạ nên rất hiểu Bang chủ, và sẵn sàng cùng sống chết với Bang chủ.

Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành cũng đã tặc có quyết định của mình.

Chín vị hòa thượng bối phận hàng chữ Vô đứng sau Phương trượng và mười hai tăng nhân áo xám đứng hai bên đều đứng chấp tay bất động nhưng mặt đều lộ vẻ căng thẳng.

Thình thoảng, chúng liếc nhìn Bộc Dương Duy, nhưng chẳng nhận ra chút biểu hiện gì trên khuôn mặt tuấn tú và lạnh lùng của chàng.

Thời khắc trôi qua rất chậm.

Cuối cùng vang lên tiếng bước chân.

Mỗi người trong sảnh đều nhận ra tiếng bước chân của hai người đang tiến lại gần.

Cuối cùng trước cửa sảnh xuất hiện hai người.

Người đi trước chính là Vô Tích hòa thượng, người vừa phụng mệnh Phương trượng đi gọi Thiết Chương Hoa Vũ.

Nhưng người thứ hai không phải là tục gia đệ tử mà cũng là một tăng nhân!

Vị hòa thượng này tuổi chạc lục tuần, lông mày chóm bạc, vận cà sa màu hồng.

Bốn vị khách thấy vậy hết sức ngạc nhiên.

Bộc Dương Duy chăm chú nhìn lão tăng vận hồng y, chợt rung động nghĩ thầm :

- Vì sao lại như vậy chứ? Do nguyên nhân nào mà lão ta lại biến thành hòa thượng?

Còn ba người kia tự hỏi :

- Thiết Chương Hoa Vũ đâu? Chẳng lẽ Thiếu Lâm lật lọng không chịu đưa người? Nhưng với danh vọng của Thiết Chương Hoa Vũ, người đứng đầu trong Hoài Giang ngũ kỳ, sao đã ước cừu nhân tới đây mà không chịu ra ứng chiến?

Nhưng họ không biết rằng hồng y lão tăng chính là vị tục gia sư đệ của Phương trượng Thiếu Lâm Thiết Chương Hoa Vũ!

Bộc Dương Duy chăm chú nhìn cừu nhân không rời mắt, trong đầu nảy ra rất nhiều nghi vấn.

Vô Tích đến trước Bách Nhẫn đại sư nói :

- Phương trượng sư thúc, đệ tử đã hoàn thành sứ mệnh.

Hồng y lão tăng nhìn lướt qua Bộc Dương Duy và ba vị khách rồi đến bên Phương trượng.

Bách Nhẫn đại sư nhìn Bộc Dương Duy nói :

- Bộc Dương thí chủ! Vị Bách Hối đại sư này chính là người mà thí chủ tìm, ngày xưa từng mang danh hiệu Thiết Chương Hoa Vũ.

Bộc Dương Duy không những rung động trong lòng mà các thớ thịt trên mặt cũng rung động.

Không rời mắt khỏi Thiết Chương Hoa Vũ - Bách Hối đại sư, chàng tự nhủ :

- Thiết Chương Hoa Vũ là một trong số rất ít cừu nhân tham gia vụ thảm sát Lãnh Vân bang ở Quý Sầu cốc năm xưa còn sống, nhưng nay đã nhập vào không môn... có phải người này thành tâm hối hận tội lỗi ba mươi năm trước không? Nên xử trí thế nào? Chẳng lẽ đành bỏ qua cừu hận của ân sư?

Nhưng cừu nhân của mình là Thiết Chương Hoa Vũ, còn đây là Bách Hối hòa thượng, một đệ tử của Phật gia...

Nếu quả thật vị đó quyết gạt bỏ oán hận, quên đi tục sư, ăn năn sám hối, nhất tâm hướng Phật thì mình có quyền gì trừng trị ông ta nữa?

Lúc này chàng thấy vô cùng khó xử.

Khuôn mặt đáng sợ của Độc Thủ Ma Quân với vô số vết sẹo chi chít, những mảng trắng đỏ xen nhau hiện lên trước mặt chàng... và nụ cười thê lương của sư phụ nhìn chàng lần cuối, những lời trần trối trước khi lâm chung...

Chàng đành từ bỏ việc báo cừu sao?

Nhưng một bộ mặt khác đang hiện rõ trước mặt chàng, trong đó chứa đựng sự hối hận, vẻ thê lương của nỗi đau nhân thế, khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn, mỗi vết là một gäch nặng của cuộc đời...

Mắt Bộc Dương Duy nhạt nhòa. Ảo ảnh và thực ảnh đan xen vào nhau làm đầu óc chàng rối tinh.

Chàng nhắm mắt lại, tưởng tượng ra trong một gian Phật đường tối tăm u tĩnh, một người hoàn toàn cô độc quỳ trên nền đất lạnh, vẻ mặt tang thương, miệng lầm rầm sám hối, tay nhịp đều đặn lên mõ, cũng phát ra âm thanh đầu đốn thê lương...

Con người đó đã chịu đựng đến tận cùng nỗi khổ của tâm linh, lẽ nào còn phải chịu đựng thêm sự hành hạ về thể xác?

Trên trán Bộc Dương Duy, mồ hôi thấm ra từng giọt...

Chàng cố sức trấn tĩnh, cố tìm trong những ý nghĩ hỗn loạn một quyết định thích hợp.

Trong Diễn Võ đường, mấy chục cặp mắt đều hướng cả vào mặt Bộc Dương Duy, trong đó phần lớn lộ sự tức giận, bất bình, nhưng cũng có ánh mắt cảm thông...

Trong sảnh lạnh phắc, có thể nghe rõ tiếng thở và tiếng tim đập của từng người.

Không ai có can đảm làm mất đi sự im lặng nặng nề đến ghê hồn đó, thậm chí không ai dám thở mạnh.

Cuối cùng Bộc Dương Duy thở phào một hơi, đưa ống tay áo lên lau mồ hôi trán.

Dường như chàng đã có quyết định.

Nhưng về mặt chàng hoàn toàn không thanh thản chút nào, có lẽ quyết định đó làm chàng đau khổ.

Về mặt căng thẳng của Phụng trượng Bách Nhẫn đại sư lập tức dịu lại, môi thấp thoáng nét cười. Đường như lão hiểu rõ quyết định của thiếu niên này.

Tất cả những người khác cũng biết chàng đã quyết định xong.

Quyết định ra sao?

Đó mới là điều cần bàn nhất!

Vì thế, chẳng những trong sảnh đường không bớt sự căng thẳng, trái lại còn tăng thêm.

Chính lúc Bộc Dương Duy vừa định nói thì chợt một hồng y lão tăng ngồi bên Bách Nhẫn đại sư đứng lên.

Bộc Dương Duy đành im lặng đưa mắt nhìn.

Vị hòa thượng này dáng vóc cao gầy, mặt đen và lạnh lùng, mắt nhìn Bộc Dương Duy ánh lên tia căm thù.

Lão chấp tay hợp thập nói :

- Khải bẩm Phụng trượng sư huynh! Xem tình cảnh thì Bộc Dương thí chủ quyết không chịu buông tha cho Bách Hối sư đệ đã chịu thống khổ và ăn năn hối hận bấy nhiêu năm... Đức Phật nói: buông dao đồ tể, lập địa thành Phật. Có tâm hướng thượng ắt gặp Phật tâm. Nhưng Bộc Dương thí chủ không có lượng bao dung, không chịu tha thứ dù sư đệ đã chịu nhiều thống khổ, quyết truy tận sát tuyệt. Phái Thiếu Lâm chúng ta xưa nay hành động quang minh chính đại, không hổ với trời, không thẹn với người. Chẳng lẽ Bộc Dương thí chủ còn muốn bền tự từ trên xuống dưới phải quỳ xuống cầu xin mình?

Giọng nói của lão tăng này tuy vẫn đều đều nghe bình thường nhưng lời lẽ lại quá gay gắt, còn mang sự khiêu khích.

Vị này là Bách Khuyết đại sư, Giám viện đầu tọa của Thiếu Lâm, quyền hành chỉ kém Phụng trượng sư huynh.

Lão vừa nói xong, nét mặt của hơn hai chục tăng nhân đều lộ vẻ tức giận.

Một vị hồng y lão tăng khác ngồi bên phải Bách Nhẫn đại sư có tầm vóc và diện mạo khác hẳn Bách Khuyết đại sư.

Người này tuy cũng trên dưới thất tuần, nhưng thân thể cao lớn, da mặt hồng nhuận.

Lão đứng lên nói :

- Khái bảm Chương môn Phụng trọng, những lời mà Bách Khuết sư huynh vừa nói ra cũng là ý nghĩ của lão nạp. Lãnh Vân bang sau khi được Bộc Dương thi chủ chấp chương không ngừng phát triển lực lượng, cây thế hoành hành bạo ngược, coi mình là lớn, bất chấp quy củ giang hồ, không coi phải Thiếu Lâm của chúng ta ra gì. Chẳng những thế, nay còn dám xông vào trọng địa Thiếu Lâm tự, tỏ ý hung hăng, cậy vào chút võ công tà môn cuồng tướng lẫm nhục bốn phía. Nếu để hãn tự đến tự đi, muốn làm gì thì làm, Thiếu Lâm chúng ta sau này còn mặt mũi nào mà xưng hùng thiên hạ, lãnh đạo võ lâm nữa?

Dứt lời gương mặt nhìn Bộc Dương Duy đầy thách thức.

Lão tăng vừa nói là Giám viện Tăng Kinh các của Thiếu Lâm tự, pháp hiệu Bách Thiện đại sư.

Lão này kể cả lời lẽ và thái độ còn kích động hơn vị sư huynh Bách Khuết nữa.

Chúng tăng trong sảnh nghe nói không còn giữ được bình tĩnh nữa sôi động cả lên. Nhưng vì Phụng trọng còn chưa có ý kiến gì nên không ai dám vọng động.

Mặc dù vậy, chúng nắm chặt tay, mặt bùng bùng giận dữ, tưởng chỉ cần một tiếng ra lệnh là nhảy xổ vào nghiền nát Bộc Dương Duy và ba vị khách.

Bộc Dương Duy cất tiếng cười nhạt, chậm rãi đứng lên.

Tiếng cười đó tuy không lớn nhưng khiến người ta phát run, tựa hồ bao nhiêu băng giá ngoài trời dồn hết vào đây!

Chẳng những thế, trong sự lạnh lùng còn mang sát khí.

Trong sảnh trở lại im lặng.

Bộc Dương Duy quét mắt nhìn chúng tăng, ngưng lại trên mặt Bách Nhẫn đại sư nói :

- Tại hạ lần này bái yết quý tự, ngoài cuộc ước hẹn với Hoa đại hiệp còn có một điều muốn thỉnh cầu. Về mối oán cừu của Hoa đại hiệp đối với ân sư ba mươi năm trước, vừa rồi tại hạ đã có quyết định...

Tới đó nhìn sang Bách Khuết và Bách Thiện hòa thượng, giọng trở nên gay gắt :

- Nhưng không ngờ hai vị đại sư lại dùng lời xúc phạm, lăng nhục tại hạ và Lãnh Vân bang là truy tặc sát tuyệt, hoành hành bạo ngược, bất chấp quy củ giang hồ, cậy vào công tà môn để ức hiếp quý phái, còn công khai đe dọa không để tại hạ tự đến tự đi. Bây giờ quyết định của tại hạ về vấn đề Hoa đại hiệp vẫn không cải biến, nhưng trước hết xin dừng chút võ công tà môn để lĩnh giáo tuyệt học của hai vị đại sư vừa phát biểu. Sau đó, nếu còn chút hơi thở, xin sẽ nói rõ quyết định của mình.

Thực ra vừa rồi Bộc Dương Duy đã đi tới một quyết định, tuy thống khổ nhưng lại có niềm an ủi trong đó.

Đó là hóa giải cừu hận với Thiết Chương Hoa Vũ, sau đó sẽ tiêu diệt hết cừu nhân còn lại, một mình đến Lãnh Vân cốc ở Thiên Sơn gặp đầu chủ tội trước mộ phần của ân sư Độc Thủ Ma Quân, vĩnh viễn ở lại đó ăn năn sám hối...

Nhưng Bách Khuết và Bách Thiện đã buông lời khiêu khích, buộc chàng không thể nói ra quyết định đó.

Bởi tính chàng vốn cao ngạo ương bướng, nếu tuyên bố mình sẽ xóa bỏ hận thù với Thiết Chương Hoa Vũ thì có khác nào vì sợ những lời khiêu khích mà không dám động thù?

Mà có lẽ chẳng riêng gì Bộc Dương Duy. Rơi vào trường hợp đó, nhiều người cũng sẽ hành động như thế.

Lúc đó vị Phụng trọng Bách Nhẫn đại sư tuy nhìn thần sắc đã đoán ra tâm ý của Bộc Dương Duy, nhưng chàng đã công khai thách chiến thì còn biết hóa giải thế nào?

Lão chỉ biết ân hận là đã không sớm ngăn chặn đừng để hai vị sư đệ phát biểu, như thế có lẽ mọi việc sẽ trở nên bình lặng.

Nhưng thực ra việc đó cũng không dễ.

Tuy Phụng trọng rất có uy quyền, nhưng chỉ vào trường hợp khẩn cấp thì có thể dùng quyền hành để ngăn không cho các vị Giám viện phát biểu ý kiến của mình. Huống chi đến giờ Bộc Dương Duy vẫn chưa nói rõ quyết định của mình?

Có lẽ trong nhiều năm, vị Phụng trọng Thiếu Lâm mới lâm vào tình cảnh khó xử như thế, và khuôn mặt của vị cao tăng đắc đạo lại trở thành khó coi như thế.

Còn vị Thiết Chương Hoa Vũ nay trở thành Bách Hối đại sư, bộ mặt vốn đã nhiều thống khổ, nay trông lại càng thống khổ.

Lão cứ đứng riêng một chỗ, mặt cúi xuống không nhìn ai.

Hai vị Bách Khuết và Bách Thiện thì nhìn Bộc Dương Duy bằng ánh mắt thâm trầm.

Giả như không có Chương môn sư huynh ở đây thì chừng không ngần ngại gì nhảy ra động thủ. Nhưng dù là đệ tử cao cấp, chúng vẫn không dám vượt quyền.

Hiển nhiên hai vị này nhận ra rất rõ mình được đa số chúng tăng trong sảnh ủng hộ.

Chợt Đại Lực Tôn Giả đứng bật lên.

Lão tỏ ra rất kích động, tấm áo khoác bằng da báo căng lên hạ xuống theo từng nhịp thở nhìn rất rõ.

Vừa rồi, hơn ai hết, lão hiểu ra nỗi thống khổ của Bộc Dương Duy và lão cũng đoán ra quyết định của chàng.

Vị quái kiệt giang hồ này rất khâm phục lòng khoan dung độ lượng của thiếu niên trẻ tuổi tài hoa đầy kiêu hãnh kia, cũng khâm phục lòng quả cảm dám đứng ra thách chiến với hai lão hòa thượng ngông cuồng kia.

Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành tính tình nóng nảy, trước vẻ hùng hổ của Bách Khuyết và Bách Thiện cùng một số tăng nhân, làm sao lão không tức giận?

Bấy giờ thì những ánh mắt của chúng nhân tập trung sang vị quái kiệt to lớn lừng danh này.

Đại Lực Tôn Giả cố nén kích động, cất giọng sang sảng như chuông :

- Các vị đại sư! Lần này Bộc Dương bang chủ đến đây để thực hiện cuộc ước hẹn với Hoa đại hiệp trước đây. Lão hủ chỉ là một kẻ đồng hành mà thôi, không liên quan gì đến việc này. Tuy nhiên đã được Phương trưởng mời tới đây, trước diễn biến của tình hình, lão hủ xin có vài lời: Việc Bộc Dương bang chủ đến ứng ước báo thù, đó là chuyện bình thường trong giang hồ, chẳng có gì không đúng. Tuy nhiên trong trường hợp Hoa đại hiệp nhập vào không môn biến thành Bách Hối đại sư, ăn năn hối hận lỗi lầm xưa, nếu cứ khăng khăng quyết giữ oán cừu thì không có lượng bao dung và cố chấp. Nhưng trong lúc chưa biết Bộc Dương bang chủ quyết định thế nào mà quý tự lại cướp lời, quy kết đối phương một cách vô chứng cứ, đó là hành động khiêu khích không thể chấp nhận.

Thất Sát kiếm Ngô Nam Vân đứng lên tiếp lời :

- Các vị đại sư trong quý tự không biết phân biệt trắng đen, cậy người đồng thế mạnh buông lời khiêu khích, công khai lăng nhục bản bang. Đặc biệt là Bách Thiện hòa thượng. Ngô mỗ tuy bất tài nhưng cũng xin thỉnh giáo cao chiêu!

Bách Thiện trừng mắt nhìn Ngô Nam Vân, mặt hiện sát khí muốn xuất thủ ngay.

Lão tin rằng với sự thách chiến trắng trợn như thế, nhất định Chương môn sư huynh sẽ đồng ý, nên nhìn Bách Nhẫn chờ đợi.

Nào ngờ Bách Nhẫn đại sư trừng mắt nhìn hai sư đệ Bách Khuyết và Bách Thiện giận dữ nói :

- Hai vị sư đệ ngồi xuống.

Hai người rất ngạc nhiên nhưng không dám trái lệnh.

Bách Nhẫn đại sư đứng lên nói :

- Xin hai vị Cách thí chủ và Bộc Dương thí chủ nghĩ đến đại cục võ lâm. Nếu lúc này mà không nín nhịn để hai phái Thiếu Lâm và Lãnh Vân bang này sinh xung đột thì điều đó gây nên một con chấn động cho toàn thể võ lâm. Tin rằng song phương đều không muốn xảy ra sự việc đáng tiếc này...

Bộc Dương Duy chưa kịp trả lời thì Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên đứng phắt lên nói :

- Nếu không muốn xảy ra xung đột, vì sao hai lão hòa thượng kia dám mở miệng xúc phạm bản phái? Đó có phải là tác phong của Thiếu Lâm tự không?

Thấy đồ đệ nóng nảy như thế, Đại Lực Tôn Giả thở dài trầm nghĩ :

- Hồng quá! Đây là lúc cần hết sức kiềm chế, hấn làm thế có khác gì đổ dầu vào lửa?

Quả nhiên chúng tăng đều bưng bưng giận dữ, ai nấy đều lăm le động thủ.

Đặc biệt hai vị Giám viện Bách Khuyết và Bách Thiện, đưa mắt rực lửa nhìn Du Đại Nguyên.

Ngay cả Phương trưởng Bách Nhẫn đại sư tu vi thâm hậu, nhưng nghe xong mặt cũng biến sắc.

Bộc Dương Duy cũng nhận ra câu Du Đại Nguyên vừa nói là quá nặng đối với Thiếu Lâm.

Nhưng lời đã xuất, biết ngăn lại thế nào được nữa?

Chàng đành phải giữ thái độ trầm tĩnh, ngồi chờ xem diễn biến tiếp theo.

Bách Khuyết hòa thượng lại đứng lên, mặt đầy sát khí nhìn Du Đại Nguyên nói :

- Du thí chủ! Câu đó đủ thấy thí chủ không coi phải Thiếu Lâm vào đâu.

Du Đại Nguyên đáp :

- Vậy ai đã mở miệng lăng nhục Lãnh Vân bang trước? Chẳng lẽ chúng ta cúi đầu để các người mặc sức làm cần?

Bách Khuyết hòa thượng nói :

- Vậy thì tốt! Lão nạp xin lĩnh giáo Du thí chủ mấy chiêu tuyệt học để xem thí chủ dựa vào đâu mà cuống kình như thế?

Du Đại Nguyên Hừ một tiếng đáp :

- Đương nhiên là bốn Hộ pháp không dựa vào người đồng thể mạnh rồi!

Lúc đó trong Diễn Võ đường không khí sôi lên như thùng thuốc nổ.

Không riêng gì Bách Khuyết và Du Đại Nguyên, những người khách cũng hết sức căng thẳng.

Tình thế đang ở giai đoạn kiểm phát cung giương.

Trong sảnh đường lúc ấy ngoài một số người mong muốn cuộc chiến nổ ra, còn lại những người có thiện ý đều hiểu rằng không một người nào có thể ngăn chặn được cuộc chiến.

Hai người có quyền hành tối cao là Bộc Dương Duy và Bách Nhẫn đại sư tuy đủ khả năng ngăn chặn nhưng không thể làm được việc này.

Bởi một lý do đơn giản rằng trong khi đối phương đã công khai thách chiến mà mình ngăn chặn thuộc hạ, như vậy thì còn đâu là uy danh bốn môn nữa?

Bách Nhẫn đại sư nhíu mày nhìn quanh, khuôn mặt đầy quyền uy lộ rõ nỗi thống khổ.

Nói rằng nhường nhịn thì làm thương tổn đến uy tín và danh vọng của bốn môn, nhưng sau khi cuộc chiến xảy ra có bảo toàn được uy danh của một danh môn đại phái xưa nay được coi là lãnh tụ võ lâm không?

Nhưng dù kết quả của cuộc chiến đầu thế nào thì bây giờ lão thấy rõ mình không đủ quyền đình chỉ hai sư đệ được.

Lão chỉ còn cách làm thế nào để hạn chế đến mức tối đa những hậu quả nghiêm trọng sẽ xảy ra.

Có lẽ là giải pháp duy nhất.

Nhưng ngay cả việc đó cũng không phải dễ.

Bộc Dương Duy chăm chú nhìn Bách Nhẫn đại sư.

Chàng hiểu ra sự khổ tâm và những ý tưởng của vị cao tăng đắc đạo này, liền đứng lên chấp tay hành một lễ nói :

- Lòng từ bi và trí mẫn tiệp của Đại sư làm tại hạ rất kính phục. Nhưng sự việc đã đến nước này, song phương không còn đường lui nữa. Bởi vì quý tự cần bảo toàn uy tín, như Bách Thiện đại sư đã nói, nếu các vị lùi bước thì sau này còn mặt mũi nào mà xưng hùng thiên hạ, lãnh đạo võ lâm nữa? Còn tại hạ thì cần bảo vệ danh tiết của tổ sư.

Chàng dừng một lúc, lại tiếp :

- Nay theo thiện ý của tại hạ, người của hai phái sẽ tiến hành một cuộc đấu nhưng cố hết sức tránh không để đổ máu, không biết ý đại sư thế nào?

Đó chính là lời giải pháp mà Bách Nhẫn đại sư đang cố công tìm mà chưa được.

Cũng là giải pháp đúng đắn nhất trong tình cảnh này.

Con người, trừ bọn ma đầu tàn bạo máu lạnh sát nhân ra, có ai lại thích đổ máu?

Vị Pharong trưởng Thiếu Lâm nhìn Bộc Dương Duy bằng ánh mắt cảm kích, mặt thoáng hiện nét cười gật đầu đáp :

- Như vậy thì tốt, song phương có thể dựa vào võ học của mình mà tỷ đấu để xem võ thuật nào tinh diệu hơn...

Bách Khuyết hòa thượng cười nhạt một tiếng, tiếp lời :

- Hay lắm! Sau trận này sẽ biết tuyệt học của võ lâm chính tông thắng hay võ thuật của bàng môn tà đạo chiếm ưu thế!

Bách Nhẫn đại sư mặt chợt biến sắc, nhưng không thể bùng miệng sư đệ lại được.

Bộc Dương Duy chỉ nhếch môi cười khẩy, không nói gì.

Tuy nhiên nụ cười đó là Bách Khuyết và Bách Thiện muốn phát điên lên.

Thất Sát kiếm Ngô Nam Vân nói :

- Ngô mỗ xin dùng võ thuật bàng môn tà đạo là Thất Sát kiếm pháp của phái Ngũ Đài sơn xin lãnh giáo tuyệt học võ lâm chính tông của Bách Khuyết đại sư!

Nên biết Ngũ Đài sơn là một trong Cửu đại chính phái của võ lâm, nói võ học bàng môn tà đạo của Ngũ Đài phái là quá đủ mỉa mai rồi.

Bách Khuyết giận tím mặt nhưng không biết trả lời sao được nữa?

Lão đành gượng cười chữa thẹn :

- Rất tốt! Lão nạp từ lâu chưa được lãnh giáo kiếm thuật của Ngô thí chủ...

Nói xong bước ra giữa sảnh đường.

Chúng tăng phân ra nhường lối.

Thất Sát kiếm Ngô Nam Vân cũng trầm tĩnh rồi ghé bước ra.

Bộc Dương Duy và Bách Nhẫn đại sư đại sư đều đã ngồi xuống, chuẩn bị theo dõi cuộc đấu sắp diễn ra.

Cả hai người biết rằng bản thân mình phải nỗ lực mới tránh được đổ máu, vì chỉ cần lời châm chọc của hai đối thủ trước cuộc đấu đủ thấy đã tạo thành nỗi hận thù sâu sắc.

Bách Nhẫn đại sư tuy cũng có lòng thiên vị cho đệ tử của môn phái nhưng vẫn còn cảm nhận được những lời mà sư đệ Bách Khuyết nói ra đều rõ sự phi báng.

Bách Khuyết hòa thượng mới đi được mấy bước, chợt thấy một người ngồi bên tả Bách Nhẫn đại sư nhảy ra.

Đó chính là một lão tăng hồng y, tuổi ngoại lục tuần, còn gầy hơn cả Bách Khuyết hòa thượng.

Căn cứ vào y phục thì lão tăng này bồi phận cũng thuộc hàng chữ Bách ngang hàng Chương môn nhân.

Diện mạo của người này không có gì đặc biệt, nhưng rất dễ nhận dạng vì ngay giữa huyệt mi tâm của lão ta có một nốt ruồi to bằng đầu ngón tay.

Lão tăng vừa nhảy ra, liền đến trước Bách Khuyết hòa thượng chấp tay nói :

- Bách Khuyết sư huynh! Xin hãy nhường cho sư đệ xuất chiến trường đấu này, lĩnh giáo tuyệt học Ngũ Đài phái của Ngô thí chủ.

Bộc Dương Duy nhìn thấy người này và nghe lão ta nói thế, trong lòng không khỏi lo lắng.

Bởi vì tuy chưa từng gặp, nhưng căn cứ vào nốt ruồi son thì người trong giang hồ đều đoán ra nhân vật đó.

Dựa vào đặc điểm mà lão tăng có trác hiệu Huyết Chí Thiết Đám, trong Thiếu Lâm tự lấy pháp danh Bách Không đại sư, giữ trọng trách Giám viện Hình đường, một trong những nhân vật của Thiếu Lâm có uy danh hiển hách trong giang hồ.

Thất Sát kiếm Ngô Nam Vân là người đa từng tung hoành giang hồ gần hai chục năm, kiến đa thức quảng, đương nhiên không lạ gì vị Huyết Chí Thiết Đám này.

Tuy vậy vị Hình đường Đường chủ vẫn bình thản không tỏ thái độ gì.

Bách Khuyết hòa thượng thấy sư đệ tranh xuất thủ trước, nhử mày tỏ ra khó xử.

Với những lời xúc phạm vừa rồi, lão muốn tặc tay mình trừng trị nhân vật kiêu ngạo Ngũ Đài đệ nhất cao thủ này, nên trong thâm tâm không muốn nhường đôi phương cho người khác.

Nhưng chẳng lẽ tranh chấp với sư đệ?

Lão trầm ngâm chốc lát rồi gật đầu đáp :

- Thôi được! Nhưng Bách Không sư đệ hãy cẩn thận!

Tuy nói thế nhưng Bách Khuyết biết rõ võ công của sư đệ không kém gì mình, nên rất yên tâm.

Lão nói xong quay lại chỗ ngồi.

Cùng lúc ấy Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên ngồi bên Đại Lực Tôn Giả cũng nhảy ra, đến trước Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân ôm quyền nói :

- Hình đường Đường chủ! Xin cho phép bốn Hộ pháp xuất trường đấu trận này!

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân cũng tỏ ra do dự.

Vì lão biết rằng Huyết Chí Thiết Đàm Bách Không hòa thượng võ công rất cao, ở phái Thiếu Lâm chỉ dưới Chương môn sư huynh, chỉ e Du đại hộ pháp này đâu không lại.

Mặt khác về thân phận của song phương, ở Lĩnh Vân bang mình là Hình đường Đường chủ. Huyết Chí Thiết Đàm Bách Không hòa thượng cũng là Giám viện Hình đường của phái Thiếu Lâm.

Vì địa vị ngang nhau nên bất luận thắng thua, song phương không thể oán trách gì được.

Nếu để Lực Bạt Cửu Nhạc xuất chiến, lỡ bị thua thì há không làm hại đến uy danh của bản bang?

Ngô Nam Vân hiểu rất rõ rằng cuộc đấu này không chỉ quan hệ đến thắng thua vinh nhục của mỗi người tham chiến mà còn ảnh hưởng rất lớn đến uy tín và danh vị của từng môn phái.

Nhưng Du Đại Nguyên đã bước ra đây và công khai yêu cầu, nếu từ chối tất dễ nảy sinh tự ái.

Nhìn sang Bộc Dương Duy và Đại Lực Tôn Giả mong tìm được cách giải quyết, nhưng thấy hai người vẫn yên lặng không bày tỏ thái độ gì, vị Hình đường chủ nghĩ thầm :

- Thôi đành vậy! Cho dù Đại hộ pháp không địch nổi thì trận sau mình cố thắng Bách Khuyết lão trọc, như vậy coi như hòa! Cuối cùng Bang chủ nhất định sẽ thắng Bách Nhẫn đại sư, kết quả vậy là mỹ mãn!

Nghĩ đoạn thấp giọng nói :

- Du hộ pháp, tên Huyết Chí Thiết Đàm này không dễ đối phó đâu! Hãy cẩn thận!

Du Đại Nguyên gật đầu, bước ra đấu trường.

Huyết Chí Thiết Đàm Bách Không hòa thượng hướng sang Du Đại Nguyên chấp tay hợp thập nói :

- Được thỉnh giáo tuyệt học của Lực Bạt Cửu Nhạc Du hộ pháp, lão nạp cũng hân hạnh!

Du Đại Nguyên đáp :

- Mời đại sư xuất chiến!

Huyết Chí Thiết Đàm lùi lại ba bước, nạp khí Đan Điền, thi triển một trong bảy mươi hai loại thần công của Thiếu Lâm tự là Bách hộ thần quyền đánh ra.

Huyết Chí Thiết Đàm vừa thi triển Bách Bộ thần quyền là một trong bảy mươi hai loại thần công của phái Thiếu Lâm, lập tức kinh khí nổi lên như đồng bão.

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên vốn là một hán tử chân trực không có thủ đoạn, nhưng lại có võ công thượng thặng được vị quái kiệt võ lâm Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành chân truyền.

Thấy đối phương xuất thủ, tuy kinh lực ào ạt vô song, vị Hộ pháp không chút nao núng, quát lên :

- Đánh rất hay!

Lời chưa dứt, song chương cùng đánh ra đối địch.

- Bình, bình!

Hai tiếng nổ vang rền như sét, cả hai đối thủ cùng bị bức lùi một bước.

Thân thể to lớn của Du Đại Nguyên vừa lùi đã tiến, miệng thét to :

- Đại hòa thượng lại tiếp ta mấy chương nữa?

Vừa quát, cả chân tay cùng phối hợp tấn công, đồng thời đánh ra chín chương và ba cước!

Bách Không đại sư cười hắc hắc hai tiếng, không lùi mà lại tiến, cùng phát liên hoàn bảy cước ba chương phản công.

Chỉ thấy bóng người nhào lộn, chương cước tung hoành, hắc ảnh hồng ảnh luân đổi vị trí cho nhau, không rõ ai lùi ai tiến, chiêu này tiếp chiêu kia liên hồi không dứt.

Sau vài chiêu đầu có tính chất thăm dò, bây giờ hai đối thủ mới bắt đầu vào cuộc đấu chính thức.

Huyết Chí Thiết Đàm Bách Không hòa thượng từ trong màn chương chợt quát to một tiếng nhảy vút lên cao, từ trên không chúc đầu xuống, phát liên ba chiêu Như Lai Thăng Bối, Kim Cương Phục Hồ, và Liên Hoa Tường Vân đánh xuống.

Trước chương lực quá cường liệt, Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên buộc phải lùi lại phòng thủ.

Huyết Chí Thiết Đàm đáp xuống, tiếp tục đánh ra ba chiêu nữa, càng hung mãnh hơn trước.

Du Đại Nguyên chợt nhảy sang tả một bước tránh chiêu, song chương cùng phát, đánh vào sườn phải đối phương.

Mãi đến lúc đó, y mới bắt đầu thi triển tuyệt học Lôi Đình chương tấn công.

Với ưu thế thể lực hơn hẳn, Du Đại Nguyên không ngại đấu trực diện, chương phát ra liên hồi như vũ bão, nhanh chóng giành lại thế thượng phong.

Tuy Huyết Chí Thiết Đàm dùng Bách Bộ thần quyền là một trong những tuyệt học của Thiếu Lâm, nhưng trước lực đạo quá lớn buộc phải lùi về thủ thế.

Chỉ sau chốc lát, song phương đã giao thủ ngoài năm mươi chiêu mà chưa ai tỏ rõ ưu thế của mình.

Mấy chục người chú tâm quan sát trận ác đấu, ai ai cũng phải kinh tâm!

Huyết Chí Thiết Đàm Bách Không hòa thượng vừa đánh vừa nghĩ thầm :

- Đã ba bốn chục năm hành khứ giang hồ, đặc biệt là trong thời gian gần đây, rất ít đối thủ đấu qua ba mươi chiêu mà chưa bại. Nếu trong vòng trăm chiêu mà không thắng được tiểu tử này thì còn đâu uy danh của phái Thiếu Lâm nữa?

Nghĩ đoạn dốc toàn lực tấn công.

Quả nhiên Lực Bạt Cửu Nhạc không chịu nổi trước thế quyền mãnh liệt của đối phương, dần dần bị bức lùi, thủ nhiều công ít.

Vừa rồi Bách Khuyết hòa thượng thấy qua ngoài năm mươi chiêu mà sư đệ chưa thắng nổi đã tỏ ra lo lắng, bây giờ mới yên tâm, những nếp nhăn trên trán giãn ra.

Trái lại, Đại Lực Tôn Giả thì nhú chặt đôi mày bạc, mắt không rời khỏi hai đối thủ, tay nắm chặt, sự căng thẳng hiện rõ trên nét mặt.

Bộc Dương Duy cũng rất lo lắng, chỉ là trên khuôn mặt tuấn tú không có chút biểu cảm gì.

Cuộc kịch chiến đã qua hơn một trăm chiêu...

Đại Lực Tôn Giả thở dài tự nhủ :

- Xem tình cảnh thì Đại Nguyên khó giành lại thế chủ động từ tay Huyết Chí Thiết Đàm Bách Không hòa thượng... Chỉ e nó khó cầm cự được thêm năm mươi chiêu nữa...

Huyết Chí Thiết Đàm càng phát chương càng nhanh, chỉ thấy quyền ảnh trùng trùng nhìn hoa cả mắt.

Bây giờ thì có thể khẳng định võ công của Lực Bạt Cửu Nhạc không bằng đối thủ, nhưng nhờ thần lực vô song nên kháng cự rất ngoan cường.

Thình thoảng y liều mạng vùng chương đánh ra, miệng quát vang như sấm làm vang động cả Diễn Võ đường.

Vừa ra sức phát chương vừa gào thét, được một lúc thì Du Đại Nguyên mệt quá mồ hôi toát ra đầm đìa chảy thành dòng xuống cổ, hơi thở hồng hộc đến nỗi những người đứng quan chiến cách ba bốn trượng vẫn còn nghe rõ.

Trong lúc đó, công thế của Huyết Chí Thiết Đàm vẫn giữ nguyên, thậm chí còn tăng mà không giảm.

Về mặt của chúng tăng hiện rõ sự đặc chí. Ngay cả Phương trượng Bách Nhẫn đại sư cũng nở nụ cười.

Con người chẳng ai hoàn thiện, toàn mỹ, vị này dù là bậc cao tăng cũng có đâu không thiên vị?

Tuy nhiên lão cũng thấy rõ Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên là người có công lực kém nhất trong bốn vị thí chủ tới đây, trong lúc đó Bách Không sư đệ không thua kém mình bao nhiêu, chỉ sợ những cuộc đấu tiếp theo sẽ gây cho bốn phái nhiều bất lợi, cho dù thắng trận này thì lạc quan bây giờ còn quá sớm.

Đột nhiên Huyết Chí Thiết Đàm Bách Không đại sư quát to một tiếng, thi triển một thức Nhất Hạc Xung Thiên thân ảnh nhảy vút lên không rồi lao chúc xuống, vận toàn lực xuất những chiêu lợi hại nhất trong Bách Bộ thần quyền đánh ra.

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên không đương nổi bị trúng một quyền vào ngực, lùi lại năm sau bước.

Bách Không hòa thượng đáp xuống, chấp tay cười hô hô nói :

- Được Du hộ pháp nhường cho một chiêu nửa thức, lão nạp xin tỏ lòng cảm kích!

Huyết Chí Thiết Đàm đã từng đánh bại không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm nhưng lần này lão ta tỏ ra hí hửng đắc ý như vậy, mới biết để giành thắng lợi không dễ chút nào.

Du Đại Nguyên không nói gì, cúi nhìn xuống chỗ ngực áo bị phanh ra, thấy rõ một vết churòng đỏ bầm.

Mặt y tối sầm lại.

Mặc dù từ khi xuất đạo đến nay, đây không phải là lần đầu bại dưới tay địch thủ, nhưng không lần nào đau khổ như thế.

Bởi vì cuộc đấu này còn mang ý nghĩa là vinh nhục của môn phái, lại trước sự chứng kiến của Bang chủ và ân sư...

Lúc này ước muốn duy nhất của y là mặt đất nứt ra một chỗ để mình chui xuống và không bao giờ xuất hiện lại trên thế gian nữa!

Mặt y trắng bệch ra, mặc dù biết rõ mình không hề bị thương.

Bộc Dương Duy chậm rãi bước đến gần, thấp giọng nói :

- Đại Nguyên! Đừng buồn nữa! Trong thiên hạ không có bất cứ loại cây nào mà không bị đổ. Huynh hãy chờ lát nữa, tiểu đệ sẽ đánh ngã Huyết Chí Thiết Đàm Bách Không lão trọc để trả hận cho huynh và chứng minh câu vừa rồi!

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên cắn môi, nhìn Bang chủ đầy cảm kích rồi trầm mặc quay lại chỗ ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Hai phái tranh cường - Sức bình lực địch

Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành vỗ vào một bên vai vạm vỡ của đồ đệ, trầm giọng nói :

- Đại Nguyên! Không có gì đâu! Thắng bại là việc thường tình của binh gia, can gì phải buồn khổ chứ? Đối phương đã ngoài sáu mươi tuổi, nay người chỉ chưa tới ba mươi, sao không có lúc thắng được hắn để trả thù? Hơn nữa hồi vào tuổi người, sư phụ cũng bị thua không biết bao nhiêu lần...

Vị quái kiệt tuổi đã gần tám mươi, để an ủi đồ đệ từ phải thú nhận thất bại của mình, tự xúc phạm đến lòng kiêu hãnh của bản thân, đó là một sự hy sinh lớn.

Tuy rằng Đại Lực Tôn Giả nói ra câu đó chưa hẳn đã đúng sự thực, nhưng cũng đủ chứng minh rằng tình sư đồ giữa họ thấm thiết tới mức nào.

Bách Nhẫn đại sư cười nói :

- Trận này đồ đệ từ bỏ tự được Du thí chủ nhường nhịn cho một chiêu, lão nạp vô cùng cảm kích...

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân chợt đứng lên, bước ra đấu trường ôm quyền nói :

- Ai thắng đã thắng, ai thua cũng đã thua rồi, cần gì phải dùng lời sáo rỗng vô ích? Bây giờ tại hạ xin lĩnh giáo tuyệt chiêu của bất cứ vị nào của quý tự!

Thấy thái độ của Ngô Nam Vân cuồng ngạo như thế, chúng tăng mặt đều biến sắc.

Bách Nhẫn đại sư nghĩ thầm :

- Xưa nay ai cũng biết Thất Sát Kiếm võ công cao cường, tính cách kiêu ngạo. Nhưng nếu suy cho cùng thì mấy vị sư đồ của môn tự cũng không hơn gì!

Vị giám viện đầu tọa của Thiếu Lâm tự Bách Khuết hòa thượng bước ra đứng đối diện với Ngô Nam Vân chấp tay nói :

- Lão nạp không tự lượng sức, muốn thỉnh giáo cao chiêu của Ngũ Đài đồ đệ nhất cao thủ danh lừng thiên hạ!

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân ngao nghể đáp :

- Không dám! Không dám! Tại hạ chỉ muốn thử xem võ học chính tông của đại hòa thượng phái Thiếu Lâm thắng hay võ công bàng môn tà đạo của Ngũ Đài phái cao hơn?

Khuôn mặt khăng khiu của Bách Khuyết nhăn nhúm lại trông rất khó coi.

Lời thách thức đó rất trắng trợn, nhưng vì chính lão nói ra câu đó trước nên đành cứng lưỡi không biết đối đáp thế nào, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, lấy ra một cây Giáng Ma trượng nói :

- Ngô thí chủ xuất binh khi đi!

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân thấy cây trượng dài năm thước, to bằng cổ tay, màu đen bóng, không biết làm bằng chất liệu gì nhưng xem chừng khá nặng.

Ngô Nam Vân ngao nghể đáp :

- Đại hòa thượng cứ ra chiêu, tại hạ xuất binh khi cũng vừa!

Ngay từ đầu, hai đối thủ đã không bỏ lỡ cơ hội hạ nhục nhau.

Bách Khuyết hòa thượng hừ một tiếng nói :

- Ngô thí chủ đã nói thế, lão nạp đành xuất chiêu đây!

Lời vừa dứt, Giáng Ma trượng đã múa lên nửa vòng rồi bắt thần điểm tới ba yếu huyệt Khí Hải, Thủy Đột và Cự Khuyết của đối phương.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân không cần nhảy lui, chỉ chớp mắt đã rút kiếm cầm tay xuất chiêu nghênh địch.

Chu Diệu kiếm điểm ra chỉ ba vết kiếm quang, vừa đúng vào đầu trượng đối phương.

Cây Giáng Ma trượng đang điểm tới lập tức bị mũi kiếm chặn lại.

Bách Khuyết hòa thượng xưa nay vẫn võ ngực xưng hùng thiên hạ, tuy có nghe danh Ngũ Đài đệ nhất cao thủ nhưng đâu có coi ra gì?

Khi xuất chiến, lão tin rằng nhiều lắm thì chỉ trong một vài chục chiêu sẽ khống chế đối phương, nên mặc dù cây trượng bị kiếm khí chặn lại vẫn không nao núng.

Bách Khuyết thu trượng về, lại thi triển tiếp ba chiêu Thương Long Quán Thụ, Tàn Vân Âm Nguyệt, và Trượng Phát Ma Tiêu đánh ra.

Ba chiêu này chứa đựng tới ba mươi sáu phép biến hóa, khống chế ba mươi sáu huyệt đạo đối phương!

Ngô Nam Vân chừng như đã lường trước chiêu thức, chỉ cười nhạt một tiếng, Chu Diệu kiếm múa lên như thần long, nhất nhất hóa giải công thể của địch.

Bách Khuyết hòa thượng buông tiếng khen :

- Hào!

Giáng Ma trượng đối thủ múa lên vù vù, vô số trượng ảnh từ khắp mọi phía áp xuống đầu vị Hình đường chủ.

Đại Lực Tôn Giả nhìn thấy cũng phải toát mồ hôi, thần phục lắm lắm :

- Giáng Ma nhị thập bát thức của Thiếu Lâm thật lợi hại!

Ngô Nam Vân không hổ danh là Ngũ Đài đệ nhất cao thủ, vừa triển khai bộ pháp, thân ảnh chồn vờn giữa muôn vàn trượng ảnh tránh chiêu, Chu Diệu kiếm điểm ra trăm ngàn vết hàn tinh, tạo thành một màn kiếm dày đặc như tấm tơ nhện, ngăn không để lọt vào một trượng.

Chỉ sau khoảnh khắc, hai cao thủ mỗi người đã phát gần trăm chiêu.

Bộc Dương Duy chăm chú quan sát cuộc chiến, vẻ mặt đang căng thẳng chợt giãn ra.

Đại Lực Tôn Giả nhận ra sự thay đổi đó, liền hỏi :

- Bộc Dương bang chủ! Theo các hạ thấy chỉ trong trận đấu này ai có nhiều hy vọng thắng hơn?

Bộc Dương Duy trầm giọng đáp :

- Theo văn bói thì Ngũ hình đường chủ có nhiều hy vọng thắng hơn. Nhưng muốn thắng không phải dễ dàng.

Đại Lực Tôn Giả gật đầu, lại chú mục vào trường đấu.

Hơn hai chục tầng lầu dán mắt vào hai đối thủ, mắt cứ hoa lên không sao phân định ra chiêu thức, cũng không nhận ra ai hơn ai kém.

Lại qua trăm chiêu nữa...

Diễn Võ đường rộng thênh thang dường như chật hẹp lại, chỉ thấy khắp nơi trượng phong kiếm ảnh tung hoành, kinh khí nổi lên ào ào như đông bão...

Cuộc chiến vẫn diễn ra ở thế cân bằng, mặc dù hết sức quyết liệt.

Hai đối thủ hầu như đã đưa hết kỳ chiêu dị thức, mỗi chiêu phát ra không những dốc tận công lực mà còn đưa hết cơ trí, nhằm mục đích duy nhất là đánh bại đối phương càng sớm càng tốt.

Đột nhiên Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân hét vang, phát một lúc ba chiêu trong Thất Sát kiếm pháp...

Chỉ thấy kiếm ảnh càng lúc càng thịnh, khổng chế cả một khoảng không gian hai trượng, hoàn toàn lấp át trượng ảnh.

Lúc này Thất Sát kiếm pháp mới tỏ rõ uy lực kinh nhân của nó.

Phượng trượng Thiếu Lâm Bách Nhẫn đại sư đại sư thấy vậy mặt dần biến sắc.

Chúng tăng bắt đầu lo lắng.

Bởi vì đến lúc đó thì đã có thể nhận rõ Bách Khuyết hòa thượng đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, bị vây trong kiếm ảnh trùng trùng, Giáng Ma nhị thập bát thức không còn phát huy được uy lực nữa.

Đại Lực Tôn Giả nhìn sang Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên cười nói :

- Đồ nhi! Ngũ đường chủ sắp trả thù được cho ngươi rồi đấy.

Du Đại Nguyên gật đầu.

Y đã nhận rõ tình thế lúc này là không còn xoay chuyển được nữa, thế thắng bại đã rõ.

Chợt nghe Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân quát to lên một tiếng, Chu Diệu kiếm phát liền ba chiêu.

Trong tiếng quát kinh tâm động phách, chỉ thấy kiếm ảnh sáng lòa như thần long phi vũ, làm cả gian Diễn Võ đường sáng lên!

Đó là ba chiêu cuối cùng trong Thất Sát kiếm pháp gồm Lưu Tinh Tung Hoành, Hồi Sơn Vọng Nguyệt và Thất Dương Tinh Huy!

Bách Nhẫn đại sư đại sư than thầm :

- Bách Khuyết sư đệ nguy mất!

Lão vừa nói xong thì kiếm ảnh vừa sáng lòa vụt tắt.

Mọi âm thanh của cuộc chiến cũng tĩnh lặng.

Chiến cuộc đã kết thúc!

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân cảm chéch thanh kiếm đứng bất động, tay cầm kiếm run run.

Bách Khuyết hòa thượng đứng cách đó hai trượng, cây Giáng Ma trượng rơi xuống một bên, da mặt đen sì thành màu gan lợn, đưa mắt oán hận nhìn đối phương.

Trên vai tả, áo cà sa rách một mảnh để lộ vết thương dài chừng ba tấc, vì áo màu đỏ nên không thấy rõ máu, nhưng thấy từng giọt theo nếp áo nhỏ xuống nền gạch.

Hai đối thủ đứng bất động nhìn nhau không ai nói gì.

Chúng tăng cũng không la lên như trước, chỉ có trong ánh mắt lộ nét kinh hoàng và tức giận.

Bách Nhẫn đại sư khoát tay, hai tăng nhân liền bước ra trường đấu Bách Khuyết ra khỏi Diễn Võ đường.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân chỉ ôm quyền mà không nói tiếng nào, ngao ngễ quay lại chỗ ngồi.

Bộc Dương Duy nói :

- Rất tốt! Ngươi đừng chủ nghĩ ngợi đi!

Ngô Nam Vân gật đầu, hiểu hết hàm ý trong câu nói ngắn ngủi của Bang chủ.

Đại Lực Tôn Giả đưa ngón tay cái lên, thấp giọng nói :

- Thất Sát Kiếm! Ngươi quả không hổ danh Ngũ Đài đệ nhất cao thủ, càng không hổ danh Hình đường Đường chủ của Lãnh Vân bang, người điều hành môn quy của Bang chủ!

Ngô Nam Vân cười đáp :

- Tiền bối quá khen! Nam Vân thẹn không xứng với lời khen đó.

Chợt thấy Giám viện Tàng Kinh các Bách Thiện đại sư đứng lên nhìn Ngô Nam Vân nói :

- Vừa rồi sư huynh của lão nạp thỉnh giáo Ngô đại hiệp. Các hạ võ công tuy cao nhưng hạ thủ ác độc như thế, lão nạp không phục. Bây giờ xin Ngô đại hiệp chỉ giáo cho vài chiêu tuyệt học!

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân nhú mày, trầm ngâm chốc lát rồi đứng lên.

Đại Lực Tôn Giả giữ y lại, đứng dậy nhìn Bách Thiện đại sư, cười hô hô nói :

- Đại hòa thượng! Một người đánh không thắng, nay định dùng thượng sách Xa luân chiến chứ gì? Người ta vừa đấu ba trăm hiệp, đại hòa thượng mới dám mở miệng nói câu đó?

Bách Thiện bị đối phương chọc đúng tim đen, giận tím mặt nhưng không biết đối đáp thế nào.

Đại Lực Tôn Giả nói tiếp :

- Còn việc đại hòa thượng vừa bảo Ngô đại hiệp hạ thủ độc ác... Người ta nói cha con dưới chướng khó lưu tình. Các vị cao tăng quý tự nếu không muốn đổ máu, sao lúc đầu hung hổ lăng nhục người ta để dẫn đến hậu quả này?

Bách Thiện đỏ bầm mặt quát lên :

- Đại Lực Tôn Giả! Thì ra ngươi đến Thiếu Lâm tự cũng với ý đồ bất thiện! Ngươi tưởng lão nạp sợ ngươi sao? Nếu vậy thì ra đây, lão nạp muốn thử ngươi mấy chiêu...

Bách Thiện đại sư là một trong ba Trưởng lão Thiếu Lâm, cũng được người trong giang hồ coi là bậc cao tăng, nhưng vì quá giận nên không còn giữ được điềm đạm nữa.

Bách Nhẫn đại sư đại sư nhú mày, trên mặt lộ sự bất mãn, nhưng không thể ngăn lại.

Đại Lực Tôn Giả bình thản đáp :

- Đại hòa thượng! Chúng ta tuổi tác đã cao rồi, nói năng nên điềm đạm một chút, làm gì mà trừng mắt bậm môi như thế? Lão phu thấy sao thì nói vậy, sao ngươi bảo có ý đồ bất thiện? Như vậy không phải cường từ đoạt lý là gì?

Lão dừng một lúc, cười hắc hắc nói tiếp :

- Còn nói đại hòa thượng không sợ lão phu, chẳng lẽ lại sợ ngươi sao?

Bách Thiện bị châm chọc, vằn tia máu quát lên :

- Nếu vậy thì xuất trường!

Nói xong hùng hổ bước ra trường đấu.

Đại Lực Tôn Giả cũng bước ra đứng đối diện.

Bách Thiện đại sư tháo trên vai xuống một cây Nguyệt Nha sảo dài bảy thước, lưỡi hình bán nguyệt với hai mũi chĩa ra nhọn sắc, quát lên :

- Đại Lực Tôn Giả! Hãy xuất binh khí ra! Lão nạp cần lĩnh giáo tuyệt học của Quan Đông đệ nhất cao thủ xem lợi hại tới mức nào!

Đại Lực Tôn Giả cười kha kha đáp :

- Đại hòa thượng! Người đã sống trên đời không dưới bảy mươi năm, hành khứ giang hồ không ít, làm sao lại không biết hơn sáu chục năm qua lão phu không dùng binh khí?

Bách Thiện tỏ ra do dự.

Xét về võ đạo, nếu dùng binh khí đấu với tay không thì không khỏi làm mất thanh danh.

Nhưng nếu phải đấu tay không, lão không dám tin chắc thắng, vì trong giang hồ ai không biết Đại Lực Tôn Giả thần lực vô song?

Đại Lực Tôn Giả trừng mắt nói tiếp :

- Nhưng nếu lão phu dùng tay không thì sợ người cho rằng ta khinh thị, vậy lão phu đành dùng tấm da này đấu với cây Nguyệt Nha sản của người vậy!

Nói xong cỡi tấm da báo đính mấy sợi dây kim tuyến ra, cầm lấy một đầu dây kim tuyến.

Thực ra Đại Lực Tôn Giả dùng tấm da đính kim tuyến làm binh khí không phải là hình thức.

Tấm da có chỗ diệu dụng của nó, và Đại Lực Tôn Giả võ công tuy cao nhưng không dám coi thường đối phương.

Nên biết trong Thiếu Lâm tự thì Giám viện Tăng Kinh các là nhân vật rất trọng yếu, có một đặc quyền là được luyện tất cả các loại võ công.

Trong phái Thiếu Lâm, có một số tuyệt học được coi là võ công trấn sơn, chỉ có Chương môn nhân và Giám viện Tăng Kinh các mới được học.

Trong thực tế thì phái Thiếu Lâm ngoài Chương môn Phương trượng ra, đệ tử hành chữ Bách chỉ có ba người là Bách Khuyết, Bách Thiện và Bách Không, gọi chung là Thiếu Lâm tam trưởng lão.

Ba người này võ công tương đương nhau. Bách Khuyết có cao hơn chút ít nhưng Bách Thiện lại tinh diệu hơn và được luyện võ công trấn sơn.

Bách Thiện đại sư thấy Đại Lực Tôn Giả dùng tấm da đính kim tuyến làm binh khí, tuy không biết diệu dụng thế nào nhưng cũng không dám coi thường.

Tuy vậy lão cũng biết Đại Lực Tôn Giả chưa bao giờ dùng binh khí, tự tin rằng với cây Nguyệt Nha sản lừng danh thiên hạ này tất thắng được đối phương.

Lợi dụng ưu thế, lão xuất binh khí tấn công ngay.

Bách Thiện lão hòa thượng thân thể cao lớn, nhưng động tác lại rất nhanh nhẹn, chỉ chớp mắt đã đánh ra mười lăm chiêu, kiên quyết dành thế chủ động.

Kinh phong rít lên ghê rợn, hai mũi sản loang loáng thoát tả thoát hữu, lúc trên lúc dưới uy hiếp tất cả các đại huyệt trên người đối phương.

Không những thế đánh hung mãnh mà chiêu thức cũng rất tinh kỳ, xứng là đại cao thủ võ lâm!

Ngay từ đầu, Bách Thiện đã xuất tuyệt học Phục Đà Áo Ảnh thập ngũ thức!

Đại Lực Tôn Giả quát to một tiếng, vung tấm da quay như chong chóng mấy vòng chặn đứng công thế của Nguyệt Nha sản, đồng thời phát sợi kim tuyến quất vào mặt đối phương.

Bách Thiện không ngờ tấm da mà có uy lực chặn được tuyệt chiêu của mình, vừa lùi lại thì chợt thấy ánh vàng lóe lên trước mặt, vội đưa Nguyệt Nha sản đánh bật lên hóa giải.

Đại Lực Tôn Giả cười hô hô nói :

- Đại hòa thượng! Như vậy mới là biết người biết ta!

Bách Thiện nổi giận thét vang, vừa lùi tiến vung binh khí tấn công càng mãnh liệt hơn.

Đại Lực Tôn Giả không chút bối rối, xuất chiêu nghênh tiếp.

Quan sát một lúc, Bách Nhẫn đại sư chợt nhíu mày rồi quay sang Huyết Chí Thiết Đàm Bách Không hòa thượng nói thì thầm vào tai lão mấy câu.

Bách Không gật đầu, đứng lên đi tới gần bọn tăng nhân áo xám ra lệnh gì đó.

Hai tên dạ một tiếng rồi khỏi hàng ngũ đi ra khỏi sảnh, dáng đi vội vàng như có việc gì khẩn cấp.

Bộc Dương Duy để ý thấy trên nét mặt Bách Hối hòa thượng đứng bên Bách Nhẫn đại sư hiện lên nỗi thống khổ vô bờ bến.

Không chỉ Bộc Dương Duy mà Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân cũng nhận ra điều này.

Vị Hình đường chủ thương cảm nghĩ thầm :

- Vị Thiết Chương Hoa Vũ này bây giờ đã cuối đời, không còn sống được bao nhiêu nữa mà không được an hưởng sự an nhàn lúc chiều tà xế bóng, phải ăn năn sám hối, chịu nhiều nỗi khổ sở thế kia, thật đáng thương!

Lúc này trong trường đấu, Đại Lực Tôn Giả và Bách Thiện đã qua hơn hai trăm chiêu.

Cả hai mặt đầm mồ hôi, thở phì phì như kéo bễ.

Tuy vậy cuộc đấu vẫn không kém phần kịch liệt.

Đột nhiên Đại Lực Tôn Giả quát to, một tay phát tấm da báo, tay kia đánh ra mười sáu chưởng.

Đó vẫn là Lôi Đình chương, nhưng uy lực lớn hơn khi Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên thi triển rất nhiều.

Bách Thiện mặt đỏ bừng, cũng điên cuồng hét vang đưa Nguyệt Nha sản lên đối địch.

Chỉ nghe những âm thanh rì rào như sấm động, sau đó là tiếng hai người cùng gầm lên như dã thú, sau đó là một tiếng nổ kinh thiên động địa rồi đối thủ tách nhau ra.

Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành lùi ba bước mới đứng vững, khí huyết nghịch xung, mặt đầm đìa mồ hôi chảy thành dòng cuống chiếc áo hoa loang lổ.

Không những thế, ông tay áo rộng thùng thình bị Nguyệt Nha sản xé rách lên tới khuỷu tay bay phấp phới như lá cờ.

Bách Thiện đại sư cũng bị chương lực đẩy lùi ba bốn bước, thân mình chao đảo, vai áo cà sa bị rách một mảng lớn, để lộ vết thương nhoen nhoét máu thịt.

Lão không chút lưu tâm đến vết thương, nghiêng răng tròng mắt oán hận nhìn đối phương.

Người ta kẻ cũng lạ!

Tự mình thách chiến với người khác, thắng thua sống chết thế nào cũng đã nằm trong dự liệu. Sao còn oán hận người ta?

Nhưng mấy ai thoát khỏi nghịch lý này?

Hai người đứng nhìn nhau một lúc, cố điều hòa hô hấp, không ai nói lời nào.

Cuối cùng Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành phá lên cười to một tràng rồi nói :

- Đại hòa thượng, kiểu này thì hai chúng ta chỉ mới bình phân thu sắc, không ai quá thiệt thòi. Nhưng hình như trong cái chữ Bình đó, lão phu có hơn một chút!

Bách Thiện đại sư tròn mắt quát :

- Đại Lực Tôn Giả! Đừng huênh hoang vội! Lát nữa chúng ta sẽ còn đấu tiếp một trận!

Trái với vẻ hăm hực của đối phương, Đại Lực Tôn Giả cười hô hô đáp :

- Rất tốt! Lão phu liệu cái thân già này hầu tiếp đại hòa thượng người là được!

Nói xong lại khoác tấm áo da báo lên vai, quay về chỗ ngồi.

Bách Thiện đại sư, mặt méo xệch lại trông rất khó coi, tới buông mình xuống bên Chương môn nhân.

Như vậy là trường kịch đấu kinh tâm động phách giữa hai đại cao thủ vẫn còn chưa kết thúc.

Công minh mà nói thì Đại Lực Tôn Giả giành được ưu thế nhưng chưa phải đã coi là thắng trận.

Bởi vậy đây là một ân chứng võ công, nếu là cuộc quyết đấu trong khi Bách Thiện đã bị thương, chỉ cần đấu tiếp vài chục chiêu, nhất định lão ta sẽ bị đối phương đánh ngã.

Qua ba cuộc đấu, phía Thiếu Lâm tự coi như đã chịu thiệt thòi.

Sau khi hai đấu thủ trở về chỗ ngồi trong Diễn Võ đường trở nên tĩnh lặng vô thanh.

Liệu sự tĩnh lặng đó có báo hiệu cho con dòng bảo khác sẽ tiếp tục nổi lên còn dữ dội hơn trước?

Bây giờ phía Lãnh Vân bang, chỉ còn duy nhất một người là Bang chủ Ngọc Diện Tu La Bộc Dương Duy còn chưa xuất trường.

Đương nhiên đối thủ của chàng không ai khác hơn là Phươg trượng Thiều Lâm tự Bách Nhẫn đại sư.

Nếu so sánh lực lượng, ngoài hai đối thủ thượng thặng này không nói, nếu tái đấu, xem ra Lãnh Vân bang đang chiếm ưu thế.

Thứ nhất, cuộc đấu giữa Đại Lực Tôn Giả và Bách Thiện đại sư sắp tới, vị Giám viện Tàng Kinh các khó có khả năng lật ngược tình thế.

Hai người còn lại là Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân và Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên không ai bị thương, đã phục hồi công lực như cũ.

Phía Thiều Lâm tự, đệ tử thuộc hàng chữ Bách chỉ còn lại một mình Huyết Chí Thiết Đám Bách Không đại sư.

Danh chính ngôn thuận Du Đại Nguyên đã cam nhận bại, như vậy, Bách Không buộc phải đấu với Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân và hy vọng thắng sẽ rất ít.

Còn những đệ tử trong bang chữ Vô chỉ sợ khó tìm được địch thủ của Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên.

Tuy nhiên chưa bàn đến những trận đấu sau, trận đấu giữa hai vị Chương môn nhân mới quyết định toàn cục.

Phươg trượng Thiều Lâm Bách Nhẫn đại sư ngồi trầm mặc không nói gì, trên bộ mặt uy nghiêm không biểu lộ chút tình cảm nào.

Tuy nhiên chỉ nhìn qua cũng biết lão ta đang chìm trong muôn nỗi suy tư.

Đó là lẽ tự nhiên.

Là người đứng đầu một phái được coi là lãnh tụ của võ lâm, thế mà chỉ mới đấu với một bộ phận trong một môn phái khác chẳng những không thắng mà còn chịu thiệt thòi.

Cuộc đấu này nhất định sẽ nhanh chóng truyền đi khắp giang hồ, khi đó người ta sẽ nghĩ thế nào bản phái?

Khi đó Thiều Lâm có còn xứng đáng với danh hiệu Thái sơn Bắc đầu của võ lâm như mấy trăm năm trước nữa không?

Chỉ còn một cách cứu vãn...

Nếu tự mình thách đấu và thắng được Ngọc Diện Tu La thì danh dự của phái Thiều Lâm sẽ được cứu vớt, nỗi nhục của sư đệ Bách Khuyết đại sư cũng tạm nguôi đi.

Nhưng xưa nay Phươg trượng Thiều Lâm, chỉ ngoại trừ có mối thâm cừu đại hận, không bao giờ đấu với Chương môn nhân các phái trong giang hồ.

Lần này có thể phá lệ không?

Giữa hai phái, ngoại trừ mối xung khắc cá nhân giữ Bách Hối đại sư mà có lẽ đã được hòa giải, hai phái không thể nói là cừu hận.

Đứng giữa hai sự lựa chọn nan giải ấy, Bách Nhẫn đại sư cảm thấy vô cùng khó xử.

Cuối cùng lão quyết định mình sẽ xuất trường thách đấu với Bang chủ Lãnh Vân bang Ngọc Diện Tu La Chỉ còn cách thắng được trận này, uy danh của một phái Thiều Lâm tự được gây dựng mấy trăm năm trước mới được bảo toàn.

Chính khi lão định đứng lên nói lời thách đấu thì chợt bên ngoài Diễn Võ đường vang lên tiếng bước chân.

Bách Nhẫn đại sư đành ngồi nán lại nhìn ra, thấy hai tăng nhân bận áo xám được phái ra ngoài trước đó đã quay lại đứng ngoài cửa, chắp tay cúi mình xuống cung kính nói :

- Khai bẩm Chương môn sư tổ! Đệ tử phụng mệnh đã mời Sư thái tổ đến!

Tất cả hai mươi mấy tăng nhân trong Diễn Võ đường nghe câu đó đều nhất loạt đứng lên, mặt đầy cung kính hướng ra cửa, ngay cả Bách Nhẫn Phươg trượng cũng không ngoại lệ.

Bốn vị khách cũng giật mình rung động. Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ còn có người bối phận cao hơn Bách Nhẫn đại sư nữa?

Đại Lực Tôn Giả tự nhủ :

- Nghe nói Thiều Lâm còn lại một vị bối phận cao nhất là Không Trần lão thiền sư. Như vậy truyền ngôn là không sai.

Hai tăng nhân áo xám bối phận hàng chữ Liễu, gọi Bách Nhẫn đại sư trên hai bậc là Sư tổ.

Chúng gọi người mới đến là Sư Thái tổ như vậy người đó thuộc hàng chữ Không, trên Bách Nhân một bậc.

Chính lúc ấy một người lướt vào Diển Võ đường.

Đó là một lão tăng cao gầy, bận cà sa màu đỏ tía, mặt khô quắt chỉ da bọc xương.

Điều đáng kinh dị là trên đỉnh môn của lão tăng lõm sâu vào giống như cái bát.

Môi lão ta mím chặt, mắt đầu nếp nhăn, hai hàng mi bạc đã rụng gần hết chỉ còn mấy sợi thưa thớt.

Nhìn dạng, lão tăng này ít nhất là chín mươi tuổi.

Lão vừa vào tới cửa, Bách Nhẫn đại sư đã rời chỗ bước ra, cúi mình cung kính nói :

- Đệ tử tham kiến sư thúc.

Nói xong quỳ xuống hành lễ.

Bốn vị khách cũng đứng lên, chăm chú nhìn lão tăng mới đến.

Đại Lực Tôn Giả đã đoán không sai, lão tăng này thuộc bối phận chữ Không duy nhất còn lại Không Trần lão thiền sư.

Lão khoát tay nói :

- Đứng lên đi!

Nói xong lướt vào sảnh, ngồi vào chiếc ghế do Huyết Chí Thiết Đám Bách Không vừa đem đặt ở hàng trên cùng ngay trước tọa vị của Chương môn nhân.

Thấy bước chân của lão lướt đi dường như không chạm đất, Bộc Dương Duy kinh hãi nghĩ thầm :

- Vị này công lực siêu phàm, chỉ e trong võ lâm đương đại không ai sánh nổi!

Bách Nhẫn đại sư trở về chỗ của mình, vẫy tay ra hiệu cho chúng nhân ngồi xuống.

Chủ khách lại an tọa, hai tên tăng nhân áo xám về đứng ở vị trí trước đây.

Không Trần lão thiền sư lướt mắt nhìn bốn vị khách ngồi đối diện rồi quay lại hỏi Bách Nhẫn đại sư :

- Mấy vị thí chủ đó là ai vậy?

Chương môn Phương trưởng đáp :

- Khai bẩm sư thúc, vị Bộc Dương Duy thí chủ, Bang chủ Lãnh Vân bang cùng hai vị dưới quyền và Đại Lực Tôn Giả Cách lão thí chủ tới đây để giải quyết mối oán cừu với Quan Bang chủ ba mươi năm trước. Vì sự việc quá nghiêm trọng liên quan đến vinh nhục của bốn môn nên đệ mạo muội kinh động đến lão nhân gia.

Không Trần lão thiền sư gật đầu, lại lướt nhìn khách lần nữa, chắp tay nói :

- Xin thứ lỗi lão nạp chân yếu không đứng nhiều được. Dám hỏi vị nào là Bộc Dương bang chủ?

Bộc Dương Duy đứng lên ôm quyền đáp :

- Tại hạ là Bộc Dương Duy, ân sư là Độc Thủ Ma Quân Quan Nghi, ba mươi năm trước có mối ân oán với Thiết Chương Hoa đại hiệp. Ba năm trước Hoa đại hiệp có ước tại hạ tới đây.

Nói xong ngồi xuống.

Không Trần lại nhìn sang Đại Lực Tôn Giả nói :

- Vị này tất là Đại Lực Tôn Giả Cách lão thí chủ? Mấy chục năm trước lão nạp từng nghe nhiều đến đại danh đệ nhất Quan Đông của Cách lão thí chủ nhưng chưa có duyên kiến diện. Hôm nay được thấy tôn nhan, thật là quý hóa!

Đại Lực Tôn Giả đáp :

- Không dám! Không Trần lão thiền sư đức cao vọng trọng, danh tiếng lừng lẫy giang hồ năm sáu mươi năm trước, đến nay đã gần trăm tuổi mà vẫn còn khang kiện như thế, quả là đại phúc cho phái Thiếu Lâm...

Tiếp đó Bách Nhẫn đại sư giới thiệu Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân và Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên.

Vị cao tăng Thiếu Lâm không biết hai người này, chỉ nói mấy câu khách sáo.

Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Vị Thiền sư này vừa uy vừa khiêm quả không hổ danh một vị cao tăng Phật môn.

Tiến hành thủ tục xong, Bách Nhẫn đại sư thấp giọng nói gì với Không Trần lão thiền sư một lúc.

Vị này nghe xong nhú mày trầm tư, cuối cùng gật đầu nói :

- Được!

Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Đối phương nhất định sẽ thách chiến, Không Trần đại sư võ công còn cao hơn Bách Nhẫn một bậc, không biết ai sẽ đấu với mình đây?

Chàng vừa nghĩ xong thì Bách Nhẫn đại sư cao giọng nói :

- Bộc Dương thí chủ! Vừa rồi hai phái chúng ta đã qua ba trường đấu. Chư vị thí chủ võ công cao cường, quả không hổ danh là những nhân vật xưng hùng một phương trong thiên hạ...

Tôi đó dừng lại chốc lát.

Bộc Dương Duy biết rằng đó chỉ là những lời mào đầu, nội dung chính là câu tiếp theo nên bình thản chờ nghe.

Chừng như đã được Không Trần lão thiền sư chấp nhận nên Bách Nhẫn đại sư bình tĩnh nói tiếp :

- Đến bây giờ có thể nói là song phương bình phân thu sắc, không hơn kém nhau bao nhiêu. Không biết Bộc Dương thí chủ có nguyện ý chỉ giáo cho lão nạp mấy chiêu tuyệt học không?

Bộc Dương Duy đã lường trước vấn đề này.

Ngay sau cuộc đấu giữa Đại Lực Tôn Giả và Bách Thiện kết thúc, chàng hiểu rằng giữa mình với Phương trượng Thiếu Lâm không thể tránh khỏi cuộc đối đầu.

Nghe Bách Nhẫn nói xong, chàng sáng giọng cười đáp :

- Đại sư đã bày tỏ mỹ ý như vậy, đối với tại hạ là vinh hạnh lớn, cầu còn chưa được, có đâu từ chối?

Bách Nhẫn gật đầu :

- Nếu vậy thì tốt!

Lão vừa định đứng lên thì chợt nghe Bộc Dương Duy nói :

- Nhưng tại hạ còn muốn đề xuất một điều...

Bách Nhẫn nhú mày hỏi :

- Bộc Dương thí chủ có điều kiện gì chăng?

Bộc Dương Duy đáp :

- Tại hạ muốn rằng trước khi ấn chứng võ công với Phương trượng, xin được thỉnh giáo cao chiêu của Huyết Chí Thiết Đám Bách Không đại sư!

Bách Nhẫn đại sư nghe nói thế thì rất ngạc nhiên ngồi ngậy ra.

Lão chưa kịp trả lời thì Huyết Chí Thiết Đám Bách Không hòa thượng đã đứng lên chấp tay nói :

- Khái bảm Chương môn sư huynh! Ngọc Diện Tu La Bộc Dương bang chủ danh chấn giang hồ, được thỉnh giáo cao chiêu là vinh hạnh lớn. Nay Bang chủ đã có lòng ưu ái lão nạp như thế, xin Phương trượng chuẩn y cho lão nạp được ứng chiến, lĩnh giáo tuyệt học kỳ ảo Thiên Ma thập nhị thức!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Trượng đầu trượng - Bất phân thắng bại

Bách Nhẫn đại sư nghe sư đệ Huyết Chí Thiết Đám Bách Không hòa thượng đề nghị được ứng chiến với Bộc Dương Duy thì không trả lời ngay, nhủ này trầm ngâm suy nghĩ.

Có nhiều lý do làm cho lão phải cân nhắc việc này.

Về thắng phụ, lão biết sư đệ chưa chắc đã thắng nổi vị Hình đường chủ Lãnh Vân bang Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân, nói gì đến Ngọc Diện Tu La?

Như vậy, cuộc đấu giữa hai vị Chứng môn sẽ vẫn tiếp tục.

Nếu bây giờ chấp nhận để Bộc Dương Duy đấu với Huyết Chí Thiết Đám, hậu quả sẽ thế nào?

Về mặt thể lực, dù ít dù nhiều, đối phương cũng hao tổn một phần chân khí.

Một khi chấp nhận, việc truyền ra giang hồ, há lại không mang tiếng là Chứng môn Thiếu Lâm dùng chiến thuật xa luân chiến để thắng đối phương?

Mặt khác, việc Huyết Chí Thiết Đám bị bại là điều gần như là cảm chắc, sẽ đẩy Thiếu Lâm vào tình thế khó khăn.

Ba trường đấu vừa rồi Thiếu Lâm đã kém thế, nay thêm một trận bại, cho dù sau này Bách Nhẫn đại sư có thắng cũng không đem lại thắng lợi chung cuộc cho Thiếu Lâm.

Nhưng một bên đã công khai thách chiến, bên kia đã chấp nhận, từ chối làm sao được nữa?

Dù không muốn chút nào, Bách Nhẫn đại sư đành phải gật đầu chấp thuận.

Huyết Chí Thiết Đám Bách Không hòa thượng chấp tay nói :

- Đa tạ Chứng môn sư huynh!

Nói xong bước ra đấu trường.

Trước đây, khi Bách Không thắng Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên, nhìn thái độ dương dương tự đắc của đối phương, Bộc Dương Duy chỉ muốn đánh bại lão ta, trả thù cho Du Đại Nguyên.

Chờ khi Bách Không hòa thượng ra tới đấu trường dừng lại, Bộc Dương Duy đứng lên tung mình nhảy vút lên cao ba trượng, lộn người lại đáp xuống ngay trước mặt đối phương cách hai trượng.

Không Trần lão thiền sư thấy vậy giật mình chấn động, nghĩ thầm :

- Thân pháp Tế Liễu Phong huyền ảo bậc nhất võ lâm! Thiếu niên này không phải là nhân vật bình thường đâu! Bách Không còn lâu mới xứng là đối thủ của hắn!

Bách Không hòa thượng mặt cũng biến sắc, nốt ruồi son giữa Mi Tâm huyết càng đỏ bầm lại.

Tuy vậy sau một thoáng lão trấn tĩnh lại ngay, cười nói :

- Khinh công Tế Liễu Phong của thí chủ đạt tới trình độ thặng thừa như thế, lão nạp vô cùng khâm phục!

Bộc Dương Duy đáp :

- Đại sư quá khen! Xin xuất chiêu đi!

Bách Không hòa thượng chợt quát lên :

- Lão nạp thất lễ!

Dứt lời lao tới, từ cách mặt đất năm thước đánh ra một lúc chín cước và mười sáu chưởng.

Thân pháp nhanh, song chưởng phát ra như chớp không kịp nhìn rõ, kinh lực mạnh, chỉ một chiêu này trong giang hồ khó tìm ra địch thủ.

Bộc Dương Duy không hoàn thủ, chỉ nhếch môi cười nhạt rồi lướt mình, sau chốc lát đã đứng sau lưng đối thủ!

Bách Nhẫn đại sư kinh hãi nghĩ thầm :

- Thiếu niên này khinh công thật lợi hại! Thậm chí mình không kịp nhận ra y dùng loại thân pháp gì nữa!

Giả lúc này mà Bộc Dương Duy xuất thủ thì chỉ một chiêu đánh vào hậu tâm là đủ đánh ngã đối phương.

Nhưng chàng đã không làm điều đó.

Kể ra Huyết Chí Thiết Đàm Bách Không hòa thượng phản ứng cũng thật nhanh.

Đang phát chiêu, không nhìn thấy đối phương đâu, lão vội lách mình sang một bên tránh bị đánh tập hậu.

Bộc Dương Duy cười nói :

- Nếu lần sau, tại hạ sẽ không bỏ lỡ cơ hội, khi ấy chỉ sợ Đại sư có tránh cũng không kịp đâu!

Không Trần lão thiền sư và Phưong trượng Bách Nhẫn đại sư cùng buông tiếng thở dài.

Huyết Chí Thiết Đàm mặt đỏ bừng vì thẹn và tức, lại xông vào đánh tiếp.

Lần này Bộc Dương Duy bắt đầu hoàn thủ.

Trong lúc Huyết Chí Thiết Đàm thi triển Bách Bộ thần quyền đến mức lâm ly thì Bộc Dương Duy dùng Thiên Ma thập nhị thức bình tĩnh hóa giải.

Sau một lúc tấn công không có kết quả, thậm chí còn bị đánh lui, lão hòa thượng nổi giận thét vang, đồng thời đánh ra ba chiêu Như Lai Thống Bối, Kim Cương Phục Hồ, Liên Hoa Tường Vân với ba mươi sáu quyền công sang cả ba phía tả hữu và trước mặt đối phương.

Bộc Dương Duy quát :

- Đại sư cẩn thận!

Dứt lời cũng phát ba chiêu trong Thiên Ma thập nhị thức.

Chiêu quyền tiếp nhau nổ vang thành một chuỗi làm rung chuyển cả tòa Diển Võ đường.

Bách Không bị chiêu lực đánh bật lui ba bước.

Với nội lực thâm hậu, lão vẫn không bị nội thương, lại xông vào phát chiêu.

Bộc Dương Duy Hừ một tiếng nói :

- Các hạ thật không biết tiến thoái!

Nói xong nhún mình mất đi tầm ảnh.

Bách Nhẫn đại sư và chúng tăng trong sảnh tuy chăm chú nhìn, nhưng chỉ thấy bóng trắng lóe lên mà không thấy chàng thi triển thân pháp thế nào.

Riêng Không Trần lão thiền sư thở dài nói :

- Bách Không bị lặp lại chiêu đầu tiên rồi! Nhưng lần này không được tiện nghi như lần trước nữa đâu!

Quả nhiên...

Huyết Chí Thiết Đàm đang phát chiêu thì không thấy đối phương đâu cả, lần này đã cảnh giác hơn, không tránh sang bên nữa mà lao tới hai trượng quay lại...

Mặc dù phản ứng như vậy là thần tốc, nhưng dù sao cũng chậm mất nửa bước.

Vừa mới quay lại, lão hòa thượng đã thấy đối phương đứng sừng sững trước mặt.

Còn may mà chàng không xuất thủ trước đó, chỉ cười nói :

- Đại hòa thượng chuẩn bị hoàn thủ!

Nói xong mới xuất chiêu đánh ra.

Cả hai chiêu vận tám thành công lực đánh ra ba chiêu cuối cùng trong Thiên Ma thập nhị thức!

Thấy xung quanh trùng trùng chướng ảnh, Huyết Chí Thiết Đàm không biết tránh cách nào, cũng không đủ sức hóa giải đành dùng Bách Bộ thần quyền đánh trả lại.

- Bình, bình, bình!

Ba tiếng nổ liên tiếp nổ vang, sau đó tất cả đình chỉ.

Bộc Dương Duy đứng vẫn phong nguyên chỗ cũ, chuông đã thu lại, trên môi thoáng nụ cười kiêu hãnh.

Huyết Chí Thiết Đâm Bách Không hòa thượng bị đánh bật lùi năm bước, không đứng vững ngồi phịch xuống nền sành, khoe môi rỉ máu, hai tay bắt lực rũ xuống, không sao nâng lên được.

Lão gương mặt nhìn đối phương, trong ánh mắt không có sự hậm hực oán hận như hai vị sư huynh Bách Khuết và Bách Thiện trước đây mà chứa đầy nỗi thống khổ.

Chúng tăng vẫn im phăng phắc không ai thốt lên tiếng nào. Mọi ánh mắt đều dồn vào Bách Không hòa thượng, thần thái tỏ ra lo lắng, không biết vị này thương thế ra sao.

Chỉ riêng Không Trần lão thiền sư và Bách Nhẫn đại sư là không tỏ thái độ gì, chỉ lắc đầu thờ dãi.

Bộc Dương Duy bước lại gần đối thủ nói :

- Đại sư không bị thương đâu. Tại hạ chỉ dùng thủ pháp Tá Mạch Bể Huyết tạm thời khống chế các kinh mạch trên hai tay nên không cử động được mà thôi. Lát nữa sẽ phục hồi lại như cũ.

Bách Không hòa thượng nghe nói liền vận khí Đan Điền chuyển lên các huyết mạch trên khắp cơ thể, quả nhiên chỉ một lúc đã hồi phục lại như cũ không có thương tích gì.

Lão nặng nề đứng lên, thờ dãi nói :

- Bộc Dương bang chủ thần công cái thế, bây giờ lão nạp đã tâm phục khẩu phục!

Thấy vẻ mặt ảm đạm của vị cao tăng, Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Trong ba vị trưởng lão thì chỉ có vị hòa thượng này là người hào sảng, không oán độc... Tuy nhiên với uy danh Huyết Chí Thiết Đâm lừng lẫy giang hồ, bị một cú nặng như thế là một đòn quá nặng!

Chàng chấp tay nói :

- Tại hạ xin Đại sư bỏ quá vì đã mạo phạm. Nhưng... lúc này chắc Đại sư đã lĩnh hội được tâm trạng của người bị bại dưới tay người cũng không dễ chịu hơn đâu!

Nói xong quay người trở lại chỗ ngồi.

Bách Không hòa thượng trầm mặc nhìn theo vẻ ảm đạm trên mặt bót đi rất nhiều, cũng quay về chỗ cũ.

Bách Nhẫn đại sư đứng lên, bước tới gần Không Trần lão thiền sư thấp giọng bàn bạc một lúc.

Diễn Võ Dường lúc ấy tĩnh lặng đến xuất kỳ.

Cả quần tăng lẫn bốn vị khách đều hết sức căng thẳng, chờ cuộc long tranh hổ đấu của hai cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm sắp bắt đầu.

Tất cả vừa lo lắng vừa náo nức.

Lo lắng vì tính chất cuộc đấu sẽ rất nghiêm trọng, còn náo nức vì có lẽ suốt đời mỗi người chỉ được chứng kiến một cuộc đấu như thế mà thôi.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân quay sang Bộc Dương Duy thấp giọng nói :

- Sắp tới đây, nhất định Bách Nhẫn đại sư sẽ lại thách chiến. Ty chúc hết lòng cầu chúc cho Bang chủ thắng trận này.

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Cảm ơn huynh, Nam Vân! Vì uy danh của toàn bang và bản thân, tiểu đệ sẽ dốc tận lực.

Bấy giờ đã thấy Phương trưởng Thiếu Lâm Bách Nhẫn đại sư đứng lên hướng sang Bộc Dương Duy chấp tay nói :

- Một lần nữa, lão nạp xin được cùng Bộc Dương thí chủ ấn chứng võ công mấy chiêu, hy vọng thí chủ không để lão nạp thất vọng!

Bộc Dương Duy đứng lên ôm quyền hoàn lễ đáp :

- Đại sư quá khách khí! Tại hạ vô cùng hân hạnh được Đại sư chỉ giáo tuyệt học, lẽ nào còn từ chối!

Bách Nhẫn đại sư quay lại dặn bảo một tên đệ tử bận hoàng y bôi phận hàng chữ Vô mấy câu.

Tên này Dạ một tiếng đi ra khỏi Diễn Võ đường.

Lúc đó Bách Nhẫn đại sư bước ra đầu trường trước, sau đó Bộc Dương Duy cũng rời ghế tới đứng đối diện hỏi :

- Xin hỏi Đại sư, chúng ta tỉ đấu bằng phương pháp gì?

Bách Nhẫn đáp :

- Theo ý lão nạp thì chúng ta nên chia thành hai trường đấu, một trường văn, một trường võ. Không biết thí chủ có đồng ý không?

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Đại sư đã có nhã hứng như thế, tại hạ xin vui lòng hầu giáo. Xin cho biết phương thức cụ thể từng trận!

Vị Phương trượng Thiếu Lâm chừng như đã có sẵn kế hoạch từ trước, liền trả lời ngay :

- Trường văn đấu thực ra là một cuộc biểu diễn khinh công. Lão nạp sẽ cắm mấy cây trúc rồi nối chúng với nhau bằng một sợi chỉ. Chúng ta thi triển khinh công đi trên sợi chỉ đó, vừa đi vừa thi triển chương pháp, quyền pháp...

Bộc Dương Duy cười nói :

- Đại sư nghĩ ra cách đấu này thật là văn nhã! Tại hạ đồng ý!

Bách Nhẫn đại sư nói tiếp :

- Còn trường võ đấu thì đơn giản hơn. Khi văn đấu đã biểu diễn chương quyền lúc võ đấu, lão nạp sẽ dùng Thiện Hành Trượng của bốn môn thỉnh giáo tuyệt học của Bộc Dương thí chủ.

Bộc Dương Duy gật đầu tán thưởng :

- Rất tốt! Quả là đấu pháp rất hay!

Vừa nói cách thức xong thì vị hòa thượng bận hoàng y vừa mới đi ra trước đó bước vào sảnh, tay cầm một bó trúc chỉ nhỏ bằng ngón tay dài hơn hai trượng, bước đến đặt giữa hai đấu thủ, đồng thời lấy trong túi ra một cuộn chỉ trắng cung kính giao cho Phương trượng rồi đứng lùi ra.

Bách Nhẫn đại sư nhếch môi cười bí ẩn, lấy bó trúc góm sáu ống vận công cắm xuống nền gạch.

Chỉ chốc lát, cả sáu ống trúc cắm sâu xuống sâu tới một thước, tạo thành hình lục giác mỗi ống cách nhau chừng hai trượng.

Riêng việc vận công cắm ống trúc xuống nền gạch đủ thấy nội công thâm hậu tới đâu rồi.

Nhưng đó chưa phải là kỳ.

Cắm xong mấy ống trúc, Bách Nhẫn đại sư cầm cuộn chỉ ném vút đi.

Chỉ thấy vệt trắng bay ra loang loáng không biết bằng cách thần kỳ nào, cuộn chỉ quấn vào đầu ngọn trúc một vòng rồi bay sang đầu ngọn thứ hai cuốn thêm một vòng nữa tạo thành đường chỉ căng như sợi dây đàn.

Bách Nhẫn đại sư bước tới tiếp tục biểu diễn thủ pháp đó cho đến khi cả sáu ngọn trúc được nối liền với nhau bằng cuộn chỉ.

Bộc Dương Duy bình thần nhìn Bách Nhẫn đại sư bố trí hiện trường, trên mặt không lộ ra cảm xúc gì.

Vị Phương trượng làm xong cười nói :

- Bộc Dương Duy thí chủ! Lão nạp nghĩ ra thứ trò chơi này gọi là Trúc tơ dẫn độ...

Lúc đó Bộc Dương Duy đã hình dung ra cách thức của trò chơi nên không hỏi.

Nhưng Bách Nhẫn đại sư vẫn giải thích rõ thêm :

- Phương thức chơi rất đơn giản. Người tỷ đấu cứ lần lượt thi triển khinh công nhảy lên đứng đầu ngọn trúc, sau đó đi theo sợi chỉ sang đầu thứ hai cho đến khi hết cả vòng.

Chúng nhân nghe nói đều vô cùng kinh hãi.

Mỗi ống trúc chỉ nhỏ bằng ngón tay cái, cao hai trượng, vì trong phòng không có gió nên vẫn đứng thẳng, nếu cắm ở ngoài tất đã rung lên bần bật, làm

sao người ta đứng lên đó được?

Mặt khác, sợi chỉ nối các đầu ngọn trúc là loại chỉ may thông thường, ngay đến một con chim sẽ đỗ lên cũng đủ đứt, người ta làm sao mà đi trên đó được?

Bách Nhẫn đại sư nói tiếp :

- Một điều kiện bắt buộc khác là khi di chuyển trên sợi chỉ từ đầu ngọn trúc này đến đầu kia, mỗi người phải thi triển ít nhất là ba chiêu quyền chưởng tùy ý...

Điều kiện này càng làm cho đối thủ khó khăn gấp bội phần.

Suy cho cùng thì có một vài cao thủ khinh công tuyệt đỉnh đủ khả năng đáp lên được ngọn trúc từ đó thi triển khinh công Đạp Bình Độ Thủy lướt trên dây đến đầu kia.

Nhưng công phu Đạp Bình Độ Thủy cần phải thi triển nhanh không được dừng lại, ở đây bắt buộc vừa đi vừa thi triển ít nhất là ba chiêu quyền chưởng thì đâu thể ứng dụng công phu đó?

Chúng nhân trong sảnh, ngoài Bộc Dương Duy và Không Trần lão thiền sư tất cả những người còn lại đều biến sắc.

Thậm chí những đệ tử Thiếu Lâm còn nghi ngờ rằng chính Phụng trọng của mình cũng khó mà thực hiện được việc này.

Mấy vị tự coi mình khinh công cao tuyệt như Thất Sát Kiếm Ngộ Nam Vân và Huyết Chí Thiết Đâm Bách Không đại sư đều thừa nhận việc đó vượt xa khả năng của mình.

Giải thích cặn kẽ xong, Bách Nhẫn đại sư nhìn đối phương hỏi :

- Bộc Dương thí chủ thấy thế nào?

Giọng nói của vị Chưởng môn không giấu được vẻ đắc ý.

Nên biết rằng trong bảy mươi hai loại võ công thượng thừa của phái Thiếu Lâm rất chú trọng đến khinh công thân pháp, bản thân Bách Nhẫn đại sư càng tâm đắc với thứ công phu này nên bỏ nhiều thời gian khổ luyện.

Tuy rất ít thi đấu trực tiếp nhưng lão dám tự tin thủ thuật vừa nêu ra khắp võ lâm không ai sánh nổi mình.

Ngay cả vị sư thúc Không Trần lão thiền sư cũng thừa nhận khinh công của mình không bằng Chưởng môn sư đệ.

Bởi vậy khi bắt buộc tính đến chuyện phải đấu với Bộc Dương Duy, lão đã nghĩ tới cách đấu này.

Chỉ cần đối phương chấp nhận, lão tin rằng ít nhất mình thắng được một trường nếu như có hòa trường thì chung cuộc vẫn thắng.

Đương nhiên lão cũng đã dự phòng đối phương không chấp thuận mà đề ra phương sách thi đấu khác, khi đó lão sẽ được quyền chọn cách tỷ võ có lợi cho mình.

Bộc Dương Duy cũng đoán ra rằng Bách Nhẫn đại sư đã chuẩn bị sẵn mọi thứ từ trước, tất sở trường về công phu này và nhất định lão sẽ thực hiện thành công những điều kiện đặt ra trong cuộc đấu.

Chàng chưa thử cách đó bao giờ nhưng từ khi nghe cách thức, chàng liên hệ với khinh công mà mình đã luyện thành, không tin mình không thực hiện được.

Hơn nữa bản tính vốn cao ngạo tuổi trẻ vốn cuồng ngông, chàng đâu thể khước từ. cũng gần như là tự nhận mình thua kém đối thủ.

Vừa nghe hỏi, chàng liền cười đáp :

- Phát minh ra Trúc Tơ Dẫn Độ của Đại sư quả là một kiệt tác về kiểm nghiệm khinh công! Nó vừa tinh tế, ngoạn mục, vừa là sự đánh giá chính xác khách quan trình độ của từng đối thủ. Tại hạ tuy không dám tin chắc mình đủ khả năng thành công nhưng cứ thử một chuyến xem!

Bách Nhẫn đại sư cười khiêm tốn nói :

- Bộc Dương thí chủ quá khen! Nếu thí chủ đã không phản đối thì chúng ta có thể bắt đầu!

Nói xong cởi tấm cà sa màu hồng thêu kim tuyến ra đưa cho một tên đệ tử, chỉ còn lại một chiếc tăng y mỏng.

Bộc Dương Duy không cởi áo khoác bằng da cáo, đứng vào giữa vòng cây trúc cười nói :

- Xin Đại sư biểu diễn trước đi!

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên nét mặt đầy lo lắng khẽ giọng nói với sư phụ :

- Lão nhân gia thấy thế nào? Đệ tử chỉ lo cho Bang chủ mắc phải bẫy của tên hòa thượng kia...

Đại Lực Tôn Giả đáp :

- Hải tử ngốc nghếch! Người không thấy Bang chủ của mình thần nhiên phong dật thế nào hay sao? Nếu không tin chắc vào bản lĩnh của mình thì ai có được thần thái ung dung như thế? Thật là một thiếu niên anh tài! Trong đời sư phụ chưa từng gặp được một người nào như thế cả!

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên bấy giờ mới yên tâm cười nói :

- Đệ tử tin! Đệ tử tin chắc Bang chủ nhất định không thua tên lừa trọc đó!

Nhưng cứ nhìn cái trò khi Trúc Tơ Dẫn Độ mà rùng mình! Người ta chứ có phải là con kiến đâu mà bò đi trên sợi chỉ mảnh đó? Nên nói là Diêm Vương dẫn độ thì đúng hơn!

Nói xong buông một câu văng tục.

Lúc đó Bách Nhẫn đại sư đã bắt đầu cuộc đấu.

Chỉ thấy lão tung mình, thân ảnh to lớn nhảy vút lên không vừa đúng tầm cao của ngọn trúc, đặt chân xuống nhẹ như cánh lá không làm cho cây trúc nhỏ lay động một phân!

Mấy chục cặp mắt trong sảnh chăm chú nhìn từng động tác của vị Phương trượng, thấy vậy cùng thốt lên thán phục :

- Khinh công thật trác tuyệt!

- Chỉ e trong thiên hạ không còn ai kỳ diệu hơn.

- Giống như không có trọng lượng vậy!

Bách Nhẫn đại sư đứng yên trên đầu ngọn trúc khoảnh khắc rồi bắt đầu cử bước di chuyển trên sợi chỉ.

Nói rằng bước đi thì không đúng vì chỉ thấy hai bàn chân là là mà không dừng lại ở một điểm nào giống như đang bay.

Trong sảnh đường lặng phắc.

Mọi người theo dõi với sự căng thẳng tột độ.

Đột nhiên lão Phương trượng quát to một tiếng, hai tay vung lên.

Lập tức kinh phong nổi lên như dông bão.

Đó là Bách Nhẫn đại sư bắt đầu thi triển Thập bát La Hán chương.

Kinh phong là cho sáu cây trúc và sợi chỉ lắc lư dữ dội, nhưng đôi chân của vị Phương trượng vẫn không rời sợi dây.

Thi triển hết ba chiêu quyền, Bách Nhẫn đại sư mới đến đầu ngọn trúc thứ hai.

Cứ như thế cuộc biểu diễn khinh công thượng thừa lại tiếp tục trông mỹ diệu vô cùng.

Bách Nhẫn đại sư đi hết một vòng, tung mình đáp xuống giữa vòng không làm bay lên một hạt bụi!

Tiếng hoan hô nổi lên như sấm như muốn làm vỡ tung cả gian Diển Võ đường.

- Phương trượng thắng rồi!

- Trong thiên hạ không ai làm được kỳ tích như vậy đâu!

Đương nhiên đó là những lời tán dương của chúng tăng vì chúng chưa bao giờ thấy Chương môn nhân của mình biểu diễn khinh công trác tuyệt này.

Quả thật khinh công thân pháp đó đã đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa.

Ngay cả Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân và Lực bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên cũng đâm lo không biết Bang chủ của mình có đủ bản lĩnh làm như vậy không?

Tuy họ rất tin tưởng vào Bộc Dương Duy, tin rằng công phu của chàng không hề thua kém bất cứ người nào trong võ lâm nhưng biết rằng Chương môn Thiếu Lâm đưa ra hình thức thi đấu đó ắt phù hợp với sở trường của mình.

Đã nói biểu diễn, tức ngoài công phu ra còn phải có xảo thuật. Tuy xảo thuật không khó nhưng phải khổ luyện qua để quen động tác.

Tỉ như có người khinh công trác tuyệt có thể lướt đi trên những ngọn cây như gió nhưng lại không vượt qua được một khúc sông rộng bảy tám trượng, nếu như chưa luyện qua thuật Lãng ba hư bộ hoặc Đạp bình độ thủy.

Ngô Nam Vân và Du Đại Nguyên biết rõ thân pháp Ứng Hồi Cửu Chuyển là độc bá vô lâm, đừng nói đáp lên ngọn trúc cao hai trượng mà cho dù đáp lên một cọng lá trên cành cây cao bảy tám trượng không thành vấn đề, nhưng có thể giữ mình đi thật chậm trên sợi chỉ, vừa di chuyển vừa thi triển quyền chưởng hay không lại là chuyện khác.

Bộc Dương Duy đến trước Bách Nhẫn đại sư, ôm quyền cười nói :

- Đại sư khinh công trác tuyệt khiến ai ai cũng phải ngưỡng phục. Có lẽ tại hạ không bằng được một phần nhỏ của Đại sư đâu.

Vị Phương trượng Thiếu Lâm chấp tay khiêm tốn đáp :

- Bộc Dương thí chủ quá khen! Chỉ là một chút xảo thuật để mua vui trong khoảnh khắc thôi, đâu đáng gọi là khinh công trác tuyệt? Tin rằng Bộc Dương thí chủ sẽ còn cống hiến thần thuật ngoạn mục hơn.

Bộc Dương Duy chấp tay đáp :

- Không dám!

Chàng đưa mắt nhìn Ngô Nam Vân và Du Đại Nguyên, mỗi thoáng nụ cười về tự tin.

Chính nụ cười này đã truyền thêm sự tin tưởng rất nhiều cho hai cao thủ Lãnh Vân bang và Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành.

Bộc Dương Duy không cần nhìn vào mục tiêu, chợt nhảy vút lên không.

Chàng không hướng tới ngọn trúc nào mà nhắm vào giữa đoạn dây.

Hơn hai chục đệ tử Thiếu Lâm thấy vậy nghĩ thầm :

- Xem ra tiểu tử này đã mất tinh thần...

Có người kêu lên :

- Phạm quy, phạm quy rồi!

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên lo lắng nhìn Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân nói :

- Ngô hình đường! Chẳng lẽ Bang chủ định đáp ngay trên sợi chỉ hay sao?

Ngô Nam Vân lắc đầu :

- Không phải đâu! Đại hộ pháp cứ hướng sáu lần, sau đó mới đáp lên đầu một cây trúc, dừng lại trên đó hồi lâu.

Chúng tăng ngưng mục nhìn chàng, mắt muốn lồi ra.

Trong Diễn Võ đường đều là đệ tử thuộc hàng chữ Liễu trở lên, võ công rất cao, nhưng nhìn Bộc Dương Duy biểu diễn khinh công, mọi người không chỉ thần phục mà còn kinh hãi.

Chỉ riêng biểu diễn thức đầu tiên đủ thấy thân pháp của chàng còn trác tuyệt hơn vị Phương trượng Thiếu Lâm mấy phần!

Tiếp theo là phần biểu diễn đi trên sợi chỉ phát quyền.

Bộc Dương Duy lướt đi như đứng trên đất bằng, đặc biệt khi phát chương tủy Thiên Ma thập nhị thức đánh ra như bão táp làm kinh khí nổi lên như bão làm bọn đệ tử Thiếu Lâm không đứng vững nhưng không biết chàng dùng phương thức truyền lực thế nào, sợi chỉ và sáu cây trúc không hề lay động.

Bách Nhẫn đại sư thấy vậy mặt hơi nóng lên, nghĩ thầm :

- Không ngờ mình đặt ra phương thức này để hấn thi thố tài ba! Trường văn đấu này Ngọc Diện Tu La đã chiếm ưu thế mất rồi.

Vị cao tăng duy nhất còn lại trong hàng chữ Không của phái Thiếu Lâm Không Trần lão thiền sư lúc Bách Nhẫn đại sư biểu diễn chỉ liếc nhìn qua mà không chú ý lắm nhưng lúc này mở to mắt nhìn Bộc Dương Duy không bỏ qua một động tác nào, vẻ mặt tỏ ra vô cùng kinh dị.

Đã mấy chục năm qua chưa bao giờ Bách Nhẫn đại sư thấy sư thúc mình có biểu hiện như thế...

Lão đang nghĩ ngợi thì Bộc Dương Duy đã hoàn thành xong phần biểu diễn, đáp nhẹ xuống trước mặt.

Trong sảnh đường đang lặng phăng phắc, đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Nên biết Thiếu Lâm là môn phái rất tự kiêu, luôn vỗ ngực cho rằng mình có bảy mươi hai loại thần công cái thế độc bá võ lâm, kể từ ngày Đạt Ma lão tổ lập phái đến nay đã mấy trăm năm luôn luôn được coi là lãnh tụ giang hồ, đời nào cũng có cao thủ tuyệt đỉnh.

Thế mà nay nhiệt liệt tán dương người của một môn phái khác, đặc biệt trong khi người đó đấu với Chương môn nhân của mình, đó là một ngoại lệ.

Thậm chí có thể coi là sự lãng nhệch.

Bách Nhẫn đại sư cười không chút tự nhiên nói :

- Xin chúc mừng Bộc Dương thí chủ đã hoàn thành xuất sắc phần biểu diễn khinh công trác tuyệt của mình! Lão nạp xin bái phục!

Đó là lời chân thành xuất từ nội tâm nhưng trong đó vẫn hàm chứa sự đố kỵ.

Bộc Dương Duy đáp :

- Không dám! Tại hạ biết rằng mình chỉ múa rìu quá mặt thợ thoi, hổ thẹn không bằng Đại sư!

Vị Phương trượng Thiếu Lâm nói :

- Bây giờ chúng ta đều đã vượt qua trường văn đấu. Vừa rồi lão nạp đã định ra phương thức một trường. Bây giờ trường võ đấu nên để Bộc Dương thí chủ đề xuất chủ kiến mới công bình!

Bộc Dương Duy đáp :

- Cái chính là bản lĩnh và thực tài thực học, cách thức thế nào cũng như nhau cả thôi. Đại sư đi khắp giang hồ, kiến văn quảng bác, trí tuệ hơn người nên có phương cách vừa thanh nhã vừa phù hợp, lại đánh giá rất chính xác trình độ của mỗi người. Trường văn đấu vừa rồi đã chứng tỏ điều đó. Trường còn lại xin Đại sư định luôn phương thức đi. Tại hạ hoàn toàn tán thành.

Bách Nhẫn đại sư gật đầu nói :

- Bộc Dương thí chủ đã hào sảng như thế, lão nạp cung kính không bằng theo mệnh vậy!

Theo ý lão nạp, vừa rồi chúng ta đều đã biểu diễn quyền chương, nay tới lượt dùng binh khí tiến hành võ đấu. Đồng thời lão nạp biết rằng thí chủ được lệnh sư truyền lại Tu La kiếm là vật chí bảo võ lâm, Tu La Thất Tuyệt là võ công độc tôn thiên hạ, nhân đây xin thí chủ cho đệ tử phái Thiếu Lâm được mở rộng nhãn quan!

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Đại sư nói rất đúng. Vì gọi là ẩn chứng võ công nên càng thi đấu nhiều loại võ học càng phong phú. Quyền chương chúng ta đã thi triển, bây giờ nên dùng binh khí là phải. Tuy nhiên vừa rồi Đại sư có ý định dùng Thiên Hành trượng để chỉ giáo, tại hạ cũng xin dùng trượng để hầu tiếp!

Bách Nhẫn nhú mày thâm nghĩ :

- Tên này thật giỏi hoạt! Nhưng không biết hắn dùng loại trượng gì? Mấy năm nay Ngọc Diện Tu La lừng danh giang hồ vì Tu La kiếm, Thiên Ma thập nhị thức và Tu La Thất Tuyệt chưa nghe ai nói hắn dùng trượng pháp nào.

Chẳng lẽ tên này dám dùng sở đoản đấu với sở trường của ta?

Nghĩ thế chỉ gật đầu rồi đưa tay ra hiệu cho hoàng y tăng đứng phía sau.

Vị này pháp hiệu Vô Vi liền ra khỏi sảnh, lát sau mang đến một cây kim trượng dài bảy thước, to bằng nắp tay, một đầu bằng, đầu kia dẹt và nhọn sắc như gươm nhưng rộng tới năm tấc.

Đầu trượng chạm hoa văn rất công phu còn đính thêm chín vòng kim hoàn lớn, trông rất khí phái.

Đó là Thiên Hành trượng binh khí trấn sơn của Thiếu Lâm tự.

Bách Nhẫn đại sư lúc này đã khoác tấm cà sa màu hồng thêu kim tuyến vào, đưa tay cầm lấy kim trượng.

Binh khí này nặng ít nhất bảy tám mươi cân, nhưng Bách Nhẫn cầm lên trông nhẹ bồng như đó là một cây trúc trượng.

Bộc Dương Duy khẽ mỉm cười, vẫy tay ra hiệu cho Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên.

Vị Hộ pháp cởi chiếc túi gấm nhỏ dài đeo trên lưng xuống lấy ra một cây kim trượng dài chừng sáu thước, nặng hơn bốn mươi cân bước ra trường đấu

giao cho Bang chủ.

Cây kim trượng này gọi là Xích Thủ kim trượng cũng là binh khí truyền phái do Độc Thủ Ma Quân truyền lại cho đồ đệ.

Bách Nhẫn đại sư tay trái cầm Thiên Hành trượng, tay phải đưa lên ngực, cao giọng nói :

- Xin Bộc Dương thí chủ ra chiêu!

Bộc Dương Duy cầm lấy Xích Thủ kim trượng bước tới cách Bách Nhẫn hơn một trượng thì dừng lại, hai tay ôm trượng ghì vào ngực, mắt nhìn đối phương nhưng không nói gì, thần thái trang nghiêm.

Bách Nhẫn đại sư nhìn chàng trong lòng bỗng nhiên rung động!

Vì thần thái và cử chỉ của Bộc Dương Duy đã làm lão nhớ lại truyền ngôn về vị đệ nhân Độc Thủ Ma Quân Quan Nghị trước đây, đồng thời cũng nhớ ra lai lịch của cây Xích Thủ kim trượng!

Ba bốn mươi năm trước, Độc Thủ Ma Quân không những nổi danh vì Thiên Ma thập nhị thức mà còn có Thiên Ma thập bát trượng cũng được coi là võ lâm nhất tuyệt.

Chỉ khi gặp cường địch, Độc Thủ Ma Quân mới dùng Thiên Ma thập bát trượng và chưa bao giờ bại thủ.

Chỉ là rất ít người biết về tuyệt học này, bởi vì trong đời Độc Thủ Ma Quân chỉ dùng kim trượng ba lần.

Vì đối phó với những nhân vật tuyệt đỉnh võ lâm, vị quái kiệt này mới phải dùng đến Thiên Ma thập bát trượng nên cũng chỉ ba lần Độc Thủ Ma Quân dùng cách thi lễ như Bộc Dương Duy vừa rồi.

Phát hiện này làm Bách Nhẫn đại sư chấn động, không chỉ vì lão ngộ ra mình đã nhầm khi cho rằng đối phương dùng sở đoản đấu với sở trường của mình mà còn nhận thức chàng đang dùng trọng lễ đối với mình.

Đương nhiên Bộc Dương Duy cũng tuân theo lễ nghi của bốn phái, từ khi hạ sơn tới nay cũng chỉ mới dùng trọng lễ hai lần, lần đầu là trước khi đấu với Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân.

Bách Nhẫn đại sư thấy vậy liền lấy vẻ mặt trang nghiêm, tay cầm Thiên Hành trượng hoành ngang trước ngực, tay kia vẫn đưa ra hộp thập nhưng ép chặt hơn.

Đó cũng là đại lễ của Phương trượng Thiếu Lâm dùng cho các bậc thượng khách.

Không Trần lão thiền sư thấy vậy hơi nhíu mày nhưng khi nhìn lại hai đối thủ thì khẽ gật đầu.

Còn chúng tăng thì đều tỏ vẻ ngạc nhiên.

Trong tự ai cũng biết đó là đại lễ của Phương trượng phái Thiếu Lâm chỉ trong những lần đại lễ, trước đông đủ chúng tăng, Bách Nhẫn đại sư mới dùng lễ này đối với sư thúc, ngay cả khi tiếp Chương môn nhân Cửu đại môn phái không phải đối với ai Bách Nhẫn đại sư cũng dùng lễ này.

Lễ tiết xong, Bộc Dương Duy nói :

- Tại hạ xin đắc tội!

Dứt lời nhảy vút lên cao vung Xích Thủ kim trượng bỏ xuống.

Bách Nhẫn đại sư cười nói :

- Đánh rất hay!

Đồng thời vận công đưa Thiên Hành trượng lên đón đỡ.

Chỉ nghe choang một tiếng, hai thanh trượng tiếp nhau bùng lên một quang lửa và tiếng nổ rền như sấm.

Bộc Dương Duy đáp xuống đất, tiếp tục thi xuất ba chiêu Thượng Thiên Nhập Địa, Thái Vân Mật Hợp và Hồn Nguyên Sơ Khai tiếp tục tấn công.

Đó là những chiêu đầu tiên trong Thiên Ma thập bát trượng.

Bách Nhẫn đại sư không chút lúng túng, đáp trả bằng ba chiêu tuyệt học Na Tra Giác Hải, Liệt Hỏa Huy Kim và Tiềm Long Thăng Thiên.

Hai thanh kim trượng đánh vào nhau phát ra những ánh kim quang rợp mắt, tiếng nổ vang rền đình tại nhứt óc, ngay những chiêu đầu tiên đã báo hiệu trận long tranh hổ đấu sắp tới sẽ kịch liệt như thế nào.

Sau ba chiêu vẫn không ai chịu lùi, tiếp tục phát ra những kỳ chiêu khác.

Bộc Dương Duy trường kiếm Thiên Ma thập bát trượng còn Bách Nhẫn đại sư dùng tuyệt học Vệ Đà Kim Cương trượng bên tám lạng bên nửa cân, uy phong ào diệu chẳng kém gì nhau.

Vệ Đà Kim Cương trượng có tới tám mươi mốt chiêu và rất nhiều biến hóa, còn Thiên Ma thập bát trượng cũng có hơn một trăm năm mươi thức.

Hai đối thủ xuất hết chiêu này đến chiêu kia tưởng chừng như không bao giờ dứt.

Sáu cây trúc và những đoạn chi đã bị thổi bay đi từ lâu, giữa trường đấu chỉ còn trượng ánh tung hoành tỏa ra muôn ánh hào quang chói lọi, kinh phong nổi lên làm gian sảnh đường rộng thênh thang chuyển mình rầm rắc tưởng chừng sắp sụp đổ ụp xuống!

Trong sảnh ngoài Đại Lực Tôn Giả và hai cao thủ Lãnh Vân bang, còn lại đều là cao tăng thượng tuyến của phái Thiếu Lâm nhưng vẫn thấy áp lực dồn tới làm huyết mạch căng lên.

Chốc lát đã qua ngoài trăm chiêu nhưng hai cao thủ càng đánh càng quyết liệt, chiêu thức phát ra không chậm lại chút nào mà trái lại còn nhanh hơn, loang loáng không còn thấy rõ nữa.

Quả là một cuộc đấu không tiền khoáng hậu!

Bách Nhẫn đại sư tỏ ra rất kinh dị.

Từ khi chấp Chương môn pháo Thiếu Lâm tới nay với cây Thiên Hành trượng trong tay, trong số bảy mươi hai loại thần công của bốn phái thì đã luyện thành hai mươi bốn tuyệt chỉ, lão đã từng đánh bại không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm và chưa từng bại thủ dưới tay người nào.

Đương nhiên vị cao tăng đức cao vọng trọng đó chỉ trong những trường hợp thật cần thiết mới phải giao chiến vì đi bên cạnh Chương môn bao giờ cũng có cao thủ các bộ phận khác nhau, mấy khi cần đích thân Phương trượng động thủ?

Quả tình từ khi trở thành Phương trượng, lão chưa giao thủ với lớp hậu nhân văn bối bao giờ.

Đặc biệt Bách Nhẫn đại sư nhớ rằng mình chỉ dùng Thiên Hành trượng có năm lần đều đấu với cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm và bao giờ cũng thắng.

Trong năm lần đó chỉ có một lần đấu với Mang Sơn nhị tẩu lão mới đấu qua ngoài trăm chiêu, còn lại chỉ mấy chục chiêu là kết thúc.

Thế mà nay đấu với một thiếu niên mới hăm hai hăm ba tuổi, Bách Nhẫn đại sư đã dốc hết bản lĩnh sở học, ngoài trăm chiêu vẫn chưa giành được chút ưu thế nào.

Chẳng những thế, xem ra trượng pháp của đối phương có phần lợi hại hơn, thần thái ung dung hơn.

Lão thừa nhận bộc dương duy là đệ nhất kinh địch của mình trong suốt ba mươi năm qua.

Thiếu niên này nhiều lắm chỉ mới luyện võ được mười lăm mười sáu năm, lấy đâu ra công lực thâm hậu như thế?

Mặt khác, Vệ Đà Kim Cương trượng của phái Thiếu Lâm là võ học bí truyền chỉ có Chương môn nhân các đời mới được học vì sao thiếu niên này có vẻ rất thành thực dễ dàng hóa giải được nó?

Bách Nhẫn đại sư không biết rằng trong khi phát minh ra Thiên Ma thập bát trượng, Độc Thủ Ma Quân Quan Nghị đã lĩnh giáo hầu như tất cả các trượng pháp của các phái trong giang hồ, đặc biệt là Cái bang và Thiếu Lâm.

Hai phái này được coi là trượng pháp tinh diệu nhất.

Chừng ba mươi lăm năm trước, Độc Thủ Ma Quân từng mật đấu với Phương trượng tiền nhiệm của phái Thiếu Lâm.

Đó cũng là một vụ án chứng võ công, kèm theo một điều kiện là việc này dù ai thắng ai bại cũng không được để tin tức tiết lộ ra giang hồ.

Kết quả qua ngoài năm trăm chiêu, không ai giành được thắng lợi, cuối cùng đành chấp nhận bình thủ và sau này không ai nhắc tới việc đó nữa.

Độc Thủ Ma Quân có phần cay cú nhưng lại là người tuân thủ rất nghiêm ngặt các điều ước nên không thách chiến nữa.

Sau một thời gian, lão rút kinh nghiệm về Vệ Đà Kim Cương trượng của Thiếu Lâm mà hoàn thiện Thiên Ma thập bát trượng. Cũng có lần định thách vị Chương môn kia tái đấu nhưng vị này đã mất nhiệm, sau đó chính mình cũng bị nạn nên không bao giờ có dịp đấu trượng với phái Thiếu Lâm nữa...

Chính nhờ cuộc đấu đó mà Thiên Ma thập bát trượng có thể coi là khắc tinh của hai loại trượng pháp của Thiếu Lâm và Cái bang.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thử hùng tài - Lão tăng thách đấu

Bách Nhẫn đại sư đánh lâu không thắng, nếu thời gian kéo dài, về tuổi tác mình sẽ gặp bất lợi nên quyết tâm đưa hết tinh hoa võ học và công lực trong sáu mươi năm khổ luyện dồn vào những chiêu quyết định để đánh bại đối phương.

Bộc Dương Duy cũng đang dốc hết tâm lực lên cây Xích Thủ kim trượng nghênh chiến.

Ngoài võ công, trọng pháp, cả hai đều dùng bộ pháp thượng đẳng võ lâm là Tu La bộ và Đạp Ma bộ, mắt ngưng chú đối phương, cố tìm ra chỗ sơ hở của địch để công kích.

Về mặt này Bách Nhẫn đại sư có nhiều hy vọng hơn, vì xét về kinh nghiệm thì đối phương kém xa mình.

Mặc dù vậy, ngoài hai trăm chiêu vẫn không ai thực sự giành được ưu thế.

Cao thủ hai phái đứng ngoài vô cùng sốt ruột, nhưng mắt vẫn không rời hai đối thủ.

Trong Diễn Võ đường đã bắt đầu sẩm tối, sau đó ánh sáng ban ngày thay bằng ánh sáng đèn.

Rất ít người để ý thấy sáu tên đệ tử Thiếu Lâm xách đèn lồng treo lên các vách tường.

Cũng rất ít người phát hiện ra Bách Khuyết hòa thượng sau khi điều trị xong vết thương ở vai đã quay lại sảnh đường ngồi vào chỗ của mình không một tiếng động, đưa mắt thù hận nhìn sang Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân nhưng không thấy đối phương nhìn trả, mới hướng lên tường đấu.

Chỉ sau chốc lát, cuộc kịch chiến đã thu hết tâm trí lão ta.

Lại thêm trăm chiêu nữa qua đi...

Trên trán hai đối thủ đã lấm tấm mồ hôi, nhưng cuộc đấu vẫn không kém phần kịch liệt.

Đại Lực Tôn Giả quay sang Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân hỏi :

- Theo đại hiệp thì ai sẽ thắng trong trận đấu này?

Vị Đường chủ tin tưởng nói :

- Thắng lợi vĩnh viễn thuộc về Lãnh Vân bang!

Đại Lực Tôn Giả vỗ vai Ngô Nam Vân gật đầu cười, tỏ ý tán thành.

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên lẩm bẩm :

- Nếu đấu với lão hòa thượng đó, mình gắng lắm cũng cầm cự được năm mươi chiêu mà thôi!

Đại Lực Tôn Giả tiếp lời :

- Đấu phải chỉ riêng mình ngươi? Đến lão phu đây, chi e không qua được trăm chiêu...

Cũng là vị tông sư, được mệnh danh là Quan Đông đệ nhất cao thủ mà hạ thấp mình như thế, dù thấy cả hai đối thủ giữa trường đấu được công nhiên thừa nhận là đệ nhất, đệ nhị trong võ lâm rồi!

Tuy nhiên, nếu lúc khác Đại Lực Tôn Giả sẽ không nói thế, và thực chất lão không coi mình kém như vậy.

Chẳng qua Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên vừa bị bại nên lão nói ra điều đó để an ủi đồ đệ thôi.

Nhưng Thất Sát Kiếm lại không tán thành :

- Sao Cách tiền bối lại nói thế? Qua hai cuộc đấu mà nhận xét, tiền bối mà đấu với Bách Nhẫn hòa thượng ba trăm chiêu không phải là vấn đề! Du hộ pháp ít nhất cầm cự ngoài trăm chiêu!

Đại Lực Tôn Giả gật đầu, cười nói :

- Đúng đúng! Đại Nguyên đừng đánh giá thấp mình! Ngươi chỉ mới thua một trận mà đã mất hết hào khí như vậy là không tốt đâu!

Ba người nói chuyện nhưng mắt vẫn chăm chú quan sát cuộc chiến. Không ai muốn bỏ qua bất cứ chi tiết nào của cuộc đấu trăm năm khó gặp được một lần này.

Đối với những cao thủ nhất lưu, việc được xem một trận đấu đỉnh cao cũng gần giống như lấy được pho bí kíp võ học, đối với mình hết sức có lợi.

Trong thiên hạ thiếu gì người muốn tìm ân sư, chỉ xem người khác đấu võ mà có nhất thân võ học, đó là chuyện thường.

Đặc biệt những người thông minh đỉnh ngộ thì càng bỏ ích.

Trong sảnh đường lúc đó giống như chỉ tồn tại Bộc Dương Duy và Bách Nhẫn đại sư với kim trượng tung hoành và kinh phong ầm ầm như giông bão.

Hai canh giờ trôi qua mà mọi người vẫn giữ nguyên vị trí của mình, không ai xê dịch lấy một phân.

Thời gian càng trôi qua, chúng tăng phái Thiếu Lâm lại càng sốt ruột lo lắng.

Bởi công bình mà nói, trường vận đấu vừa qua, Ngọc Diện Tu La biểu diễn khinh công trác tuyệt hơn.

Nếu bây giờ Bách Nhẫn đại sư nếu không thắng, Ngọc Diện Tu La sẽ giành chiến thắng chung cuộc.

Khi ấy muốn lấy lại thể diện chỉ còn cách dốc toàn lực tiêu diệt đối phương, giữ kín nỗi nhục này không để truyền ra giang hồ nữa thôi..

Nhưng liệu có làm được việc đó không?

Nghĩ tới đó, không chỉ bọn đệ tử thuộc các bối phận chữ Vô, Liễu mà ngay cả vị cao tăng Không Trần lão thiền sư và ba vị bối tử Bách cũng rất lo lắng.

Bách Thiện đại sư vừa mới trị thương xong trở lại Diễn Võ đường nhìn sang Bách Hối hòa thượng hỏi :

- Sư đệ! Nghe nói võ công của Ngọc Diện Tu La đang sợ nhất là kiếm pháp Áo Kiếm Độc Nhẫn Thức, không biết có phải vậy không?

Bách Hối đại sư gật đầu :

- Không sai! Nhưng không phải tên là Áo Kiếm Độc Nhẫn Thức mà gọi là Tu La Thất Tuyệt. Người ta nói rằng cho đến nay chưa ai thắng nổi kiếm pháp thần kỳ này. Ngay cả Hắc Sa đảo Ba Hào cũng chỉ cầm cự được ba bốn chiêu..

Lão thờ dài nói tiếp :

- Tội nghiệt này do một mình lão nạp gây ra làm cho bốn môn phái chịu sự phiền phức thế này...

Bách Khuyết đại sư ngắt lời :

- Sư đệ đừng nói thế! Trong giang hồ đã bàn tán phân phân về hành động ngông cuồng của Ngọc Diện Tu La và bọn người Lãnh Vân bang. Cho dù không có chuyện của sư đệ, phái Thiếu Lâm của chúng ta cũng sẽ tới tìm hãn, không để tiểu tử đó lộng hành, coi các phái chẳng ra gì như vậy được!

Bách Hối nghe nói thế chỉ thờ dài không đáp, nhưng trong ánh mắt và vẻ mặt tái hiện nỗi khổ tâm vô bờ bến.

Bởi vì nếu trong trận đấu này, Phương trượng sư huynh không thắng thì Thiếu Lâm tự sẽ phải chịu nỗi nhục lớn nhất từ mấy trăm năm nay không sao tẩy xóa được.

Khi đó, chẳng những Bách Hối bị đệ tử đồng môn chỉ trích mà trong quảng đời còn lại, lão sẽ bị lương tâm giày vò không lúc nào yên.

Từ lâu lão đã coi mình là kẻ tội đồ, hai năm nay chỉ sám hối vì tội đã tham gia tấn công Lãnh Vân bang ở Quý Sầu cốc nhằm mục đích cướp đoạt bảo vật, mà bây giờ còn gây thêm tai họa tày trời đối với bốn môn, khi đó tội nghiệt gánh sao cho hết?

Nhưng chuyện đã xảy ra ba mươi năm trước, còn biết sao?

Lão lại buông tiếng thờ dài, nhìn lên đấu trường.

Lúc này tình cảm của vị Thiết Chuông Hoa Vũ – Bách Hối đại sư này rất phức tạp.

Đương nhiên lão mong muốn Phương trượng của mình thắng, nhưng lại sinh ra sự mâu thuẫn là thậm lo cho Bộc Dương Duy bị bại!

Ba năm trước ở Lưu Sa trang, tuy lão đã tận mắt chứng kiến bằng hữu là Lưu Sa kiếm khách Kim Nộ Giang bị giết dưới kiếm Ngọc Diện Tu La, chính mình cũng bị thương nhưng lão không hề oán hận.

Bởi suy cho cùng Bộc Dương Duy đã hạ thủ lưu tình.

Xưa nay trong giang hồ, ngay cả phái Thiếu Lâm cũng thế, có cừu hận không dễ bỏ qua.

Có thể nói Hoài Giang ngũ kỳ đóng vai trò không nhỏ trong cái chết của Độc Thủ Ma Quân Quan Nghị, người đứng đầu trong Hoài Giang ngũ kỳ và cũng là kẻ duy nhất còn sống sau chiến dịch đó ắt là một trong những nhân vật hàng đầu để truyền nhân Độc Thủ Ma Quân và người của Lãnh Vân bang

tìm đến trả thù.

Nhưng lần ấy ở Lưu Sa trang, Ngọc Diện Tu La đã tha không giết Thiết Chương Hoa Vũ, mặc dù lúc ấy chàng muốn lấy mạng đối phương chỉ là việc trở bàn tay mà thôi.

Trong giang hồ mấy ai tỏ ra khoan dung như thế?

Vì thế sau khi từ Lưu Sa trang trở về một thời gian, Thiết Chương Hoa Vũ quyết định nhập vào Phật môn, một lòng giam mình sám hối trong một tiểu Phật đường.

Về sau còn nghe tin Ngọc Diện Tu La đã thương Thiên Lôi Tẩu Mã Lượng, bị Bang chủ Cái bang Giang Bắc Lãnh Diện Cái Thường Công Minh và Bang chủ Hắc Kỳ bang Ma Vân Chu Bạch Anh liên hợp suất lĩnh tinh tráng của hai bang phục kích tiêu diệt.

Lúc đó có nhiều tin nói rằng Ngọc Diện Tu La đã bị giết, còn người của hai bang thiệt hại nghiêm trọng.

Nghe tin, Bách Hối càng hối hận nhiều hơn.

Đến khi biết Bộc Dương Duy không chết mà trùng hưng lại Lãnh Vân bang, tiêu diệt ác đảng Hắc Sa đảo và hai phái Cái bang Giang Bắc cùng Hắc Kỳ bang, Bách Hối trở nên khâm phục vị thiếu niên trẻ tuổi tài ba này.

Vừa rồi thái độ của Bộc Dương Duy, lão hiểu rằng chàng sắp xóa bỏ oán thù, thâm thở phào vì nỗi thông khổ của mình giảm đi phần lớn, và lương tâm thanh thản hơn trước nhiều.

Không ngờ hai vị sư huynh Bách Khuyết và Bách Thiện lãng nhệch đối phương làm hy vọng hòa bình vừa lóe lên đã tắt ngấm.

Lão cảm thấy bốn môn có lỗi, chính vì thế mà sinh ra mâu thuẫn trên.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nhịp độ trận đấu cũng dần chậm lại.

Cuối cùng hai đối thủ thu thế đứng cách nhau hơn một trượng chú mục nhìn đối phương.

Trong sảnh đường lặng đi một lúc, nhưng không phải là sự bình lặng vì cuộc chiến kết thúc mà là sự im lặng nặng nề trước cuộc chiến sắp trở thành khốc liệt hơn.

Bộc Dương Duy và Bách Nhẫn đại sư đứng lặng nhìn nhau một lúc rồi cùng quát to một tiếng rồi nhảy xổ vào nhau.

Hai cây kim trượng quện qua đánh lại kịch liệt hơn bao giờ hết, tuy trên mặt hai người không thấy sát cơ nhưng chừng như họ bắt đầu liều mạng.

Mọi người biết đây là giai đoạn đỉnh điểm, vô cùng khốc liệt nhưng không kéo dài lâu.

Lúc đó hai người đấu hơn năm trăm chiêu, tinh hoa võ học đã dốc tận, bây giờ chỉ còn dựa vào sự sáng tạo của từng người để tạo ra kỳ chiêu mới.

Lúc ấy tuy ngoài trời đầy gió tuyết nhưng gần ba chục người có mặt trong sảnh, mặt ai nấy đều ướt mồ hôi, mắt mở to nhìn vào đấu trường, đầu óc căng thẳng tột độ.

Ba bốn chục chiêu trôi qua mà tưởng chừng dài vô tận.

Bây giờ hầu hết chúng nhân không để ý đến chiêu thức nữa mà chỉ mong cho cuộc đấu nhanh chóng kết thúc, bất luận kết quả thắng bại thế nào.

Bởi vì ai nấy đều quá căng thẳng, tựa hồ muốn ngã xuống ngất xỉu bất cứ lúc nào.

Lại đi qua hai ba chục chiêu nữa, cuối cùng vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa rồi hai nhân ảnh tách nhau ra.

Mấy chục người kinh hãi la lên một tiếng.

Trong trường đấu, cuộc kịch chiến đã thực sự kết thúc.

Bách Nhẫn lão đảo lùi lại, tay kéo lê cây Thiệt Hành Trượng, mồ hôi ướt đầm mặt chảy ròng ròng thành từng đường xuống tấm áo cà sa, miệng thở hổn hển, ngực nhô lên hạ xuống đứng xa nhìn cũng thấy rõ.

Thiệt Hành Trượng biểu tượng cho quyền lực của phái Thiếu Lâm mà vị Phụng trượng kéo lê như thế đủ thấy hai tay đã không còn chút sức lực nào.

Bộc Dương Duy cũng lùi lại mấy bước nhưng đã đứng vững, thần thái uy nghiêm nhưng sắc mặt trắng bệch lại, không khác gì chiếc áo da cáo đang mặc trên người, hai vai run run, tay cầm cây Xích Thủ kim trượng cũng run lên.

Rõ ràng chàng cũng đang trong trạng thái thoát lực nghiêm trọng.

Hai đối thủ đứng cách nhau hai trượng, mỗi người tự vận công điều tức để phục hồi lại chân lực.

Qua thời gian chừng một tuần trà, hai đối thủ nhìn nhau, ánh mắt hoàn toàn không có chút gì thù địch, tựa hồ như trước đó họ không hề trải qua một cuộc chiến kinh hồn.

Cuối cùng Bách Nhẫn đại sư đưa tay hợp chưởng, cất giọng run run nói :

- Bộc Dương... thí chủ... lão nạp vô cùng khâm phục... trước tuyệt học... vô song... của thí chủ... Đó hoàn toàn... không phải lời... khách sáo mà... xuất phát từ... đáy lòng...

Bộc Dương Duy hai tay ôm cây Xích Thủ kim trượng đề trước ngực đáp :

- Đại sư thần công tuyệt thế, mỗi chiêu thức phát ra đều huyền ảo vô song

Qua cuộc ẩn chứng võ công này tại hạ mới thấu hiểu vì sao mấy trăm năm nay Thiếu Lâm được tôn xưng là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm giang hồ...

Chàng dừng một lúc, chợt hỏi :

- Bây giờ cuộc đấu đã kết thúc, không biết về thắng bại, đại sư bình phẩm thế nào?

Hơn hai chục tăng nhân Thiếu Lâm tự và ba vị khách vừa rồi thấy hai người đã bình phục lại, tỏ ra thân thiện với nhau như thế, trong lòng bớt lo rất nhiều.

Nay nghe Bộc Dương Duy hỏi câu này, mọi người lập tức trở nên căng thẳng.

Lời bình phẩm của vị Phụng trượng Thiếu Lâm sẽ là kết luận về sự vinh nhục của phái Thiếu Lâm, cũng tương tự như Lãnh Vân bang.

Thần kinh của mỗi người đều căng lên như sợi dây đàn. Mồ hôi đầm trán chảy xuống mặt nhưng không ai lau, ngưng thần nhìn vào Bách Nhẫn đại sư.

Phải!

Lời vị Phụng trượng Thiếu Lâm sắp nói chính là lời tuyên cáo cho sự hưng vong của cả một bang một phái!

Bách Nhẫn thở ra mấy hơi, mắt nhìn Bộc Dương Duy với cái nhìn đầy nghị lực, không chút tư tâm, nhưng hàm chứa sự bi thương, môi run run một lúc mà chưa nói ra được.

Bộc Dương Duy cười nói :

- Đại sư, đề tại hạ kết luận công bằng hơn...

Bây giờ thì cả hai người cùng tranh nhau nói :

- Thí chủ thắng rồi!

- Đại sư thắng rồi!

Cả hai câu cùng phát ra đồng thời không biết hai người có nghe được lời của nhau không, nhưng nhìn nhau đầy cảm kích.

* * * * *

Mọi người nghe cả Bộc Dương Duy lẫn Bách Nhẫn đại sư tranh nhau giành phần bại về mình thì ngỡ ngàng không hiểu ra sao, nhưng cũng cảm thấy trong lòng dịu đi rất nhiều.

Dù sao thì câu đó cũng làm giảm bớt sự căng thẳng hành hạ mỗi người trong suốt hai canh giờ qua.

Dư âm của hai đấu thủ còn chưa dứt thì nghe vang lên giọng nói, tuy không lớn nhưng làm chấn động màng tai của tất cả những người có mặt trong Diễn Võ đường - Bách Nhẫn không thua, Bộc Dương thí chủ cũng không bại!

Mấy chục người cùng quay lại nhìn, cả Bách Nhẫn đại sư và Bộc Dương Duy cũng không ngoại lệ.

Người vừa mới nói đó là Không Trần lão thiền sư, sư thúc của Phụng trượng Thiếu Lâm.

Vị này nói tiếp :

- Vừa rồi hai người đã đấu hơn sáu trăm ba mươi chiêu. Chiêu cuối cùng Bách Nhẫn dùng Tay Thiên Hiển Phật, còn Bộc Dương thí chủ thi triển chiêu Hồng Hoang Thúc Thúc đánh lùi nhau...

Vị cao tăng Thiếu Lâm bình phẩm một cách cụ thể và rõ ràng khúc triết như thế, đương nhiên phải đáng tin.

Bởi vì trong sảnh đường ai có thể gọi tên hai chiêu cuối cùng của hai đấu thủ?

Ngoài ra ai có thể điểm tuồng tận là cuộc đấu đã diễn ra trong sáu trăm ba mươi chiêu?

Bởi một lẽ đơn giản là ngoài vị cao tăng này, không ai đủ khả năng nhận rõ chiêu thức.

Từ khi Không Trần lão thiền sư mới vào, Bộc Dương Duy đã nhận đây là một cao nhân võ công xuất chúng, nay nghe câu đó lại càng ngưỡng phục bội phần.

Bây giờ mọi ánh mắt không tập trung vào trường đấu nữa mà hướng cả vào lão thiền sư.

Bộc Dương Duy nhìn sang Bách Nhẫn đại sư nói :

- Kết luận đó của lệnh sư thúc, tại hạ rất cảm kích vì thấy mình còn chưa xứng đáng...

Bách Nhẫn đại sư như sư thúc nói mới biết chiêu vừa rồi Bộc Dương Duy dùng gọi là Hồng Hoang Thúc Thúc. Đại sư nhớ rõ tình cảnh lúc ấy, mình phát mười mấy chiêu nhưng đối phương tránh được, trong lúc đó đối phương phát chiêu Hồng Hoang Thúc Thúc thì mình lại không tránh được đành phải thi triển chiêu tối hậu là Tây Thiên Hiện Phật liễu mạng nghênh tiếp với ý lưỡng bại câu thương.

May mà Bộc Dương Duy tránh đi đồng thời giảm bớt mấy thành công lực, nếu không lão đã bị trọng thương rồi.

Có lẽ ngay cả Không Trần sư thúc cũng không nhận ra điều này, nhưng nếu xét một cách công bình thì Bách Nhẫn đại sư hiểu rằng mình đã bị bại.

Lão cảm kích nghĩ thầm :

- Bộc Dương thí chủ đã cao thượng bỏ qua chuyện đó để cứu vãn thanh danh của mình và phái Thiếu Lâm, nếu mình không nói rõ ra thì không phải với lương tâm, nhưng mặt khác lại không thể nói rõ! Thôi thì mình nhận với Bộc Dương thí chủ mình thừa nhận từ đáy lòng cùng với sự cảm kích là được...

Nghĩ đoạn lại chấp tay hợp thập nói :

- Bộc Dương thí chủ quả là người nhân hậu nghĩa khí, đầy lượng bao dung. Lão nạp xin đại diện cho phái Thiếu Lâm tỏ lòng cung kính...

Bộc Dương Duy vội ngắt lời :

- Đại sư đừng nói thế!

Hai tăng nhân đến đìu Bách Nhẫn đại sư trở lại chỗ ngồi.

Qua trận đấu kịch liệt và kéo dài, lúc này mọi sư đã qua, vị Phụng trọng không còn gắng sức được nữa, trở thành một lão tăng già nua yếu nhược không còn hào khí...

Thất Sát Kiếm Ngộ Nam Vân và Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên vội vàng chạy ra định đỡ lấy Bộc Dương Duy, chàng lắc đầu cười nói :

- Bốn tọa không sao đâu, còn có thể đi được!

Nói xong đưa Xích Thủ kim trượng cho Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên rồi còn đường hoàng quay lại chỗ ngồi.

Chờ Bộc Dương Duy yên vị xong, Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành ghé vào tai chàng nói :

- Bộc Dương bang chủ! Cuộc chiến vừa rồi quả là trăm năm hiếm thấy. Chỉ riêng chừng đó thôi là chuyến đi này của lão phu vào Trung Nguyên quá đầy đủ ý nghĩa rồi!

Bộc Dương Duy chỉ cười không đáp.

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên cười nói :

- Sư phụ đừng về vội! Rồi sẽ còn được chứng kiến những kỳ tích khác nữa!

Đại Lực Tôn Giả cười hô hô đáp :

- Rất tốt! Chỉ cần ngời đủ sức cuu mang, sư phụ thậm chí không trở lại Quan Đông nữa!

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên nói :

- Có gì mà không được chứ?

Bộc Dương Duy và Thất Sát Kiếm Ngộ Nam Vân để ý nhìn sang dãy bàn đối diện, thấy Không Trần lão thiền sư ghé tai Bách Nhẫn đại sư nói thầm mấy câu.

Chỉ thấy vị Phương trượng nhíu chặt đôi mày bạc trắng ngăm một lúc rồi lắc đầu.

Nhưng lão thiền sư dường như rất kiên trì bảo vệ ý kiến của mình nói thêm mấy câu nữa.

Bách Nhẫn đại sư do dự một lúc lâu, cuối cùng thờ dài cất giọng miễn cưỡng :

- Sư thúc đã muốn thế...

Lão đứng lên nhìn Bộc Dương Duy bằng ánh mắt thiếu ngủ, ngập ngừng nói :

- Bộc Dương thí chủ... số là...

Bộc Dương Duy đã đoán ra mấy phần, cũng đứng lên cười nói :

- Đại sư có việc gì xin cứu cho biết, nếu có khả năng đến đâu, tại hạ xin gắng sức!

Vị Phương trượng nói tiếp :

- Nguyên là... tệ sư thúc rất ngưỡng mộ thần công của thí chủ... nên muốn... thử vài chiêu...

Chỉ cần thể nghiệm từ mình mà ra, sau cuộc kịch chiến gần ngàn chiêu đã sức cùng lực kiệt, sau một hồi vận công mới khôi phục được ba bốn phần.

Vừa rồi tình trạng của Bộc Dương Duy có khá hơn, tuổi trẻ lại càng mau lại sức, nhưng bây giờ tối đa chỉ phục hồi lại sáu bảy thành công lực mà thôi.

Trong tình trạng đó nếu lại tiếp tục thách chiến là sự bất công, thậm chí bị coi là thủ đoạn.

Đừng nói vừa rồi Bộc Dương Duy đã cao thượng tỏ lòng bao dung cứu vãn thanh danh của vị Phương trượng và cả phái Thiếu Lâm, mà cho dù hai bên thực sự bình thủ đi nữa, với thân phận Chương môn nhân của một phái lớn nhất võ lâm, Bách Nhẫn đại sư nhận thấy mình đề xuất yêu cầu đó là sự tự hạ nhục, bất chấp đạo lý.

Bởi thế lúc đầu lão đã từ chối.

Nhưng dù Bách Nhẫn đại sư là Chương môn nhân, nhưng Không Trần là trưởng bối, làm sao có thể khăng khăng từ chối?

Cuối cùng lão đành phải miễn cưỡng đứng lên yêu cầu.

Bộc Dương Duy lúc ấy chỉ mới phục hồi được sáu bảy thành công lực, nếu muốn phục hồi lại hoàn toàn thì cần phải mất khá nhiều thời gian nữa.

Tuy biết rằng yêu cầu như vậy là không chính đáng, nhưng với bản tính cao ngạo, chàng không muốn cự tuyệt.

Nhưng chưa kịp trả lời thì Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân ẩn chàng ngồi xuống, đứng phắt lên nói :

- Đại sư là tôn sư của một môn phái lớn nhất giang hồ, xưa nay được tôn xưng là lãnh tụ võ lâm, được các nhân sĩ khắp nơi trọng vọng. Uy danh như thế, làm sao Bang chủ chúng tôi vừa đấu qua hai trận gần ngàn chiêu mà đại sư còn mở miệng thách chiến? Chẳng lẽ nói không biết ngưng hay sao?

Câu chất vấn rất gay gắt nhưng đúng tình lý làm cho Bách Nhẫn đại sư không biết trả lời sao.

Còn hai vị giám viện Bách Khuyết và Bách Thiện thêm lần nữa nhìn vị Hình đường chủ Lãnh Vân bang bằng ánh mắt thù địch.

Bách Khuyết vừa định phản ứng thì Đại Lực Tôn Giả đã đứng lên cất giọng oang oang nói :

- Hôm nay lão phu mới được mở rộng tầm mắt về chiến thuật Xa Luân Chiến của phái Thiếu Lâm lợi hại tới mức nào! Bởi chỉ trong vài canh giờ, đây đã là lần thứ ba quý phái áp dụng chiến thuật đó! Đại hòa thượng! Sư thúc của người ngồi nhân định tiếp Bộc Dương bang chủ vừa qua hai trận kịch đấu gần ngàn chiêu xin để lại sau, bây giờ lão phu với người, mỗi người đều đã từng qua một trận chiến, hãy xuất trường đánh một trận! Như thế mới công bình.

Tuy những lời của Đại Lực Tôn Giả có ý xúc phạm nhưng vì đều đúng lý nên Bách Nhẫn đại sư không thể bác bỏ, thậm chí lão không tỏ ra tức giận.

Bởi vì trong thâm tâm lão đã không tán thành việc lợi dụng đối phương gặp khó khăn đề xuất thủ.

Chợt thấy Không Trần lão thiền sư đứng lên, trước hết hướng sang Phương trượng Thiếu Lâm chấp tay hợp thập rồi nhìn Bộc Dương Duy và ba vị đồng hành, chậm rãi nói :

- Đã thật vàng thì không sợ lửa. Tin rằng Bộc Dương bang chủ sẽ không làm lão nạp thất vọng.

Nguyên Không Trần lão thiền sư trong mấy chục năm qua rất ít khi xuất hiện trong các sự vụ của Thiếu Lâm tự thậm chí có rất nhiều đệ tử Thiếu Lâm chưa từng gặp lão.

Gần ba chục năm nay, vị cao tăng này tiềm tu ở một Phật đường nhỏ phía sau Tăng Kinh các, cơm chay hàng ngày có người mang đến, chính Không Trần đề nghị cứ ba ngày mang cho mình một bữa cơm là đủ.

Trong thời gian đó, lão thiền sư cứ tu khổ hạnh như vậy, có khi hàng mấy năm không xuất hiện trong tự lán nào.

Đối với việc xảy ra trong giang hồ, lão lại càng ít quan tâm, không hỏi mà cũng không muốn nghe mọi việc phát sinh bên ngoài.

Vì lý do gì mà một người có bối phận cao như thế, không quan tâm đến chuyện bốn môn cũng như chuyện khác trong giang hồ, trong khi Bộc Dương Duy vừa giao chiến với Huyết chỉ Thiết Đàm Bách Không hòa thượng và Chương môn Bách Nhân đại sư, chân lực bị tiêu tán gần hết, bỗng dưng lại muốn thách chiến?

Chẳng lẽ đó là một cách ám hại lấy danh nghĩa là cuộc thách đấu công bình?

Thực ra Không Trần thiền sư có lý do của mình.

Bộc Dương Duy chậm rãi đứng lên, cười nói :

- Chỉ nhìn qua cũng biết lão thiền sư tu vi đạt tới mức xuất thần nhập hóa. Chỉ sợ tại hạ có dốc hết võ nghệ và công lực ra cũng không chịu nổi một chiêu của lão thiền sư.

Không Trần cười nói :

- Bộc Dương thí chủ đừng khách khí như thế! Lão nạp sống thừa đã ngoài trăm năm mà không làm được việc gì nên chuyện Phật lý chậm hiểu, võ học không thành, đã thế lòng trần vẫn còn chưa dứt, lại còn có thói hư thích tranh chấp cao hạ với người khác. Thật đáng thẹn! Thật đáng thẹn!

Trong khi lão nói, những nếp nhăn chẳng biết trên mặt lại càng hằn sâu, vết lõm trên hai đỉnh môn càng sâu xuống, nhìn không ra vẻ nghiêm trang, trái lại trông rất hoạt kê!

Bộc Dương Duy hỏi :

- Không biết lão thiền sư chọn hình thức tỉ đấu thế nào?

Không Trần vẫn giữ vẻ nghiêm trang nói :

- Lão nạp đã mấy chục năm hầu như không hoạt động nên gân cốt đều cứng lại cả, không thể cùng thí chủ thi thố khinh công. Mặt khác, qua gần nghìn chiêu đấu, thí chủ bị tổn hao chân khí quá nhiều, không thể kịch chiến nữa rồi. Theo ý lão nạp thì thế này...

Lão dừng lại một lúc lại tiếp :

- Lão nạp có luyện một thứ khí công, muốn cùng đấu với Lục Di khí công của thí chủ. Nếu được thí chủ chấp thuận thì chúng ta sẽ đấu trận thứ hai...

Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Vị thiền sư này đề xuất cách đấu này là hợp lý, có thể chấp nhận được.

Lại hỏi :

- Xin lão thiền sư cho biết trường đấu thứ hai?

Không Trần nói :

- Lão nạp muốn dùng Kim Cương Phục Ma tam thiên thức đấu với Tu La Thất Tuyệt của thí chủ!

Bách Nhân đại sư nghe sư thúc nói đã biết ngay lão định dùng Đạt Ma khí công để đấu với Bộc Dương Duy.

Đạt Ma khí công là một trong những loại thần công thượng thừa nhất trong bảy mươi hai công phu của bốn phái được truyền lại từ thời Đạt Ma lão tổ.

Trong Thiếu Lâm phái thì trong cả lục đại đệ tử thì chỉ có một mình vị Không Trần thiền sư đã luyện tới chín thành hóa hầu, còn hơn cả Chương môn nhân tiên nhiệm.

Còn nói về trường đấu thứ hai, Kim Cương Phục Ma tam thiên thức là một trong số mấy thứ võ công trấn sơn của bốn phái rất khó luyện nhưng uy lực rất lớn.

Bách Nhân đại sư sợ chàng bị sư thúc giết chết.

Nói như vậy là thực tâm, vì bây giờ lão đã coi Bộc Dương Duy là một ân nhân, mặt khác nếu chàng bị giết ở đây thì lão sẽ ân hận suốt đời, thêm nữa phái Thiếu Lâm cũng không tránh được tai tiếng là dùng thủ đoạn xa luân chiến để hạ sát đối phương.

Theo vị Phương trượng nhận định thì võ công của sư thúc là rất cao, chỉ trừ khinh công là mình do luyện nhiên còn có thể sánh kịp, những thứ thần công còn lại đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa.

Bộc Dương Duy tuy võ công trác tuyệt, xứng đáng được coi là thiếu niên kỳ tài trong suốt trăm năm qua, nhưng nội lực không thể sánh nổi với Không Trần đã tu luyện tám chín mươi năm.

Hơn nữa chàng vừa mới bị thương, công lực còn lại trên dưới một nửa, kinh nghiệm giang hồ còn ít nên trong mười phần hy vọng thắng chỉ dành cho Bộc Dương Duy chỉ được một phần mà thôi.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân tuy không nghĩ một cách chủ quan như Bách Nhẫn đại sư, nhưng không biết Không Trần là một vị cao tăng, Bang chủ lại vừa qua một trận khổ chiến, chưa lấy lại sức lực nên hy vọng thắng rất ít.

Tuy biết vậy nhưng thân là thuộc hạ không thể ngăn cản được.

Nay Bộc Dương Duy đã nhận lời thách đấu, còn biết làm gì được nữa?

Hai đối thủ từ từ tiến vào trường đấu.

Trong khi Diễn Võ đường đang căng thẳng thì có bốn vị hoàng y hòa thượng bước vào.

Bốn người đó là Vô Quả đại sư phụ trách Như Lai điện, Vô Đẳng đại sư phụ trách Đạt Ma điện, Vô Hậu đại sư phụ trách Kim Cương điện và Vô Duyên đại sư phụ trách Tri Khách sảnh.

Bốn người này mỗi người cầm trên tay một sợi dây đồng và một chiếc đu tre.

Họ bước vào sảnh đường thì dừng lại chăm chú nhìn Không Trần lão thiền sư và Bộc Dương Duy đứng giữa đấu trường.

Hai người đứng cách nhau chừng hai trượng, hai tay cùng đưa lên phía trước, mắt nhìn nhau chăm chăm, từ tâm chưởng phát ra bốn luồng khí màu sắc khác nhau.

Bộc Dương Duy phát ra khối màu lục và bạch, còn Không Trần thiền sư màu hồng và tím.

Bốn luồng khí bay ra rất chậm, ban đầu chỉ mờ nhạt mấy sợi lơ thơ, sau đó đậm dần...

Khoảng cách hai trượng chẳng bao xa, chỉ sau chốc lát bốn luồng khí bắt đầu hòa vào nhau.

Những tiếng nổ đầu tiên vang lên rầm rì như tiếng sấm xa.

Màu khí đậm dần lên, đã thấy rõ sự chuyển động của chúng từ lòng bàn tay đẩy tới cụm khí lớn hòa cả bốn sắc màu lẫn lộn.

Tiếng nổ vang lên càng lớn.

Đụn khí hỗn độn tỏa ra xung quanh tạo thành áp lực rất lớn lan tỏa khắp Diễn Võ đường.

Chúng nhân trong sảnh cảm thấy huyết mạch căng lên, kinh khí áp tới ngực buộc phải vận công kháng cự.

Sau một lúc, cả không gian sảnh đường rộng lớn chìm trong khối không nhìn thấy gì.

Không còn quan sát được gì cả, hơn nữa tất cả các cao thủ trong sảnh đều toát mồ hôi, cố sức vận công để kháng cự lại áp lực càng lúc càng lớn đè lên ngực muốn tức thở.

Bộc Dương Duy cảm thấy áp lực từ phía đối phương ập tới mình giống như cả ngọn núi đè lên ngực, phải thi triển công phu Thiên Cân trụ bám chặt hai chân xuống đất, tận lực vận khí đan điền, thi triển Lục Di khí công đến cực hạn vừa hộ thân vừa đẩy sang công địch.

Trong màn khói u ám, vẫn có thể thấy Không Trần thiền sư đứng nguyên vị trí, thần thái uy nghiêm, mắt sang như điện, hai tay vẫn đưa phía trước...

Qua thời gian chừng một tuần trà.

Cả hai đối thủ dường như đã dốc toàn lực, ánh mắt không còn thần quang sáng quắc như trước nữa, mồ hôi đầm ướt toàn thân.

Bộc Dương Duy bị áp lực quá mạnh, tựa hồ như người muốn bị xé làm đôi...

Chàng nghĩ thầm :

- Nếu cứ tiếp tục vận Thiên Cân Trụ, chỉ một lúc nữa ngực mình sẽ bị Đạt Ma khí công đánh vỡ nát, còn thu hồi Thiên Cân Trụ sẽ lập tức bị thổi bay như cọng lá trước đông bão, thừa nhận thất bại...

Trong tình cảnh này chỉ có thể chọn một trong hai giải pháp ấy mà thôi.

Bộc Dương Duy hiểu rằng trong những cuộc đấu sinh tử thế này, chỉ cần kém đối phương một chút công lực đủ thất bại rồi, huống hồ mình chỉ còn lại sau bảy thành chân lực?

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Biểu diễn thần công - Chấn động Thiếu Lâm

Với bản tính kiên cường, đương nhiên chàng không thể thu hồi Thiên Cân Trụ để bảo toàn tính mạng.

Áp lực từ phía Không Trần thiền sư chẳng những không giảm mà còn tăng thêm.

Bộc Dương Duy hiểu rằng sự kháng cự của mình không còn duy trì được lâu nữa!

Vừa cố sức vận khí đan điền biến thành Lục Di khí công đối địch, chàng vừa nghĩ thầm.

- Chẳng lẽ đây là thời điểm diệt vong của Lãnh Vân bang? Đại cừu còn chưa báo hết, nếu chết vào lúc này thì còn mặt mũi nào đến gặp sư phụ?

Nhớ đến sư phụ, chàng chợt nghĩ đến bộ mặt đáng sợ của Độc Thủ Ma Quân những năm tháng khắc khổ giam mình trong thạch động luyện công.

Đột nhiên một ý nghĩa bộc lên trong đầu :

- Mình chỉ có thể hộ thân một cách bị động thế này thôi sao?

Chàng chợt nhớ một câu trong Điều Long bảo lục :

- Đang linh đề khí, lục hợp hoàn nhất, đừng không bỏ kích, trảm địch thủ như điện thiểm!

Bộc Dương Duy suy nghĩ nửa reo lên :

- Không sai! Phải lấy công đề thủ thắng.

Lúc này chàng đã luyện Lục Di khí công tới độ tùy tâm ứng thủ, ý nghĩa và hành động tương thông.

Tay trái vẫn không ngừng phát khí công ngăn Đạt Ma khí công của đối phương đẩy sang, tay phải xòe ra năm ngón nhắm vào vai trái Không Trần thiền sư miệng quát :

- Lão Thiền sư cẩn thận!

Lập tức năm ngón chỉ phong xuyên qua màn khói bắn đi như năm mũi tên.

Không Trần lúc ấy cũng bị Lục Di khí công áp vào ngực làm cho khí huyết nghịch xung, tuy nhiên tình cảnh đỡ hơn Bộc Dương Duy mấy phần, thấy áp lực dần dần giảm đi tin rằng mình sắp thắng.

Chính lúc lão định dốc toàn lực tấn công Bộc Dương Duy đang dùng Thiên Cân Trụ thì nghe đối phương quát vang, liền cảnh giác chuẩn bị đối phó.

Nhưng chỉ phong bắn sang quá nhanh.

Lão không kịp tránh chỉ đành đưa tay trái ra phát chiêu đối địch.

Một tiếng nổ vang như sấm động, sau đó hai tiếng rên đau đớn phát ra cùng một lúc.

Bộc Dương Duy thu Thiên Cân Trụ lao đảo lùi lại ba bước, há miệng phun ra một bãi máu tươi!

Không Trần thiền sư cũng lùi lại ba bước, mặt tái mét, vai trái bị chỉ lực điểm trúng một lỗ, máu tuôn ra hòa vào trong tấm cà sa màu đỏ.

Mấy tiếng la thảng thốt cùng vang lên :

- Bang chủ!

- Sư thúc!

Đồng thời bốn nhân ảnh đều phi ra trường đấu.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân và Lục Bát Cửu Nhạc Du Đại Nguyên lướt lại tới đỡ lấy Bộc Dương Duy, run giọng nói.

- Bang chủ nội thương có trầm trọng lắm không? Mau về chỗ nghỉ ngơi.

Bộc Dương Duy lắc đầu đáp :

- Không sao! Bốn tọa chưa bị nội thương đâu! Hai vị về đi, còn một trường đấu nữa.

Du Đại Nguyên kinh hãi nói :

- Bang chủ...

Chợt nghe Không Trần thiên sư cười hô hô nói :

- Bộc Dương thí chủ nói rất phải, thí chủ chưa bị nội thương, lão nạp cũng chỉ mới trúng thương vào da thịt coi như là hòa! Các vị về đi, chúng ta vận công điều tức tại chỗ một lúc cho hồi phục rồi tiếp tục đấu một trường nữa!

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân và Lục Bát Cửu Nhạc Du Đại Nguyên rất lo cho tình trạng của Bang chủ, chần chừ không chịu đi.

Bộc Dương Duy nghiêm giọng nói :

- Hai vị không nghe lão thiên sư nói gì sao? Về chỗ đi!

Không Trần thiên sư nhủ mảy hai người đứng bên mình là Bách Nhẫn và Bách Thiên vắng giọng nói :

- Hai người còn đứng đây làm gì nữa?

Vị Phương trượng và Giám vị Tàng Kinh các đành quay lại chỗ ngồi.

Không Trần thiên sư lại nói :

- Bộc Dương thí chủ! Chúng ta ngồi xuống vận công cho mau lại sức, một khắc sẽ đứng lên đấu một chiêu cuối cùng.

Bộc Dương Duy không nói gì, chờ đối phương ngồi xuống, rồi mình cũng bàn tọa tại chỗ hành công.

Một khắc sau, hai đối thủ cùng mở mắt đứng lên.

Bộc Dương Duy hỏi ngay :

- Lão Thiên sư, xin cho biết trường đấu tiếp theo tiến hành theo phương thức nào.

Không Trần cười đáp :

- Lão nạp đã nói, chúng ta dùng kiếm thuật, lão nạp thi triển một chiêu Kim Cương Phục Ma tam thiên thức còn thí thủ sẽ biểu diễn Tu La Thất Tuyệt kiếm.

Bộc Dương Duy hỏi lại :

- Biểu diễn ư?

Không Trần gật đầu.

- Không sai, chẳng nhẽ thí chủ muốn trực diện đối chiêu.

Bộc Dương Duy lắc đầu cười nói :

- Đương nhiên là không rồi! Tại hạ rất tán thành mỹ ý của Lão Thiên sư.

Không Trần vẫy bốn vị hoàng y tăng gần trước đó tới gần nói :

- Các ngươi hãy treo bốn chiếc đu lên xà nhà, ở bốn nơi khác nhau cách chừng ba bốn trượng, sau đó mỗi người coi giữ chiếc đu của mình đừng để mất mát!

Chúng tăng trong sảnh và đại Lục Tôn Giả Ngô Nam Vân và Du Đại Nguyên không biết vị cao tăng kia có ý định như thế nào?

Bốn vị Vô Quả, Vô Đẳng, Vô Hậu và Vô Duyên đại sư đứng tách ra bốn góc buộc chiếc đu tre vào một đầu dây rồi tung lên.

Bốn sợi đều quấn vào xà nhà, để thông đầu đũa xuống cách khúc xà chừng hai thước Không Trần thiên sư phổ biến thể thức.

- Trường đấu này rất đơn giản, chỉ cần thi triển khinh công và chém chiếc bốn chiếc đũa thành nhiều mảnh, nhưng chỉ được phép thực hiện được một lần.

Điều kiện thứ nhất là trước khi đập xuống đất phải chém đủ bốn chiếc đũa, ai chém được nhiều nhất coi như thắng cuộc.

Quần hùng nghe điều kiện như thế, ai ai cũng rung động.

Bốn chiếc đũa treo cách nền sảnh khoảng ba trượng, không phải theo đường thẳng mà tạo thành hình vuông cách nhau hơn ba trượng, chỉ một lần nhảy lên làm sao có thể lướt mình ngoắt sang bốn hướng khác nhau để thi triển kiếm pháp?

Làm được như thế, chỉ cần chỉ cần chém một kiếm đã khó chứ đừng nói gì bốn kiếm.

Trong giang hồ có những cao thủ có thể dùng thân pháp thượng thừa từ trên không thi triển công phu Tiếp Khí Di Thân đổi hướng bốn lần, nhưng mỗi lần như thế bắt buộc phải hạ thấp độ cao.

Vừa rồi Ngọc Diện Tu La cũng có biểu diễn thân pháp Ứng Hồi Cửu Chuyển nhưng chung quy vẫn cần có tác lực vào sợi chỉ, mặc dù không đáng kể.

Khi người ta đã luyện tới trình độ tối cao thì một chút tác lực cũng rất có tác dụng, nhờ thế mà người ta tăng độ cao được vài thước, chẳng phải không có cơ sở.

Có một điểm chung suy nghĩ là vì sao, Không Trần thiên sư đã tận mắt chứng kiến Bộc Dương Duy thi triển Ứng Hồi Cửu Chuyển có thể nói là thân pháp tuyệt đỉnh vô lâm mà bây giờ vẫn còn phương sách này để thách đấu?

Như thế đủ biết vị tôn sư Thiếu lâm này khinh công đã đạt tới mức thông huyền, tự tin mình còn cao hơn Bộc Dương Duy nữa.

Không Trần thiên sư cười hỏi :

- Bộc Dương thí chủ không có gì bổ sung thêm hoặc phản đối chứ?

Bộc Dương Duy lắc đầu :

- Không! Tại hạ hoàn toàn đồng ý.

- Vậy thì tốt! Lão nạp thử múa rìu qua mặt thợ xem, mong thí chủ đừng cười!

- Tại hạ không dám!

Không Trần thiên sư rút ra một thanh đoản kiếm nước thép xanh biếc, chuôi nạm màu vàng khảm ngọc với đường chạm khắc rất tinh vi, mới nhìn qua cũng biết là bảo kiếm chém sắt như bùn.

Vị Thiên sư tay trái cầm kiếm, tay phải đưa lên ngực hành lễ nói :

- Lão nạp lỗi phép xuất chiêu trước đây!

Bộc Dương Duy vội ôm quyền hoàn lễ đáp :

- Xin lão Thiên sư biểu diễn! Tại hạ nhất định sẽ được mở rộng tầm mắt chiêm ngưỡng chiêu kiếm tuyệt đỉnh vô lâm!

Không Trần thiên sư không nói gì, chột tung mình nhằm chiếc đũa đầu tiên, trường kiếm múa lên loang loáng không kịp nhìn thấy!

Vô Quả đại sư phụ trách chiếc đũa này, liền phát mạnh tay áo thu lấy tất cả những khúc đũa bị chém rơi ra, không để rơi một khúc nào.

Không Trần thiên sư lướt tới chiếc đũa thứ hai, kiếm lại lóe lên mấy chục lần không sao đếm được.

Vô Đẳng đại sư cũng dùng thủ pháp giống như Vô Quả thu lấy những mẩu đũa bị chém đứt.

Không Trần thiên sư chột quát to một tiếng, hấp vào một hơi chân khí quay ngoắt sang tả được lên cao vài thước, lướt sang chiếc đũa thứ ba...

Tất cả mọi người trong sảnh đều ngược mặt nhìn.

Đó chính là thân pháp thượng thừa Tiếp Khí Di Thân, nhưng quần hùng chưa bao giờ thấy ai thực hiện đến độ thông chuyển như vậy!

Bảo kiếm lại phát ra muôn ánh chớp...

Lần này Không Trần thiên sư không cần hấp khí, lướt sang chiếc đũa cuối cùng do Vô Duyên đại sư phụ trách...

Bách Khuyết đại sư hướng sang Bách Nhẫn nói :

- Phương trượng sư huynh, trường đấu vừa qua cứ tạm coi là bình thủ đi, nhưng lần này lão nạp tin rằng cho dù tiểu tử Bộc Dương Duy có bản lĩnh thần công quảng thế cũng không sao so sánh được sư thúc đâu! sư huynh có cho là như vậy không?

Bách Nhẫn đại sư chỉ gạt đầu mà không nói gì.

Còn Đại Lực Tôn Giả nhìn Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân hỏi :

- Ngô đại hiệp có kể cho lão phu nghe lần trước Bộc Dương bang chủ biểu diễn cho Băng Hải Câu Tẩu Chiến Huyền Tâm, lần ấy Bang chủ phát ra mấy kiếm?

Ngô Nam Vân quát :

- Hai mươi bảy.

Lại hỏi :

- Cách tiền bối có đếm được vừa rồi Không Trần lão thiền sư phát mấy kiếm không?

Đại Lực Tôn Giả đáp :

- Lần đầu ta để ý đếm được hai mươi sáu chiếc, còn lần sau thì không rõ...

Lục Bát Cửu Nhạc Du Đại Nguyên cười nói :

- Nếu vậy thì Bang chủ thắng chắc rồi!

Lúc đó Không Trần thiền sư đã diễn xong đáp xuống đến trước mặt Bộc Dương Duy cười nói :

- Chút trò chơi tầm thường, xin thí chủ đừng cười!

Bộc Dương Duy lắc đầu cười đáp :

- Đâu dám? Cả kinh công và kiếm thuật Lão Thiền sư đã đạt tới xuất thần nhập hóa, không biết tại hạ có làm được nửa như vậy không?

Vừa lúc ấy một tăng nhân đưa đến một cái khay phủ lụa trắng.

Không Trần thiền sư nhìn Vô Độ vẫy tay, vị Chương giám Như Lai diện bước tới rũ từ tay áo xuống khay những khúc đu đủ bị chém đứt đều tằm tấp dài chừng một phân, không có khúc dài khúc ngắn.

Kiểm pháp đạt đến trình độ đó quả là bất khả tự nghị!

Không Trần thiền sư nói :

- Bộc Dương thí chủ hãy cho một vị ra đây cùng làm công chứng nhân kiểm chứng...

Bộc Dương Duy lắc đầu cười nói :

- Lão Thiền sư! Tại hạ tin vào sự trung thực của các vị đại sư này, việc đó xin miễn...

Không Trần kiên quyết nói :

- Làm thế đâu có được, nhất định phải có người kiểm chứng mới công bằng.

Đại Lực Tôn Giả chợt đứng lên cười hô hô nói :

- Đại hòa thượng đã kiên quyết như vậy, lão phu đành đứng ra công chứng vậy!

Nói xong bước ra đầu trường.

Sau khi đếm xong khúc đu đủ bị chém đứt Đại Lực Tôn Giả tuyên bố :

- Chiếc đu đủ đầu tiên do Vô Quả đại sư thu lấy bị chém thành hai mươi sáu đoạn đều nhau!

Lập tức tiếng hoan hô nổi lên như sấm!

Chỉ trong nháy mắt mà phát ra tới hai mươi sáu nhất kiếm, có lẽ trong giang hồ xưa nay chưa ai làm được điều đó!

Đến lượt người thứ hai đến kiểm chứng.

Sau khi đếm song Đại Lực Tôn Giả lại cao giọng nói :

- Chiếc đĩa thứ hai do Vô Đẳng đại sư phụ trách thu được hai mươi lăm đoạn!

Tiếp theo, Vô Hậu cũng thu được hai mươi lăm khúc và Vô Duyên thu được hai mươi bốn khúc.

Tổng cộng là một trăm khúc hẳn.

Bộc Dương Duy cười hỏi :

- Lão Thiền sư thấy thế nào? Liệu các vị đại sư có bỏ quên khúc nào trong tay áo không?

Không Trần lắc đầu :

- Kiểm chứng như vậy là chính xác.

Như vậy là cuộc biểu diễn đầu tiên của Không Trần thiền sư đã hoàn toàn mỹ mãn.

Chúng tăng ai lấy đều tỏ vẻ hoan hỷ, tin chắc vào thắng lợi của vị cao tăng của bốn môn.

Bốn vị giám vị Vô Quả, Vô Đẳng, Vô Hậu và Vô Duyên trở về vị trí của mình lại treo bốn chiếc đĩa khác lên xà nhà.

Chúng nhân sau một lúc bớt căng thẳng, bây giờ lại ngưng thần chú mục tiếp theo dõi cuộc đấu.

Bộc Dương Duy rút Tu La kiếm ra hai tay ôm thanh bảo kiếm để trước ngực, chúc mũi xuống đất nhìn Không Trần thiền sư nói :

- Tại hạ xin tập theo Lão Thiền sư, chỉ cần học được một phần nhỏ thần thuật của Lão Thiền sư là mãn nguyện lắm.

Hai người nói vài câu kiểm sĩ, Sau đó Bộc Dương Duy bắt đầu biểu diễn.

Chàng nhún mình, thân thể nhẹ như cánh én lướt tới chiếc đĩa đầu tiên vùng kiếm lên.

Không Trần thiền sư nhìn đối phương không chớp, khuôn mặt lộ rõ sự căng thẳng.

Bộc Dương Duy lại phát sang chiếc đĩa thứ hai.

Sau khi phát kiếm, chàng không cần hấp chân khí chuyển hướng lướt sang chiếc đĩa thứ ba...

Động tác hết sức nhẹ nhàng, chẳng khác gì một cánh chim, hầu như không tốn chút sức lực nào.

Bách Thiên mặt biến sắc, hướng sang Phương trượng nói :

- Sư huynh liệu Ngọc Diện Tư La có khả năng...

Lão không dám nói hết câu.

Bách Nhẫn đại sư khẽ thở dài, mặt trầm hấn xuống.

Khi ánh kiếm chém vào chiếc đĩa thứ tư vừa thu liễm thì sắc mặt Không Trần thiền sư tái hấn đi.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân nhìn Lục Bát Cửu Nhạc Du Đại Nguyên nói :

- Đại hộ pháp! Bốn tọa tin chắc trường đấu này Bang chủ thắng rồi!

Du Đại Nguyên nhún mày hỏi :

- Sao Hình đường chủ có thể khẳng định sớm như thế?

Ngô Nam Vân cười nói :

- Chỉ cần nhìn mặt Không Trần lão hòa thượng thì biết!

Bấy giờ Lục Bát Cửu Nhạc Du Đại Nguyên mới để ý thấy sắc mặt tái nhợt của Không Trần thiền sư, mừng rỡ nói :

- Không sai! Bang chủ thắng rồi!

Bộc Dương Duy hoàn thành xong phần biểu diễn của mình còn lướt sang bốn khúc nữa còn mắc trên sợi dây đồng vung kiếm chém cho tất cả rơi xuống, sau đó mới đáp xuống giữa vòng đấu.

Như thế vừa đủ chín lần đổi hướng thi triển vừa xong Ứng Hồi Cửu Chuyển!

Không ai tin rằng con người trần tục lại có khả năng huyền diệu bay như chim vậy được!

Mấy chục người trong Diễn Võ đường không ai dám vỗ tay, nhưng trong thần sắc và ánh mắt đều lộ ra sự tâm phục khẩu phục.

Không Trần thiên sư chỉ thờ dài trên mặt không hiện ra chút cay cú nào, nhìn vị phụ trách chiếc đuă thứ tư là Vô Duyên đại sư hỏi :

- Người đến xem có đúng hai mươi lăm khúc không?

Vô Duyên vội đến giữ số khúc đuă rút được vào khay, đếm kỹ hai lần mới chấp tay cung kính nói :

- Khải bẩm Sư thúc tổ, đúng là hai mươi lăm khúc đều nhau!

Không Trần thiên sư gật đầu nói :

- Những người khác không cần kiểm chứng nữa! Lùi hết ra đi!

Chúng tăng nghe nói đều chấn động!

Chẳng lẽ nào Thiên sư lại chứng nhận mình bại!

Xem tình cảnh thì quả không sai, về thân pháp thì Ngọc Diện Tu La hơn hẳn, còn về kiếm pháp thì không ai hơn ai, có lẽ cả hai người đều thi triển tuyệt kiếm chém đúng một nhát như nhau.

Bây giờ mọi người còn cảm thấy căng thẳng hơn, dốc hết tâm trí vào trường đấu.

Bộc Dương Duy tra kiếm vào bao ôm quyền nói :

- Tại hạ thân pháp và kiếm pháp còn kém Lão Thiên sư nhiều lắm, chớ cười.

Không Trần thiên sư chấp tay hợp thập, nghiêm giọng nói :

- Bộc Dương Duy thí chủ cuộc đấu tới đây kết thúc, thí chủ thần công cái thể công phu Chỉ Tăng Kiếm Thuật trong Lục Di khí công thân pháp Ứng Hồi Cửu Chuyển và tuyệt chiêu Vĩnh Biệt Tu La đều là võ học chí thượng không có võ công nào sánh được, lão nạp cam bái hạ phong.

Bộc Dương Duy vội nói :

- Lão Thiên sư quá lời! Trong cả hai trường đấu, tại hạ nhận thấy đều bình phân thu sắc, trường thứ nhất thậm chí tại hạ còn suýt lạc bại, nhờ Lão Thiên sư hạ thủ lưu tình, còn trường thứ hai, nếu tại hạ không nhầm thì cũng phát kiếm một trăm lần, như vậy số lượng như nhau, còn tại hạ chém nốt bốn sợi dây cuối cùng, nếu Lão Thiên sư xuất thủ sau cũng buộc phải giải quyết hậu quả bằng cách đó, tại hạ có thắng nửa chiêu thức nào đâu?

Chúng nhân nghe ra có vẻ như có lý.

Chỉ riêng Đại Lục Tôn Giả, Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân, Lục Bát Cửu Nhạc Du Đại Nguyên là cảm thấy bất bình, nhưng vì chính miệng Bộc Dương Duy nói ra nên họ không phản kháng.

Còn một người nữa có cùng ý tưởng với họ là Phương trượng Thiếu Lâm Bách Nhẫn đại sư.

Lão biết rằng võ công Ngọc Diện Tu La không những hơn mình mà còn hơn cả sư thúc, bởi vì lúc đầu chàng không dùng Xích Thủ kim trượng mà thi triển Tu La Thất Tuyệt thì chỉ một chiêu Vĩnh Biệt Tu La đã đủ sức đánh bại mình rồi.

Không Trần thiên sư vừa rồi đã thi triển chiêu tuyệt kiếm cuối cùng trong Kim Cương Phục Ma tam thiên thức xưa nay trong phái Thiếu Lâm rất ít người luyện được chiêu này, tin rằng chỉ chiêu kiếm đó trong giang hồ không tìm ra đối thủ.

Thế mà bây giờ Không Trần cam nhận hạ phong thì Bách Nhẫn dám đâu tranh thắng bại?

Lão còn tin rằng nếu Bộc Dương Duy dốc tận bản lĩnh thì không phải chỉ có đúng một trăm nhát kiếm ngang bằng với đối phương, chẳng qua vì không muốn mất uy danh của vị cao tăng và cả phái Thiếu Lâm mà thôi...

Nghĩ thế càng khâm phục tấm lòng bao dung độ lượng của vị thiếu niên tài hoa kiệt xuất này.

Không Trần thiên sư nấp máy môi định nói thì Bộc Dương Duy đã chặn lời.

Lão Thiền sư! Tại hạ đến đây là bất đắc dĩ, hoàn toàn không muốn cùng quý phái tranh chấp thắng thua. Nếu có thể được, xin chư vị hãy coi rằng đó là một cuộc ẩn chứng võ công hòa bình và hữu nghị bởi bỏ thêm kiến thức cho mình mà không cần đề ý đến thắng thua. Nếu được như vậy tại hạ vô cùng cảm kích!

Không Trần thiền sư định nói gì nhưng nhìn lại chỉ nhìn chàng bảo :

- Bộc Dương thí chủ! Chúng ta về chỗ ngồi thôi!

Mọi người kéo nhau về chỗ cũ ngồi xuống.

Không Trần thiền sư thấp giọng bàn bạc một lúc rồi đứng lên sẵn giọng nói :

- Bộc Dương thí chủ lão nạp vô cùng cảm kích trước tấm lòng bao dung độ lượng của thí chủ, bảo toàn danh tiếng cho lão nạp và cho cả phái Thiếu Lâm, nhưng nói thế nào, khi chấp nhận ẩn chứng võ công, khi kết thúc phải có một sự phán xét công bình. Đối với võ công cái thể của Bộc Dương thí chủ, lão nạp thấy rằng những lời tán tụng là thừa. Được lời tán tụng của sư thúc cũng như toàn bộ đệ tử Thiếu Lâm tự, lão nạp xin suy tôn Bộc Dương thí chủ là cao thủ đệ nhất thiên hạ!

Chắc hẳn những lời đó phải rất khó khăn mới thoát ra được khỏi miệng của vị Chương môn phái Thiếu Lâm, là đại diện tối cao của một đại môn phái lớn nhất và kiêu hãnh nhất giang hồ võ lâm trong suốt mấy trăm năm qua.

Khi Bách Nhẫn đại sư vừa mới nói xong toàn sảnh đường đều im phăng phắc.

Nhưng chỉ lát sau, vị cao tăng cao nhất của bối tự “Không” là người đầu tiên vỗ tay, tiếp đó là cả tràng pháo tay dậy lên làm vang dội cả Diễn Võ đường.

Chờ mọi người lặng đi, Bộc Dương Duy mới đứng lên nói :

- Tại hạ vô cùng cảm kích trước lời tán dương của Không Trần thiền sư vừa rồi nhưng hổ thẹn không dám nhận, biểu học là vô bò, ngay bảy mươi hai loại võ học của quý phái đã đủ bao la vạn tượng rồi, tại hạ chỉ có một vài chiêu xảo thuật, đâu dám tranh bá với thiên hạ.

Nên biết phái Thiếu Lâm có võ công uyên bác nhất thiên hạ, đệ tử cũng đông nhất, lịch sử lâu đời và vẻ vang nhất.

Đời nào Thiếu Lâm cũng có những nhân vật kiệt xuất, và từ ngày lập phái đến nay luôn được coi là lãnh tụ của Võ Lâm.

Qua ba trận đấu, Bách Nhẫn đại sư không những ngưỡng mộ võ công của Bộc Dương Duy mà còn hết sức khâm phục sự hòa hiệp độ lượng của chàng, vì thế mới suy tôn đối thủ của mình là võ lâm đệ nhất cao thủ.

Ngay cả vị Giám viện Tăng Kinh các trước đây rất cay cú với chuyện thắng thua, bây giờ cũng đứng lên nói :

- Bộc Dương thí chủ đừng nên nhường nữa, tề Chương môn đã nói thế tức thí chủ là người xứng đáng nhất trong thiên hạ được nhận được danh hiệu đó rồi!

Bộc Dương Duy trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Tại hạ xin khẳng định lại một lần nữa là hoàn toàn không có ý đồ tranh bá với các phái trong giang hồ, càng không hy vọng mình trở thành Võ Lâm đệ nhất cao thủ, nhưng được quý phái ưu ái như vậy, tại hạ hết lòng cảm kích.

Chàng ngừng một lúc nói tiếp :

- Trước khi bắt đầu cuộc đấu, tại hạ từng nói rằng nếu khi đấu xong, tại hạ còn một hơi thở sẽ nói ra quyết định của mình về cuộc ước của Bách Hối đại sư ba năm trước...

Vừa rồi mọi người cảm thấy nhẹ nhõm ra, lúc này lại trở lên căng thẳng.

Ngay cả Phương trượng Bách Nhẫn đại sư, người đã thăm tin Ngọc Diện Tu La đã quyết định xóa bỏ hận thù, lúc này cũng không khỏi lo lắng.

Đặc biệt là Bách Hối đại sư Thiết Chương Hoa Vũ, người trực tiếp và duy nhất liên quan đến vấn đề này cảm thấy khẩn trương hơn bất kỳ ai khác.

Bộc Dương Duy nói tiếp :

- Về cuộc ước đấu tại hạ đã quyết định mỗi oán cừu giữa Bách Hối đại sư với tiên sư ba mươi năm trước, bây giờ vĩnh viễn xóa bỏ.

Nghe xong câu này, đôi mắt hóm sâu của vị Bách Hối đại sư bỗng nhiên ứa lệ.

Dưới ánh sáng của mười hai ngọn hồng đăng, hai giọt lệ óng ánh như hai viên ngọc.

Lão cố sức khống chế những tình cảm vô cùng mãnh liệt trào lên trong lòng mà không thể phân biệt được đó là tình cảm gì?

Chỉ cốt sao cho tình cảm đó đừng lộ ra.

Điều mà Bách Hối cảm nhận rõ nhất là đối với mình, Lãnh Vân bang đã quá rộng lượng.

Thủ đoạn báo cừu rửa hận của Lãnh Vân bang đã làm chấn động giang hồ bấy lâu nay.

Những nhân vật ngày xưa tham gia vào vụ tàn sát Lãnh Vân bang và ám toán Độc Thủ Ma Quân Quan Nghị, cho dù là nhân vật lừng lẫy tới đâu đều bị Ngọc Diện Tu La đến tận nơi tìm cừu, nếu không chết cùng trở thành tàn phế, không một ai lọt lưới.

Thế mà Thiết Chương Hoa Vũ – Bách Hối đại sư, người đứng đầu đồng thời là người sống sót duy nhất trong Hoài Giang ngũ kỳ, bộ phận chủ lực trong chiến dịch đó, nay được Ngọc Diện Tu La tuyên bố xóa bỏ ân oán.

Bách Hối tự biết rằng nguyên nhân đó, ngoài sự thành tâm hối hận của mình, lòng vị tha của Ngọc Diện Tu La còn có tác động của đệ tử phái Thiếu Lâm tận tâm vì mình.

Trong Diển Võ đường lạng phắc, tất cả tăng nhân chấp tay hợp thập, cúi đầu xuống.

Chợt bên ngoài truyền lại một tiếng chuông, chúng tăng trong sảnh cùng cất lên lời niệm Phật.

Tiếng chuông và lời cầu nguyện nghe hết sức thanh bình, êm ái, hoàn toàn trái ngược với âm thanh của trận đấu kịch liệt trước đó không lâu.

Tiếng đọc kinh của Bách khuyết và Bách Thiện cũng rất nhu hòa, hẳn là lòng thù hận của hai người này bây giờ đã biến mất không còn mảy may dấu vết.

Từ phía núi xa đã vang lại tiếng gà báo sáng.

Bách Nhẫn đại sư thở phào một hơi, rồi chậm rãi nói.

- Bộc Dương thí chủ! Xin hãy khoan thứ cho hành vi thù địch của bốn tự kể từ khi thí chủ và ba vị đồng hành đặt chân tới Thiếu Thất phong. Bây giờ nhắc tới thật hổ thẹn.

Mặt Bách Khuyết và Bách Thiện đại sư chợt đỏ lên.

Bộc Dương Duy nói :

- Đại sư! Đó chỉ là sự hiểu lầm. Bây giờ hóa giải được, như thế càng đáng quý.

Bách Nhẫn gật đầu, quay lại hàng ghế phía sau nói :

- Vô Duyên hãy báo cho thiện phòng chuẩn bị một mâm cơm chay để đãi quý khách.

Vị Tri Khách tăng chưa kịp trả lời thì Bộc Dương Duy đứng lên chấp tay nói :

- Đa tạ thịnh tình của Đại sư, nhưng hôm nay tại hạ và hai vị đồng hành tới đây, ngoài cuộc ước với Bách Hối đại sư còn có một việc khẩn cấp nên không thể ở lại lâu được. Nếu có duyên, ngày khác sẽ xin đến bái yết Phụng thượng và các vị đại sư.

Chàng nói tới đó đưa mắt nhìn chúng tăng, rồi nhìn lại vị Phụng thượng, muốn nói gì lại thôi.

Bách Nhẫn đại sư thấy dáng vẻ chàng như thế, đoán ra đối phương còn có nỗi ân tình nào đó.

Chợt nghe Không Trần thiền sư dùng công phu Bàn Nhược Truyền Âm nói vào tai mình.

- Bách Nhẫn sư diệt! Ta xem dáng vẻ của Bộc Dương thí chủ hình như có kiến nghị gì.

Vị Phụng thượng liền nhớ ra trước đây Bộc Dương Duy từng nói rằng mình đến đây ngoài việc ước với Bách Hối đại sư còn có việc muốn cầu xin, liền hỏi :

- Trước đây Bộc Dương thí chủ nói rằng tới đây có hai mục đích, thí chủ cho biết...

Bộc Dương Duy thở dài nói :

- Đúng thế... Tại hạ muốn thỉnh cầu đại sư một việc...

Bách Nhẫn đại sư vốn đã có hảo cảm với Ngọc Diện Tu La không chút do dự nói ngay.

Có việc gì Bộc Dương thí chủ cứ nói đi, nếu lão nạp có khả năng tận lực.

Bộc Dương Duy lòng đầy cảm kích, nhưng vẫn còn ngần ngại không dám nói ra.

Thất Sát Kiếm Ngộ Nam Vân kéo áo chàng, đứng công phu Truyền Âm Nhập Mật nói :

- Bang chủ xin hãy vì sự an nguy của cô nương mà cố thử xem.

Bộc Dương Duy cố lấy hết can đảm nói :

- Việc này tại hạ rất hồ thẹn khi nói ra... Tại hạ có vị hôn thê trúng phải độc khí của Trảo Lân Mãng tình trạng vô cùng nguy cấp, cuộc sống chỉ tính từng ngày, trong bốn bang có người biết phương dược có thể chữa trị... Phương dược đó cần có ba loại là Kim Noãn của Ma Ngư ở Quý Hiệu giang, tinh huyết của Chu Đình Bạch Hạc sống hơn ba trăm năm...

Bộc Dương Duy vừa nói đến đó thì tăng nhân trong sảnh đã bắt đầu hiểu ra vấn đề.

Bách Nhẫn đại sư không lộ ra biểu cảm gì.

Tuy biết yêu cầu của đối phương nhưng sao khó đoán lão đồng ý giúp đỡ hay từ chối.

Bộc Dương Duy nói tiếp :

- Tại hạ và hai thuộc hạ đã bỏ công sức đến Quý Hiệu giang ở Đoạn Trường sơn lấy được Kim Noãn của Ma Ngư nay tại hạ đến quý tự cầu Chu Đình Bạch Hạc...

Bách Nhẫn đại sư nghe đến đó, mặt lộ vẻ khó xử.

Bởi muốn bắt được Chu Đình Bạch Hạc thì phải có Tư La Hoàn làm mồi nhử.

Tư La Hoàn là thánh dược quý của Thiếu Lâm, mặt khác tinh huyết và nước hoa của Chu Đình Bạch Hạc là loại dược liệu rất quý, bao đời nay Thiếu Lâm tự dùng hai loại dược liệu này để chế ra nhiều loại thánh dược mà không môn phái nào trong Võ Lâm có được, vì thế Chu Đình Bạch Hạc được coi là Tiên Cầm ở Tung Sơn.

Đành rằng chỉ cần một ít tinh huyết chứ không giết Chu Đình Bạch Hạc nhưng cũng đủ làm cho nó mất rất nhiều thời gian để phục hồi lại được.

Tuy biết việc này khó xử, Bách Nhẫn đại sư là vị cao tăng rất thâm nhuần đạo lý “cứu một mạng người còn hơn dựng bảy ngôi lầu”.

Huống chi Bộc Dương Duy có thể coi là ân nhân của phái Thiếu Lâm?

Suy nghĩ một lúc, lão nhìn tới sư thúc Không Trần thiền sư để thỉnh thị ý kiến.

Nhưng mới nhìn mặt sư thúc, vị Phương tượng hồng chấn động tâm thần!

Nguyên vì mặt Không Trần thiền sư sa sầm hắc tại, các thớ thịt trên mặt giật giật trông rất đáng sợ.

Thoạt tiên Bách Nhẫn tưởng rằng vừa rồi vì tận lực với Bộc Dương Duy nên bệnh cũ của Không Trần thiền sư Là Ma Hoa Diệt Tâm tái phát.

Ngày trước vị cao tăng này do luyện công quá độ, một lần sơ xuất do tẩu hỏa nhập ma nên mắc phải chứng này.

Căn bệnh trầm kha phải mất rất nhiều công sức và thuốc men mới chữa khỏi nhưng không dứt khỏi hẳn, mỗi năm tái phát một lần.

Tuy có nội lực thâm hậu, nhưng chứng bệnh này rất đau đớn, giống như dao cứa vào tim nên khi bệnh tái phát, Không Trần thiền sư vật vã rên rỉ, mặt biến dạng đi!

Phái Thiếu Lâm đủ loại võ công ảo diệu, thần đan dược hoàn không thiếu, thế mà vẫn không sao trị được quái chứng này của vị cao tăng...

Bách Nhẫn đại sư thấy vẻ mặt Sư thúc biến đi như thế tin rằng quái bệnh Ma Hoa Diệt Tâm lại lên cơn liền đứng lên đến gần Không Trần thiền sư hỏi :

- Sư thúc! Bệnh của lão nhân gia tái phát hay sao? Tình hình có nghiêm trọng lắm không? để đệ tử cho người đưa Sư thúc về nghỉ ngơi...

Nhưng Không Trần thiền sư không nghe sư diệt hỏi gì, dốc hết tâm trí nhìn Bộc Dương Duy hỏi :

- Bộc Dương Duy thí chủ nói rằng đã tới Quý Hiệu giang lấy được Kim Noãn của Ma Ngư?

Bộc Dương Duy rất kinh ngạc khi thấy vẻ mặt của Lão thiền sư biến đi như thế, nhưng vẫn bình tĩnh đáp :

- Vâng!

Không Trần thiền sư hỏi dồn :

- Khi lấy Kim Noãn thí chủ có gặp một bảo vật hiếm thế là Yên Áo Lục Đan không?

Thấy vẻ mặt và nghe giọng nói vô cùng khản bách, đầy kích động của Không Trần thiên sư, Bộc Dương Duy hiểu rằng Yên Áo Lục Đan hoặc là thứ thần vật vô cùng quý hiếm, hoặc đối với lão ta có tầm quan trọng rất đặc biệt.

Bách Nhẫn đại sư nghe sư thúc hỏi thế mới yên tâm rằng không phải Ma Hóa Diệt Tâm tái phát mới bớt lo.

Nhưng thái độ cũng như giọng nói của Không Trần thiên sư làm lão ta nghĩ đến vấn đề khác, tự hỏi :

- Vì sao sư thúc hỏi một câu chẳng liên quan gì đến vấn đề mà Bộc Dương thí chủ đặt ra cả? Việc y cầu xin Tư La Hoàn và Chu Đình Bạch Hạc là rất quan trọng sao lại hỏi đến Yên Áo Lục Đan?

Đột nhiên lão sực nhớ ra, trong lòng rung động nghĩ thầm :

- Phải rồi! Mình quên mất Yên Áo Lục Đan có thể chữa được bách bệnh, chỉ có thần vật đó mới chữa trị được Ma Hóa Diệt Tâm thôi... Nhưng bảo vật này là kỳ trân dị bảo hiếm thế, người có duyên mới gặp chứ không thể cầu mà có... Huống chi mấy chục năm qua bốn phái đã cho người đi khắp nơi tìm kiếm đều không thành công làm sao Ngọc Điện Tư La mới hạ sơn, chỉ vài ngày cầu được mà lấy được nó?

Lão chợt buông tiếng thở dài, tự nhủ :

- Chẳng qua vì bệnh tình quá cấp thiết nên lão nhân gia mới không bỏ qua bất cứ có hội nào mới hỏi thế thôi, làm sao mà có được kỳ duyên ngẫu hợp như thế được?

Bộc Dương Duy thấy Không Trần thiên sư kích động như thế đã đoán ra phần nào nguyên nhân, liền nói :

- Quả thật tại hạ lấy được Yên Áo Lục Đan từ con Ma Ngư rất lớn nhà ra...

Không Trần ngưng thần nhìn chăm chăm vào miệng Bộc Dương Duy nghe như nuốt từng lời, bấy giờ mới kêu lên một tiếng...

Nghe Bộc Dương Duy nói rằng mình lấy được Yên Áo Lục Đan từ một con Ma Ngư Không Trần thiên sư thẳng thốt kêu lên một tiếng.

Trong tiếng kêu đó chứa đựng cả sự kinh ngạc lẫn niềm hy vọng vô bờ bến.

Bách Nhẫn đại sư cũng rung động nghĩ thầm :

- Không ngờ sư thúc hỏi vậy mà đúng đối tượng! Thật là kỳ duyên! Bộc Dương thí chủ đúng là người mà Đức Phật tổ phái tới đây cho Thiếu Lâm tự!

Chừng như chưa dám tin rằng đó là sự thật, Không Trần thiên sư còn hỏi lại một câu :

- Bộc Dương thí chủ vừa nói mình đã lấy được Yên Áo Lục Đan từ một con Ma Ngư thật sao?

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Vâng! Đó là sự thực! Hiện giờ tại hạ đang cất trong người.

Mấy chục năm qua, Thiếu Lâm đã phái người đi khắp thiên hạ để tìm bảo vật này nên đều biết công dụng của nó.

Nghe Bộc Dương Duy nói xong, mấy chục ánh mắt chăm chú nhìn chàng.

Không Trần thiên sư hỏi, giọng gần như lạc đi :

- Bộc Dương thí chủ... Có thể cho lão nạp mục kích một chút không?

Bộc Dương Duy gật đầu cười đáp :

- Đương nhiên là được!

Nói xong lấy từ trong túi ra một vật mà đối với Thiếu Lâm có thể đánh đổi nó bằng bất cứ bảo vật nào trong thiên hạ, nhưng đối với mình thì hầu như chẳng có giá trị gì.

Chỉ chốc lát, trong tay chàng đã xuất hiện một viên bích ngọc tỏa ánh sáng xanh biếc.

Chàng chòm người qua hai tay đưa viên ngọc, Không Trần thiên sư cũng đứng lên từ trước hai tay đưa ra chờ sẵn, trân trọng nhận lấy cầm lên xem rất kỹ.

Không sai! Viên bích ngọc to bằng nắm đấm, tỏa ánh sáng xanh biếc huyền ảo chính là Yên Áo Lục Đan thứ thần dược duy nhất có thể chữa lành quái bệnh Ma Hóa Diệt Tâm mà phái Thiếu Lâm tốn rất nhiều công sức vẫn không sao tìm được.

Không Trần thiên sư cứ xoay đi xoay lại bảo vật đối với mình quý hơn bất cứ vật nào khác trong thiên hạ, không rời mắt khỏi nó.

Mặc dù đã hết sức trấn định, nhưng lão không sao giữ được cho sự kích động khỏi lộ ra, nhất là niềm hy vọng vô biên cứ ngời lên trong ánh mắt...

Đại Lục Tôn Giả, Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân và Lục Bát Cửu Nhạc Du Đại Nguyên nhìn thăm thàn sắc, giọng nói và ánh mắt lão, đoán rằng viên ngọc đó đó với vị Thiên sư này ắt hẳn là có giá trị rất lớn đương nhiên Bộc Dương Duy càng hiểu hơn.

Cuối cùng Không Trần thiên sư giao trả lại viên ngọc.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Lão Thiên sư nhìn thấy đúng là Yên Áo Lục Đan chứ!

Vị cao tăng gật đầu :

- Không sai!

Chàng nhìn Không Trần thiên sư, cười nói :

- Có phải Lão Thiên sư cần đến Yên Áo Lục Đan đó vào việc gì không? Nếu vậy tại hạ xin tặng lại vì giữ nó cũng không có tác dụng gì.

Câu nói hào sảng của chàng đã làm cho toàn thể tăng nhân phái Thiếu Lâm chấn động!

Thậm chí một số người tự hổ thẹn cho mình.

Bởi vì vừa rồi, Bộc Dương Duy đề xuất lời thỉnh cầu về Chu Đình Bạch Hạc, một số đã có ý cự tuyệt.

Ngay người hào sảng, có thiện cảm với Bộc Dương Duy nhất là Bách Nhẫn đại sư cũng không khỏi tính toán...

Thế mà bây giờ chỉ cần nhìn thái độ và giọng nói của Không Trần thiên sư, không cần lão mở miệng cầu xin chàng đã đoán biết đối phương cần, không chút do dự đã ngỏ lời biếu tặng...

Không cần bàn đến giá trị của mỗi vật, vì thứ mà mình cần tất đó là thứ quý giá nhất, chỉ riêng nói đến sự hào sảng thì Bộc Dương Duy đã hơn hẳn phái Thiếu Lâm rồi.

Trong thế gian thì việc gì cũng có sự tương đẳng.

Nếu mình không tốt với người khác thì làm sao có thể hy vọng người khác tốt với mình?

Bất luận người ta thuộc dạng người nào, dù là siêu nhân xuất thế thì cũng thừa nhận cách đối xử tương đẳng.

Bởi một điều đơn giản mình là người trần giới!

Không Trần nghe Bộc Dương Duy nói đem Yên Áo Lục Đan tặng cho mình một cách hào sảng vô tư như thế, thoát đầu hết sức mừng rỡ, sau đó tới kinh ngạc, cuối cùng là sự trầm tư...

Sau một lúc, lão trấn tĩnh lại, chậm rãi nói :

- Hào ý của Bộc Dương thí chủ, lão nạp vô cùng cảm kích, vì viên Yên Áo Lục Đan có công hiệu rất lớn đối với bệnh tình của lão nạp...

Nói tới đó, lão nhìn sang Bách Nhẫn đại sư.

Thế là vị Phương trưởng kể cho Bộc Dương Duy và ba vị quý khách nghe về căn nguyên bệnh chứng của sư thúc.

Kể xong nói :

- Bộc Dương thí chủ hào sảng đem võ lâm kỳ bảo quảng thế khó cầu tặng cho tỳ sư thúc để chữa trị căn bệnh trầm kha, lão nạp từ đáy lòng xin cảm tạ đại ân đó.

Bộc Dương Duy xua tay nói :

- Xin đại sư đừng khách khí! Tại hạ không cần đến Yên Áo Lục Đan trong khi Lão Thiên sư cần nó để chữa bệnh, đó là điều hợp lý thôi, xin Lão Thiên sư cảm lấy.

Lão tăng tay run run cảm lấy, cảm động không nói nên lời.

Bách Nhẫn đại sư quay sang Bách Huyết hòa thượng nói nhỏ mấy câu.

Vị này tỏ ra do dự chốc lát, sau đó mới gật đầu ra khỏi Diễn Võ đường.

Không Trần thiền sư trân trọng cầm lấy Yên Áo Lục Đan bỏ vào túi áo cà sa, khuôn mặt nhăn nhoe chợt tươi giãn ra với nụ cười khoáng đạt.

Nụ cười lan sang vị Phụng trượng và những tăng nhân khác.

Làm sao mà lão không vui mừng khi nhiều năm qua, lão chưa từng thấy sư thúc cười khoáng đạt như thế.

Lão đứng lên, với tay qua bàn, nắm lấy hai bàn tay của Bộc Dương Duy nói :

- Bộc Dương thí chủ! Lão nạp một lần nữa xin đa tạ tất cả những gì tốt đẹp mà thí chủ đã làm cho phái Thiếu Lâm..

Đó là lời chân thành từ dưới đáy lòng, Bộc Dương Duy hiểu thế nên không đáp từ khách sáo.

Bên ngoài trời đã sáng hẳn.

Bách Nhẫn đại sư mọi người đến Thiện đường dùng bữa cơm chay sáng.

Vì công việc trọng yếu nhất của chuyến đi sắp hoàn tất nên Bộc Dương Duy không từ chối bữa nữa.

Đoàn người rời khỏi Diễn Võ đường mà suốt cả chiều và đêm qua diễn ra những cuộc chiến không tiền khoáng hậu. Gió tuyết không còn gào rú như hôm qua, những bông tuyết vờn bay trên mái tợp, trong các Phật đường vang lên tiếng cầu kinh.

Đang vào giờ lễ quả sáng.

Trong Thiện đường có một gian phòng nhỏ rất ư tịch thanh nhả, đó là nơi mà Phụng trượng chuyên dùng đón quý khách đặc biệt.

Lúc đó trên bàn được bày lên một bữa tiệc chay rất thịnh soạn, ngoài bốn vị khách, chủ nhân chỉ có Không Trần thiền sư, Phụng trượng và ba vị trong hàng chữ Bách là Bách Thiện, Bách Không và Bách Hối.

Chủ khách vừa nói chuyện vừa cơm.

Trong lúc đó Bộc Dương Duy vẫn còn lo lắng nên chưa thể vô tư hòa nhập với câu chuyện.

Chàng tin rằng Bách Nhẫn đại sư tuy đối với mình rất có thiện ý nhưng việc đáp ứng yêu cầu của mình vẫn còn gặp khó khăn chưa thể quyết được ngay được.

Bách Nhẫn đại sư chừng như cũng hiểu điều này nên thỉnh thoảng liếc mắt nhìn chàng.

Khi bữa ăn kết thúc, mâm bát được dọn đi, Không Trần thiền sư hướng sang Bộc Dương Duy cười nói :

- Bộc Dương thí chủ! Lão nạp chịu đại ân của thí chủ. Người xuất gia tứ đại đều không nên chẳng có gì báo đáp, chỉ có chén hương trà để tỏ lòng tấm tri ân nói song hướng ra cửa phòng vẩy tay.

Vị Giám viện Tri Khách sảnh Vô Duyên đại sư đã đứng hẳn ở đó, tay bưng khay trà đặt xuống bàn.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Tỏ lòng nhân - Xóa bỏ oán cừu

Khay trà nhỏ, trông rất cổ với những nét công phu, bình trà làm bằng sứ trắng vẽ một đôi hạc tung bay, sinh động như thật.

Vô Duyên đại sư rót đầy một chén, trước hết bưng tới mời Bộc Dương Duy.

Chàng biết lão này tuy bối phận thộc hàng chữ Vô nhưng là Giám viện Tri Khách sảnh, thân phận gần tương đương với các vị Bách Khuyết, Bách Thiện, Bách Không và Bách Hối liền đứng lên đưa hai tay bưng lấy.

Nhìn màu nước trà xanh biếc tỏa hương thơm phức Bộc Dương Duy biết là đây là loại trà quý.

Chỉ mới ngửi mùi, chàng đã cảm thấy người lâng lâng thư sướng.

Bộc Dương Duy cảm ơn Vô Duyên đại sư rồi nhìn Không Trần thiền sư nói :

- Yên Áo Lục Đan chỉ là vật nhỏ, tại hạ tặng cho Lão Thiền sư để tỏ lòng kính trọng một vị cao nhân tiền bối vô lâm, không đáng nhận hai chữ đại ân,

Lão Thiền sư làm thế này, tại hạ vô cùng hổ thẹn, nhưng cũng đành cung thỉnh thỉnh.

Nói xong ngửa đầu uống cạn.

Không Trần thiền sư ngưng mặt nhìn Bộc Dương Duy.

Chờ chàng uống cạn chén trà, khuôn mặt tiêu tụy của lão tăng ngoài trăm tuổi chợt nở nụ cười nói :

- Trà này chế từ loại Thanh Tùng Quả chỉ mọc dưới tuyết cốc ở Hậu Sơn Thiếu Thất phong này, ngoài chức năng giải khát ra, trà còn có tác dụng tĩnh tâm lọc khí.

Nói tới đó nhìn Bách Nhân đại sư.

Hai người cùng mỉm cười.

Lão chưa nói xong thì thấy Bách Khuyết đại sư dáng vội vã bước vào phòng, tay cầm một chiếc bình ngọc nhỏ bằng ngón tay và một chiếc hộp nhỏ bằng bích ngọc.

Bách Khuyết cung kính đưa hai vật đó cho Bách Nhân đại sư rồi ngồi xuống bên cạnh Chương môn.

Bộc Dương Duy uống xong chén trà song thấy trong người khí huyết thông sướng, đầu óc vô cùng minh mẫn sáng khoái, chân khí từ Đan Điền tự động truyền nên đi khắp cơ thể, truyền vào phủ tạng.

Chàng biết rằng Không Trần thiền sư đã ngầm cho vào trong chén trà một loại dược vật rất quý.

Bộc Dương Duy đoán không sai.

Không Trần thiền sư đã quyết định đem loại dược hoàn quý nhất của bốn môn là Cửu Sinh hoàn mà cả thầy chỉ còn lại ba viên bỏ vào trong chén trà tặng ân nhân.

Vị cao tăng này biết rõ Ngọc Diện Tu La tính cường kích và cao ngạo, nếu đem thánh dược tặng để đền ơn thì nhất quyết không bao giờ chàng nhận. Lúc đó Bách Nhân đại sư cầm bình ngọc nhỏ và chiếc hộp lên, nhìn Bộc Dương Duy cười nói :

- Bộc Dương thí chủ! Trong bình nhỏ này là Tiên Hạc tinh huyết mà thí chủ cần, còn trong hộp là Tử La hoàn chút vật mọn không đáng giá bao nhiêu để tỏ chút thành ý, xin thí chủ đừng từ chối.

Bộc Dương Duy đứng lên, hai tay trân trọng tiếp lấy tặng vật vô giá, cảm kích nói :

- Tại hạ không dám nói nhiều lời về ân đức của Đại sư và phái Thiếu Lâm dành cho mình, chỉ có một lời ân này xin khắc cốt ghi xương, sống để dạ chết mang theo.

Chàng lại hướng sang Không Trần thiền sư vái một vái nói thêm :

- Đại ân Lão Thiền sư vừa ban thánh dược, tại hạ không chỉ mấy câu tạ ơn mà nói hết nỗi lòng tri ân, cũng xin ghi khắc trong tim.

Không Trần cười đáp :

- Xin đừng nói thế! Bộc Dương thí chủ lấy ân trả oán, tấm lòng bao dung đại lượng và lòng khí khái nghĩa hiệp khiến lão nạp vô cùng kính ngưỡng, không gì đền đáp được.

Bộc Dương Duy lại hướng sang Bách Hối đại sư hành một lễ nói :

- Phật môn có câu “Bề khổ vô bờ, quay đầu lại là bến”, đại sư đã hiểu ra lầm lỗi của mình, xin đừng tự quá giầy vò mình về chuyện đó nữa, mặt khác trước đây tại hạ không phải không có chỗ mạo phạm, xin đại sư bỏ quá cho.

Bách Nhân đại sư chấp tay cảm động nói :

- Tấm lòng từ bi đại lượng như trời biển của Bộc Dương thí chủ bản tăng xin ghi sâu tận đáy lòng. Nhờ những lời đó mà bản tăng sẽ thanh thản hơn, ngày sau xin dốc lòng thanh tịnh độ Phật.

Bách Nhân chấp tay tuyên một câu Phật hiệu.

- A Di Đà Phật!

Bộc Dương Duy hướng sang bốn vị tăng lữ còn lại trong phòng là Bách Khuyết, Bách Thiện, Bách Không và Vô Duyên nói :

- Tại hạ lần này bái tự, được các vị cộng đồng giúp đỡ, tấm lòng bao dung đó thật là đáng quý. Mong rằng uy danh của quý tự trường tồn, luôn luôn xứng đáng là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm.

Bốn người đứng lên hoàn lễ tạ ơn.

Bách Khuết đại sư thay mặt cho cả bọn nói :

- Bộc Dương thí chủ! Nói ra câu này lão nạp rất hổ thẹn, nhờ lòng bao dung hòa hiệp thí chủ mà hai phái chúng ta và cả võ lâm tránh được một kiếp nạn do lão nạp gây nên.

Lão cười ngược ngạnh nhìn sư đệ Bách Thiện đại sư rồi nghiêm giọng nói tiếp :

- Nhưng chuyện này đã qua, gương vỡ lại lành, bọn lão nạp hứa sau này sẽ lấy đó làm gương và cũng xin chúc thí chủ nhanh chóng lành bệnh căn cho quý hữu, chấn hưng bốn bang và giữ mãi tấm lòng nhân hậu nghĩa hiệp.

Bộc Dương Duy chân thành tạ ơn.

Sau đó chủ khách hai bên nói lời từ biệt, lễ đưa tiễn diễn ra trước đại môn của Thiếu Lâm tự hết sức trọng thể.

Tham gia đưa tiễn có Phương trượng Thiếu Lâm Bách Nhân đại sư, tất cả những nhân vật cao cấp nhất thuộc các bói phận hàng chữ Bách, Vô đều có mặt.

Ngay cả vị duy nhất thuộc hàng chữ Không là Không Trần thiên sư đã hơn bốn mươi năm đã chưa ra khỏi tự môn hôm nay cũng ra đưa tiễn, nói những lời chân tình thấm thiết.

Ba trăm đệ tử thuộc hai bói phận chữ Liễu, Ngô đứng thành hàng ngũ chỉnh tề trong lễ tiễn.

Gió nhẹ, tuyết cũng ngừng rơi.

Có lẽ nhiều ngày qua, hôm nay vàng dương mới tỏa ánh sáng xuống mặt đất ấm áp như thế.

Cả người đưa tiễn lẫn người sắp lên đường đều thấy ấm lòng pha lẫn lời lưu luyến bàng khuâng.

Thế sự quả vô thường!

Mới hôm qua, bốn người đến đây gặp thái độ thù địch của Thiếu Lâm tự hôm nay song phương giả từ nhau như những người thân thiết nhất...

Trong tiếng kinh cầu êm ái và bình an Bộc Dương Duy, Đại Lực Tôn Giả, Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân Lục, Bát Cửu Nhạc và Du Đại Nguyên lưu luyến từ biệt Không Trần thiên sư, Phương trượng, các vị Giám viện và chúng tăng lên ngựa rời khỏi ngôi cổ tự hùng vĩ...

* * * * *

Bộc Dương Duy và ba vị đồng hành rời khỏi Thiếu Thất phong mà không gặp trận gió tuyết nào nữa.

Tám ngày sau, đoàn bốn kỵ sỹ về tới Lạc Nhạn phong.

Trong Tổng đàn đã nhận được tin cấp báo từ trước Bát Tỳ Thần Sát Cổ Từ Quân xuất lĩnh toàn bộ đệ tử cao cấp và hai trăm bang chúng ra tận ngoài trang môn nghênh tiếp.

Như vậy Bộc Dương Duy đã rời Hồi Nhạn sơn trang một tháng năm ngày cả người đi và kẻ ở đều nóng lòng trông đợi ngày hôm nay.

Khi kỵ đội xuất hiện, bọn Cổ Từ Quân rất ngạc nhiên khi thấy ngoài Bang chủ, Ngô hình đường chủ và Du đại hộ pháp còn có thêm một người nữa.

Khi lại gần mới thấy đó là một lão nhân rất to lớn, đầu trọc lóc, mặc áo hoa ngũ sắc, ngoài còn khoác thêm tấm da báo dây kim tuyến, trông rất quái dị.

Lão nhân này đi cách xa một quãng mười mấy trượng, tựa hồ như không đi với ba nhân vật của Lãnh Vân bang.

Khi đến gần hơn Bát Tỳ Thần Sát Cổ Từ Quân chợt hiểu ra, quay lại nói với mọi người :

- Lão nhân vĩ đại đó tất là Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành ân sư của Du hộ pháp!

Vừa nói xong thì bốn kỵ mã đã phóng tới trước mặt.

Đoàn người nghênh đón nhất loạt quỳ xuống.

Bộc Dương Duy vội vàng nhảy xuống ngựa nói :

- Các vị Đường chủ, Hộ pháp và các huynh đệ! Tất cả mau đứng lên đi!

Chờ mọi người đứng dậy xong, Bộc Dương Duy tươi cười hỏi :

- Ở nhà có xảy ra chuyện gì không?

Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân chấp tay đáp :

- Mấy ngày qua trong giang hồ truyền ngôn rằng không những Bang chủ đi chuyến này thuận lợi mà còn được phái Thiếu Lâm tôn làm Thiên hạ đệ nhất cao thủ. Bang chủ thân uy cái thế, việc đó cũng nằm trong dự liệu của bọn đệ tử.

Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn tiếp lời :

- Người trong giang hồ còn nói thêm rằng Bang chủ lấy đức báo oán, không những tha cho Thiết Chương Hoa Vũ mà còn tặng cho sư thúc của Chương môn Thiếu Lâm là Không Trần thiên sư viên Yên Áo Lục Đan là vật kỳ trân hiếm thế.

Bộc Dương Duy cười nói :

- Không ngờ tin tức trong giang hồ truyền nhanh như vậy, còn hơn tuần mã chúng ta đi xuất ngày đêm...

Tới đó chàng ân cần chào hỏi mọi người.

Đưa mắt lướt qua không thấy Đoạn Hồn Tiêu Tần Ký, Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu và Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt đại sư, chàng nhú mày hỏi :

- Có đường chủ! Thương thế của Tần đường chủ chưa lành hay sao? Thu Nguyệt đại sư và Ngũ lão ca đâu không thấy?

Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân đáp :

- Khái bẩm Bang chủ, tình trạng của Tần đường chủ không còn nguy hiểm nữa, nhưng chưa hoàn toàn bình phục, giờ này Thu Nguyệt đại sư đang cho uống thuốc, Ngũ hộ pháp cũng ở lại giúp một tay.

Bộc Dương Duy gật đầu, về mặt ẩm đạm hẳn đi.

Thấy Song Liên Chương Tổng Phi mặt mày ủ dột, chàng đến gần thấp giọng hỏi :

- Tổng lão ca làm sao mà gặp lại tiểu đệ cũng không cười được một tiếng thế? Chẳng lẽ giận gì tiểu đệ hay sao?

Song Liên Chương Tổng Phi thở dài đáp :

- Đâu có, chỉ là Bạch cô nương...

Bộc Dương Duy giật mình hỏi :

- Thế nào? Chẳng lẽ cô ấy...

Thấy sắc mặt tái mét của Bộc Dương Duy, Song Liên Chương Tổng Phi liền hiểu ra mình lỡ thất cảm để chàng hiểu lầm rồi nói :

- Không cô ấy chưa đến mức nguy kịch, bệnh tình không ác hóa thêm, nhưng chỉ sợ chậm thêm năm ngày nữa...

Bộc Dương Duy bớt lo nói :

- Như vậy tiểu đệ đã về kịp.

Thời gian qua, nhất là sau khi tìm đủ được liệu, chàng không hy vọng ở nhà Bạch Thúy Bình lành được độc thương mà mong sao mình về kịp trước khi điều xấu nhất xảy ra.

Xem ra đã đạt được nguyện vọng nên bớt lo rất nhiều Chàng cố nén sốt ruột mong gặp Bạch Thúy Bình, tiến hành thủ tục giới thiệu Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành với chúng nhân trong bang.

Đại Lực Tôn Giả tính hào sảng, chờ Bộc Dương Duy giới thiệu xong cầm tay vị Giám Đường chủ cười hô hô nói :

- Năm xưa các hạ với Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn lão nhi xưng là Tái Ngoại song tôn, còn lão phu một mình lưu lã ở vùng Quan Đông.. Địa lý cách chẳng xa là bao nhiêu, thế mà mấy chục năm chưa gặp một lần, không ngờ lần này vào Trung Nguyên, lão phu lại gặp được nhị vị ở đây, thật là quý hóa!

Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân cười to đáp :

- Cách tiền bối hào khí ngất trời, uy danh Quan Đông đệ nhất cao thủ lừng danh thiên hạ, huynh đệ tại hạ vô cùng ngưỡng phục, bấy lâu vô duyên, hôm nay được gặp thật thỏa lòng mong đợi!

Tuy Đại Lực Tôn Giả chỉ hơn mấy tuổi nhưng vì Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân là đồng sự với đồ đệ của Đại Lực Tôn Giả là Lục Bát Cửu Nhạc Du Đại Nguyên hơn nữa bấy giờ lão là quý khách cùng đi với Bang chủ nên vị Giám Đường mới xưng hô như thế.

Đại Lực Tôn Giả chợt nghiêm giọng nói :

- Cố huynh đừng xưng hô như vậy! Chúng ta đồng niên, nếu còn như vậy huynh đệ sẽ đi ngay đây!

Cố Tử Quân nghe nói thì rất lúng túng, đưa mắt nhìn Bang chủ.

Khi giới thiệu, Bộc Dương Duy gọi Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành là tiền bối, vì chàng xưng huynh gọi đệ với Lục Bát Cửu Nhạc Du Đại Nguyên.

Bởi thế Cố Tử Quân tuy cao tuổi nhưng không dám qua mặt Bang chủ xưng hô ngang hàng với Đại Lực Tôn Giả được.

Cách Liệt Hành là người từng trải nên thấy Cố Tử Quân nhìn Bộc Dương Duy thì hiểu ngay, thấp giọng nói :

- Cố huynh! Người nào có phận người ấy, Đại Nguyên là bằng hữu của quý Bang chủ, đó là việc của họ, còn Cố huynh là bằng hữu của lão phu, đó là việc của chúng ta, lão phu và hai vị Tái Ngoại song tôn tuổi tác không chênh lệch là bao, Cố huynh xưng hô như thế, thì lão phu còn mặt mũi nào dám nhìn người khác nữa?

Bộc Dương Duy đến gần nói :

- Cách lão tiền bối, đã về tới Sơn trang, chúng ta đứng ngoài cửa sao tiện! Đó cũng không phải là đạo đón khách. Mời lão tiền bối vào đi!

Nói xong dẫn Đại Lực Tôn Giả vào cổng.

Bên tả Hồi Nhạn sơn trang có một dãy tịnh thất trang nhã và u tịch nằm giữa hoa viên.

Bộc Dương Duy dẫn Đại Lực Tôn Giả tới đó, nói chuyện chốc lát rồi chấp tay nói :

- Cách lão tiền bối! Chuyển đi vừa rồi kéo dài hơn một tháng. Bây giờ vẫn bối cần đem thuốc tới giúp Bạch cô nương trị bệnh đã! Xin tiền bối thứ lỗi cho!

Nói xong để Lục Bát Cửu Nhạc Du Đại Nguyên và Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn cùng mấy vị Đường chủ thay mình tiếp khách còn mình cùng Song Liên Chương Tổng Phi đi ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi Bộc Dương Duy quay lại hỏi :

- Tổng lão ca, bệnh tình của Bạch cô nương như thế nào? Làm sao Tàn huynh lâu thế vẫn chưa lành?

Lúc này vì đông nên chàng không tiện hỏi, bây giờ mới nói ra được điều lo lắng nhất của mình.

Tổng Phi đáp :

- Lão đệ cứ yên tâm! Bạch cô nương không sao đâu, sau khi được uống Ngọc Phác Hoàn lão ca còn mài bộ thảo của Trảo Lân Mãng cho cô ấy uống thêm nên mới giữ được tới nay, độc chất không ác hóa, nay tìm được thần dược đem về sẽ không lo gì nữa.

Bộc Dương Duy bấy giờ mới yên tâm.

Song Liên Chương Tổng Phi lại nói :

- Đúng là Tàn huynh bị thương quá nặng. Hơn một tháng qua được Thu Nguyệt đại sư tận tình chăm sóc cứu trị nên con nguy kịch đã qua, cơ thể dần dần hồi phục nhưng thể trạng còn yếu, cần được phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thêm mấy tháng nữa mới lành hẳn.

Tới đó liền chợt đổi cách xưng hô :

- Nghe nói chuyện đi này của Bang chủ rất thành công, không biết kết quả như thế nào?

Bộc Dương Duy kể sơ lược về chuyện đi rồi lấy Kim Noãn của Ma Ngư, Tinh Huyết của Chu Đình Bạch Hạc và Tử La Hoàn giao cả cho Tổng Phi.

Vị Đường chủ mừng rỡ nhận lấy, thán phục nói :

- Bang chủ quả nhiên pháp thuật vô song! Thậm chí Trời Phật trợ giúp mới được như thế! Lúc Bang chủ bước chân đi, bản tọa có hy vọng là sẽ lấy được tất cả ba thứ bảo vật này đâu? Chỉ cần một trong ba thứ đã khó rồi! Bây giờ bản tọa phải đi pha chế thuốc ngay!

Bộc Dương Duy đề nghị :

- Nếu thời gian còn chưa cấp bách thì trước hết chúng ta hãy đến thăm Tàn huynh rồi sau đó đến thăm tình cảnh của Bình muội...

Tổng Phi không ngờ Bang chủ không đến xem tình hình của Bạch Thúy Bình trước, nghĩ thầm :

- Bộc Dương lão đệ thật là người công tâm, biết trọng hiền tài giống như Lưu Bị ngày xưa ném con lấy lòng tướng... Một người còn trẻ mà biết ghì nén tình cảm riêng tư như thế thật đáng khâm phục!

Hai người đi về phía Tam Tước Tịnh Cư gặp hai tên đệ tử đứng canh trước cửa, Bộc Dương Duy định hỏi thì chợt thấy hai nhân ảnh chạy ào tới, nhìn lại thì nhận ra Tiểu Diện Phạt Thu Nguyệt đại sư và Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu.

Hai người mừng khôn xiết, gọi văng lên :

- Bang chủ!

- Dư lão đệ!

Bộc Dương Duy thân thiết chào hỏi Thu Nguyệt đại sư và Ngũ lão ca xong hỏi ngay :

- Nghe nói thương thế Tần đường chủ tạm ổn định, Ngũ lão ca, huynh ấy ở phòng nào?

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu nói :

- Tần đường chủ ở ngay phòng đầu tiên, để huynh đi trước vào đánh thức nó dậy!

Bộc Dương Duy vội xua tay nói :

- Nếu Tần huynh còn ngủ thì thôi vậy! Chờ huynh ấy thức dậy sẽ đến thăm, bây giờ tiểu đệ và Tổng lão ca đến xem tình hình Bạch cô nương như thế nào...

Tiểu Diện Phạt ngạc nhiên hỏi :

- Bang chủ chưa tới đó sao?

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Bây giờ đến còn kịp mà!

Nói xong từ biệt Tiểu Diện Phạt nói với Thiết Dực Kim Tinh :

- Lão ca! Ngày mai chúng ta gặp nhau sẽ nói chuyện nhiều.

Song Liên Chương Tổng Phi dẫn Bộc Dương Duy đi nhanh nhanh tới Lưu Thúy Lâu là tịnh cư của Bang chủ.

* * * * *

Bạch Thúy Bình nằm trên giường trải nệm trắng, người phủ chăn lên tận cằm, da mặt vẫn nổi lên những đám tím đen như hơn một tháng trước nhưng nhợt nhạt và tiêu tụy hơn rất nhiều.

Một người ngồi trên chiếc ghế đầu đặt cạnh giường nhìn bệnh nhân dụi dằm nói :

- Bình muội! Nghe nói Bang chủ sắp về, nhất định độc thương của muội sẽ sớm bình phục!

Người đó là Phù Dung đường Đường chủ trong ngoại tam đường Thanh Điện Tần Nhu Nhu.

Bạch Thúy Bình rầu rĩ đáp :

- Tổng đường chủ cũng nói với muội như thế... Nhưng muội biết không dễ gì tìm đủ các loại thánh dược quý hiếm như thế đâu, Nhu thư! Muội biết rằng thương thế của muội chẳng bao giờ hồi phục lại, mà cho dù có chữa lành chẳng mặt cũng sẽ biến dạng... Muội chỉ mong gặp huynh ấy một lần cuối...

Tần Nhu Nhu nói :

- Bình muội đừng nghĩ quẩn như thế! Bang chủ sẽ làm mọi cách để cứu chữa lành cho muội, vừa rồi ta nghe tin đồn rằng chẳng những Thiếu Lâm tự tặng Tinh huyết của Chu Đình Bạch Hạc và thánh dược mà còn tôn xưng làm Thiên hạ đệ nhất cao thủ... Muội xem một người đầy bản lĩnh, biết thu phục lòng người khác như thế thì việc gì mà chẳng làm được?

Bạch Thúy Bình lắc đầu :

- Nhưng dù sao dung nhan của muội bị tàn phá, không còn xứng với chàng nữa đâu...

- Sao lại thế! Muội sẽ hoàn toàn hồi phục như trước đây, hãy tin chắc như thế!

Mấy ngày qua hai người có cùng cảnh ngộ là xa tình lang nên rất nhanh chóng trở nên thân thiết.

Thanh Điệp Tần Nhu Nhu cũng mong ngóng Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân trở về chẳng kém gì Bạch Thúy Bình.

Hai người đang nói chuyện thì nghe tiếng bước chân.

Bạch Thúy Bình hình như có linh tính chống tay định nhô lên, nhưng không đủ sức, bị Tần Nhu Nhu giữ lại nói :

- Bình muội, Tổng đường chủ đã dặn không được cử động nhiều, trừ trường hợp hết sức cần thiết, tốt nhất là hãy nằm yên đi! Có lẽ Tổng đường chủ đang mang thuốc tới...

Quả nhiên Song Liên Chương Tổng Phi bước vào cửa Nhưng sau đó còn một người nữa...

Một thiếu niên bạch y, vô cùng anh nhi tuấn tú, quả là Phan An tái thế, Tống Ngọc trùng sinh!

Thanh Điệp Tần Nhu Nhu đứng hất dậy kêu lên :

- Bang chủ!

Không sai! Người vào sau Song Liên Chương Tống Phi chính là Bang chủ Lãnh Vân bang Ngọc Diện Tu La Bộc Dương Duy!

Bạch Thúy Bình ngẩng đầu lên, giọng ào ồ trong niềm hạnh phúc và hy vọng vô biên.

- Duy ca!

Bộc Dương Duy nhẹ giọng nói :

- Bình muội! Nàng cứ nằm im đi! Biết thương thế nàng không trầm trọng thêm, ta rất mừng, hãy yên tâm, Tống lão ca sẽ chữa cho nàng hồi phục...

Rồi nhìn sang Tần Nhu Nhu nói :

- Phiền Tần đường chủ chịu nhiều vất vả...

Tần Nhu Nhu không nén được bật hỏi :

- Bang chủ! Nam Vân...à... Ngô đường chủ không cùng đi với Bang chủ về đây sao?

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Đương nhiên là Ngô huynh cùng đi với bọn tọạ, hiện giờ huynh ấy đang bận một chút, tiếp đãi Đại Lực Tôn Giả Cách tiền bối.

Tần Nhu Nhu cố nén niềm vui dâng đầy khóe mắt nói :

- Bây giờ đã có Bang chủ và Tổng đường chủ, ty chức xin phép ra ngoài.

Bộc Dương Duy gật đầu :

Tần Nhu Nhu liền đi nhanh ra khỏi phòng, bước chân phới phới như bay.

Bộc Dương Duy mắt không rời khuôn mặt tiền tụy của Bạch Thúy Bình chậm rãi bước tới gần.

Bạch Thúy Bình cũng nhìn chàng ánh mắt long lanh như lên cơn sốt.

Hai đôi mắt bắt chặt vào nhau.

Song Liên Chương Tống Phi rụt rè nói :

- Bang chủ, Bạch cô nương... Bồn tọạ phải về phòng pha chế thuốc ngay...

Nói xong không chờ Bộc Dương Duy trả lời, bước nhanh ra khỏi phòng tiện tay khép cửa lại.

Bộc Dương Duy ngồi xuống ghế của Tần Nhu Nhu vừa rời đi, cầm lấy hai tay Bạch Thúy Bình rồi sau đó sờ lên khuôn mặt đầm lệ của nàng, thương cảm nói :

- Thúy Bình hãy thứ lỗi cho ta không thể trở về nhanh được để cứu chữa cho nàng và làm nàng trông đợi...

Bạch Thúy Bình nghẹn ngào nói :

- Rút cuộc chàng đã về đây, thế là chàng hãy ở đây, đừng rời xa thiếp nữa... Thiếp sẽ ở bên chàng... cho đến lúc ra đi...

Bộc Dương Duy thất kinh hỏi :

- Đi đâu?

Bạch Thúy Bình khóc nức nở :

- Thiếp biết mình không thể sống lâu nữa...

Bộc Dương Duy đưa tay bịt miệng nàng nói :

- Thúy Bình nàng nói năng bậy bạ gì thế? Ta đã mang về đầy đủ cả Kim Noãn của Ma Ngự, Tinh huyết của Chu Đình Bạch Hạc và thánh dược Từ La hoàn của phái Thiếu Lâm. Bây giờ Tổng lão ca đang đi chế thuốc, không lâu nữa nàng sẽ bình phục...

Bạch Thúy Bình cười âm thầm nói :

- Đa tạ chàng đã vì thiếp mà chịu quá nhiều vất vả cơ cực, nhưng dù có khỏi thiếp cũng không ở bên cạnh chàng được, vì thế mong rằng trong mấy ngày ngắn ngủi này...

Bộc Dương Duy ngắt lời :

- Vì sao nàng khỏi bệnh mà chúng ta không thể sống bên nhau?

- Vì... vì độc yêu của Trảo Lân Mãng đã vĩnh viễn tàn phá dung mạo của thiếp.

Bộc Dương Duy nói :

- Đâu có?

Bạch Thúy Bình cười thê lương nói :

- Chàng đừng giấu thiếp làm gì vô ích, một thiếu nữ làm sao không biết nhan sắc của mình chứ! Tuy chàng đã ra lệnh cho cắt hết gương đi, hàng ngày Nhu thư đến đây tự tay chải tóc, hầu như thiếp không mang đến đồ vật trang điểm nhưng làm sao mà không cảm nhận được dung nhan của mình đang bị tàn phá?

Bộc Dương Duy kiên quyết nói :

- Không nhất định nàng sẽ bình phục, dung nhan sẽ trở lại như xưa, cho dù dung nhan của nàng bị tàn phá, ta sẽ mãi mãi yêu nàng, không bao giờ thay đổi...

Mấy ngón tay yếu ớt của nàng cố nắm chặt bàn tay Bộc Dương Duy nước mắt lại trào ra.

Bộc Dương Duy dùng khăn lau cho nàng nói :

- Bình muội! Hãy tin rằng ta sẽ vĩnh viễn yêu nàng, dọc đường ta đã thề rằng cho dù nàng có biến thành người xấu xí, tàn phế, trong lòng ta nàng vẫn không hề thay đổi.

Bạch Thúy Bình nghẹn ngào nói :

- Cảm ơn chàng, Duy ca!

Bộc Dương Duy quả quyết :

- Không nhưng gì cả! Ta đã lập trọng thệ như thế, nếu nói ra mà không giữ lời thì ta lại còn đại trượng phu gì nữa? Làm sao là xứng đáng là Bang chủ Lãnh Vân bang?

Bạch Thúy Bình nhìn vào khuôn mặt tuần tú và cương nghị của chàng giọng run run nói :

- Duy ca! Thiếp xin...

Bộc Dương Duy không để nàng nói hết, cúi xuống hôn lên đôi môi nhợt nhạt, đôi mắt đầm lệ, hôn cả những vết đen tím loang lổ trên đôi má đã không còn mịn như trước...

Bạch Thúy Bình đưa bàn tay run rẩy lên ôm lấy cổ chàng, trong lòng rạo rực hạnh phúc, nhưng vẫn không sao xua đi hết nỗi chua xót...

Ngoài Lưu Thúy lâu có tiếng người quát vang :

- Các người có mau tránh ra không? Tên nào dám ngăn cản bản Đường chủ?

Người quát là Giáo Trúc đường Đường chủ Song Liên Chương Tống Phi. Trong Hồi Nhạn sơn trang ai dám chặn vị Đường chủ to lớn và nóng tính này?

Lão quát om lên như thế là để đánh tiếng với đôi tình nhân ở bên trong.

Vội tiếng thét oang oang như sấm, đến ma vương ác quỷ cũng phải kinh mà chạy, ai còn âu yếm nhau được nữa?

Thực ra trước lối đi vào phòng có hai tên vệ sĩ đứng canh nhưng chúng hoàn toàn không có ý chặn đường mà thấy Giáo Trúc đường Đường chủ từ xa đã cung kính cúi chào.

Nghe lão quát hai bên nhìn nhau mỉm cười.

Trong tay Song Liên Chương Tống Phi bung chén thuốc đập kín, đi thẳng đến phòng điều trị của Bạch Thúy Bình.

Nào ngờ tiếng quát của lão đã gây lên tác dụng trái mong muốn.

Từ sau một dãy hành lang có bốn tên mang bình khí chạy ra, hùng hổ lao tới chặn lại quát, kẻ nào dám xông vào đây gây náo? Có chịu lùi ra không?

Vừa quát vung đao chặn lại.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thuốc đến bệnh trừ - Vừa hợp đã phân

Song Liên Chương Tống Phi đang sốt ruột, lúc này nổi giận thực sự, gầm lên :

- Ngốc tài! Các ngươi thực sự muốn chết!

Một tay bung chén thuốc, tay kia vung chương đánh ra.

Hai tên đầu tiên bị đánh bật lùi lại hai ba trượng, ngã lăn xuống đất la lên oai oái.

Chợt một tên đầu mục từ hành lang lật đật chạy tới quát lên :

- Các ngươi dừng tay lại!

Rồi bước tới trước mặt Song Liên Chương Tống Phi chấp tay cung kính nói :

- Xin Đường chủ tha lỗi! Thuốc hạ là Quách Thường, Đầu mục thuốc Đệ tam đà của Từ Vong đường, đến chậm trễ bọn dưới quyền không biết lỗi xúc phạm đến Đường chủ! Xin hãy trách tội!

Bọn kia nghe nói mặt đều tái nhợt.

Song Liên Chương Tống Phi vẫn chưa hết giận quát :

- Mẹ nó! Thế mà ta cứ tưởng trong các ngươi có vị nào là Phó bang chủ nên mới hung hăng như vậy! Cút hết đi!

Chợt vang lên tiếng của Bộc Dương Duy :

- Tống lão ca! Chúng không biết nên hãy tha cho chúng! Làm sao mà đại nhân lại câu chấp tiểu nhân như vậy chứ?

Tống Phi cười nói :

- Bộc Dương lão đệ! Lão ca chỉ là mắng chúng cho lần sau bớt hung hăng với người nhà đi, ai thêm câu chấp?

Bộc Dương Duy cười nói :

- Lão ca quả là thần lực vô song! Chỉ có mắng không thôi mà làm hai vị huynh đệ kia lần nhào đi như thế, tiểu đệ vô cùng bái phục.

Song Liên Chương Tống Phi then đỏ mặt, nhưng vẫn trừng mắt nhìn bọn kia một cái.

Bộc Dương Duy lại tiếp :

- Tổng lão ca vào đi! Thuốc chế được rồi sao?

Tổng Phi gật đầu, đi theo Bang chủ vào phòng.

Bộc Dương Duy đi được mấy bước chợt dừng lại hỏi :

- Lão ca, tiểu đệ vẫn còn rất lo...

Song Liên Chương Tổng Phi ngạc nhiên hỏi :

- Lão đệ lo gì?

- Tiểu đệ và Ngô, Du hai vị đã tìm đúng ba loại mà lão ca đã dặn, nhưng còn chưa biết có hữu hiệu không...

Song Liên Chương Tổng Phi vốn tính nóng nảy, nghe thế cho rằng Bộc Dương Duy không tin mình, trừng mắt nói :

- Làm sao không hiệu quả? Ta đã làm đúng hoàn toàn sự hướng dẫn bên trong kỳ thư, cả liều lượng và trình tự, không sai chút nào. Chẳng lẽ lão đệ cho rằng...

Bộc Dương Duy biết lão ca hiểu lầm, vội ngắt lời :

- Tiểu đệ không phải có ý đó, chỉ là... không biết trong pho kỳ thư hướng dẫn có chính xác không...

Song Liên Chương Tổng Phi nghe nói vậy ngẩn ra.

Một lúc sau lão lấy lại tự tin nói :

- Nhất định chính xác! Bởi vì lão ca làm đúng theo hướng dẫn nên mới bảo đảm cho Bạch cô nương sống được hơn một tháng. Lão đệ xem, mặt cô ta đầy nốt độc tụ lại, khi người ta trúng độc đến mức đó, nếu không có phương pháp và dược vật linh nghiệm thì là sao sống thêm được mấy ngày?

Bộc Dương Duy hỏi :

- Trong kỳ thư hướng dẫn thế nào?

Tổng Phi đáp :

- Ngoài hai viên Ngọc Phác Hoàn cho Bạch cô nương uống từ trước, sách viết rằng mỗi ngày lấy tinh huyết trong Xích trào của Trảo Lân Mãng cho uống một lần.

Chàng nghe nói thế thì yên tâm được mấy phần.

- Thôi được! Tổng đại ca! Sống chết do mệnh, phú quý tại trời. Chúng ta chỉ biết tận lực mà làm thôi!

Tổng Phi nói :

- Lão ca không tin vào số mệnh! Lão đệ đã mất bao nhiêu công sức và tâm huyết, làm được điều mà bất cứ ai cũng không làm được, thế mà không cứu được Bạch cô nương thì còn đạo lý gì nữa?

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Chúng ta hãy hy vọng như thế!

Hai người tiếp tục đi.

Tới trước phòng, Bộc Dương Duy dừng lại nói :

- Bây giờ tiểu đệ sẽ cho Bạch cô nương uống thuốc, sau đó giúp cô ấy truyền thêm chân khí để phát huy tác dụng của dược lực đẩy độc chất ra khỏi cơ thể. Xin lão ca ở đây bảo hộ giúp, trong thời gian điều trị quyết không được để ai vào!

Song Liên Chương Tổng Phi nói :

- Lão đệ qua một tháng hành trình gian khổ, lại trải qua nhiều trận chiến khốc liệt như thế...

Y chưa nói xong câu thì chợt ngừng bật nghĩ thầm :

- Việc truyền chân khí ở đây không phải tầm thường, tất phải có sự tiếp xúc da thịt. Người ta là vị hôn phu thê, dù công lực có hao tổn thì cũng phải làm, mình có tư cách gì mà làm việc đó? Thật hồ đồ quá!

Bộc Dương Duy hiểu ra ý nghĩ của bằng hữu, cười nói :

- Cuộc đấu ở Thiếu Lâm cách đây đã tám chín ngày, tiểu đệ đã hồi phục lại chân lực rồi. Lão ca đừng lo!

Tổng Phi gật đầu nói :

- Vậy thì lão đệ vào đi! Sẽ không ai dám làm phiền lão đệ đâu!

Bộc Dương Duy nhận lấy chén thuốc bước vào phòng.

Sau khi nghe Song Liên Chương Tổng đường chủ to tiếng, tình lang đi lâu như thế mà chưa quay vào, Bạch Thúy Bình rất lo lắng.

Sau khi được Bộc Dương Duy thuyết phục, nàng rất hy vọng rằng mình sẽ được chữa trị lành.

Nhưng bây giờ cả Tổng Phi lẫn tình lang ở ngoài đó hồi lâu mà vẫn chưa vào, nàng lại thêm lo lắng...

Thấy Bộc Dương Duy tay bưng chén thuốc, mặt hớn hở bước vào, Bạch Thúy Bình một lần nữa hy vọng dâng tràn...

Nàng cười nói :

- Tổng đường chủ đã chế xong thuốc rồi sao?

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Xong rồi! Không lâu nữa nàng sẽ bình phục!

Giọng Bạch Thúy Bình chợt nghẹn lại :

- Duy ca! Dù có lành được hay không, thiếp cũng xin đa tạ chàng... mọi người trong bang đã hết lòng vì thiếp... Tổng đường chủ, Ngô đường chủ, Du hộ pháp và nhiều người khác. Nếu rui mà thiếp chết đi, nhờ chàng nhấn lại...

Bộc Dương Duy bỗng nghiêm giọng :

- Nàng đừng nói gở như thế! Trong pho kỷ thư đã chỉ rõ là sẽ lành, cũng như vừa rồi tuy chưa có linh dược nhưng Tổng đường chủ làm theo hướng dẫn trong kỷ thư mới kéo dài được tính mạng đến bây giờ. Nàng phải tin lên mới được!

Bạch Thúy Bình cười nhưng vẫn chưa được tự nhiên lắm :

- Duy ca! Thiếp tin...

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Phải thế mới được! Bây giờ ta đỡ nàng ngồi lên uống thuốc, sau đó sẽ giúp nàng thêm chân khí bức độc ra, nhiều lắm qua vài canh giờ sẽ khỏi thôi!

Nói xong kéo hết chăn trên người Bạch Thúy Bình xuống.

Nhìn thấy thân thể tiêu tụy gần như bất động của nàng, Bộc Dương Duy không ghìm được nước mắt.

Chàng cắn môi, đỡ nàng ngồi lên đặt dựa vào vai mình, duỗi tay lấy chén thuốc.

Bộc Dương Duy dịu dàng nói :

- Bình muội! Nàng hãy cố sức uống vào cho hết!

Bạch Thúy Bình gật đầu, ngoan ngoãn uống chén thuốc vào, giống như một đứa trẻ.

Chờ nàng uống xong chén thuốc. Bộc Dương Duy đặt chén lên ghế, sửa lại tư thế ngồi, một tay đặt trên huyệt Đỉnh Môn, tay kia ấn vào Hậu Tâm bắt đầu truyền chân khí vào.

Sau khi uống thuốc, Bạch Thúy Bình cảm thấy chân khí từ Đan Điền bốc lên, sau đó là chân khí từ hai chưởng tâm của Bộc Dương Duy truyền vào hòa nhập với nhau làm huyệt mạch căng phồng, truyền đến lục phủ ngũ tạng và khắp nơi trên cơ thể.

Một lúc sau, nàng cảm thấy khắp người nóng ran, miệng đắng ngắt và bốc mùi hôi, thất khiếu đau nhói như đang lưu huyết, mắt mờ đục vô cùng đau đớn.

Nàng nghiêng răng cố chịu đựng.

Tiếng Bộc Dương Duy vang lên dịu dàng :

- Bình muội! Hãy cố chịu đựng! Độc chất đã bắt đầu được tiết ra rồi đây!

Chàng nghĩ thấy mùi hôi từ tai, mắt mũi, miệng Bạch Thúy Bình phát ra rất gắt, biết rằng thần dược đã có hiệu lực, tiếp tục truyền chân khí vào.

Bộc Dương Duy biết như vậy, vừa truyền chân khí vừa cố giữ cho nàng ngồi thẳng.

Thời gian chậm chạp trôi qua.

Có lẽ hết một canh giờ.

Khi không nghĩ thấy mùi hôi thối nữa Bộc Dương Duy chăm chú nhìn vào hai má Bạch Thúy Bình, chợt mừng quýnh lên khi thấy những nốt tím đen trên má nàng biến mất, chỉ còn một màu trắng nhợt.

Biết rằng độc chất đã bị tiết ra hết, chàng thu công, đỡ lấy Bạch Thúy Bình.

Nàng vẫn còn bất tỉnh, chàng nhẹ nhàng đặt nàng xuống.

Lúc này mới thấy rõ toàn bộ khuôn mặt của tình nương, Bộc Dương Duy mừng không sao tả xiết, suýt nữa reo lên.

Tất cả những vết tím đen nham nhở và ung nhọt trên mặt Bạch Thúy bình đã hoàn toàn biến mất, trả lại sắc đẹp mê hồn của nàng trước đây. Chỉ có nước da tái nhợt, những đốm bắt đầu hiện sắc hồng.

Chàng muốn lay gọi nàng dậy để cùng tận hưởng niềm hạnh phúc nhưng ghim lại được, say sưa ngắm khuôn mặt diễm lệ của tình nhân.

Nửa canh giờ sau, Bạch Thúy Bình nháy đôi mắt diễm lệ rồi từ từ mở ra.

Chừng như nàng quên mất những gì vừa diễn ra chỉ một canh giờ trước đó, ngơ ngác nhìn Bộc Dương Duy nói.

- Duy ca...

Ánh mắt đột nhiên linh hoạt hẳn lên, nàng chống tay nhổm người lên hỏi :

- Duy ca! Chàng vừa giúp thiếp vận công chữa độc. Đúng không? Kết quả thế nào?

Bộc Dương Duy nhẹ nhàng giữ đôi vai mảnh dẻ, ấn nàng nằm xuống gối, cười đáp :

- Không sai! Rốt cuộc nàng đã nhớ ra...

Nhìn nụ cười của chàng, Bạch Thúy Bình đã đoán ra được mấy phần nhưng vẫn chưa hoàn toàn tin chắc, hỏi :

- Duy ca! Thiếp có...

Bộc Dương Duy cố nén kích động nói :

- Bình muội! Độc chất trong người nàng đã hoàn toàn bị tiêu trừ, dung mạo trở lại như ngày trước, chỉ là...

Chỉ cần nghe câu đó, nàng đã sững sờ lên vội hỏi :

- Thật ư?

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Đương nhiên là thật!

Bạch Thúy Bình vội đưa tay sờ lên mặt mình.

Không còn đau đớn, không còn những nốt u sần sùi ngứa ngáy, da dẻ mịn màng như xưa...

Chẳng khó gì mà không hình dung ra được niềm vui của nàng lúc đó.

Một thiếu nữ kiều diễm như thiên tiên, đột nhiên bị hủy dung nhan, trở nên xấu xí hôi hám, đó là nỗi bất hạnh tột cùng khiến cô ra không muốn sống nữa, hoặc có bám lấy cuộc sống vì một lý do bí ẩn nào đó thì cũng tìm đến nơi xa lánh thể nhân hoặc trùm đầu bịt mặt để không ai nhận ra mình nữa.

Việc đó cũng đau thương chẳng khác gì cái chết!

Trái lại, một thiếu nữ cực diễm lệ vừa trong trạng thái tuyệt vọng đó, chợt khôi phục lại dung nhan của mình thì nỗi vui mừng sẽ còn lớn lao hơn.

Nàng cố sức lao bỏ vào ngực tình lang, nghẹn ngào nói :

- Duy ca! Trượng phu của thiếp! Thiếp sung sướng quá! Những ngày qua chàng không biết thiếp đã đau khổ thế nào đâu, sợ phải vĩnh viễn rời bỏ chàng, dù sống hay chết! Những ngày tháng đó thiếp chẳng khác gì sống trong địa ngục! Duy ca! Bây giờ thiếp chỉ muốn tan biến vào người chàng, biến thành từng mạch máu thớ thịt của chàng!

Nói xong òa lên khóc.

Bộc Dương Duy vô cùng xúc động ôm chặt lấy nàng nói :

- Bình muội! Hãy bình tĩnh lại đi! Bây giờ mọi chuyện đã qua... Chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa!

Đôi trẻ ôm chặt lấy nhau trong niềm hạnh phúc vô biên, tưởng không bao giờ rời ra được...

Nhưng thời gian để họ biểu lộ tình cảm và đắm say trong niềm hạnh phúc không nhiều.

Bên ngoài chợt vang lên tiếng quát :

- Ta nói không vào được là không vào được! Bất kể đi với ai cũng thế mà thôi! Ta không cho phép!

Đó là giọng của Song Liên Chương Tổng Phi.

Bộc Dương Duy rời tình nương ra, đặt nàng nằm xuống giường nói :

- Bình muội hãy nghỉ đi! Ta ra ngoài xem xảy ra chuyện gì.

Bạch Thúy Bình lo lắng hỏi :

- Duy ca! Liệu có xảy ra việc gì nghiêm trọng không? Tổng đại hiệp quát ai vậy?

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Không biết! Nhưng ta dám tin rằng trong giang hồ không có bất kỳ môn phái nào dám vào tận Tổng đàn của Lãnh Vân bang gây náo!

Bạch Thúy Bình nói :

- Vậy chàng đi đi! Nhưng nhớ nhanh quay lại với thiếp!

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Nàng gắng ngủ đi một lúc, lát nữa ta sẽ bảo người mang gương đến cho nàng.

Bạch Thúy Bình cười nói :

- Cảm ơn Duy ca! Chàng quả rất hiểu lòng thiếp!

Bộc Dương Duy trầm tĩnh bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

* * * * *

Bộc Dương Duy xuống lầu, thấy Song Liên Chương Tổng Phi đứng chắn lối vào, điệu bộ uy nghiêm như một vị thần binh thiên tướng.

Trước một vị Đường chủ Giáo Trúc đường có hai người gồm Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt đại sư và một trung niên nhân ăn mặc theo lối văn sĩ, nét mặt thâm trầm.

Tiểu Diện Phật nhỏ nhẹ nói :

- Tổng đường chủ! Cư cho là vừa rồi lão nạp sai đi! Bây giờ nói một câu đàng hoàng, xin hãy nhường đường, lão nạp có việc cần thiết muốn gặp Bang chủ.

Song Liên Chương Tổng Phi thẳng thừng cự tuyệt :

- Sao đại sư cứ lời thôi mãi thế? Bồn tọa đã nói không được là không được mà?

Tiểu Diện Phật nhú mày hỏi :

- Vì sao?

- Bồn tọa thừa lệnh Bang chủ canh giữ ở đây. Trong lúc Bang chủ tọa công, không thể để bất cứ ai vào!

Tiểu Diện Phật ngạc nhiên hỏi :

- Bang chủ tọa công?

Bộc Dương Duy lên tiếng ngay. Chàng thấy trung niên văn sĩ đáng quen quen nhưng không nhớ ra đã gặp ở đâu...

Nhưng chỉ sau chốc lát, chàng chợt a lên một tiếng, tự nhủ :

- Nguyên là đại đệ tử của Thiết Lão Lão Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt! Vì lâu rồi không có tin tức nên Thiết Lão Lão nghĩ rằng mình đổi ý, phái vị này đến hỏi thăm đây!

Nghĩ đoạn bước lại gần, sẵn giọng nói :

- Hoa huynh ngàn dặm từ Thiên Sơn tới đây mà không kịp ra nghênh đón, thật là thất lễ!

Song Liên Chương Tổng Phi vội hỏi :

- Bang chủ! Bạch cô nương thế nào rồi?

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Nhờ công lao của Tổng huynh mà Bình muội đã lành độc thương, chỉ còn hơi yếu mà thôi!

Tổng Phi hỏi tiếp.

- Không để lại di chứng chứ?

Bộc Dương Duy lắc đầu :

- Không!

Tổng Phi thở phào một hơi nói :

- Tạ thiên tạ địa!

Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt đại sư tiếp lời :

- May quá! Xin chúc mừng Bang chủ!

Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt nghe Bộc Dương Duy nói về một vị Bình muội nào đó và thái độ của hai vị Đường chủ, chợt nhũn mảy tỏ vẻ khó chịu.

Tuy nhiên y vẫn giữ được vẻ đường hoàng, bước lên chấp tay nói :

- Tại hạ mạo muội đến thăm, không ngờ làm kinh động đến tịnh cư của Bang chủ. Xin thứ lỗi vì sự bất nhã...

Bộc Dương Duy nhận ra lời nói có ý châm biếm nhưng lờ đi, giới thiệu khách nhân với Song Liên Chương Tổng Phi.

Tiểu Diện Phật cũng ở Thiên Sơn, lại dẫn Hoa Nhất Kiệt vào đây nên Bộc Dương Duy tin rằng hai người đã biết nhau nên không giới thiệu nữa.

Hoa Nhất Kiệt nghe danh xong, trong lòng chấn động nghĩ thầm :

- Không ngờ vị Minh chủ lục lâm ngày xưa uy danh lẫy lừng vùng Giang Bắc nay cũng thành Đường chủ của Lãnh Vân bang!

Bộc Dương Duy nhìn Tiểu Diện Phật nói :

- Cảm ơn đại sư đã dẫn Hoa huynh đến. Việc ở đây đã xong, bồn tọa cần nghênh đón quý khách.

Tiểu Diện Phật biết rằng Thiên Sơn phái và Lãnh Vân bang không có quan hệ gì.

Lão phần nào biết mối quan hệ giữa Bộc Dương Duy và Lục Y Nương Phương Uyển nên đoán chắc rằng Hoa Nhất Kiệt tới đây là vì việc ấy nên không tiện hỏi, từ biệt mọi người rồi bỏ đi.

Bộc Dương Duy nhìn Song Liên Chương Tổng Phi nói :

- Bây giờ Bình muội đang nghỉ ngơi. Tổng huynh cũng nên về nghỉ đi một lúc.

Tổng Phi gật đầu.

Bộc Dương Duy dẫn Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt đến khách sảnh.

Hai người vừa ngồi xuống thì có một tên thư đồng mang trà đến.

Bộc Dương Duy rót trà mời khách rồi đi ngay vào chính đề :

- Hoa huynh vượt đường xa ngàn dặm xông pha gió tuyết Thiên Sơn đến đây, chẳng hay có gì chi giáo?

Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt cũng nói thẳng :

- Tại hạ chuyển cho Bộc Dương bang chủ một phong thư.

Nói xong lấy trong tay áo ra một phong thư màu lục.

Bộc Dương Duy nhận lấy phong thư rồi nói :

- Xin thất lễ với Hoa huynh một lát!

Hoa Nhất Kiệt lạnh lùng đáp :

- Không có gì! Bộc Dương bang chủ cứ tự nhiên!

Bộc Dương Duy bóc thư ra, thấy thư viết khá dài bằng nét chữ rất thanh tú, hiển nhiên là tự dạng của Lục Y Nương Phụng Uyển.

Thư rằng :

Kính gửi Duy lang.

Ngoài trời bão tuyết réo gào, bầu trời u ám càng là thiếp nhớ đến chàng.

Kể từ ngày biệt ly ở Phong Tập Phủ nay đã ba tháng ròng mà không một giai âm.

Người ta nói một ngày xa vắng nhau dài như ba thu quả không sai.

Trong ba tháng dài đằng đẵng đó, chàng có biết thiếp rơi bao nước mắt, bao nhiêu lần đòi mắt về đông ngóng đợi không? Và chàng có ngóng chờ ngày hội ngộ như thiếp không?

Hay chàng đã quên mất thiếp rồi?

Trước có nghe về cuộc chiến ở Lạc Nhạn phong, chàng cùng quý bang đại thắng, nhưng sau này không biết chàng còn đi chinh chiến ở đâu, đã báo cừu rửa hận xong chưa?

Vì sao không một dòng báo tin cho thiếp.

Giấy ngán tình dài, nói sao cho xiết. Trời đóng băng lạnh giá nhưng lòng nóng như lửa đốt mong sớm hồi âm.

Thiếp Phụng Uyển kính thư.

Bộc Dương Duy đọc xong thư nhú chặt đôi mày kiếm, xúc động nghĩ thầm :

- Lần ấy ở Phong Tập Phủ chia tay, vì không muốn tạo thành thế nước lửa với Thiết Lão Lão nên mới dùng hạ sách tìm kẻ hoãn binh, hy vọng sau này Phụng Uyển sẽ nguôi ngoai, không ngờ nàng vẫn si tâm với mình như vậy! Bộc Dương Duy này có tài có đức gì mà khiến nữ nhân nặng lòng như thế?

Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt chợt nói :

- Bộc Dương bang chủ! Tại hạ xin nói thật một câu...

Bộc Dương Duy sực tỉnh nói :

- Câu gì xin Hoa huynh cứ chi giáo!

Hoa Nhất Kiệt trầm ngâm một lúc, giọng nói chợt trở nên cương quyết :

- Nể tôn giá làm Phụng Uyển cô nương thất vọng, cô ấy chỉ còn một đường chết nữa mà thôi. Khi ấy, dù Thiên Sơn không phải là đối thủ của Lãnh Vân bang nhưng chi e tôn giá cũng không có ngày được yên ổn đâu!

Bộc Dương Duy nghe nói hào khí chợt nổi lên thầm nghĩ :

- Người này đến đây định uy bức ta sao? Tuy ta cũng có cảm tình với Phương Uyển, nhưng quyết không bị uy bức...

Nhưng sau chàng bình bình lại, thấy Hoa Nhất Kiệt nói thế cũng không sai.

Phương Uyển đã một lần định quyền sinh vì mình. Vì sao bây giờ không thế?

Thiên Sơn Thiết Lão Lão đã tuyên bố rằng Phương Uyển như là tính mạng của bà ta, nếu Phương Uyển gặp điều bi thảm ắt Thiên Sơn sẽ dốc toàn lực báo thù.

Vì một nữ nhi mà xảy ra chuyện binh đao tương tàn giữa hai phái vốn không có mâu thuẫn gì nhau, như vậy có đáng không?

Hơn nữa đâu phải chàng hoàn toàn vô tình với Lục Y Nương?

Bây giờ giải quyết cách nào?

Chàng có quyền lấy cả Bạch Thúy Bình lẫn Phương Uyển, và tin chắc hai người đều chấp nhận.

Nhưng trong thâm tâm chàng không muốn thế, đó là lý do làm chàng đành cự tuyệt với Từ Mỹ Dung làm cô ta ôm hận bỏ đi.

Chính chàng đã làm như thế với Phương Uyển bằng cách không bố trí bất cứ chức vụ nào trong Lãnh Vân bang, ngầm ý cho nàng biết là chàng không thể chấp nhận tình ái của nàng.

Hôm đó nàng cũng bỏ đi, không ngờ lại ra sông tự tuyệt.

Giả như Thiết Lão Lão không tỏ ra kiên quyết như thế, Phương Uyển cũng không nặng tình đến mức trầm luân thì Bộc Dương Duy đã không phải bận lòng vì chuyện thế này thiếp nọ.

Trước áp lực của Thiết Lão Lão, chàng buộc lòng phải nhận lời hứa hôn, nhưng ra điều kiện là sau khi trả thù xong mới tính chuyện hôn nhân, mục đích duy nhất là tránh xung đột cho hai phái.

Bây giờ thì buộc phải quyết định, một là kiên quyết cự tuyệt, hậu quả tất yếu là Phương Uyển sẽ chết và hai phái Thiên Sơn, Lãnh Vân bang sẽ xảy ra cuộc chiến một mất một còn.

Trái lại, chàng không thể bỏ Bạch Thúy Bình, đành chấp nhận cảnh song thê.

Cho dù vậy thì vẫn phải trả lời trước Thiết Lão Lão, với uy danh của Thiên Sơn phái, liệu bà ta có chấp nhận không?

Hoa Nhất Kiệt chợt hỏi :

- Ba tháng trước ở Phong Tập Phủ, tôn giá đã có lời hứa hôn. Vì sao bây giờ tỏ ra khó xử như thế? Chẳng lẽ tôn giá đã có thê thất rồi?

Bộc Dương Duy cười nói :

- Hoa huynh hành khứ giang hồ không ít, đã từng nghe nói Ngọc Diện Tu La thành thân với ai bao giờ chưa? Tại hạ tuy bất tài, nhưng không phải là người lừa dối!

Đúng thật!

Năm nay Ngọc Diện Tu La nhiều lắm chỉ mới hăm hai hăm ba tuổi, trong khi Độc Hạc hành khứ giang hồ đã có mười năm, có ai nói y thành thất bao giờ?

Một nhân vật lừng danh như thế, có chuyện gì qua mắt được người trong giang hồ?

Nghe câu đó, vị đại sư huynh của Lục Y Nương bót lo lắng đi mấy phần.

Quả thật, Lục Y Nương Phương Uyển không chỉ được tổ mẫu mình Thiết Lão Lão cưng chiều mà toàn bộ phái Thiên Sơn đều hết sức chiều chuộng.

Sau khi nàng định trầm luân được Ngọc Chữ Phiến Thiên Phương Tiểu Nguyệt cứu sống và tin tức về mối si tình của nàng với Ngọc Diện Tu La được truyền đi, nhất là sau cuộc gặp giữa Thiết Lão Lão với vị Bang chủ Lãnh Vân bang, cuộc hôn nhân giữa Lục Y Nương và Ngọc Diện Tu La là vấn đề quan tâm hàng đầu của toàn phái Thiên Sơn.

Hoa Nhất Kiệt tiếp tục truy vấn một câu :

- Bộc Dương Duy bang chủ, tại hạ sắp sửa hỏi hôn. Các hạ có thư tín gì hồi âm không?

Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Bây giờ việc Bạch Thúy Bình đã xong. Trước sau gì cũng nên bàn bạc với nàng. Sau khi thỏa thuận xong sẽ ước định. Hơn nữa cuộc ước hẹn với phái Nam Cương đã đến gần, hãy chờ việc này, sống chết thế nào rồi sẽ tính...

Thấy đối phương trầm ngâm lâu như vậy mà chưa trả lời, Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt tiếp thêm một câu :

- Còn nhớ ba tháng trước ở Phong Tập Phủ, tôn giá có nói lời định ước với Phụng nương, bây giờ lại tỏ ra do dự bất quyết như thế, chẳng lẽ còn có gì phải suy nghĩ lại hay sao?

Nên biết trong giang hồ trọng nhất chữ tín.

Người ta nói đại trượng phu một lời đã xuất, tứ mã nan truy. Nhân vật uy danh lừng lẫy như Ngọc Diện Tu La, đâu thể đã nói ra mà còn suy nghĩ lại?

Liền trả lời ngay :

- Hoa huynh chớ nặng lời như thế? Tại hạ không phải hạng người nói ra mà nuốt lời đâu!

Hoa Nhất Kiệt nói :

- Bộc Dương bang chủ đã nói như thế thì tại hạ yên tâm rồi. Chỉ không biết khi nào thì Bang chủ quyết định đến Thiên Sơn đón dâu? Trước đây gia sư đã nói rằng việc này cần báo trước để lão nhân gia chuẩn bị thật chu đáo, không để bằng hữu giang hồ chê cười...

Y tiếp tục truy bức, quyết không để đối phương lảng tránh.

Bộc Dương Duy trầm giọng nói :

- Hoa huynh! Hiện tại trong bản bang sự vụ còn nhiều chưa thể bàn đến chuyện hôn sự được...

Hoa Nhất Kiệt lạnh lùng hỏi :

- Chẳng hay trong bang còn có việc gì quan trọng hơn là Bang chủ thành gia lập thất chứ?

Bộc Dương Duy thấy đối phương thô lỗ dám chen ngang vào việc của mình như vậy, định phát tác nhưng dù sao thì mình cũng đã hứa với Thiết Lão Lão, đành nhịn lại nói :

- Trước đây tại hạ từng hẹn với Thiết Lão Lão rằng chỉ sau khi việc báo cứu cho gia sư hoàn thành mới nghĩ đến việc hôn lễ. Điều này lệnh sư đã chấp nhận. Không lâu nữa tại hạ sẽ có cuộc ước với cửu nhân ở Miêu Cương. Cuộc chiến này sẽ rất hung hiểm, thắng phụ còn chưa tiên liệu được. Vì thế tại hạ không thể hẹn trước...

Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt tỏ vẻ quan tâm hỏi :

- Đối phương là nhân vật nào mà lợi hại đến thế, tôn giá có thể cho biết không?

Bộc Dương Duy định không trả lời, nhưng nghĩ ngợi một lúc cuối cùng mới nói :

- Đó là Ngũ Toàn Độc Quân.

Hoa Nhất Kiệt kinh dị kêu lên :

- Ngũ Toàn Độc Quân? Lão quái vật được coi là Minh chủ Nam Cương?

Bộc Dương Duy đáp :

- Chính là lão ta. Tuy nhiên xin Hoa huynh đừng nói gì với cả lệnh sư và Phụng nương, bởi vì lỡ ra cô ấy tới tận nơi đó thì tình hình sẽ càng phiền phức hơn.

Hoa Nhất Kiệt gập đầu.

Bộc Dương Duy nói tiếp :

- Chỉ mong rằng sau khi trở lại Thiên Sơn, xin Hoa huynh chuyển lời tới Phụng nương rằng bất luận thế nào tại hạ cũng quyết không phụ mối tình của cô ấy. Trong vòng hai tháng nữa, tại hạ sẽ đến Thiên Sơn trình bày mọi vấn đề với Thiết Lão Lão.

Nghe xong những lời này, trên mặt Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt mới thoáng hiện nét cười.

Đối với y như vậy là đủ.

Mấy câu vừa rồi chứng tỏ rằng không chỉ Lục Y Nương ôm mối si tình đơn phương mà ít nhiều nàng cũng được đền đáp lại, rằng hôn sự giữa hai người

đã được xác định.

Y trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Nhất định tại hạ sẽ nói lại. Tin rằng tiểu sư muội sẽ rất vui mừng khi nghe những lời này.

Chợt thấy bóng Song Liên Chương Tổng Phi ngoài hành lang. Bộc Dương Duy liền gọi :

- Tổng huynh! Xin hãy vào đây một lúc.

Tổng Phi cười hô hô nói :

- Lão đệ định bảo ta vào chịu trận thay cho mình chứ gì? Hô hô! Lão ca chẳng đại đâu!

Bộc Dương Duy nói :

- Quả thật tiểu đệ nhờ Tổng huynh tiếp giúp Hoa huynh một lúc để đi viết cho Phương cô nương một phong thư.

Song Liên Chương Tổng Phi cười nói :

- Nếu vậy thì được!

Bộc Dương Duy đứng lên chấp tay nói :

- Xin Hoa huynh thứ lỗi, tại hạ về thư phòng chốc lát rồi sẽ đến ngay!

Lúc đầu đang nói chuyện, Bộc Dương Duy đột nhiên gọi thêm người vào, Hoa Nhất Kiệt cảm thấy khó chịu định cáo từ ngay, nhưng nghe Bộc Dương Duy nói đi viết thư cho Phương Uyển mới dịu lại.

Y gật đầu đáp :

- Không sao! Tôn giá cứ tự nhiên!

Hoa Nhất Kiệt chưa nói gì, thăm nghĩ :

- Vị Ngọc Diện Tu La này quả là người đặc biệt! Về võ công, nhân phẩm đều hơn người, cả quan hệ với tộc thuộc cũng xưng huynh gọi đệ, là tôn chủ mà đối với tộc hạ thân thiết như thế, quả là chuyện hiếm trong giang hồ. Lành Vãn bang hưng thịnh là điều dễ hiểu. Trách gì Uyển muội không chết mê chết mệt vì hắn.

Song Liên Chương Tổng Phi chợt nói :

- Hoa thiếu hiệp! Bồn tào rất quý mến Phương cô nương, xin góp cho thiếu hiệp một ý kiến...

Hoa Nhất Kiệt chợt nghĩ thầm :

- Không biết vị quái hiệp này làm sao lại nói câu đó? Chẳng lẽ ông ta có quan hệ gì đó với bồn phái?

Tổng Phi nói tiếp :

- Trong bồn bang chẳng phải một mình bồn tào có hảo ý với Phương cô nương đâu. Hiện tại quả thật Bộc Dương lão đệ có nhiều việc cần làm, chưa thể tính đến hôn sự được. Chỉ cần qua cuộc ước với Nam Cương phái, tin chắc mọi việc sẽ yên thôi.

Hoa Nhất Kiệt cảm kích nói :

- Tại hạ lâu nay rất ngưỡng mộ đại danh Tổng tiền bối. Được tiền bối ưu ái tiểu sư muội như thế, thật là phúc cho phái Thiên Sơn.

Song Liên Chương Tổng Phi chợt thấp giọng nói :

- Hoa thiếu hiệp! Rằm tháng chạp tới, Lành Vãn bang chúng ta sẽ đến Hắc Thạch Linh thuộc Thanh Ngô sơn ở Nam Cương đấu với bọn Ngũ Toàn Độc Quân. Nói rằng cuộc chiến sẽ rất khốc liệt, nhưng chắc thiếu hiệp cũng nghe nói, Thiếu Lâm phái tôn xưng Bộc Dương Duy lão đệ là thiên hạ đệ nhất cao thủ chẳng phải là chuyện giản đơn, lão quái đó và bọn tộc hạ không thắng nổi chúng ta đâu. Theo ý lão phu thì thiếu hiệp nên đưa Phương cô nương tới đó...

Hoa Nhất Kiệt nói :

- Khi vừa nghe Dương Bang chủ nói về cuộc ước, văn bối đã có ý định như thế, bởi nghĩ rằng thâm tình và tính cách của tiểu sư muội, nếu Ngọc Diện Tu La rui có mệnh hệ nào, cô ấy cũng không sống nổi một mình... nhưng vừa rồi Bộc Dương bang chủ dặn rằng đừng để gia sư và tiểu sư muội biết điều này...

Song Liên Chương Tống Phi xoa tay nói :

- Không sao đâu! Sự an toàn của Phuong cô nương chúng ta sẽ đảm nhiệm. Sau này chẳng những Bộc Dương lão đệ không trách gì thiếu hiệp, trái lại còn cảm tạ nữa đây! Chỉ đừng nói gì với Thiết Lão Lão là được!

Hoa Nhất Kiệt rất lấy làm cảm kích, chấp tay hành một lễ nói :

- Được Tống tiên bối ưu ái tiểu sư muội như thế, vân bối xin cảm tạ trước...

Song Liên Chương Tống Phi cười hô hô đáp :

- Sau này chúng ta sẽ là người một nhà, Hoa thiếu hiệp đừng khách sáo thế làm gì!

Vừa lúc ấy thì Bộc Dương bước vào, tay cầm một phong thư.

Đi theo chàng còn có hai tên tiểu đồng.

Chàng trai thư cho Hoa Nhất Kiệt, cười nói :

- Tại hạ nhờ Hoa huynh chuyển gửi thư phúc đáp tới Phuong cô nương. Phiền huynh...

Tới đó quay lại vẫy hai tên tiểu đồng.

Lúc đó mới nhận ra mỗi tên tiểu đồng tay bưng một chiếc khay phủ vải điều kính cẩn đặt xuống bàn.

Trên một khay là hai mươi đỉnh vàng và ba viên minh châu to bằng mắt rồng sáng lấp lánh.

Trên khay kia là một chiếc hộp ngọc nhỏ, không biết bên trong đựng vật gì. Hoa Nhất Kiệt nhíu mày hỏi :

- Bộc Dương bang chủ làm gì thế? Tại hạ không phải người tham báu vật vàng bạc...

Bộc Dương cười đáp :

- Tại hạ không có ý gì đâu. Ba viên minh châu này nhờ Hoa huynh chuyển gửi đến quý Chương môn nhân Tuyết Linh lão nhân và Thiết lão Lão hai vị tiên bối để tỏ lòng thành kính, viên còn lại xin tặng Hoa huynh để tỏ chút lòng thành. Huynh từ ngàn dặm tới đây với ý thành toàn cho tình duyên giữa tại hạ với Uyển muội, đó mới là điều quý giá, không thể đem tiền của ra mà so sánh được...

Chàng dừng một lúc lại tiếp :

- Còn chút tiền mọn không đáng là bao, xin Hoa huynh hãy giữ lấy để làm lộ phí...

Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt suy nghĩ một lúc mới chịu nhận viên minh châu, nhưng kiên quyết không nhận vàng.

Bộc Dương lại chỉ vào chiếc hộp ngọc trên mâm thứ hai nói :

- Còn hộp này là chút lễ vật nhỏ, nhờ Hoa huynh chuyển gửi đến Phuong cô nương...

Hoa Nhất Kiệt nói lời tạ ơn rồi trân trọng nhận lấy ba viên minh châu và chiếc hộp.

Trên mặt Bộc Dương và Song Liên Chương Tống Phi cùng lộ nụ cười.

Bộc Dương nói tiếp :

- Hoa huynh từ ngàn dặm tới đây, xin hãy lưu lại vài hôm cho tại hạ tỏ lòng kính khách.

Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt chưa kịp trả lời thì thấy một tên võ sĩ bước vào nói :

- Khái bầm Bang chủ! Có đường chủ có việc cần bẩm báo!

Hoa Nhất Kiệt thừa cơ đứng lên nói :

- Tại hạ từ Thiên Sơn tới đây để chuyển thư của tiểu sư muội, đồng thời theo lệnh gia sư muốn Bộc Dương bang chủ khẳng định lời hứa trước đây của mình. Nay đã xong việc, còn được Bộc Dương bang chủ hậu tặng. Tại hạ một lần nữa xin tỏ lòng cảm kích. Vì gia sư nóng lòng muốn biết kết quả, đồng thời tiểu sư muội ở nhà đang mỏi mắt chờ tin nên tại hạ không thể ở lâu. Hiện giờ quý bang cũng có nhiều việc, tại hạ xin cáo từ. Ngày sau nếu có duyên sẽ lại xin bái yết.

Bộc Dương cố giữ khách nhưng Hoa Nhất Kiệt khéo léo mượn cớ chối từ nên đành nói :

- Hoa huynh đã kiên quyết như vậy thì phiền Tống huynh tiền giùm.

Song Liên Chương Tống Phi gạt đầu, cùng Hoa Nhất Kiệt rời khách sảnh hướng ra trang môn.

Lúc này Bát Ty Thần Sát Cổ Từ Quân đã đứng đợi trước cửa.

Chờ Song Liên Chương Tống Phi tiễn khách đi xong, Bộc Dương Duy mới nói :

- Cổ đường chủ vào đi!

Cổ Từ Quân vào hành lễ xong ngồi xuống.

Bấy giờ Bộc Dương Duy mới lộ vẻ khăn trương hỏi :

- Cổ đường chủ! Có chuyện gì nghiêm trọng hay sao?

Chàng hỏi vậy vì trong những lúc tiếp khách, nếu không có việc nghiêm trọng thì sẽ không ai tỏ ra khiếm nhã như vậy.

Bát Ty Thần Sát Cổ từ Quân đáp :

- Đúng là bồn bang đang đứng trước tình hình nghiêm trọng..

Bộc Dương Duy ngắt lời :

- Tình hình gì?

Cổ Từ Quân nói :

- Khoái mã tử Phân đà Đông Quách trấn của bồn bang vừa phi báo rằng năm ngày trước, một bộ phận lớn của lực lâm Giang Bắc do Minh chủ Cửu Chi Ma Công Tôn Vô Kỵ và tân nhiệm Phó minh chủ Hoàng Bào Khách Thượng Quan Dư suất lĩnh đã vượt qua địa giới Vân Quý.

Bộc Dương Duy trầm ngâm một lúc hỏi :

- Theo Cổ đường chủ thì Công Tôn Vô Kỵ hưng sư động chúng kéo đến Nam Cương là có ý đồ gì?

Bát Ty Thần Sát Cổ Từ Quân vuốt bộ râu đỏ như lửa nói :

- Theo ty chức thì Công Tôn Vô Kỵ sau khi lọt lưới trong chiến dịch Sa Hà trấn, tự biết lượng sức có lực yếu không thể kháng cự nổi chúng ta, trước sau gì cũng bị diệt nên liên lạc với Ngũ Toàn Độc Quân ở Nam Cương sát nhập với chúng.

Bộc Dương Duy cười nói :

- Không sai! Bồn tọa cũng nghĩ như vậy tiếc rằng chúng ta nhận được tin tức quá chậm. Nếu không chúng ta chặn đường tiêu diệt hai lão quái vật Công Tôn Vô Kỵ và Thượng Quan Dư đi, khi đến Miêu Cương sẽ đỡ đi rất nhiều phiền phức.

Đôi mắt chàng ánh lên, lại hỏi :

- Cổ đường chủ, đệ tử Phân đà Đông Quách trấn còn báo tin gì khác nữa không?

Cổ Từ Quân đáp :

- Phân đà chủ ở đó đã lãnh suất bộ phận tinh tráng nhất đuổi theo, đồng thời dùng bồ câu truyền tin báo cho các Phân đà khác giám sát hành động của Công Tôn Vô Kỵ và sẵn sàng phối hợp đột kích.

Bộc Dương Duy gạt đầu tỏ ý hài lòng :

- Phân đà chủ Đông Quách trấn hành động như vậy là rất đúng.

Bát Ty Thần Sát Cổ từ Quân hỏi :

- Cuộc ước ở Thanh Ngô sơn chỉ còn hơn một tháng nữa. Không biết Bang chủ định lúc nào khởi hành? Lực lượng trong bang sẽ huy động bao nhiêu?

Bộc Dương Duy chợt đứng lên đi đi lại lại trong sảnh một lúc, tỏ vẻ trầm tư.

Bát Ty Thần Sát Cổ Từ Quân ngồi quan sát Bang chủ, biết rằng với tin tức vừa nhận được, kế hoạch buộc phải thay đổi phức tạp hơn, vì thế cũng rất lo lắng.

Một lúc sau Bộc Dương Duy quay lại ngồi vào bàn nói :

- Ý của bản tọa là ba ngày sau chúng ta bắt đầu xuất phát. Trong thời gian qua, trải qua nhiều cuộc chinh chiến kịch liệt, các huynh đệ chưa hoàn toàn hồi phục lại thể lực. Tranh thủ ba ngày đó để bồi bổ và tĩnh dưỡng cho sung sức mới lên đường.

Cố Từ Quân hỏi :

- Còn lực lượng?

- Bản tọa dự kiến rằng mình sẽ cùng Cố đường chủ, Ngô đường chủ, Tôn đường chủ và hai vị Nội đường Đường chủ, hai vị Ngoại đường Đường chủ cùng tất cả các Hương chủ...

- Bang chủ trừ một vị Nội đường chủ và một vị Ngoại đường chủ nào?

Bộc Dương Duy đáp :

- Từ Vong đường Đường chủ Đoạn Hồn Tiêu Tần Ký sẽ ở nhà vì bệnh tình chưa hồi phục, Phù Dung đường Đường chủ Thanh Diệp Tần Nhu Nhu, vừa chăm sóc cho Bạch cô nương vừa lo cho đại ca mình. Cố đường chủ thấy có được không?

Cố Từ Quân gật đầu đáp :

- Bang chủ bố trí như thế là rất phù hợp. Ty chức muốn hỏi thêm là hai vị Đại hộ pháp...

Bộc Dương Duy cười nói :

- Hai vị đó sẽ ở lại Tổng đàn, vừa hầu tiếp Đại Lực Tôn Giả Cách tiền bối, vừa chỉ huy sự vụ trong bản bang trong khi chúng ta đi vắng. Cố đường chủ nghĩ thế nào?

Cố Từ Quân cười nói :

- Được như vậy thì chúng ta vừa trọn đạo tiếp khách, Hồi Nhận sơn trang cũng vững như bàn thạch, không còn gì lo nữa.

Hai người bàn bạc kế hoạch tác chiến và phương thức hành quân thêm một lúc nữa rồi cùng ra khỏi sảnh đường.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Cường địch cấu kết - Vạn lý trường chinh

Ba ngày sau Bạch Thúy Bình đã ngồi dậy vững vàng không cần người đỡ và có thể đi lại quanh phòng.

Nàng đi mấy vòng cho giãn huyết mạch rồi trở lại ngồi xuống giường.

Bộc Dương Duy mở cửa bước vào cười nói :

- Bình muội bình phục thật nhanh!

Bạch Nhận chợt buồn rầu nói :

- Thiếp đã cố hết sức để kịp theo chàng trong chiến dịch này nhưng không sao được, thật đáng hận!

Bộc Dương Duy an ủi :

- Không có dịp này thì còn dịp khác, lo gì? Sau này ở với ta, nàng sẽ còn rất nhiều cơ hội giao chiến.

Chàng nói xong, như thường lệ kéo ghế ngồi xuống bên giường nàng.

Bạch Thúy Bình hỏi :

- Duy ca! Trận chiến sắp tới sẽ rất ác liệt phải không?

Bộc Dương Duy lắc đầu đáp :

- Cũng không đến nỗi ác liệt hơn những trận chiến đã qua...

Bạch Thúy Bình lắc đầu nói :

- Chàng đừng giấu thiếp! Nam Cương phải từ lâu hoành hành bá đạo. Hôm trước, chàng đã kể cho thiếp nghe về tên Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn. Chỉ riêng tên đó đã lợi hại như thế rồi, huống chi còn sự phụ của Nam Cương song hung là lão đại ma đầu Ngũ Toàn Độc Quân mà võ lâm Trung Nguyên nghe đến tên chẳng ai không biến sắc...

Nàng dừng một lúc, lại nói tiếp :

- Mấy ngày qua thiếp còn nghe nói Cửu Chi Ma Công Tôn Vô Kỵ và tên Phó mình chủ Hoàng Bào Khách Thượng Quan Dư còn kéo theo toàn bộ thuộc hạ vượt qua địa giới Vân Quý đến đầu nhập với phi đồ Nam Cương, có đúng vậy không?

Bộc Dương Duy đành phải gật đầu :

- Không sai.

Bạch Thúy Bình nói :

- Vậy mà chàng dám nói rằng lần này cũng không nguy hiểm hơn những lần trước! Thiếp rất lo...

Bộc Dương Duy an ủi :

- Kỳ thực lần này lực lượng của đối phương rất mạnh. Nhưng ngược lại chúng ta cũng đã trưởng thành lên rất nhiều, lực lượng lại tập trung chứ không phân tán như những lần trước, lại có sự chuẩn bị sẵn. Bởi thế ta thấy không có gì đáng lo cả...

Bạch Thúy Bình nói :

- Mong chàng hãy bảo trọng để trở về với thiếp...

Nàng chợt nhìn đắm đắm vào mắt chàng nói :

- Duy ca! Thiếp có điều này muốn hỏi...

- Điều gì?

Bạch Thúy Bình vẫn không rời mắt khỏi mặt chàng với cái nhìn dò xét, hỏi tiếp :

- Lần trước chàng có kể về Lục Y Nương Phương Uyển của phái Thiên Sơn...

Bộc Dương Duy rung động nghĩ thầm :

- Cô ả này chưa khỏi bệnh mà đã nghĩ đến chuyện ghen tuông rồi đây!

Bạch Thúy Bình truy vấn :

- Sao chàng không nói gì? Chẳng lẽ bây giờ chàng vẫn còn cho rằng thiếp là người hẹp hòi ích kỷ hay sao? Lần trước thiếp nói rằng mình hy vọng có một người muội muội tốt...

Bộc Dương Duy đáp :

- Bình muội! Ta không hề nghĩ thế. Ta biết rằng muội là người bao dung độ lượng...

Bạch Thúy Bình hỏi :

- Vì sao chàng không nói hết cho thiếp biết? Vì sao phải giấu kín chuyện đại sư huynh của Phương Uyển cô nương đã tới đây?

Bộc Dương Duy lúng túng nói :

- Bình muội! Đó không phải là ta muốn giấu nàng. Chẳng qua ta muốn trước khi chiến dịch Nam Cương kết thúc, đừng làm nàng lo nghĩ thêm, đồng thời ta cũng cần yên tĩnh, đừng bị chi phối thêm bởi bất kỳ chuyện gì khác...

Bạch Thúy Bình nói :

- Thôi được! Chàng đã nghĩ như thế, thiếp chỉ xin hỏi vài câu thôi...

- Nàng hỏi đi!

- Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt tới đây có phải để hỏi thúc chàng chuyện nhân duyên không?

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Không sai!

- Chàng trả lời thế nào?

- Ta nói rằng hiện tại còn nhiều việc phải làm nên không thể bàn tới hôn sự được, hẹn trong vòng hai tháng sẽ có câu trả lời dứt khoát!

Bạch Thúy Bình thờ dài nói :

- Phương cô nương cũng là một thiếu nữ bất hạnh đáng thương... Mà cũng chẳng trách cô ấy được! Đối với chàng thì ai mà chẳng si tình chứ? Lần trước chàng đã kể rằng vì cô ta không được bố trí chức vị gì trong bang nên đã định quyền sinh, may mà có người cứu được... Chỉ sợ rằng lần này nếu chàng không trở về, cô ta sẽ không thiết sống một mình đâu...

Nàng vừa nói tới đó chợt nghe có tiếng gõ cửa.

Bộc Dương Duy nói :

- Cứ vào đi! Cửa không chốt đâu!

Bên ngoài vang lên giọng một tiểu đồng :

- Bẩm Bang chủ! Giám đường Cố đường chủ đã suất lĩnh các vị Đường chủ và toàn bộ cao thủ tập trung trước đại môn chờ Bang chủ phát lệnh xuất binh!

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Được! Hãy về nói với họ ta sẽ đến ngay.

Tên tiểu đồng đáp :

- Đệ tử tuân lệnh!

Tiếng bước chân xa dần.

Bộc Dương Duy dịu dàng hỏi :

- Bình muội! Đa tạ tấm lòng bao dung độ lượng của muội đã giúp huynh giải quyết được khó khăn. Thực lòng ta chỉ muốn có một mình nàng thôi...

Bạch Nhạn gật đầu :

- Muội biết... Việc này ngoài ý muốn của chàng. Nhưng không sao cả. Thiếp tin rằng có thêm Uyển muội sẽ tốt hơn cho chúng ta, cho cả Lãnh Vân bang nữa.

Bộc Dương Duy nhìn nàng đầy biết ơn, hôn vào đôi môi hồng vẫn còn chưa kịp tươi thắm của nàng rồi nói :

- Ta đi đây! Nàng ở nhà hãy giữ gìn sức khỏe để nhanh bình phục. Không lâu nữa ta sẽ về...

Bạch Thúy Bình có ghim nước mắt nói :

- Tướng công! Chàng hãy bảo trọng!

Bộc Dương Duy gật đầu, bước ra khỏi phòng.

* * * * *

Trước cánh cổng lớn bằng đồng, bảy vị Đường chủ và mấy chục vị Hương chủ, lực lượng tinh nhuệ nhất của Lãnh Vân bang tay dắt ngựa đứng thành hàng ngũ chỉnh tề.

Tuy đứng giữa gió tuyết nhưng mọi người vẫn sôi nổi chuyện trò, chứng tỏ tinh thần rất phấn chấn.

Ngoài thành phần được cử đến Miêu Cương chuyến này còn có bốn người ra đưa tiễn, gồm vị quý khách Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành, đệ tử của lão, Đại hộ pháp Lãnh Vân bang Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên, Phù Dung đường Đường chủ Thanh Điệp Tàn Nhu Nhu, Đại hộ pháp Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu.

Vừa thấy Bang chủ bước ra, Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu liền chặn chàng lại ngay bên cổng nói :

- Lão đệ! Làm sao mà chúng ta kết nghĩa với nhau lâu như thế mà lúc nào người cũng khi rề lão phu...

Bộc Dương Duy biết ý lão muốn nói gì nhưng vẫn giả bộ ngạc nhiên hỏi :

- Sao lão ca lại nói thế!

Thiệt Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu sẵn giọng :

- Ta nói thế là sai sao? Lần trước đến Đoàn Trường sơn lão đệ chọn Du Đại Nguyên mà gạt ta ra, còn lần này...

Bộc Dương Duy thấp giọng nói :

- Lần trước tiểu đệ có ý để lão ca ở nhà giúp Thu Nguyệt đại sư và Tổng đường chủ chữa trị cho mấy người bị thương...

Thiệt Dực Kim Tinh ngắt lời :

- Lần đó cứ cho là được đi, còn lần này?

Bộc Dương Duy vẫn nhẹ nhàng thuyết phục :

- Lão ca cũng thấy đấy, vì có Đại Lực Tôn Giả Cách tiền bối là vị thượng khách của bốn bang, nay có việc quan trọng đành lỗi phép bỏ đi, đương nhiên phải để Du đại hộ pháp ở nhà vừa tiếp khách vừa quản lý sự vụ của bốn bang là phù hợp nhất... Lão ca nghĩ vậy có đúng không?

Ngũ Bách Tu gật đầu :

- Đúng thì đúng quá đi rồi! Nhưng Cách lão tiền bối thì có liên quan gì đến ta?

Bộc Dương Duy khẽ nói :

- Việc là thế này! Vì Du hộ pháp tính tình nóng nảy, để một mình huynh ấy lo sự vụ của bang thì tiểu đệ không yên tâm. Mà chỉ có lão ca mới trị nổi huynh ấy. Chẳng phải Cố đường chủ đã báo cho đại ca biết rằng huynh là người tổng chỉ huy hay sao? Ngũ lão ca! Sự vụ của bốn bang có phải là chuyện đơn giản đâu? Tiểu đệ và các vị Đường chủ ít nhất phải mất hai ba chục ngày mới trở về được tới đây, bọn tàn dư của Cái bang, Hắc Kỳ bang và đặc biệt là Thuận Y bang nếu thừa cơ tập kích thì ai sẽ đối phó? Mọi việc chỉ còn trông vào hai vị Hộ pháp và Tần đường chủ nữa thôi...

Thiệt Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu ý thức được trách nhiệm trọng đại của mình nên không nói nữa.

Cách đó một quãng, Lực Bạt Cừ Nhạc Du Đại Nguyên đến gặp Bát Tỷ Thần Sát Cổ Từ Quân chất vấn :

- Cố đường chủ! Vì sao không để bốn Hộ pháp xung trận? Bốn Hộ pháp ở nhà giữ trang giống như gà mái ấp trứng, chẳng thà cứ một đao giết ta đi còn hơn!

Một người khác tiếp lời :

- Cố huynh đệ! Lão phu tới đây làm khách ba bốn hôm như vậy là đủ, có phải tới quý Tổng đàn để đường lão đâu? Ngồi không bấy nhiêu ngứa ngáy chân tay rồi. Xin hãy cho sư đồ lão phu cùng xuất trận tới Miêu Cương!

Người đó là quý khách của Lãnh Vân bang, Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành.

Bát Tỷ Thần Sát Cổ Từ Quân Chất cười đáp :

- Cách huynh! Việc này tiểu đệ không đủ thẩm quyền giải quyết. Đó là lệnh dụ của Bang chủ. Tệ Bang chủ nhận thấy rằng Cách huynh và Du hộ pháp lâu ngày chưa gặp nhau, sư đồ tình nặng. Cách huynh từ Quan Đông tới không dễ nên để Du đại hộ pháp ở nhà vừa lo sự vụ trong bang, vừa chăm sóc cho Cách huynh... Hơn nữa chúng tôi chỉ đi mấy hôm là về thôi chứ có lâu gì...

Đại Lực Tôn Giả lắc đầu :

- Cố huynh đệ! Năm xưa, khi chúng ta cùng công thành danh toại tới nay còn chưa lần nào nói chuyện với nhau cho thoả. Chuyến này lão phu định vừa đi đường vừa dốc bầu tâm sự với lão đệ. Còn Đại Nguyên bản tính hiếu động, nay lão phu thay nó xin lão đệ cho hai sư đồ lão phu cùng đi chuyến này.

Song Liên Chương Tổng Phi thấy vậy nghĩ thầm :

- Vị Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành này bản tính cũng thẳng thắn bộc trực chẳng khác gì đồ đệ của lão ta! Nhưng lần được Du Đại Nguyên đã được đặc quyền tham gia một chuyến đi hiền hách rồi, bây giờ còn khiếu nại sao được nữa?

Bát Tỷ Thần Sát Cổ Từ Quân còn chưa biết giải quyết thế nào thì Bộc Dương Duy đã từ trọng đại môn bước ra.

Mọi người vội vàng hành lễ.

Tuy trong bang có nhiều người thân tình với Bộc Dương Duy, lúc thường xưng huynh gọi đệ như trong nhà nhưng khi có sự vụ hoặc trong các buổi lễ tiết thì tuân thủ qui định rất nghiêm, không ai dám khinh nhờn.

Chờ Bộc Dương Duy đáp lễ mọi người xong, Đại Lực Tôn Giả mới bước lên nói :

- Bộc Dương bang chủ! Lão phu trình trọng thay đồ đệ thỉnh cầu thánh lệnh cho phép được đến Thanh Ngô sơn chuyển này.

Vừa rồi ở sau công thuyết phục Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu, chàng đã nghe chuyện này.

Đại Lực Tôn Giả vừa nói xong, chàng cười đáp :

- Lão tiền bối đã nói thế, lẽ đâu tại hạ lại không đồng ý?

Xong quay sang Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân ra lệnh :

- Cổ đường chủ! Xin truyền lệnh dụ cho Ngoại tam đường Hỏa Long đường chủ Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt đại sư lĩnh mệnh ở lại Tổng đàn chương lý mọi sự vụ của bốn bang, hai vị Hộ pháp cùng Ngô đường chủ sẽ lĩnh ấn tiên phong!

Lệnh vừa xuất, cả Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu, Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành và Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên mừng như muốn nhảy cẫng lên.

Trái lại Tiểu Diện Phật mặt xịu xuống, tuy không dám kháng lệnh nhưng lăm bắm câu gì tỏ ý không hài lòng.

Bộc Dương Duy đến trước lão ta, cười nói :

- Đại sư! Sự vụ trong bang còn trọng đại hơn xuất hành bên ngoài nữa. Hiện giờ đại sư phải chịu trách nhiệm về tính mạng của Tàn đường chủ và Bạch cô nương cùng sinh hoạt, bố trí công việc cho gần một ngàn người, đồng thời lo việc tuần phòng cho chu đáo, đâu phải tầm thường? Hơn nữa, trong bang chỉ có hai người giỏi về y lý, hiện giờ việc chữa trị cho Tàn đường chủ và Bạch cô nương cần hơn, nếu đại sư cũng đi, lỡ bệnh tình họ lại tái phát thì biết xử trí thế nào?

Tiểu Diện Phật đành trao cương ngựa cho Cổ Từ Quân nói :

- Lão nạp thừa nhận Bang chủ bố trí như vậy là hợp lý, mặc dù trong lòng còn chưa hoàn toàn thỏa mãn. Quân lệnh như sơn, đương nhiên lão nạp tuân phục và xin hứa sẽ đưa hết sức cùng hai vị Tàn huynh muội thực hiện mọi việc trong bang. Lão nạp chúc Bang chủ và các vị thành công trong chuyến viễn chinh này nhanh chóng trở về bình yên.

Bộc Dương Duy cảm động nói :

- Bốn tọa cũng xin chúc đại sư và các vị ở lại cùng toàn thể huynh đệ bốn bang vạn sự như ý!

Nói xong chấp tay hướng sang Đại Lực Tôn Giả nói :

- Mời tiền bối lên ngựa!

Đại Lực Tôn Giả nhận lấy cương ngựa của Tiểu Diện Phật từ tay Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân nhảy lên yên trước.

Sau đó tới Bộc Dương Duy nhảy lên lưng con bạch mã do một tên thuộc hạ vừa dắt tới nhảy lên.

Tiếp đó tới các vị Đường chủ, Hộ pháp và mấy chục tên Hương chủ lần lượt nhảy lên lưng ngựa sẵn sàng.

Trước khi phát lệnh xuất phát, Bộc Dương Duy còn quay lại nói :

- Hai vị Đường chủ! Xin hãy bảo trọng và đừng lo lắng gì. Chúng tôi nhất định sẽ thắng lợi và nhanh chóng trở về.

Giữa lúc đó thì có ba người chậm rãi từ trang môn bước ra.

Người đi giữa là Đoạn Hồn Tiêu Tàn Kỳ, mặt phờ phạc, đi vẫn còn chưa vững nên được hai tên trang đinh dìu hai bên.

Bộc Dương Duy nói :

- Tàn đường chủ! Trời gió tuyết thế này, Đường chủ bệnh tình chưa khỏi, đáng lẽ không nên ra tiền tạn đây...

Đoạn Hồn Tiêu Tàn Kỳ cố nở nụ cười chấp tay nói :

- Cầu mong Bang chủ và chư vị đi chuyến này thành công, nhanh chóng trở về.

Bộc Dương Duy đáp :

- Nhất định chúng tôi sẽ thắng lợi trở về. Đường chủ cứ ở nhà yên tâm tĩnh dưỡng cho mau chóng bình phục. Ba vị Đường chủ! Xin từ biệt!

Nói xong phất tay ra lệnh :

- Xuất phát!

Mấy chục kỵ sĩ ra rôi.

Năm mươi con tuấn mã cùng cất tiếng hí vang rồi tung vó làm tuyết bắn lên trắng xóa, rồi khời đại môn Hồi Nhạn son trang rậm rạp phi ra quan lộ nhằm hướng Tây bắc tiến phát.

Bình khí lóe lên sáng trong ánh sáng ban mai...

Ba vị Đường chủ Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt đại sư, Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký và Thanh Diệp Tàn Nhu Nhu đứng lặng nhìn theo cho đến khi đoàn thiết kỵ đi khuất.

* * * * *

Lần này Lãnh Vân bang đến tham gia cuộc ước với Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn và phái Nam Cương, ngoài Bang chủ Ngọc Diện Tu La Bộc Dương Duy và vị quý khách Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành, bộ thuộc gồm có Giám đường Đường chủ, Bát Tỳ Thần Sát Cổ Tử Quân, Hình đường Đường chủ Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân, Lễ đường Đường chủ Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn.

Trong Nội Tam đường có hai vị tham gia gồm Cửu Tiết đường Đường chủ Sinh Tử Phán Quan Chử Thiên Nhẫn và Giáo Trúc đường Đường chủ Song Liên Chương Tổng Phi.

Trong Ngoại Tam đường thì chỉ có một vị tham dự chiến dịch là Bạch Hổ đường Đường chủ Kim Luân Thạch Lỗ, còn hai vị Hỏa Long đường Đường chủ Tiểu Diện Phật Thu Nguyệt đại sư và Phù Dung đường Đường chủ Thanh Diệp Tàn Nhu Nhu nhận trọng trách ở lại quản lý sự vụ của bốn bang và chăm sóc điều trị cho hai bệnh nhân Đoạn Hồn Tiêu Tàn Ký và Bạch Nhạn Bạch Thúy Bình.

Hai vị Đại hộ pháp Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu và Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên theo Hình đường chủ Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân lĩnh ấn tiên phong.

Đệ tử có hai mươi cao thủ trong Hồng Cân đội và hai mươi vị Hương chủ từ các đường.

Lực lượng lần này đông hơn lần trước lại tập trung với nhau, khí thế rầm rộ bội phần.

Thử tưởng tượng mười đại cao thủ võ lâm danh lừng thiên hạ tập trung một chỗ gồm Thiên hạ đệ nhất cao thủ Ngọc Diện Tu La Bộc Dương Duy, Tái Ngoại song tôn, Ngũ Đài đệ nhất cao thủ, Quan Đông đệ nhất cao thủ, cự Minh chủ lục lâm Song Liên Chương Tổng Phi...

Nghe danh mà Nam Cương phái không kinh hồn vỡ mật mới kỳ!

Đoàn kỵ sĩ năm mươi người cười trên những con tuấn mã tung vó như bay trên quan đạo phủ đầy tuyết trắng..

Song Liên Chương Tổng Phi vừa đi vừa bàn chuyện rất sôi nổi với Kim Luân Thạch Lỗ về chuyến đi vừa rồi của Bang chủ đến Thiếu Lâm tự, và thân thể của vị quái kiệt Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành, ghen tỵ với Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên là có sư phụ tham gia vào đoàn viễn chinh của Lãnh Vân bang.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân để hai vị Hộ pháp đi trước, ghim ngựa lại đi song hành với Bộc Dương Duy, cười nói :

- Chuyến này nhờ Bạch cô nương được chữa lành độc thương mà Bang chủ thoải mái ra rất nhiều, thật đáng mừng!

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Không giấu gì Ngô huynh, tiểu đệ chuyến này đi quả thật rất thoải mái. Chỉ với một ý niệm duy nhất là thắng trận này.

Ngô Nam Vân nói với giọng tin tưởng :

- Ty chúc tin chắc lực lượng của chúng ta dư sức đè bẹp bọn tặc nhân ở Nam Cương.

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Tuy biết rằng sẽ gặp không ít khó khăn, nhưng tiểu đệ cũng tuyệt đối tin vào thắng lợi.

* * * * *

Đoàn thiết kỵ phi từ sáng đến quá trưa không nghỉ.

Trời đầy tuyết, ngựa phi không nhanh lắm nên tranh thủ đi vào ban trưa để phòng bão tuyết có thể ập đến bất cứ lúc nào.

Chuyến đi là tham dự ước hội nên không cần bí mật, nhưng đến các trấn, vì đông người nên Bát Ty Thần Sát Cổ Từ Quân không trú điểm mà nghỉ ở các Phân đà.

Sau tám ngày thì đã tới gần Thanh Ngõ sơn.

Cách chân núi chừng ba dặm, đoàn nhân mã Lãnh Vân bang dừng lại trên một ngọn đồi thấp.

Thanh Ngõ sơn kéo dài ước chừng mười dặm, đỉnh núi khá đều nhau tạo thành một màu xanh bát ngát.

Núi cao dần về phía Bắc, cuối cùng có một ngọn núi lớn, nhô cao hẳn lên.

Dưới chân núi quai thạch đứng nhấp nhô suốt từ bắc vào nam, nên nhìn cả núi giống như một con rết khổng lồ đang bò lên hướng Bắc.

Có lẽ cái tên Lữ Nhẫn sơn cũng từ hình dáng của nó mà ra.

Giám Đường chủ Bát Ty Thần Sát Cổ Từ Quân giục ngựa tới gần Bộc Dương Duy hỏi :

- Bang chủ, chúng ta có hội đường tới Hắc Thạch Linh không?

Bộc Dương Duy lắc đầu :

- Thanh Ngõ sơn không phải là ngọn núi lớn. Cứ chờ đối phương hiện thân rồi sẽ nói.

Thất Sát Kiếm Ngõ Nam Vân cùng hai vị Hộ pháp do thám khu vực xung quanh một lúc rồi quay về bẩm báo :

- Khai bẩm Bang chủ, phía trước chừng nửa dặm có dấu vết một số người vừa đi khỏi.

Bộc Dương Duy hỏi :

- Họ có đông không? Đi bộ hay phi ngựa?

Thiết Dục Kim Tinh Ngũ Bách Tu đáp :

- Chừng dưới hai mươi người, đều cưỡi ngựa. Dấu tuyết để lại còn mới, có lẽ chúng mới bỏ đi khỏi đây chừng một nửa canh giờ...

Bộc Dương Duy trầm ngâm nói :

- Chúng ta từ Hoài Dương sơn tới đây công khai theo ước, đối phương phát hiện bám theo hoặc bố trí mai phục là điều dễ hiểu. Điều đáng ngạc nhiên là đã sắp tới địa điểm ước mà vẫn không nghe động tĩnh gì. Thật khó mà đoán ra địch nhân sẽ dùng thủ đoạn nào?

Thất Sát Kiếm Ngõ Nam Vân nói :

- Theo ty chức thấy, võ lâm Quan ngoại nghe danh Song hung, Ngũ tuyệt, Nhất Như Lai đều kinh hồn bạt vía, nhưng thực chất chúng chỉ là loài chuột, giòi phục kích để ám toán thôi! Không chừng bây giờ thấy chúng ta đã trốn chạy cả rồi!

Chợt Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hân cao giọng :

- Bang chủ! Ở chân núi Thanh Ngõ sơn xuất hiện rất nhiều người.

Chúng nhân nghe nói đều nhìn sang chân núi đối diện.

Quả nhiên trong đám quai thạch lớn dưới chân Thanh Ngõ sơn có một đám đông người lố nhố.

Thất Sát Kiếm Ngõ Nam Vân hỏi :

- Bng chủ! Có chặn chúng lại không?

Bộc Dương Duy lắc đầu :

- Khỏi cần đây là địa bàn của Nam Cương chứ không phải Lạc Nhạn phong chúng ta đâu mà chặn?

Đối phương còn cách hơn hai dặm, chẳng những không nhận được người mà trang phục, dáng người cũng lờ mờ không rõ, chỉ thấy một khối đông đi động, nhưng hình như làm gì đó tại chỗ chứ không tiến sang bên này.

Bát Ty Thần Sát Cổ Từ Quân ngạc nhiên nói :

- Hình như bọn chúng bố trận!

Bộc Dương Duy quan sát một lúc rồi ra lệnh :

- Hai vị Hộ pháp lãnh mười võ sĩ Hồng Cân đội kiểm tra hai bên đường hướng sang Thanh Ngô sơn, Giáo Trức đường Tổng đường chủ dẫn mười tên đi đoạn hậu, còn tất cả theo bốn tọa!

Nói xong dẫn đầu năm vị Hộ pháp, Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành và hai chục tên Hương chủ tiến lên.

Thiết Dục Kim Tinh Ngũ Bách Tu và Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên suất lãnh mười tên võ sĩ Hồng Cân đội men theo sườn đồi vừa hành tiến vừa quan sát.

Song Liên Chương Tổng Phi cùng mười tên võ sĩ khác trong Hồng Cân đội án ngữ phía sau, chờ đoàn đi trước cách xa hai mươi trượng mới hành tiến.

Bộc Dương Duy phi ngựa dẫn đầu, Xích Thủ kim trượng và Tu La kiếm mang chéo sau lưng, lúc nào cũng trong tư thế sẵn sàng.

Khi nhập vào địa giới Vân Quý, chàng không cho phép mình được sơ suất, quyết tâm bằng mọi giá chiến thắng trận này.

Đoàn thiết kỵ xuống hết ngọn đồi hướng sang dãy Thanh Ngô sơn.

Cách chân núi mười trượng, Bộc Dương Duy ghìm cương dừng ngựa nhìn lên.

Gần ba chục kỵ mã cũng nhìn sang chân núi.

Dưới những tảng quái thạch nhấp nhô có mấy chục quái nhân mặt sơn đỏ xanh loang lổ, đầu cắm lông chim, mắt hằm hằm nhìn sang đoàn kỵ sĩ người hán.

Bọn này lưng đeo cung tên, tay cầm mâu nhọn, tướng mạo tên nào tên nấy trong rất hung ác.

Trước đám quái thạch là chín tên quái nhân ăn mặc kỳ dị, cao thấp khác nhau, già trẻ bất đồng, trong đó có một nữ nhân.

Chỉ có chín người này là không sơn mặt, nhưng phần đông cũng là người Miêu.

Đứng trước tiên là một lão nhân ngoài bảy mươi tuổi, dáng người cao lớn, mắt cú mũi diều, mặc áo khoác da hổ.

Bộc Dương Duy quay lại nhìn Bát Tỹ Thần Sát Cổ Từ Quân hỏi :

- Có đường chủ! Lão quái nhân mặc áo da hổ đó có phải là Ngũ Toàn Độc Quân không?

Cổ Từ Quân gật đầu :

- Chính phải.

Ngũ Toàn Độc Quân phóng ánh mắt xanh lè sáng như điện nhìn Bộc Dương Duy và đồng bọn.

Đứng sau lão có tám người, trong đó có một trung niên phụ nhân ăn mặc diêm dúa. Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn và huynh đệ Nam Cương song hung.

Lỗ Ba Cách đã lãnh vết thương ở vai do bị Sinh Tử Phán Quan Chử Thiên Nhãn đánh gãy xương ba tháng trước, mắt gằm gằm nhìn đối phương chỉ chực xuất thủ ngay.

Có một điều lạ lùng là trong bọn đầu trâu mặt ngựa này không có người nào của lục lâm Giang Bắc.

Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Xem ra chín người này là toàn bộ tinh anh của Nam Cương phái, Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang và Song hung, Ngũ tuyệt, Nhất Như Lai rồi!

Lướt mắt nhìn qua tình hình xong, Bộc Dương Duy phát roi ra hiệu rồi dung ngựa tới cách đối phương hai trượng thì dừng lại nhảy xuống.

Hai mươi sáu người còn lại cũng nhất loạt xuống ngựa Song phương hằm hằm nhìn nhau một lúc ánh mắt hoàn toàn không có chút thiện cảm nào, không ai lên tiếng trước.

Rất lâu sau, lão nhân khoác áo da hổ mới bước lên hai bước, hừ một tiếng nói :

- Rất tốt! Quả nhiên các ngươi đến đúng hẹn.

Vì đối phương không chào, Bộc Dương Duy không việc gì phải hành lễ trước, lạnh lùng đáp :

- Đương nhiên! Lãnh Vân bang xưa nay đã hẹn tất đến và đến tất thắng!

Thái độ và lời nói cuồng ngạo của chàng làm bọn người của Nam Cương phải đều tỏ ra phẫn nộ.

Sau lưng lão nhân này nhảy phắt ra bốn tên hán tử chừng trên dưới năm mươi tuổi nhưng trong cùng hàng lại có một lão nhân chừng sáu mươi tuổi chặn lại nói :

- Bốn vị bình tĩnh một chút!

Lão này mình bạn hoàng y, mặt vuông miệng rộng, dáng người rất uy vũ.

Hoàng y lão nhân ngăn bốn tên hán tử xong giọng cất giọng sang sảng như chuông nói :

- Lâu nay nghe danh Lãnh Vân bang hoành hành bá đạo, chẳng coi người của các môn phái khác ra gì, hôm nay gặp mặt mới biết lời đồn của thiên hạ quả không sai!

Lão dừng lại một lúc, phát tia mắt đầy phẫn nộ nhìn sang Bộc Dương Duy, hỏi :

- Các hạ tất là Ngọc Diện Tu La Bộc Dương Duy Bộc Dương bang chủ?

Bộc Dương Duy bình thản gật đầu :

- Không sai!

Hoàng y lão nhân hừ một tiếng nói :

- Ngọc Diện Tu La! Chỉ tiếc rằng hôm nay các ngươi tìm đến đây là sai chỗ rồi! Bọn giá áo túi com ở Trung Nguyên có thể cúi đầu để các hạ tự do mặc sức tung hoành, nhưng phái Nam Cương thì không phải nơi ngươi có thể làm mưa làm gió!

Bộc Dương Duy chợt ngửa mặt cất một tràng cuồng tiếu, sau đó mới nhìn hoàng y lão nhân hỏi :

- Các hạ là ai? Dám nói lời đại ngôn như thế tất là người rất lừng danh ở Nam Cương này?

Hoàng y lão nhân thấy Bộc Dương Duy ngạo mạn như thế cũng không tức giận, vẫn cười nói :

- Nói rằng uy danh lừng lẫy Nam Cương thì không dám, nhưng có lẽ nhân sĩ Trung Nguyên cũng không ít người biết đến danh hiệu Giang Điều Phí Thành.

Bộc Dương Duy chợt quát lên :

- Cút ngay! Ở đây không có chỗ cho hạng nhãi nhép ngươi đặt miệng vào đâu!

Bọn người Nam Cương phải nghe quát, lúc đầu đứng sững ra, lúc sau bùng bùng phẫn nộ.

Thực ra hoàng y lão nhân vừa tự xưng Giang Điều Phí Thành là người đứng đầu trong Nam Cương ngũ tuyệt, chẳng những danh lừng khắp Quan ngoại Song hung, Ngũ tuyệt, Nhất Như Lai mà giang hồ Trung Nguyên chẳng mấy ai không biết.

Bị Bộc Dương Duy lăng nhục, Giang Điều Phí Thành giận đến nổi mặt tái mét, cả người run lên tưởng như sắp ngã.

Một đại hán chừng năm mươi tuổi râu quai nón phủ nửa mặt, mình bận hắc y chợt gào lên :

- Lãnh Vân bang là thứ chó đẻ gì? Để xem Hắc Ưng Ô Phát Tiên ta chôn vùi uy danh của các ngươi.

Dứt lời bỏ tới vùng chưởng đánh ra.

Kình khí lập tức nổi lên như dông bão ập tới, không chỉ nhằm vào Bộc Dương Duy mà kích đến những người xung quanh.

Chờ khi chưởng kình sắp đánh trúng người Bộc Dương Duy, từ sau lưng chàng mới có một người vùng chưởng đánh ra tiếp chiêu.

Chỉ nghe bình một tiếng lớn, đại hán râu quai ón tự xưng là Hắc Ưng Ô Phát Tiên bị chấn lùi ba bước!

Người phát chưởng nghiêng dịch phía Lãnh Vân bang chỉ chao đảo đôi vai mấy cái rồi đứng nguyên.

Quần ma nhìn sang, thấy người vừa xuất thủ là một lão nhân cao gầy, da đen kịt.

Người đó không ai khác, chính là Lễ đường Đường chủ Lãnh Vân bang Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn!

Vị này không xa lạ gì với các nhân vật Quan ngoại, được tề danh trong Tái Ngoại Song Tòa.

Hắc Ưng Ô Phát Tiên là lão nhị trong Nam Cương ngũ tuyệt, tính tình thô lỗ và rất hung bạo.

Sau khi phát một chiêu bị thiệt thòi, tên này mới nhướn mắt nhìn đối phương kêu lên :

- Truy Hồn chương! Thì ra các hạ là Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn lão quái!

Bộc Dương Duy lại nói :

- Nếu ngươi biết lợi hại thì mau rút khỏi đây đi!

Nên biết Hắc Ưng Ô Phát Tiên thủ đoạn ác độc nhất trong Nam Cương ngũ tuyệt, thủ đoạn tàn bạo và bụng dạ hẹp hòi đồ kị nên ở Miếu Cương không ai dám dây vào tên này.

Hai mươi năm chưa từng bị nhục như thế bao giờ, sắc mặt Hắc Ưng Ô Phát Tiên từ tái nhợt chuyển qua màu gan lợn sau đó đỏ bừng, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau canh cách nghe mà phát sợ.

Hiển nhiên hắn đang chuẩn bị liều mạng.

Lão nhân đứng hàng đầu mặc áo da hổ nói nhỏ với Hắc Ưng Ô Phát Tiên mấy câu.

Tên này đang nổi giận đùng đùng nghe nói nén giận lùi lại, nhưng vẫn đưa mắt hăm hực nhìn sang Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn.

Mãi đến lúc này Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn mới bước lên, chấp tay hướng sang Bộc Dương Duy nói :

- Quý bang từ xa đến bốn địa, tất là theo lời ước của tại hạ ba tháng trước.

Nhưng địa điểm quy định là tại Hắc Thạch Lĩnh. Hy vọng các vị không vì những tranh chấp nhỏ nhặt mà sinh ra hỗn chiến trước khi tới vị trí đã định.

Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn nói năng có lý, cử chỉ ôn hòa, mặc dù trong lòng chưa biết sao nhưng ngoài mặt khác hẳn bọn vũ phu Nam Cương ngũ tuyệt.

Bộc Dương Duy gật đầu đáp :

- Tại hạ cũng nghĩ thế.

Chỉ mấy câu nói mà tình cảnh kiếm phát cung giương lập tức lắng dịu hẳn xuống.

Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn chỉ tay sang lão nhân mặc áo da hổ giới thiệu :

- Vị này là Chương môn nhân của Nam Cương phái, nhân xưng Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang Hách lão nhân gia.

Lúc đó Bộc Dương Duy mới ôm quyền nói :

- Nguyên tôn giá là Ngũ Toàn Độc Quân danh chấn giang hồ, tại hạ thất lễ!

Ngũ Toàn Độc Quân cũng chấp tay, lạnh lùng đáp :

- Không dám!

Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn lại chỉ tay ra hàng sau giới thiệu tiếp.

Trừ Giang Điều Phí Thành và Hắc Ưng Ô Phát Tiên đã tự xưng tên, y chỉ sang người thứ ba là một trung niên nhân trắng trẻo, dáng người thanh tú nói :

- Vị huynh đài này là Bạch Hạc Trần Thiếu Thanh, lão tam trong Nam Cương ngũ tuyệt.

Sau đó chỉ sang đại hán thứ tư :

- Còn đây là Thanh Bằng Bồ Lạc Hùng Bồ huynh, lão tứ trong Nam Cương ngũ tuyệt.

Khi chỉ sang nhân vật cuối cùng trong Ngũ tuyệt là trung niên thiếu phụ thì cô ta chột cười khanh khách nói :

- Để tôi tự giới thiệu với các vị bằng hữu Trung Nguyên cũng được, không phiền đến Ô huynh đâu!

Rồi hướng sang Bộc Dương Duy nháy mắt đầy tình tứ, nghiêng mình uốn mông hành một lễ nói :

- Tiện thiếp tên là Hạ Hầu Ngọc, khách khách... các bằng hữu trong giang hồ đặt cho trác hiệu là Kim Phượng Hoàng. Tuy nhiên nếu mỹ hiệu đó so với Ngọc Diện Tu La thì còn kém xa.

Chúng nhân Lãnh Vân bang thấy lão nữ trong Nam Cương ngũ tuyệt Kim Phượng Hoàng Hạ Hầu Ngọc lăng ló công khai quyền rũ Bang chủ của mình như thế đều tự cười thầm, nghĩ bụng :

- Cô à này thật trơ tráo!

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân cười nói :

- Hạ Hầu cô nương! Giọng thánh thót của cô làm người ta không dám nghe nhiều! Nhìn dáng đi uyển chuyển của cô nương người trần tục như tại hạ không dám ngắm mãi..

Không biết trong đời Kim Phượng Hoàng Hạ Hầu Ngọc đã từng được một trang công tử phong lưu như Thất Sát Kiếm dùng mỹ từ như thế khen ngợi không, nhưng nghe câu này thì khuôn mặt tươi giãn ra với nụ cười vô cùng tươi tắn, hướng sang Ngô Nam Vân nói :

- Tướng công! Miệng của tướng công thật dẻo làm tiện thiếp nghe cứ lâng lâng như đi trên chín tầng mây! Không biết vị thư phi nào phải lòng tướng công thật diễm phúc!

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân cố nén cơn ác cảm, nói tiếp :

- Tuy nhiên tại hạ muốn giải thích rõ hơn: người ta không dám nghe nhiều giọng nói của cô vì sợ lợm mửa, còn người trần gian không dám nhìn dáng đi vì họa chăng có quỷ sứ dưới địa ngục mới chấp nhận dáng đi quái gở đó!

Kim Phượng Hoàng Hạ Hầu Ngọc nghe tới đó bỗng ngơ ngác đứng ngây ra.

Chỉ lát sau, sự ngạc nhiên biến thành cơn phẫn nộ.

Mặt thị tái mét rồi đỏ bừng, gào lên :

- Tiểu tử! Người dám nhục mạ bổn tiểu thư ta sẽ cho người biết thế nào là lợi hại!

Chư nhân Lãnh Vân bang không nén nổi, cười phì ra.

Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn bị Kim Phượng Hoàng Hạ Hầu Ngọc cắt ngang thủ tục giới thiệu của mình cho nên tỏ ra bất mãn.

Lúc này y chẳng để ý gì đến sự phản ứng của Hạ Hầu Ngọc, đến thấp giọng bàn bạc với Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang một lúc rồi tiếp tục chấp tay nói :

- Tại hạ và Nam Cương song hữu thì Bộc Dương bang chủ đã gặp nên không cần giới thiệu nữa. Bây giờ phụng mệnh Chương môn nhân, xin mời chư vị đi giá đến Hắc Thạch Linh!

Nói xong nhường Chương môn nhân Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang đi trước, tới Nam Cương song hung, Nam Cương ngũ tuyệt còn mình đi sau cùng.

Đoàn người xuyên qua đám quái thạch rộng đi ngược lên núi Chúng nhân Lãnh Vân bang trừ lực lượng của hai vị Hộ pháp và Song Liên Chương Tổng Phi tiếp tục làm nhiệm vụ, hai mươi bảy người còn lại đành bỏ ngựa đi bộ theo Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn.

Chờ chúng nhân Lãnh Vân bang đi hết, mấy chục tên hán tử sơn mặt liền tiếp theo sau.

Như vậy Lãnh Vân bang được đối phương đi tiền hô hậu ứng, nói đúng ra thì là bị chặn cả trước lẫn sau.

Dọc đường Bộc Dương Duy thỉnh thoảng nhận ra mấy tên võ sĩ trong Hồng Cân đội do Thiết Dực Kim Tinh Ngô Bách Tu và Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên phụ trách vẫn bám sát đội hình nên cảm thấy yên tâm hơn.

Đoàn người theo sơn đạo quanh co hiểm trở tiếp tục tiến lên.

Qua một sườn dốc, chợt thấy một ngọn núi cao sừng sững trước mặt với những vách đá đen sì.

Bộc Dương Duy trầm nghĩ :

- Ngọn núi kia tất là Hắc Thạch Linh, không biết bọn chúng bố trí những cơ quan cạm bẫy gì?

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân bước lên sát Bộc Dương Duy thấp giọng nói :

- Bang chủ! Hãy chú ý bọn quái nhân đi sau và hai bên chúng ta. Chúng trông rất hung dữ. Hơn nữa ngoài tên tằm độc ra, một số tên còn mang theo ống thổi ám khí, nhất định cũng tằm độc!

Bộc Dương Duy nghe nói liếc nhìn sang hai bên đường, thấy quả nhiên có rất nhiều người sơn mặt.

Ngoài cung tên, hầu hết đều cầm trong tay một ống tiêu bằng đồng dài chừng ba thước.

Ngô Nam Vân nói tiếp :

- Bang chủ! Theo bản tọa thì những người này đều là rợ Tây Khương ở vùng tây bắc này, hết sức hung ác và thiện chiến. Lại coi sở trường dụng khí độc khó ai sánh kịp. Bang chủ có để ý thấy trên thắt lưng chúng đeo ngón tay người không?

Bộc Dương Duy nghe nói trong lòng rung động, bấy giờ mới quan sát kỹ, quả nhiên phát hiện thấy ở thắt lưng mỗi tên đều có sợi dây buộc một xâu ngón tay người đã khô quắt lại.

Có tên làm một xâu dài mấy chục cái, có tên chỉ đeo vài ba cái giống như vật trang sức nhưng chẳng ai là không có.

Bộc Dương Duy rung động nghĩ thầm :

- Đúng là tộc người này đang ở thời kỳ man rợ, thậm chí chúng còn có thể ăn thịt người cũng nên! Những người này nếu để kẻ xấu lợi dụng thì rất dễ đi vào con đường ác, đến khi muốn làm cho họ nhận thức ra thì rất khó.

Lúc đó Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành cũng tò mò nhìn bọn người kia, chợt cúi xuống nhặt mấy hòn đất bằng nắm tay bỏ vào túi áo, không biết để làm gì?

Đi thêm vài dặm nữa thì Hắc Thạch Lĩnh đã ở ngay trước mặt.

Tới đây đường càng cheo leo hiểm trở.

Bát Tý Thần Sát Cổ Tử Quân sánh bước lên song đôi với Bộc Dương Duy, thấp giọng nói :

- Bang chủ, đã sắp lên tới đỉnh Hắc Thạch Lĩnh rồi. Núi này cực hiểm, để bố trí phục binh và cạm bẫy. Chúng ta cần hết sức đề phòng mới được. Hơn nữa các Phân đà bản bang đã báo cụ thể rằng lục lâm Giang Bắc do Cửu Chi Ma Công Tôn Vô Kỵ và Hoàng Bảo Khách Thượng Quan Dư dẫn tới đây, thế mà chúng ta lại không phát hiện được một tên nào, cần phải cảnh giác với điều này...

Bộc Dương Duy gật đầu nói :

- Bản tọa cũng đã ngờ rằng Ngũ Toàn Độc Quân cho bố trí bọn lục lâm Giang Bắc mai phục ở đâu đó, nhưng trước khi chính thức nổ ra cuộc chiến, chúng chưa có hành động gì đâu. Dọc đường cứ để ý phát hiện thêm và tăng cường cảnh giác là được.

Lát sau đã tới chân Hắc Thạch Lĩnh.

Ngọn núi này đỉnh khác rộng và bằng phẳng, nhưng sơn đạo dẫn lên đỉnh núi thì dốc và vô cùng hiểm trở.

Sơn đạo quanh co khúc khuỷu, có khi vòng qua một bãi nhام thạch mà không sao nhìn được những tảng đá lớn kỳ hình dị tượng có bố trí những gì.

Đương nhiên địa thế càng hiểm ác thì đối với người của Lãnh Vân bang càng bất lợi.

Hiển nhiên đối phương đã chiếm hết thượng phong.

Về địa hình, chúng thông thuộc từng đường đi nước bước nơi đây, biết nơi có thể phục kích, đường nào có thể tháo thân, còn Lãnh Vân bang hoàn toàn mù tịt.

Về nhân số, đối phương chiếm thế áp đảo, đặc biệt là người rợ Khương thiện chiến và khắp người toàn độc kia...

Đôi khi Bộc Dương Duy nghĩ rằng vì mình quá kiêu ngạo mà chấp nhận với địch nhân tự dấn thân vào cạm bẫy.

Chàng thầm nghĩ :

- Chỉ cần chúng bố trí địa lôi làm cả một mảng sườn núi nổ tung thì các huynh đệ sẽ rơi xuống vực sâu tan xác thành trăm mảnh? Khi đó nếu mình còn sống thì biết ăn nói thế nào với mọi người?

Nhưng đã tới đây chỉ còn biết đi đến cùng.

Cao thủ hai phái cứ trầm mặc leo lên núi.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Hắc thạch núi hiểm - Chiến trận kinh hồn

Trên đỉnh núi rộng chừng ba chục trượng, khá bằng phẳng, cao thủ hai phái đứng đối diện nhau.

Bây giờ thì sự thù địch trong ánh mắt lộ rõ dần.

Ngoài ra còn có một lực lượng rất lớn tới hơn hai trăm hán tử tráng kiện, mình đầy binh khí, đứng vây kín đỉnh núi thành hai vòng, cũng nhìn chur nhân Lãnh Vân bang đây thù địch.

Đó là bọn người rợ Khurong.

Đồng người như vậy không khí lại vô cùng tĩnh lặng.

Trên đỉnh núi gió thổi vù vù, nhưng tuyết rất ít, chỉ thỉnh thoảng có một vài bông nhỏ bay qua, bị gió cuốn vèo đi.

Bộc Dương Duy đứng bất động, thần thái bình thản không lộ ra chút biểu cảm gì nhưng đôi mắt sáng quắc của chàng không bỏ sót chi tiết gì từ phía đối phương.

Không khí im lặng nặng nề bao trùm đỉnh núi khá lâu.

Cuối cùng, Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang lên tiếng :

- Các huynh đệ Lãnh Vân bang! Mời ngồi! Mời ngồi!

Nói xong phệt đất ngồi ngay xuống cỏ.

Mùa đông nhưng trên đỉnh núi rất ít tuyết nên cỏ ở đây vẫn xanh mướt, nhìn rất ngon mắt.

Mặc dù vậy, với tư cách là chủ nhân đã ước người ta tới đây mà không chuẩn bị ghé bất ngồi xuống cỏ, quả là một điều xưa nay hiếm có!

Bộc Dương Duy thấy vậy dờ khóc dờ cười thâm nghĩ :

- Chẳng lẽ đây là phong tục của người Miêu Cương? Cho dù chỉ lát nữa song phương sẽ trở thành cừu nhân bất cộng đái thiên thì trước đó cũng phải giữ lễ tiết đằng hoàng chứ?

Nghĩ thế chàng vẫn đứng nguyên.

Đương nhiên Bang chủ đã đứng, những người khác trong Lãnh Vân bang không ai ngồi xuống.

Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành cười hô hô nói :

- Lão phu sống tới nay đã gần tám mươi tuổi nhưng chưa từng thấy ở đâu có lệ tiếp khách cồ quái thế này bao giờ! Nay các bằng hữu Nam Cương! Các vị cứ tự nhiên ngồi xuống đi!

Cao thủ Nam Cương không ai trả lời.

Bọn rợ Khurong lại càng im lặng.

Mấy trăm cặp mắt trùng trùng nhìn Đại Lực Tôn Giả như muốn xông vào ăn tươi nuốt sống lão ta.

Ngũ Toàn Độc Quân chợt ho khan một tiếng nói :

- Ở trung thổ, Lãnh Vân bang được suy tôn là đại bang phái lớn nhất giang hồ. Nhưng không nên hai lần ba lượt gây xung đột với phái Nam Cương chúng ta như thế...

Lão cười “hắc hắc” mấy tiếng, lại nói :

- Bộc Dương bang chủ! Nên biết đệ tử của phái Nam Cương không dễ để bị người khi hiếp đâu.

Tới đó cười lên một tràng.

Không biết lão cười gì?

Có lẽ quái nhân này cho rằng mình nói được mấy câu hán ngữ rất lưu loát nên lấy làm khoái chí.

Bộc Dương Duy lạnh lùng hỏi :

- Hách chương môn! Tại hạ xin hỏi mấy câu...

Ngũ Toàn Độc Quân nhú mày hỏi :

- Câu gì vậy?

- Nếu đệ tử của hai phái xung đột lẫn nhau, khi đó sẽ cho ai là bị khi hiếp?

Ngũ Toàn Độc Quân nói :

- Cái đó tùy tình hình cụ thể...

Bộc Dương Duy quay lại nói :

- Ngô đường chủ, hãy nói sơ lược tình hình đi!

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân nói :

- Năm trước, Ngô mỗ giao chiến với Lỗ Ba Cách được mấy chục chiêu, cuối cùng Lỗ Ba Cách không đấu nữa, hẹn Ngô mỗ vào thời gian và địa điểm khác. Lần này có cả...

Ngũ Toàn Độc Quân ngắt lời :

- Cái đó không quan trọng! Chủ yếu là ai gây chuyện trước, đó là kẻ cạy thế lộng hành.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân nói :

- Đúng là tại hạ thách Lỗ Ba Cách động thủ trước, nhưng lúc đó tại hạ đi đường, thấy hán hiệp sát lưng nữ, tên thú vật đó cũng đã thừa nhận tội lỗi. Ở vào địa vị Hách đại chương môn thì cứ để mặc mà đi chứ gì?

Ngũ Toàn Độc Quân đáp :

- Tội ở đâu thì có bang phái đó giải quyết. Ngươi là gì mà dám thay cho bốn phái trừng trị đệ tử?

Bộc Dương Duy nói :

- Hách đại bang chủ, có thể chuyện đó các hạ bị đồ đệ bung bít hoặc giấu diếm sự thật, nay Nam Cương song hung đã không dám chối tội, sao còn trách Ngô đường chủ của chúng ta được?

Ngũ Toàn Độc Quân xua tay nói :

- Thôi được! Việc này do bốn Chương môn tra cứu sau. Còn việc nữa, ba tháng trước Sinh Tử Phán Quan Chữ Thiên Nhãn đánh trọng thương đệ tử của lão phu, cái đó thì ngươi trả lời thế nào?

Sinh Tử Phán Quan Chữ Thiên Nhãn bước lên nói :

- Lão phu hành sự không cần nói nhiều lời. Hắc Kỳ bang đối với chúng ta có mối thâm cừu huyết hải, chúng ta tìm đến Hắc Kỳ bang để báo thù là chuyện đương nhiên. Dạ Hiêu Tiền Vệ và Lỗ Ba Cách tin rằng mình có bản lĩnh thần thông, cứu giúp Ma Vân Chu Bạch Anh, lập kế mai phục chúng ta trong tuyệt cốc. Nếu hán hiệp được chúng ta, giải nguy cho Chu Bạch Anh thì đương nhiên có thưởng. Trong trường hợp bại vong, lẽ ra Nam Cương song hung chịu chung tội hình với ác đảng này. Chúng ta đã thể theo ước hiếu sinh mà tha cho khỏi chết, nay còn chưa biết nhục lại trách ai?

Lão chỉ mặt Nam Cương song hung nói tiếp :

- Dạ Hiêu Tiền Vệ! Lỗ Ba Cách! Nếu võ nghệ đã kém cỏi như thế thì lần sau chớ tham tài bán mạng, làm nhanh vuốt cho hồ quần cẩu đảng nữa!

Nam Cương song hung nghe nói mặt tím lại, mắt lóe lên những tia hung tàn, nhưng không thể đối đáp được, chỉ muốn bỏ sang xé địch nhân ra làm trăm mảnh.

Sinh Tử Phán Quan Chữ Thiên Nhãn nói câu sau cùng với vẻ châm biếm, động chạm luôn cả bọn khác trong Nam Cương nên chúng càng căm phẫn.

Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang chột quát lên :

- Cái gì? Các ngươi dám công nhiên thách thức bốn môn, cho rằng đệ tử chúng ta võ nghệ kém người nên ngươi tha hồ khi hiếp chứ gì? Thôi được! Không cần nói nhiều vô ích! Hai phái chúng ta hôm nay sẽ quyết một trận sinh tử là xong!

Lão vừa la hét, vừa trừng mi tròn mắt, nước bọt phun ra đầy mồm, chẳng còn tư cách gì của một vị Chương môn.

Bộc Dương Duy thấy rằng đối với một tên ma đầu tranh cường đoạt lý này thì phân biệt phải trái đúng sai chỉ là đàn gảy tai trâu vô ích nên im lặng không

nói gì thêm.

Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn đứng sau lưng lão nhủ mày tỏ ý bất mãn.

* * * * *

Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang thấy đối phương không trả lời mình càng tức giận gầm lên :

- Bộc Dương cầu tặc! Lão phu quyết định hôm nay sẽ cùng các ngươi đấu một trận sinh tử, nghe chưa?

Bộc Dương Duy thần nhiên đáp :

- Cần phải như vậy! Các ngươi đã không còn lương tri, mất đi nhân tính thì chỉ còn cách lấy máu các ngươi mà rửa sạch tội ác và sự u mê trong tâm hồn mà thôi!

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân tiếp lời :

- Cũng để cho các ngươi biết rằng thiên hạ bao la, không thể để cho Nam Cương phái các ngươi hoành hành vô đạo đâu!

Đột nhiên lão nhị trong Nam Cương ngũ tuyệt là Hắc Ưng Ô Phát Tiên gầm lên :

- Tên cầu tặc nào trong Lĩnh Vân bang không sợ chết thì ra đây! Ta sẽ giáo huấn các ngươi!

Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn chậm rãi bước ra, đưa mắt nhìn Ô Phát Tiên cười nhạt nói :

- Lão phu ở đây. Tên thất phu! Hay xuất thủ đi!

Hắc Ưng Ô Phát Tiên lập tức gầm lên, nhảy chồm tới vùng chưởng đánh ngay.

Tên này là lão nhị trong Nam Cương ngũ tuyệt, công lực không phải tầm thường.

Chỉ chớp mắt, hắc phát ra liên hoàn bảy chưởng.

Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn chỉ cười nhạt, không tránh, hai chưởng đẩy ra trực diện tiếp chiêu.

Lúc ở dưới chân núi, hai người đã thử nhau một chiêu, phần nào đã nhận ra công lực bản lĩnh của đối phương nên vị Lễ đường Đường chủ này rất tự tin.

Trái lại, Hắc Ưng Ô Phát Tiên vốn tính hung hăng cuồng bạo, lâu nay chưa từng gặp địch thủ, có chăng đối phương cũng sợ uy danh Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang và Nam Cương phái mà tránh đi.

Vì thế mới một chưởng hơi chịu thiệt thòi một chút, hắc đầu cam chịu bại?

Quả thật vừa rồi Hắc Ưng Ô Phát Tiên chưa dốc toàn lực nên bị thiệt thòi.

Lần này hai chưởng tiếp nhau nổ vang, cả hai đối thủ cùng bị bật lui một bước.

Hắc Ưng Ô Phát Tiên vừa lùi đã tiến, song chưởng lại vùng lên tấn công như vũ bão.

Tên này thi xuất “Phục Hổ thập bát chưởng” cũng là một tuyệt học lợi hại của phái Nam Cương, còn Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn thì vẫn sử dụng “Truy Hồn chưởng” đối địch.

Chỉ thấy hai nhân ảnh quần lấy nhau, khi tiến khi lùi, vừa công vừa thủ, chưởng phát không ngừng, miệng cũng không ngừng la hét.

Chưởng phong nổi lên ghê rợn, át đi tiếng gió núi thét gào.

Chỉ chớp lát, hai đối thủ đã đấu ngoài năm mươi chiêu.

Bộc Dương Duy không nhìn vào cặp đấu nữa mà quan sát tình hình xung quanh.

Chàng nhận thấy hơn hai trăm người rợ Khương chẳng mấy quan tâm đến cuộc kịch chiến, cũng không đứng yên nữa mà bắt đầu phân tán ra bốn phía.

Có mấy người đi xuống con đường duy nhất lên xuống đỉnh.

Bộc Dương Duy tự nhủ :

- Chúng bắt đầu hành động rồi đây! Mình cần phải chuẩn bị sẵn sàng mới được!

Nghĩ đoạn lấy Xích Long lăng ra cầm sẵn.

Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân cũng nhận ra hành động của đối phương, nhìn Bang chủ kín đáo mỉm cười rồi lùi ra xa trường đấu một quãng.

Lúc đó trong trường đấu, hai người đã giao chiến ngoài trăm chiêu, Hắc Ung Ô Phát Tiên chỉ toàn phát chiêu liều mạng và chiêu pháp lợi hại ác độc của Nam Cương phái quyết sát thương đối thủ.

Trước công thế quyết liệt như vậy, vị Đường chủ muốn nhanh chóng kết thúc chiến cuộc cũng không được, nghĩ thầm :

- Chờ hấn phát xong “Phục Hồ thập bát chương” là dễ dàng chịu bại thôi.

Phương sách của Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn tỏ ra có hiệu quả.

Sau một lúc dồn dập tấn công, công (...) của Hắc Ung Ô Phát Tiên trở nên rời rạc, lập tức Tôn Hàn thừa cơ tăng cường công thế đã bại được đối phương.

Lão phát liên năm chương liên tục dồn ép đối phương chân tay luống cuống không sao tạo được cơ hội hoàn thủ, sau đó hét to, hữu chương vận thập thành công lực xuất tuyệt chiêu “Hồn Tiêu Phách Diệt”!

Hắc Ung Ô Phát Tiên rú lên, bị đánh bật xa hai trượng, lão đảo lùi lại thêm ba bốn bước, nhưng vẫn không sao đứng vững. Máu miệng chảy ra ồ ạt nhuộm đỏ cả thân áo trước...

Bạch Hạc Trần Thiệu Thanh trầm giọng kêu lên :

- Nhị ca!

Rồi giang tay đỡ lấy.

Thân thể Hắc Ung Ô Phát Tiên là dần...

Trong lúc ấy, Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn cũng lùi lại hai bước, y phục rách nát, trên cánh tay trái hiện lên một vết thương từ màu đỏ dần dần biến thành màu tím đen.

Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân kinh hãi kêu lên :

- “Ngũ Âm độc chương”!

Giang hồ ai không biết “Ngũ Âm độc chương” tàn độc bá đạo, không có thuốc chữa, người trúng chương sau nửa canh giờ sẽ bị độc chất làm hôn mê, sau một canh giờ thấm vào máu, sau hai canh giờ độc chất sẽ công tâm làm đau đớn vật vã mà chết?

Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn chợt cất một tràng cười thê lương rồi cố sức nâng tay trái lên, bàn tay phải đập lại như thanh đao nhằm cánh tay mình chỗ gần vai chém xuống.

Bọn Bộc Dương Duy, Cổ Từ Quân đều nhắm mắt lại...

Chỉ thấy huyết quang lóe lên, cánh tay trái của Hắc Thủy Nhất Tuyệt rơi xuống đất.

Bộc Dương Duy vội đưa cho Thất Sát Kiếm Ngộ Nam Vân một viên thánh dược của phái Thiếu Lâm Từ La hoàn.

Vị Hinh đường chủ vội chạy tới điểm nhanh vào mấy huyết đạo phong bế huyết mạch quanh vết thương cầm máu, nhét viên thánh dược vào miệng Tôn Hàn bảo uống vào rồi lùi lại dùng khăn băng chỗ bị thương lại.

Chưa băng bó xong, Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn đã ngất đi bất tỉnh.

Phía bên kia, Giang Điều Phi Thành đến bên Bạch Hạc Trần Thiệu Thanh hỏi :

- Tam đệ...

Trần Thiệu Thanh không chờ đại ca hỏi hết, lắc đầu nói :

- Nhị ca tuyệt khí rồi!

Nói xong lùi lại mấy bước đặt thi thể Hắc Ung Ô Phát Tiên nằm xuống đất.

Ba tên còn lại trong Nam Cương ngũ tuyệt nhìn sang người của Lãnh Vân bang, nghiêng răng trợn mắt quát lên đầy thù hận :

- Nợ máu phải trả bằng máu!

- Giết sạch Lãnh Vân bang!

- Ngọc Diện Tu La phải chết!

Ngay cả Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang cũng nghiêng răng ken két!

Đột nhiên Bộc Dương Duy quát lên :

- Câm miệng!

Tiếng quát của chàng đầy uy lực vang vào tai nghe ong ong muốn vỡ, làm tất cả lặng ngắt!

Bộc Dương Duy đánh giọng nói :

- Hôm nay Chương môn của các ngươi đã nói giữa hai phái Lãnh Vân bang và Nam Cương sẽ là cuộc chiến một mất một còn. Nếu các ngươi có bản lĩnh thì cứ giết chúng ta đi, nếu yếu hèn thì phơi thầy ở đây, có gì mà làm om lên vậy?

Giang Điều Phí Thành mất vắn tia máu, chợt lấy ra một đôi cánh giả dính vào cánh tay rồi phát mạnh một cái.

Người hấn chợt vút cao lên bốn năm trượng như chim, từ trên không xếp đôi cánh lại bổ tới Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn quát :

- Lão tặc đền mạng!

Ba tên còn lại trong Nam Cương ngũ tuyệt cùng gào lên như dã thú lao vào bọn người Lãnh Vân bang.

Bộc Dương Duy vung chưởng đánh lui bọn này, đồng thời quát vang :

- Tất cả mau xuất thủ giết sạch đối phương, đừng cho chúng có cơ hội triển khai dụng độc!

Vừa quát vừa vung Xích Long lăng ném ra...

Xích Long lăng là thần vật vô song, mỗi lần ném ra là một tên địch bỏ mạng, vừa phát vừa thu chỉ trong nháy mắt.

Trong tiếng thét kinh thiên động địa, cao thủ Lãnh Vân bang lao vào địch nhân, kiếm, đao, câu, tất cả binh khí đều được sử dụng, hạ thủ không chút lưu tình.

Bộc Dương Duy quyết không để Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang phát lệnh cho bọn rợ Khương.

Chàng biết rằng bọn người này còn man rợ, hoàn toàn không có tính sáng tạo chỉ biết làm theo lệnh của một người mà thôi, vì thế mới quyết định không chế Ngũ Toàn Độc Quân.

Mũi Xích Long lăng trong tay lóe lên màu đỏ như máu, bay thẳng tới ngực lão họ Hách.

Nhận ra thần vật của Độc Thủ Ma Quân năm xưa, Ngũ Toàn Độc Quân không dám coi thường mà buộc xuất chưởng đối phó.

Lập tức Xích Long lăng hóa thành mấy chục lăng ảnh khổng lồ chế toàn bộ bốn mươi tám yếu huyệt của địch!

Ngũ Toàn Độc Quân bị vây trong thứ binh khí tinh kỳ lợi hại đó, bất cứ lúc nào cũng có thể bị nó đã thương, đành phải dốc tận công lực vào song chưởng đánh trả lại.

Cuối cùng lão cũng lấy ra được binh khí của mình là một vật giống như kiếm nhưng hình tam giác nhọn, có ba mặt, một đầu nhọn sắc, mặt lớn nhất chừng năm tấc, dài độ thước rưỡi.

Bộc Dương Duy thấy đối phương đã lấy được binh khí cũng rút Tu La kiếm ra. Xích Long lăng trước khi thu về còn phát ra một đạo chưởng lực cho bay vút đi...

Chàng đã đề ý từ trước, ngay loạt đầu tiên đã đánh chết ba tên bố trí ngay đầu son đạo độc nhất.

Những tên nào vừa định quơ tay lấy cung tên hoặc ống tiêu đồng đều bị chàng dùng Xích Long lăng giết chết.

Trên đỉnh núi vang lên những tiếng kêu rùng rợn.

Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang thấy chàng lợi hại như thế, chỉ chốc lát đã sát hại mười mấy tên, hỏa khí nổi lên quát :

- Tiểu tử nạp mạng!

Lời chưa dứt, ba chưởng đã ập tới ngực chàng.

Bát Ty Thần Sát Cổ Từ Quân thay vị trí Bộc Dương Duy, cố sức trấn áp bọn người rợ Khương, tận lực hạn chế không để chúng dụng độc.

Xung quanh hai vị Chương môn nhân, mười mấy người xông vào nhau không cần phân biệt mình sẽ đấu với ai, chỉ có một ý nghĩ duy nhất là lấy mạng đối phương, tự cứu mạng mình.

Tiếng hét vang lên làm chấn động cả Thanh Ngô sơn.

Tiếng rú phát ra khắp nơi, máu xối vung vãi tạo thành từng vũng lớn, tràn ra chảy từng dòng xuống sườn núi..

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân một mình đấu với Nam Cương song hung là Dạ Hiêu Tiền Vệ và sư đệ hán Lỗ Ba Cách.

Đây là lần thứ hai ba người gặp nhau.

Lần trước, sau khi đánh bị thương Lỗ Ba Cách, dùng chiêu kiếm cuối cùng của sư môn làm cho Dạ Hiêu Tiền Vệ sợ mà chạy đi, hán lại không biết rằng Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân cũng đã bị thương.

Chính nhờ cuộc đấu đó mà Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân gặp được Bộc Dương Duy và trở thành đôi huynh đệ kết bái.

Sự đời vốn nhiều khi trùng hợp... Hôm ấy chỉ cần Dạ Hiêu Tiền Vệ nghỉ ngơi một chút, bỏ sư đệ xuống đấu tiếp thì nhất định hôm nay Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân đã trừ danh trong giang hồ rồi!

Đây nói Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân sau khi được quan sát cuộc đấu kinh tâm động phách của Bộc Dương Duy và Phương trượng Thiếu Lâm Bách Nhân đại sư, do trí nhớ cực tốt nên y nhớ từng chiêu, cái nào quên thì sau này nhờ Bộc Dương Duy bổ cứu!

Bởi thế sau trận đó, kiếm thuật của Ngô Nam Vân phát triển tới một bước mới.

Y vừa đánh vừa chiêm chọc :

- Nam Cương song hung! Có lẽ duyên phận của chúng ta không tốt nên cứ gặp nhau hoài!

Lỗ Ba Cách bập bẹ tiếng Hán, rít lên :

- Cái gì mà duyên phận với không duyên phận? Như thế gọi là cừ nhân lộ hẹp, biết chưa? Hôm nay tiểu tử ngươi sẽ phải chết trên núi này!

Nói xong lại huơ Độc Cước Đồng Nhân đánh ra.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân chột cười hô hô nói :

- Lỗ Ba Cách! Ta tưởng ngươi càng ngày càng tiến bộ, hóa ra ngày càng thoái bộ! Ngày trước Độc Cước Đồng Nhân của ngươi nặng phải gấp đôi cái này, nhờ thế mới cầm cự được với bốn tọa năm sáu chục chiêu. Còn pho tượng què này thì ta dám tin rằng ngươi không đấu nổi hai chục chiêu đâu!

Lỗ Ba Cách nổi giận gầm lên :

- Cầm miệng!

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân nhận xét quả là tinh tế.

Ba tháng trước, khi nhận lời giúp Hắc Kỳ bang, Lỗ Ba Cách đã giao chiến với Sinh Tử Phán Quan Chử Thiên Nhẫn và bị vị này đánh gãy xương vai, mới bình phục lại chưa lâu.

Vì thế mà hán không thể tiếp tục dùng cây Độc Cước Đồng Nhân nặng hơn tám mươi cân như trước nữa, thay bằng cái mới chừng sáu mươi cân mà thôi.

Khi nghe Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân nói, hán mới thẹn quá hóa giận mà sung mặt sía mày lên như thế.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân không chút nao núng, vung kiếm hóa giải và bắt đầu phản công.

Bát Ty Thần Sát Cổ Từ Quân đấu với lão đại trong Nam Cương ngũ tuyệt là Giang Điều Phí Thành.

Cổ Từ Quân là người đứng đầu trong Tái Ngoại song tôn, công lực tự nhiên cao hơn đối phương.

Tuy nhiên Phí Thành cũng không phải là nhân vật tầm thường, đặc biệt hán cũng luyện “Ngũ Âm độc chương” nên vị Giám Đường chủ không khỏi kiêng kỵ, thận trọng đối phó.

Kim Luân Thạch Lỗ suất lĩnh hai mươi tên Hương chủ Lãnh Vân bang tấn công bọn rợ Khương.

Bọn này vốn rất bị động, xưa nay chỉ biết nghe lệnh của một mình Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang.

Nay lão này bị Bộc Dương Duy bao vây đánh rát nên không ra lệnh được, vì thế mà bọn này không biết làm gì, cũng không biết địch nhân ở đâu.

Cho đến khi bị Xích Long lăng của Bộc Dương Duy đánh chết mấy tên, chúng càng hoang mang cho rằng có một lực lượng thần bí nào đó trừng trị nên mất hết tinh thần.

Nhưng vừa bị hai chục Hương chủ tấn công, tính hung bạo của chúng lập tức bộc phát.

Chỉ tiếc rằng những người này hoặc không biết võ công, hoặc rất kém, sở trường dùng tên độc thì đã bị vô hiệu hóa từ đầu nên bị tiêu diệt dần.

Nhưng rồi cuối cùng chúng cũng tập hợp được với nhau vùng ống tiêu đồng ra thổi ám khí độc.

Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn đối địch với Sinh Từ Phán Quan Chữ Thiên Nhân.

Tên này đã từng biểu diễn vài chiêu với Bộc Dương Duy, nghĩ rằng trong thiên hạ, ngoài Chương môn nhân Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang ra, cũng lắm mình chỉ kém Ngọc Diện Tu La một chiêu nửa thức là cùng.

Vì thế khi giao chiến với Chữ Thiên Nhân, y hăm hở tấn công, chắc mẫm chỉ trong vòng vài chục chiêu đã có thể khống chế đối phương để liên thủ với Ngũ Toàn Độc Quân thu thập Ngọc Diện Tu La, nhanh chóng kết thúc cuộc chiến.

Không ngờ đầu ba bốn mươi chiêu, chẳng những không thắng được đôi Phán Quan bút trong tay Chữ Thiên Nhân, mà trái lại Ô Trường Viễn còn bị dồn vào thế hạ phong.

Lúc này y mới nhận ra rằng mình đánh giá quá thấp đối phương, kinh dị nghĩ thầm :

- Có vẻ như bao nhiêu cao thủ trong thiên hạ đều tập trung hết ở Lãnh Vân bang. Xem ra cục thế hôm nay muốn thắng được chúng không phải dễ!

Sinh Từ Phán Quan Chữ Thiên Nhân xưa nay giao chiến không bao giờ dùng đến ám khí. Lão chỉ dựa vào khí công thượng thừa mà mình luyện được, thi triển tuyệt đỉnh khinh công, người giống như không có trọng lượng, nhân ảnh chớp chòn thoát trái thoát phải, đôi Phán Quan bút điểm ra loang loáng thành vô số bút ảnh uy hiếp tất cả các yếu huyệt trên người Thiên Thủ Như Lai!

Trác hiệu đó của Ô Trường Viễn không phải ngẫu nhiên mà có. Hai tay của tên này tuy không có binh khí nhưng khi dùng chương chỉ, lúc phát tay áo, dường như có hàng trăm cánh tay đánh ra cùng một lúc, nhất nhất hóa giải mọi chiêu thức đối phương.

Y vừa đánh vừa so sánh tình thế của song phương :

- Ngũ Toàn Độc Quân võ công tuy cao nhưng là người hữu dũng vô mưu, hiện đang bị Ngọc Diện Tu La dồn vào thế hạ phong. Trước đây Nam Cương song hùng đã bị Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân cho ném khô đầu, bây giờ cũng lấy hai đánh một nhưng tình thế chẳng có gì lạc quan hơn trước. Lỗ Ba Cách đã bị thương, đầu một lúc thì vết thương ở vai phải sẽ tái phát, hai tên này khó tránh khỏi bại vong. Nam Cương ngũ tuyệt thì đã bị giết mất một tên, xem ra cũng chưa ai giành được ưu thế trước Lãnh Vân bang... Tưởng rằng mình có thể nhanh chóng thủ thắng để chi viện, không ngờ...

Ô Trường Viễn vừa đánh vừa suy tính, vì phân thần nên bị Sinh Từ Phán Quan Chữ Thiên Nhân công xuất mấy bút suất bị thương, hốt hoảng lo tập trung tâm trí đối địch.

Trên đỉnh Hắc Thạch Lĩnh, cuộc chiến càng lúc càng thêm quyết liệt.

Chỉ cần hình dung mười mấy cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm cùng lúc hội tụ lại với nhau trong cuộc đấu sinh tử trong phạm vi chỉ có ba chục trượng vuông, đủ thấy mức độ hung hiểm tới mức nào.

Lúc này, tuy bọn người rợ Khương đã bị giết không ít, một số sợ hãi chạy trốn nhưng số còn lại giống như đã hóa điên, vừa dùng ống thổi ám khí độc vừa giương cung nỏ bắn loạn xạ, bất kể địch ta.

May rằng trên đỉnh núi đều là cao thủ thượng thặng nên tên nỏ đối với họ chẳng có tác dụng gì đáng kể, chỉ tạo thành âm thanh làm cuộc chiến khốc liệt thêm mà thôi.

Từ đầu cuộc chiến tới giờ, bên phía Lãnh Vân bang, ngoài Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn tự chặt mất một tay, chỉ có thêm hai tên Hương chủ bị trúng tên đang ngồi vận công bức độc dưới sự bảo vệ của đồng đội.

Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành trầm nghĩ :

- Cần phải tỏ thần uy với bọn này cho chúng bớt nhuệ khí đi! Dù sao chúng cũng chỉ là bọn đánh thuê, chỉ cần giết chết một tên là sẽ có mười tên bỏ chạy, vừa tránh thương vong vừa độc sức tiêu diệt bọn Nam Cương phải!

Nghĩ là làm, lão liền hét vang :

- Tên nào còn ở lại đều bị đánh nát thây ở đỉnh núi này!

Vừa quát vừa lao vào giữa đám người mặt bối loang lổ, thi triển “Lôi Đình chương” đánh ra không thương tiếc.

Bọn rợ Khương vội thổi ám khí, một số tên giương cung nỏ bắn ra, nhưng đều bị chương lực cuốn cuộn đánh bật lại.

Tầm thân đồ sộ của Đại Lực Tôn Giả xông vào hết đám này đến đám khác, không thứ cung tên ám khí nào ngăn nổi.

Chỉ sau một lúc đã có hơn hai chục quái nhân bị đánh chết bởi “Lôi Đình chuông”.

Mấy vị Hương chủ thừa cơ xông vào xung sát.

Bọn rợ Khương thấy Đại Lực Tôn Giả tỏ thần uy như vậy, tin rằng đây là thần binh thiên tướng giáng hạ, vút cung nỏ hè nhau chạy trốn.

Áp lực từ bọn này giảm đi rất nhanh, hai tên Hương chủ đến giúp đồng bọn vận công bức độc ra khỏi cơ thể.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân đấu với Nam Cương song hung, “Thất Sát kiếm pháp” thi triển tới độ lâm li.

Ngay từ khi bắt đầu cuộc chiến, Ngô Nam Vân đã quyết không khoan nhượng, tận dụng mọi cơ hội để công sát địch.

Nhưng võ công của Dạ Hiêu Tiền Vệ không phải tầm thường.

Tên này một tay sử cây Độc Long tiên cán chạm đầu rồng với rất nhiều lỗ chứa độc, ngoài ra Ngô Nam Vân biết rằng cả hai tên này đều luyện “Cửu Âm độc chuông”, đó cũng chính là loại chuông tàn độc mà vì nó Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn đã tự phế đi cánh tay mình.

Nhưng tình cảnh bây giờ đã khác trước, kiếm pháp Ngô Nam Vân tinh diệu hơn, trái lại Lỗ Ba Cách sau mấy chục chiêu đấu, chỗ vết thương ở vai đã tái phát đau nhức, cây Độc Cước Đồng Nhân trong tay kém linh hoạt đi rất nhiều.

Nam Cương song hung ra sức kháng cự nhưng cả hai cứ bị vây trong màn kiếm ảnh trùng trùng. Dạ Hiêu Tiền Vệ dù cố sức bao nhiêu cũng không thi triển được “Cửu Âm độc chuông” đã thương địch nhân như mong muốn.

Tay vẫn không ngừng công kích địch nhân. Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân cười hô hô nói :

- Nam Cương song hung! Ở Nam Cương có thể các người xưng hùng, cây thế làm càn. Tương như vậy là ghê lắm, mò vào tận trung nguyên hiếp sát, hoành hành vô đạo, bị trừng trị một lần chưa đủ, giống như trẻ nít về bầm lại với sư môn để gây nên sát kiếp hôm nay. Hãy mau nhận mệnh đi!

Chính lúc ấy có tiếng kinh phong ập tới sau lưng!

Ngô Nam Vân kinh hãi quay lại, thấy một loạt bốn năm mũi tên bay tới, liền lách mình sang tả. Chu Diệu kiếm phát ra những ánh hào quang.

Nổi lên một loạt tiếng rào rào, mấy mũi tên đều bị kiếm chém đứt đôi rơi xuống.

Nam Cương song hung thừa cơ có người tương trợ cùng quát lên, song song xuất “Cửu Âm độc chuông” phản kích.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân chờ chuông đánh lại gần mới nhảy vút lên không, đáp xuống ngay sau lưng địch, tiếp tục xuất “Thất Sát kiếm pháp” giành lại công thế.

Đấu trường càng lúc càng kịch liệt, càng lâu càng đẫm máu.

Sau vài khắc, đã có năm sáu mươi thi thể nằm ngổn ngang trên đỉnh, trong đó tuyệt đại đa số là người Khương tộc, mặt sơn xanh đỏ, đầu cắm lông chim.

Gió trên đỉnh núi vẫn réo gào nhưng bị kinh phong làm át đi, tiếng rú thảm cứ tiếp nhau truyền đi trong gió.

Họa chăng chỉ những người không nhập trường xung sát này mới để ý đến những âm thanh đó.

Bởi chính họ còn không để ý đến tiếng la hét của chính mình, nói gì người khác?

Chuông môn nhân Nam Cương phái Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang cầm một sợi đai hoa dài chừng một trượng làm binh khí, tuy đang bị dồn vào thế hạ phong nhưng Bộc Dương Duy muốn thắng được không phải là chuyện đơn giản.

Qua ngoài trăm chiêu, Sinh Tử Phán Quan Chử Thiên Nhẫn vẫn ngoan cường đối địch với Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn, có công có thủ.

Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân đấu với lão đại của Nam Cương ngũ tuyệt là Giang Điều Phí Thành.

Trong Lĩnh Vân bang, võ công của Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân chỉ kém một vài người nhưng trái lại ở Nam Cương Giang Điều Phí Thành cũng chỉ kém Chuông môn Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang, với cây Thiết Nha sấn trong tay, thi triển “Độc Long sấn pháp” đến cực hạn làm cho nhất thời Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân chưa làm gì được.

Bốn tên còn lại trong Nam Cương ngũ tuyệt chứng kiến việc lão nhị Hắc Ứng Ô Phát Tiên bị thảm từ dưới tay Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn nên căm hận vị này nhập cốt, thấy Tôn Hàn ngồi vận công dưỡng thương chỉ muốn lao sang lấy mạng lão ta, nhưng hiềm vì đối thủ của mình đều rất cao cường nên không thực hiện được ý định, hoặc vừa lao đi liền bị chặn lại ngay.

Lão tứ Thanh Bằng Bồ Lạc Hùng đấu với Kim Luân Thạch Lỗ, khinh thường đối phương cụt mất một tay nên mới vào trận đã tấn công như bão táp, đẩy

lui Thạch Lỗ rồi bắt thân lao sang Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn đang ngồi vận công, đôi Đoạt Mệnh kim câu trong tay nhắm hai mắt của vị Lễ đường Đường chủ điểm tới, miệng cười độc địa nói :

- Tôn lão quý! Hãy ném một chiêu Thiên Công câu của tứ gia! Xuống tận suối vàng người cũng không quên đâu.

Lúc này Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn vừa mới tỉnh lại đang nhắm mắt vận công, đừng nói Thiên Công câu mà đến “Nhất Công câu” cũng đủ lấy mạng lão ta rồi.

Nhưng chỉ một bước, Thạch Lỗ đã lao theo, vòng Kim luân xé không khí rít lên nhằm hậu tâm Bồ Lạc Hùng lao tới.

Tên này thất kinh không dám hạ độc thủ với Tôn Hàn nữa mà quay đôi câu lại đối phó.

Chỉ nghe “veo” một tiếng, cả đôi câu bị chiếc Kim luân đánh bật đi, Bồ Lạc Hùng cảm thấy hai tay tê rần, suýt nữa buông rơi đôi Đoạt Mệnh kim câu.

Thạch Lỗ cười hô hô nói :

- Thiên Công câu của Tứ gia chỉ là việc thừa cơ người ta gặp nguy mà đánh lên thôi, có ra tặc gì mà nhớ với quên?

Dứt lời lại xông vào tấn công.

Thanh Bằng Bồ Lạc Hùng chưa kịp trấn định lại thì thấy chiếc vòng xé không khí rít lên ghé rợn bay sang giữa bụng mình, muốn tránh cũng đã muộn...

Kim Phụng Hoàng Hạ Hầu Ngọc thấy tứ ca bị lâm nguy vội lao sang vùng kiếm phát ba chiêu làm Kim Luân Thạch Lỗ buộc phải lùi lại ba bước.

Lúc đó, Thanh Bằng Bồ Lạc Hùng mới lấy lại thể trận.

Kim Phụng Hoàng Hạ Hầu Ngọc cười khanh khách nói :

- Bỏ tiểu thư xem “Độc Tỷ đại hiệp” người có gì ghê gớm nào? Thực ra diện mạo người cũng được đấy! Chỉ là bị mất đi một tay, ôm người ta không được chặt...

Thị nói chuyện trắng hoa một cách tự nhiên như người ta nói chuyện ăn chuyện uống làm Thạch Lỗ giận sôi lên, múa chiếc vòng đánh thẳng vào thanh kiếm của đối phương phản công.

Hai người tạo thành một cặp đấu mới.

Thanh Bằng Bồ Lạc Hùng thấy vậy lại tiếp tục lao tới Tôn Hàn.

Có hai tên Hương chủ thủ hộ cho vị Đường chủ và hai tên Hương chủ khác bị độc tên, thấy Bồ Lạc Hùng lao tới định hạ sát Đường chủ liền xuất đao chặn đánh.

Nhưng hai tên này đâu phải là địch thủ của Nam Cương ngũ tuyệt?

Chỉ qua bốn năm chiêu, một tên bị trúng một câu vào sườn trái la lên, nhảy lùi lại.

Kim Luân Thạch Lỗ sợ Tôn đường chủ gặp nguy hiểm nên đành bỏ Kim Phụng Hoàng Hạ Hầu Ngọc nhảy sang tiếp ứng.

Thiếu phụ dâm đang cười khanh khách nói :

- “Độc Tỷ Lang”! Chạy đi đâu vậy chứ? Hãy bồi tiếp nô gia cho đến nơi đến chốn, lẽ nào chưa tròn gối mộng đã bỏ đi?

Vừa nói vừa lao theo, vùng trường kiếm đâm sang hậu tâm Kim Luân Thạch Lỗ.

Lòng dạ nữ nhân này quả là độc như rắn rết, miệng thì nói chuyện trắng hoa nhưng kiếm trong tay lại xuất độc thủ!

Kim Luân Thạch Lỗ đang lo cho tính mạng của Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn, chỉ đến khi phát hiện được kiếm phong thì đã bị mũi kiếm xuyên từ hậu tâm tới ngực rồi!

Chợt nghe có người quát vang :

- Mỹ nhân tiên giới! Tình yêu vụng trộm thì được! Nhưng giết người vụng trộm như thế là không hay đâu! Quay lại đi!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thạch phá thiên kinh - Hoang sơn tẩy huyết

Kim Phụng Hoàng Hạ Hầu Ngọc đang đâm kiếm sắp trúng lưng Thạch Lỗ thì nghe tiếng quát, đồng thời một luồng kinh phong ập tới vội vàng thu kiếm quay lại, cũng vừa lúc chuông kinh đánh tới nơi, không kịp tránh vội vàng đưa chuông lên nghênh tiếp.

Chỉ nghe bình một tiếng, Kim Phụng Hoàng Hạ Hầu Ngọc bị chuông lực của đối phương quá hung mãnh đánh bật lùi ba bước, thân hình chao đảo một lúc mới đứng vững.

Người kia không thừa cơ tấn công tiếp.

Kim Phụng Hoàng Hạ Hầu Ngọc định thần nhìn lại, thấy đối phương là một lão nhân cao lớn gấp đôi mình, đầu trọc lóc, ăn mặc quái dị với chiếc áo hoa, bên ngoài còn choàng thêm một tấm da báo.

Thị trấn tĩnh lại, quát lên :

- Lão trọc thối tha kia! Ngươi là ai mà dám chọc giận bản tiểu thư?

Dứt lời xuất kiếm công sang.

Người vừa đánh lùi Kim Phụng Hoàng Hạ Hầu Ngọc không phải ai khác chính là Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành.

Lão vừa xuất chuông đánh lùi Hạ Hầu Ngọc vừa cười hô hô nói :

- Đại tiên nữ! Lẽ ra ngươi cứ ở trên tiên giới thì chẳng ai thèm ngó ngang gì đến, ngay cả Trư Bát Giới Thiên Bồng Nguyên Soái cũng không! Còn bây giờ ngươi đã xuống đây, hơn nữa chui vào cái tổ quỷ Nam Cương ngũ quỷ thì ai cũng có thể nhục mạ vô tư!

Kim Phụng Hoàng Hạ Hầu Ngọc tức giận đỏ bừng mặt nói :

- Lão trọc! Hôm nay cô nương và ngươi quyết một trận sống mái, chưa chết quyết không dừng tay!

Đại Lực Tôn Giả chưa kịp trả lời thì chợt nghe có kinh khí ập tới sau lưng.

Lão không cần quay lại, vừa tiếp tục phát chuông đẩy lùi kiếm thế Hạ Hầu Ngọc, ngoài đầu lại há miệng phát ra một luồng kinh khí.

Mấy mũi tên bắn đến bị thổi bật ngược cả lại!

Đó là La Hán khí công lừng danh thiên hạ của vị Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành.

Kim Phụng Hoàng Hạ Hầu Ngọc thấy vậy trong lòng rung động nghĩ thầm :

- Không biết lão quái vậy này là ai mà thân thủ kinh nhân như vậy?

Liên hồi :

- Lão trọc! Ngươi xưng hô thế nào? Ta xem ngươi cũng là người Quan ngoại làm sao lại du nhập vào Lãnh Vân bang?

Đại Lực Tôn Giả cười hô hô đáp :

- Lão phu là người không bang không phái, chẳng du nhập vào đâu cả. Chỉ vì đồ đệ của ta là bằng hữu của Bộc Dương bang chủ nên ta đến đó thăm, nghe nói các ngươi bây giờ sát nhập làm một để hoành hành giang hồ nên đến xem, quả nhiên đúng! Vậy thì làm sao lão phu không tham gia vào?

Kim Phụng Hoàng Hạ Hầu Ngọc cười nhạt nói :

- Chỉ sợ lão đầu ngươi tham gia vào chỉ góp thêm một bộ xương trắng ở Hắc Thạch Lĩnh này thôi!

Nói xong lại vùng kiếm tấn công, thi triển Nhị thập bát thủ Phụng Hoàng kiếm dùng những chiêu chí mạng muốn hạ sát đối phương.

Đại Lực Tôn Giả cười hô hô nói :

- Đại mỹ nhân! Không ngờ lòng dạ ngươi còn ác độc còn hơn cả bọn sa tăng khác trong Nam Cương này... xem ra lão phu chẳng thể khách khí với ngươi được nữa!

Nói xong vận bảy tám thành công lực phát Lôi Đình chuông đánh ra.

Lão không có ý lấy mạng đối phương nhưng kiên quyết không chể nễ nhân này nhanh chóng kết thúc cuộc chiến.

Chỉ sau chốc lát, Kim Phụng Hoàng Hạ Hầu Ngọc đã bị bức lùi, không sao thi triển được kiếm chiêu nữa, thân bị vây trong chuông ánh trùng trùng,

không sao tìm được cơ hội hoàn thủ.

Lão đang giao chiến thì nghe cách đó không xa vang lên một tiếng la khê.

Đại Lực Tôn Giả quay sang nhìn thấy Sinh Từ Phán Quan Chữ Thiên Nhẫn đang đấu với Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn, trong khi xuất kỳ bất ý điểm trúng một Phán Quan bút vào vai đối phương.

Một bút tuy chưa làm gãy xương vai của Ô Trường Viễn nhưng cũng làm máu trào ra ướt đầm áo, đau đến tận xương tủy.

Trong số chín người của Nam Cương phái thì từ đầu tới giờ Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn tỏ ra có phong độ nhất.

Nhưng lúc này đã bị thương, y thay đổi hẳn đi, sắc mặt xám ngắt, thần tình trông rất thảm hại.

Công bằng mà nói, tuy được xếp vào Song hung, Ngũ tuyệt, Nhất Như Lai nhưng Ô Trường Viễn chưa bao giờ có hành vi tàn ác, không mất đi tác phong của nhân vật chính đạo.

Thân đứng trong Nam Cương, đương nhiên y buộc lòng phải làm theo chủ trương của Chương môn nhân.

Sau khi gặp Ngọc Diện Tu La, trong thâm tâm y tỏ ra miễn tài vị thiếu niên kiệt xuất này, không muốn đối địch với Lãnh Vân bang, nhưng buộc phải theo lệnh chủ nhân trao lời ước đấu.

Dưới chân núi, khi thấy Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang mất đi tư cách của một vị Chương môn nhân, tuy bất bình nhưng Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn không phản kháng.

Y không phải là kẻ phản bội, vì thế cho dù trong thâm tâm không muốn hai phái diễn ra cuộc đấu tương tàn, nhưng buộc lòng y phải động thủ.

Thậm chí cho đến khi nhận ra thế tất bại của bốn môn, Ô Trường Viễn vẫn tận lực chiến đấu.

Nhưng bây giờ tình hình đã đổi khác.

Y đã bị thương, nghĩa là cơ hội thắng địch càng xa vời hơn.

Thiên Thủ Như Lai không phải là người tuyệt đối trung thành, vì đó chỉ là sự liên minh gượng ép, chí không đồng, đạo không hợp.

Nay sự bại vong của bốn phái đã cận kề, bản thân lại bị thương, y không thể không nghĩ đến sự tồn vong, đến thanh uy của mình.

Xưa nay Nam Cương phái chưa bao giờ có thanh danh mà chỉ có ác danh, nhất là y rất khó chịu khi mình bị giang hồ xếp vào trong Song hung, Ngũ tuyệt, Nhất Như Lai, cùng hội cùng thuyền với bọn hung tàn và dâm ác.

Vì thế y quyết định không tiếp tục liều mạng nữa.

Qua ngoài ba trăm chiêu mới điểm trúng đối phương một bút, thương thế cũng chưa có gì nghiêm trọng, Sinh Từ Phán Quan Chữ Thiên Nhẫn hiểu rằng Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn võ công không thua kém gì mình.

Là người lão luyện giang hồ, thận trọng trong đấu pháp, khách quan trong đánh giá, lão tin rằng nếu đối phương dùng binh khí thì chưa chắc y đã bị thương trước mà rất có thể là mình.

Vì thế Chữ Thiên Nhẫn không hề khinh địch.

Mặt khác, vừa đấu vị Đường chủ vừa quan sát cử chỉ và thần tình đối phương, cũng như phương thức đấu, thấy Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn tỏ ra là một nhân vật chính phái, còn nhận ra y động thủ một cách bất buộc, không có quyết tâm.

Mấy lần Chữ Thiên Nhẫn tìm cách lái đối phương đến gần Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn đang nhắm mắt vận công xem y có ý định hạ thủ ám toán giống như bọn Nam Cương ngũ tuyệt không, nhưng đã khẳng định Ô Trường Viễn hoàn toàn không nghĩ đến điều này.

Sau khi điểm một bút trúng vai địch, Sinh Từ Phán Quan Chữ Thiên Nhẫn không thừa cơ đánh ngã đối phương.

Hai người đứng đối diện nhau một lúc, không ai nói gì.

Cuối cùng Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn nói :

- Các hạ! Chúng ta tiếp tục!

Dứt lời quát to một tiếng, song chương vận tám chín thành công lực, thi triển Như Lai chương pháp đánh ra như vũ bão.

Tuy bị thương nhưng công lực của Ô Trường Viễn chưa thuyên giảm, chương thế vẫn có sức bài sơn đảo hải, không kém trước đây chút nào, trái lại còn quyết liệt hơn.

Sinh Từ Phán Quan Chữ Thiên Nhẫn nhếch môi cười nhạt, dắt đôi Phán Quan bút vào lưng, vung chưởng tiếp chiêu.

Kinh lực tiếp nhau nổ vang như sấm động làm cát bay đá chạy ào ào, khói bụi bốc lên mù mịt như thuở hồng hoang làm các cặp đầu gần đó kinh hãi giãn ra xa.

Sau một lúc kịch chiến, Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn chợt rút ra một thứ binh khí giống như thanh đoản kiếm nhưng hình tam giác đầu nhọn hoắt với ba cạnh sắc như gươm.

Y quát lên :

- Tiếp chiêu!

Lời vừa dứt đã phóng mũi lao thẳng vào ngực đối thủ.

Đó là mũi Tam Lân tiêu, ám khí lừng danh của Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn.

Sinh Từ Phán Quan Chữ Thiên Nhẫn không ngờ binh khí đó xuyên qua được màn chưởng phong cực mạnh như bức tường thép của mình, vội vàng nhảy lên tránh đi.

Chợt nghe vút một tiếng, mũi Tam Lân tiêu đổi hướng bay chéo lên, lướt qua bắp chân trái của Sinh Từ Phán Quan làm xé rách ống quần sâu vào thịt, máu tuôn ra.

Sinh Từ Phán Quan Chữ Thiên Nhẫn nổi giận hít một hơi chân khí, thân ảnh lướt tới như con ó, lao thẳng tới địch nhân, song chưởng vận thập thành công lực đánh xuống một lúc bảy chưởng liên hoàn.

Đó là tuyệt chiêu Tiềm Nguyên Thất Chưởng.

Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn còn đang đắc ý vừa đã thương được đối thủ, không sao ngờ được Chữ Thiên Nhẫn phản công nhanh như vậy, chẳng những thân pháp vô cùng mau lẹ mà phát chưởng vô cùng thần tốc làm người ta không kịp trở tay.

Bị bảy chưởng đồng thời công tới, Ô Trường Viễn không sao tránh được đành đưa song thủ lên nghênh tiếp...

- Bình bình!

Sau hai tiếng nổ rền, Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn bật lùi lại ba bước, miệng rú lên đau đớn.

Nhìn lại thấy cánh tay trái của y bị chưởng lực hùng hậu của đối phương chặt đứt, máu chảy đầm đìa.

Sinh Từ Phán Quan Chữ Thiên Nhẫn nghiêng răng xông tới, lại tiếp tục vung chưởng đánh ra.

Tay bị chặt đứt, đau tận tâm can, công lực bị giảm sút trầm trọng không tiếp lên được, Thiên Thủ Như Lai muốn tiếp được chưởng chí mạng này là điều không có khả năng.

Có lẽ bị vết thương ở đùi kích lên cơn giận, Chữ Thiên Nhẫn không chút khoan nhượng, chưởng vận thập thành công lực đánh ra.

Giữa lúc tính mạng của Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn như ngàn cân treo sợi tóc thì chợt nghe Bộc Dương Duy kêu lên :

- Chữ độc! Xin hạ thủ lưu tình!

Sinh Từ Phán Quan Chữ Thiên Nhẫn nghe Bang chủ quát, giật mình kinh hãi đánh chéo sang một bên.

Sau hai tiếng nổ dữ dội, mặt đất bị đào lên hai hố sâu hoắm, đất đá bắn lên bay rào rào khắp đỉnh núi.

Khói bụi chưa tan thì chợt thấy mười mấy tên rợ Khương vung giáo múa thương xông tới từ ba phía đâm vào Chữ Thiên Nhẫn.

Vị Đường chủ không chút nao núng, chẳng quản gì vết thương ở đùi máu còn chảy chưa thôi, lại thi triển Tiềm Nguyên Thất Chưởng đánh ra.

Tiếng rú vang lên bất tuyệt, sáu bảy tên tộc nhân bị đánh vỡ đầu nát ngực, nằm chết như ngã rạ.

Bọn còn lại kinh hồn bạt vía quăng thương vứt giáo quay người chạy tháo thân.

Có hai tên sợ quá không nhấc chân lên nổi ngã khụy xuống, há hốc mồm miệng như bị trúng tà.

Sinh Từ Phán Quan Chữ Thiên Nhẫn tới gần quát :

- Các ngươi ở đâu thì cút về đó! Cút hết ngay! Nếu còn nghe lời của Hách Gia Khang, lão phu sẽ giết sạch cả bộ lạc đấy, nghe chưa?

Hai tên chấp tay van lạy, sau đó cố sức đứng lên rồi bắt đầu co chân chạy, tới gặp đồng bọn nói ríu ra ríu rít câu gì đó rồi chạy xuống núi.

Sau một lúc có mấy chục tên chạy theo.

Nam Cương song hung đấu với Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân được ngoài trăm chiêu thì Lỗ Ba Cách bị trúng một kiếm đứt mất cánh tay trái, gục xuống lăn lộn.

Dạ Hiêu Tiền Vệ hoang mang vì sư đệ bị thương, bị Ngô Nam Vân vung kiếm chém bằng cây Độc Long Tiên đứt thành hai nửa.

Thanh Bằng Bồ Lạc Hùng đấu với Thạch Lỗ, sau một lúc bị dồn ép vô lực hoàn thủ, vai phải bị vòng Kim Luân đánh nát, buộc phải lùi khỏi vòng đấu bảo mệnh.

Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang lướt mắt nhìn qua chiến trường, thấy trong Song hung, Ngũ tuyết, Nhật Như Lai tám người thì Hắc Ung Ô Phát Tiên đã chết, Thanh Bằng Bồ Lạc Hùng, Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn và đệ tử mình Lỗ Ba Cách đều bị trọng thương, trong số hơn hai trăm tộc nhân, số bị giết, số bỏ chạy, chỉ còn sáu bảy chục tên còn trụ lại hiện trường, trong lúc đó đối phương tổn thất không đáng kể.

Mất vãn tia máu, mặt méo xệch đi vì tức giận, lão độc toàn lực đẩy lùi Bộc Dương Duy rồi lấy ra hai cái bình màu tím ném thẳng vào người Bộc Dương Duy.

Chàng chưa biết đó là thứ ám khí gì vung chưởng đánh bật lại.

Hai chiếc bình rơi xuống trước mặt vỡ tan.

Bộc Dương Duy vừa thấy hai chiếc bình vỡ thì kinh hãi kêu lên một tiếng nhảy vút lên cao ba trượng, từ trên không thi triển một thức Ưng Hồi Cửu Chuyển quay sang trái đáp xuống cách chỗ cũ chừng ba trượng.

Nguyên là trong hai bình vỡ chứa vô số quái trùng trông giống như ruồi nhưng nhỏ hơn, đặc biệt là có màu xanh biếc rất dễ sợ.

Bình vừa vỡ, chúng liền bay tán ra bốn phía.

May mà Bộc Dương Duy cảnh giác nhanh, vừa thấy độc trùng đã nhảy lên cao tránh xa không bị quái trùng bám vào người.

Thứ quái trùng giống như ruồi đó là loại độc vật bá đạo mà Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang tốn rất nhiều công phu mới gây dựng được, có tên Thanh Phong Từ.

Lũ trùng này có vòi nhọn như ong, chuyên môn hút tinh huyết của người và động vật.

Ngoài ra ở đuôi Thanh Phong Từ có một cái vòi độc, vừa đồ lên người và vật, nó lập tức cắm vòi độc vào làm đối phương tê liệt mất đi khả năng kháng cự.

Khi tìm thức ăn, chúng thường bay thành đàn, hàng trăm hàng ngàn con đậu vào một chỗ hút bằng hết tinh huyết của người hoặc vật đó cho đến khi còn cái xác không hồn mới thôi.

Thanh Phong Từ đáng sợ như thế nhưng được cái là rất hiếm, nếu không thì động vật nào sống nổi?

Loài quái trùng này chỉ sống ở một nơi rất hẻo lánh ở Nam Cương là Từ Vong cốc, hơn nữa chỉ còn rất ít.

Qua nhiều năm, Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang mới đào tạo cho sinh sôi nảy nở thành mấy trăm con chứa ở hai bình mà lão coi là quý như mệnh này.

Xưa nay đối địch, Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang chưa bao giờ phải dùng đến bảo bối này, mãi hôm nay gặp cường địch mới dùng tới.

Bộc Dương Duy đứng cách ba trượng nhìn lũ độc vật.

Chừng như bắt được hơi, chúng bay về phía Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn như một đám mây.

Bộc Dương Duy chợt hú lên một tiếng lao tới tới bầy Thanh Phong Từ, Tu La kiếm múa lên thành một bức tường vây lấy lũ độc vật.

Không biết do kiếm khí hay lũ Thanh Phong Từ bị áp lực quá lớn mà không chịu nổi, cũng có thể Tu La kiếm là thần vật chuyên trừ tà, chỉ thấy sau một lúc, lũ Thanh Phong Từ rơi hết xuống đất thành một bãi chết trắng cang!

Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang thấy vậy mặt xám ngắt.

Vừa rồi lão đã xuất độc chiêu tới hậu mà vẫn không hại được Ngọc Diện Tu La, nay còn kể sách gì nữa đây?

Ngũ Toàn Độc Quân biết đề giết lũ độc vật tâm ái của mình, Ngọc Diện Tu La đã thi triển tuyệt kiếm đệ nhất thiên hạ Ảo Kiếm Độc Nhãn Thức và hầu như đó là chiêu kiếm duy nhất diệt được Thanh Phong Từ mà thôi.

Khi Bộc Dương Duy còn chưa kịp đáp xuống đất thì Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang lại lấy tiếp một chiếc bình khác ném ra.

Nhưng lần này lão không nhắm vào Bộc Dương Duy mà ném tới tên thuộc hạ của mình là Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn!

Bộc Dương Duy chưa biết là vật gì, nhưng vẫn lao sang vùng chường đánh rơi chiếc bình xuống đất.

Lại nghe choang một tiếng, chiếc bình vỡ tan.

Lần này từ trong bình không có trùng độc mà chỉ hai làn khói một xanh một trắng ập tới Bộc Dương Duy và Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn!

Bộc Dương Duy biết đó là khói độc liền chặn đứng trước Ô Trường Viễn vận Lục Di khí công vào song chường đẩy ra kháng cự lại hai luồng khí độc!

Sau một loạt tiếng nổ ì ầm như tiếng sấm xa, cả bốn luồng khói hòa nhập vào nhau bay lên không bị gió cuốn đi mất tăm mất ảnh.

Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang mặt biến sắc, run giọng hỏi :

- Tiểu tử! Đó là Lục Di khí công?

Bộc Dương Duy thần nhiên gật đầu :

- Không sai!

Ngũ Toàn Độc Quân lại hỏi :

- Làm sao ngươi luyện được công phu đó của vị Vô Lâm Chí Tôn Trường Hận Tử?

Bộc Dương Duy nghiêm trang nói :

- Hách Gia Khang! Phàm việc gì trong giang hồ, nếu có tà công tất có cách trừng trị. Bất kể vì sao ta luyện được Lục Di khí công của Trường Hận Tử tiền bối, nhưng nhất định có người dùng công phu đó để khắc chế Lục Âm độc công của ngươi!

Hách Gia Khang không biết nói gì, chỉ đưa mắt nhìn Bộc Dương Duy đầy thù hận.

Đây mới chính là khắc tinh của lão, là cừu nhân bất cộng đái thiên...

Chàng dừng một lúc, chợt hỏi :

- Ngũ Toàn Độc Quân! Vừa rồi ngươi không phải dùng Lục Âm độc công để đối phó với bốn toạ...

Ngũ Toàn Độc Quân ngắt lời :

- Không sai!

Lão chợt chỉ vào Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn rít lên nghe lạc cả giọng :

- Hắn đã bán đứng ta! Không ngờ ba tháng trước vào Trung Nguyên, tên họ Ô đó đã cấu kết với ngươi để hại ta...

Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn mặt tái xanh nói :

- Chương môn nhân...

Ngũ Toàn Độc Quân quát :

- Câm miệng! Nếu không phải thế vì sao bao nhiêu kế hoạch của lão phu đều bị phát giác? Vì sao thế lực của chúng ta hùng hậu như thế mà vẫn thất bại? Vì sao ngươi không thẳng nói một tên Đường chủ nhãi nhép? Vì sao chứ?

Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn lúng túng nói :

- Vì...

Ngũ Toàn Độc Quân cướp lời :

- Vì ngươi phản bội! Chỉ có một cách giải thích duy nhất là ngươi phản bội lão phu!

Ô Trường Viễn không nói gì, chỉ cúi đầu buông tiếng thờ dài.

Biết nói thế nào? Phải tôn một kẻ hôn quân ngu muội làm chủ, không biết suy xét trước sau, bất chấp đạo lý, lẫn lộn thị phi, không biết nghe điều phải...

Đã không tìm được con đường sáng để đi, chỉ đành chết trong tối tăm nhục nhã mà thôi...

Ngũ Toàn Độc Quân gầm lên :

- Quân phản môn! Ngươi còn chưa tự tuyệt hay sao?

Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn ngẩng lên, kiên nghị nói :

- Chương môn nhân! Tôi không phản môn và chưa bao giờ có ý đó, ngay cả lúc này Chương môn nhân bội phản tôi và Bộc Dương đại hiệp hai lần cứu mạng...

Ngũ Toàn Độc Quân gầm lên :

- Ngươi nói vậy là sao? Hắc hắc! Không phải ngươi phản bội ta mà bọn Chương môn lại phản ngươi ư?

Thiên Thủ Như Lai gạt đầu :

- Không sai!

Ngũ Toàn Độc Quân gằn giọng :

- Thôi được! Đẳng nào cũng như thế cả! Bây giờ ta hỏi ngươi: Ta trái môn quy hay ngươi trái môn quy?

- Đương nhiên môn quy là do Chương môn nhân đặt ra, nên tôn giá không thể trái.

- Vậy thì ngươi trái?

Ô Trường Viễn gạt đầu.

Ngũ Toàn Độc Quân lại rít lên :

- Đã thế ngươi còn chờ gì nữa?

Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn dùng bàn tay phải duy nhất còn lại rút ra một ngọn chủy đao, ngửa mặt lên trời nói :

- Ô Trường Viễn này vì chọn nhầm hôn chúa nên bị hủy thanh danh, trầm luân cả một đời! Sau khi chết, xin bằng hữu giang hồ xóa giúp tên Ô mỡ trong liên danh Song hung, Ngũ tuyệt, Nhất Như Lai! Ô Trường Viễn này vô cùng cảm kích!

Dứt lời vung dao đâm thẳng vào ngực trái mình...

Ngọn chủy đao chưa đâm vào ngực Ô Trường Viễn thì một tia chớp lóe lên, cây đao bị vật gì bắn trúng bật khỏi tay Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn bay vút lên cao.

Thiên Thủ Như Lai ngẩn ra chốc lát, nhìn lại mới thấy Bộc Dương Duy đứng trước mặt mình, tay vừa thu chiếc Xích Long lẳng lại.

Y nhú mày nhìn chàng hỏi :

- Các hạ làm thế là có ý gì?

Bộc Dương Duy nói :

- Ô huynh! Tại hạ không muốn can thiệp vào sự vụ của môn phái khác. Nhưng ở đây là chuyện danh dự và lương tâm. Ô huynh có chết cũng phải chết một cách minh bạch...

Ô Trường Viễn thở dài nói :

- Thân là hạ cấp, Minh chủ phán sao nghe vậy, biết phản kháng thế nào được chứ?

Bộc Dương Duy cười nói :

- Nếu được là Minh chủ thì nói làm gì? Ở đây thượng cấp chỉ biết nghe lời xiêm ninh, a dua với ác đồ, không chấp nhận người chính trực. Ô huynh sao phải khuất thân đi tồn kẻ đó làm Minh chủ chứ?

Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn lại buông tiếng thở dài :

- Trót một lần làm lỡ đành ôm hận chung thân!

Bộc Dương Duy nói :

- Ô huynh! Đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, sao phải câu thúc như thế chứ? Thử hỏi, bây giờ huynh tuấn tiết ở đây, chết chung một mồ với bọn hung đồ này, há lấy lại được thanh danh? Vừa rồi Ô huynh than rằng sau khi chết đi mong được bằng hữu giang hồ xóa tên mình trong liên danh xấu xa Song hung, Ngũ tuyệt, Nhất Như Lai, nay chết cùng chung mồ với chúng thì liên danh đó sẽ còn đến muôn thuở, sao không tìm đường sang cho mình, tự tách danh hiệu mình ra? Trong giang hồ người người đều biết Ô huynh tuy tề danh nhưng không tề tính. Bọn chúng hành hung tàn ác, còn huynh chưa bao giờ làm gì trái lương tâm đạo lý...

Ô Trường Viễn nói :

- Dù sao thì khi nhập môn đã từng tuyên thệ...

Bộc Dương Duy ngắt lời :

- Tuyên thệ thì sao? Chẳng phải vừa rồi Hách Gia Khang đã tự giải lời thề cho huynh rồi đó sao? Huynh hành động đường đường chính chính, vậy mà hán nghi ngờ huynh thông đồng với tại hạ. Huynh đã hết sức đối địch đến nỗi mất đi một cánh tay mà vẫn không thoát khỏi nghi ngờ, Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang dùng Lục Âm độc công định giết. Đối với hạng bất nhân bất nghĩa và vô đạo đó, can gì huynh cứ khăng khăng giữ lời thề? Có chấp như thế không làm cho người khác thất vọng hay sao? Ô huynh! Tại hạ chỉ xin khuyên một câu, với tài trí của mình xin hãy tìm vị trí xứng đáng để thành người hữu dụng...

Chính lúc ấy, một nhân ảnh lao tới, vung chưởng đánh xuống thiên linh cái Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn...

Người kia xuất thủ vô cùng thần tốc, ác độc, trong khi đó Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn vừa mới bị trọng thương, chân lực hao tổn nghiêm trọng, muốn tránh cũng không kịp nữa.

Lại một nhân ảnh nữa lao tới và ánh kiếm lóe lên...

Một tiếng rú thảm thiết làm chấn động không gian...

Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang thấy Ô Trường Viễn sắp bị giết, nét mặt ác độc hiện lên sự đắc chí, chợt tối sầm đi vì nhận ra kẻ bị giết không phải là Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn mà chính là ái đồ của mình Dạ Hiếu Tiên Vệ!

Tên này thừa cơ Bộc Dương Duy và Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn đối đáp nhau không phòng bị, đang đấu với Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân chợt lao đi, định lấy mạng Thiên Thủ Như Lai.

Nhưng Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân đã nhanh hơn, lao theo phóng một kiếm.

Dạ Hiếu Tiên Vệ bị Chu Diệu kiếm xả thành hai đoạn, gục xuống gãy đánh đập trong vũng máu.

Ngũ Toàn Độc Quân chợt hú lên một hồi.

Lão vừa thi triển thần công Sư Tử Hồng làm vang động cả khu rừng, âm thanh dội vào các vách đá ngan vang bất tuyệt.

Tiếng hú vừa dứt, từ sau các hốc đá cheo leo xung quanh đỉnh núi có mấy chục tên hắc y nhân nhảy ra...

Dẫn đầu bọn hắc y nhân là một lão nhân cao gầy, mặt mũi thâm trầm hiểm độc.

Trong chư nhân Lãnh Vân bang có mấy người thốt lên :

- Cừu Chi Ma!

Không sai!

Lão nhân cao gầy có bộ mặt nham hiểm chính là Cừu Chi Ma Công Tôn Vô Kỵ!

Đi bên cạnh là một lão nhân bận hoàng bào, mặt trắng nhẵn nhụi không có râu.

Hắn người này là Phó minh chủ tân nhiệm của Lục lâm Giang Bắc Hoàng Bào Khách Thượng Quan Dur.

Bộc Dương Duy lướt mắt nhìn hoàng bào lão nhân, miệng cười khinh khinh rồi hướng sang Ngũ Toàn Độc Quân nói :

- Hách Gia Khang! Người có hai tên đồ đệ thì một bị thương và một đã tới Quý môn quan. Theo bốn tọa thấy thì thời khắc của người cũng đã đến!

Ngũ Toàn Độc Quân biết rằng tình hình hôm nay đối với mình chẳng sáng sủa gì, thầm nghĩ :

- Dù sao thì đây là trận đấu một mất một còn. Địch nhân tuy bị tổn thất không đáng kể nhưng đánh lâu, chân khí hao tổn không ít. Nay có thêm mấy chục cao thủ lục lâm Giang Bắc, còn nhiều hy vọng!

Nghĩ thế lấy lại can đảm, cười hắc hắc đáp :

- Bộc Dương Duy! Chỉ sợ hôm nay ngươi và tất cả thuộc hạ sẽ phơi thây trên đỉnh Hắc Thạch Lĩnh này!

Bộc Dương Duy ngạo nghễ chỉ tay sang Cửu Chỉ Ma và bọn lục lâm nói :

- Ngươi dựa vào bọn giá áo túi cơm này hay còn tuyệt chiêu nào khác?

Cửu Chỉ Ma Công Tôn Vô Kỵ nổi giận quát lên :

- Các bằng hữu! Hiện dư đảng Lãnh Vân bang chỉ còn mấy tên ở đây và đang bị bằng hữu Nam Cương bao vây. Đây là cơ hội trả thù. Tất cả xông lên!

Quát xong tự lao vào trước.

Tên này biết rằng mình đã mấy lần gây thù oán với Bộc Dương Duy, đối phương nhất định không bỏ qua.

Mặt khác Công Tôn Vô Kỵ biết rõ hiện giờ Song Liên Chương Tổng Phi là Đường chủ trong Tổng đàn Lãnh Vân bang, huynh đệ kết bái với Ngọc Diện Tu La, người này nhất định tìm mình đòi món nợ cướp đoạt chức vị Minh chủ lục lâm Giang Bắc mười lăm năm trước.

Bụng có ý trốn chạy, song giang hồ tuy rộng nhưng biết đi đâu để thoát khỏi sự truy sát của Lãnh Vân bang?

Đang bối rối thì tên tân nhiệm Phó minh chủ Hoàng Bào Khách Thượng Quan Dư báo tin rằng Nam Cương phái của Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang sắp tới sẽ có cuộc ước sinh tử với Ngọc Diện Tu La và Lãnh Vân bang.

Cửu Chỉ Ma nghe nói do dự rất lâu, cuối cùng mới quyết định từ bỏ Tổng đàn, chỉ mang theo Phó minh chủ và đồ đệ là Tiểu Tu La Nhậm Tiểu Mộc, Hồng Kỳ Đường chủ Bốc Thanh Nguyên cùng mấy chục tên thủ hạ võ công cao nhất vội vàng đến Thanh Ngô sơn.

Cửu Chỉ Ma Công Tôn Vô Kỵ cầu kiến Ngũ Toàn Độc Quân, sau khi nói rõ mục đích liên thủ đối phó với Lãnh Vân bang, song phương mau chóng thỏa hiệp và vạch ra kế hoạch, giăng lưới chờ diệt gọn Ngọc Diện Tu La và thuộc hạ.

Lúc đầu Cửu Chỉ Ma tuyệt đối tin vào thắng lợi.

Nào ngờ khi phục sẵn xung quanh đỉnh núi, lại thấy Nam Cương phái bị tổn thất quá nhiều, đang đứng trước bờ vực của sự diệt vong.

Nhưng cung đã giương lên chẳng thể nào không phát.

Mặc dù lường trước tình hình bất lợi nhưng đã không còn đường lui, Cửu Chỉ Ma đành ra lệnh tấn công, hy vọng địch nhân đánh lâu hao tổn nhiều chân lực, mình sức nhân đánh sức mới có thể đánh thắng lợi.

Khi Cửu Chỉ Ma vừa phát lệnh, đồng thời mình là người đầu tiên xông vào Bộc Dương Duy thì phía sau chợt vang lên một loạt tiếng rú thảm khốc!

Cửu Chỉ Ma vô cùng kinh hãi vội vàng dừng bước quay lại xem, thấy trong số mấy chục tên hắc y nhân thuộc hàng thượng truyền trong lục lâm Giang Bắc chọn đi theo mình thì có mười hai mươi ba tên ngã xuống.

Hắn chạy tới xem thì những tên này đều bị trúng mấy mũi ám khí đủ loại khác nhau.

Người phát ám khí đứng ở vị trí ngược với bang chúng Lãnh Vân bang!

Hoàng Bào Khách Thượng Quan Dư quá lên :

- Cao nhân phương nào ẩn nấp dùng ám khí đã thương người của bản trại?

Hắn vừa dứt lời thì lập tức từ sau một khối quái thạch đen ngòm nhảy ra mười mấy hán tử mình mặc thanh y, trên đầu buộc một tấm khăn đỏ.

Dẫn đầu là một người rất cao lớn, đầu hói mất một nửa, râu quai nón đầy mặt, tướng mạo rất uy vũ.

Người đó chính là Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên, suất lĩnh mười cao thủ của Hồng Cân đội.

Du Đại Nguyên cười hô hô nói :

- Ngươi có phải Hoàng Bào Khách Thượng Quan Dư, thay tên xấu số Thiên Lôi Tẩu Mã Lượng không? Lão tử là Đại hộ pháp của Lãnh Vân bang Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên!

Cửu Chỉ Ma Công Tôn Vô Kỵ nghe đối phương xưng danh rung động thâm nghĩ :

- Tên Ngọc Diện Tu La này chẳng những võ công cao cường mà còn là kẻ đa mưu túc trí! Xem tình thế thì không chỉ có tên Hộ pháp này mai phục thôi đâu! Chỉ e...

Hoàng Bào Khách Thượng Quan Dư tuy trong lòng rất hoang mang, nhưng vừa về tiếp nhiệm chức vị Phó minh chủ thay Thiên Lôi Tẩu Mã Lượng mà chưa có công lao gì, chẳng lẽ trận đầu thấy địch đã chạy?

Nhưng trong trường hợp này có muốn chạy cũng không biết chạy đi đâu!

Hắn liền đánh bạo quát :

- Tên họ Du! Đề lão phu giáo huấn ngươi cho chừa thói nấp trong xó ám toán hại người đi!

Vừa quát vừa lao tới vùng chường đánh sang Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên!

Hoàng Bào Khách Thượng Quan Dư vốn là một tên Tổng tuần trong Tổng đà lục lâm Giang Bắc vừa được đề bạt lên, võ công cũng tương đương với Thiên Lôi Tẩu Mã Lượng.

Hắn xuất toàn lực đánh phủ đầu nên uy lực rất lớn.

Chỉ tiếc rằng gặp phải Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên.

Vị Hộ pháp cười to một tràng, tả chường khuyen nửa vòng trước ngực, hữu chường đánh mạnh ra trực diện tiếp chiêu!

Được trời phú sức vóc hơn người, lại được vị quái kiệt Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành thu làm đồ đệ, đã bao giờ Du Đại Nguyên gặp địch mà tránh?

Được lệnh Bang chủ đi trước dò thám tình hình, Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên cùng Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu phát hiện được người của lục lâm Giang Bắc bố trí xung quanh đỉnh núi nhưng không dám động thủ nên đã ngửa ngáy chân tay, bây giờ chính là thời điểm thích hợp sao còn bỏ lỡ?

Ngay chiều đầu, y đã thi triển Lôi Đình chường với mười thành công lực đánh ra.

Cả hai đều vận toàn lực nên cú tiếp chường thật kinh hồn!

Sau tiếng nổ vang như sét, Hoàng Bào Khách Thượng Quan Dư bị bật ngược lại ba bước, người chao đảo, khí huyết bốc ngược lên đầu.

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên lại xông tới quát :

- Thượng Quan Dư! Hãy tiếp bốn Hộ pháp thêm một chường nữa xem có chịu nổi không?

Dứt lời song chường cùng phát.

Chường lực bao trùm cả khu vực hơn một trượng, khí thế uy mãnh vô song.

Hoàng Bào Khách Thượng Quan Dư biết mình không đủ sức nhưng đã không còn biết tránh đi đâu, đành liều mạng dốc toàn lực vào song chường nghênh chiến.

Lại hai tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên bị bật ngược lại hai bước, còn Hoàng Bào Khách Thượng Quan Dư thì bị bắn lên không rơi xuống bên kia đỉnh núi.

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu từ sau bước lên, nhìn Cửu Chỉ Ma Công Tôn Vô Kỵ nói :

- Tên phó đã chết, tên trưởng cũng nên theo bước hắn rồi!

Xong vẫy tay ra lệnh cho mười võ sĩ Hồng Cân đội :

- Tiến lên!

Mười cao thủ hét vang, lao vào bọn lục lâm.

Bọn này chừng bốn mươi tên, vừa bị trúng ám khí từ thương mười mấy tên, số còn lại xuất binh khí đối phó với mười cao thủ Hồng Cân đội của Lãnh Vân bang.

Trong số này có ba bốn cao thủ võ công khá cao như tên Hồng kỳ Đường chủ Bốc Thanh Nguyên, hai tên đệ tử của Công Tôn Vô Kỵ là Tiểu Tu La Nhậm Tiểu Mộc và Hoa Nhị Phong Ngô Giang.

Cả ba tên này võ công đều cao hơn bọn võ sĩ Hồng Cân đội, còn số kia không đáng kể.

Khi Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu suất lĩnh mười võ sĩ Hồng Cân đội lao vào, ngay lần xuất thủ đầu tiên đã có hai người bị Bốc Thanh Nguyên và Tiểu Tu La Nhậm Tiểu Mộc đánh bị thương.

Phía lục lâm phái có thêm hai tên bị giết và ba tên khác bị thương.

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu xông vào đối địch với Cửu Chỉ Ma Công Tôn Vô Kỵ.

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên không ngờ trong bọn lục lâm có kẻ võ công cao như thế, liền chọn mục tiêu xông vào đấu với tên Hồng kỳ Đường chủ Bốc Thanh Nguyên.

Chỉ một chiêu, tên này trúng Lôi Đình chưởng bật lùi lại bốn năm bước, chưa kịp đứng vững thì bị một võ sĩ Hồng Cân đội lao tới giết chết.

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên chọn tên tiếp theo là đại đệ tử của Cửu Chi Ma Công Tôn Vô Kỵ danh xưng Tiểu Tu La Nhậm Tiểu Mộc.

Tên này cậy thế sư phụ hoành hành bạo ngược, gây tội ác chất chồng vùng Giang Bắc.

Năm trước có lần Nhậm Tiểu Mộc bức hiếp lương nữ bị Lục Y Nương Phương Uyển bắt gặp dùng kiếm tiện mất hai ngón tay.

Tiểu Tu La Nhậm Tiểu Mộc bị nhục vô cùng căm hận, chẳng những không chừa thói bạo hành mà còn về báo lại với sư phụ.

Cửu Chi Ma Công Tôn Vô Kỵ liền ra lệnh cho toàn trại truy bắt Phương Uyển trả thù.

Vì thế mà hồi đầu năm Phó mình chủ lục lâm lúc ấy là Thiên Lôi Tẩu Mã Lượng cùng tên nhị đồ đệ của Công Tôn Vô Kỵ truy bắt nàng, may mà gặp Bộc Dương Duy, Thiên Lôi Tẩu Mã Lượng bị chàng đánh trọng thương chạy trốn.

Tiểu Tu La Nhậm Tiểu Mộc chưa từ bỏ ý định trả thù.

Hắn đã toan thành công khi hơn ba tháng trước một số tên lục lâm bắt được Phương Uyển.

Lần này nàng cũng gặp may, khi từ xa giải đến gần Tu Vũ thì một lần nữa nàng được Bộc Dương Duy cứu thoát.

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên đấu với Tiểu Tu La Nhậm Tiểu Mộc, chỉ một chiêu đánh ngã tên này không chế huyết đạo hắn.

Bọn võ sĩ Hồng Cân đội lập tức giành được ưu thế, Du Đại Nguyên đứng tránh sang một bên.

Thiết Dục Kim Tinh Ngũ Bách Tu miệng cười vang, thi triển khinh công độc môn Thiên Lý Triển Dục hai tay dang rộng bay như chim lao tới Cửu Chi Ma Công Tôn Vô Kỵ.

Tên Minh chủ lục lâm thấy mới xuất hai chiêu, vị phó của mình đã mất mạng, trong lúc đó đối phương lại xuất thêm hai cao thủ thượng thặng, tình cảnh càng thêm hiểm ác vạn phần.

Nhưng thế đã bị dồn vào bước đường cùng không còn lựa chọn nào khác, lão đành nghiêng răng xuất thủ.

Khi Ngũ Bách Tu vừa lao tới, Công Tôn Vô Kỵ liền xuất chưởng nghênh tiếp.

Hai cao thủ lập tức hình thành một cuộc ác đấu.

Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên vừa đánh Hoàng Bào Khách Thượng Quan Dư rơi xuống núi, sau khi giúp bọn Hồng Cân đội lấy lại thể trận xong đứng sang một bên.

Y đứng tĩnh lặng một lúc rồi bước tới nhìn xuống nơi mà Hoàng Bào Khách Thượng Quan Dư rơi xuống, chợt cười to nói :

- Thượng Quan lão nhi! Xem ra số ngươi cũng lớn lắm! Thôi được! Bồn Hộ pháp sẽ xuống đó bồi tiếp ngươi một trận nữa!

Nói xong tung mình nhảy xuống.

Hoàng Bào Khách Thượng Quan Dư rơi xuống nhưng quả thật chưa chết, tin rằng phận mình như thế là đã yên, may ra còn toàn được mạng.

Không ngờ Lực Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên phát hiện được, vừa nói xong là nhảy xuống ngay.

Thấy đối phương thấy mình đến mới lồm cồm bò dậy, Du Đại Nguyên cười hô hô nói :

- Thượng Quan lão nhi! Vừa rồi ngươi hùng hổ như thế sao bây giờ già chết? Mau dậy đi! Giao chiến với bồn Hộ pháp mấy chiêu nữa! Vừa rồi còn chưa đã ngứa!

Biết rằng gặp phải sát tinh, nhưng tên Phó mình chủ đành phải gắng gượng đối địch.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Ác đẳng tiêu vong - Thiên hạ thái bình

Trên đỉnh, Bát Tỳ Thần Sát Cổ Tù Quân đấu với lão đại của Nam Cương ngũ tuyệt là Giang Điều Phí Thành.

Lúc này cuộc đấu đã kéo dài ba bốn trăm chiêu.

Trong một cuộc công kích mãnh liệt, Cổ Tù Quân thi triển “Đại Lực Thiên Cương chưởng” đánh cong cây Thiết Nha sơn của đối phương giống như cây cung, đồng thời bức lùi ba bước.

Bị đối phương hủy mất binh khí thành danh, Giang Điều Phí Thành nổi giận ném cây Thiết Nha sơn này đã thành vô dụng vào mặt Cổ Tù Quân rồi xuất song chưởng tấn công như vũ bão.

Bát Tỳ Thần Sát Cổ Tù Quân nghiêng mình tránh cây xẻng ném sang, nổi giận vùng tả chưởng đánh lùi địch nhân, hữu thủ chọt xoè mười ngón điểm sang.

Chọt thấy bàn tay phải của Cổ Tù Quân đỏ rực lên, Giang Điều Phí Thành thất kinh lùi lại nghĩ thầm :

- Nguy rồi! Đây là “Huyết Quỷ thủ”!

Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu thì Bát Tỳ Thần Sát Cổ Tù Quân đã hét to một tiếng phát chiêu.

Lòng đầy hoang mang, Giang Điều Phí Thành định lùi lại nhưng không kịp.

Ánh hồng lóe lên khắp nơi, bên trái, bên phải, trước sau gì cũng đầy chưởng ảnh.

Vốn đã hoang mang, Phí Thành không biết đối phó cách nào, muốn xuất chưởng kháng cự nhưng sợ không địch nổi, vội thò tay vào túi lấy vội một nắm ám khí ném ra...

Đó là thứ ám khí thành danh của Giang Điều Phí Thành có tên “Đoạt Mệnh thất bại”!

Đang xuất tuyệt chiêu không chế địch nhân, chợt thấy bốn vệt sáng xuyên qua màn chỉ chưởng bay thẳng tới mình, Bát Tỳ Thần Sát Cổ Tù Quân kinh hãi thu chiêu nhảy lùi lại tránh, thốt lên :

- “Đoạt Mệnh thất bại”?

Giang Điều Phí Thành vừa phát ám khí đã thu được hiệu quả, hóa giải được công thế của địch.

Nghe Bát Tỳ Thần Sát kêu lên sợ hãi như thế, hắn cười dương dương tự đắc :

- Không sai! Hãy ném thêm mấy mũi nữa!

Lời chưa dứt đã phóng ra thêm bốn chiếc.

Vì đắc ý quá vội, Giang Điều Phí Thành đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng!

Bát Tỳ Thần Sát Cổ Tù Quân hừ một tiếng, song chưởng vận toàn lực nhằm bốn mũi ám khí đánh ra.

Hai luồng chưởng lực cực kỳ hung mãnh làm bốn chiếc “Đoạt Mệnh thất bại” bắn ngược trở lại, tốc độ còn nhanh hơn lúc nó được phát đi.

Giang Điều Phí Thành nằm mộng cũng không ngờ đối phương dùng tay không đánh thẳng vào năm mũi lao thép sắc nhọn của mình, khi chúng bật hướng bay quật lại, muốn tránh cũng không kịp nữa.

Hắn mở to mắt nhìn ám khí thành danh của mình cắm thẳng vào ngực, miệng rú lên thảm thiết ngã xuống lăn lộn đau đớn.

Máu từ ngực Phí Thành tuôn ra xối xả, máu mũi máu miệng cũng trào ra.

Lăn lộn một lúc, cảm giác đau đớn không còn nữa, sức lực cũng đã thoát hết, Phí Thành mở to mắt nhìn lên bầu trời xám xịt, ánh mắt dại dần đi.

Bát Tỳ Thần Sát Cổ Tù Quân nhìn thi thể đối phương một lát sau đó ngồi xuống hành công.

Tuy lúc ấy chiến cuộc còn chưa kết thúc, thậm chí vẫn rất khốc liệt nhưng vị Giám đường dường như không nhận ra...

Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang từ khi nhìn thấy Cửu Chỉ Ma Công Tôn Vô Kỵ và mấy chục cao thủ lục lâm xuất hiện, tuy không hoàn toàn tin tưởng nhưng dấy lên hy vọng.

Lúc này mọi hy vọng đã hóa hư không.

Bọn rợ Khương thấy địch nhân thắng thế đã kéo nhau đi hết, lục lâm Giang Bắc chỉ còn hai mươi tên không phải là đối thủ của võ sĩ Hồng Cân đội, còn một mình Cửu Chỉ Ma Công Tôn Vô Kỵ không thắng nổi Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu, đừng nói gì người khác...

Người của Nam Cương bay giờ chỉ còn hai tên chưa bị thương là Bạch Hạc Trần Thiếu Thanh và Kim Phụng Hoàng Hạ Hầu Ngọc nhưng chỉ cầm cự một cách tuyệt vọng mà thôi...

Hắn còn chờ gì nữa mà không thúc thủ chịu trời?

Bộc Dương Duy cười nói :

- Hách Gia Khang! Tự phế võ công đi và lập trọng thệ từ nay vĩnh viễn thoát xuất giang hồ, bốn tọa tha cho ngươi một mạng!

Ngũ Toàn Độc Quân mặt trắng bệch rồi biến thành tái xanh, sau đó đỏ bừng.

Lão nghiêng răng quát :

- Bộc Dương Duy! Ngươi đừng đắc ý sớm! Cuộc chiến giữa chúng ta vẫn chưa kết thúc...

Dứt lời rút chiếc “Xích Luyện đao” ra nói :

- Ngọc Diện Tu La! Có thể hôm nay là ngày cuối cùng của lão phu. Ta muốn đấu với ngươi một cuộc đấu công bình!

Bộc Dương Duy đáp :

- Bây giờ các hạ không còn thi thố được độc kế gì nữa, đương nhiên đó là phương sách cuối cùng. Nhưng thôi, tại hạ cũng chấp nhận để ngươi chết được tâm phục khẩu phục.

Nói xong rút kiếm ra.

- Tiên chủ hậu khách. Các hạ phát chiêu trước đi!

Ngũ Toàn Độc Quân không cần khách khí, lập tức phát “Xích Luyện đao” tấn công.

Sợi thất lưng của lão ta được dệt bằng tơ “Thiên tâm” rất bền chắc, không sợ đao kiếm, lửa đốt không cháy, để nguyên dùng như nhuyễn tiên thu lấy binh khí đối phương, khi vận công vào thì rắn như thiết trụ, dùng làm binh khí vô cùng tiện lợi.

Ngay từ đầu, lão xuất chiêu “Cửu Thần Cầu Mệnh” điểm tới mười hai trọng huyết trước ngực đối phương, đồng thời tay trái vận “Cửu Âm độc chương” đánh ra ba chương.

Hai người đã giao chiến ngoài trăm chiêu, tuy Bộc Dương Duy chưa thi triển tuyệt học nhưng Ngũ Toàn Độc Quân cũng chưa dùng đến những chiêu kỳ ảo nhất trong “Cửu Âm độc chương”.

Mặt khác “Xích Luyện đao” là binh khí chuyên khắc chế đao kiếm, chỉ cần “Tu La kiếm” không chém đứt nó tất sẽ bị sợi đai cuốn lấy, tuy có thể dùng binh khí khác tiếp tục cuộc đấu nhưng như thế cũng đã coi là một thất bại rồi.

Bộc Dương Duy vừa xuất chiêu “Thiên Ma thập nhị thức” đối phó với “Cửu Âm độc chương”, đồng thời khéo léo xuất lợi kiếm lợi dụng những sơ hở trong đại pháp của đối phương để tấn công.

Nhưng Ngũ Toàn Độc Quân sử dụng binh khí của mình rất tinh diệu, sợi “Xích Luyện đao” uốn lượn như thần long, phòng thủ rất trù mật, tấn công cũng rất hiệu quả, làm đối phương luôn luôn thấy huyết đạo mình bị uy hiếp.

Lúc này trong đấu trường chỉ còn ba cặp đấu là Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu đấu với Cửu Chỉ Ma Công Tôn Vô Kỵ, Thạch Lỗ “Kim Luân” đấu với Bạch Hạc Trần Thiếu Thanh và Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành đấu với Kim Phụng Hoàng Hạ Hầu Ngọc.

Trong số bốn mươi tên lục lâm nay chỉ còn mười sáu tên đấu với mười võ sĩ của Hồng Cân đội.

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu công lực không bằng đối phương nhưng thân pháp kỳ ảo hơn nhiều, mới qua trăm chiêu, một bên sức công, bên kia dư sức thủ, giống trò du hí hơn là cuộc đấu.

Đại Lực Tôn Giả đấu với Kim Phụng Hoàng Hạ Hầu Ngọc thì võ công quá chênh lệch, chỉ là Cách Liệt Hành không muốn hạ thủ, chỉ giữ cho đối phương khỏi thừa cơ làm hại đến Tôn Hàn, nhưng bây giờ vị đó đã trị thương xong, chỉ muốn chuyển giao đối phương cho một người nào khác nhưng chưa gặp ai.

Chỉ riêng cuộc chiến giữa Kim Luân Thạch Lỗ và Bạch Hạc Trần Thiếu Thanh là thực sự quyết liệt.

Hai người này võ công tương đương, nội lực thâm hậu, hai bên có công có thủ, sẵn sàng trực diện tiếp chiêu, qua mấy trăm chiêu vẫn sức bình lực địch.

Bộc Dương Duy và Ngũ Toàn Độc Quân đấu qua trăm hiệp chợt từ cuối dốc một đoàn người xông lên, đi đầu là Song Liên Chương Tổng Phi suất lãnh

mười võ sĩ Hồng Cân đội.

Vừa nhìn thấy cừu nhân, Tống Phi quát lên :

- Ngũ hộ pháp! Hãy để tên đó cho bản tọa!

Dứt lời chẳng cần Ngũ Bách Tu có đồng ý hay không lao tới Cửu Chi Ma Công Tôn Vô Kỵ vùng chưởng đánh ngay.

Trong đoàn người có một nữ nhân chạy nhanh về phía Bộc Dương Duy nói :

- Duy ca! mau đến giúp huynh một tay đây!

Không cần nhìn, Bộc Dương Duy cũng nhận ra người đó là Lục Y Nương Phương Uyển.

Chàng không ngờ Phương Uyển tới tận đây, kinh dị nói :

- Phương cô nương! Làm sao cô tới đây làm gì?

Ba tháng qua Phương Uyển mỗi morn trông đợi nhưng càng trông càng vắng bóng tình lang, ngay một mẩu tin hoặc vài dòng thư cũng không có.

Vừa rồi Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt đến Lạc Nhạn phong, được Song Liên Chưởng Tống Phi gợi ý là để Phương Uyển đến Thanh Ngô sơn tìm gặp Bộc Dương Duy, y làm theo ngay.

Đương nhiên cả hai vị đại sư huynh này cũng tới.

Vừa đến nơi, chẳng cần biết trắng đen gì, Phương Uyển liền chạy đến bên Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành nói :

- Tiền bối! Để mụ nặc nô này cho vãn bối!

Đại Lực Tôn Giả cười hô hô nói :

- Rất sẵn lòng! Lão phu đang buồn vì không biết giao thị cho ai. Đấu kiêu này thì buồn ngủ quá!

Kim Phụng Hoàng Hạ Hầu Ngọc tức giận rít lên :

- Lão trọc! Ngươi dám coi thường ta?

Đại Lực Tôn Giả cười đáp :

- Không dám! Đại mỹ nhân nếu thấy mình có bản lĩnh thì cứ đấu với cô nương này. Theo lão phu thấy thì hai người sức bình lực địch đây!

Kim Phụng Hoàng Hạ Hầu Ngọc nhìn Phương Uyển một lúc bằng ánh mắt ghen tỵ và soi mói.

Nàng khó chịu “hừ” một tiếng nói :

- Ngươi với ta cùng là nữ nhân, nhìn gì mà nhìn lăm thế?

Kim Phụng Hoàng hỏi :

- Cô nương là tình nhân của Bộc Dương Duy?

Phương Uyển thản nhiên đáp :

- Không phải tình nhân.

Kim Phụng Hoàng cười nhạt nói :

- Thôi đi! Nếu không phải là tình nhân thì cô cũng ngày đêm tưởng nhớ hắn, nếu không vừa đến là gọi ngay “Duy ca”?

- Thế thì sao chứ? Huynh ấy là vị hôn phu của ta, chẳng lẽ ta không nên gọi?

Kim Phụng Hoàng “à” một tiếng nói :

- Thì ra thế... chẳng trách nào...

- Chẳng trách sao?

Kim Phụng Hoàng trắng tráo nói :

- Chẳng trách hán không để mắt đến bọn tiểu thư! Bọn công tử tên nào cũng thế cả, hễ có tình nhân là mờ mắt ngay, chẳng còn biết nhận ra cái đẹp là gì nữa!

Phuong Uyển nhìn lại đối phương, thấy thị ít nhất đã ngoài ba mươi tuổi nhưng mặt bự phàn, bôi son đỏ chót, cổ dùng phẩm vật thật nhiều để che bớt phần khiếm khuyết của mình nhưng càng che càng lộ ra trông xấu xí và lố bịch hơn.

Nàng không buồn nói đến chuyện đó nữa, chợt hỏi :

- Ngươi là Kim Phụng Hoàng Hạ Hầu Ngọc, tiểu sư muội trong Nam Cung ngũ tuyệt?

- Không sai! Còn ngươi là ai?

- Thiên Sơn Lục Y Nương Phụng Uyển!

Kim Phụng Hoàng tỏ ý ngạc nhiên :

- Sao lại thế? Mới tháng trước vào Trung Nguyên, ta nghe nói Thiết Lão Lão rất căm tức Ngọc Diện Tu La kia mà? Sao bây giờ lại thân thiết với nhau như vậy được?

Phụng Uyển chỉ kiểm nói :

- Chuyện đó ngươi không cần biết nhiều! Dù sao ngươi sắp trở thành du hồn dưới kiểm bốn cô nương là được!

- Ta với ngươi không thù không oán. Nam Cung với Thiên Sơn cũng không có cừu hận gì, vì sao...

Phụng Uyển ngắt lời :

- Nam Cung lão quái dám hẹn ước Duy ca tới đây quyết đấu, chỉ chừng đó đủ thấy các ngươi đáng chết, chớ nói nhiều!

Kim Phụng Hoàng Hạ Hầu Ngọc nổi giận quát lên :

- Ngươi tưởng rằng bọn tiểu thư sợ ngươi sao? Xem kiểm!

Dứt lời múa kiểm xông vào tấn công.

Phụng Uyển cũng xuất chiêu đối địch.

Trong trường đấu chỉ có hai nữ nhân duy nhất, mọi động thủ đã trở nên kịch liệt tựa hồ giữa hai người có thâm cừu đại hận gì.

* * * * *

Thấy Song Liên Chương Tổng Phi giành đấu với Cửu Chi Ma Công Tôn Vô Kỵ Thiết Dục Kim Tinh Ngũ Bách Tu biết đây là cừu gia đối đầu nên lùi lại nhường ngay.

Tổng Phi vừa phát chương vừa quát :

- Công Tôn lão tặc! Mười lăm năm trước ngươi mua chuộc thủ hạ lão phu bội phản, dùng thủ đoạn đê hèn ám toán làm lão phu ôm hận mà đi. Món nợ đó hôm nay ngươi phải trả cả vốn lẫn lời!

Đến lúc đó thì Công Tôn Vô Kỵ biết rằng sự tình hôm nay đối với mình đã kết thúc.

Lão nghĩ thầm :

- Tưởng rằng hán đã chết trong túi nhục, không ngờ vẫn còn sống đến nay, đầu nhập vào Lĩnh Vân bang để trả thù. Âu đó là trời hại ta vậy!

Biết thế nào cũng chết, lão hóa liêu quên cả sợ, cười “hắc hắc” nói :

- Tổng lão nhi! Người ta nói “bình bất yếm trá”. Lịch sử xưa nay có ai trở thành đế vương mà không dùng thủ đoạn? Ngươi bại là do những kẻ tâm phúc ngươi thiếu trung thành chứ sao lại trách lão phu? Hôm nay gặp lại nhau, nếu ngươi xứng là một nam tử hán đại trượng phu thì hãy đấu với ta một trận công bình, đừng động đến thuộc hạ, nếu ai thắng, kẻ đó sẽ trở thành Minh chủ lục lâm. Ngươi thấy thế nào?

Song Liên Chương Tổng Phi là người bộc trực hào sảng, đầu nghĩ đến mưu mô của đối phương?

Lão nghe nói thế liền trả lời ngay :

- Lão phu chấp nhận! Tuy rằng lão phu đã không còn hứng thú trở thành Minh chủ lục lâm nữa nhưng ta chấp nhận, nếu ngươi thắng sẽ được tiếp tục lãnh đạo lục lâm Giang Bắc!

Cửu Chỉ Ma Công Tôn Vô Kỵ thấy đối phương mắc bẫy thì mừng rơn, vội buộc thêm một câu :

- Ngươi nói ra tất sẽ giữ lời chứ?

Song Liên Chương Tổng Phi quát :

- Đương nhiên! Xưa nay lão phu đã từng bao giờ nói ra mà không giữ lời?

Công Tôn Vô Kỵ hỏi tiếp :

- Còn vấn đề mà lão phu vừa nêu, còn hơn hai mươi huynh đệ của chúng ta, ngươi sẽ không gây phiền phức cho họ chứ?

Song Liên Chương Tổng Phi quay sang Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu nói :

- Ngũ hộ pháp! Phiền huynh bảo trận đấu dừng tay đi!

Ngũ Bách Tu nghĩ thầm :

- Bộc Dương lão đệ vốn đã căn dặn chúng ta, kẻ nào thả được thì thả. Lần trước ngay cả Phó bang chủ Thuần Y bang mà Bang chủ vẫn phóng thích, huống chi mấy tên lục lâm này?

Nghĩ thế liền bảo mấy võ sĩ Hồng Cân đội dừng tay.

Cửu Chỉ Ma Công Tôn Vô Kỵ định ra phương sách đó gọi là “Từ lý đào sinh”, từ trong tuyệt vọng tìm được cơ may thoát chết.

Xét cho cùng mười lăm năm trước lão chỉ kém Song Liên Chương Tổng Phi chỉ một nửa bậc, biết bây giờ ai thắng ai?

Nói rằng với lực lượng đối phương hùng hậu thế này mà chạy thoát là điều vô vọng, nhưng việc một mình thắng Song Liên Chương Tổng Phi thì có nhiều khả năng.

một vị Đường chủ đã cam đoan như vậy. Ngọc Diện Tu La là Bang chủ đương nhiên phải giữ lời để đảm bảo uy tín cho thuộc hạ. Huống chi Tổng Phi là huynh đệ kết bái của mình?

một điều quan trọng khác nữa là nếu may mà thắng được trận này thì về sau lão sẽ không còn lo lắng gì nữa, lục lâm Giang Bắc sẽ vững như bàn thạch...

Song Liên Chương Tổng Phi quát :

- Mọi việc như thế là thỏa thuận xong. Chúng ta tiếp tục động thủ đi!

Cửu Chỉ Ma Công Tôn Vô Kỵ liền nói :

- Các hạ tiếp chiêu!

Dứt lời lướt tới đánh ra bảy chương và năm cước.

Vừa rời đấu với Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu, vì lão này thi triển thân pháp “Thiên Lý Triển Dực” rất ảo diệu, hầu như chẳng kịp nhận ra vị trí cố định của đối phương nên mỗi khi phát chương, Công Tôn Vô Kỵ chỉ vận năm sáu thành lực đạo.

Nay vừa ra chiêu đầu tiên, lão vận tới tám chín thành công lực nên khác hẳn trước đây.

Chương phong phát ra vù vù, khắp nơi đều bị cước uy hiếp, khí thế uy mãnh vô song!

Song Liên Chương Tổng Phi thấy vậy cũng chấn động tâm thần, thầm nghĩ :

Tên này so với trước tiến bộ thêm rất nhiều! Mẹ nó! Không thể chủ quan được!

Lão cũng vận tám chín thành công lực vào Song Liên chương đánh ra trực diện nghênh chiêu.

Cả hai đều là nhân vật số một của lục lâm Giang Bắc nên võ công cao cường tới đâu không nói cũng biết.

Ngay chiêu đầu tiên chương tiếp nhau đã nổ vang rền như sấm dậy, đất đá bắn lên ào ào, cả hai đối thủ ngập chìm trong khói bụi...

Hai người bị chấn lực đẩy lùi lại liền xông vào ngay, chương chỉ cùng phát, mức độ không hề thuyên giảm.

một người dồn nén hờn căm từ mười mấy năm nay bây giờ mới gặp lại cửu nhân, đương nhiên hạ thủ không chút lưu tình.

Người kia buộc phải dốc toàn lực vào canh bạc cuối cùng chỉ được phép thắng không được thua.

Bởi vì thắng là sống, còn thua là diệt vong, vì thế dốc toàn tâm lực vào cuộc chiến. Trận đấu diễn ra càng lúc càng quyết liệt, chỉ chớp mắt đã qua được mười mấy chiêu.

Một bên “Song Liên chương” xuất hết thần uy, bên kia “Cửu chi công” dốc tận sở học.

Bên ngoài bọn lực lâm còn lại mười mấy tên được tự do ngẩn mặt nhìn hai vị Minh chủ thi thố tài năng, quên cả việc giúp cho đồng bọn trị thương.

Có bao giờ chúng gặp hoàn cảnh đặc biệt như thế?

Lại qua thêm vài chục chiêu nữa, Công Tôn Vô Kỵ chợt ghình nhịp độ trận đấu lại, nghĩ thầm :

- Tên họ Tống này công lực rất cao, nhưng là người hữu dũng vô mưu, vì thế mười lăm năm trước mình mới thắng được hắn. Lần này cũng thế, cần phải dùng mưu mới thắng được!

Nhưng đấu với Tống Phi mà muốn ghình trận đấu thì không dễ dàng chút nào.

Thấy đối phương xuất thủ chậm lại, lão quát lên :

- Công Tôn Vô Kỵ! Nếu ngươi không đủ sức thì mau tự tận đi!

Vừa quát vừa phát chương công kích như vũ bão.

Song Liên Chương từ lâu đã lừng danh giang hồ, chiêu này tiếp chiêu khác liên hồi kỳ trận, không ngừng không nghỉ.

Tống Phi có thần lực hơn người, buộc đối phương phải dốc tận lực chống đỡ, nếu không bị dính chương bất cứ lúc nào.

Công Tôn Vô Kỵ đành phải dốc toàn lực đối phó.

năm mươi chiêu rồi một trăm chiêu nữa qua đi.

Hai đối thủ vẫn tỏ ra là bên tám lạng bên nửa cân, chưa ai chiếm được ưu thế.

* * * * *

Bây giờ tạm gác qua cuộc đấu của hai thủ lĩnh lực lâm để nói sang cuộc chiến giữa Ngọc Diện Tu La, Bang chủ Lãnh Vân bang và Chương môn nhân Nam Cương phái.

Ngũ Toàn Độc Quân lợi dụng Phương Uyển xuất hiện làm Bộc Dương Duy phân thần liền dốc sức vận “Cửu Âm độc chương” phát liền bảy tám chiêu buộc chàng liên tiếp lùi lại.

Nhưng chỉ một lúc sau, Bộc Dương Duy thi triển “Thiên Ma thập nhị thức” lấy lại thế quân bình.

Vừa đánh, chàng vừa nghĩ :

- Không biết chiếc “Xích Luyện đai” này lợi hại đến đâu? Dù sao cũng phải thử một lần, cho dù Tu La kiếm bị quán lấy thì ta vẫn có thể vận nội lực mà quyết đấu, lo gì?

Nghĩ là làm, chàng liền quát to một tiếng thi triển chiêu đầu tiên trong “Tu La Thất Tuyệt” là “Trường Hận Miên Miên” chém xuống vai Ngũ Toàn Độc Quân.

Lão ma đầu phản ứng rất nhanh, quát đầu sợi đai vào thanh kiếm.

Bộc Dương Duy tung người lên cao tránh đi, xuất tiếp chiêu “Thượng hạ U Minh” chém xuống đầu sợi đai.

Chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, “Xích Luyện đai” bị chém đứt một đoạn chừng ba tấc!

Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang kinh hãi lùi lại hai bước, mặt biến sắc...

Bộc Dương Duy liền trở nên phấn chấn, chẳng cần kiêng kỵ gì nữa.

Thừa cơ đối phương chưa kịp lấy lại tinh thần, chàng lao vào xuất “Tu La kiếm” xuất tiếp hai chiêu “Luân Hồi Thập Điện” và “Bích Huyết Tam Tàn”!

Trong tiếng soàn soạt của sợi tơ “Thiên tằm” bị chém đứt, Bộc Dương Duy không để địch nhân trở tay, xuất chiêu tối hậu trong “Tu La Thất Tuyệt” là “Hồn Quy Cực Lạc”!

Ánh kiếm lóe lên sáng lòa, Ngũ Toàn Độc Quân nhìn đâu cũng thấy kiếm ảnh trùng trùng, hoàn toàn bất lực không thể tránh, cũng không biết nên chống đỡ thế nào.

Cuối cùng một kiếm chém phăng qua cổ.

Ngũ Toàn Độc Quân vừa mới rú lên thì đầu đã lìa khỏi cổ bay đi bảy tám thước!

một vòi máu phun ngược lên trời, một lúc sau thân thể Ngũ Toàn Độc Quân mới từ từ ngã sấp xuống.

Thấy Chương môn nhân bị giết, Bạch Hạc Trần Thiếu Thanh thảng thốt la lên :

- Chủ nhân!

Trong lúc phân thần, hắn quên mất trước mặt mình là đại địch, bị kim Luân trúng vào vai trái là xương vai vỡ nát, cánh tay trái lập tức rũ xuống.

Thạch Lỗ không có ý lợi dụng đối phương phân thần mà xuất thủ, chỉ vì bị bất ngờ thu chiêu không kịp, có phần ân hận vì đã hủy mất tay trái của Trần Thiếu Thanh nên thu chiêu lùi lại.

Còn Kim Phụng Hoàng Hạ Hầu Ngọc thì phản ứng nhanh, vội nhảy lùi ra khỏi vòng đấu.

Lục Y Nương Phương Uyển không truy kích mà lao tới Bộc Dương Duy nói :

- Duy ca! chúc mừng huynh!

Trong tiếng kêu đó chứa đựng tình cảm dồn nén mấy tháng nay.

Lỗ Ba Cách bỏ tới thi thể Ngũ Toàn Độc Quân kêu lên đau đớn :

- Sư phụ!

Xong bỏ cái xác, vươn cánh tay duy nhất còn lại ôm lấy đầu Ngũ Toàn Độc Quân.

Hắn nhìn qua thi thể Dạ Hiên Tiền Vệ, sau đó lướt ánh mắt thù hận nhìn quần hùng rồi tay vẫn ôm cái đầu lâu bê bết máu chậm rãi đi xuống núi như kẻ mộng du.

Không ai ngăn hắn lại.

Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn đứng lặng nhìn theo, trong lòng trào lên nhiều cảm xúc khó tả.

Cuộc chiến trên đỉnh núi về cơ bản đã kết thúc, chỉ còn lại một cặp đấu duy nhất là Cửu Chi Ma Công Tôn Vô Kỵ với Song Liên Chương Tổng Phi.

Cái chết của Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang và sự bại vong của Nam Cương phái lẫn Đại trại Lục lâm Giang Bắc hầu như không ảnh hưởng gì đến Cửu Chi Ma.

Lão vẫn bình tĩnh ứng phó với Song Liên Chương của đối phương đánh ra mỗi lúc một dồn dập.

Lúc đó hai người đã đấu ngoài ba trăm hiệp.

Song Liên Chương Tổng Phi thấy đánh lâu không thắng thì nghiêng rằng nghiêng lợi đẩy tức giận, xuất hai chiêu lợi hại nhất trong Song Liên chương là “Nam Sơn Trán Nhạc” và “Lục Đoạn Cửu Bải”.

Cửu Chi Ma không nao núng, cũng thi xuất hai chiêu “Nộ Thụ Bải Sơn” và “Kim Chung Đả Trụ” đối địch!

Sau hai tiếng nổ như sét, hai đối thủ đều bị chấn lui ba bốn bước.

Cửu Chi Ma Công Tôn Vô Kỵ vừa lùi đã tiến, hữu chương xuất chiêu “Thôi Phong Khởi Lãng” đánh sang.

Song Liên Chương Tổng Phi cười lên hô hô, vận một chiêu “Ngũ Đinh Khai Sơn” đánh trả.

Lần này Song Liên Chương Tổng Phi đánh ra chỉ là hư chiêu.

Khi Cửu Chi Ma phát chương, lão chỉ đẩy ra có một nửa rồi vận lực hấp về.

Lập tức hai bàn tay hút vào nhau không rời ra nữa.

Đó là ý đồ Tổng Phi muốn đấu nội lực.

Cửu Chi Ma Công Tôn Vô Kỵ thấy vậy thất kinh nhưng không dám thu tay về, bởi vì lúc này đối phương đã có chuẩn bị nếu vận lực rút về thì bị Song Liên Chương Tổng Phi xuất cả song chương thừa cơ đánh sang bị trọng thương ngay.

Thế là lão đành phải phát nội lực quyết đấu.

Bộc Dương Duy nghĩ thầm :

- Không ngờ Tống huynh còn biết dụng mưu như thế nữa! Huynh ấy xảo diệu không bằng lão ma kia, nhưng công lực thì hơn hẳn một bậc, lần này thì nhất định thành công rồi!

Lúc này hai đối thủ cố ghìm kích động giữ vẻ mặt bình thản nhìn nhau, mỗi người vận công vào hữu chưởng lên tới cực hạn bức sang đối phương.

Người luyện võ ai cũng biết rằng đây là giai đoạn nghiêm trọng nhất nhất, không thể phân thần sao nhãng.

Không những hai đối thủ mà cả những người đứng quan sát đều tỏ ra căng thẳng...

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Chỉ sau một lúc, trán hai người lấm tấm mồ hôi.

Kinh lực từ chưởng tâm hai người phát ra càng lúc càng mạnh đẩy ra xung quanh tạo thành áp lực ngày càng lớn.

Sau một lúc nữa, cả Song Liên Chưởng Tống Phi và Cửu Chỉ Ma Công Tôn Vô Kỵ mặt đỏ bừng giống như người say rượu, hết chồm tới trước lại ngã ra sau, chao đảo không yên.

Trạng thái đó cứ tiếp diễn mãi.

Sắc mặt từng người cũng không ngừng biến đổi.

Bay giờ thì nhìn sắc mặt đối thủ cũng biết ai hơn ai kém.

Sau nửa canh giờ, Cửu Chỉ Ma Công Tôn Vô Kỵ ngửa dần ra phía sau không sao chồm tới được nữa.

Song Liên Chưởng Tống Phi chợt quát to một tiếng, vận toàn bộ công lực đẩy ra!

Cửu Chỉ Ma Công Tôn Vô Kỵ bị hất khỏi vị trí, bật lui ba bước ngã ngửa xuống, máu mũi máu miệng bắt đầu phun ra.

Song Liên Chưởng Tống Phi cũng lùi một bước, ộc ra một bãi máu, sắc mặt tái nhợt đi.

Bộc Dương Duy đến đỡ lấy Tống Phi cho khỏi ngã, lo lắng hỏi :

- Tống huynh! Thương thế có nặng lắm không?

Song Liên Chưởng thều thào nói :

- Ta... ta...

Bát Tỳ Thần Sát Cổ Từ Quân cũng bước lại gần, đưa tay bắt mạch tượng, gật nhẹ đầu nhìn Bộc Dương Duy nói :

- Bang chủ đừng quá lo, không nghiêm trọng đâu!

Bộc Dương Duy lấy một viên Tử La hoàn nhét vào miệng Tống Phi bảo lão ca uống vào.

Tử La hoàn quả là thần dược. Chỉ một lúc, sắc mặt Song Liên Chưởng đã bắt đầu hồng nhuận lại.

Bộc Dương Duy đặt lão xuống tự vận công trị thương.

Lúc này thì mọi người không còn lo lắng nữa.

Bát Tỳ Thần Sát Cổ Từ Quân ra lệnh cho phụ trách các nhóm kiểm tra xác định tổn thất.

Trừ một số người bị thương không kể, cao thủ trong Bang có một Hương chủ và một võ sĩ Hồng Cân đội tử trận.

Thiết Dục Kim Tinh Ngũ Bách Tu kêu lên :

- Du Đại Nguyên... Du hộ pháp đi đâu mất rồi?

Mấy người chợt nhận ra cả Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành cũng không có.

Một võ sĩ trong Hồng Cân đội nói :

- Du đại hộ pháp hãy xuống núi tìm tên Phó minh chủ lục lâm Hoàng Bảo Khách Thượng Quan Dư rồi. Cách đây không lâu cả vị Cách tiền bối cũng đi xuống đó...

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Thánh được thần y - Lương duyên tiền định

Mọi người đang bàn tán Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành nói bên dưới :

- Đồ nhi! Ta xem võ công của ngươi tiến bộ hơn trước rất nhiều đấy! Vừa rồi đấu với nha đầu Hạ Hầu Ngọc nhưng ta thấy rõ, chỉ hai chiêu đã đánh tên Phó minh chủ Hoàng Bảo Khách Thượng Quan Dư bay xuống núi, trong thiên hạ không phải ai cũng làm được đâu!

Lực Đại Cửu Nhạc Dư Đại Nguyên tự hào nói :

- Như thế mới sáng danh sư phụ chứ! Người ta bảo sư nào đồ này mà!

Hai sư đồ người tung kẻ hứng, tăng bốc lẫn nhau, chỉ một lúc thì hai bóng người cao lớn phi thường đã hiện ra ở cuối đình.

Lúc này Song Liên Chương Tổng Phi đã bình phục đứng lên nhìn thi thể Cửu Chi Ma Công Tôn Vô Kỵ nói :

- Không ngờ mười mấy năm qua, công lực tên ma đầu này tăng tiến nhiều như vậy!

Đại Lực Tôn Giả bước đến gần nói :

- Tổng thể huynh đánh chết Công Tôn Vô Kỵ rồi ư? Tiếc quá lão phu vội đi tìm Đại Nguyên nên không được chứng kiến đoạn cuối, nhất định rất đáng xem

Du Đại Nguyên liếc xéo lão ta nói :

- Sư phụ cho rằng đồ nhi đấu với tên Thượng Quan lão nhi đó không đáng xem hay sao?

Đại Lực Tôn Giả nói lấy lòng đồ đệ :

- À phải! Trận đấu đó cũng rất đáng xem!

Thấy thương thế của Tổng Phi cũng tương đối bình ổn, Bộc Dương Duy kiểm tra tình trạng của những bị thương khác, cho họ uống thuốc rồi dọn lại một chỗ điều dưỡng.

Thiên Thủ Như Lai Ô Trường Viễn liếc mắt nhìn Bộc Dương Duy nhưng không biết nói gì rồi cúi mặt xuống.

Bộc Dương Duy bước đến gần, chấp tay nói :

- Sau khi gặp Ô huynh ở gần Phong Tập Phủ, tại hạ đã quyết ý không để xảy ra xung đột với huynh...

Chàng nhìn vào cánh tay bị chặt đứt của Ô Trường Viễn, thờ dài nói tiếp :

- Nào ngờ trời không chiều lòng, để Ô huynh bị phế mất một tay, tại hạ vô cùng áy náy...

Thiên Thủ Như Lai ngẩng lên, môi nở nụ cười thê lương nói :

- Xin đa tạ sự ưu ái của Bộc Dương bang chủ, Ô mỗ thân ở trong Nam Cương phái, đương nhiên phải tận lực vì bôn phái. Cho dù có phải chết thì không hề gì oán hận ai. Chỉ có ân hận một điều là ngày trước không suy xét kỹ để lâm lờ hôm nay. May được Bang chủ hai lần cứu giúp nên lưu lại được cuộc sống thừa...

Bộc Dương Duy nói :

- Trước đây chính tại hạ đoán rằng Ô huynh có ý tìm cách hóa giải ân oán giữa hai phái, điều này đã chứng tỏ huynh là người quang minh chính đại. Đường giang hồ còn dài, đào tạo được uy danh hiển hách như huynh thật không dễ. Tại hạ hy vọng sau này ô huynh sẽ tìm được hướng đi đúng để trở thành người hữu dụng cho giang hồ, đừng bỏ phí tài năng...

Thiên Thủ Như Lai thờ dài đáp :

- Ô mỗ quá hiểu chuyện giang hồ hiểm ác như thế nào. Ba tháng trước đã lập tâm nguyện rằng sau cuộc ước này, bất luận thắng thua, nếu còn sống, Ô mỗ sẽ tới Khô Linh Sơn quy ân. Nay được Bang chủ cứu mạng và khuyên bảo, ân tình đó xin nguyện sau này ghi khắc không bao giờ quên.

Bộc Dương Duy cố khuyên một câu :

- Với tài ba trác tuyệt và đức độ như Ô đại hiệp mà phải quy ân, tại hạ rất lấy làm tiếc...

Thiên Thủ Như Lai ngắt lời :

- Cánh tay này đã phé, nên giữ đó làm kỷ niệm cho cuộc đời, lấy đó làm bài học để đừng phạm phải. Cùng binh hại tướng thì còn làm được việc gì nữa?

Bộc Dương Duy thấy khi người ta đã thoái chí, có khuyên can thêm nữa cũng khó mà lay chuyển nên chỉ buông tiếng thở dài.

Thiên Thủ Như Lai nói thêm :

- Ô mỗ bây giờ xin cáo từ, nhờ Bang chủ chuyển lời cáo biệt đến các vị hiệp sĩ trong quý bang.

Nói xong không chờ Bộc Dương Duy hồi đáp, quý người bước đi không quay lại lần nào, lát sau đã khuất dưới sườn núi.

Hình đường Đường chủ Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân đến gần Bộc Dương Duy hỏi :

- Bang chủ cho lệnh giải quyết đối phương thế nào?

Bộc Dương Duy đáp :

- Tất cả những ai đến nay còn sống đều tha cho họ!

Lục Y Nương Phương Uyển chợt nhìn qua đám cao thủ lục lâm, chợt kêu lên :

- Duy ca! Hãy khoan...

Bộc Dương Duy ngạc nhiên hỏi :

- Uyển muội! Chuyện gì nữa thế?

Phương Uyển chỉ tay vào một tên hắc y nhân cúi thấp đầu lăm lét hỏi chàng :

- Duy ca không nhớ tên đệ tiện đó sao?

Bộc Dương Duy nhìn sang, một lúc sao mới nhận ra tên đó chính là Hoa Nhị Phong Ngô Giang, kẻ đã từng theo sư thúc Thiên Lô Tử Tẩu Mã Lượng truy bắt Phương Uyển ở Lữ Nhẫn sơn gần một năm trước.

Bộc Dương Duy nói :

- Uyển muội muốn xử trí hắn thế nào cũng được, nhưng hy vọng muội đừng lấy mạng hắn, vì dù sao hắn cũng chỉ là hạ nhân.

Phương Uyển gật đầu.

Nàng bước tới trừng trị Hoa Nhị Phong Ngô Giang, không ngờ phát hiện được tên đại sư huynh hắn là Tiểu Tu La Nhậm Tiểu Mộc, kẻ thù phạm chính trong hai lần truy bắt mình trước đó.

Nàng xuất thủ giải khai huyệt đạo cho tên này rồi chỉ kiếm vào mặt hắn quát lên :

- Nhậm Tiểu Mộc! Năm ngoái cô nương bắt gặp ngươi giờ hành vi đồi bại vô đạo đã cảnh cáo bằng cách chặt đứt hai ngón tay. Nào ngờ ngươi chẳng những không biết lấy đó làm gương từ bỏ lối lầm mà còn mang trong lòng thù oán, báo với Công Tôn Vô Kỵ huy động lực lượng truy bắt cô nương, hai lần ta suýt bị bại. Như thế đủ biết ngươi là loại lang tâm cầu phước, không biết hối cải, để sống thêm cũng chỉ làm hại người khác mà thôi!

Tiểu Tu La Nhậm Tiểu Mộc mặt xám ngắt, không biết đối đáp thế nào.

Phương Uyển nói trước :

- Bỏn cô nương cho ngươi một đặc ân là được chết một cách công bình. Xuất binh khí tự vệ đi!

Tiểu Tu La Nhậm Tiểu Mộc nhặt thanh kiếm trước đó đã bị Lục Bạt Cửu Nhạc Du Đại Nguyên đánh rơi chuẩn bị hoàn thủ, nhưng bụng run như cây sậy.

Năm trước hắn có thuộc hạ tiền hô hậu ủng mà còn bị Lục Y Nương đánh bại, huống hồ bây giờ xung quanh chỉ là bọn tàn binh bại tướng?

Mối đầu được bằng mười chiêu, tên dâm ác bị đâm trúng yết hầu, rú lên như lợn bị chọc tiết, bỏ mạng đương trường.

Giết xong Tiểu Tu La Nhậm Tiểu Mộc, Phương Uyển quay sang Hoa Nhị Phong Ngô Giang nói :

- Với những gì ngươi đã làm, bốn cô nương trừng phạt nhẹ, bằng cách ngươi tự chặt đi hai ngón tay làm gương. Nếu sau này bốn cô nương nghe nói ngươi có hành vi vô đạo khác thì đừng mong toàn mạng!

Hoa Nhị Phong Ngô Giang mừng rỡ vội làm theo thánh chỉ, rút dao tự chặt hai ngón tay mình.

Còn lại gần hai mươi tên lục lâm Giang Bắc được tha.

Bọn này quỳ xuống tạ ơn rồi nhanh chân xuống núi.

Kể đó là mấy người bị thương trong Nam Cương ngũ tuyệt cũng rời khỏi hiện trường.

Trước khi thả họ, Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân đều nói mấy lời.

Tới lượt Kim Phụng Hoàng Hạ Hầu Ngọc, vị Hình đường Đường chủ giải khai huyết đạo cho cô tay đứng lên rồi chấp tay nói :

- Hạ Hầu cô nương! Vừa rồi có gây phiền phức cho cô nương, bốn tọa xin nhận lỗi. Nay phụng mệnh Bang chủ để cô nương được tự do, xin đừng nhớ tới mối thù trước đây, từ nay xóa bỏ can qua thì phúc cho giang hồ lắm!

Kim Phụng Hoàng Hạ Hầu Ngọc chợt trừng mắt nhìn Ngô Nam Vân, cong đôi môi tô son đỏ chót lên nói :

- Ngươi đừng nịnh bốn tiểu thư! Hôm nay bốn phái bị hủy dưới tay Lãnh Vân bang, giết và làm bị thương không biết bao nhiêu huynh đệ của bốn tiểu thư. Ngươi dám bảo ta không nhớ cừu hận, tha cho Lãnh Vân bang hay sao? Đừng hòng!

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân không ngờ nữ nhân này ngông cuồng như thế, ngơ ngác đứng sững ra.

Đại Lực Tôn Giả đứng bên cạnh quay sang nói :

- Nha đầu! Ngươi quên rằng mình đang ở trong tình cảnh nào hay sao? Nên biết thời hoành hành bá đạo của Nam Cương phái đã qua rồi, Nếu ngươi không tu tâm cải tính, chỉ e ném khổ đau như hôm nay còn chưa đủ đâu!

Kim Phụng Hoàng Hạ Hầu Ngọc chợt nhìn sang cái xác không đầu của Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang, định quay người bỏ đi.

Lục Y Nương Phương Uyển chợt nhảy hai bước lại gần nói :

- Hạ Hầu Ngọc! Nếu ngươi chưa phục thì đấu với bốn cô nương mấy chục chiêu nữa. Nhưng với Phương Uyển này thì đừng mong có sự khoan thứ!

Kim Phụng Hoàng Hạ Hầu Ngọc nghe nàng xưng danh, rúng động nghĩ thầm :

- Thì ra nha đầu này là tôn nữ của Thiết Lão Lão! Ngay cả Chương môn nhân cũng nể nang Thiên Sơn phái mấy phần... Không biết làm sao có nhiều nhân vật lợi hại ở trong Lãnh Vân bang như thế? Xem tình cảnh thì mối thù này không báo được rồi.

Đối với hạng nữ nhân ngang bướng này muốn khuất phục thì dùng đến uy lực này.

Con người ta thường như vậy. Khi được nuông chiều càng làm cho đối phương tự kiêu, nhưng khi đã lộ chút uy danh thì nhũn nhặn lại ngay.

Kim Phụng Hoàng Hạ Hầu Ngọc làm bộ tức giận nói :

- Thôi được! Hôm nay bốn tiểu thư cam chịu bại. Nhưng sau này chưa biết thế nào.

Nói xong còn liếc xéo Phương Uyển một câu nữa mới chịu bỏ đi, dáng bộ uốn éo như con rắn!

Đại Lực Tôn Giả nhìn theo, lắc đầu nói :

- Một kẻ như Ngũ Toàn Độc Quân Hách Gia Khang thì thuộc hạ của hắn chẳng có tên nào ra gì! Người ta nhớ ơn nghĩa chưa hết, đằng này chỉ nói đến thù hận!

Cuộc chiến kinh tâm động phách đến đây thì hoàn toàn kết thúc.

Bộc Dương Duy bước lại gần, giới thiệu Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt và Phương Uyển với vài người chưa biết trong bang.

Chờ mọi người chào hỏi xong, chàng nhìn Lục Y Nương nói :

- Uyển muội lẽ ra đừng mạo hiểm tới đây mới phải! Còn may là mọi việc đã kết thúc...

Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt vốn rất lo mình bị khiển trách vì đã tiết lộ tin tức, nghe chàng nói câu ấy mới an tâm.

Chiều xuống.

Trên đỉnh núi gió réo càng dữ. Gần trăm tử thi nằm rải rác khắp nơi, mùi tử khí và huyết tanh càng tăng thêm vẻ thê lương.

Bộc Dương Duy cho đem chôn vị Hương chủ và võ sĩ Hồng Cân đội tử trận ngay trên đỉnh núi, bố trí người dìu công người bị thương bắt đầu xuống núi.

Lúc hoàng hôn thì đoàn người lên ngựa rời khỏi Thanh Ngô sơn.

Khi đi đúng năm mươi người, nay trở về, sau khi bỏ lại hai tử sĩ lại bổ sung thêm Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt và Lục Y Nương, cùng vừa đủ năm mươi người.

Tồn thất tuy không lớn nhưng nghĩ lại hậu quả của chiến, Bộc Dương Duy vẫn cảm thấy nặng nề.

Dọc đường, thỉnh thoảng chàng lên nhìn cánh tay bị cụt của Hắc Thủy Nhất Tuyệt Tôn Hàn, nhận thấy đó đều là lỗi lầm của mình, trong lòng dần vặt không nguôi.

Tin tức về Lãnh Vân bang tiêu diệt Nam Cương và lục lâm Giang Bắc nhanh chóng bay đi khắp giang hồ.

Trước đó việc Bộc Dương Duy đấu với ba đại cao thủ của Thiếu Lâm tự và chàng được đại môn phái này suy tôn làm Thiên hạ đệ nhất cao thủ cũng đã làm chấn động võ lâm.

Như vậy, hầu hết các môn phái lớn ngang nhiên hoành hành bạo ngược, tàn hại võ lâm suốt nhiều năm qua như Hắc Sa đảo, Hắc Kỳ bang, Nam Cương phái, lục lâm và Cái bang Giang Bắc... đều do một mình Lãnh Vân bang tiêu diệt.

Đương nhiên trong sự hừng khởi lớn lao thì không tránh khỏi một số người mang lòng hận thù.

Nhưng về mặt tổng thể mà nói, đại đa số vẫn coi Lãnh Vân bang là đại ân nhân của mình.

Chính vì lòng trước tình hình mà ngay đêm đó Bộc Dương Duy dẫn đầu bang chúng trở về Hoài Dương sơn, dọc đường giữ kín hành tích vì sợ rằng sẽ làm kinh động tới các Phân đà của bốn bang và làm phiền cao thủ các phái kéo đến nghênh đón chúc mừng..

Đi được ba ngày, đến tối thứ ba thì Bộc Dương Duy mời mấy vị Đường chủ đến bàn công chuyện.

Bộc Dương Duy nói rõ sự việc liên quan đến cuộc hôn ước bắt buộc giữa mình với Phương Uyển, trình bày ý định cần phải giải bày với Thiết Lão Lão rằng mình có vị hôn thê là Bạch Thúy Bình, nếu Thiết Lão Lão chấp nhận cả hai trở thành chính thất thì lần này mình sẽ tổ chức hôn lễ chung với cả hai cô nương, nhược bằng không thì cả hai môn phái sẽ rất khó tránh khỏi chuyện can qua.

Nghe xong quyết định của chàng, mọi người đều tỏ ý chúc mừng.

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân hỏi :

- Việc này Bang chủ có bàn qua với Bạch cô nương chưa?

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Cô ấy đã chấp nhận.

Ngô Nam Vân hỏi tiếp :

- Vậy còn Phương cô nương?

Bộc Dương Duy đáp :

- Đương nhiên muốn Thiết Lão Lão đồng ý thì trước tiên Phương cô nương phải đồng ý, Bồn tọa tin rằng vấn đề chính là Thiết Lão Lão, vì tin rằng Phương cô nương sẽ thuận tình. Ba tháng trước bồn tọa hứa với bà ấy rằng sau khi làm xong nhiệm vụ báo cừu rửa hận sẽ đến Thiên Sơn trình bày rõ vấn đề. Vì thế bồn tọa dự định ngày mai sẽ tiến thẳng Thiên Sơn mà không cùng các vị về Hoài Dương sơn.

Bát Tý Thần Sát Cổ Từ Quân nói :

- Bang chủ từ đến Thiên Sơn rồi quay lại sẽ mất mười bốn mười lăm ngày, trong lúc đó Bạch cô nương đang hàng ngày hàng giờ ngóng đợi...

Bộc Dương Duy nói :

- Bồn tọa cũng nghĩ đến việc này, nhưng ở đây tiện đường hơn, bồn tọa muốn giải quyết dứt điểm mọi việc, giữ trong lòng việc gì còn đang dang dở sẽ rất khó chịu. Đối với Bạch cô nương, bồn tọa đã viết thư nói rõ, nhờ các vị chuyển giúp cho cô ấy là được.

Đại Lực Tôn Giả chợt cười hô hô nói :

- Hay lắm! Nếu vậy Bộc Bang chủ hãy đến Thiên Sơn, cùng Thiết Lão Lão định ngày lành tháng tốt mà tổ chức mau mau lên! Cách lão đầu này sẽ về Hoài Dương sơn chờ. Hôn lễ này nhất định sẽ có rất nhiều bằng hữu võ lâm tới dự. Lão phu chuyển này tình nguyện say sưa mấy ngày!

Song Liên Chương Tổng Phi nói :

- Lần này đến Thiên Sơn coi như một cuộc đính hôn chính thức, vì thế Bang chủ nên chọn một vài người tùy hành.

Bộc Dương Duy trầm ngâm một lúc mới trả lời :

- Tổng đường chủ nói vậy rất đúng. Nếu vậy bốn tọa đàm phiến Ngũ hộ pháp...

Chàng chưa nói xong thì Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu cười hô hô mấy tiếng, tỏ ra rất cao hứng.

Sự việc như thế là quyết định xong.

Sáng hôm sau, Bộc Dương Duy cùng Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu, Lục Y Nương Phương Uyển và Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt lên đường tới Thiên Sơn.

Phương Uyển không khỏi ngạc nhiên để đại sư huynh và Ngũ Bách Tu đi trước, cùng Bộc Dương Duy ghì ngựa đi chậm lại hỏi :

- Vì sao chàng lại quyết định tới Thiên Sơn đột ngột vậy?

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Ta đã quyết định ngày hôn lễ của chúng ta nên đến báo tin cho tổ mẫu...

Phương Uyển vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào? Chàng đã quyết định rồi à? Khi nào vậy?

- Cái đó còn để nàng lựa chọn...

Ba ngày đi chung cùng Bộc Dương Duy là ba ngày hạnh phúc nhất trong đời thiếu nữ.

Trước đây Phương Uyển bướng bỉnh đồng bóng như thế, nhưng nay biến đổi hẳn đi, trở nên rất ngoan ngoãn và chiều chuộng.

Bộc Dương Duy chợt nghiêm giọng nói :

- Uyển muội! ta có chuyện này muốn nói với nàng...

Thấy thái độ của chàng như thế, Phương Uyển không khỏi lo lắng hỏi :

- Duy ca! có chuyện gì thế?

Bộc Dương Duy hỏi thăm dò :

- Uyển muội! Giả như ta có một... một thiếu nữ khác...

Phương Uyển nghe nói mặt tái nhợt nhạt, ngắt lời :

- Thế nào chàng đã yêu một người khác rồi hay sao?

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Phải! Chuyện ấy trước khi ta...

Sắc Phương Uyển trắng bệch ra giống như chiếc áo lông cáo trên người chàng, run giọng hỏi :

- Trước khi huynh hứa hôn với tôi ở Phong Tập Phủ?

- Không sai! Cả trước lúc ta gặp nàng ở gần Tu Vũ

- Nếu vậy thì tại sao huynh còn hứa hôn với muội?

Bộc Dương Duy nói :

- Uyển muội! Hãy để ta kể cho nàng nghe chi tiết việc này, được chứ?

Phuong Uyển trở nên bướng bỉnh nói :

- Không! trước huynh trả lời muội mấy câu...

- Muội hỏi đi.

Phuong Uyển nhìn thẳng vào mắt chàng hỏi :

- Huynh hãy nói cho thật huynh có yêu muội hay không?

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Có.

- So với nữ nhân đó thì sao?

- Nói cho thật lòng, nếu năm tháng trước thì ta yêu Thúy Bình nhiều hơn, còn bây giờ...

Phuong Uyển dịu lại nói :

- Bây giờ thì như nhau phải không?

- Gần như vậy!

Lúc đó gương mặt Phuong Uyển mới dịu lại :

- Thôi được! Huynh kể đi!

Bộc Dương Duy háng giọng :

- Lần đầu gặp muội thì lúc đó ta hạ sơn chưa lâu. Phải nói lần ấy ta chẳng có cảm tình gì, trái lại còn ác cảm nữa...

Phuong Uyển cười nói :

- Đó là lần chàng đi với Ngũ lão ca và đánh gãy kiếm của thiếp đúng không?

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Không sai!

Phuong Uyển nói :

- Chàng kể tiếp đi.

Bộc Dương Duy lại kể :

- Sau lần gặp nàng ở Lữ Nhẫn sơn, ta bắt đầu có cảm tình, nhưng vì oán cừu chưa báo, trọng trách chấn hưng bang phái đè nặng lên vai, cừu nhân đều là hạng ác bá, uy danh hiển hách, võ công cao cường, thậm chí ta không dám tự tin mình đủ sức thắng tất cả bọn chúng nữa...

Phuong Uyển nói :

- Vì thế nên mặc dù trong lòng có yêu mến thiếp nhưng chàng vẫn quyết dứt bỏ mối tương tư, gửi lại tiếng sáo mà từ biệt không?

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Chính thế! Lúc đó ta không thể chấp nhận tình cảm của bất cứ nữ nhân nào.

Phuong Uyển trầm ngâm nói :

- Chỉ nam nhi tung hoành bốn biển, gác tình riêng để lo nghĩa lớn là đều đáng trọng. Hồi đó thiếp cũng đoán được ý chàng. Vì thế càng yêu tha thiết hơn, tự thề rằng dù có đi khắp chân trời góc biển vẫn tìm gặp chàng và sẽ vĩnh viễn bầu bạn với chàng, cho dù vạn chết cũng không từ...

Tới đó chợt hỏi :

- Nhưng chàng đã quyết ý như vậy, tại sao lại còn quen biết với vị cô nương kia?

Bộc Dương Duy nói :

- Chuyện này hoàn toàn khác, không phải xuất phát từ tình cảm cũng như lí trí của con người, giống như là duyên kiếp vậy...
- Chàng cứ kể xem?

Bộc Dương Duy háng giọng kể :

- Việc đó xảy ra trước khi gặp nàng bị bọn thuộc hạ của Công Tôn Vô Kỵ bắt gần Tu Vũ gần hai tháng. Lúc đó ta đang trên đường đến cố hương, khi đến khu vực Độc Long đàm thì bị Ma Vân Chu Bạch Anh, Lãnh Diện Cái Thường Công Minh cùng mấy chục cao thủ của hai phái phục kích...

Phương Uyên nói :

- Chuyện ấy sau này thiếp có nghe kể lại rằng cả hai phái Hắc Kỳ bang và Cái bang Giang Bắc cùng tổn thất nặng nề, hai tên trưởng lão Cái bang, mấy tên Đường chủ của Hắc Kỳ bang bị giết, cả hai tên Bang chủ Chu Bạch Anh và Thường Công Minh đều bị trọng thương, có tin đồn rằng chàng đã bị giết... Thế mà lần ấy chàng chỉ trả lời qua loa...

Bộc Dương Duy đáp :

- Bởi vì câu chuyện liên quan đến Bình muội nên ta không muốn kể rõ cho nàng biết...
- Bây giờ thì chàng kể đi, cô nương đó tên là gì?
- Cô ấy là Bạch Thúy Bình hiệu xưng là Bạch Nhạn. Đệ tử Thanh Liên sư thái, một cao nhân tiền bối của phái Hoa Sơn đã ẩn cư nhiều năm...

Phương Uyên à một tiếng nói :

- Thì ra là thế... Thiếp có nghe danh Thanh Liên sư thái, nhưng hai người quen biết thế nào?

Bộc Dương Duy trầm giọng kể :

- Sau cuộc đại chiến đó, ta bị thương rất trầm trọng, chạy khỏi hiện trường một quãng tới hơn ba mươi dặm thì kiệt sức ngã đi giữa rừng hoang. Trong khi chờ từ thần đến thì không biết do số phận nào run rủi, Bạch Thúy Bình đi hái thuốc ngang qua bắt gặp. Sau cô ấy kể lại thì ta nằm gần một ngày đêm ở đó, người đầy máu, mạch hầu như không còn nhận ra được nữa... Nơi đó đã thuộc địa phận Hoa Sơn, cách Linh Hương tiểu trúc là tịnh cư của sư đồ Thanh Liên sư thái không xa. Bình muội đã không quản người ta đầy máu, cõng về ra sức chạy chữa, tới hơn một tháng mới bình phục...

Phương Uyên nghe kể xong trầm ngâm nói :

- Thiếp rất cảm động và tin rằng Bình thư thư rất xinh đẹp và hiền thực. Đó quả là thiên duyên, thiếp chỉ mừng cho chàng mà không ghen gì đâu!

Nàng dừng một lúc, giục ngựa đi sát bên ngựa chàng, nói tiếp :

- Thế mà chàng vẫn giữ được tình yêu với thiếp, như thế là đủ quý hóa lắm rồi! Chẳng những thiếp không ghen với Bình tỷ mà còn cảm ơn chị ấy cứu sống được chàng, để chúng ta có được ngày hôm nay. Thiếp rất mong được gặp chị ấy...

Bộc Dương Duy cảm động nói :

- Đa tạ Uyên muội với những lời tốt đẹp đó... như thế là muội chấp nhận?

Phương Uyên nhoen miệng cười nói :

- Hai người đã bàn định với nhau cả rồi, với lại thiếp với chàng cũng là thiên duyên trời định mới gặp lại chàng, được chàng cứu thoát khỏi tay bọn lục lâm Giang Bắc sao còn chưa chấp nhận?

Nàng chợt nhớ ra chuyện gì lại hỏi :

- Tại sao lần ấy từ Tu Vũ trở lại Hoài Dương sơn, chàng không ghé đến Linh Hương tiểu trúc đưa Bình tỷ đi theo?

Bộc Dương Duy hơi đỏ mặt đáp :

- Trước đó chúng ta đã hẹn nhau hai tháng sau sẽ gặp nhau ở Hoài Dương sơn, vì thế...

Phương Uyên ngắt lời, cười nói :

- Thêm một lý do khác là vì có thiếp cùng đi nên không tiện ghé vào tịnh cư của Bình tỷ chứ gì?

Bộc Dương Duy đỏ mặt không đáp.

Phuong Uyên chợt nghiêm giọng hỏi :

- Vì sao đã hẹn với nhau mà ngày khai đàn trùng phái không thấy Bình tỷ đâu cả?

Bộc Dương Duy đáp :

- Cô ấy bị người của Hắc Sa đảo bắt...

Tôi đó kể chuyện Bạch Thúy Bình bị bọn tặc nhân Hắc Sa đảo bắt nhằm uy hiếp mình, sau đó mới được chàng suất lĩnh thuộc hạ đến đánh tan lực lượng của Hắc Sa đảo giải thoát...

Chờ chàng kể xong Phuong Uyên cảm động nói :

- Bình tỷ thật đáng thương!

Bộc Dương Duy nói :

- Mọi việc đã qua rồi, Uyên muội đừng thương xót nữa. Nay đại cừu của Bình muội và Hoa Sơn phái đã được trả, ta tin rằng Bình muội sẽ rất vui. Duy có một việc làm ta lo nghĩ là bệnh trạng của Thanh Liên sư thái.

Phuong Uyên hỏi :

- Thanh Liên sư thái bị bệnh gì?

Bộc Dương Duy đáp :

- Năm năm trước, sư thái giao chiến với Cửu Chỉ Ma Công Tôn Vô Kỵ, bị hấn đánh trọng thương, nhờ công lực thâm hậu nên không chết, nhưng sau khi về tới nhà thì thương thể lại tái phát, sau này dẫn đến hậu quả bán thân bất toại. Trong thời gian qua ngu huynh có hỏi thăm dò xem có thuốc gì trị chứng bệnh đó nhưng chưa có một vị lang trung nào tìm ra giải pháp.

Phuong Uyên chợt trầm ngâm nói :

- Tổ mẫu nói rằng ở Thiên Sơn có một vị thần y tên là Âu Dương Minh...

Bộc Dương Duy nghe nói ba tiếng Âu Dương Minh bỗng rúng động hỏi :

- Có phải vị đó hiệu xưng là Trại Hoa Đà không?

Phuong Uyên gật đầu :

- Không sai!

Bộc Dương Duy cả mừng nói :

- Ngu huynh có nghe rất nhiều người nói đến vị thần y này, không ngờ vị đó ẩn cư ở Thiên Sơn. Xem ra lần này Thanh Liên sư thái được cứu rồi!

Phuong Uyên chợt trầm ngâm nói :

- Tuy nói rằng Trại Hoa Đà Âu Dương tiên bối ở Thiên Sơn nhưng lão nhân gia như hạc nội mây ngàn mai đây mai đó, thậm chí đến tổ mẫu mà vẫn không biết vị đó ẩn cư ở nơi nào cụ thể.

Bộc Dương Duy nghe vậy buồn hẳn đi.

Phuong Uyên cười nói :

- Chàng chưa thành rể chính thức mà đã tận tình lo lắng cho sự phụ của vị hôn thê như thế, thật đáng quý! Nhưng chàng đừng lo! Tổ mẫu thường nói rằng cát nhân thiên tương. Người đã có hiếu đức tức trời sẽ phù hộ thôi!

Bộc Dương Duy nói :

- Uyên muội! nói rằng ngu huynh có hiếu đức thì không đúng. Còn nhớ lần trước, các vị cao tăng ở Thiếu Lâm tự khuyên ta nên bỏ bớt thù hận, mở đường hiếu sinh. Ba năm qua bán tay ta vấy máu không ít cao thủ võ lâm. Nay việc báo cừu rửa hận đã xong, ta không muốn lại tiếp tục làm máu đổ nhiều thêm nữa. Nhưng với cương vị là Chương môn nhân một phái, điều này không dễ chút nào đâu!

Phuong Uyên buông lời an ủi :

- Duy ca! Thiếp rất hiểu lòng chàng. Nhưng giết người không phải bao giờ cũng là điều xấu, nhiều khi việc đó là cần thiết làm cho cuộc sống tốt đẹp hơn, trừ bớt ung nhọt cho xã hội. Thiếp tin chàng chưa từng giết người mà không có lý do chính, và chỉ cần như thế là đủ.

Hai người ra roi giục ngựa đuổi kịp Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu và Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt.

Chiều hôm sau bốn người ghé vào một tiểu trấn có tên Hương Thủy Trấn nghỉ chân.

Từ đây đến Thiên Sơn chỉ còn một ngày lộ trình nữa là tới.

Hương Thủy Trấn là địa phương nhỏ, trời đang tiết đại hàn nên hành nhân thưa thớt.

Bình An khách điểm nơi bốn người trọ là khách điểm vào loại lớn trong trấn lại nằm trên phố chính nhưng chỉ lèo tèo năm ba người khách.

Nhận phòng rửa ráy xong, bốn người tới đại sảnh ăn buổi tối.

Trong sảnh có tới mười mấy bàn nhưng chỉ có năm người khách chễm chệ ở một bàn chính giữa phòng.

Lão chủ quầy ở bàn sát quầy hàng ca cẩm với bọn tiểu nhị về tình bán buôn ế ẩm.

Thấy bốn khách nhân vào, lão mới lảng xãng chạy tới tiếp.

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu gọi một bình rượu, mấy món thức nhắm và một mâm com.

Bộc Dương Duy không ham rượu nhưng tửu lượng của chàng không kém, còn Ngũ Bách Tu thì khỏi phải nói, đúng là cái hồ lô!

Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt uống cũng vừa phải, đặc biệt hôm nay cả Phương Uyển cùng uống vài chén nhỏ.

Đang ăn uống thì thêm một người khách nữa bước vào.

Đó là một lão nhân người thấp, lưng gù, đầu to, mình bệu hoàng y, lưng đeo một túi vải lớn.

Mới nhìn qua, lão nhân này giống hệt Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu đến từng chi tiết, chỉ là râu tóc không vàng hoe như lão ta mà bạc trắng mà thôi.

Rất khó đoán được tuổi tác người này, vì nếu căn cứ vào râu tóc thì lão ít nhất đã ngoài bảy mươi tuổi, nhưng da dẻ hồng hào, mặt không một nếp nhăn, đôi mắt sáng quắc!

Đặc biệt trời lạnh như thế lão chỉ mặc phong phanh một chiếc áo mỏng màu vàng không được sạch sẽ cho lắm.

Bộc Dương Duy nhìn lão nghĩ thầm :

- Người này tất là một kỳ nhân!

Đà Bối lão nhân vào phòng, nhìn qua cái bàn khách một lượt, miệng lẩm bẩm :

- Không thấy ai quen cả! Kiểu này tối nay phải nhịn đói mất.

Nghe câu đó, lão chủ quầy định tới chào hỏi, bỗng giả lơ đến bảo nhỏ tiểu nhị :

- Ngươi đến xem lão ta cần gì, nhưng hỏi trước có tiền không đã!

Giống như Đà Bối lão nhân nghe được câu nói rất nhỏ của lão chủ quầy, cao giọng nói :

- Lão phản! Có bán chịu cho bối đà ta một lần không?

Lão chủ quầy cười méo mó trả lời :

- Quý khách thông cảm! Tiểu điểm đạo này vắng khách, từ tháng chín đến nay làm ăn thua lỗ, nợ nần ngập đầu ngập cổ, đang muốn dẹp tiệm đây!

Đà Bối lão nhân thất vọng nói :

- Số lão gù này không may rồi! Đã ghé vào ba khách điểm mà chẳng gặp ai quen, cũng chẳng nhà nào cho ăn chịu... Kiểu này e phải lang thang ngoài phố qua đêm mất!

Bộc Dương Duy không nén được đứng lên nói :

- Lão tiền bối...

Đà Bối lão nhân nhìn sang bàn Bộc Dương Duy nhưng không để ý đến chàng mà nhìn Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu cười hô hô nói :

- Có rồi! Thế mà đà bối ta không để ý! Ngũ lão hầu! Ngươi đãi ta một bữa com rượu và một phòng trọ qua đêm, được chứ?

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu hành khứ giang hồ ba bốn mươi năm, danh tiếng không nhỏ, việc có người nhận ra lão không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng lão nhìn Đà Bối lão nhân ngạc nhiên hỏi :

- Lão ca biết tại hạ hay sao?

Đà Bối lão nhân cười hô hô nói :

- Có gì mà không biết? Ngươi cao bốn thước hai, ta cao bốn thước, đầu to như nhau, cũng có cục bướu sau lưng. Chỉ cần ta thay bộ tóc vàng hoe như khi của ngươi, chẳng giống anh em ruột hay sao? Trong giang hồ người giống như ta và ngươi rất hiếm, không biết nhau là có tội đấy!

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu nghe nói ngẩn người ra.

Người ta nghe nói về khuyết tật của mình rất ít người không nổi giận, nhưng ở đây Đà Bối lão nhân cũng nằm trong dạng đó thì sao tức giận lão ta được?

Thấy Ngũ Bách Tu ngồi ngây ra, Đà Bối lão nhân lại hỏi :

- Thế nào? Rốt cuộc là ngươi có đồng ý đãi ta không?

Bộc Dương Duy vẫn còn đứng, chấp tay nói :

- Mời lão tiên bối ngồi!

Đà Bối lão nhân lại cười hô hô nói :

- Ngũ lão hầu coi thế mà thật keo kiệt, được danh là người hào hiệp xưa nay mà kém xa chủ nhân đồng thời là nghĩa đệ của hán Ngọc Diện Tu La...

Nói xong tự nhiên đặt đít ngồi xuống bên Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu.

Trong sảnh ai nghe câu đó cũng giật mình chấn động!

Trong đời Bộc Dương Duy chưa từng gặp người nào có hình thức giống như lão nhân này, lại thấy Ngũ Bách Tu cũng không biết lão ta biết rõ hai người như thế, đó chẳng phải là sự lạ hay sao?

Nhìn Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt và Phương Uyển, thấy hai người cũng ngạc nhiên không kém.

Trong phòng, năm vị thực khách hình như cũng là người giang hồ, nghe nói tên Ngọc Diện Tu La, mọi ánh mắt đều tập trung vào Bộc Dương Duy.

Ngay cả lão chương quầy cũng nhìn chàng bằng ánh mắt khác hẳn trước đây, bước lại gần bàn cuối xuống thật thấp nói :

- Tiểu lão nhi không biết... Bộc Dương bang chủ đại giá quan lâm nên thất kính! Mong Bang chủ đại xá cho!

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Không có gì! tại hạ cũng giống một người khách bình thường, tại sao lão tiên sinh phải đối xử đặc biệt chứ?

Lão chương quầy quay lại quát bảo mấy tên tiểu nhị :

- Các người sao còn đứng ngây ra đó nữa? Mau chạy vào kho lấy ngay một hũ rượu Mao Đài chôn ba mươi năm và thức nhắm nào ngon nhất thì bưng ra!

Bộc Dương Duy nghe nói dở cười dở khóc nhưng không biết ngăn cản như thế nào.

Năm vị khách nhân ngồi ở bàn chính giữa vội đứng lên hướng sang Bộc Dương Duy cung kính chào.

Năm người này gồm hai lão đạo và hai trung niên hán tử.

Một lão đạo thay mặt cho cả bọn chấp tay cười nói :

- Không ngờ Bộc Dương bang chủ vừa đến Thanh Ngô sơn diệt trừ ác đảng Nam Cương không về Hoài Dương sơn mà đến Hương Thủy Trấn này.... Bản đạo và mấy vị huynh đệ không biết nên thất lễ!

Bộc Dương Duy đứng lên hoàn lễ nói :

- Không dám! Chẳng hay đạo trưởng là...

Lão đạo nhân nói :

- Bàn đạo Khổ Mộc, sư đệ là Khổ Tiều phái Võ Đương...

Bộc Dương Duy à một tiếng nghĩ thầm :

- Không ngờ mấy vị này là người của phái Võ Đương. Ba tháng trước Khổ Tiều giúp Thường Công Minh, bị Thu Nguyệt đại sư đánh trọng thương, không biết Võ Đương có nhớ thù không?

Khổ Mộc đạo nhân lại chỉ sang lão đạo sĩ bên cạnh giới thiệu :

- Còn đây là Khổ Giáp, sư đệ của bàn đạo. Còn ba tên này là tục gia đệ tử của bốn quán.

Cả bốn người cùng chấp tay hành lễ mọi người xong nói :

- Lần trước do hiểu lầm mà người trong tệ bang có gây xung đột với lệnh sư huynh Khổ Tiều đạo trưởng, không biết quý phái...

Khổ Mộc đạo nhân ngắt lời :

- Lần đó Khổ Mộc sư huynh do có chút quen biết riêng với một vị Trưởng lão trong Cái bang Giang Bắc, thấy xảy ra xung đột liền đứng ra hòa giải, nhưng thực chất là bênh vực. Sau việc này Chương môn nhân nghiêm khắc khiển trách và Khổ Tiều sư huynh cũng nhận ra khuyết điểm của mình, đã có dự định tới gặp Bang chủ xin lỗi..

Bộc Dương Duy cười nói :

- Đạo trưởng nặng lời! Người của bốn bang phạm đến lệnh sư huynh, quý phái đã không trách tội là may, tại hạ đâu dám phiền đến Khổ Tiều đạo trưởng như thế?

Lúc đó hai tên tiểu nhị mang đến một bình rượu Mao Đài lớn và một mâm thức nhắm rất thịnh soạn, còn đôi bát ngọc đĩa ngà toàn thuộc hàng thượng phẩm.

Đà Bối lão nhân ung dung mở bình ra.

Mùi rượu Mao Đài được cất lâu năm tỏa hương thơm sực nức, chỉ cần ngửi thấy đã phát thèm.

Đà Bối lão nhân nhướn mắt nhìn Ngũ Bách Tu nói :

- Như vậy là mâm rượu bổ sung này là sở hữu của lão gù ta, không sai chứ? Vì nếu ta không gọi tên Ngọc Diện Tu La thì lão chương quỳ chết giẫm đó đâu có lời bình rượu quý này ra? Chỉ e có tiền cũng không mua được!

Phương Uyển định rót rượu nhưng nghe lão ta nói thế thì dừng lại.

Đà Bối lão nhân cười nói :

- Nha đầu! Ta nói là nói vậy thôi. Dù sao thì chúng ta cũng ngồi chung bàn, mỗi người nên thưởng thức vài chén, cứ rót ra đi!

Phương Uyển đưa mắt nhìn Bộc Dương Duy, thấy chàng gật đầu, nàng liền lấy bình rượu Mao Đài rót ra năm chén...

Bộc Dương Duy bung bình rượu sang bàn Khổ Mộc đạo nhân rót đầy năm chén rồi quay lại nâng chén của mình lên, cười nói :

- Lão tiền bối, các vị đạo trưởng! Tục ngữ có câu tứ hải giai huynh đệ. Bất cứ rượu của ai, của tiền bối cũng được, của lão phàn đây mời cũng được, chúng ta hãy cạn chén mừng lần đầu tiên hội ngộ!

Mọi người cùng đứng lên hưởng ứng.

Đà Bối lão nhân cười hô hô nói :

- Tuyệt lắm! Lão gù ta lâu nay nghe nói Ngọc Diện Tu La võ công cái thế, nhân phẩm trác tuyệt, lễ nghĩa chí tín đủ cả, hào hoa phong độ hơn người. Hôm nay mới thấy quả như danh bất hư truyền! Lão lang băm ta hôm nay được ngồi cùng bàn với các hạ rất lấy làm vinh hạnh!

Bộc Dương Duy nói :

- Tiền bối là bậc cao hiền, sao lại nói thế? Văn bối quyết không dám nhận.

Tới đó chấp tay hỏi :

- Văn bối mạo muội được thỉnh giáo đại danh tiền bối được không?

Đà Bối lão nhân cười nói :

- Có gì là đại danh với tiểu danh? Lão già này họ Âu Dương, tên Minh, làm nghề bán cao mãi được, mặt lưu thiên hạ!

Nghe Đà Bối lão nhân giới thiệu, Bộc Dương Duy lập tức chấn động, đứng lên chấp tay hành lễ nói :

- Văn bối không biết Trại Hoa Đà Âu Dương tiền bối đại giá quang lâm nên thất lễ. Xin tiền bối bỏ qua cho!

Chàng vừa nói dứt lời thì Thiết Dục Kim Tinh Ngũ Bách Tu chợt cười hắc hắc nói :

- Lão gù! Ngươi lừa ai vậy? Coi chừng kéo Ngũ lão hầu ta đánh tan cục bấu sau lưng ngươi đấy!

Đà Bối lão nhân hỏi :

- Ngươi bảo ta lừa ngươi chuyện gì?

Thiết Dục Kim Tinh Ngũ Bách Tu trừng mắt quát :

- Ngươi tưởng ta không biết gì hay sao? Lão phu tuy chưa từng gặp Trại Hoa Đà Âu Dương tiền bối bao giờ nhưng vị đó có gù lưng giống ta và ngươi đâu?

Đà Bối lão nhân cười nói :

- Vậy ngươi nói ta mạo nhận hấn chứ gì?

- Đương nhiên!

Đà Bối lão nhân lại hỏi :

- Ngoài chuyện gù lưng ra, còn những thứ khác như mặt mũi, râu tóc, y phục... ta có giống Âu Dương Minh không?

Ngũ Bách Tu đáp :

- Cái đó thì ta không biết.

- Vậy nếu bây giờ ta không còn gù lưng nữa thì ngươi tin ta là Âu Dương Minh, đúng không?

Ngũ Bách Tu nghe nói vậy hết sức ngạc nhiên, gật đầu một cách không tự giác :

- Có thể.

Đà Bối lão nhân hỏi :

- Khi đó ngươi sẽ mất gì?

Ngũ Bách Tu lúng túng nói :

- Tại hạ mất... mất tiền đãi bữa rượu này!

Đà Bối lão nhân cười hô hô nói :

- Chính ngươi mới đúng là dân lừa đảo! Bởi vì nếu ngươi không mất tiền đãi bữa rượu thì nghĩa đệ ngươi cũng trả, can gì đến ta?

Lão chợt nghiêm giọng nói :

- Bây giờ ta đánh cuộc thế này...

Ngũ Bách Tu nghi hoặc hỏi :

- Các hạ nói xem?

Đà Bối lão nhân nói, giọng hoàn toàn nghiêm túc :

- Vừa rồi ngươi dám nói rằng vì ta lừa đảo thì ngươi sẽ đánh tan cục bấu sau lưng ta. Bây giờ nếu ta không có bấu để biến thành Âu Dương Minh thì ta cũng sẽ đánh tan cục bấu của ngươi, bằng lòng chứ?

Thiết Dục Kim Tinh Ngũ Bách Tu nghe nói ngẩn người ra...

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Thiên hạ thái bình - Tình nhân xây mộng

Trong khi mọi người đều ngơ ngác khi nghe điều kiện quái gở như vậy, Lục Y Nương nghe Đà Bối lão nhân nói mình sẽ làm mất cục bấu sau lưng Ngũ lão ca thì rất thích chí, vỗ tay cười nói :

- Rất tốt! Ngũ lão ca hãy đồng ý đi!

Thực ra Phương Uyển đáng phải gọi Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu là tiền bối, nhưng vì tình lang với lão là nghĩa huynh đệ, hơn nữa Ngũ Bách Tu bắt nàng gọi như thế nên nàng cũng quen đi.

Không chờ Thiết Dực Kim Tinh kịp trả lời, Đà Bối lão nhân nhìn Lục Y Nương hỏi :

- Cô nương có đồng ý không?

Lục Y Nương buột miệng đáp :

- Vâng bối đồng ý!

Đà Bối lão nhân trịnh trọng tuyên bố :

- Với tư cách là tôn nữ của Thiết Lão Lão và vị hôn thê của Bộc Dương bang chủ Ngọc Diện Tu La, lão phu tiếp thu điều kiện thách đấu này.

Nói xong lão vung vai giã mạnh một cái rồi đứng thẳng lên.

Đột nhiên kỳ tích xuất hiện!

Cục bấu sau lưng lão biến đi đâu mất không còn chút dấu vết!

Lão nhân này biến thành người khác hẳn, cao tới gần bảy thước, Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu may mắn đứng ngang nách lão mà thôi!

Tất cả mọi người trong sảnh đường đều sửng sốt phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

Ngũ Bách Tu mở mắt nhìn đối phương một lúc rồi chấp tay vái một vái nói :

- Tại hạ có mắt không trông nên có chỗ mạo phạm, mong Trại Hoa Đà Âu Dương tiên sinh khoan thứ!

Bộc Dương Duy, Phương Uyển và Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt cùng đứng lên, chấp tay tham bái nói :

- Vâng bối tham kiến Âu Dương tiên sinh.

Trại Hoa Đà Âu Dương Minh xua tay nói :

- Ngồi xuống! Ngồi xuống đi! bây giờ lão phu cầu ản theo điều kiện vừa thỏa thuận tròng trệ Ngũ lão hầu trước đã!

Bộc Dương Duy nghe thế trong lòng nghĩ thầm :

- Quả là phúc duyên trời định! Hôm nay không những hỏi được phương được chữa lành chứng nan y bán thân bất toại của Thanh Liên sư thái mà chưa chừng Ngũ lão ca có khi còn được chữa lành cục bấu nữa!

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu dường như cũng tin rằng vị kỳ nhân này mượn trò huyền hoặc đó để giúp mình nên không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn Trại Hoa Đà Âu Dương Minh đầy hy vọng!

Trại Hoa Đà Âu Dương Minh đưa cho Ngũ Bách Tu ba viên được hoàn có ba màu khác nhau nói :

- Ngũ đại hiệp uống hết vào rồi ngồi xuống vận kinh mạch toàn thân đừng để gián đoạn, lão phu sẽ trợ giúp người một tay trừ bỏ khối nợ đó ngay.

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu lòng mừng khôn xiết vội vã làm theo.

Trại Hoa Đà Âu Dương Minh đưa tay sờ nắn chỗ khối u trên lưng Ngũ Bách Tu một lúc rồi chọt vung chưởng đánh mạnh một cái, sau đó dùng cả hai tay nắm lấy hai vai lão gù xóc ngược lên.

Thiết Dực Kim Tinh bị dựng đứng lên.

Mọi người nhìn lại, đồng thanh kêu lên một tiếng.

Nguyên khối u trên lưng Thiết Dực Kim Tinh biến mất, lão biến thành người bình thường, cao chừng sáu mét, hai tay dường như ngắn lại không lòng thông xuống quá đầu gối như tay vượn nữa, ngoại trừ râu tóc vẫn vàng hoe.

Cho dù vậy thì bây giờ không ai thấy lão ta giống lão hầu nữa!

Thiết Dực Kim Tinh quỳ sụp xuống, cảm kích nói :

- Đa tạ đại ân tái tạo của Âu Dương tiên sinh! Ngũ Bách Tu còn sống ngày nào nguyện ghi khắc trong tâm khảm ngày đó!

Trại Hoa Đà Âu Dương Minh khoát tuyệt nói :

- Đứng lên! Đứng lên đi! Âu Dương mỗ không thích tục lễ khách sáo như vậy đâu! Chúng ta ngồi xuống tiếp tục uống rượu!

Năm người lại ngồi vào bàn.

Bộc Dương Duy gọi thêm hai bình rượu Mao Đài nữa cùng mấy đạo sĩ và tục gia đệ tử của phái Võ Đang tận tình túy lúy một bữa.

Cho đến canh ba mới tàn tiệc.

Bọn người Bộc Dương Duy bốn người thuê bao cả tòa biệt viện có tới sáu, bảy phòng và phòng khách, mời Trại Hoa Đà Âu Dương Minh cùng tới đó nghỉ.

Trước khi ngủ, Bộc Dương Duy sang phòng Trại Hoa Đà Âu Dương Minh ngập ngừng nói :

- Âu Dương tiên bối! Văn bối hôm nay nhờ thần linh xui khiến nên mới gặp được lão tiền bối...

Trại Hoa Đà Âu Dương Minh vừa nhìn qua dáng vẻ Bộc Dương Duy ngay là đối phương có việc muốn nhờ mình liền hỏi :

- Chuyện gì thiếu hiệp muốn nói đi, Nếu làm việc gì giúp người, Âu Dương mỗ nguyện sẽ dốc tận lực.

Bộc Dương Duy nói :

- Văn bối xin thỉnh giáo một việc...

- Việc gì vậy?

- Văn bối có một người quen, một vị tiền bối, bị trọng thương sau đó tự vận công chữa khỏi bệnh nhưng để lại di chứng, biến thành bán thân bất toại.

Trại Hoa Đà Âu Dương Minh cười nói :

- Bán thân bất toại không phải là tử chứng nan y gì lắm, nếu bệnh sơ khỏi và không có loạn chứng nào khác thì bất cứ một lang trung nào có tay nghề tương đối khá là cứu được. Vấn đề là vị tiền bối của người bị trúng thương bị độc công gì?

Bộc Dương Duy đáp :

- Mới đây văn bối mới biết đó là Cửu Chỉ Thực Cốt công...

Vị lang trung nhú mày hỏi :

- Của Cửu Chỉ Ma Công Tôn Vô Ky.

Bộc Dương Duy gật đầu :

- Chính thế!

Trại Hoa Đà Âu Dương Minh à một tiếng hỏi :

- Vị tiền bối của người là Thanh Liên sư thái, đúng không?

Trại Hoa Đà Âu Dương Minh trầm ngâm nói :

- Vì lão phu đã thăm bệnh cho Thanh Liên sư thái nhưng đành phải bất lực.

Bộc Dương Duy lặng đi một lúc rồi thở dài nói :

- Đến cả tiền bối mà cũng bất lực, chẳng lẽ trong võ lâm không còn phương thuốc nào giúp cho Thanh Liên sư thái thoát khỏi tình cảnh hiện nay sao?

Trong thiên hạ thì có, nhưng chỉ sợ tìm được phương thuốc đó còn khó hơn lên trời...

Bộc Dương Duy hỏi :

- Phương thuốc gì tiền bối có thể cho biết không? Có thể phúc lớn của Thanh Liên sư thái xui khiến...

Trại Hoa Đà Âu Dương Minh nói :

- Bệnh tình của Thanh Liên sư thái là do độc công Cửu Chi Thực Cốt công của Công Tôn Vô Kỵ ẩn tàng trong cốt tủy ăn mòn khí huyết trong đó. Muốn tẩy trừ được Cửu Chi Thực Cốt công phải có hai vật chỉ bảo võ lâm...

Bộc Dương Duy bật hỏi :

- Lão tiền bối! Hai vật nào?

Trại Hoa Đà Âu Dương Minh chậm rãi đáp :

- Tiêu Hàn Ngọc Tỷ và Yên Áo Lục Đan!

Bộc Dương Duy nghe nói chợt trào lên hy vọng, hỏi tiếp :

- Tiền bối có biết Tiêu Hàn Ngọc Tỷ đang ở đâu?

Trại Hoa Đà Âu Dương Minh nói :

- Do tình cờ mà lão phu biết Tiêu Hàn Ngọc Tỷ hiện ở đâu, nhưng Yên Áo Lục Đan thì e đi tìm khắp chân trời góc biển cũng không có bởi nó được sinh ra từ một loại quái ngư đặt biệt trong thiên hạ, nhưng phải sống tới ngàn năm...

Bộc Dương Duy không chờ nghe hết, sốt ruột nói :

- Xin tiền bối hãy nói Tiêu Hàn Ngọc Tỷ ở đâu?

- Tiêu Hàn Ngọc Tỷ hiện do vị Chương môn nhân phái Thiên Sơn Tuyết Linh lão nhân cất giữ.

Bộc Dương Duy nghe nói mừng rơn, vội hỏi :

- Tiền bối có thể cho biết cách phục dụng không?

Trại Hoa Đà Âu Dương Minh cười đáp :

- Nếu lấy được hai bảo vật đó thì việc phục dụng rất đơn giản, chỉ cần mài hai viên ngọc này trộn lẫn vào nhau pha vào nước Bách Kết Thủy cho uống ngày hai lần, qua chừng mười ngày là khỏi.

- Xin tiền bối cho biết lấy Bách Kết Thủy ở đâu không?

- Việc lấy Bách Kết Thủy không khó, đó chỉ là sương đọng trên ngọn cây bồ kết đem chôn trong đất trăm ngày là được. Nhưng nếu người kiếm được hai loại bảo vật trên thì lão phu có thể tặng người một bình.

Bộc Dương Duy gật đầu nói :

- Vâng, vẫn bối xin hết lòng cảm tạ lão tiền bối!

Trại Hoa Đà Âu Dương Minh lấy trong túi áo rộng thùng thình ra một chiếc bình ngọc nhỏ bằng ngón tay trao cho chàng, nhưng lòng đầy hồ nghi nói :

- Bây giờ người có thể coi là nữ tể của phái Thiên Sơn nên muốn mượn Tiêu Hàn Ngọc Tỷ không khó, Nhưng còn Yên Áo Lục Đan, trong sách Tàn Di Chỉ viết rằng trên đời chỉ có một viên bị một con Ma Ngư nghìn năm sống ở Quỷ Hiên giang nuốt mất. Nhưng lão phu đã tới đó mười lần nhưng chưa bao giờ thấy con Ma Ngư lớn nghìn năm nào xuất hiện cả. Có thể nó đã chết và Yên Áo Lục Đan vĩnh viễn trầm luân...

Bộc Dương Duy nói :

- Không giấu gì lão tiền bối vẫn bối đã lấy được Yên Áo Lục Đan...

Trại Hoa Đà Âu Dương Minh mở tròn mắt nhìn chàng hỏi :

- Người nói gì viên ngọc thiên niên khó cầu Yên Áo Lục Đan đó hiện đang ở trong mình người sao?

Bộc Dương Duy lắc đầu nói :

- Không! Hiện giờ đang ở chỗ Không Trần lão thiền sư của Thiếu Lâm tự.

Trại Hoa Đà Âu Dương Minh ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu huynh đệ! Người nói gì ta nghe không hiểu? Vừa rồi bảo rằng người lấy được Yên Áo Lục Đan. Nay lại nói viên ngọc đó ở trong tay Không Trần lão hòa thượng của Thiếu Lâm tự nghĩ là thế nào?

Bộc Dương Duy cười giải thích :

- Viên ngọc đó do vân bối lấy được từ con Ma Ngư rất lớn ở Quỷ Hiên giang, nhưng sau đó lại tặng cho Không Trần lão thiền sư của Thiếu Lâm tự để vớt nợ một chứng quái bệnh.

Bây giờ thì Trại Hoa Đà Âu Dương Minh đã hiểu ra, trầm ngâm nói :

- Thì ra là thế! Nhưng vì sao người lại đem một bảo vật đệ nhất thiên hạ Yên Áo Lục Đan tặng cho người khác? Người có biết suốt năm, sáu chục năm ta đã bỏ bao công sức và tiền của ra để tìm cho được nó không? Yên Áo Lục Đan là thần vật, chữa được bách bệnh trong thiên hạ, đối với Trại Hoa Đà ta, không có vật gì quý hơn! Thật là hoài của!

Lão ngẩn ngơ tiếc rẻ như thế đó là vật của mình.

Bộc Dương Duy kể lại sơ lược chuyện cầu được cho Trại Hoa Đà Âu Dương Minh nghe.

Cuối cùng lão ta thờ dài nói :

- Thôi vậy! Vật đã cho đi thì còn biết làm thế nào? Mà cũng tốt! Như vậy tiểu huynh đệ người một lúc cứu được cả ba người là sư đồ Thanh Liên sư thái và Không Trần lão trọc, như vậy cũng đáng lắm? Tin rằng người chẳng khó khăn gì để mượn Yên Áo Lục Đan và Tiêu Hàn Ngọc Tỷ chữa trị cho Thanh Liên sư thái, cứ làm theo lời lão phu dặn là được. Khi nào bà ấy lành, hãy nói rằng lão phu có lời chúc mừng... Còn bây giờ thì chúng ta đi ngủ!

Sáng hôm sau Bộc Dương Duy bái tạ Trại Hoa Đà Âu Dương Minh để lên đường đến Thiên Sơn.

Trước khi rời Bình An khách điểm, chàng đưa ra một viên minh châu rất lớn để trong một chiếc hộp nhỏ bằng ngọc cho vị lang trung cảm kích nói :

- Đại ân của Âu Dương tiên bối, vân bối không dám nói chữ tạ! Nhân có chút vật để trong người, xin tiên bối nhận lấy, coi đó là chút lòng thành kính!

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu cũng nói :

- Đại ân nhân! Ngũ Bách Tu khổ sở với cục bướu năm mươi năm, nay mới được giải thoát. Đối với Ngũ Bách Tu, lão tiên sinh chẳng khác gì Phật tổ, Đại ân tái tạo chẳng biết gì đền đáp, xin tiên sinh nhận lấy chút vật mọn của Bộc Dương lão đệ để cho chúng tôi vui lòng.

Trại Hoa Đà Âu Dương Minh chợt cười bí ẩn nói :

- Bộc Dương tiểu huynh đệ! Lần này người chữa lành bệnh cho Thanh Liên sư thái, đó là sự đền đáp xứng đáng chút ân tình của lão phu rồi đấy, dù rằng ân tình đó chẳng đáng là bao.

Lão nhìn sang Ngũ Bách Tu nói tiếp :

- Còn như người muốn trả nợ cục bướu, để lương tâm khỏi áy náy, hãy vào núi lão chuông quỳ mua tặng cho lão phu một bình rượu Mao Đài là đủ!

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu nghe nói lập tức chạy đi ngay, chẳng mấy chốc mang ra hai bình rượu Mao Đài lớn cùng kính đưa cho Trại Hoa Đà Âu Dương Minh.

Lão lang trung cầm lấy bỏ vào túi vải mang sau lưng, cười hô hô nói :

- Tốt rồi! Tốt rồi! Thế là chúng ta từ nay về sau không ai nợ ai. Đừng áy náy gì cả nha.

Bộc Dương Duy nài nỉ thế nào Trại Hoa Đà Âu Dương Minh cũng không nhận tặng vật, đành nói lời cảm tạ lần nữa rồi bái biệt.

Bốn người rời khách điểm, ra khỏi thành tiếp tục hành trình.

Phương Uyển nhìn Bộc Dương Duy nói :

- Duy ca! Ngày hôm trước tiểu muội nói rằng “cát nhân thiên tướng” có đúng không?

Bộc Dương Duy cười đáp :

- Lát nữa đến Thiên Sơn, nàng hãy giúp ta mượn Tiêu Hàn Ngọc Tỷ mới được.

Phương Uyển khoát tay nói :

- Cái đó không thành vấn đề.

Nàng làm như vật ở trong túi mình rồi vậy!

* * * * *

Bộc Dương Duy và Thiết Dục Kim Tinh Ngũ Bách Tu được Thiết Lão Lão tiếp trong biệt viện của mình ở Tổng đàn Thiên Sơn phái, có sự tham dự của Tuyết Linh lão nhân và phu thê Độc Hạc Hoa Nhất Kiệt.

Đương nhiên còn có thiên kim tôn nữ của bà ta Lục Y Nương Phương Uyển.

Sau khi trà được dọn lên, Thiết Lão Lão mời khách dùng trà, mình cũng nhấp một ngụm nói :

- Bộc Dương thiếu hiệp! Trước hết, lão thân và Chương môn nhân xin đa tạ thiếu hiệp về món quà mấy hôm trước Kiệt nhi mang tới.

Tuyết Linh lão nhân gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

Thiết Lão Lão nói tiếp :

- Về dự định của thiếu hiệp về cuộc hôn lễ sắp tới, Uyển nhi đã kể hết với lão thân. Hạnh phúc trăm năm là vấn đề riêng tư của nó, Uyển nhi đồng ý nên lão thân không có gì phản đối. Bây giờ lão thân muốn biết ngày giờ cụ thể để mời khách và chuẩn bị một số việc.

Bộc Dương Duy đứng lên nói :

- Đa tạ tổ mẫu đã chấp nhận cho cuộc hôn nhân của diệt tể và Uyển muội. Về thời gian, diệt tể dự trù hai tháng nữa sẽ tổ chức hôn sự tại Tổng đàn ở Hồi Nhạn sơn trang Hoài Dương sơn.

Thiết Lão Lão cười nói :

- Thế là tốt! Hai tháng là thời gian vừa đủ để mời khách, cũng không quá dài đối với sự mong mỏi của tổ mẫu.

Tuyết Linh lão nhân cười nói :

- Như thế là mọi việc đều được giải quyết một cách ổn thỏa và tốt đẹp. Hôm nay bốn môn không những được đón tiếp rể quý mà còn có quý khách Thiết Dục Kim Tinh Ngũ đại hiệp. Lão phu đã chuẩn bị cho một tiệc nhỏ, vừa để tẩy trần cho hai vị, vừa mừng công trận đại thắng vừa qua ở Thanh Ngô sơn, tiêu diệt hai đại tà phái lục lâm Giang Bắc và Nam Cương, trừ hại cho giang hồ.

Lục Y Nương Phương Uyển chợt đưa mắt liếc nhìn Bộc Dương Duy Rồi đứng lên hướng sang Tuyết Linh lão nhân chấp tay hành một lễ nói :

- Sư thúc tổ! Diệt nữ có việc này cầu xin lão nhân gia...

Tuyết Linh lão nhân thấy nàng trịnh trọng như vậy, ngạc nhiên hỏi :

- Uyển nhi! có việc gì vậy?

Lục Y Nương nói :

- Diệt nữ muốn nhờ Tiêu Hàn Ngọc Tỷ một thời gian?

Thiết Lão Lão nghiêm nghị nhìn tôn nữ nói :

- Ngươi cần Tiêu Hàn Ngọc Tỷ làm gì? Đó là bảo vật trấn môn, có phải là vật để chơi?

Phương Uyển gật đầu nói :

- Hải nhi biết, nhưng cầu xin Sư thúc tổ thành toàn cho, diệt nữ chỉ mượn mấy ngày thôi.

Tuyết Linh lão nhân từ hòa nói :

- Uyển nhi cứ nói. Nếu thấy yêu cầu chính đáng, Sư thúc tổ sẽ không tiếc đâu.

Phương Uyển thấy mình đã đạt được mục đích tới bảy tám phần rồi, nói tiếp :

- Hải nhi muốn mượn Tiêu Hàn Ngọc Tỷ trị chứng bệnh cho một vị tiền bối...

Tuyết Linh lão nhân hỏi :

- Vị tiền bối ấy là ai? Bị chứng bệnh gì?

Bấy giờ Bộc Dương Duy mới đứng lên nói :

- Tổ mẫu! Sự thúc tổ! Đó là chủ ý của tiền bối chứ không phải của Uyển muội, sự phụ của Bạch Thúy Bình là Thanh Liên sư thái...

Tôi đó Thiết Lão Lão à một tiếng, ngắt lời :

- Thì ra là vậy! Lão thân biết rồi! Duy nhi định chữa cho sư thái khỏi bị bán thân bất toại chứ gì? Nhưng nếu không có Yên Áo Lục Đan thì chắc không thành công đâu.

Bộc Dương Duy nói :

- Tiểu tể có thể mượn được Yên Áo Lục Đan.

Thiết Lão Lão mở to mắt hỏi :

- Hiện tể mượn được vật chi bảo Yên Áo Lục Đan! Vật chi bảo đó hiện ở đâu?

Bộc Dương Duy đáp :

- Hiện ở Không Trần lão thiên sư của Thiếu Lâm..

Thiết Lão Lão trầm ngâm nói :

- Vậy ư! Nhưng chỉ e mượn được bảo vật của phái Thiếu Lâm không phải dễ đâu...

Tuyết Linh lão nhân chợt cười nói :

- Theo đệ thì việc đó Duy nhi có thể làm được. Vừa rồi Thiếu Lâm đã tôn xưng Duy nhi là Thiên hạ đệ nhất cao thủ mà!

Lục Y Nương tiếp lời :

- Tổ mẫu và Sư thúc tổ còn chưa biết, viên Yên Áo Lục Đan đó là do Duy ca tìm lấy được ở Quỷ Hiệu giang, vì thấy Không Trần lão thiên sư bị chứng quái bệnh cần đến viên ngọc này nên Duy ca đã khảng khái đem tặng.

Thiết Lão Lão nói :

- Thì ra là vậy! Không ngờ Yên Áo Lục Đan đã trùng hiện võ lâm! Lần này thì Thanh Liên sư thái được cứu rồi.

Lục Y Nương lại nói :

- Sư thúc tổ sẽ cho mượn Tiêu Hàn Ngọc Tỷ chứ?

Tuyết Linh lão nhân cười đáp :

- Đương nhiên rồi! Người chưa biết, tổ mẫu người là bằng hữu thân thiết của Thanh Liên sư thái. Năm năm trước khi nghe tin bà ấy bị trọng bệnh đến nỗi bán thân bất toại, tổ mẫu người đã cùng Trại Hoa Đà Âu Dương Minh tới Linh Hương tiểu trúc ở Hoa Sơn, mang theo Tiêu Hàn Ngọc Tỷ để chữa trị nhưng vì không có Yên Áo Lục Đan nên đành bó tay, có lý đâu lại không cho người mượn.

Lục Y Nương mừng rỡ không nén nổi, cất tiếng reo lớn :

- Nếu vậy thì tốt quá!... Duy ca! Chúng ta có thể yên tâm về bệnh tình của Thanh Liên sư thái rồi.

Cả Thiết Lão Lão và Tuyết Linh lão nhân cũng rất vui, hỏi cặn kẽ Bộc Dương Duy về chuyến đi Quỷ Hiệu giang và việc chàng được tôn xưng làm Thiên hạ đệ nhất cao thủ.

Chuyện trò thêm một lúc, Tuyết Linh lão nhân trân trọng mời sư thư, hai vị quý khách và mọi người nhập tiệc.

* * * * *

Hoài Dương sơn...

Trong ngoài Hối Nhạn sơn trang đèn đuốc được thắp lên sáng trưng cả đỉnh núi Lạc Nhạn phong.

Từ hai cánh cổng đồng lớn trở vào, nơi nơi chẳng đèn kết hoa, người đi lại tấp nập, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt!

Toàn bộ môn nhân đệ tử trong trang đều mặc lễ phục, trên mặc ai nấy đều ánh lên niềm vui rạng rỡ.

Từ hai tháng trước khắp giang hồ đều biết tin Bang chủ Lãnh Vân bang Ngọc Diện Tu La Bộc Dương Duy sắp kết duyên cùng với hai vị đại mỹ nhân võ lâm là Hoa Sơn Bạch Nhạn Bạch Thúy Bình và Thiên Sơn Lục Y Nương Phương Uyển.

Nhưng hỷ sự được tăng gấp đôi, vì ngoài hôn lễ của vị Bang chủ tài hoa cái thế còn có vị Ngũ Đài đệ nhất cao thủ, Hình đường Đường chủ Lãnh Vân bang Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân lòng danh thiên hạ kết duyên với Thanh Điện Tàn Nhu Nhu.

Hôn lễ được ấn định cử hành vào tối mười lăm tháng hai, nhưng trước đó mấy ngày khách khứa trên khắp giang hồ đã lũ lượt kéo đến.

Hầu như tất cả những nhân vật có đầu có mục, danh tiếng lừng lẫy nhất trong giang hồ đều tề tựu về đây, trong số đó có hầu hết Chưởng môn nhân các phái như Phương trượng Thiếu Lâm tự Bách Nhẫn đại sư, Chưởng giáo Võ Đường Khổ Nhân đạo trưởng cùng sư đệ là Khổ Tiêu đạo trưởng, Giám viện Tam Thanh điện, Chưởng môn Thiên Sơn Thiết Lão Lão, Chưởng môn Ngũ Đài phái Xích Mi đại sư, Chưởng môn các phái Hoa Sơn, Nga Mi, Thanh Thành, Trường Bạch, Côn Lôn, Hành Sơn, Không Động... hàng trăm Môn chủ, Giáo chủ, Trang chủ, Bang chủ, Bảo chủ của hầu khắp môn phái trong giang hồ.

Hai vị đã quy ấn võ lâm Thiên Môn song lão là Mạnh Vân và Tôn Đoan Vân cũng tới tham dự.

Một việc đáng cảm động là vị Giám viện của phái Võ Đường Khổ Tiêu đạo trưởng, năm trước bị một vị Đường chủ của Lãnh Vân bang là Tiểu Điện Phật Thu Nguyệt đại sư đánh trọng thương tại Tổng đàn Cái bang Giang Bắc nay cũng hóa giải oán cừu, tự mình đến tận Hồi Nhạn sơn trang chúc mừng, mang theo tặng vật là hai đôi Tử Ngọc Phật.

Đặc biệt vị sư muội của Chưởng giáo Hoa Sơn Thanh Liên sư thái đã năm năm không xuất hiện trong giang hồ vì bị chứng bệnh nan y bán thân bất toại, nay chẳng biết do phép màu nhiệm nào mà hoàn toàn hồi phục, mang theo đại đồ đệ Thanh Bảo Tử Sĩ Nhạc Anh Kiệt, nhị đồ đệ Thúy Y Nữ Trần Băng Tâm vượt mấy ngàn dặm đến tận Hồi Nhạn sơn trang chúc mừng ái đồ.

Gặp sư phụ sau năm năm trọng bệnh nay trở nên tráng kiện như xưa, Bạch Nhạn Bạch Thúy Bình ôm lấy sư phụ, miệng cười rạng rỡ mà nước mắt tuôn trào không sao ngăn được.

Hai vị tân lang Ngọc Diện Tu La Bộc Dương Duy và Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân thân ra tận cổng nghênh đón quý khách, niềm nở chào đón mọi người, bất luận khách nhân là quen hay lạ, thân hay sơ, thân phận cao hay thấp đều tỏ ra niềm nở như nhau.

Bát Ty Thần Sát Cổ Tử Quân và các vị Đường chủ, Hương chủ lo tiếp khách, dọn bàn, sai bảo cất đặt các thứ, bận đến vã mồ hôi.

Cuối giờ thân, ba trăm bàn tiệc đã được xếp đặt chu tất, chiếm diện tích gần hết cả quảng trường tiền sảnh.

Mới vào canh, hàng ngàn quý khách đã ổn định chỗ ngồi.

Ngôi chủ tọa cũng có năm vị là Bát Ty Thần Sát Cổ Tử Quân, Thiết Lão Lão và Thanh Liên sư thái, Xích Mi đại sư và Đoan Hồn Tiêu Tàn Ký.

Hàng ghế sau cũng có năm người là hai vị tân lang Ngọc Diện Tu La Bộc Dương Duy và Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân cùng ba vị tân nương Bạch Nhạn Bạch Thúy Bình, Lục Y Nương Phương Uyển, Thanh Điện Tàn Nhu Nhu trong những bộ trang phục lộng lẫy nhất.

Sau khi Bát Ty Thần Sát Cổ Tử Quân thay mặt chủ tọa tuyên bố nội dung, toàn hôn trường cùng đứng lên chúc rượu.

Tiếp đó là phát biểu chúc mừng của các vị tân khách.

Phái Thiếu Lâm xưa nay vẫn được coi là Thái Sơn Bắc Đẩu của toàn võ lâm, được đồng đạo giang hồ nhường nói trước.

Vị Bách Nhẫn đại sư đứng lên hắng giọng nói :

- Hôm nay các môn phái, bang hội, trang bảo, các nhân sĩ hào kiệt trên khắp giang hồ tập trung tới đây với niềm vui lớn lao nhất và lời chúc mừng tốt đẹp nhất dành cho hai vị tân lang đều là nhân vật kiệt xuất bậc nhất võ lâm. Trước tiên, lão nạp xin thay mặt đồng đạo võ lâm bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc đối với Lãnh Vân bang dưới sự lãnh đạo của hai vị, đặc biệt là Lãnh Vân bang chủ Ngọc Diện Tu La Bộc Dương đại hiệp, vì đóng góp lớn lao cho an ninh của thiên hạ võ lâm, tiêu diệt những thế lực tàn bạo và nguy hiểm nhất như Hắc Sa đảo, Nam Cương phái, Tổng trại lục lâm Giang Bắc... diệt trừ họa kiếp, đem lại thái bình bền vững cho võ lâm. Lão nạp thẳng thắn thừa nhận rằng, khi mới được khai đàn trùng phái ba năm trước, nhiều bang phái, nhân sĩ, các bậc hào kiệt, trong đó có cứu đại môn phái, đã tỏ ra nghi ngờ, thậm chí thù địch đối với Ngọc Diện Tu La và Lãnh Vân bang. Nhưng bây giờ thực tế đã chứng minh Ngọc Diện Tu La không những là nhân vật trẻ tuổi thần công cái thế, phong tư trác tuyệt mà còn là bậc anh hùng nghĩa hiệp hiếm thế, có tấm lòng nhân hậu, bao dung độ lượng, được thượng hạ trong bốn phái tâm phục khẩu phục, nhất trí tôn xưng là Thiên hạ đệ nhất cao thủ. Lãnh Vân bang là môn phái có uy tín nhất trong võ lâm, đóng góp nhiều nhất cho an ninh và thiên hạ có công cao nhất trong việc diệt trừ ác đảng, cứu khổ phò nguy. Việc đông đủ các môn phái đến tham dự hôn lễ ngày hôm nay là bằng chứng hùng hồn cho thấy các bằng hữu võ lâm đã ghi nhận thực tế đó.

Bách Nhẫn đại sư vừa phát biểu tới đây, tiếng hoan hô vừa nổi lên như sấm dậy.

Sau bàn chủ tọa, nét mặt của năm vị chủ hôn rạng rỡ hẳn lên, tiếp đó mọi người lại nâng ly chúc tụng, lần lượt các môn phái nói lời chúc mừng, ai ai cũng nêu công đức của Ngọc Diện Tu La và Lãnh Vân bang, trong khi lời chúc đã bắt đầu lắng dịu, các môn phái đã phát biểu xong, mọi người đang vui vẻ ăn

uống thì chợt thấy vị lão đại trong Thiên Môn song lão là Mạnh Vân đứng lên.

Ngay ở đây bàn thứ hai có mấy vị chụm đầu nhau xì xào bàn tán.

Một lão nhân mặt đỏ như gấc nói :

- Làm sao hai vị này cũng tới đây chúc mừng?

Lão nhân thứ hai chữa bộ râu dê hỏi :

- Vị đó là Mạnh Vân, lão đại trong Thiên Môn song lão, mấy chục năm nay không can dự vào chuyện thị phi trong giang hồ, làm sao mà không đến?

Lão nhân mặt đỏ nói :

- Trong giang hồ ai mà chẳng biết Thiên Môn song lão là bằng hữu chí thiết với Tam Hiền Tứ Dật, những nhân vật chủ chốt trong vụ tham gia vây sát Độc Thủ Ma Quân và tiêu diệt Lãnh Vân bang ba mươi năm trước?

Lão nhân chữa râu dê nghe như vậy chưa hài lòng, hỏi :

- Nhưng hai người này không tham gia là được chứ gì? Ngọc Diện Tu La đâu phải là người truy tận sát tuyệt?

Lão nhân mặt đỏ chợt thấp giọng giải thích :

- Người còn chưa biết, theo tin tức đích xác nhất mà lão phu biết được, năm ngoái Thiên Môn song lão đã tới khu vực Hoa Sơn phục kích để giết Ngọc Diện Tu La báo thù cho bằng hữu... Nghe nói lần ấy song phương đều bị thương...

Lão nhân râu dê a một tiếng, hỏi :

- Có chuyện đó sao? Chẳng lẽ bây giờ Thiên Môn song lão định gây xung đột?

Chợt nghe Mạnh Vân hắng giọng nói :

- Huynh đệ lão phu đã thái xuất giang hồ nhiều năm, không tham gia vào thế sự nữa. Có lẽ nhiều vị cao niên ở đây đều biết Thiên Môn song lão chúng tôi là bằng hữu chí thiết với Tam Hiền Tứ Dật, những nhân vật chủ chốt trong vụ tham gia vây sát Độc Thủ Ma Quân và tiêu diệt Lãnh Vân bang ba mươi năm trước... Hơn nửa năm trước, vì nghĩa đối với bằng hữu ngày xưa, huynh đệ chúng tôi đến Hoa Sơn phục kích Bộc Dương đại hiệp để báo thù cho họ.

Đương nhiên trước thần công của Bộc Dương đại hiệp, hai huynh đệ trước sau thất thủ. Bộc Dương đại hiệp đã mở lượng bao dung không giết, hóa giải oán cừu, nay tại hạ nói lên những lời này để thêm một lần nữa khẳng định lời của Bách Nhân đại sư và những bằng hữu đã phát biểu trước đây. Tới tham dự hi sự lần này, tại hạ xin thay mặt Thiên Môn song lão thành tâm chúc cho thiên duyên của hai vị đại hiệp cùng các tân nương bách niên giai lão và giữ mãi tấm lòng hòa hiệp bao dung, mãi mãi tạo phúc cho võ lâm!

Tiếng hoan hô lại nổi lên vang rền cả Lạc Nhạn phong. Đặc biệt trong hôn lễ, có lẽ người cao hứng nhất là Đại Lực Tôn Giả Cách Liệt Hành.

Vị quái kiệt này đi khắp các bàn, bắt kẻ quen lạ, đều nâng ly chúc bừa, cất giọng bô bô :

- Nào các bằng hữu! Uống đi! Trong gần tám mươi năm qua sống trong đời, hôm nay là ngày lão phu vui nhất đấy!

Từ lượng của lão nhân vĩ đại này thật kinh nhân! Lão đi cả mấy trăm bàn, bàn nào cũng uống mà tựa hồ không biết say là gì.

Một lúc sau, mặt lão đỏ gay, cái đầu trục lắc qua lắc lại trông rất tiều tuỵ nhưng vẫn không ngừng uống.

Lực Bật Cử Nhạc Du Đại Nguyên nhìn sư phụ lẩm bẩm :

- Về võ công, có thể đến lúc bảy mươi tám mươi tuổi mình còn theo kịp lão nhân gia, chứ riêng cái khoản từ thì xin chịu!

Thiết Dục Kim Tinh Ngũ Bách Tu cười nói :

- Về chuyện đó, người cứ phát huy như thế là tốt, trong hai chúng ta thì chỉ được phép một người uống nhiều thôi, nếu không vào trong điểm người ta sợ quá không tiếp mất.

Thiên Môn song lão Du Đại Nguyên nói :

- Lão huynh cứ yên tâm đi! Trước đây người uống được nhiều là nhờ cái lưng gù. Còn bây giờ chỉ e rằng chẳng thắng được lão đệ đâu.

Y dừng một lúc rồi chợt hỏi :

- Bấy lâu nay lão huynh xin phép Bang chủ đi tìm mời Trại Hoa Đà Âu Dương Minh, làm sao hôm nay không thấy vị thần y đó.

Thiết Dực Kim Tinh Ngũ Bách Tu thở dài nói :

- Ta đi tìm vị ân nhân suốt một tháng, nhưng vị đó cứ như làn khói, thoáng hiện rồi biến mất.

Lão chép miệng nói thêm :

- Không có Trại Hoa Đà Âu Dương tiên bối tham dự, ngay Bang chủ cũng kém vui!

Sau khi bái đường xong, đến lượt tân lang, tân nương đi từng bàn cảm tạ quý khách.

Nhiều tiếng trầm trồ thán phục nổi lên :

- Đẹp còn hơn tiên nữ giáng trần!
- Đúng là long phụng giữa nhân gian!
- Thế mới xứng đáng là giai nhân tài tử!
- Thật là duyên trời xe đất tạo!

Những lời khen đó hoàn toàn thực tâm không phải lời tán dương.

Cả hai vị tân lang trong bộ bạch y, anh nhi tuấn tú, mày kiếm mắt sao, hào hoa phong nhã, quả là Phan An tái thế, Tống Ngọc trùng sinh!

Tân nương thì mỗi người một vẻ, đều có thể sánh bằng Tây Thi, Khuông Việt!

Đoàn tân lang, tân nương đi tới đâu là rạng ngời lên tới đó.

Tới canh ba khi tân lang, tân nương động phòng mà ở hôn trường tiếng huyền náo vẫn không hề giảm bớt.

Có tới hơn nửa số khách nhân say khướt nam gục tại bàn gáy pho pho, bọn tráng đinh phải phục dậy đưa vào phòng khách nghỉ ngơi.

Đến hôm sau, các vị trưởng môn nhân và một số khách nhân bận việc cáo từ về trước, một số còn ở lại.

Hôn sự kéo dài đến ba ngày đêm mới chấm dứt.

Đến hôm thứ tư trong trang tổ chức một tiểu yến để đưa tiễn những người thân thiết nhất.

Đại Lực Tôn Giả búi gối nắm tay Bộc Dương Duy và Ngô Nam Vân nói :

- Chuyến này lão phu tình cờ đến Trung Nguyên, may có cơ hội quen biết Bộc Dương bang chủ và Ngô đường chủ, tham gia vào những sự kiện chấn động võ lâm trong suốt đời lang bạt giang hồ trong mấy tháng qua đối với lão phu là có ý nghĩa nhất. Tiếc rằng ở Quan Đông còn có sư môn và linh vị tiền nhân, nếu không lão phu nguyện ý ở đây cùng Đại Nguyên và các vị.

Xích Mi đại sư nhìn Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân nói :

- Sư đệ! Trước đây chúng ta thỉnh thoảng có va chạm nhưng huynh đệ vẫn là huynh đệ, sư huynh và mọi người ở nhà rất ngóng chờ đệ, khi nào có dịp hãy dẫn tức đệ hồi sơn thăm chúng ta!

Thất Sát Kiếm Ngô Nam Vân gật đầu đáp :

- Đa tạ sư huynh, đệ nhất định sẽ cùng Nhu Nhu hồi sơn trong một ngày gần đây!

Trong lòng đầy lưu luyến, nắm vị tân lang, tân nương, tiễn thân nhân tận ngoài trang môn còn bịn rịn chưa muốn chia tay.

Thiết Lão Lão nắm tay Bạch Thủy Bình, nhìn Bộc Dương Duy nói :

- Hiền tể! bây giờ tổ mẫu sẽ đến Linh Hương tiểu trú ở chơi với Thanh Liên sư thái một thời gian, khi nào hết tuần trăng mật, hãy đưa Uyển nhi và Bình nhi đến đó thăm chúng ta, khỏi cần tới Thiên Sơn cũng được! Bây giờ thì các người quay vào đi! Lúc này lên vui là phải, bịn rịn là không tốt đâu!

Nói xong cùng Thanh Liên sư thái, Đại Lực Tôn Giả và Xích Mi đại sư quả quyết rời khỏi Hồi Nạn sơn trang!

Vàng thái dương đã lên cao, chiếu ánh nắng xuân rực rỡ xuống Lạc Nạn phong.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Thất Tuyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

